

Giới thiệu Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế

Truyện Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế tác giả Thủy Quả Mộ Tư truyện có nhiều yếu tố li kỳ hấp dẫn nhiều cảnh vật những yêu ma quỷ quái, tang thi hung dữ, Mời các bạn theo dõi để hiểu hơn về cốt truyện nhé.

Trải qua khó khăn chồng chất như trong Ác Ma khuynh Thành, vượt qua muôn vàn hiểm trở, bông hoa tình yêu hồn nhiên liệu có nở rộ hay không? Cuối cùng Đường Yên sẽ nghênh đón tương lai như thế nào

Đường Yên xuyên không vào thế giới trong một cuốn tiểu thuyết mạng thế, trở thành vật hi sinh nữ phụ, vô ý mở ra vòng tay bạch ngọc, đạt được không gian truyền thừa, cứu thủ biến dị Buster, có không gian giúp đỡ,

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Đường Yên khẽ cử động tay, cơ thể truyền đến từng trận đau nhức, mũi người được mùi máu tươi nhàn nhạt, mở mắt nhìn hoàn cảnh lạ lẫm bốn phía, giật mình phát hiện bản thân đang ở trong một phòng bệnh màu trắng.

Phòng không lớn, khoảng tám mét vuông, một cái giường, một cái bàn.

Bất cóc? Trà thù? Cosplay? Các loại ý nghĩ nhanh chóng xẹt qua trong đầu Đường Yên, tầm mắt rơi vào hai tay đặt trên đệm mỏng, trắng nõn tinh tế, này, làm sao có thể? Tại sao không thấy ba vết sẹo die ndan le equity do onhung dữ trên cổ tay trái nữa? Thân là một nữ quân nhân bộ đội đặc chủng, cô vẫn lấy làm kiêu ngạo... Vết sẹo đối với cô mà nói đúng là vinh dự lớn nhất. Cúi đầu vừa nhìn, khoe miệng giật giật, ngực cup 34D không còn... Ngực phồng lên hai cái bánh bao nhỏ, trên cánh tay phải, chỗ trán quần đầy băng gạc, khó trách tỉnh lại lại người được mùi máu tươi nhàn nhạt?

Không thích hợp!

Đường Yên cấp tốc tỉnh táo lại, thân thể này không đến hai mươi tuổi, khung xương mềm yếu, vừa nhìn liền biết không trải qua bao nhiêu rèn luyện, cơ bắp mềm nhũn cơ bắp chứ không phải thân thể mạnh mẽ hữu lực của cô.

Xuyên không!

Đột nhiên, Đường Yên nhớ tới cái từ này, sau khi kết thúc nhiệm vụ cô đều ở nhà đọc không ít tiểu thuyết trên mạng, xuyên không, sống lại cô cũng không xa lạ gì, loại tình huống này hẳn là xuyên không, nghĩ rõ ràng trước sau Đường Yên rất nhanh tiếp nhận hiện thực, cô là một cô nhi, bị lão đầu nhặt được, lão nhân là một quân nhân xuất ngũ, từ nhỏ cô liền theo quân nhân rèn luyện, lúc mười tám tuổi thuận lợi trở thành bộ đội đặc chủng. Ba năm trước đây, lão đầu cơ tìm tặc ghen đi rồi, cô cũng không còn vương bận.

Đường Yên thích xem tiểu thuyết, không hạn chế bất luận loại nào, huyền ảo, cổ ngôn(chắc là ngôn tình cổ đại), thi đấu thể thao... Cô thức đêm đọc từ đầu tới cuối một cuốn tiểu thuyết theo trào lưu thăng cấp, nữ chính mang ánh sáng vô địch một đường thăng cấp ở tận thế, cuối cùng cùng với nam chính hạnh phúc viên mãn bước vào kỷ nguyên mới... Trong tiểu thuyết ngoại trừ nữ chính, mấy nữ phụ người qua đường không một ai có kết cục tốt. Đến chương 3: Nữ phụ vật hi sinh trùng tên với cô, nhất thời tức giận, chầm chọc hai câu, không nghĩ vừa tỉnh ngủ cảnh còn người mất.

Xoa thái dương đau nhức, nhìn thoáng qua căn phòng bố trí hiện đại, hẳn không phải là cổ đại...Lúc đầu cho là bất cóc hoặc trà thù, suy nghĩ lại, liền phát hiện sự tình không thích hợp, nghiêng tai lắng nghe nhận thấy bên ngoài có không ít người đi lại, dựa vào đầu giường bằng sắt lạnh lẽo, “ầm” một cái, trong đầu chột nổ tung, trước mặt hiện lên từng màn cảnh tượng, Đường Yên nắm chặt khăn trải giường dưới thân, giọt mồ hôi to bằng hạt đậu chầm rãi chảy xuống từ thái dương...

Trong đầu đột nhiên xuất hiện thêm không ít trí nhớ... Đường Yên chậm rãi sắp xếp lại mạch suy nghĩ!

Năm 2001, nhóm nghiên cứu khoa học ở quần đảo Nam Mỹ phát hiện một loại bệnh độc Solanum chưa từng biết đến trước đây ở năm nghìn mét dưới biển sâu của Hải Vực, được gọi là bệnh độc thứ năm, có nghĩa là bệnh độc không biết tên bên ngoài trái đất. Vì nghiên cứu loại bệnh độc này, nhóm nghiên cứu khoa học giấu diếm phát hiện này, dùng chuột trắng làm thí nghiệm, tuy nhiên hiệu quả không lớn, trong một lần thí nghiệm, một nhân viên cứu hộ sai sót dẫn bệnh độc vào trong cơ thể... Bị lây bệnh cực nhanh, lại không có cách nào ức chế.

Ngắn ngủi hai ngày, nhóm nghiên cứu không còn một người sống sót.

Biết được tin tức nước M nhanh chóng khống chế quần đảo Nam Mỹ, xóa đi toàn bộ phát hiện trên đảo này của nhóm nghiên cứu khoa học, niêm phong vi khuẩn gây bệnh cất vào kho mạng đi.

Tư liệu ghi chú rõ, người bị lây bệnh sẽ biến thành người thực vật, gọi là tang thi. Từ người sống trực tiếp chuyển hóa, không sợ ánh sáng, di chuyển chậm rãi, lúc nhìn thấy huyết nhục của người sống tốc độ cực nhanh. Không có cảm giác đau đớn, không biết sợ hãi, chỉ biết thuận theo bản năng đi tìm

đồ ăn, quét sạch nhân loại. (huyết nhục: máu thịt)

Năm 2012, toàn bộ thế giới đột nhiên bùng phát bệnh độc tang thi, trong lúc nhất thời toàn bộ thế giới lâm vào tình trạng nước sôi lửa bỏng, tranh giành của cải, cướp đoạt nguồn năng lượng... Cùng với sự bạo phát của bệnh độc tang thi, thiên tai dồn dập nối đuôi nhau kéo đến, núi lửa, sóng thần, bão cát... Ngăn ngùi mấy tháng, trái đất một mảnh tang thương. Cuối cùng hình thành tân vận mệnh, những người sống sót thành lập bốn căn cứ lớn mạnh, lần lượt đặt tên là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ tứ phương thánh thú thời cổ đại, ngoại trừ bốn căn cứ này, còn có vô số căn cứ nhỏ khác.

Bác sĩ Đường, ông của Đường Yên, chính là bác sĩ sinh hoá nổi tiếng của nước Z. Lư Thâm Nhã là cháu gái bác sĩ Đường nhận nuôi, cùng tuổi với Đường Yên.

Lư Thâm Nhã chính là nữ chính có ánh sáng vô địch trong tiểu thuyết, xinh đẹp thông tuệ, dịu dàng thanh nhã, sau khi mất thế bắt đầu liền thức tỉnh dị năng hệ thủy, lực công kích bình thường nhưng hết sức thực dụng. So sánh với Lư Thâm Nhã, trong mắt mọi người, Đường Yên kiêu căng, cay nghiệt xảo quyệt, lại có tâm địa độc ác.

Một lúc sau, Đường Yên kéo khoe miệng cứng ngắc, lộ ra nụ cười chua xót.

Chỉ mắng hai câu, có cần thiết phải độc ác như vậy không?

Xuyên không đến bối cảnh mất thế trở thành nhân vật quần chúng nữ phụ vật hi sinh, lần bị thương này... Đó là do cô nghe lén Lư Thâm Nhã nói chuyện với người khác rằng trong thời khắc sinh tử có thể kích phát dị năng, vì thế cô liền ngu ngốc một mình chuồn ra khỏi căn cứ, gặp phải tang thi, nếu không phải vừa khéo gặp được phân đội nhỏ ra ngoài thu thập vật tư, chỉ sợ trên đời này sớm đã không còn Đường Yên này...

Cẩn thận nhớ lại tình tiết trong tiểu thuyết, kinh sợ phát hiện giờ phút này cô đã trở thành nhân vật quần chúng nữ phụ vật hi sinh kiêu căng, cay nghiệt, lại chết thảm trước tiên, bị nữ chính thiết kế, sợ là Lư Thâm Nhã đã sớm biết lúc đó cô đang trốn trong rương gỗ, mới có thể nói ra mấy lời kia dụ cô một mình rời khỏi căn cứ, không nghĩ rằng cô không chỉ mạng lớn được người khác cứu trở về, còn biết được nơi cất giấu một nhóm vật tư, nữ chính vì muốn đoạt lấy vật tư để cho bản thân dùng, liền để cô dẫn đường ra ngoài tìm kiếm vật tư, sau khi lấy được vật tư, liền lừa cô vào đàn tang thi, lạnh lùng nhìn cô bị đàn tang thi cắn chết...

Hít sâu một hơi, bàn tay mềm hung hăng níu chặt khăn trải giường mỏng manh dưới thân.

Vuốt nhẹ vòng ngọc nơi cổ tay, toàn bộ vòng ngọc màu trắng bạc điểm một chút bông tuyết, mờ mịt tựa như ẩn tàng một con giao long, trong sách ghi lại, sau khi Đường Yên chết, vòng ngọc này bị Lư Thâm Nhã lấy đi, ngay sau đó Lư Thâm Nhã truyền ra đã thức tỉnh song hệ dị năng, dị năng hệ thủy và dị năng không gian... Vuốt nhẹ vòng ngọc trên cổ tay, nghĩ lại tiểu thuyết không gian từng đọc trước kia, cúi đầu ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vòng ngọc, chẳng lẽ... Dị năng không gian của Lư Thâm Nhã chính là vòng tay bạch ngọc này?

Dùng máu, vừa định cắn nát ngón tay thử xem...

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một trận tiếng đập cửa, ngay sau đó liền truyền đến giọng nói dịu dàng như nước của Lư Thâm Nhã: “Yên Nhi tỉnh rồi sao? Nên ra ngoài thu thập vật tư rồi.”

Đường Yên mất lạnh chợt lóe, có lẽ nguyên chủ đã lỡ miệng nói ra phần vật tư kia, Lư Thâm Nhã mới có thể tâm tâm niệm niệm tìm tới cửa, không kịp chờ đợi xuống tay với cô, nhưng mà... Cũng đúng, cô mới đúng là cháu gái danh chính ngôn thuận của bác sĩ Đường, bác sĩ Đường dù có thích Lư Thâm Nhã hơn nữa cũng sẽ không thể lướt qua Đường Yên, nhưng nếu Đường Yên chết... Tình huống hoàn toàn bất đồng, Lư Thâm Nhã sẽ là người thân duy nhất của bác sĩ Đường, thật là tính toán ác độc.

Ánh nắng ban mai áp áp bao phủ đất đai, gió nhẹ ầm ầm lướt nhẹ qua mặt.

Mùi máu tươi nhàn nhạt bay vào chóp mũi, cây cối tàn lụi, mặt đất rải một tầng lá rụng, thôn trấn không lớn, nhà nhà ngói đỏ, trong tiếng gió mang theo tiếng kêu gào của tang thi, nghe ở bên tai càng âm trầm quỷ dị, đoàn người dầm lên lá rụng, khăn trương đi vào trấn nhỏ, nắm chặt súng trên tay, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc.

“Thâm Nhã cẩn thận!” Người thanh niên quát lạnh, nhắm vào tang thi bắt đầu công kích, cẩn thận che chở Lư Thâm Nhã.

“Yên nhi, theo sát chị.” Vẻ mặt Lư Thâm Nhã lạnh lùng nghiêm nghị, ba lưỡi dao nước thẳng tắp cắm vào đầu tang thi, nước bắn ra mang theo máu tươi rải trên nền đất: “Địa điểm đặt vật tư ở đâu?”

Thu lại suy nghĩ, nhẹ nhàng thở, hai người tránh phía dưới tường thấp, không nghĩ tới trong lúc nguy cấp này lại thất lạc với mọi người. Đường Yên nhú mảy, ngưng mắt nhìn Lư Thâm Nhã, lần thất lạc này là do truyện của Lê Quý Ddon\$ Lư Thâm Nhã cố ý, chính là vì muốn biết được nơi cất giữ vật tư. Dựa vào nhóm vật tư này, Lư Thâm Nhã liên lạc với căn cứ Thanh Long, thuận tiện nhận biết nam chính Hình Liệt Phong.

Lư Thâm Nhã xé mở góc áo, quần lên cánh tay trái bị thương không nhẹ, thu lại sát khí lạnh khốc trong mắt, dịu dàng che chở Đường Yên, trong lòng thầm nghĩ, nếu không phải vì muốn từ trong miệng Đường Yên biết được nơi cất giữ nhóm vật tư kia, cô ta mới sẽ không hy sinh bản thân mình bảo vệ Đường Yên.

Trong không khí mùi máu tươi dần dần dày đặc, người thấy hương vị huyết nhục, tiếng gào thét của tang thi vang lên liên tiếp.

“Phía sau bệnh viện năm mươi thước có một kho hàng, vật tư ở bên trong.” Đường Yên lên tiếng nói, nhóm vật tư này dự định sẽ chuyển đến quân khu, sau khi bệnh độc tang thi bùng phát liền bị gác lại, việc này Đường Yên hiểu rõ, Lư Thâm Nhã lại không biết. Nếu cô nhớ không lầm tình tiết trong tiểu

thuyết tình tiết, sau khi Lưu Thấm Nhã biết được nơi cất giữ vật tư liền tính toán lừa cô vào đàn tang thi, sau đó độc chiếm nhóm vật tư này...

Giả bộ không phát hiện sự vui mừng chợt lóe rồi biến mất trên mặt Lưu Thấm Nhã, ánh mắt chuyển đến áo khoác màu nâu và chai nước bên hông. Sắc mặt chợt biến, hoá ra bắt đầu từ lúc rời khỏi căn cứ, không, có lẽ là từ lúc ở trong căn cứ, cô ta cũng đã bắt đầu sắp đặt, tầng tầng đan xen, Đường Yên chết ở trên tay cô ta một chút cũng không oan.

“Chúng ta đang ở quảng trường phụ cận, cách bệnh viện khoảng hai con đường, phía trước là địa điểm tập hợp đã thảo luận từ trước.” Lưu Thấm Nhã khoanh một vòng trên bản đồ, che chờ Đường Yên lặng yên đi về phía bệnh viện, trong mắt lóe ra tình thế bất buộc, ánh mắt hung ác nham hiểm quét về phía Đường Yên, tay đề lên chai nước bên hông, dốc núi phía sau kho hàng, tại mặt thế, một người thường không thức tỉnh dị năng, xông vào đàn tang thi, kết quả thế nào ai cũng hiểu!

Hai người dè dặt cẩn trọng, dọc theo đường đi không gặp phải tang thi.

Không lâu sau liền tập hợp với mọi người. Người thanh niên thoáng nhìn Lưu Thấm Nhã bị thương, lúc này mặt lạnh xuống, phần hận trừng mắt nhìn Đường Yên, nếu không phải do phế vật này, Thấm Nhã sao có thể bị thương: “Thấm Nhã, em không sao chứ! Mau bôi chút thuốc, cẩn thận một chút đừng bị cảm nhiễm!”

Cô gái thanh tú bên cạnh lạnh lùng hừ lạnh một tiếng, châm chọc nói: “Thật đúng là cho rằng mình cao quý, đây là mặt thế... Thấm Nhã, cô chính là rất thiện lương, loại phế vật này cũng mang theo bên người, nếu gặp gỡ nguy hiểm, không cẩn thận một chút là phải rơi vào miệng tang thi, đến lúc đó đừng trách tôi không nhắc nhở.” Ánh mắt có ngụ ý liếc nhìn Đường Yên, trong căn cứ, người nào không biết Đường Yên kiêu căng, cay nghiệt, nếu không phải vì có một người ông ở căn cứ Thanh Long, cùng với Lưu Thấm Nhã thường xuyên bảo vệ, mọi người ước gì cô chết trong đàn tang thi, đỡ phải lãng phí lương thực!

Lời nói tuy lạnh lùng bất cận nhân tình, cũng rất thực tế.

Mặt thế, ăn bữa nay lo bữa mai ai nguyện ý bảo vệ một phế vật? Nhóm người này tán thành Lưu Thấm Nhã, nhưng không có nghĩa là bọn họ nguyện ý bảo vệ Đường Yên.

Đường Yên gặm bánh mì khô, bình tĩnh dựa vào vách tường, không lên tiếng. Chỉ cây dâu mắng cây hòe, lời này ai nghe không rõ, mặt thế dùng nắm đấm nói chuyện, nắm đấm của ai cứng rắn người đó chính là chân lý! Cô không thức tỉnh dị năng, giá trị vũ lực thấp, đây là sự thật, tính cách được nuông chiều, khiến người ta ghét đây là chuyện không có cách nào khác.

“Đường Yên, cô nói nhóm vật tư kia rốt cuộc ở đâu?” Người thanh niên nhanh chóng bắn súng, hỏi Đường Yên đang được mọi người vây vào giữa, trong mắt lóe lên khinh thường chán ghét. Tuy nhiên, chuyển đến trên người Lưu Thấm Nhã bên cạnh Đường Yên, nhanh chóng biến thành vẻ mặt lưu luyến ái mộ.

“Đi thẳng năm mươi thước, quẹo trái.” Đường Yên lạnh nhạt nói, nhẹ chau mày.

Cẩn thận quan sát, cảm nhận được bốn phía tang thi chậm rãi tụ lại, khoé miệng không khỏi gọi lên nụ cười lạnh lùng, ngược lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lưu Thấm Nhã, kiêu căng nói: “Lưu Thấm Nhã, chị nói trong thời khắc sinh tử thật sự có thể thức tỉnh dị năng?”

“Yên nhi, em không cần lo lắng chuyện dị năng, chị đã thức tỉnh dị năng hệ thủy, chị sẽ bảo vệ em thật tốt, sau lần thu thập vật tư này chị sẽ dẫn em tới căn cứ Thanh Long tìm ông, đến đây, uống một ngụm nước!” Giọng nói trong veo dịu dàng như nước, nghe qua vô cùng êm tai, giống như tiếng trần châu va chạm trong trời mưa.

Ánh mắt u ám, hiện lên âm ngoan chợt lóe rồi biến mất. Đường Yên hít sâu một hơi, lúc này ngẩng đầu nhìn Lưu Thấm Nhã, xinh đẹp thanh lệ, khéo hiểu lòng người. Nếu không phải cô sớm biết được tính cách chân chính của cô ta từ trong tiểu thuyết, chỉ sợ cũng phải bị vẻ mặt này của cô ta lừa gạt, ai có thể nghĩ tới Lưu Thấm Nhã dùng biểu tình chân thành như vậy lo lắng cho cô, sẽ tàn nhẫn lừa cô vào đàn tang thi...(âm ngoan: âm lãnh+ngoan độc)

Lưu Thấm Nhã dịu dàng cười, tao nhã nâng tay xoa nhẹ đầu Đường Yên, con ngươi đen đảo qua khuôn mặt mặt đẹp dễ của cô ta, một chút cũng không có cảm giác tang thương của mặt thế, ánh mắt khẽ chớp.

Rõ ràng nên chết ở bên ngoài, tại sao phải sống trở về, thật đúng là mạng lớn, lần này cô ta sẽ mưu tính thật tốt một lần nữa.

“Ừ, em cũng muốn nhanh chóng đi tìm ông.” Đường Yên giả vờ không biết, kiêu ngạo gật đầu, trong lòng âm thầm lạnh trào “Bảo vệ cô”, muốn mạng của cô mới đúng, phần cuối tiểu thuyết, Lưu Thấm Nhã vì tiến hóa dị năng, không tiếc xuống tay với bác sĩ Đường...(lạnh trào: lạnh lùng+trào phúng)

“Gào gào...”

“Sao lại thế này? Vì sao đột nhiên lại dẫn tới nhiều tang thi như vậy?” Mọi người kinh hoàng, nhìn đàn tang thi tụ đến từ bốn phương tám hướng, chỉ có Lưu Thấm Nhã liếc nhìn xuống dưới, liếc qua áo khoác màu nâu cùng với chai nước trên người Đường Yên, khoé miệng gọi lên ý cười nhẹ đến không thể nhận biết.

“Đừng hoảng hốt, chỗ này là vách núi đen, dẫn đàn tang thi qua đó.” Lưu Thấm Nhã bình tĩnh lên tiếng, mở ra bản đồ, chỉ vào vách núi đen phía sau kho hàng, trong mắt tất cả là thật sâu âm u tối tăm, cô ta đã từng xem qua bản đồ trấn nhỏ, biết được gần vách núi đen có một thông đạo nối tới kho hàng: “Vị trí này có một thông đạo, dẫn tang thi tới vách núi đen.”

Nói năng khí phách, không thể phủ nhận Lưu Thấm Nhã rất có năng lực, ngắn ngủi hai câu, liền trấn an được mọi người.

Đường Yên vuốt nhẹ vòng tay bạch ngọc, không nhìn làm sự đắc ý trong mắt Lưu Thấm Nhã, nếu cô nhớ không lầm, hẳn là có hai con đường dẫn từ vách núi đen tới kho hàng, kho hàng này là do nhà họ Đường tạo nên, cô hiểu rõ hơn bất kì kẻ nào về thông đạo bên cạnh này, tang thi càng ngày càng nhiều...

Mặt Đường Yên không chút thay đổi nhìn tang thi ghê tởm, thân là bộ đội đặc chủng, sóng gió gì chưa từng trải qua, cô từng vì để bắn chết một phần tử buôn lậu thuốc phiện xuyên quốc gia mà ẩn nấp ở rừng rậm Amazon một tháng, khi đói bụng ngay cả chuột cũng đã từng ăn... Đây chẳng qua là trò trẻ con, cô cẩn thận che giấu cơ thể, không để Lưu Thấm Nhã phát hiện khác thường.

Dẫn đàn tang thi tới gần vách núi đen, đạn trong tay mọi người không còn lại bao nhiêu, xu lợi tránh hại là bản tính con người. Biết diễn đàn lẻ quýddoooo-Linh pHanLưu Thấm Nhã không có ý tốt, Đường Yên cẩn thận trốn phía sau mọi người, có thể là vận khí của cô thật không tốt, phía dưới tường thấp lại có tang thi ẩn nấp, mắt thấy tang thi sắp tới gần, Đường Yên trượt chân té ngã, Lưu Thấm Nhã vui vẻ, đập vỡ chai nước, mùi vị ngai ngái ngày càng dày đặc, đàn tang thi gào thét không ngừng... Người thanh niên thấy tang thi tới gần Lưu Thấm Nhã, trong lòng quỳnh lên, nhắc chân liền ngăn trở phía trước Đường Yên, đá cô ra ngoài...

Đường Yên tránh không kịp, ngược mắt chống lại về mặt đắc ý xen lẫn một tia tiếc hận của Lưu Thấm Nhã, đàn tang thi, vách núi đen... Đường Yên không nghĩ nhiều xoay thân mình, rơi xuống vách núi đen...

Con người đen u ám lạnh như băng, thẳng tắp nhìn về phía Lưu Thấm Nhã, đôi môi đỏ mọng hé mở, nhẹ nhàng nói: “Tôi sẽ trở lại!”

Huyết vũ đỏ bùng rơi đầy đất, đáy lòng Đường Yên dâng lên một cỗ tuyệt vọng, vừa đến liền phải chết sao? Thật không cam lòng...(huyết vũ: mưa máu)

“Đường Yên...” Lưu Thấm Nhã kinh sợ vрон tay, nhìn Đường Yên ngã xuống vách núi đen phía sau đàn tang thi, vòng tay bạch ngọc... Bỗng nhiên, trong đầu nhớ lại cặp mắt u ám lạnh như băng của Đường Yên, còn có câu nói không tiếng động kia: “Tôi sẽ trở lại...”

Mọi người kinh sợ vạn phần, người thanh niên ngoan độc nhìn Đường Yên, lấy ra lựu đạn cần đi, ném ra ngoài.(lựu đạn cần rút chốt mở mới nổ được, vì vội vàng với cả tay còn cầm súng nên anh ta mới dùng răng rút chốt nha)

“Oanh...” Tiếng nổ kèm theo vô số tiếng gào thét, tiêu tán ở phía chân trời! Ai cũng không phát hiện, dưới vách núi đen bị bụi bặm che khuất, ánh sáng trắng chói mắt chợt hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Người thanh niên che chở Lưu Thấm Nhã, mấy người khác nằm sấp, quỳ rạp trên mặt đất, trên người phủ lên một tầng bụi, bốn phía huyết nhục lẫn lộn, rải rác tàn chi, trên tường thấp, nhánh cây, mặt đất các nơi loang lổ rải đầy thứ có màu đỏ trắng, trong không khí tràn đầy mùi máu tanh và mùi thuốc súng... Ánh mắt người thanh niên chợt loé, nhìn mặt đất không có vật gì, thì thầm nói: “Đường Yên...” Vừa rồi tình thế cấp bách, vì che chở Thấm Nhã mà đá Đường Yên ra, hẳn không có ý.(tàn chi: tang thi bị nổ tan xác, còn lại một bộ phận tay chân là tàn chi nha mọi người)

“Đã chết rồi sao?” Một người bên cạnh nhẹ giọng hỏi, bình thường tuy rằng không thể thích nổi Đường Yên, nhưng sau khi người thật sự đã chết rồi, lại có chút không thoải mái.

Ở mặt thế giãu giữa sống sót, chỉ có người mới là đồng bạn chân chính! Ai cũng không thể khẳng định được một giây sau người nào die ndan le equy do onsẽ trở thành một thành viên trong đàn tang thi, nhìn chân tay đầy đầy đất, lúc đầu không ngừng nôn mửa, sợ hãi, kinh hoàng, chậm rãi lạnh lùng bình tĩnh trở lại, cầm lấy vũ khí bắt đầu phấn đấu, đến bây giờ đã học xong không để ý.(ý là đã học được không thêm để ý đến sự máu tanh sau chiến đấu nữa)

Thái độ bình tĩnh của Lưu Thấm Nhã làm cho mọi người kinh ngạc, trong căn cứ ai cũng biết, Lưu Thấm Nhã đối xử rất tốt với Đường Yên, đồ ăn tìm được đều giao cho Đường Yên, thà rằng bản thân bị đói cũng quyết sẽ không để Đường Yên không có đồ ăn, bọn họ tưởng rằng Lưu Thấm Nhã sẽ giận dữ, mắng bọn họ một trận, chứ không phải như bây giờ, dường như chưa phát sinh chuyện gì hết.

Thân thể Lưu Thấm Nhã run rẩy tùy ý người thanh niên ôm lấy, nghi ngờ, nhìn về phía vách núi đen. Cô ta hiểu tính cách của Đường Yên, nhất định sẽ không có dũng khí nhảy xuống vách núi đen, hành động gần như khiêu khích cuối cùng khiến cho lòng cô ta cực không bình tĩnh. Tránh thoát cánh tay của người thanh niên, đi về phía vách núi đen, về mặt âm u, ánh mắt phức tạp vạn phần nhìn vách núi đen sâu không thấy đáy, đã chết... Đường Yên đã chết? Vốn còn muốn lừa cô vào đàn tang thi, sau đó nhân cơ hội lấy vòng tay bạch ngọc, vòng tay bạch ngọc là vật gia truyền của nhà họ Đường, Lưu Thấm Nhã đã tốt nghiệp khoa khảo cổ học, ánh mắt sắc bén lão luyện, cũng đã sớm thêm muốn vòng tay bạch ngọc trong tay Đường Yên, vì tình cảm không tiện mở miệng đòi lấy. Nhưng nếu Đường Yên cảm nhiễm bệnh độc tang thi... Vậy vòng tay bạch ngọc liền chính là vật trong lòng bàn tay cô ta, đến lúc đó dù tới căn cứ Thanh Long, cũng dễ nói chuyện với bác sĩ Đường...

Nhưng mà, từ lúc Đường Yên ngã xuống vách núi đen, tất cả những tính toán này đều biến thành bọt nước. Cô ta sao có thể cam tâm, trời sinh tính tình cẩn thận, cô ta đương nhiên sẽ không mở miệng trách cứ vào lúc này, chỉ phải ngầm nuốt xuống quả đắng, cũng may đã moi ra nơi cất giấu vật tư, không

đến mức không thu được gì, ánh mắt u ám dừng ở vách núi đen bị sương mù dày đặc bao phủ sâu không thấy đáy, thật lâu không nói gì.

“Thẩm Nhã, em... không sao chứ!” Người thanh niên thấy vẻ mặt Luru Thẩm Nhã trắng bệch, không nỡ để cô ta quá đau lòng, an ủi: “Vừa rồi tình thế quá mức cấp bách, vì sự an toàn của em...Không phải anh cố ý đẩy cô ấy ra, anh không nghĩ cô ấy sẽ rơi xuống vách núi đen...”

Luru Thẩm Nhã lắc đầu, nụ cười có chút chua xót.

Mọi người thấy Luru Thẩm Nhã có chút khác thường, liền nói sang chuyện khác: “Thẩm Nhã, thu thập vật tư quan trọng hơn, động tĩnh bên này quá lớn, rất dễ hấp dẫn thêm càng nhiều tang thi.” Một ít tàn chi, trong không khí lưu động mùi máu tươi nồng đậm, hơn nữa tiếng nổ mạnh của lựu đạn, nhất định sẽ hấp dẫn tang thi du dương xung quanh trần nhỏ này, việc cấp bách hẳn là mang đi vật tư sau đó lập tức rời đi.

“Thẩm Nhã, Giang Ly nói không sai, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi, động tĩnh lớn như vậy nhất định sẽ đưa tới không ít tang thi, súng và đạn không đủ, rất nguy hiểm!” Cô gái trẻ tuổi bên cạnh nghiêm túc gật đầu. Ý bảo nơi này không phải nơi nên ở lâu, nhanh chóng tới kho hàng thu thập vật tư mới là chính sự.

Nhìn thoáng qua phía dưới vách núi đen, Luru Thẩm Nhã ngẩng đầu giờ lên khuôn mặt tươi cười, nghiêm túc gật đầu, nói: “Mọi người nói rất đúng, trước tiên tìm kho hàng thu thập vật tư, kiếm đủ điểm tích phân, căn cứ này không đủ an toàn, nửa đêm thường xuyên nghe thấy tiếng gào thét của tang thi, chỉ sợ không lâu sau tang thi sẽ tụ tập vây công...” Về mặt Luru Thẩm Nhã nghiêm nghị lãnh khốc, phân tích cục diện trước mắt, thân hình nhanh nhẹn dẫn đoàn người chạy về phía kho hàng.

--- -----Ta là phân cách tuyến-----

Trong tiểu thuyết, nguyên chủ cũng không phải quá tệ, tuy rằng có chút kiêu căng, cay nghiệt, nhưng đối xử với Luru Thẩm Nhã rất tốt. Khuôn mặt còn điểm lệ hơn ba phần so với nữ chính Luru Thẩm Nhã, gia thế lại tốt, có không ít người theo đuổi. Đáng tiếc, tất cả những điều này, từ lúc mặt thể buông xuống, đều thay đổi!

Người, mặc kệ lúc nào chỗ nào cũng sẽ có sự so sánh, vốn mọi người cũng không có ý kiến gì với Đường Yên, xinh đẹp, gia thế tốt, kiêu căng chút cũng không sao, nhưng mà đây là mặt thể, có Luru Thẩm Nhã dịu dàng khéo hiểu lòng người lại thức tỉnh dị năng để so sánh. Dần dần, nguyên chủ vẫn không thể thay đổi, khuyết điểm nhỏ nhỏ đó, kiêu căng biến thành cay nghiệt, điều ngoa thành ác độc, mọi người xung quanh dần dần xa cách chán ghét, nguyên chủ sao có thể tiếp thu, nhất thời trở nên nóng nảy giận, cũng sinh ra phản hận đối với Luru Thẩm Nhã.

Đường Yên nghi hoặc, trước kia Luru Thẩm Nhã chẳng qua là cô nhi được ông nội thu dưỡng, không là cái gì hết, mà cô lại là tiểu thư nhà họ Đường, cao cao tại thượng, thân phận cao quý. Mặt thể buông xuống, hoàn toàn cải biến tư tưởng của Đường Yên, thái độ miễn cưỡng của mọi người, về mặt chán ghét... Luru Thẩm Nhã hư tình giả ý, ông nội lại ở nơi xa, nguyên chủ chỉ có thể dựa vào bản thân. Chỉ là, vì sao các dạng điều kiện của nguyên chủ cũng không tệ, kì lạ là Luru Thẩm Nhã có thể thức tỉnh dị năng, mà cô lại thành người thường. Có lẽ đây chính là định luật nhân vật chính, nguyên chủ dù có gắng thế nào cũng chỉ có thể bại bởi nữ chính có bản tay vàng.

“Phải chết sao...” Đường Yên lạnh nhạt nhìn phong cảnh không ngừng lùi lại, trong lòng xẹt qua mắt mắt nhàn nhạt, bị Giang Ly mạnh mẽ đá, cánh tay trái bị đá sắc cắt ra vài vết rách, vết máu mỏng manh truyền của lễ*quýdoon#nhuộm đỏ hơn nửa cánh tay, vòng tay bạch ngọc sáng long lanh bị nhuộm thành màu đỏ, “Ầm!” Té ngã trên mặt đất, phía sau lưng có đất rơi xuống giúp giảm xóc, yết hầu phun ra một ngụm máu ngon ngọt “Khụ khụ!” Ho nhẹ vài tiếng, cũng may đây vực tất cả đều là lá cây mục nát.

Đã lâu không có ánh sáng mặt trời chiếu xuống, đáy vực tràn ngập mùi hôi thối, cho dù có lá cây làm đệm, ngã xuống từ nơi cao như vậy vẫn không dễ chịu, Đường Yên chạm vào cánh tay trái, lúc rơi xuống đất cánh tay trái vô lực chạm đất trước, lần này sợ là trật khớp rồi!

Không đợi Đường Yên suy nghĩ, đột nhiên một luồng ánh sáng trắng chiếu lên trời cao.

Trong chốc lát, Đường Yên mới lấy lại tinh thần, phát hiện bản thân đang ở một nơi xa lạ, xung quanh trống trải, trong gió mơ hồ mang theo mùi hương thơm ngát của cỏ cây, bắt gặp cười lạnh hai tiếng, hương thơm cỏ cây... Đang ở mặt thể, đùa cái gì? Chẳng lẽ cô lại xuyên không.

Đập vào mắt chính là một mảnh ruộng đất để đó không dùng, phía ngoài năm mươi mét có một căn nhà gỗ, phía sau nhà là một mảng mật mù, bị sương mù dày đặc che giấu không nhìn rõ lắm. Bên trái nhà gỗ có một hồ nước sinh đôi không quá lớn, hồ nước trong suốt nhìn thấy đáy, không có một chút tạp vật, hồ nước sinh đôi giống như hồ lô nằm ngửa, đầu nguồn là một con suối rộng cỡ một cái chậu rửa mặt, chảy dài đến hội hợp với hồ nước nhỏ, đi qua hồ nước nhỏ lại hợp vào hồ nước lớn, màu sắc hồ nước cũng có chút khác biệt, màu sắc con suối giống như ngọc thạch tự nhiên màu xanh, sau đó theo thứ tự nhạt dần.

Hạ nguồn của hồ nước hợp với một dòng suối nhỏ rộng cỡ nửa mét, dòng suối uốn lượn chảy về phía xa...Bên phải nhà gỗ là một góc đại thụ vững chãi, cành lá sum xuê, dưới tàng cây bày biện một cái bàn gỗ đơn sơ, vài chiếc ghế, Đường Yên kinh ngạc, tay phải vuốt ve cánh tay trái, vận một cái, “Ắc ắc”, một tiếng thanh thúy vang lên, xử lí tốt cánh tay trái bị trật khớp, đang định xé một góc áo băng bó cánh tay trái loang lổ vết máu, ánh mắt chợt nhìn đến vòng tay bạch ngọc trên cổ tay...

Trên mặt tràn ra mừng như điên, trong đầu hiện lên kinh hi!(kinh hi: kinh ngạc + vui vẻ)

“Không gian?”

Vòng tay bạch ngọc trên cổ tay đã biến mất không thấy nữa, trên cổ tay có thêm một đồ văn màu trắng, mơ hồ còn có chút giống vòng tay bạch ngọc lúc trước. Đường Yên vừa định đi vào nhà gỗ xem xét một chút, đột nhiên trong đầu truyền đến một trận đau đớn.(đồ văn: bức vẽ)

“A...”

Đau, đau tê tâm liệt phế.

Giống như linh hồn bị trực tiếp lôi ra khỏi thân thể, đầu muốn nổ tung! Giọt mồ hôi lạnh lớn bằng hạt đậu chảy dọc theo tay chân rơi xuống mặt đất, dù là Đường Yên cũng không nhịn được mà kinh hô ra tiếng, hai tay ôm lấy đầu, cơ thể không ngừng run rẩy... Trong chốc lát, một mảng lõi điện nhỏ phủ trên thân thể Đường Yên.

Đường Yên chấn động, mở ra tay phải, một dòng lõi điện nhỏ hiện lên từ lòng bàn tay, đau nhức dần dần giảm, cô thở hổn hển, ngồi dậy từ trên mặt đất, trong lòng có thêm một chút nghi ngờ, tình tiết trong tiểu thuyết không viết chi tiết thức tỉnh dị năng như thế nào? Không nghĩ tới thức tỉnh dị năng lại thống khổ như vậy... Cho dù là cô, trong lòng vẫn còn sợ hãi! Rõ ràng Lưu Thẩm Nhã thức tỉnh dị năng không cần tốn nhiều sức, đến lượt cô lại đau gần chết, cả người ướt đầm... Gần như đi nửa cái mạng! Nữ phụ quả nhiên thua kém nữ chính, nói vậy bây giờ Lưu Thẩm Nhã hẳn là đang dẫn theo đám người kia tới kho hàng, đáng tiếc, có chuyện cô đã quên nói, kho hàng kia chỉ có cô và bác sĩ Đường mới có thể mở được, bên ngoài có lắp đặt hệ thống kiểm tra giọng nói, những người khác tùy tiện chạm vào, hệ thống sẽ tự động công kích.

Trong tiểu thuyết, sau khi ra khỏi căn cứ, nguyên chủ đã chủ động nói ra chuyện này với Lưu Thẩm Nhã, ngay cả cách mở khoá và mật mã cũng nói ra hết. Sau khi Lưu Thẩm Nhã tiến vào trấn nhỏ liền lừa Đường Yên vào đàn tang thi. Sau khi cô tỉnh lại trở thành Đường Yên, luôn kín miệng không đề cập tới chuyện kho hàng, chỉ nói cho Lưu Thẩm Nhã biết địa chỉ kho hàng, cho nên... Cho dù đám người Lưu Thẩm Nhã tới nơi đó cũng chỉ là giỏ trúc mức nước chẳng được gì! Thật muốn nhìn một chút, sau khi Lưu Thẩm Nhã phát hiện tất cả những điều này sẽ có về mặt như thế nào? Cô thật chờ mong...

Mặt thể đã bắt đầu được mấy tháng, phần lớn dị năng giả có cấp bậc không cao, qua thêm một tháng nữa sẽ xuất hiện Thiêm thực giả, Thiêm thực giả xuất hiện hoàn toàn đẩy con người vào địa ngục, Thiêm thực giả bất luận là lực lượng, tốc độ hay sự nhanh nhẹn đều lợi hại hơn tang thi phổ thông, Thiêm thực giả thích săn bắt dị năng giả, huyết nhục của dị năng giả có thể giúp Thiêm thực giả nhanh chóng tiến hóa. Mà trong đầu Thiêm thực giả có tính hạch, dị năng giả có thể tiến hoá nhờ cắn nuốt tính hạch.

Vùng phụ cận căn cứ còn chưa xuất hiện Thiêm thực giả, nhưng chắc cũng sẽ nhanh thôi, Thiêm thực giả vốn là bản thân tang thi tiến hóa thành, giống như con người thức tỉnh trở thành dị năng giả vậy, tang thi cũng đang không ngừng tự mình tiến hóa, càng vào giai đoạn sau của mặt thể, tốc độ tiến hoá của tang thi càng không ngừng nhanh hơn, những căn cứ an toàn đối với con người càng ngày càng ít...

Đường Yên hít sâu một hơi, sau khi thức tỉnh dị năng, tổ chất thân thể được cải thiện, miệng vết thương chảy máu trên cánh tay trái bắt đầu kết vảy, nắm chặt nắm tay cảm thụ lực lượng lưu động trong cơ thể, đây chính là lực lượng của dị năng giả, khó trách trong căn cứ dị năng giả lại cao cao tại thượng, khinh thường người thường, thực lực chênh lệch quyết định tất cả!

Dị năng hệ lõi, trời sinh khắc chế tà vật âm u! diễn đàn lê quý đôn-LinhpHanTang thi cảm nhiễm bệnh độc, hoàn toàn là vật âm tà. Hơn nữa, có không gian này, dù ở ở mặt thể cô cũng có thể sống rất tốt, nguyên chủ cô yên tâm, nếu đã thay thế cô, tôi sẽ sống thay cô một đời thật tốt, nhất định sẽ không để Lưu Thẩm Nhã hại bác sĩ Đường.

Đường Yên không tùy tiện uống nước trong hồ, trước nhà gỗ có một mảnh đất màu mỡ, sau nhà mơ hồ mông lung, đang nghĩ nên sử dụng không gian này như thế nào, Đường Yên đi về phía nhà gỗ, đẩy cửa vào, căn phòng ngăn nắp sạch sẽ, bên trong bày biện đơn giản, phòng khách, phòng ngủ, phòng bếp, phòng ngủ ở tầng hai, trong phòng ngủ có một chiếc giường gỗ phục cổ, bên trên phủ lên khăn trải giường màu xanh nhạt, bên cạnh phòng ngủ là thư phòng. Đường Yên không vội vã tìm hiểu những thứ có trong thư phòng, ngược lại lại có hứng thú với căn phòng bên cạnh phòng bếp, đẩy cửa tiến vào, trong mắt hiện lên kinh hi, là nhà kho, trên giá có không ít hạt giống, nhưng mà chữ viết trên đó Đường Yên không quá hiểu rõ, không dám tùy tiện chạm vào.(phục cổ: ý là giường gỗ giống thời cổ á)

Hạt giống tốt hơn thực phẩm chín nhiều, thực phẩm chín ăn xong sẽ không còn, hạt giống lại có thể lớn lên, mảnh đất phía trước nhà gỗ khá lớn, nhưng Đường Yên không hiểu việc nhà nông, việc này còn phải chậm rãi học, nếu cô nhớ không lầm, trong căn cứ có khai hoang đất đai để gieo trồng, đến lúc đó trở lại căn cứ đi theo những người đó học tập một chút, chắc không phải việc khó!

Mảnh đất, hồ nước, nhà gỗ.

Đường Yên nhìn mảnh đất và hồ nước, bắt đầu lên kế hoạch sử dụng đất vì lợi ích ngày sau, phần đất gần dòng suối nhỏ có thể gieo trồng cây ăn quả, như vậy sẽ có hoa quả ăn, trên đất sẽ gieo trồng một ít khoai tây khoai lang, dễ dàng tồn trữ, bên cạnh hồ nước đào một cái ao nhỏ, nuôi chút tôm cá... Gà vịt sợ là phải suy nghĩ sau, gia cầm cần có hàng rào nuôi nhốt, nếu không đến lúc đó lại khiến không gian chướng khí mù mịt, không cần thiết.(chướng khí mù mịt: không khí ngột ngạt)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Trong không gian không có vật sống, Đường Yên không dám tùy tiện uống nước trong hồ, thức tỉnh dị năng lõi điện, ở mặt thể có thêm một phần bảo đảm. Tuy cô biết rõ tình tiết trong tiểu thuyết, nhưng thế sự vô thường, cô đã xuyên không tới đây, ai có thể bảo đảm tình tiết sẽ không phát sinh biến cố? Tại thế giới huyết tinh tàn ngược này, mỗi bước gian nan, cần phải thận trọng, không được phép có dù chỉ một chút lơ lửng!

“Ra ngoài!” Đường Yên thầm nói, thân hình vừa chuyển liền ra khỏi không gian, đáy vực yên tĩnh như đã chết, sương mù bao phủ phía chân trời, trong không khí xen lẫn mùi thối rửa khó ngửi, trong gió còn mơ hồ mang theo mùi máu tanh nhàn nhạt, hai mắt nhắm lại, cảm nhận được mùi hương quen thuộc này.

Mạt thế bùng xuống mấy tháng, thế giới này sớm đã rối loạn!

Đường Yên gấp lại cái áo lông mỏng manh, nắm chặt đoản đao trong tay, suy nghĩ một chút, nhặt chai nước rơi xuống đất cùng lúc với cô lên, chậm rãi đi chuyển dưới đáy vực, bây giờ động vật còn chưa biến dị, rừng sâu núi thẳm an toàn hơn nhiều so với thành thị. Dọc theo đường đi hết sức tĩnh lặng, Đường Yên không có mục đích, chỉ chậm rãi đi, tìm kiếm đường ra, cô không có cách nào biết được mình đã ở lại trong không gian bao lâu? Sinh hoạt tại tận thế, mục tiêu duy nhất là sống sót...

Nửa giờ sau, cuối cùng cũng ra khỏi đáy vực, cách đây hai ba dặm đường, sừng sững một khối nhà lầu, tiểu khu nhà trọ ở vùng ngoại thành, Đường Yên ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt đường có một ít bóng dáng đang đứng, lung lay lão đạo, giống như du hồn... Hít vào một hơi khí lạnh, đây là tang thi! Đường Yên cắn môi dưới, rất đau, đây không phải là thế giới trước kia... Không phải nằm mơ, không phải phim ảnh, Đường Yên im lặng đứng, cảm nhận máu chảy trong cơ thể, nói không sợ đó là gạt người, nhưng cô cho rằng cũng không sao cả! Tay phải nắm chặt đoản đao, tay trái kê sát ngực, lòng bàn tay truyền đến âm thanh “Bùm bụp!” tiết tấu nhẹ nhàng chậm chạp, cô hiểu rõ: Cô, còn chưa muốn chết!(một dặm=500m)

Cho dù thân ở mạt thế, cô cũng không muốn chết. Còn sống liền có hi vọng, đây là câu nói cửa miệng của lão đạo, không liên quan đến chuyện khác, chỉ vì còn sống, đây là tham niệm xa xỉ nhất tại mạt thế, sống sót...

Tiểu khu nhà trọ nằm ở phía nam trấn nhỏ, xuyên qua tiểu khu nhà trọ có một nhà máy chế biến thực phẩm, đi qua nhà máy chế biến thực phẩm là kho hàng. Trấn nhỏ cách căn cứ một giờ đi xe, vật tư ở nhà máy chế biến thực phẩm đoán chừng không còn lại bao nhiêu, tang thi trong vùng này từng bị thanh lý hai lần, Đường Yên không dám khinh thường, một tháng sau tang thi vậy công căn cứ, tên Thiêm thực giả cầm đầu kia chính là ẩn nấp ở bên trong tiểu khu này, tiểu thuyết không viết Thiêm thực giả tiến hoá như thế nào? Nhưng có để lại đầu mối... Nơi tang thi tụ tập nhiều nhất là nơi dễ dàng xuất hiện tang thi cao cấp nhất.

Cẩn nuốt!

Tròng lòng Đường Yên rung mình, tiểu khu nhà trọ bên cạnh trấn nhỏ chính là nơi tụ tập nhiều tang thi nhất, nhà máy chế biến thực phẩm, siêu thị, khu chung cư... Có thể là người thấy hương vị huyết nhục, tang thi rải rác dần dần trở nên nhiều hơn, Đường Yên nhanh chóng tính toán, nhà máy chế biến thực phẩm tổng cộng có hơn ba trăm người, phân thành hai ban, có hơn một trăm người ở lại nhà xưởng, tiểu khu nhà trọ có hơn một trăm hộ, chia đều mỗi nhà ba người, cộng lại cũng hơn ba trăm người, bỏ qua những người ra ngoài làm việc cũng không ít hơn một trăm, siêu thị ước chừng có mấy chục... Căn cứ từng thanh lý hai lần, bởi vậy ít nhất còn có mấy chục tên tang thi du dương ở gần đây, số lượng này chỉ nhiều không ít, rất nguy hiểm.

Đường Yên suy nghĩ, có lẽ cô có thể tránh ở đáy vực, có được bình an nhất thời, nhưng sau đó phải giải quyết vấn đề sinh tồn như thế nào? Đáy vực không có đồ ăn, cô không có khả năng sống sót... Cô nhớ trong tiểu thuyết có nhắc tới mấy chỗ cất giấu vật tư, cách trấn nhỏ quá xa, cô không thể mạo hiểm, nơi gần đây nhất chính là nhóm vật tư trong kho hàng kia.

Mạt thế đến, hết nước mất điện, chắc chắn bên trong nhà máy chế biến thực phẩm có máy phát điện, tuy Đường Yên không biết cách dùng, nhưng loại vật này vẫn nên lo trước khi hoạ, có không gian không lo không có nơi cất giữ. Nước quan trọng hơn, trong không gian có hồ nước, cô không dám tùy tiện uống nước trong hồ, cũng chỉ có thể tìm kiếm ở bên ngoài, cô hiểu rõ hơn bất cứ kẻ nào chuyện mình sắp phải đối mặt.

Gần, càng gần!

Tay phải Đường Yên cầm ngược đoản đao, thân mình hơi khom xuống, ánh mắt mắt trầm xuống, đầu gối hơi cong, nhìn tang thi xấu xí huyết tính đang chậm rãi đến gần, trong nháy mắt nhảy lên, mãnh liệt tấn công về phía tang thi, hai cột máu tươi vẩy lên, hai mắt Đường Yên lạnh lùng, đăm đăm đảo qua tang thi nằm dưới đất, cảnh tượng cực kỳ huyết tính, đầu bị Đường Yên chém xuống, gió lạnh chậm chậm thổi qua, rõ ràng vừa mới vào hạ, lại phảng phất đã tới cuối thu...

Quan sát bốn phía xung quanh vài lần, cẩn thận ngồi xổm xuống, nắm chủy thủ bỏ đầu tang thi ra, thứ chất lỏng sánh đặc màu trắng đỏ nhuộm đầy đất, nhặt một cành khô bên cạnh lên, cào trong đồng thịt nát lẫn lộn giống như đang tìm cái gì... Quét mắt nhìn khối máu trên mặt đất: “Không có...”, lập tức xoay người, nhanh nhẹn đi vào tiểu khu nhà trọ.

Lướt qua đường cái, tiểu khu nhà trọ lặng ngắt như tờ, cách một con phố, bên trong là tòa thành chết, bên ngoài lại xuân ý dào dạt sôi nổi, sức sống tràn trề... Trong phút chốc, đáy lòng trào lên một loại cảm giác mâu thuẫn kì dị! Cảnh tượng kì dị tôn lên vết máu đỏ thẫm đã khô kiệt trên mặt đất, kì lạ lại khiến người ta cảm thấy thích hợp.

Lại giải quyết hai tang thi, cũng bỏ đầu ra như trước. Đường Yên dựa vào góc tường ngồi xuống, không dám dùng ống tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán, điều chỉnh nhịp thở, thoáng mở ra bàn tay, không biết từ lúc nào trong lòng bàn tay đã xuất ra một lớp mồ hôi, gió lạnh thổi qua, cực kì âm hàn. Khẽ hít cặp mắt hạnh hẹp dài, quả nhiên lúc này tang thi còn chưa bắt đầu tiến hóa, trong đầu còn chưa xuất hiện tinh hạch, ngón tay run nhè nhẹ, thân thể này quả thật vẫn quá yếu ớt! Vận động một chút như vậy cũng không chịu nổi, cơ bắp quá căng thẳng... Không thể gấp, hô hấp yếu kém gần như không thể nghe thấy.

Ngoài dự năng giả hệ lực lượng, thể lực của những dự năng giả khác đều cực kém, kiếp trước Đường Yên là bộ đội đặc chủng, thể lực, độ sức, độ linh hoạt... Không gì không giới, cô cực kì rõ ràng thể lực quan trọng hơn nhiều so với những chuyện khác, yên lặng dùng dị năng xua tan mọi mệt: “Tách tách!” Tiếng nổ thanh thúy vang lên bên tai, từng dòng lôi điện thật nhỏ nhảy lên trong lòng bàn tay Đường Yên.

Thính giác của tang thi phổ thông cực kì bén nhạy, thị giác rất kém, sức lực hơn nhiều so với người bình thường, tốc độ rất chậm... Đường Yên lẩm nhẩm những tin tức vừa mới thu thập được, sau đó đứng dậy, thong thả vòng qua góc tường, lúc này cô đang đứng trước cửa nhà máy chế biến thực phẩm, bốn phía yên tĩnh, không có người qua lại, không có tang thi du dương... Yên tĩnh giống như buổi trưa một ngày hè, dường như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, Đường Yên không dám thả lỏng, bên trong nhà máy thực phẩm có vật cô cần tìm, cô muốn đi vào xem thử.

Mặt trời dần lặn xuống phía tây, ban đêm là nơi chốn của đồ tể, là chỗ vui chơi của tang thi, là bãi tha ma của nhân loại, phải tiến vào kho hàng trước khi mặt trời lặn. Đánh giá bề ngoài cánh cửa, thép đã rỉ sắt vây kín nhà máy chế biến thực phẩm, cửa phụ bên cạnh nửa khép nửa mở, Đường Yên bắt giác nhú mảy, trên chân là giày vải phổ thông, không có cách nào lướt qua mảnh vụn thủy tinh bốn phía... Phải nghĩ biện pháp khác mới được. (đồ tể: những người giết thịt gia súc, vd mổ lợn :3)

Dựa vào bóng đêm, chậm rãi tiến tới vài mét về phía cửa phụ, tình huống bên trong mơ hồ không rõ. Bên dưới lớp thép, không ít nơi bám đầy vết máu khô cạn, kéo rất dài, Đường Yên nhón chân chậm rãi tiến về phía trước, cửa lớn đóng chặt, cửa phụ nửa khép, cô không dám tùy tiện tiến lên, ghé vào khe hở nhìn vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 3.2

Trên sàn còn sót lại mấy vũng máu màu đỏ sẫm, không biết là của người hay là của tang thi, thông qua khe hở nhìn quét một vòng bên trong, từng đợt gió lạnh lùa vào theo khe cửa, căn phòng lộ vẻ u ám, giống đêm khuya ở bãi tha ma vùng ngoại ô, quý mị mang theo âm trầm... Giống như một giây tiếp theo sẽ lập tức xảy ra chuyện.

Về mặt Đường Yên lạnh nhạt, ngẩng đầu nhìn mái hiên bên trên cửa phụ, tay vịn cửa sổ, thân hình giống như linh miêu không xương, thoăn thoắt bò lên, tay dán lên cửa phụ, nhẹ nhàng đẩy.

Kèo kẹt...

Một tiếng mở cửa thanh thúy vang lên, một giây, hai giây... Không đợi Đường Yên thở phào trong lòng, trong phòng chớp lên một bóng đen: “Gào gào...”, truyền đến hai tiếng kêu gào của tang thi, Đường Yên căng thẳng trong lòng, trong tay không có súng ống, vẫn nên có mắt nhìn một chút. Lưu Thẩm Nhã tự xưng là vô cùng yêu thương Đường Yên, nhưng ngay cả một khẩu súng cũng lén lút cho cô... Nguyên chủ thật sự là ngu xuẩn đến đáng thương, rõ ràng như vậy cũng không phát hiện ra Lưu Thẩm Nhã có mưu đồ khác!

Nhà máy chế biến thực phẩm là khu vực trọng điểm cần thanh lý, mấy cái bóng đen chấp chôn này hơn phân nửa là tang thi du dương tới sau đó, trong tay cô chỉ có một thanh đoản đao, một chọi một còn tạm được, bị vây công tuyệt đối chỉ còn đường chết... Chợt nhớ tới chai nước nhất lên dưới đáy vựa, cần phải tính toán thật tốt để có thể dẫn hết tang thi trong nhà máy chế biến thực phẩm đến.

Nghĩ một chút, đôi môi đỏ mọng khẽ gọi lên đường cong rét lạnh, nhìn về phía tang thi đang men theo hương vị huyết nhục lao đảo đi tới, mạnh mẽ ném một khối sắt bên cạnh ra xa mấy chục mét: “Ầm!” Nhất thời, bảy tang thi trở nên rối loạn, gương mặt dữ tợn phát ra từng đợt gào thét, bên trong nhà máy chế biến thực phẩm cũng truyền ra vài tiếng rít gào, Đường Yên bấu mỗi một cái, mừng rỡ trong lòng, quả nhiên, tang thi vô cùng mẫn cảm với âm thanh.

Lúc bước vào từ cửa phụ cô liền phát hiện trên đường cái phía đối diện có một hố to sâu gần bốn mét, bên cạnh mép hố còn sót lại tàn tích của thuốc súng, hẳn là lần thanh lý trước lưu lại, hố to cách nhà máy chế biến thực phẩm khoảng bảy mét, mở rộng cửa phụ ra, Đường Yên nhảy lên một cái, rơi trên mặt đất, dùng khối sắt liên tiếp gõ: “Bang bang...” Đường Yên khéo léo khống chế sức lực, tiếng động quá lớn rất có khả năng sẽ dẫn hết tang thi gần đây đến.

“Gào gào...” Tang thi trong nhà máy chế biến thực phẩm đều chậm rãi tụ tập lại, bảy con, phát ra từng đợt tiếng gầm thấp giống như tiếng chó hú, một loại mùi tanh hôi khiến người ta buồn nôn chui vào lỗ mũi Đường Yên, bảy tang thi dường như ngửi thấy hương vị huyết nhục, hết sức kích động, Đường Yên mở ra lòng bàn tay, một đường lôi điện vọt tới, đánh thẳng vào tang thi gần nhất.

“Oanh!” Một tiếng vang thật lớn, trực tiếp đánh tang thi thành một khối đen như mực, vài sợi khói đen chậm rãi bay lên...

Đường Yên hết sức vui sướng, dị năng hệ lợi hại hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của cô, nhưng mà tiêu hao quá nhanh, một chiêu vừa rồi gần như sử dụng hết một phần ba năng lượng trong cơ thể, xem ra không đến thời điểm cấp bách thì không nên sử dụng dị năng này, tăng nhanh tốc độ dẫn tang thi còn dư lại đi qua, tang thi cấp thấp không thông minh được bao nhiêu: “Bịch bịch!” vài tiếng, Đường Yên đứng ở phía trên, vừa lòng nhìn tang thi rơi vào hố to, ngẩng đầu nhìn bầu trời, không kéo dài thời gian nữa, tiến vào nhà máy.

Đóng cửa phụ lại, nắm chặt đoản đao, đưa tay đẩy ra cửa phòng thường trực, không có người...

Chăm chú nhìn côn cảnh sát bên cạnh bàn trong phòng thường trực, trong lòng vui vẻ, thứ này dùng tốt hơn đoản đao nhiều, tiến lên cầm lấy côn cảnh sát vung vài cái, lực tung phòng tìm ra hai thùng mì ăn liền, truyện của Lê*quý@đôn% một bao xúc xích, bên cạnh còn có một thùng nước tinh khiết, một nửa thùng còn chứa đầy nước, bận bịu một ngày, tinh thần và thể lực đều tiêu hao nghiêm trọng, cần thận đóng chặt cửa phòng thường trực, mở ra một bao

mì ăn liền để ăn, uống hai cốc nước, ăn thêm hai cái xúc xích, ăn uống no đủ mới thở phào nhẹ nhõm, quét mắt khắp phòng thường trực, nước tinh khiết và số mì ăn liền, xúc xích còn lại đều thu vào không gian, cái bàn và mấy thứ khác thì không cần thu.

Đùi, cánh tay đều có chút đau nhức. Đứng lên hoạt động thân thể một chút, bắt đầu hành động, khuôn viên nhà máy chế biến thực phẩm cũng không quá lớn, trên dưới có tổng cộng hai tầng, xưởng chế biến, kho hàng, nhà ăn, tiểu khu nơi làm việc, mấy gian phòng chứa tạp vật. Ở nhà máy phổ thông loại nhỏ trong thị trấn, vật tư trong kho hàng và nhà xưởng đều đã bị người tới đây thanh lý lấy đi, Đường Yên ôm tâm tình sửa mái nhà dột, mục tiêu chủ yếu của cô là máy phát điện, đầu tiên là nắm côn cảnh sát đi vào phòng chứa tạp vật, bên trong chổng chát một ít công tắc nguồn điện, máy phát điện nhỏ, thu thập một ít đồ vật bên trong, thứ cần hay không đều thu hết vào.

Động tác của Đường Yên đều rất nhẹ nhàng, trước tiên bật đèn sau đó mới hành động, ngăn chặn triệt để khả năng tang thi đánh lén. Cắt kỹ công tắc nguồn điện và máy phát điện nhỏ xong, đi dọc theo hành lang tới nhà ăn, nhìn thấy vòi nước bên trong nhà ăn, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, nhẹ nhàng xoay mở vòi nước liền truyền đến một hồi tiếng nước chảy “tí tách”... Nơi này còn chưa hết nước, thoáng nhìn mấy cái thùng lớn trong nhà ăn, nhanh chóng chuẩn bị chứa nước, nhưng trước khi chứa nước, Đường Yên cẩn thận đóng chặt cửa lớn cửa sổ, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Thỉnh giấc của tang thi quá mức nhạy bén, cô không thể không cẩn thận làm việc!

Khi chưa chứng thực được nước hồ trong không gian có thể uống, số nước này chính là của nước cứu mạng của cô. Đựng đầy bốn thùng lớn, cô liền chậu, bát cũng không có buông tha, cũng đựng nước thu vào không gian, bát đĩa trong nhà ăn ngoại trừ những cái bị đập nát, những thứ khác đều bị Đường Yên đảo qua trở nên sạch sẽ, hoàn toàn thi hành chính sách “Ba sạch”.

Cần quét nhà ăn xong, Đường Yên càng lúc càng bình tĩnh, tầng hai là văn phòng, hơn phân nửa sẽ không có gì béo bở, Đường Yên chăm chú nhìn kho hàng và nhà xưởng của nhà máy, hai nơi này đặt cùng một chỗ. Nhà xưởng của nhà máy tương đối rộng lớn, đặt hai chuồng máy chế biến thực phẩm không lỗ, bên trên còn có một ít thực phẩm chưa hoàn thành, nhưng đều rất hỗn loạn, vết máu, vết bẩn cái gì cũng có, quét mắt nhìn huyết nhục phân tán mờ mờ trên mặt đất, nơi góc khuất ngoại trừ khói thuốc súng và vỏ đạn còn có một ít chân tay cụt và thi thể vỡ nát, cảnh tượng cực kì khủng bố!

Đường Yên cầm theo côn cảnh sát, bước chân nhẹ nhàng chậm chạp, vẻ mặt lạnh nhạt. Hồn nhiên không quan tâm đến cảnh tượng huyết tinh này, chỉ dè dặt cẩn thận nhìn chăm chú bốn phía, phòng bị xảy ra việc ngoài ý muốn, nhìn một vòng, thu hai chuồng máy chế biến thực phẩm trong nhà xưởng vào không gian, vừa đi vào kho hàng, bỗng nhiên dừng lại.

Đột nhiên, trước mắt xuất hiện một gương mặt huyết tinh dữ tợn, ánh mắt lòi ra mạng theo tơ máu, vết máu loang lổ nơi khoe miệng, hai tay cong lại hướng về phía trước, cơ thể thối rữa không chịu nổi... Nửa người dưới lại chẳng biết đi đâu, một phần cơ thể bị cắt ngang nằm ở bên trái bình chữa cháy, nội tạng trong bụng đều tràn ra trên mặt đất, nắm một khối hình tròn màu đỏ sẫm, khiến người ta nhìn mà tim gan run sợ, ghê tởm sợ hãi.

Thấy Đường Yên đến gần, đoạn cơ thể kia bất giác vận vận, há ra miệng rộng huyết tinh: “Gào gào...” Thảm thiết kêu gào muốn bắt lấy Đường Yên.

“Còn chưa chết sao, mạng cũng thật cứng rắn...” Đường Yên lạnh lùng giơ lên côn cảnh sát, vung xuống cái đầu đầy máu: “Bốp!” Máu đen bắn tung tóe trên đất, chảy dọc theo côn cảnh sát rơi xuống đất, quăng hai cái côn cảnh sát, bước vào kho hàng, kho hàng ba mươi mét vuông bị cần quét sạch sẽ, ngay tại mặt đất còn lưu lại một ít cặn đồ ăn, đoán chừng là rất nhiều không có cách nào mang đi toàn bộ, chỉ có thể bỏ qua một ít hoa quả khô không thể mang theo.

Đường Yên cũng không so đo, nhanh chóng quét sạch những thứ trên mặt đất, tất cả đủ loại đều cất kỹ!

“Bịch!”

“Bịch!”

...

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng..

Gần, càng gần!

Nguy hiểm, một loại cảm giác sơn gai ốc luồn lên từ xương sống, Đường Yên không thèm nghĩ nhiều, ôm trái tim đang kịch liệt đập loạn tránh vào không gian, một bóng dáng khổng lồ chớp lên một cái rồi biến mất trước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 4.1

Trong phân xưởng trống không, bất ngờ xuất hiện một bóng dáng của một người cao lớn, cả người không có da, có móng sắc rất dài, đại não trực tiếp phơi bày ở bên ngoài, quái vật kéo theo cái lưỡi dài hai thước, thân hình khổng lồ cường tráng chậm rì rì đi lại, mỗi một bước đều nặng nề chậm chạp, bất giác cả toà nhà đều trở nên run rẩy.

Thiểm thực giả, thân cao hơn hai thước, thể nằm sấp trên mặt đất, thân trên hơi nâng lên, bắp đùi cường tráng to bằng vòng eo của một người trưởng thành, hai tay biến thành móng sắc, lưu lại trên mặt đất mười vết cắt thật sâu, khuôn mặt dữ tợn kéo theo cái lưỡi gần hai thước, bên trên lưỡi có một lớp vảy tinh mịn tựa như một con rắn xỏ quyết đầy nọc độc, đại não hơi ngả vàng nghênh ngang phơi bày ở bên ngoài khiến cho người ta có loại cảm giác như vương giả đi tuần, bên trong phản xạ ánh sáng yếu ớt, giống như một đầu mãnh thú ngủ đông trong đêm đen, chậm rãi đợi màn đêm buông xuống!

Đường Yên nghĩ lại mà phát sợ, hai tay ôm lấy cánh tay vùi đầu vào giữa đầu gối, sau một lúc mới trấn an được trái tim đang cuồng loạn!

Liếc mắt một cái, chỉ một giây đã cảm giác sự nguy hiểm như vậy, trái tim “thình thịch” kịch liệt đập, Thiểm thực giả này lợi hại hơn so với trong tưởng tượng của cô, véo lên một vùng thịt thừa mềm nhũn, thân thể này vẫn còn quá kém, động tác vừa rồi nếu như chậm hơn nửa giây, hậu quả khôn lường, trong đầu hiện lên cái lưỡi đầy vảy dài hai thước của Thiểm thực giả, quả thật khiến người ta sợ hãi.

Cuộn người ôm lấy thân thể, chạm đến sợi tóc đã ngắn hơn một chút trên vai trái, âm thầm cảm thấy may mắn.

Không biết đã qua bao lâu, thời gian trôi qua từng chút một, Đường Yên không khỏi sốt ruột, cô muốn tới chỗ kho hàng trước khi mặt trời lặn, lấy đi nhóm vật tư bên trong, càng kéo dài thời gian càng bất lợi đối với cô, một đội người của Lưu Thẩm Nhã có mấy dị năng giả, sự công kích của kho hàng sợ là khó có thể ngăn cản được lâu.

Một lúc sau, Đường Yên ra khỏi không gian, ẩn nấp cơ thể, thoáng đánh giá bốn phía trong phản xạ, đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng thờ dốc, không nghĩ nhiều, lăn một vòng ngay tại chỗ, chạy như điên về phía cửa, vội vàng quay đầu nhìn thoáng qua: “Thiểm thực giả...”

“Àm...” Vách tường dày hai, ba mươi centimeter trực tiếp bị cái lưỡi dài hai thước của Thiểm thực giả xuyên qua, hai tay phá vỡ vách tường “Rầm rầm!” Gạch đá rơi đầy đất, thân thể cao lớn của Thiểm thực giả theo sát mà đến.

Đường Yên lao đảo một chút, bước chân không ổn định, té ngã, hai tay ôm đầu để tránh bị đập trúng.

“A...” Đường Yên ôm bụng, bị bàn ăn do Liếm thực giả cuốn lên đập trúng, huyết nhục mơ hồ, thờ dốc, không thể lùi được nữa... Liếm nhìn nhà ăn, ánh mắt bình tĩnh chạm đến vòi nước trên mặt đất, năng lượng trong cơ thể vẫn còn đủ để sử dụng dị năng hai lần, cô chỉ có hai cơ hội, giờ tay vẫn mở vòi nước, dòng nước thông qua ống nước bắn ra xung quanh, Đường Yên lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Thiểm thực giả đang ngủ đông ở một góc trên trần nhà ăn, cảm giác như nghẹn ở cổ họng, rất tệ!

Cô nhớ tình tiết trong tiểu thuyết, sau khi Lưu Thẩm Nhã rời khỏi căn cứ, căn cứ mới xuất hiện Thiểm thực giả, tình tiết Lưu Thẩm Nhã rời khỏi căn cứ là vào khoảng một tháng sau, chẳng lẽ Thiểm thực giả đã bắt đầu xuất hiện? Hay là Thiểm thực giả vốn đã xuất hiện từ trước nhưng chưa có người nào gặp phải...

“Gào gào...” Thiểm thực giả truyền của lê* quý#đôn% tham lam nhìn Đường Yên, cái lưỡi thật dài cuốn lên bàn ăn dành cho bốn người, bừa bãi vũ động, ngửi thấy hương vị tươi ngọt của huyết nhục trong không khí, Thiểm thực giả càng thêm khàn giọng gào thét.

Linh hoạt tránh đi chướng ngại vật giữa không trung, sàn nhà dần dần bị nước bao phủ, vừa nãy lúc tìm kiếm bên trong nhà xưởng, trong lúc vô tình cô phát hiện cách vách tường bên trái nhà ăn khoảng mười mét là một cống thoát nước, nắp cống đã bị mất, miệng cống còn lưu lại mấy vết máu đỏ sẫm, lối vào đã sụp xuống, bên cạnh còn có hai cây súng đã gãy.

Đường Yên khẩn trương liếm môi, cái hố to cách nhà máy hai mươi thước ngoài kia là một sự lựa chọn tốt, nhưng cô không có biện pháp dẫn Thiểm thực giả qua đó, cống thoát nước của nhà ăn chính là cơ hội duy nhất, tổ chất thân thể của nguyên chủ quá kém, trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào bù lại, chỉ có thể mượn dùng ngoại lực, lực lượng, tốc độ của Thiểm thực giả đều không thể khinh thường, chỉ có hai cơ hội, không thể lãng phí dù chỉ một lần...

Chân phải đá vòi nước, thử dẫn Thiểm thực giả tới đây, ngón tay khẽ co dãn hai lần, lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh. Lấy chai nước trong không gian ra, ném đi, mùi tanh trong không khí dần trở nên dày đặc... “Tách tách!” Lôi điện đập chôn trên bàn tay, trên bụng tràn đầy thương tích, may mắn chỉ là nhìn có chút khủng bố chứ không ảnh hưởng đến những bộ phận quan trọng, khom lưng chậm rãi di chuyển cơ thể tới gần cửa sổ bên trái, dừng lại ngồi xổm phía dưới cửa sổ, trong không gian có dầu thực vật cô lấy được từ trong nhà ăn, bật lửa là cô thuận tay lấy lúc ở trong phòng thường trực, ở ngay bên trong túi quần bên trái.

Ném ra chai nước tràn đầy máu tươi, trong nháy mắt lúc Thiểm thực giả tấn công... Mở ra tay phải, mạnh mẽ ném quả cầu sét to bằng nắm tay về phía Thiểm thực giả.

“Tách tách...” Quả cầu sét ở giữa không trung phát ra âm thanh nhỏ nhỏ.

Thiểm thực giả đang xông tới nghe thấy âm thanh, mạnh mẽ cuộn lên lưỡi dài, cuốn lấy chai nước giữa không trung, nhảy về phía Đường Yên...

“Àm!” Mảnh vụn thủy tinh văng khắp nơi, Đường Yên lăn một vòng ngay tại chỗ, chạy ra, dừng ở lối vào cống thoát nước, “Xoẹt...” Xé rách áo bông, lấy ra một thùng dầu từ trong không gian, đổ ra, lưu loát đổ hơn một nửa thùng dầu xuống xung quanh miệng cống. Toàn bộ động tác lưu loát liền mạch, ánh mắt kiên nghị nhìn vào bên trong nhà ăn.

Lôi điện đánh trúng cánh tay trái của Thiểm thực giả cánh tay trái lập tức huyết nhục mơ hồ, mặt đất tràn đầy nước, lôi điện theo dòng nước truyền tới cơ thể Thiểm thực giả, “Gào gào...” Dòng điện mãnh liệt khiến Thiểm thực giả phát ra tiếng gào thét hoảng sợ, trong không khí mơ hồ truyền đến mùi khét khó ngửi. Trong nháy mắt, cơ thể to lớn của Thiểm thực giả co rút ngã xuống đất.

“Lôi điện quả nhiên là khắc tinh của sinh vật âm tà!” Đường Yên nói thầm một câu, tay phải nhanh chóng xách thùng dầu lên, đổ xuống vùng đất gần cổng thoát nước. Chút lôi điện đó đủ để đối phó với tang thi phổ thông, nhưng vẫn chưa đủ để đối phó với Thiêm thực giả, động tĩnh lớn như vậy, không thể khẳng định xung quanh đây có những tang thi khác hay không, cô phải bảo tồn năng lượng, dĩ năng hệ lôi có thể sẽ cần dùng đến.

“Gào gào!” Thiêm thực giả lao đảo hai lần, bò lên, cặp mắt trắng dã không có thần thái, khiến cho người nhìn sợ nổi da gà, máu đen tí tách rơi xuống đất, nhuộm đầm hơn nửa nhà ăn, miệng phát ra từng đợt gào thét. Mùi hôi thối càng đậm làm cho người ta lùi bước, đôi mắt vô thần lờ ra của Thiêm thực giả nhìn về phía Đường Yên, nhất thời khiến cô cảm thấy từng đợt lạnh lẽo chạy dọc cơ thể, từ đầu đến chân.

Kiểm ăn là bản năng của tang thi, cô không có đường lui!

Cô rất muốn mở rộng lối vào cổng thoát nước thêm một chút, nhưng mà thời gian cấp bách, cô không thể suy nghĩ nhiều thêm, bóng dáng Thiêm thực giả trong nhà ăn trong nháy mắt đã phóng tới, khoảng cách này Đường Yên đã tính toán tỉ mỉ một lần, đợi Thiêm thực giả ngã xuống lối vào cổng thoát nước, Đường Yên nhanh chóng dùng bật lửa đốt cháy vải bông, ném xuống, “bịch...” Vải bông chuẩn xác rơi xuống bề mặt dầu, số dầu còn lại Đường Yên đều đổ lên người Thiêm thực giả, dầu vấy lên khiến toàn bộ cơ thể Thiêm thực giả đều nhanh chóng dấy lên ngọn lửa, lối vào nhỏ hẹp, Thiêm thực giả hoàn toàn không thể nhúc nhích, toàn bộ cơ thể Thiêm thực giả bị ngọn lửa vây quanh, không có cách nào thoát thân, chỉ có thể phát ra từng đợt tiếng gào thét, cái lưỡi dài đập lên mặt đất khiến bụi bặm bốc lên mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 4.2

Trong lòng Đường Yên rất rõ ràng, chỉ dựa vào chút lửa ấy thì không có cách nào khiến Thiêm thực giả chết cháy, chỉ cần đốt hết dầu, ngọn lửa trên người Thiêm thực giả sẽ tắt. Thiêm thực giả có thể một mình đấu với dĩ năng giả phổ thông sơ cấp, sau khi Thiêm thực giả tiến hoá, tổ chất thân thể chắc chắn sẽ được đề cao, chút lửa ấy chỉ có thể khiến nó bị bỏng và chịu ít khổ sở nhưng không thể mang đến vết thương trí mạng.

Hai mắt nhìn chăm chú, lợi dụng lúc Thiêm thực giả phát cuồng, nhanh chóng bước tới một bước, tay phải nắm chặt đoản đao, chém mạnh vào cái lưỡi dài kia. Nâng tốc độ lên tới nhanh nhất, giống như ánh sáng xẹt qua chân trời, trong chớp mắt đã đứng ở trước mặt Thiêm thực giả: “Phập!” Đoản đao khê quét, sạch sẽ lưu loát. Cô vẫn chưa quên cái lưỡi này ngay cả vách tường cũng có thể xuyên thủng đâu... Xuyên qua thân thể nho nhỏ này của cô cũng chỉ là chuyện xảy ra trong một phần mấy giây ngắn ngủi.

Máu đen chảy dọc theo đoản đao rơi xuống, Thiêm thực giả đang mắc kẹt dưới cổng thoát nước ra sức giãy giụa, phát ra từng tiếng gào thét kinh khủng, hai tay hoá thành móng sắc, lưu lại trên mặt đất những vết cắt sâu tới ba, bốn centimeter, thân là người đã từng trải qua hàng trăm cuộc chiến, hai mắt Đường Yên tỏa sáng: “Cơ hội!” Thầm nói một câu, thân hình hướng về phía trước, hai tay nắm chặt đoản đao, chém xuống cổ Thiêm thực giả, một lần, hai lần, ba lần... Thầm đếm trong lòng 5,4,3...

“Bịch!”

Một tiếng vang nhỏ, Đường Yên xụi lơ té trên mặt đất, hai tay hơi run rẩy, hít một hơi thật sâu, cầm lấy đoản đao bỏ đầu Thiêm thực giả ra, lấy ra một viên tinh hạch màu trắng bạc. Dưới ánh hoàng hôn, viên đá toả ra ánh huỳnh quang sáng chói, lấy vải bông lau sạch cát kỹ, cô cũng không vội vã hấp thu tinh hạch, Thiêm thực giả có thể kêu gọi tang thi phổ thông, nơi này đã bại lộ, không lâu nữa sẽ lại bị tang thi xâm chiếm..

Cất kỹ tinh hạch và đoản đao, cầm lấy xẻng sắt đặt ở bên cạnh, nhét thi thể Thiêm thực giả vào cổng thoát nước, cuối cùng cũng không quên đá cái đầu đã bị cô đào nát bét vào, động tĩnh quá lớn, trong gió mờ hồ truyền đến tiếng gào thét của tang thi.

Nhanh chóng chạy tới cửa phụ, lặng yên rời khỏi nhà máy chế biến thực phẩm, lần này thu hoạch không tệ. Việc cấp bách lúc này là tìm được nơi để cầm máu, thị giác của tang thi rất bình thường nhưng mùi máu tươi nồng đậm như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ dẫn tới sự chú ý của bầy tang thi, rời khỏi nhà máy chế biến thực phẩm, xuyên qua bốn con đường, trốn vào một góc tường thấp.

“Meo!”

“Ai?” Đường Yên nhú mào, nhanh nhẹn xé rách truyện của lê*quý\$đôn& ông tay áo băng bó vết thương ở bụng, không có thuốc, chỉ có thể tùy tiện băng bó để tránh bị cảm nhiễm. Cảnh giác quay đầu, sau khi nhìn rõ bóng dáng run rẩy trong bụi cỏ, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, một con mèo con màu đen, thân thể chỉ lớn cỡ bàn tay, trên tai nhọn mọc một nhúm lông tơ màu trắng, cả người đen như mực. Đôi mắt màu xanh biếc ngập nước mờ to, phát ra tiếng kêu khê mềm ngọt.

“Người cũng là người?” Nhìn con mèo nhỏ, Đường Yên thở dài thật sâu một hơi, gãi tay ra, yên lặng nhìn chăm chú vào bóng dáng nho nhỏ trong bụi cỏ, mặt thế đến, tang thi ở ạt sinh ra... Thành thị bình thường luôn ồn ào náo nhiệt giờ phút này chỉ còn là một mảnh tĩnh mịch, trừ bỏ tang thi du dương cũng chỉ là một toà thành chết nơi nơi yên tĩnh.

“Meo!” Có thể là cảm nhận được sự cô đơn trên người Đường Yên, con mèo nhỏ sợ hãi thăm dò vờn móng vuốt, chạm vào tay Đường Yên, nghiêng đầu, nấp mèo khê đảo, tò mò đánh giá Đường Yên.

“Ha ha...” Trên mặt hé ra nụ cười đầu tiên từ sau khi tỉnh lại, khẽ nói: “Buster, sau này ta sẽ gọi ngươi là Buster.” Thời cổ đại, mọi người cho rằng mèo đen có thể trừ tà, yêu ma quỷ quái không dám tới gần, còn có thể mang đến cát tường cho chủ nhân. Ở Ai Cập, mèo đen được tôn là thần linh. Nữ thần Buster là vị thần có được thủ lĩnh của mèo đen, là vị thần phù hộ vụ mùa bội thu và tượng trưng cho sự an lành.

Nhìn mặt trời dần dần lặn xuống đường chân trời phía tây, Đường Yên hạ thấp người, nhà máy chế biến thực phẩm cách kho hàng 15 phút đi đường, cộng thêm thời gian giải quyết tang thi đánh lén, cần phải dùng ít nhất nửa giờ để đi tới đó, cách lúc trời tối còn khoảng một giờ, hi vọng sẽ tới kịp. Vội vàng đưa Buster vào không gian, cô bị thương không nhẹ, không thể phân thần chiếu cố, cũng may sau khi thức tỉnh dị năng, tốc độ hồi phục của thân thể cũng tăng lên không ít, hơn mười phút ngăn ngừa bụng đã không còn chảy máu.

Khom lưng, nhanh chóng chạy về phía kho hàng!

Bên cạnh kho hàng, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của Lưu Thẩm Nhã không còn sự thanh nhã lịch sự như bình thường, ánh mắt lo lắng nhìn kho hàng cách xa hơn hai mươi thước ở phía trước, trong lòng thầm hận: “Đường Yên...” Trong mắt chợt loé lên sự hung ác nham hiểm, dù thế nào cô ta cũng không nghĩ tới Đường Yên vậy mà lại giữ lại một chiêu này, không nói cho cô ta biết kho hàng có cài đặt chương trình tự động công kích, trong tay không có đủ súng đạn, không thể mạnh mẽ mở cửa được.

“Thẩm Nhã, vết thương của em không sao chứ?” Giang Ly lo lắng hỏi.

“Sắc trời không còn sớm, sau khi trời tối tang thi khó đối phó hơn, đều tại em không biết rõ tình huống mới khiến mọi người lâm vào hiểm cảnh.” Mặt Lưu Thẩm Nhã hiện lên sự ưu sầu, cắn chặt răng, nhìn về phía kho hàng nói.

Giang Ly thấy cô ta suy nghĩ cho mọi người như thế, cảm thấy đau lòng, lửa giận trong ngực càng sâu, trấn an nói: “Thẩm Nhã, chuyện này không liên quan tới em, ai biết được Đường Yên sẽ dấu điểm chuyện quan trọng như vậy? Em lo nghĩ mọi chuyện cho cô ta, cô ta còn... Chuyện vật tư trong kho hàng cũng gât em, nếu không phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô ta muốn giấu giếm tới khi nào?”

Lưu Thẩm Nhã nghe vậy, không trả lời, trong lòng lại cảm thấy đắc ý, Đường Yên, cô xuất thân tốt, xinh đẹp nhưng lại không hiểu gì về mặt thể, tôi chỉ châm ngòi vài câu nhưng bên người cô còn có ai nhớ được sự tốt đẹp của cô?

Cô ta dịu dàng nói: “Thân ở mặt thể, ai không tính toán cho bản thân? Việc này không thể trách Yên nhi.” Lời này Lưu Thẩm Nhã nói thật, nếu không phải vì lấy đi vật tư, chuẩn bị đến căn cứ Thanh Long căn cứ, cô ta sẽ không ra khỏi căn cứ trong lúc nguy hiểm này, cảm giác về sự nguy hiểm của dị năng giả hơn xa người thường, gần đây cô ta mơ hồ có thể cảm giác được có cái gì đó đang nhìn chằm chằm căn cứ.

Nửa đêm, bên tai lúc nào cũng quanh quẩn tiếng gào thét của tang thi kèm theo âm thanh huyết nhục bị xé nát.

Càng ngày càng ít phân đội nhỏ ra ngoài thu thập vật tư có thể sống sót trở về căn cứ, vật tư trong căn cứ tiêu hao rất nhanh, đánh nhau, cướp đoạt, chém giết... tất cả những điều này đều đã tỏ rõ không lâu sau căn cứ sẽ nghiêng đổ kết cục xấu.

Rời đi là lựa chọn tốt nhất!

“Thẩm Nhã, trời sắp tối rồi!” Có người nhin không được lên tiếng, giọng điệu mang theo sự nhát gan.

Tối rồi, bày tang thi sẽ ra ngoài kiếm ăn. Không có súng đạn, dựa vào bọn họ có thể vượt qua đêm dài mệnh mỏng, nghiêng đổ bình minh sao?

“Lui về lâu ba, thay phiên gác đêm, nhóm vật tư này chúng ta nhất định phải lấy được!” Giang Ly quyết đoán lên tiếng. Anh ta là dị năng giả hệ thổ, xuất thân bộ đội, thực lực mạnh nhất trong đoàn người, ánh mắt sắc bén nhìn về phía kho hàng, không có đường lui: “Chúng ta ra ngoài tìm kiếm vật tư, những người trong căn cứ đều biết, hành tung đã bị lộ, phải lấy được nhóm vật tư này trước khi những người khác chú ý.”

“Giang Ly nói đúng, rời đi lúc này có thể sẽ bị người khác thừa dịp trống mà vào.” Lưu Thẩm Nhã gật đầu, một đội của bọn họ gồm tám người, có bốn dị năng giả, Giang Ly là hệ thổ, một người khác là hệ hỏa, một người là hệ thủy giống Lưu Thẩm Nhã, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai ra tay!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 5.1

Xuyên qua vài ngã tư, dừng lại trước bệnh viện một lát, nhìn về phía ngã tư đường bị vết máu màu đỏ sậm nhuộm đậm, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác bi thương! Không dám trực tiếp đi thẳng qua bệnh viện, đành phải đi đường vòng, vòng một vòng lớn qua bệnh viện, đi khoảng 8 phút mới tới nơi đặt kho hàng, cẩn thận ngừng thở, bệnh viện và kho hàng cùng nằm trên một đường thẳng, chỉ cách nhau năm mươi mét, ở giữa là phố xá sầm uất.

Ẩn mình phía sau một cái cây, mơ hồ cảm thấy bên trái có động tĩnh.

Không vội dả thảo kinh xà, lặng yên giấu mình phía sau cái cây, thăm dò căn phòng phía bên trái, bệnh viện nằm trên một con đường lớn, con đường này thuộc khu vực phồn thịnh của trấn nhỏ, những căn nhà gần đây cũng không cao lắm, phần lớn đều từ ba đến năm tầng, kho hàng ở bên cạnh trấn nhỏ, hẻm nhỏ thông đến đó mờ tối, trước kia cũng không có nhiều người qua lại.

Đêm, sự tĩnh lặng bao trùm toàn bộ thế giới! Mục tiêu của Đường Yên là kho hàng phía trước, quét mắt nhìn mặt đất lộn xộn xung quanh, die nda nle eqy do on chắc hẳn trước đây không lâu nơi này từng xảy ra một cuộc ẩu đả, kho hàng cách con phố sầm uất một con đường, lại hoàn toàn trở thành hai thế giới khác biệt, Đường Yên cẩn thận không chế thân thể “Lợi dụng bóng đêm, một lần hoàn thành, đám người Lưu Thâm Nhã hẳn là đang ân thân ở gần đây, không lấy được vật tư chắc chắn sẽ không dễ dàng rời đi...”

Đường Yên không khỏi cảm thán, căn cứ vốn là quân khu cũ, không có bộ đội đóng quân, dù sao gần đó chỉ phân tán một ít trấn nhỏ và thôn xóm, không phải thành phố tỉnh lỵ, quân đội đóng quân ở Tây Nam hướng về phía tỉnh Quảng Nam, nơi đó có quân khu tỉnh Quảng Nam, cũng vừa thành lập căn cứ Thanh Long. Cường thịnh hơn căn cứ nơi này rất nhiều, trước mặt thế ngồi mấy bay hai giờ là đến, sau mặt thế đoán chừng cần ít nhất một tuần.

Ngửi được mùi thuốc súng nhàn nhạt trong gió đêm, trong lòng Đường Yên càng thêm bất an, mặt thế vừa buông xuống, rất nhiều người còn chưa biết thính giác của tang thi rất nhạy bén, nếu dám nổ súng mà không kiêng nể gì, tiếng súng có thể truyền đi rất xa, đám người Lưu Thâm Nhã vì muốn chiếm lấy kho hàng mà gây ra động tĩnh không nhỏ, đêm nay khu vực xung quanh đây chỉ sợ sẽ trở nên vô cùng náo nhiệt, nên sớm rời khỏi...

“Vù vù...”

Gió đêm lướt qua nhánh cây, trong lạnh lẽo lộ ra một tia tà dị, kiếp trước Đường Yên là bộ đội đặc chủng hàng đầu, trực giác vô cùng mạnh mẽ, rõ ràng nhận thấy xung quanh không thích hợp, mùi máu tươi trong không khí dần trở nên nồng đậm... Mơ hồ còn mang theo một tia quái dị, nhịp tim không ngừng tăng nhanh, nhìn những toà nhà yên ắng bốn phía, trong lòng Đường Yên càng thêm hoảng hốt, vẫn luôn cảm thấy có chút không khỏe, cụ thể lại không thể nói rõ ở nơi nào?

Cảm nhận được con sâu nhỏ bò đến bò đi trong bụi cỏ phụ cận, còn có thể nghe thấy tiếng gào thét truyền đến từ phía xa, 500 mét, 400 mét, 300 mét...

“Cạch...” Một tiếng vang thanh thúy, Đường Yên ngừng thở, bình tĩnh nhìn phương hướng âm thanh truyền đến, nếu cô đoán không sai, âm thanh này là do có người giẫm phải thứ gì đó trên mặt đất, trong con ngươi xẹt qua một tia cảnh trọng, dè dặt ẩn nấp phía sau bụi cây, chẳng lẽ.... nơi này còn có người sống sót khác? Mặt thế mới chỉ buông xuống một thời gian ngắn, rất có thể vẫn còn có người sống sót khác. Đường Yên buộc chặt thần kinh, nắm chặt côn cảnh sát trong tay, ánh mắt chăm chú tập trung nhìn vùng tối tăm ở toà nhà bên trái, không dám thả lỏng dù chỉ một chút.

“A!”

Đột nhiên vang lên một tiếng kêu thảm thiết, cơ thể Đường Yên run lên, đề phòng không lên tiếng, giữ chặt côn cảnh sát trong tay, nhịp tim kịch liệt gia tốc, dù thế nào cô cũng không nghĩ tới, tang thi ẩn nấp trong bóng đêm lại lợi hại như vậy, tốc độ, lực lượng hơn xa tang thi phổ thông cô từng phải ở nhà mấy chế biến thực phẩm, riêng lần công kích này, dị năng giả hơi chút sơ ý cũng sẽ có khả năng bị thương không nhẹ, tốc độ và lực lượng như vậy cũng không phải những tang thi thường gặp có thể so sánh!

“Răng rắc...” Âm thanh gặm cắn thứ gì đó vang lên, mùi máu tươi trong không khí càng lúc càng nồng đậm, dường như đang nói cho Đường Yên biết lại có một người sống sót chết trong tay bầy tang thi, mà cô, nếu sơ sẩy một chút, bản thân cô sẽ là người kế tiếp hóa thành xương khô.

Khom người xuống theo bản năng, truyện của lê*quys#đôn@mùi hôi thối và mùi máu tươi không có lúc nào không vây quanh, gió đêm lạnh lẽo khiến Đường Yên căng thẳng, cả người đầy mồ hôi lạnh, lúc tang thi tập kích người sống sót kia, cô nghe thấy vài tiếng thở dốc ngắn ngủi, bên cạnh vẫn còn có người, hẳn là cũng không ít... Chỉ không biết là đám người Lưu Thâm Nhã hay là những người may mắn còn sống sót trong trấn nhỏ này?

Vì tránh tạo ra tiếng vang, Đường Yên không dám tùy ý hoạt động, một lúc lâu sau thân thể bắt đầu trở nên cứng ngắc chết lặng, không còn cảm giác. Sự may mắn lúc trước khiến cô gần như quên mất, tại mặt thế, sinh tồn là chuyện khó khăn mà xa xỉ cỡ nào. Nếu cô sơ ý, không biết ngày nào đó cô sẽ táng mệnh nơi này, cho dù cô biết trước tất cả những chuyện sẽ xảy ra chỉ sợ cũng không có biện pháp tự cứu ở thời khắc nguy cấp!

Thả lỏng, thả lỏng.

Tay phải vững vàng nắm chặt côn cảnh sát, cắn chặt môi, mặc kệ tương lai như thế nào, cô nhất định phải liều lĩnh đánh cuộc!

“A... Đáng chết, không phải anh nói quái vật đều đã chết hết rồi sao, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?” Trong bóng đêm truyền đến một tiếng thét chói tai, tiếp theo là âm thanh hỗn loạn liên tiếp.

“Tránh ra, đồ quái vật này!”

“A a... Không, đừng tới đây, đừng tới đây...”

“Cao Phong, trốn đi!” Nữ tử lên tiếng kêu to, trong phòng truyền đến tiếng nổ “bùm bùm”.

“Câm miệng, Từ Viện cô muốn chết hay là muốn sống?” Nam tử lãnh khốc quét mắt nhìn cô gái đang thét chói tai, trong mắt hiện lên ý lạnh, nhìn về phía tang thi dữ tợn ngoài cửa sổ, vách tường xung quanh dính đầy vết máu đỏ sẫm, khuôn mặt tuân thủ trong bóng đêm hiện lên sự tàn bạo.

“Này, này...” Từ Viện sợ tới mức nói lắp, nức nở, trong lúc nhất thời không dám lại mở miệng, gắt gao che miệng, hoảng sợ nhìn cửa sổ, thân thể co lại cố gắng vùi vào góc tường, chỉ sợ bị tang thi bên ngoài phát hiện.

“Làm sao bây giờ, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Đi.” Cao Phong lạnh lùng nói.

Năm người bọn họ trốn ở trong này một tháng, hôm nay tất cả những thứ có thể ăn đều đã ăn hết, năm người bây giờ chỉ còn Cao Phong và Từ Viện còn sống, bọn họ vốn đến trấn nhỏ du lịch, không nghĩ tới sẽ gặp phải loại sự tình này...

“Đi... Đi đâu? Chẳng lẽ giống như Vu Việt, đồ ăn không có, không biết lúc nào đội cứu viện mới xuất hiện? Điện thoại không liên lạc được, không biết ba ba có khỏe không?” Từ Viện thất thần nhìn phía chân trời mênh mông vô bờ, phảng phất như tấm lụa đen cuối ngày, dày đặc không thấy dù chỉ một ngôi sao nhỏ.

“Lúc chiều bên ngoài truyền đến tiếng súng, gần đây nhất định còn có người sống sót.” Cao Phong đẩy mắt kính, suy nghĩ nhìn toà nhà bên ngoài cửa sổ, liếc mắt nhìn Từ Viện run rẩy trong góc, đồ ăn không có, mấy người Vu Việt cũng đã rời đi... Đã chết hay còn sống? Trong mắt lưu chuyển ánh sáng khiến cho người ta sợ hãi, nhớ tới bóng dáng nhìn thấy qua cửa sổ lúc chiều, trong lòng dâng lên một đoàn lửa nóng, là cô ấy...

Cô ấy còn sống, hơn nữa cũng có được năng lực cường đại giống mình!

Cao Phong âm lãnh nhìn ngọn lửa chậm rãi hiện lên trong lòng bàn tay, diễn đàn leequys đôn_linhPHan, năng lực này hẳn chưa từng nói với ai hết, mấy ngày trước, ba người Vu Việt khẳng khái muốn rời đi, nói là muốn tìm xe trở lại Quảng Nam, dị hỏa chính là xuất hiện vào lúc đó. Từ Viện là bạn gái của hắn, hắn chẳng qua chỉ để ý đến gia thế của Từ Viện, trong lòng hắn vẫn luôn có người yêu mến.

“Cốc cốc!” Đêm tối, một đợt tiếng gõ cửa vang lên.

“Ừc!” Từ Viện khăn trương nuốt nước miếng, ngửa đầu nhìn Cao Phong, cơ thể run rẩy, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, từ nhỏ cảm y ngọc thực, đã bao giờ phải trải qua cảnh tượng đáng sợ như vậy, sau một tháng còn chưa phát điên cũng coi như kiên cường, khẽ nói: “Làm sao bây giờ?”

“Ài?” Cao Phong lạnh giọng hỏi. Trên tay cầm lên một cây gậy, đi đến cạnh cửa, vì lo lắng tang thi phá cửa, trước cửa chất đầy tạp vật.

“Tôi là Lưu Thâm Nhã, thành viên trong căn cứ gần đây.” Lưu Thâm Nhã thản nhiên nói, trong mắt lại xẹt qua một tia khác thường, có thể sống đến bây giờ ở mặt thế, chắc hẳn người trong phòng cũng có vài phần bản lĩnh, tại mặt thế, người có năng lực sẽ luôn có thể sống được càng lâu!

“Thâm Nhã... Là em, anh là Cao Phong, em chờ anh một chút, anh sẽ lập tức mở cửa!” Mặt Cao Phong lộ vẻ vui sướng, ném cây gậy đi, nhanh chóng dời đi tạp vật chắn trước cửa.

Thấy thế, Từ Viện chửi ầm lên: “Cao Phong anh điên sao, nếu mở cửa ra những quái vật kia xông vào thì phải làm sao bây giờ? Anh không muốn sống nữa...” Phần hận trừng mắt nhìn Cao Phong hai ba lần đã chuyển hết tạp vật ra, miệng bắt gặp hùng hùng hổ hổ!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 5.2

Nghe đến đó, Đường Yên kinh ngạc, nếu cô nhớ không lầm thì Từ Viện này là nữ phụ thứ hai trong tiểu thuyết, mạng lớn hơn Đường Yên nhiều, năm lần bảy lượt giãy vò Lưu Thâm Nhã cũng không chết, làm không ít chuyện khiến Lưu Thâm Nhã phải cam chịu, đương nhiên điều này cũng liên quan đến cha của Từ Viện, thế lực của cha Từ Viện ở căn cứ Thanh Long không nhỏ, không giống nhân viên kỹ thuật như bác sĩ Đường, ông ta là loại người không thiếu súng đạn! Cao Phong hình như là bạn của Lưu Thâm Nhã lúc còn ở cô nhi viện, tuy nhiên chuyện này ngoại trừ Lưu Thâm Nhã và Cao Phong cũng không có ai biết rõ!

Thấy động tĩnh của bọn họ không nhỏ, hấp dẫn không ít tang thi, thân thể Đường Yên giống như linh miêu nhanh nhẹn, kích động tiến vào ngõ nhỏ, chạy về phía kho hàng.

Đánh giá bốn phía, lướt qua ngõ nhỏ tới gần kho hàng, phụ cận kho hàng phân tán không ít vũ đạn, Đường Yên cẩn thận tránh đi vũ đạn, tận lực không gây ra tiếng vang, cửa chính của kho hàng là cửa sắt hai cánh, lúc mở ra động tĩnh rất lớn, Đường Yên dự định sẽ tiến vào từ cửa phụ. Dựa theo trí nhớ của nguyên chủ, Đường Yên vòng qua cửa chính của kho hàng, về mặt đề phòng chậm rãi chạy về phía cửa phụ giấu ở mặt sau.

Đi đến lối vào một đường cống ngầm, cô vội vàng dùng sức đi chuyển nắp cống, khom lưng không chút do dự nhảy xuống... Lối vào cống thoát nước nhỏ hẹp, nhưng mà đã vừa đủ với thân hình nhỏ nhắn của cô. Thân mình linh hoạt đứng vững trong đường cống ngầm, lấy ra bật lửa từ trong túi quần, đi chuyển vài lần, dựa vào ánh sáng yếu ớt của bật lửa đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Đường Yên không dám khinh thường, cẩn thận quan sát trên dưới cống thoát nước sau đó mới tiến về phía trước.

Cô nhớ tình tiết trong tiểu thuyết, Bò sát giả từng xuất hiện ở Thanh Long là Thiêm thực giả sau khi tiến hóa thân thể. Có được trí tuệ nhất định, thích ẩn núp ở nơi hắc ám săn mồi, lần đầu tiên xuất hiện là tại đường ống nước dưới đất, đụng phải Thiêm thực giả ở nhà máy chế biến thực phẩm, cô cũng

không dám cam đoan, không có ánh sáng vô địch của nữ chính, cô có thể xui xẻo mà đụng phải Bò sát giả hay không? Bởi vậy nên cẩn thận vẫn hơn.

Tỉ tách...

Trong bóng đêm truyền đến tiếng nước chảy, Đường Yên trấn định kẻ sát vách tường mà đi, cửa phụ kho hàng nằm ở cống thoát nước phía trước, cách cô hai mươi mét.

“Gào gào...”

Đường Yên vừa định thở phào một hơi, thân hình đột nhiên die nđa nle equys do on ngăn ra liền thấy rõ cách mình chưa đây hai mét, bên trong cống nước có một con tang thi ẩn nấp, tang thi nhìn thấy cô liền vọt tới, gào lên một tiếng, đột nhiên mở ra miệng rộng, mùi hương tanh hôi xông vào mũi, Đường Yên nhúm mày, ổn định thân thể, giờ cao còn cảnh sát, hung hăng đánh vào ngực tang thi.

“Gào!”

Một tiếng thét thê lương chói tai, Đường Yên chỉ cảm thấy thân thể giống như đụng phải một khối sắt, lui về phía sau ba bốn bước.

“Àm!”

“Hít...” Đường Yên đỡ bàn tay đang run rẩy vì chấn động quá mạnh, nhìn tang thi đã ngã vào rãnh nước đang dần chìm xuống, trong mắt lo lắng càng sâu, tang thi tiến hóa quá nhanh, mơ hồ vượt qua dự liệu của cô, cần phải khiến dị năng tiến hóa nhanh hơn, đầu tiên cần khiến thân thể trở nên mạnh mẽ hơn, nguyên chủ là đại tiểu thư, tố chất thân thể rất kém, tuy chỉ hoạt động trong thời gian một ngày ngắn ngủi nhưng toàn thân đau nhức, bàn chân nổi bọng nước, lòng bàn tay, mười ngón tay đều bầm tím, không còn cảm giác. Cô nhớ Lưu Thẩm Nhã cũng không gặp phải trở ngại này, sau khi thức tỉnh dị năng hệ thủy, tố chất thân thể trực tiếp tăng lên, không hồ là có ánh sáng nữ chính, hoàn toàn không giống người vừa có được dị năng.

Sau khi lấy được một viên tinh hạch, đoạt lại vật tư trong kho hàng vật tư, lập tức bắt đầu cắn nuốt tinh hạch, cường hóa thân thể, thực lực càng mạnh mới có thể sống sót ở mặt thể. Đi thẳng khoảng bảy tám phút dưới đường cống ngầm rồi dừng lại, tìm kiếm trên vách tường một lát, nhấn lên vài lần, đột nhiên trên vách tường nổi lên một cái máy quét, Đường Yên cúi người xuống đưa ánh mắt sát vào.

“Tách tách!” Một tiếng giòn vang, từ trên vách tường lộ ra một bậc thang chỉ đủ cho một người đi lại, Đường Yên nhanh chóng bước vào.

Lúc trước xây dựng kho hàng này, vốn định dùng để phục vụ cho quân khu Quảng Nam. Sau này các đảng phái tranh đấu, lại xây dựng một quân khu mới ở gần huyện Vân Thương tỉnh Quảng Nam, quân khu cũ cũng không còn được dùng đến, quyền quản lý kho hàng này qua tay nhiều lần sau đó rơi vào trong tay nhà họ Đường, trở thành kho hàng tư nhân của nhà họ Đường, nhóm vật tư này được chuyển đến từ phía Bắc dùng để cứu tế Tây Nam, nhưng không nghĩ tới sẽ bùng nổ bệnh độc tang thi, quân đội hộ tống vật tư lúc ấy bị điều động tạo thành đội tự vệ, vậy nên gửi vật tư vào kho hàng nhà họ Đường. Việc này vô cùng bí mật, số người biết được không nhiều lắm.

Lần cứu tế khẩn cấp này có tám xe tải vận chuyển vật tư, truyện của lê*quý#đôn@bao gồm lều trại, được phẩm, áo bông, chăn bông, thực phẩm, nước uống, đồ dùng chiếu sáng và thiết bị sưởi ấm, không phải là số lượng nhỏ, đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi Lưu Thẩm Nhã biết được tin tức về nhóm vật tư này, bất chấp tin tức lộ ra ngoài, lập tức thúc giục Đường Yên ra khỏi căn cứ, nếu có được nhóm vật tư này, cho dù tới căn cứ Thanh Long cũng sẽ có thể yên ổn sống, tại mặt thể, muốn có quyền lực ngoại trừ nắm đầm liền chỉ còn đồ ăn!

Nhìn vật tư chất đầy kho hàng, Đường Yên lộ ra nụ cười thoải mái, bàn tay vung lên liền thu hết vật tư vào trong không gian, phút cuối cùng vẫn còn không quên dọn sạch kho hàng, toàn bộ kho hàng vốn là của riêng nhà họ Đường, lần này tuy chính phủ mượn nơi này để cất giữ vật tư nhưng mặt thể buông xuống, “Trật tự” đều trở thành lời nói suông.

Sau khi lấy được vật tư trong kho hàng, Đường Yên liền tìm một góc bí ẩn tiến vào không gian.

Nhìn vật tư rải rác xung quanh, khoé miệng Đường Yên không khỏi run rẩy một chút, số vật tư này cứ chất đống ở đây cũng không phải biện pháp tốt, suy nghĩ xong liền nhấc chân bước về phía nhà gỗ, hít thở không khí tươi mát khiến con người thoải mái, trái tim bất giác trở nên yên tĩnh tương hòa, khoé miệng lạnh băng mang ý cười khó phát hiện, bắt đầu tìm nơi cất giữ vật tư.

Đẩy cửa, vào nhà kho bên cạnh phòng bếp, nhìn lướt qua cái giá trần đầy hạt giống và hoa quả khô, tầm mắt đột nhiên dừng trên một cái giá dựa vào tường phía trong góc, trên đất có một vòng gỗ, giống như lối vào của một căn hầm thời cổ, Đường Yên tiến tới nắm chặt vòng gỗ, dùng sức kéo, không nghĩ tới thật sự kéo lên được, lộ ra những bậc thang bằng gỗ.

Đi xuống dọc theo các bậc thang, trên mặt bất giác trần đầy kinh hãi, vậy mà lại thật sự là hầm ngầm!(kinh hi: kinh ngạc+ vui mừng)

Hầm ngầm vô cùng rộng rãi, Đường Yên thử dùng tinh thần lực điều khiển vật tư trong không gian, trong chớp mắt, vật tư chất đống trong không gian đã sắp đặt ngay ngắn chỉnh tề trong hầm ngầm, sắp xếp vật tư xong, bất giác có chút mệt mỏi nhưng tinh thần lại vô cùng kích động! Lấy một ít gạo trắng và thịt đưa vào phòng bếp, đột nhiên cảm thấy bàn chân ấm áp.

“Meo!”

Bỗng nhiên bên tai truyền đến một tiếng mèo kêu thanh thúy mềm ngọt, Đường Yên kinh ngạc, mạnh mẽ cúi đầu, nhìn Buster đang làm nũng dưới chân: “A! Buster... Có phải ngươi đã lớn hơn một chút hay không? Hình như lông cũng càng thêm mềm mại...”

Đưa tay ôm lấy Buster, ngồi xuống trong phòng khách, nhìn phòng khách nhỏ gọn, suy nghĩ nếu có thời gian sẽ dạo qua thương trường một chút, thuận

tiện đưa một bộ sô pha thoải mái vào, chiếc ghế này quá cứng!

“Meo, meo.” Buster nâng lên chân trước, vươn lưỡi liếm.

“Buster, vừa rồi người...” Đường Yên nâng cơ thể nhỏ nhỏ của Buster lên, cẩn thận đánh giá hồi lâu.

Khoé miệng Đường Yên rụt rụt, hình như cô bị một con mèo khinh bỉ! dđlqd-linhPhan Hoa mắt sao, nhất định là hoa mắt! Lúc nào thì vẻ mặt của mèo phong phú như vậy? Áo giặc... Lập tức hung hăng lắc đầu, xem nhẹ sự khác thường dưới đáy lòng, đặt Buster lên đùi, lấy ra một viên tinh hạch óng ánh trong suốt, chuẩn bị cắn nuốt tinh hạch, nhúu mày thì thầm: “Nuốt vào sao, thật là có chút khó khăn...”

Đường Yên đặt tinh hạch trong lòng bàn tay, tinh hạch trong suốt ở trong lòng bàn tay toả sáng rực rỡ, dường như bên trong có một dòng khí lượn lờ, cần răng một cái, ném viên tinh hạch kia vào trong miệng.

Trong nháy mắt khi tinh hạch tiếp xúc với lưỡi, Đường Yên cảm giác tinh hạch hoá thành một dòng chất lỏng mát lạnh thuận thể trượt vào cổ họng, dòng chất lỏng này vừa chảy vào cổ họng còn mang theo một chút vị tanh, trong nháy mắt liền hoá thành cảm giác thiêu đốt mãnh liệt truyền khắp thân thể, ngay sau đó, thân thể giống như bị thiêu đốt trong ngọn lửa mãnh liệt, ngọn lửa di chuyển trong da thịt, gân mạch, từng đốt xương, từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu rơi xuống, mang theo một ít tơ máu, trong nhất thời toàn bộ cơ thể giống như ngâm trong vũng máu, Đường Yên cắn chặt răng, thờ dốc.

Lão đầu đã nói: “Mặc kệ gặp phải chuyện gì cũng không thể khuất phục!” Những lời này Đường Yên khắc sâu trong lòng, loại đau đớn này, giống như ngay cả linh hồn cũng bị thiêu đốt, có lẽ có thể so sánh với thập đại khổ hình thời Mãn Thanh, bỗng nhiên, một ánh sáng loé lên trong đầu cô, cổ nén cảm giác đau nhức, thúc giục dị năng trong cơ thể.

“Meo...”

Nhận thấy Đường Yên lâm vào khốn cảnh, Buster nôn nóng bắt an, không ngừng kêu to.

“Răng rắc...” Âm thanh xương nứt vang lên, Buster lớn cỡ bàn tay phủ phục trên mặt đất, chậm rãi giãn ra thân thể, một luồng ánh sáng loé lên, Buster lớn cỡ bàn tay đột nhiên biến lớn bằng một con báo săn, bốn chân thon dài nhanh nhẹn, thân hình mềm mại, đôi mắt mèo xanh biếc khiến cho người ta có loại cảm giác quỷ mị.

Buster cọ cọ người Đường Yên, nâng thân hình bé nhỏ Đường Yên lên, vài bước chân đã vọt tới hồ nước bên cạnh nhà gỗ, dừng lại gần sát mặt hồ, cẩn thận thử đưa móng vuốt vào trong nước: “Meo...” khẽ gọi hai tiếng, chậm rãi đưa Đường Yên vào trong hồ nước, thân thể lớn cỡ báo săn chợt khôi phục nguyên hình, Buster lớn cỡ bàn tay bơi vài vòng trong hồ, uống vài ngụm nước mới bò lên bờ, cơ thể nhỏ nhỏ một mồi nằm sấp ở trên bờ, đầu gác lên chân trước, lẳng lặng nhìn Đường Yên đã hôn mê trong hồ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 6

Buster dụi dụi Đường Yên vài cái, nâng thân hình nhỏ nhắn của Đường Yên lên, chạy vài bước đã đến đến nhà gỗ bên cạnh hồ, sau khi dừng lại bên cạnh bờ hồ thì Buster cẩn thận dùng chân thăm dò hồ nước rồi khẽ “Meo - -” hai tiếng, sau đó đẩy nhẹ Đường Yên vào trong hồ, thân hình như báo săn của Buster cũng khôi phục lại nguyên hình, lớn bằng cỡ bàn tay, nhảy vào trong hồ nước, uống vài miếng rồi mới lên bờ, thân hình nhỏ nhắn một mồi nằm sấp ở trên bờ, đầu gác lên trên chân trước, lẳng lặng nhìn Đường Yên đang hôn mê trong hồ.

Đường Yên bị vây trong thống khổ đột nhiên cảm thấy toàn thân được một chất lỏng mát lạnh bao bọc.. Cảm giác nóng rực sâu trong cơ thể dần dần dịu xuống, da thịt khô nứt giống bị đốt cháy được nước hồ mát lạnh làm dịu, dần dần - - mỗi một tắc da thịt đều toát ra sự thoải mái, cảm giác bị đốt cháy kia cũng dần dần biến mất.

Đường Yên chậm rãi mở mắt ra, cảm thấy hình như cảnh vật trước mắt có sự khác biệt, thính giác, thị giác trở nên hết sức nhạy bén, thậm chí cô có thể cảm nhận được sức sống bùng bùng trong cơ thể và một nguồn năng lượng rất lớn, giống như vô tận.

“Chính là sức mạnh của dị năng giả sau khi cường hóa sao?”

Đường Yên âm thầm cảm nhận sức mạnh rất lớn tràn đầy trong cơ thể, không chỉ có thính giác, thị giác trở nên nhạy bén mà ngay cả sức mạnh, tinh thần lực và tốc độ cũng tăng lên rất nhiều, mặc dù không kiểm tra tốc độ nhưng Đường Yên vẫn có thể cảm giác được bây giờ cô mạnh hơn trước khi hấp thu tinh hạch mấy lần.

Đột nhiên cảm thấy có gì đó không phù hợp, lúc này Đường Yên mới phát hiện mình đang ở giữa hồ, mơ hồ nhớ đến lúc trước cô hấp thu tinh hạch ở trong phòng khách, toàn thân đau nhức - - sau đó, đứng rồi, đứng là Buster, trước khi hôn mê thì hình như cô nhìn thấy thân hình Buster to lên, chẳng lẽ là Buster mang cô đến hồ nước, vết thương trên người đều đã khép lại, ngay cả một vết sẹo cũng không có.

Cô rất kinh ngạc, đột nhiên đứng dậy, trên mặt hiện lên vui sướng.

Không những nước trong hồ có thể uống mà còn có thể cường hóa thân thể, sau khi tận thế, tốc độ tiến hóa của tang thi càng lúc càng nhanh nhưng tốc độ gia tăng dị năng giả của nhân loại lại chậm đến mức làm cho người ta phát giận, hấp thu tinh hạch cũng cực kì nguy hiểm, lần này Đường Yên không suy nghĩ kĩ mà đã hấp thu tinh hạch, thiếu chút là mất mạng. Cô nhớ trong tiểu thuyết có đề cập tới tổ chất của thân thể càng cao thì tốc độ hấp thu tinh hạch và tiến hóa càng nhanh, ngược thậm chí có dị năng giả, trong lúc hấp thu tinh hạch sẽ bị nổ tan xác mà chết.

Manh mối này làm cho Đường Yên càng quyết tâm rèn luyện thân thể, nâng cao tổ chất của bản thân. Dị năng giả không phải thiên hạ vô địch, ngoại trừ sức mạnh của dị năng thì thân thể của các dị năng giả đều rất kém, điểm này cũng làm cho về sau các dị năng giả cấp cao đều xuất thân từ quân đội, nếu không thì cũng là những người có thân thể cường tráng, nếu Lưu Thâm Nhã không dựa vào mình là nữ chính có hào quang vô địch, chuyện tốt cứ như bánh thịt từ trên trời rơi xuống thì không có khả năng dị năng tăng lên nhanh như vậy, đặc biệt là sau khi vào căn cứ Thanh Long, ngay lập tức được nam chính che chở cẩn thận, không giống như những người khác, chỉ vì một chút đồ ăn mà tranh giành đến anh chết tôi sống!

“Buster, cảm ơn em! Chút nữa chị sẽ chuẩn bị đồ ăn ngon cho em”

“Meo...”

Tiếng mèo kêu rất mềm mại, không có nhiều sức sống, chỉ vui đùa vào trong khuỷu tay của Đường Yên.

Đường Yên lên bờ, cẩn thận ôm lấy Buster, Buster mệt mỏi dựa vào Đường Yên, tinh thần có chút uể oải. Đường Yên đoán rằng hẳn là lần biến thân không lâu trước đó đã tiêu hao rất nhiều tinh lực của Buster, cô bước vào nhà gỗ, cẩn thận đặt Buster lên trên ghế, dùng áo bông mềm mại lót ở phía dưới, sau đó mới lên lầu hai, vào phòng ngủ, thay quần áo sạch sẽ.

Sau khi lau khô tóc, Đường Yên liền xắn ống tay áo vào phòng bếp, chuẩn bị làm một ít thức ăn.

Cô làm hai món đơn giản, ôm Buster, đặt lên bàn, một người một con mèo bắt đầu ăn, ở tận thế cũng không chú ý được nhiều như vậy, có thể no bụng là tốt rồi. Sau khi ăn xong, tinh thần Buster lập tức khôi phục lại, Đường Yên bắt đầu kiểm tra thân thể, nhất thời khuôn mặt lộ ra vẻ kinh ngạc và mừng rỡ, dị năng lõi điện đã tiến hóa, từ dị năng giả sơ cấp tiến hóa thành dị năng giả cấp một, đúng nghĩa rằng chỉ là một cấp bậc, thực tế thực lực lại chênh nhau một trời một vực. Nói chính xác thì dị năng giả cấp một mới được xem là dị năng giả chân chính, dị năng giả sơ cấp chỉ mới bước chân vào cửa mà thôi.

Cử động vài cái để thích ứng với cơ thể đã biến hóa, Đường Yên không biết bây giờ là lúc nào. Cô đang cân nhắc lần sau có nên tìm một cái đồng hồ đeo tay hay không, để tránh việc mù tịt về thời gian, cô ôm Buster nhanh chóng đi ra khỏi không gian.

“Râm râm...”

Thình thoảng bên ngoài truyền đến vài tiếng vang chấn động, cũng có tiếng người nói chuyện với nhau, cảm đầu đoàn người đó là Lưu Thâm Nhã, Đường Yên kinh ngạc, cũng may... Cô lựa chọn hấp thu tinh hạch ở trong không gian, nếu như ở bên ngoài thì chín cái mạng cũng không đủ chết.

“Buster, chúng ta đi thôi.” Trên khuôn mặt lạnh lẽo hiện lên nụ cười lạnh: “Thật muốn nhìn thử sắc mặt của Lưu Thâm Nhã sẽ như thế nào- -”

Đợi lát nữa, khi đám người Lưu Thâm Nhã tiến vào, nhìn thấy kho hàng trống rỗng thì không biết sắc mặt sẽ ra sao, chắc chắn... Đáng tiếc là cô không thể ở lại quan sát, Đường Yên lặng lẽ lui về phía sau, ra ngoài từ cửa hông.

Đi ra bên ngoài theo đường cống thoát nước, sắc trời vẫn âm u như trước làm cho người ta có cảm giác bị đè nén.

Thời gian nghỉ ngơi ở trong không gian đã đủ để thân thể và tinh thần khôi phục lại trạng thái tốt nhất, hiểu rõ thực lực của Buster không tầm thường, cô liền đặt Buster ở trên vai, lưng cái balo, tay cầm lấy côn cảnh sát lấy được ở nhà xưởng chế biến thực phẩm ra ngoài, nhanh tay lẹ chân rời khỏi kho hàng, cô không muốn lộ dị năng ra ngoài ra ngoài quá sớm, không gian và dị năng là bảo đảm lớn nhất để cô tồn tại ở tận thế.

Bước tiếp theo là phải chạy về căn cứ, sau đó lập kế hoạch tụ họp với ông nội.

Dọc theo đường đi, Đường Yên không có gặp tang thi, cô không khỏi cảm thấy kỳ quái, cô chưa từng quên từ tối hôm qua đến giờ, hai bên đường phố đầy tang thi du dương (du dương là di đạo đó, mà di đạo thì hơi kì vì nó chỉ đi qua đi lại rồi lại đi tới đi lui thôi, nên để nguyên văn), lúc cô đi đến một quán ăn bên cạnh trấn nhỏ giờ thì nghe thấy bên trong truyền đến tiếng đánh nhau, cô theo bản năng lui về phía sau vài bước, ẩn mình thật cẩn thận, nhìn quanh thăm dò.

Trong quán ăn có bốn bóng dáng đang chiến đấu với tang thi, ba nam một nữ.

Những tang thi này đều là tang thi bình thường, thực lực của bốn người này lại không kém, không bao lâu đã chiếm được lợi thế, tính tình của Đường Yên kiêu trước rất kiêu căng nên ít đi lại trong căn cứ, vì vậy không biết nhiều thành viên trong căn cứ cho nên không tùy tiện tiến lên hỗ trợ, cô nhận ra trong bốn người này có hai dị năng giả, theo thứ tự là hệ thổ và hệ hỏa, lực công kích cũng không tệ, trong hai người còn lại, ngoại trừ thực lực của người nữ hơi kém một chút thì người đàn ông còn lại ra tay rất quyết đoán tàn nhẫn, cũng không phải là hạng người thiện lương!

“Ai đó? Ra đi...”

Giải quyết xong tang thi trong quán ăn, Hạ Thiên Vũ nhìn chằm chằm bóng đen ở chỗ ngã tư đường đối diện, lắc lắc cây gậy dính đầy vết máu, hai mắt sắc bén mang theo sát khí, ba người khác nhanh chóng tiến lên phía trước, bày ra tư thế tấn công.

“Con người.” Tầm mắt Đường Yên dừng lại trên mặt người đàn ông đó vài giây, mày kiếm, mắt dài nhỏ, bên dưới sống mũi thẳng tắp là đôi môi rất

mỏng, thật là một người đàn ông anh tuấn nhưng điều kiện đầu tiên phải là phải bỏ qua cây gậy nhuộm máu trên tay người đàn ông này, Đường Yên cũng không bỏ lỡ thủ đoạn tàn nhẫn vừa rồi của người đàn ông này, dĩ năng giả hệ thổ, bản lĩnh không tầm thường, người như thế có thể đi được rất xa ở tận thế!

Bốn người Hạ Thiên Vũ rất chấn động, kinh ngạc nhìn Đường Yên, nói: “Người sống sót sao?”

Nhìn thấy Đường Yên gật đầu, trong mắt bốn người này hiện lên sự tán thưởng mờ nhạt, có thể đi lại một mình ở bên ngoài, sự gan dạ sáng suốt này rất đáng giá khen: “Cô hành động một mình sao?”

Trần nhỏ này đã được quét sạch quá vài lần, số lượng tang thi không nhiều lắm nhưng cũng không ít. Hơn nữa có người đồn đãi vùng lân cận trần nhỏ này có khả năng xuất hiện tang thi biến dị nên càng không người nào dám tới vùng này, bốn người Hạ Thiên Vũ mới trở về từ trần nhỏ khác, đi ngang qua quán ăn ngoài ý muốn bị tang thi tập kích nên mới dừng lại một lát.

“Không phải, ra ngoài cùng đồng đội, mấy người cũng là thành viên của căn cứ sao? Bây giờ định trở về hả?” Đường Yên nhanh chóng bày ra dáng vẻ thành thật, trước khi đi ra ngoài, cô đã tự làm cho mình có chút chật vật, trên người cũng có mấy vết thương, như vậy mới càng có sức thuyết phục, trái lại quần áo sạch sẽ thì ai sẽ tin tưởng cô hành động một mình ở tận thế, tóc tai bù xù, ánh mắt lộ ra vài phần mệt mỏi, tất cả đều được chuẩn bị thỏa đáng, vốn là bộ đội đặc chủng xuất sắc, chút bản lĩnh này vẫn phải có.

“Ừ!”

“Có thể cho tôi đi cùng hay không?” Đường Yên hỏi một cách khách khí, lấy ra hai cái bánh mì và một bình nước từ trong balo: “Đây coi như là thù lao.”

Tận thế không có cơm trưa miễn phí!

Hạ Thiên Vũ suy nghĩ một lúc rồi gật gật đầu. Trần nhỏ này không xa căn cứ, thêm một người cũng không phải là chuyện gì lớn, không từ chối đồ ăn Đường Yên đưa tới, người nọ gật đầu đáp ứng: “Có thể.”

“Cảm ơn!” Đường Yên cười nói cảm ơn.

“Không cần khách khí!” Hạ Thiên Vũ lắc đầu, dáng vẻ tiến lùi hợp lý, rất dễ dàng làm cho người ta có ấn tượng tốt.

Năm người đi về phía căn cứ, trước khi đi, Đường Yên liếc nhìn một chỗ trong kho hàng, khoe miệng hiện lên nụ cười lạnh lẽo, Lưu Thâm Nhã, chúc cô may mắn!

Sáng sớm, trời còn chưa sáng nhưng Đường Yên đã tỉnh giấc, nơi này là một ngôi nhà nhỏ của nông dân, không giống khu biệt thự của Lưu Thâm Nhã, lúc trước cũng vì việc này mà Đường Yên của kiếp trước đã không ít lần tìm Lưu Thâm Nhã gây phiền toái, ngày hôm qua sau khi trở về, cô lập tức đến bệnh viện lấy máu kiểm tra sau, sau đó an phận ở trong sân, gặm qua loa nửa ổ bánh mì rồi suy nghĩ các động tác tập luyện cơ bản.

Tổ chất của thân thể này quá kém, chậm rãi cột thêm miếng sắt lên đùi, cánh tay và cổ tay để tăng thêm sức nặng, kiếp trước cô lớn lên cùng với mấy lão già ở quân đội, các động tác tập luyện cơ bản này không làm khó được cô, tung nắm đấm, thu nắm đấm. Đá chân, đá trước, đá bên, đá sau, không có bất kì gián đoạn nào, sau khi luyện xong bộ quyền, cô hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu hít đất, nằm ngửa ngồi dậy, nhảy cóc, ép chân. Sau khi làm xong thì cả người giống như được vớt từ trong nước ra, cô làm theo mấy lão già ở quân đội, ngồi xuống điều hòa lại, chậm rãi điều chỉnh tiết tấu thân thể.

Cảm nhận được một dòng khí ấm áp đang chạy khắp cả người, khoe miệng của Đường Yên không khỏi nở một nụ cười lạnh lùng.

Sự đau đớn khi hấp thu tinh hạch như vừa mới xảy ra, cũng may là thu hoạch không tệ. Hành động vô tình của Buster cũng có chỗ tốt, khiến cô hiểu rõ được tác dụng tuyệt vời của hồ nước, chỉ mới hai ngày mà thân thể đã cường hóa không thể so sánh nổi, nếu bây giờ mà gặp lại thiêm thực giả thì cô cũng có sức đánh một trận, tuyệt đối sẽ không chật vật giống như động tác.

Động tác trúc trắc dần dần trở nên lưu loát, thân thể cứng nhắc cũng trở nên mềm mại, mồ hôi thấm ướt áo, theo thời gian trôi qua, thân thể, tay chân bắt đầu phối hợp nhịp nhàng với nhau, mỗi một chiêu, mỗi một thức đều không còn cứng nhắc nữa, giống như mọi thứ tự nhiên đã vậy.

Bên ngoài cơ thể dần dần bị bao phủ bởi một lớp chất bản màu đen, mỗi một tác da thịt đều rung động có quy luật trong vô thức, theo đó tiết ra tạp chất, cơ bắp cũng bắt đầu thả lỏng xuống dưới, một cảm giác lạ đột nhiên tràn tới, giống như trong mùa hè nóng bức được uống đồ lạnh, cực kì sảng khoái, Đường Yên cảm nhận được cảm giác thoải mái, kì diệu này một cách rất rõ ràng.

“Dĩ năng giả cấp hai...”

Dù thần kinh Đường Yên có cứng cỏi đến mức nào thì cũng không nhịn được mà vui vẻ. Sau khi hấp thu tinh hạch, phá vỡ lá chắn dĩ năng giả sơ cấp, thăng cấp trở thành dĩ năng giả cấp một, cô không nghĩ tới trong một thời gian ngắn như vậy mình lại thăng cấp trở thành dĩ năng giả cấp hai... Hồ nước trong không gian quả thật là đồ tốt, người cảm quyền trong căn cứ cũng chỉ là dĩ năng giả cấp một hệ hỏa mà thôi. Lưu Thâm Nhã có nhiều đặc quyền trong căn cứ cũng chính là vì cô ta là một trong hai dĩ năng giả cấp một của căn cứ, phần lớn dĩ năng giả thức tỉnh dĩ năng đều là dĩ năng giả sơ cấp, lực sát thương không lớn, tuy công kích tang thi cũng có hiệu quả nhưng chỉ có thăng cấp trở thành dĩ năng giả cấp một thì mới có thể thật sự phát huy được sức mạnh to lớn của dĩ năng giả.

Thời tiết lúc thì quang đãng lúc thì âm u, hết sức quái dị!

Trong căn cứ liên tục phát sinh sự việc chém giết cướp bóc, trật tự càng ngày càng hỗn loạn, những người có gan đều muốn làm vua, Đường Yên lạnh

lòng nhìn tất cả những điều này, trong căn cứ, đồ ăn lấy được từ các nơi khác không nhiều lắm, thời tiết tiếp tục chuyển biến xấu, không cần tang thi xuất hiện thì loại người cũng tự bước về phía diệt vong, trong khoảng thời gian này những phân đội nhỏ thực lực mạnh đều tăng số lần ra ngoài tìm kiếm vật tư, vạch kế hoạch tìm đường lui cho mình.

Sau khi thăng cấp thì cảm giác càng trở nên nhạy bén hơn.

Trong căn cứ cũng biết Đường Yên được Lưu Thâm Nhã bao vệ nên không ai dám tìm cô gây phiền toái, Đường Yên lau cái trán nóng bức đang đổ mồ hôi, thay một bộ quần áo sạch sẽ rồi lười biếng nằm sấp ở trên ghế sofa, không bao lâu sau thì thấy Lưu Thâm Nhã mang theo đám người Giang Ly đi đến. Bên cạnh là hai người xa lạ, Đường Yên suy nghĩ một chút, sau đó liền hiểu chắc hai người này là Cao Phong và Từ Viện.

Cao Phong theo sát ở bên cạnh, hai mắt Từ Viện hung tợn nhìn chằm chằm Lưu Thâm Nhã, khuôn mặt có chút vặn vẹo, không giống như Lưu Thâm Nhã, dịu dàng xinh đẹp tuyệt trần, khuôn mặt của Từ Viện chỉ có thể xem như thanh tú, tuy nhiên đáng người lại lỗi lồm đẫy đà làm người ta không sánh bằng!

“Yên Nhi, em không sao chứ!”

“Ừ!” Đường Yên trả lời thản nhiên, cô còn đang bận suy nghĩ lúc nào thì Lưu Thâm Nhã sẽ tới đây đây? Ngày đó ở trấn nhỏ, trước mắt bao người, cô bị Giang Ly đá xuống vách núi, sau ba ngày lại bình yên vô sự trở về căn cứ thì làm sao không làm cho mọi người kinh ngạc và hoài nghi được?

Thấy cô lạnh nhạt, nghi ngờ trong lòng mọi người càng lớn hơn. Dựa vào thực lực dị năng giả cấp một của Lưu Thâm Nhã thì cũng không dám ra ngoài tìm kiếm vật tư một mình, nếu như ở trước tận thế, đừng nói là sinh tồn ở bên ngoài ba ngày, cho dù là ba tháng cũng không có người nào thêm chú ý. Nhưng hiện tại thì lại khác, sau tận thế tang thi ồ ạt xuất hiện, ba ngày... Cho dù là ba canh giờ cũng đã đủ để làm cho người ta thấp thỏm lo âu!

Đường Yên đã vượt qua ba ngày này như thế nào?

Nhóm vật tư trong kho hàng kia lại không cánh mà bay, tất cả những điều này thật sự không có liên quan đến Đường Yên sao? Trong lòng Lưu Thâm Nhã nghi ngờ, bất an: “Yên Nhi, nhóm vật tư trong trấn nhỏ kia, trừ em ra thì còn có ai biết không?”

Sau khi hỏi qua loa Đường Yên đã trải qua ba ngày này như thế nào thì Lưu Thâm Nhã đã không nhận được mà bắt đầu nói lời khách sáo, giọng điệu dịu dàng, vừa sẵn sàng lại vừa quan tâm làm cho người ta không thể soi mói, hơn nữa Lưu Thâm Nhã lại xinh đẹp hơn người, thanh danh trong căn cứ rất tốt, thực lực cũng mạnh, tất cả mọi người đều cam tâm tình nguyện nâng cô ta lên, phân đội nhỏ của Lưu Thâm Nhã ở trong căn cứ là phân đội có thực lực mạnh nhất.

Ánh mắt Đường Yên vô cảm, mấy vết thương ở trên người này là do cô cố ý lộ ra sơ hở, ở tận thế, một người thường không thức tỉnh dị năng lại có thể sống trong đám thây ma ba ngày mà không có chuyện gì thì thật sự không có người nào tin tưởng được. Liếc nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Lưu Thâm Nhã, dựa vào khôn khéo của Lưu Thâm Nhã thì không có khả năng là tin tưởng hoàn toàn, trò hay sắp mở màn rồi!

“Người ở quân khu Quảng Nam biết, hơn nữa đám quân nhân vận chuyển vật tư kia cũng biết, nhóm vật tư kia như thế nào rồi?” Đường Yên diễn rất hoàn mỹ vai diễn đại tiểu thư kiêu căng, kiêu ngạo nâng cằm lên, khinh bỉ liếc nhìn Giang Ly bên cạnh Lưu Thâm Nhã, trong mắt bắt đầu bùng lên ngọn lửa giận: “Lưu Thâm Nhã, chuyện trong trấn nhỏ đó, chị định tính toán như thế nào đây?”

Đường Yên âm thầm quan sát Giang Ly và dị năng giả bên cạnh anh ta, bên cạnh Lưu Thâm Nhã có bốn dị năng giả, tuy nhiên đều là dị năng giả sơ cấp, thực lực chỉ khá người bình thường một chút mà thôi.

Lời nói của Đường Yên lạnh lùng mang theo sát khí, đó cũng là chuyện hiển nhiên. Trong tình huống cực kỳ nguy hiểm ở tận thế thì Giang Ly vì cứu Lưu Thâm Nhã mà đẩy cô vào đàn tang thi, dựa theo tính nết của chủ nhân thân thể này trước kia thì làm sao có thể dễ dàng buông tha cho Giang Ly như thế? Nếu cô không nổi giận với Giang Ly thì Lưu Thâm Nhã sẽ nghi ngờ, chọn quả hồng mềm để bóp, đạo lý này ai cũng hiểu cả, Giang Ly xuất thân từ bộ đội, là dị năng giả hệ thổ, sức chiến đấu không thể yếu hơn Lưu Thâm Nhã được. Trong căn cứ có người nào không biết Lưu Thâm Nhã cung chiêu Đường Yên, lần này Đường Yên sẽ bình tĩnh ngồi xem cô ta sắp xếp như thế nào, không thúc giục, nơi này là thế giới lấy thực lực làm đầu, cô là người thường, không có quyền nói chuyện, nhưng ai bảo Lưu Thâm Nhã lại thích làm người tốt đây...

Giang Ly hung ác, liếc nhìn Đường Yên một cái, sát ý bùng lên rồi lại sột roẹt nhìn về phía Lưu Thâm Nhã, Lưu Thâm Nhã cũng tỏ vẻ khó xử, cô không nghĩ tới Đường Yên có thể sống sót để trở về căn cứ, ở trong đội thực lực của Giang Ly xếp thứ hai, nếu như có thể thăng cấp thành dị năng giả cấp một thì còn mạnh hơn cả cô, lúc đầu ý định của cô là buộc chặt Giang Ly ở bên cạnh mình, không ngờ lại phát sinh sự tình này, Đường Yên là con cò để cô kéo bác sĩ Đường về phía mình nhưng cô cũng không thể bỏ được Giang Ly, ánh mắt của Lưu Thâm Nhã tối tăm, xem ra tính toán lần này của cô hoàn toàn thất bại rồi!

Nhìn thấy Đường Yên thật sự muốn gây chuyện với Giang Ly, Lưu Thâm Nhã khó xử một hồi lâu, vừa định lên tiếng thì lại bị Lưu Vân bên cạnh Giang Ly cướp lời: “Đường tiểu thư, chuyện trấn nhỏ, cũng chỉ vì tình thế cấp bách nên Giang Ly mới không cẩn thận đẩy Đường tiểu thư ra ngoài, ở tận thế, có thêm một sự giúp đỡ thì có thêm một cơ hội sống, hơn nữa thực lực của Giang Ly không tệ, hi vọng Đường tiểu thư có thể tha thứ!”

“Lưu Vân, ý của cô là mạng tôi không bằng Giang Ly hay không đáng tiền như Lưu Thâm Nhã? Tôi sống là vì mục đích trở thành bia ngắm, bị đẩy ra ngoài sao...” Đường Yên châm chọc, ánh mắt lạnh lẽo quét qua Lưu Vân, người phụ nữ này không phải dễ chọc, nguyên nhân chết của Đường Yên ở kiếp trước thật sự không thể thiếu được việc Lưu Vân lựa thời cơ để ra tay. Lúc ấy rõ ràng cô ta có thể đưa tay kéo cô lại nhưng cô ta lại lựa chọn thờ ơ, lạnh nhạt, lạnh lẽo nhìn cô bị Giang Ly đẩy vào đàn tang thi, so với Giang Ly thì cô càng chán ghét người phụ nữ Lưu Vân này hơn, thù này -- cô sẽ nhớ kỹ!

“Thứ không đáng giá nhất ở tận thế chính là mạng người.” Lưu Vân lạnh lùng nhếch miệng, khinh thường lườm Đường Yên một cái, cũng không phủ nhận

lời nói của Đường Yên.

Lưu Thấm Nhã nhíu mày, lời nói của Lưu Vân quá lộ liễu, biết rõ cô còn dùng được Đường Yên nhưng lại năm lần bảy lượt ra tay với Đường Yên, thật sự tưởng rằng cô không biết chuyện gì sao, nếu không phải là dị năng giả trong đội không nhiều thì...”Lưu Vân, Yên Nhi là em gái của tôi!”

Lưu Vân lạnh nhạt, trợn mắt nhìn Đường Yên.

Đường Yên kinh ngạc liếc nhìn Lưu Thấm Nhã, không nghĩ tới Lưu Thấm Nhã lại bênh vực mình, tuy nhiên cô cũng không cho lời này là thật, ở tận thế, gửi gắm tính mạng của mình cho người khác thì không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình. Đối diện với ánh mắt tràn đầy sát khí của Lưu Vân, Đường Yên làm bộ như không biết, dù sao cũng không mất miếng thịt nào, loại người như thế, càng đề ý thì cô ta càng kiêu ngạo, chỉ bằng làm như không nhìn thấy.

“Yên Nhi, chuyện Giang Ly, chị thật sự xin lỗi, cũng may em không có việc gì, nếu không thì chị cũng không biết ăn nói với ông như thế nào... Nhóm vật tư trong kho hàng kia đã mất, lúc bọn đến thì đã có người lấy đi rồi.” Nói xong, ánh mắt nhìn chằm chằm Đường Yên, có vẻ như muốn tìm kiếm tin tức gì đó từ nét mặt của Đường Yên. Đồng thời cũng rất khôn khéo tránh đi chuyện Giang Ly.

“Lấy đi rồi...”

Đường Yên tỏ vẻ kinh ngạc, trong lòng hừ lạnh một tiếng, cô cũng không mong Lưu Thấm Nhã sẽ xử phạt Giang Ly, tuy nhiên dáng vẻ này của Lưu Thấm Nhã thật sự làm cho người ta buồn nôn, thật sự coi cô là đồ ngốc sao!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 7

Đường Yên tỏ vẻ kinh ngạc, trong lòng hừ lạnh một tiếng, cô cũng không mong Lưu Thấm Nhã sẽ xử phạt Giang Ly, tuy nhiên dáng vẻ này của Lưu Thấm Nhã thật sự làm cho người ta buồn nôn, thật sự coi cô là đồ ngốc sao!

Hai chân thon dài thẳng tắp tùy ý gác lên nhau, khuôn mặt càng thêm xinh đẹp sáng rỡ sau khi sử dụng hồ nước của không gian, thân thể được cường hóa nên da thịt cũng thay đổi không ít, khuôn mặt vốn đã trắng nõn của Đường Yên lại càng thêm phát sáng, quầng rừ xinh đẹp, khoe miệng hơi nhếch lên thành một nụ cười, ba phần xinh đẹp bảy phần quầng rừ, bình thường quả thật hành vi và cử chỉ của Đường Yên không tốt nhưng phong thái lại hơn người, chính Đường Yên cũng cảm thấy mình rất xinh đẹp, không giống Lưu Thấm Nhã, cả người nhã nhặn lịch sự dịu dàng, nhưng về sau lại trở thành yêu tinh hại nước!

Qua vài năm nữa, chỉ sợ là càng thêm gây họa, ở trước tận thế, khuôn mặt này đã đủ phiền toái rồi, sau tận thế thì càng không cần phải nói nữa, đối với việc này Đường Yên cảm thấy rất bất đắc dĩ, chỉ cần khuôn mặt này cũng đã đủ gây thù chuốc oán rồi, hơn nữa giọng nói lại mềm mại uyển chuyển đáng yêu, ngay cả quát lớn cũng giống như quầng rừ người khác, việc này làm cho Đường Yên cực kỳ đau đầu, mỗi lần mở miệng nói chuyện đều cố gắng sửa giọng.

Đôi mắt câu hồn như cười như không liếc nhìn Lưu Thấm Nhã, vô sự không lên tam bảo điện (không có chuyện gì thì không cần cầu cạnh), hóa ra hôm nay cô ta đến để chất vấn về chuyện vật tư ở kho hàng, hừ... Quả nhiên Lưu Thấm Nhã này không biết sợ, thật sự cho rằng cô là đồ ngu ngốc sao, sau khi tận thế, tang thi bùng nổ thì Lưu Thấm Nhã liền sắp xếp cô ở lại đây, Đường Yên kiếp trước lại tưởng rằng Lưu Thấm Nhã thật sự muốn tốt cho mình nên mới sắp xếp mình ở tại căn cứ hẻo lánh, tránh cho tang thi tới đánh lén, lại không biết căn cứ không phải là một thùng sắt, nếu thật sự có tang thi lên vào thì người chết nhanh nhất chính là cô.

Tự nhận là nhà họ Đường đối xử với Lưu Thấm Nhã không tệ, chẳng biết tại sao cô ta lại luôn nghĩ cách dồn cô vào chỗ chết như vậy!

Lưu Vân oán hận, trợn mắt nhìn Đường Yên, trong mắt bốc lên lửa giận, lạnh lẽo trào phúng nói: “Sĩ quan của căn cứ Thanh Long biết hả, nói đùa gì vậy, nơi này cách căn cứ Thanh Long rất xa, ít nhất cũng phải đi bảy ngày, hơn nữa thành phố, thị trấn ở gần căn cứ Thanh Long rất nhiều, làm sao có thể đến trấn nhỏ này đoạt lại vật tư được? Về phần có nói đám quân nhân chuyển vật tư thì lại càng buồn cười... Sau khi tận thế, tang thi bùng nổ, quân đội cả nước đã sớm bị điều động hết, làm sao có thể xuất hiện ở đây chứ, không phải là cô muốn nuốt hết nhóm vật tư trong kho hàng kia sao?”

Lưu Vân nói chuyện không nề nang chút nào, cũng phân tích mọi chuyện rất rõ ràng.

“Ha ha...” Đường Yên cười lạnh hai tiếng, ngược khuôn mặt lạnh băng lên, nhàn nhạt quét mắt nhìn khuôn mặt thanh tú đang vận vẹo của Lưu Vân: “Tôi muốn đoạt chiếm vật tư trong kho hàng đó sao, Lưu Vân, cô không biết là lời này của mình rất buồn cười sao... Nếu tôi không nói thì làm sao mấy người biết được vị trí của nhóm vật tư kia, bây giờ vật tư đã mất thì lại muốn hắt nước bẩn lên đầu tôi, tôi lại muốn hỏicó phải mấy người đã lấy được vật tư nhưng lại đổi trắng thay đen, nói là vật tư đã bị mất không đúng? Dù saongười nhìn thấy đám vật tư đó cũng chỉ có mấy người mà thôi.”

Đường Yên lạnh lùng, trong lòng sát khí phun trào. Lưu Thấm Nhã đúng là có bản lĩnh, vậy mà lại nghĩ ra cách để cho Lưu Vân thăm dò cô, nếu là Đường Yên kiếp trước, chỉ sợ hai ba câu đã bị lộ ra rồi, đáng tiếc, người bọn họ đang nói chuyện lại là cô cho nên nhất định sẽ là bị kịch, tình báo vật tư bị tiết lộ ra ngoài, tất cả mọi người trong căn cứ đều sẽ biết trong tay Lưu Thấm Nhã nắm giữ một nhóm vật tư, chỉ sợ lúc này tình cảnh của bọn họ rất

khó khăn nếu không Luru Thảm Nhã cũng sẽ không vội vã tìm tới cửa.

“Cô...”

Bị Đường Yên làm cho cứng họng, Luru Vân tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, mắt một lúc lâu mới bình tĩnh lại được.

“Yên Nhi, Luru Vân không ý gì khác, chẳng qua chỉ lo lắng về tung tích của nhóm vật tư kia mà thôi!” Luru Thảm Nhã vội vàng lên tiếng ngăn cản, ý bảo Luru Vân đừng nói nữa, thời điểm mới trở về căn cứ, chỉ có một ngày mà cô đã phải đối phó với ba nhóm người rồi, đều đến nói bóng nói gió hỏi về vật tư, nếu như không xử lý thỏa đáng, chỉ sợ sẽ có chuyện xấu... Nhận ra Đường Yên luôn trốn tránh, Luru Thảm Nhã không nhìn được hoài nghi có phải việc ở trần nhỏ đã làm cho Đường Yên nghi ngờ mình hay không, nếu thật sự là thế thì sợ rằng ngày sau sẽ càng thêm phiền toái, bác sĩ Đường cực kỳ cưng chiều Đường Yên, tuy rằng đối xử với cô không tệ, nhưng dù sao cũng có khác biệt, hiện tại lại là tận thế, cô không thể không suy nghĩ cho bản thân mình, càng suy nghĩ, giọng điệu càng dịu dàng khiêm tốn.

Nói cho cùng thì Luru Thảm Nhã cũng đã ở căn cứ mấy tháng, thế lực không nhỏ, Đường Yên không muốn trở mặt với cô ta vào lúc này, chuyện này không có lợi với cô, ở trong căn cứ, cô vẫn cần sự quan tâm của Luru Thảm Nhã, ai bảo cô chính là “người thương”, cái gì cũng tệ, tùy hứng điều ngoa, nên cô phải bình tĩnh lại: “Có lẽ là có người bên chị tiết lộ bí mật nên vật tư trong kho hàng mới bị người khác lấy đi.”

Đường Yên trào phúng liếc nhìn Giang Ly, nhớ đến tình tiết trong tác phẩm, hình như sau khi Luru Thảm Nhã gặp gỡ Hình Liệt Phong thì Giang Ly đã bị Luru Thảm Nhã bỏ qua, sống chết không rõ, nhưng ở tận thế mà sống chết không rõ thì làm sao có kết cục tốt được? Thời điểm đó, Luru Thảm Nhã đi ở phía trước, ngoài ý muốn rơi vào vòng vây của tang thi, thiếu chút nữa thì chết, cũng chính là lần đó cô ta đã gặp được Hình Liệt Phong, kết hợp hành động gần nhất của Luru Thảm Nhã thì có vẻ như đang chuẩn bị để rời khỏi căn cứ này.

Đường Yên mím chặt môi, xem ra thời điểm thêm thực giả vậy đánh căn cứ không còn xa nữa...

“Không có khả năng đó.” Giang Ly không cần nghĩ ngợi mà đã trực tiếp mở miệng cắt đứt lời nói của Đường Yên. Thành viên trong đội đều được anh kiểm tra, anh tự nhận chút bản lĩnh đó thì anh vẫn có. Anh mất Giang Ly tối tăm đánh giá Đường Yên, kỳ thực anh cũng không ghét Đường Yên, bình thường còn có thể ra tay bảo vệ đôi chút, tuy rằng Đường Yên điều ngoa kiêu căng nhưng cũng không phải là người không biết đạo lý, nhưng bây giờ đang là tận thế, sẽ không có ai bao dung cho khuyết điểm của Đường Yên, một chút chuyện nhỏ cũng sẽ dần dần dẫn đến cục diện như bây giờ.

“Hừ... Không phải gần đây đội ngũ của mấy người có thêm thành viên mới sao?” Đường Yên nhú mày, đáng vẻ như đang xem cuộc vui nhìn Luru Thảm Nhã, khuôn mặt lạnh lẽo nở nụ cười, ý tứ không rõ liếc Giang Ly và Luru Vân một cái.

Nhìn thấy sắc mặt hai người thay đổi, trong lòng Luru Thảm Nhã lập tức đề phòng, ở căn cứ đội ngũ của bọn họ là số một số hai, không thể nào nhận người không có thực lực được, tuy rằng không chắc chắn sẽ trở thành thành viên quan trọng, nhưng ai cũng sẽ phải lộ ra mặt thật trước mặt Giang Ly, điều này ai cũng rõ nhưng không nói ra mà thôi, hôm nay Đường Yên nói như vậy, tất nhiên Luru Thảm Nhã hiểu được vài phần.

“Giang Ly?” Sắc mặt Luru Thảm Nhã trắng bệch, trong mắt lấp lánh nước.

“Đừng lo lắng, anh sẽ xử lý chuyện này.” Nhìn khuôn mặt dịu dàng, thanh tao, lịch sự, khó nén vẻ thất vọng của Luru Thảm Nhã, trong mắt Giang Ly xẹt qua một chút ác độc, ánh mắt không rõ đảo qua đám người phía sau Luru Vân, không thêm che dấu tức giận trong đó.

“Sóng ngầm trong căn cứ rất mãnh liệt, che giấu chém giết trong bóng tối, tranh đoạt ngày càng rõ ràng nên chúng ta phải nắm chắc thời gian, tìm kiếm vật tư.” Luru Thảm Nhã nghĩ rằng mọi người lo lắng chuyện vật tư nên nói lời an ủi, những người này sẽ là hậu thuẫn giúp cô đứng vững ở căn cứ Thanh Long, tuyệt đối không thể sai lầm, thời điểm tận thế, Luru Thảm Nhã lựa chọn căn cứ này chẳng qua là muốn xây dựng đội quân của riêng mình.

Ban đầu, căn cứ rất trật tự rõ ràng, tuy nhiên sau mấy tháng, đồ ăn giảm một cách nhan chóng, số người lại tăng lên... Bên dưới lại bắt chẹt người yếu ớt, cắt xén đồ ăn, phát sinh không ít chuyện kiếm lời đứt túi riêng, tại nơi này, mặt trái của con người chính là tội ác được phơi bày hết sức rõ ràng.

“Nhóm vật tư ở trần nhỏ kia đã bị mất, làm sao bây giờ?” Luru Vân tức giận nói.

“Luru Vân, cô cảm thấy tôi dễ bắt nạt đúng không” “Nói xong, Đường Yên liền cầm côn cảnh sát đánh về phía Luru Vân.

Đường Yên ra tay rất nhanh, mọi người chung quanh hoàn toàn không phản ứng kịp, ai cũng không lường trước được Đường Yên sẽ động thủ, Luru Vân cũng giật mình, tránh không kịp, cánh tay trái phải hứng chịu một côn của Đường Yên, cơn sốc nóng này còn biết cần người, Luru Vân thật sự cảm thấy cô là đồ nhu nhược sao... Cho dù Đường Yên không dùng dị năng thì tinh hạch và hồ nước trong không gian cũng đã giúp Đường Yên mạnh hơn, sức mạnh xưa đâu bằng nay, bị một côn này đánh trúng, cho dù Luru Vân thức tỉnh dị năng, cường hóa thân thể cũng chịu không nổi: “Răng rắc!” Tiếng nứt xương vang lên, Luru Vân lao đảo ba hai bước rút lui, ngã ngồi dưới đất, ánh mắt hoảng sợ nhìn Đường Yên.

“Đồ dê tiện, cô dám đánh tôi?” Luru Vân nhe răng nhếch miệng, oán hận nhìn Đường Yên, giọng điệu lạnh như băng mang theo sát ý.

Thấy Luru Vân vẫn còn sức để nói chuyện, Đường Yên kinh ngạc, nhú chặt mày, Luru Vân là dị năng giả sơ cấp hệ hỏa, lực công kích không kém, tuy nhiên tính tình lại kiêu căng, quan hệ ở trong đội rất tệ, thích tranh giành tình nhân nhưng lại đối xử rất chân thành cởi mở với Luru Thảm Nhã.

Đường Yên cười lạnh, khinh miệt lườm Luru Vân một cái: “Vì sao không dám? Hôm nay có muốn tôi dạy cho cô làm người như thế nào hay không?” Giọng nói lạnh lẽo giống như lệ quỷ từ bỏ ra trong địa ngục làm cho Luru Vân không nhìn được mà rung mình.

“Yên Nhi, dừng tay lại.” Luru Thảm Nhã lo lắng lên tiếng: “Luru Vân là thành viên trong đội của chị, tại sao em lại ra tay với cô ấy?”

Nhìn Lưu Vân bị thương không nhẹ, sắc mặt Lưu Thấm Nhã hết sức khó coi, Đường Yên đánh Lưu Vân trước mặt mọi người, điều này làm cho Lưu Thấm Nhã rất bất mãn, ở tận thể, không có nhiều người chịu giúp đỡ người khác, Lưu Vân lại là đệ tử giả, cô không thể làm cho Lưu Vân bị thua thiệt được, Lưu Thấm Nhã thầm hận Đường Yên không hiểu chuyện, nếu không phải cô luôn ra mặt bảo vệ Đường Yên thì Đường Yên có thể sống đến bây giờ hay không vẫn còn là một ẩn số, bây giờ tốt rồi... Dám rat ay đánh người trước mặt cô, lòng ngực Lưu Thấm Nhã uất nghẹn, lên không được mà xuống cũng không xong.

Trong lòng Lưu Thấm Nhã không thoải mái nhưng Lưu Vân là do cô tự mình lựa chọn nên lúc này chỉ có thể cười làm lành: “Yên Nhi, mặc dù Lưu Vân có sai nhưng một cơn đó của em cũng khiến cô ấy bị thương không nhẹ, chỉ bằng bỏ qua việc này thôi.” Vốn muốn cho Đường Yên chết ở bên ngoài như vậy cô có thể đoạt lấy vòng tay bạch ngọc, sau này đến căn cứ Thanh Long thì bác sĩ Đường cũng không thể trút oán giận lên đầu cô, tận thể tang thi hoành hành, mạng người là thứ không đáng tiền nhất, không nghĩ tới Đường Yên phúc lớn mạng lớn, nhiều lần biến nguy thành an, hình như sự việc đã vượt ra khỏi dự đoán của cô, cô không thể không bắt đầu đề phòng.

“Không có lần sau.” Đường Yên ném cơn cảnh sát, lui về phía sau, ngồi ở trên ghế sofa, lạnh nhạt nói: “Bây giờ không còn sớm nữa, nơi này của tôi không chào đón mấy người, mời đi cho”

Đường Yên định nhân cơ hội này đi xem khu gieo trồng căn cứ, học mấy kỹ năng gieo trồng, đồng thời xem thử có thể kiếm được một ít hạt giống hay không, tuyệt đối không thể bỏ hoang mảnh đất trong không gian, nhưng cô lại không biết xử lý nhưng hạt giống trong không gian như thế nào.

Thấy Đường Yên mở miệng đuổi người, Lưu Thấm Nhã không thể ở lâu, dịu dàng nói: “Yên Nhi, đây là một cân gạo trắng và một miếng thịt bò, em lại ở một mình, buổi tối nhớ đóng chặt cửa sổ, căn cứ không phải là một khối sắt kín, mọi chuyện đều phải cẩn thận, có chuyện gì xảy ra cũng không được lộ diện, chờ chị đến xử lý, chị đi trước, hai này nữa, lúc ra ngoài tìm kiếm vật tư thì chị sẽ tới thăm em.”

Mặt Lưu Thấm Nhã hiện lên ưu sầu, cẩn thận khai báo với Đường Yên, chân tình thực lòng, cũng không giống như đang giả bộ. Trong lòng Đường Yên có chút không thoải mái, Lưu Thấm Nhã đối xử với Đường Yên không tệ nhưng tại sao lại muốn dồn cô vào chỗ chết. Vừa quan tâm chăm sóc Đường Yên rồi lại trăm phương nghìn kế muốn Đường Yên chết, Lưu Thấm Nhã, cô có thể đơn giản một chút hay không?

Không hề có gánh nặng trong lòng, Đường Yên nhận lấy đồ ăn Lưu Thấm Nhã đưa tới, gật đầu, nói: “Tôi biết, buổi chiều tôi định đi xem khu gieo trồng của căn cứ, theo chân bọn họ học chút kỹ năng gieo trồng... Rốt cuộc thì chị định lúc nào đi tới căn cứ Thanh Long?”

“Chờ một thời gian nữa... Yên Nhi đừng nóng vội!” Lưu Thấm Nhã trấn an nói. Cô cũng gấp vì vừa mới nhận được tin tức vùng lân cận trấn nhỏ có tang thì biến dị ẩn núp, nếu không phải là chưa tích trữ đủ vật tư thì cô đã đi tới căn cứ Thanh Long từ lâu rồi.

Từ Viện ở bên cạnh nghe thấy bọn họ bàn luận chuyện đi đến căn cứ Thanh Long thì nhất thời trên mặt hiện lên vẻ mừng rỡ như điên pha chút phức tạp liếc nhìn Lưu Thấm Nhã, sau đó tầm mắt dừng ở trên người Cao Phong, đáy mắt chưa đựng tức giận, lạnh lùng nói: “Tôi lại thấy có người không muốn đến căn cứ Thanh Long đây, chờ một thời gian... Ai biết là phải chờ tới khi nào?”

“Từ Viện, em xem vào làm gì?” Cao Phong trừng mắt nhìn Từ Viện sau đó nhìn về phía Lưu Thấm Nhã, ánh mắt mang theo áy náy, tức giận Từ Viện không hiểu chuyện, không có việc gì lại đi sinh sự.

“Cao Phong, anh được... được lắm!” Từ Viện hưng hăng dậm chân sau đó xoay người đi ra ngoài, trước khi đi còn liếc Lưu Thấm Nhã, cái nhìn đó làm cho lòng người hoảng sợ.

Lưu Thấm Nhã biến sắc, kinh ngạc nhìn Cao Phong, cô cảm thấy rất buồn bực, này tại sao Từ Viện luôn luôn nhắm vào mình, từ lúc gặp gỡ Cao Phong ở trấn nhỏ đến khi trở về căn cứ, mỗi lần Từ Viện mở miệng đều có gai, tâm tư của Lưu Thấm Nhã kín đáo nên ngay lập tức cảm thấy chuyện này không thích hợp, cô cũng không quen biết Từ Viện, không có khả năng tồn tại thù hận gì, không hiểu tại sao lại thêm một kẻ địch, không biết nguyên nhân làm cho cuộc sống hàng ngày của cô không được yên ổn, hơn nữa, nghe cách nói chuyện của Từ Viện thì thế lực của ba Từ Viện ở căn cứ Thanh Long không nhỏ, nếu là thật sự sau này cô đi căn cứ Thanh Long thì chẳng phải sẽ đắc tội với thế lực lớn ở đó sao?

Cao Phong cười khổ, tính nết của Từ Viện giống như tiểu thư, nhìn đáng yêu đó chỉ sợ là rất hận Thấm Nhã, anh nên tìm thời gian để giải thích rõ ràng với Từ Viện: “Thấm Nhã thật sự xin lỗi, từ nhỏ Từ Viện đã bị chiều hư, tính tình hấp tấp, cô đừng so đo với em ấy, tôi sẽ giải thích rõ ràng với Từ Viện.”

“Không sao.” Lưu Thấm Nhã vốn là người thông minh, nghe Cao Phong nói năng uyển chuyển thì trong lòng đột nhiên sáng tỏ vài phần, ngày đó ra tay cứu giúp cũng không phải là không có mục đích, bây giờ có thể mượn tay Từ Viện để vuran tới căn cứ Thanh Long thì cô sẽ không buông tay, nhìn bóng lưng Cao Phong rời đi, khóe miệng hơi hơi nâng lên, quay đầu lại nói với Đường Yên vài câu sau đó mấy người liền rời khỏi đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 8

“Giang Ly, anh nói đi... có phải nó đã nghi ngờ hay không?” Khuôn mặt của Lưu Thấm Nhã lạnh lẽo, giọng nói trầm trầm, mắt lại nhìn về phía căn nhà sau lưng, tiếng nói êm ái giống như từ chân trời truyền đến. Cô nhủ này, trong đầu không khỏi nhớ lại về mặt của Đường Yên lúc ngã xuống vách núi ở trấn nhỏ ngày ấy, nhất thời sắc mặt trắng bệch.

Lưu Thâm Nhã trầm nghĩ, có phải cô đã quá vội vàng hay không? Lại nghĩ tới lần này Đường Yên đối xử với mình không nóng không lạnh, trong lòng lại càng bất ổn. Cô ngẩng đầu lên nhìn Giang Ly và Lưu Vân, trong đôi mắt hiện lên vẻ sầu lo mà chính cô cũng không biết, gần đây căn cứ liên tiếp có mấy người biến mất không có lý do... Lòng người trong căn cứ bàng hoàng, lên có người nghị luận, cấp cao của căn cứ bắt người làm thí nghiệm. Tình thế thay đổi, đánh nhau, ầu đã ngày sau hơn ngày trước.

“Chuyện ở trấn nhỏ là tình thế bất buộc, Đường Yên không đến mức bởi chút chuyện nhỏ này mà gây chuyện, cứng đối cứng với em... Ở trong căn cứ, nếu như không có em che chở thì cô ta có thể sống sót được không?” Giọng nói của Giang Ly thô ráp, lạnh lẽo.

Tận thế, thứ không đáng giá nhất chính là mạng người!

Kẻ yếu muốn sinh tồn, ngoại trừ việc trở nên mạnh mẽ thì còn lại chỉ có thể dựa vào kẻ mạnh mà thôi.

“Thâm Nhã, Giang Ly nói không sai, Đường Yên không ngu đến mức trở mặt với cậu vào lúc này, điều này không có lợi gì cho cô ta.” Sắc mặt Lưu Vân tối tăm, trong căn cứ có không ít người đánh chủ ý lên Đường Yên, nếu không phải nhóm cô ta ra mặt ngăn cản thì chỉ sợ Đường Yên... đã bị người ta làm nhục từ lâu rồi, ánh mắt Lưu Vân âm trầm liếc nhìn Lưu Thâm Nhã, trong lòng thoáng qua một chút khác thường.

“Mà thôi...” Lưu Thâm Nhã than nhẹ một tiếng, hỏi: “Xăng, dầu ma-dút còn bao nhiêu? Súng ống, đạn dược, đồ ăn đã chuẩn bị xong chưa?”

“Xăng, dầu ma-dút còn chưa đủ, chỉ khoảng hai thùng... Hoàng Lão Tam canh giữ rất nghiêm ngặt nên chúng ta không lấy được bao nhiêu dầu mỡ, súng ống đạn dược vẫn còn tốt.” Khuôn mặt Giang Ly hiện lên lúng túng, sau khi tận thế, mấy thứ này trở nên khan hiếm, người nào có cũng cất giấu rất kỹ, căn cứ Thanh Long lại quá xa, mấy thứ này đều không thể thiếu được, anh cũng không muốn lấy thân mình để thử nghiệm ham mê ăn uống của tang thi!

“Gần đây Hoàng Lão Tam có vội vàng làm chuyện gì không?”

Hoàng Lão Tam không phải là người đứng đầu, trước tận thế, hắn ta là tên du côn lưu manh. Sau đó lại gặp chuyện chuyện không may, tuy nhiên lại chiếm được một căn cứ, sau này người nào muốn vào căn cứ tị nạn thì phải giao nộp vật tư, hắn ta là người đứng đầu căn cứ ở ngoài sáng, bản thân không nhiều năng lực lắm nhưng lại có một người em trai rất lợi hạiHoàng Mô, người này trời sinh tính tình cẩn thận giả dối, nhìn thì thành thật vô hại nhưng tất cả mọi chuyện lớn nhỏ của căn cứ đều bị hắn nắm trong lòng bàn tay, dĩ năng giả hệ kim, thực lực càng không thể khinh thường.

“Không vội gì cả... Tuy nhiên hành động của Hoàng Mô lại có chút kỳ quái!” Giang Ly cau mày, nhớ lại trước khi xuất phát đi trấn nhỏ một ngày, trong đội có người gặp Hoàng Mô ở thôn Đông, thôn Đông nằm ở phía đông căn cứ, chỉ có mấy nhà đất nằm rải rác, sau khi tận thế, tang thi bùng nổ, Hoàng Mô quyết định rào căn cứ lại, ngăn cách với các thôn lân cận, xem như đó là bên ngoài, là nơi ở của những người không thức tỉnh dĩ năng.

“Ừ.”

“Trước khi xuất phát đến trấn nhỏ một ngày, Mã Lương nhìn thấy Hoàng Mô ở thôn Đông, nói là hành động rất kì lạ, lúc ấy anh cũng không hỏi kỹ, ở căn cứ, việc Hoàng Mô thần thần bí bí cũng không tính là chuyện lớn gì, chẳng lẽ việc này có liên quan gì sao?” Nói xong, Giang Ly nghi ngờ, không hiểu nhìn về phía Lưu Thâm Nhã.

Lưu Thâm Nhã bình tĩnh lại, trong lòng đã có quyết định. Cô không thêm để ý đến tên Hoàng Lão Tam giống như để nhui kia nhưng lại có chút kiêng kỵ Hoàng Mô, cô nhìn không thấu người này, không giống như những người khác trong căn cứ, đối xử với cô rất thân thiết, thái độ của hắn ta không nóng không lạnh làm cho cô không phán đoán được.

“Dặn Mã Lương cẩn thận điều tra việc này, đừng cho Hoàng Lão Tam biết. Giang Ly, Lưu Vân tranh thủ thời gian thu thập xăng, cần thiết thì dùng đồ ăn đổi lấy... Ba ngày sau xuất phát đến căn cứ Thanh Long.” Lưu Thâm Nhã gian nan mở miệng, thật sự là vạn bất đắc dĩ chứ cô cũng không muốn dùng đồ ăn đổi lấy thứ khác nhưng đồ ăn thì ít một chút cũng được nhưng căn cứ quá hẻo lánh, xăng ở trấn nhỏ đã bị lấy hết từ lâu, xăng trong tay bọn họ quá ít, không đủ để đến thành phố bên cạnh!

“... Vì sao?” Lưu Vân kinh ngạc nói.

Lưu Thâm Nhã hiểu được tâm tư của mọi người, lập tức lo nói: “Cao Phong đã từng nói anh ta nhìn thấy những bóng đen cao lớn ở trấn nhỏ, tốc độ của bóng đen đó rất nhanh, sức mạnh kinh người. Nếu như mình không đoán sai thì có khả năng rất lớn bóng đen cao lớn này là tang thi biến dị, trấn nhỏ lại không xa căn cứ, đêm dài lắm mộng... Mình lo lắng tang thi sẽ vây đánh căn cứ...”

“Cái gì?”

Lời nói của Lưu Thâm Nhã làm cho mọi người hoảng sợ, vẻ nhàn nhã trên khuôn mặt của đám người Giang Ly dao động ít nhiều, thay thế bằng hoảng hốt, dù lời nói của Cao Phong là thật hay giả, trấn nhỏ thật sự có tang thi biến dị có hay không thì đều không quan trọng, chuyện quan trọng chính là ngay cả tang thi bình thường vây đánh thì căn cứ cũng không có khả năng chống đỡ được lâu, một khi tang thi ở trấn nhỏ lân cận tụ họp thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi!

“Thâm Nhã, sự tình có nghiêm trọng đến thế không?” Giang Ly nói.

Lưu Thâm Nhã không lên tiếng, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, vì lý do như thế nên cô mới vội vã ra tay với Đường Yên, không ngờ Đường Yên phúc lớn mạng lớn, lại nhiều lần tránh được kiếp nạn, lập tức Lưu Thâm Nhã nhớ tới điều gì đó, nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Lưu Vân, lên tiếng hỏi: “Lưu Vân, cậu có biết ai dẫn Yên Nhi về căn cứ không?”

Đường Yên lười nhìn ông Hoàng, ném đồ trên tay cho ông Hoàng.

“Tất cả đều ở đây sao?” Đường Yên nhú mày hỏi.

“Phía sau nhà kho còn rất nhiều, nếu cô muốn thì tôi lập tức dẫn cô đi xem.” Ông Hoàng nói.

Đường Yên vui mừng, thầm nghĩ: cũng may là mới tận thế không lâu, mọi người còn chưa phát hiện ra tầm quan trọng của mấy thứ này, nếu lâu hơn chút nữa, chỉ sợ mấy thứ này không thể dùng đồ ăn để đổi được nữa, cô vẫy tay với ông Hoàng, không kiên nhẫn nói: “Không cần, tôi tự chọn, chọn xong rồi sẽ đi.”

Ông Hoàng cầm lấy đồ ăn, thò đầu nhìn chung quanh vài lần, thấy không có ai chú ý thì chạy nhanh như chớp về chỗ ở của mình, suy nghĩ của ông ta những thứ không thể ăn thì làm sao so sánh được với những thứ có thể ăn? Cho dù Đường Yên lấy hết những thứ trong căn phòng này thì ông ta cũng không thể để ý, lúc này căn cứ rất loạn, sẽ không ai chú ý đến mấy thứ này.

Thấy ông Hoàng thức thoir rồi đi trước, Đường Yên không nói hai lời, lấy một nửa đồ trong căn phòng này, sau đó còn không đến nhà kho phía sau càn quét một lượt, về những quyển sách trên giá thì Đường Yên chọn những quyển dùng được, sau khi làm xong tất cả những điều này, Đường Yên thân nhiên cầm cái cốc đi ra khu gieo trồng, trên tay còn đang cầm theo một vài quyển sách về gieo trồng.

Vừa mới ra tới khu gieo trồng thì bên tai liền nghe thấy tiếng kêu sợ hãi.

Đường Yên bước nhanh tới trước, là ở đầu thôn Đông... Rất hỗn loạn, có mấy căn nhà làm bằng đất bị sụp xuống, vừa nhìn là hiểu ngay, vết máu, người chết, vật phẩm rơi đầy đất nhưng không phát hiện dấu vết tang thi tập kích. Đường Yên ân minh ở trong đám người, đánh giá dấu vết sót lại, thân thể căng cứng.

Nhú mày nhìn cảnh tượng hỗn độn này, dấu vết để lại trên những thân thể đó rất ghê người, Đường Yên lui về phía sau hai bước, trầm tư một hồi lâu: “Móng vuốt rất sắc...” Trong đầu cô chợt lóe hình ảnh nhìn thấy thiêm thực giả ở nhà xưởng chế biến thực phẩm rồi biến mất, chẳng lẽ...

Bỗng nhiên sắc mặt Đường Yên trở nên rất tệ.

Tốc độ biến dị của tang thi càng lúc càng nhanh, cô vốn tưởng rằng trấn nhỏ đó chỉ có một con thiêm thực giả, hiện tại xem ra sự tình đã vượt ra ngoài dự đoán, ở trấn nhỏ lân cận còn ẩn núp ít nhất là một con thiêm thực giả khác... Đương nhiên cũng có khả năng là rất nhiều. Liếc thấy Lưu Thâm Nhã đang chạy tới, giờ phút này cô ta nhú mày, trên mặt xẹt qua kinh ngạc và lo âu, tinh thần của Đường Yên rất căng thẳng, có vẻ như Lưu Thâm Nhã đã biết cái gì đó....

Không bao lâu, các thể lực trong căn cứ đều đến, tất cả đều khiếp sợ nhìn thi thể máu thịt be bét đó, không ít người nhát gan ngồi xồm xuống nôn mửa không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 9

Đêm đó, bóng tối bao trùm căn cứ, trong căn cứ có thể mơ hồ nghe thấy kêu rên thảm thiết, kèm theo tiếng súng, tiếng bước chân, hoảng loạn ồn ào đến hơn nửa đêm thì tình huống mới tạm ổn định lại.

Đường Yên không có ý định ngủ, hé mắt, lắng nghe tiếng vang bên ngoài, sau tận thế, căn cứ không có điện, khi màn đêm buông xuống thì chung quanh liền tối đen. Buổi chiều căn cứ đã xảy ra chuyện lớn như vậy nên ai muốn đi lại bên ngoài, đều sớm trở về chỗ ở, co đầu rút cổ, đóng chặt cửa phòng, chỉ sợ bị tang thi biến dị tập kích.

Ánh trăng bên ngoài cửa sổ cũng tối tăm hơn thường ngày, sau khi gặp chuyện không may, Lưu Thâm Nhã liền bảo Đường Yên ở chung với bọn họ, nói là để tiện việc quan tâm, chăm sóc lẫn nhau. Căn cứ gặp chuyện không may liên tiếp, Hoàng Lão Tam và các thể lực khác của căn cứ liền bức bách Lưu Thâm Nhã giao ra một phần vật tư, không giao thì bên đó sẽ ra tay.

Đưa mắt nhìn bầu trời đêm tĩnh lặng, ngay cả tiếng côn trùng kêu vang cũng không có, sắc mặt Đường Yên lại càng khó coi, cô nhớ lại tình tiết trong tiểu thuyết, tháng 12 năm 2012, bệnh độc tang thi bùng nổ, chỉ trong ba tháng ngắn ngủi mà đã lan ra, quét sạch toàn bộ thế giới. Đường Yên liếc nhìn tờ lịch treo ở trên tường, tháng 4 năm 2013, đáng lẽ phải một tháng nữa mới có biến cố, còn trong thời gian này thì trong tiểu thuyết không có nói đến chuyện thiêm thực giả tập kích quá căn cứ, nhưng... vết cào rất rõ ràng ở đầu thôn Đông vào buổi chiều kia lại giống như đúc vết cào của thiêm thực giả trong căn nhà xưởng lúc trước.

Đường Yên đẩy cửa đi ra ngoài, thấp mấy ngọn nến trong phòng khách, Lưu Thâm Nhã đang ngồi trên sofa cạnh cửa sổ, Giang Ly và Lưu Vân ở bên tay phải cô ta, Cao Phong và Từ Viện thì ngồi ở bên trái, những người khác trong đội hoặc ngồi hoặc đứng ở chung quanh, hình như có thể cảm nhận được sự căng thẳng lảng vảng trong không khí, càng sắc mặt của mọi người trong căn cứ càng hoảng sợ, càng ngày càng khó coi...

Đường Yên dựa vào cầu thang, sắc mặt cũng thoải mái hơn bao nhiêu, cô không nghĩ tới thảm thực giả lại tiến đánh căn cứ sớm như vậy, chuyện này vượt ra ngoài dự đoán của cô. Hình như còn có thể người được mùi mực nát, thổi rửa của tang thi trong không khí, hơn nữa càng ngày càng đậm, làm cho mọi người buồn nôn.

“Hừ! Tôi đã nói phải nhanh chóng rời khỏi nơi này nhưng mấy người lại không nghe, bây giờ hay rồi, cả tang thi biến dị cũng xuất hiện rồi đấy.” Từ Viện cao giọng rít lên, oán hận trừng Luru Thâm Nhã, trên mặt không có lấy một chút máu, trong đôi mắt chứa đầy tuyệt vọng, hốt hoảng và luống cuống, cô không muốn chết... Cô còn trẻ, nếu không là do Luru Thâm Nhã thì cô và Cao Phong đã rời khỏi chỗ quỷ quái này từ lâu rồi, làm sao còn gặp được tang thi biến dị nữa?

“Câm miệng!” Cao Phong quát lớn.

Luru Thâm Nhã lạnh lùng liếc nhìn Từ Viện, giọng nói bình tĩnh: “Giang Ly, trước tiên hãy gọi mọi người tới đây, thời điểm sống chết tồn vong này không thể sơ sẩy được, đồng thời sắp xếp xăng và các loại vật tư khác, chuẩn bị rời đi bất cứ lúc nào!”

Luru Vân vội vàng gạt đầu, nói: “Đúng vậy, Thâm Nhã nói đúng, không thể chậm trễ hơn nữa, càng kéo dài thì càng nguy hiểm...”

Luru Vân không nói tiếp, trong lòng mọi người đều đã có tính toán của riêng mình, càng lâu thì tang thi ở gần căn cứ phụ càng tụ tập nhiều. Tường ở bốn phía căn cứ đều rất thấp, phòng ngự một vài tang thi thì còn được nhưng nếu bị đàn tang thi bao vây thì nhiều nhất cũng chỉ chống đỡ được vài tiếng đồng hồ, và lại người trong căn cứ không đoàn kết, không cần tang thi tấn công thì căn cứ cũng sẽ bị phá hủy.

“Vi sao không tính đến chuyện bảo vệ căn cứ?” Giang Ly nói.

Dứt lời, phòng khách lặng ngắt như tờ. Về mặt Luru Thâm Nhã hiện lên lo lắng, bảo vệ, bảo vệ như thế nào đây? Căn cứ không có quy tắc, trật tự, không có dị năng giả mạnh mẽ, nếu chỉ dựa vào bọn họ thì không thể bảo vệ được căn cứ.

“Mấy ngày trước Mã Lương đã gặp Hoàng Mô ở đầu thôn Đông, xế chiều hôm nay đầu thôn Đông lại xảy ra chuyện như thế này, anh thật sự tin rằng bọn Hoàng Lão Tam không biết một chút gì sao?” Luru Thâm Nhã nhún mày, giọng nói lạnh lẽo, lộ ra khí thế sắc bén. Cô biết Giang Ly lo lắng cho những người thường trong căn cứ, một khi bọn họ rời đi, tang thi bao vây thì những người thường không có sức mạnh đó chết là cái chắc.

Tận thế, người bình thường đều không thể sống lâu!

Nghe vậy, về mặt Giang Ly suy sụp, tóc đen rũ xuống bên tai: “Nếu chúng ta đi rồi thì những người bình thường trong căn cứ phải làm sao bây giờ?” Dáng vẻ của anh ta có chút bất lực, bất an lục tìm trong túi quần, một lúc sau mới nhớ tới sau tận thế, thuốc lá đã trở thành xa xỉ phẩm, anh ta chỉ tìm thấy được một cái bao thuốc rỗng, sau đó ném xuống đất.

Đường Yên hừ lạnh một tiếng, giọng nói âm trầm: “Mèo khóc chuột, giả từ bì!”

Lúc ở trần nhô thì không chút do dự đẩy cô vào trong đàn tang thi, tại sao lúc đó lại không suy xét cô cũng chỉ là người bình thường. Bây giờ lại nói lời này thì chỉ càng làm người ta cảm thấy giả dối, buồn nôn.

“Tôi...” Ánh mắt Giang Ly rời rạc, sắc mặt tái nhợt. Làm sao Giang Ly không hiểu được ý nghĩa trong lời nói của Đường Yên!

Thấy vậy, Luru Vân ở bên cạnh muốn mở miệng phản bác nhưng khi đối diện với ánh mắt của Đường Yên thì rùng mình một cái, không dám nói câu nào, cặp mắt kia lạnh băng vô tình, giống như đang nói nếu dám mở miệng thì sẽ chết...

“Thâm Nhã, Hạ Thiên Vũ nói có chuyện muốn tìm cô thương lượng.” Mã Lương từ bên ngoài đi vào, sắc mặt không được tốt cho lắm.

Luru Thâm Nhã nhàn nhạt gạt đầu, liếc nhìn Đường Yên một cái, ánh mắt đầy tìm tòi nghiên cứu, không biết có phải là ảo giác hay không mà cô vẫn luôn cảm thấy Đường Yên đã thay đổi, không còn kiêu căng, điều ngoa mà lạnh lùng, lạnh nhạt, trong lúc vô tình lại làm cho người ta phải liếc nhìn: “Đề anh ta vào, cẩn thận đừng làm cho Hoàng Lão Tam để ý, thừa dịp hỗn này rời căn cứ trước, căn cứ đã không còn an toàn, không nên tiếp tục lãng phí thời gian nữa.”

Mã Lương dẫn Hạ Thiên Vũ vào, sau khi anh ta chào hỏi xong thì ngồi xuống.

Sau khi trở về căn cứ thì Đường Yên mới biết danh tiếng của Hạ Thiên Vũ ở trong căn cứ không nhỏ, lại có chút bất hòa với Hoàng Lão Tam, mặc dù không tới mức độ mảy mòi sống tao chết nhưng cũng không khá hơn bao nhiêu. Có thể chính diện chống lại Hoàng Lão Tam thì cũng đủ khẳng định Hạ Thiên Vũ này không đơn giản.

Mà lúc này Luru Thâm Nhã lại dám tiếp xúc với Hạ Thiên Vũ, thật sự không có ý định gì sao? Nói không thì cũng chẳng có ai tin tưởng, Hoàng Lão Tam không làm gì được Hạ Thiên Vũ, cũng không động đến Luru Thâm Nhã được nhưng chẳng lẽ không làm khó được cấp dưới của hai người bọn họ sao? Luru Thâm Nhã thật sự ngu hay là đang giả ngu đây...

“Yên Nhi, em còn có việc sao?”

Bị Đường Yên nhìn chằm chằm mà không giải thích được nên Luru Thâm Nhã không nhịn được mà lên tiếng.

“Chắc chị cũng đã biết chuyện buổi chiều rồi!” Đường Yên như cười như không cười nói.

Lưu Thâm Nhã cảnh giác liếc nhìn Đường Yên một cái, chẳng lẽ nó đoán được cái gì sao? Không có khả năng, ngay cả Giang Ly và Lưu Văn cũng không phát hiện được việc này mà: “Biết rồi, Mã Lương đã cho chị biết, có việc gì sao?”

“Tôi còn tưởng rằng tang thi biến dị tập kích căn cứ làm chị lo lắng...”

Đường Yên vừa dứt lời thì sắc mặt của mọi người lập tức thay đổi, trong mắt Lưu Thâm Nhã xẹt qua phiến muộn, sắc mặt hơi trầm xuống, Đường Yên đã biết? Không có khả năng... Đợi chút, sau khi Đường Yên từ bên ngoài trở về thì thái độ cũng thay đổi hết sức kỳ quái, trong mắt Lưu Thâm Nhã thoáng qua nghi ngờ, sát ý cũng hơi nổi lên.

“Đường Yên, ăn nói cho cẩn thận!” Giang Ly âm trầm quát lớn một tiếng.

Đường Yên cười hài hước, đến kẻ ngu cũng hiểu được hàm ý trong lời nói của anh ta, ánh mắt của Giang Ly nhìn Đường Yên chăm chú, mang theo cảnh cáo, lúc này nhất quyết không thể làm cho người trong đội nghi ngờ, tận thế, người người vì mình cũng là chuyện bình thường, tuy nhiên không có người nào nói toạc ra vì đây cũng chẳng phải là chuyện vinh quang gì!

“Không có chuyện gì, Giang Ly, Yên Nhi hay nói đùa thôi, trong căn cứ lại xảy ra chuyện như vậy, không có ai dễ chịu cả.” Lưu Thâm Nhã cười dịu dàng, diễn hoàn mỹ vai diễn chị hiền, tỏ vẻ là mình rất cung chiêu Đường Yên.

Đường Yên cười thả nhiên, vẻ mặt kia của Lưu Thâm Nhã không giống như không biết chuyện gì, chỉ không biết bọn Giang Ly biết được bao nhiêu? Nữ chính luôn đặc biệt, trước kia lúc xem tiểu thuyết, cô đã cảm thấy rất kỳ lạ là vì sao Lưu Thâm Nhã lại muốn rời khỏi căn cứ? Lúc cô ta rời căn cứ thì căn cứ vẫn chưa xảy ra việc gì, cô ta vừa rời khỏi thì... Căn cứ liền bị thiêm thực giả bao vây, tử thương vô số, không đến một phần mười người chạy thoát. Sau khi chính mình trải qua thì Đường Yên mới biết mọi chuyện không bình thường, nhất định là Lưu Thâm Nhã đã biết được tin tức gì đó nhưng vẫn gạt mọi người.

“Được rồi, bây giờ nên suy nghĩ làm cách nào để rời khỏi căn cứ, thời gian không còn nhiều nữa, ai biết chúng ta còn có thể nhìn thấy mặt trời mọc ngày mai hay không?” Từ Viện tự giễu nói.

Hai đầu căn cứ được bảo vệ bằng hàng rào gỗ, tường căn cứ được xây rất thấp, nhiều năm không được tu sửa nên có không ít chỗ bị sụp xuống, lộ ra lớp gạch màu vàng bên trong, thời gian cứ chậm rãi trôi qua, đã mười một giờ đêm, nhiệt độ không khí giảm xuống đột ngột, đêm khuya tối đen, ngoại trừ ngọn nến lờ mờ trong phòng thì không còn một ánh sáng nào cả, gió đêm thổi vù vù, giống như đang trong mùa đông khắc nghiệt, không có máy sưởi, mặc dù cửa sổ đã được đóng chặt nhưng vẫn lạnh thấu xương, trong lòng mọi người càng không yên, có mấy người cúi thấp đầu, không ngừng mắng gi咒.

Thần hồn nát thần tính.

“Thâm Nhã, không xong rồi...”

Không bao lâu, bầu trời liền đổ mưa nhỏ, tiếng gió mang theo tiếng mưa rơi, vì ban đêm rất yên tĩnh nên tăng thêm ba phần tiêu điều, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng hét thảm thiết, ngay sau đó một bóng người lao chạy vào, giọng nói gấp gáp, dùng sức tông cửa vào nà.

Tình huống này cũng không ngoài dự đoán của Đường Yên, buổi chiều thiêm thực giả đã tập kích căn cứ thì không có lý nào buổi tối lại yên bình bình, nhưng mà cô không nghĩ tới mọi việc lại xảy ra nhanh như vậy khiến bọn họ hoàn toàn không kịp chuẩn bị thì căn cứ đã bị bao vây rồi.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Giang Ly vội đứng dậy, tiến lên đỡ người thanh niên ở ngoài cửa vào.

“Tang thi bao vây căn cứ, xuất hiện tang thi biến dị... Bên ngoài sắp không chống đỡ được nữa!”

Nghe được câu này, sắc mặt Lưu Thâm Nhã trở nên xanh mét, sự tỉnh phát sinh quá nhanh, buổi chiều căn cứ đã bị tập kích, buổi tối đàn tang thi liền bắt đầu bao vây căn cứ, Lưu Thâm Nhã không nhận được liếc nhìn bóng đêm nặng nề ngoài cửa sổ, cảm thấy cực kỳ khó thở, nói: “Có bao nhiêu tang thi bao vây căn cứ? Hiện tại Hoàng Lão Tam đang ở đâu? Hãy vào diễn đàn Lê Quý Đôn để đọc truyện nhanh nhất và ủng hộ editor. Tình huống rất khác thường, tang thi không có khả năng vô duyên vô cớ bao vây căn cứ được, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó ngoài dự đoán của chúng ta.”

Tang thi bình thường không có trí khôn nhưng thính giác lại nhạy bén, làm sao có thể phát sinh chuyện bao vây căn cứ như thế nào được?

“Người đi báo tin cho Hoàng Lão Tam nói cho tôi biết không thấy đám người Hoàng Lão Tam nữa.”

“Không thấy nữa, đây là có ý gì?” Giang Ly thờ hồn hèn hỏi.

“Chạy trốn rồi, chẳng lẽ còn ở lại căn cứ này chờ tang thi biến dị sao, thế nào, chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn hả?” Đường Yên trào phúng, lạnh nhạt nói: “Tường thấp không chắn được bao lâu, vẫn nên nghĩ làm thế nào để rời khỏi đây thì hay hơn đây.”

Đầu óc của Hoàng Lão Tam rất ngu ngốc, vạn không có khả năng quyết đoạn như vậy được, nhất định chuyện này là Hoàng Mô ở bên góp lửa. Đường Yên nhìn về phía Lưu Thâm Nhã bình tĩnh ra lệnh, bảo mọi người lui về phía sau căn cứ, khỏe miệng liền hiện lên nụ cười lạnh, không hổ là nữ chính, ngay cả đường lui cũng suy tính rất kỹ.

Mã Lương bùng một thùng súng ống từ trong nhà kho ra, vút trên mặt đất, bảo mọi người nhanh chóng trang bị, thời gian không còn nhiều lắm, phải lập tức rút lui, Đường Yên không chút do dự tiến lên cầm lấy súng lục, liếc mắt Giang Ly, lạnh nhạt nói: “Ông hãm thanh? Đừng nói với tôi rằng anh không biết tang thi nhạy cảm với âm thanh như thế nào...”

Nghe thấy lời của cô, mọi người vốn đang cao hứng lập tức đỏ mặt, tiếng súng rất lớn, có thể vang xa mấy chục mét, nếu như gặp tang thi mà tùy tiện nổ súng thì càng hấp dẫn nhiều tang thi đến hơn mà thôi.

Lưu Thâm Nhã thấy bọn họ ngần ngại, lòng mày nhăn lại, nói: “Ông hãm thanh có hạn, nên phân phát cho những người có kỹ thuật bắn súng tốt, đừng chậm trễ nữa, Yên Nhi, theo sát chị, đừng có chạy lung tung, Giang Ly, báo chỉ mọi người đi, lập tức rời khỏi căn cứ!”

Đường Yên trầm mặc nhìn Lưu Thâm Nhã sắp xếp đầu vào đây, cô cũng không thể phủ nhận được hào quang nữ chính của Lưu Thâm Nhã, riêng sự quyết đoán này thì cho dù là đàn ông bình thường cũng không làm được.

“Nhanh chóng tung tin tức tang thi bao vây căn cứ ra ngoài.” Lưu Thâm Nhã nhắm mắt lại nói ra câu này.

Ánh mắt của Cao Phong ở bên cạnh rất nóng bỏng, Thâm Nhã vẫn thiện lương giống như trước đây.

Đường Yên không chút để ý, vượt vượt súng lục, nhìn xuyên qua cửa sổ, bầu trời bên ngoài tối đen, tung tin tức tang thi bao vây căn cứ ra ngoài, thật sự có nên không? Thiện lương hay là tàn nhẫn đây...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 10

Khi tin tức tang thi biến dị bao vây căn cứ truyền ra, mọi người đều hoảng sợ, có vài người còn nghĩ Hoàng Lão Tam và thể lực khác của căn cứ sẽ phá vỡ năng lực ngăn cản nhưng không biết là có ai đó nói đám người Hoàng Lão Tam đã đào tẩu từ lâu, trong khoảnh khắc đó mọi người đều chạy trốn, thỉnh thoảng bên tai còn vang lên tiếng kêu thảm thiết, tiếng cầu cứu... Tiếng xe mô-tơ ầm vang, tranh nhau chạy tán loạn.

“Thâm Nhã, đi về phía nào đây?” Mưa rơi lác đác làm nhòe tầm mắt. Giang Ly vội vàng lau mặt, súng ống giấu ở trong quần áo, năm sáu chiếc địa hình đã được cải trang đỗ ở bên ngoài biệt thự.

“Thôn Tây, phòng ngự của nơi đó không kiên cố, đường núi có thể đi thông qua huyện Nghiễm Sơn.” Lưu Thâm Nhã lấy bản đồ ra, vẽ một vòng tròn màu đỏ lên vị trí huyện Nghiễm Sơn: “Bọn Hoàng Lão Tam phá vòng vây ở thôn Đông, ý định muốn từ trấn nhỏ đi đến đường cao tốc Tương Quảng rồi xuất phát đến căn cứ Thanh Long, còn em thì lại nghĩ nên đi theo quốc lộ của huyện Nghiễm Sơn.”

Dứt lời, cô ta liếc nhìn Hạ Thiên Vũ.

Ánh mắt Hạ Thiên Vũ rơi trên bản đồ, nhìn chăm chú một hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng gạt đầu hai cái: “Tôi đồng ý, đi theo quốc lộ huyện Nghiễm Sơn để đến căn cứ Thanh Long.” Cao tốc Tương Quảng đúng là đường tắt nhanh nhất, nối liền ba tỉnh Tương Tây, Quảng Nam và Quảng Quý. Nhưng Hoàng Lão Tam có thể nghĩ đến, chẳng lẽ người khác không thể nghĩ đến sao? Rất có khả năng trên cao tốc Tương Quảng sẽ bị kẹt xe, xe càng nhiều... thì nhất định số lượng tang thi sẽ không ít, có thể cao tốc dễ đi hơn, nhưng cũng có thể là khó khăn và nguy hiểm trùng trùng!

Huyện Nghiễm Sơn tiếp giáp hai tỉnh Tương Tây và Quảng Nam, nằm sát Miêu Trại. Huyện Nghiễm Sơn chuyên sản xuất nghiên mực đá, dân cư thuần phác, giao thông tiện lợi, nếu muốn đi căn cứ Thanh Long thì nhất định phải đi qua huyện Nghiễm Sơn.

Chật vật chạy trốn một đêm, mọi người đều mệt mỏi nhưng lại không dám thả lỏng, tất cả đều im lặng ngồi ở trong xe, nhìn mưa bụi tí tách ngoài cửa sổ, trái tim không khỏi nặng nề, còn nửa ngày nữa là đến thôn Kim Thạch của huyện Nghiễm Sơn, lúc đi bọn họ đều lựa chọn những con đường vắng vẻ, cũng may những thôn trấn nhỏ trên đường đi cũng không phải là danh lam thắng cảnh gì, ngẫu nhiên trên quốc lộ cũng có mấy tên tang thi du đãng nhưng bị tiêu diệt rất nhanh, không ảnh hưởng lớn.

Nhưng mà huyện Nghiễm Sơn thì lại khác.

Sau khi mọi người biết đích là huyện Nghiễm Sơn thì không hèn mà nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ cẩn thận và kiên quyết, dân cư của huyện Nghiễm Sơn gấp năm lần trấn nhỏ, sau khi bệnh độc tang thi bùng nổ, những thị trấn phồn hoa ngày xưa đều biến thành địa ngục trần gian. Mọi người nhắm mắt nghĩ ngợi, hiểu được kế tiếp lại phải đánh một trận ác liệt.

Đèn xe mờ ảo, qua qua hơi nước chiếu sáng cảnh vật tiêu điều hai bên quốc lộ, trên kính chắn gió lưu lại vết máu loang lổ, nguy cơ ảm núp trong bóng đêm, bên trong xe lạnh ngắt như tờ, ai đều không có phá vỡ phần sự yên tĩnh này, tất cả đều khẩn trương ngừng thở, nhìn về phía trước vô định.

Trong lòng reo hò...

Bọn họ muốn sống sót.

Sắc trời dần sáng, Lưu Thâm Nhã chỉ huy mọi người dừng xe lại ở khe suối gần thôn Kim Thạch, không phải Lưu Thâm Nhã không nghĩ đến việc lái xe vào nhưng lo lắng tiếng động cơ sẽ hấp dẫn tang thi vì vậy không thể không dừng xe ở khe suối cách thôn mấy trăm mét, sau đó dùng nhánh cây nguy

trang cẩn thận.

Trong lúc đoàn người đi đến huyện Nghiễm Sơn thì gặp không ít tang thi đi một mình, không tốn sức lực nhiều đã giải quyết được bọn chúng, sau tận thế thì mọi người đã tích lũy được không ít kinh nghiệm, lúc gặp tang thi thì cũng không hoảng hốt như lúc ban đầu, ra tay sạch sẽ lưu loát, Giang Ly bắt đầu quay đầu liếc nhìn vài người đi theo phía sau, những người kia cách không xa cũng không gần, cẩn thận đi theo phía sau bọn họ.

“Thẩm Nhã, có nên ra tay không?”

Lưu Thẩm Nhã lạnh nhạt liếc nhìn ra phía sau, sau tận thế thì tình huống cũng thấy nhiều, không đáng để ý tới nên lắc đầu nói: “Không cần, cứ để cho bọn họ đi theo, giờ còn cách huyện Nghiễm Sơn một đoạn, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?” Muốn sống ở tận thế rõ ràng vận may vẫn chưa đủ mà còn phải có thực lực mới được, bọn họ cũng không phải là quả hồng mềm, nếu như gặp phải tình huống nguy cấp, đến lúc đó ai là lá chắn vẫn là điều khó nói, không phải sao?

Giang Ly gật đầu, nếu thật sự gặp chuyện không may thì anh ra vẫn có thể che chở cho Thẩm Nhã trốn thoát còn an toàn của những người khác thì Giang Ly chưa từng bận tâm đến.

Không thể trách Giang Ly nghĩ như vậy, cá lớn nuốt cá bé mà thôi!

Dọc đường đi, Đường Yên đảm đương vai trò người tàng hình, giấu mình ở trong đội ngũ của Lưu Thẩm Nhã, đi theo không xa cũng không gần, nhìn Lưu Thẩm Nhã dịu dàng nói chuyện với Hạ Thiên Vũ, Cao Phong ở bên cạnh thì âm thầm, hai mắt theo sát Lưu Thẩm Nhã, Từ Viện lại đầy sát khí, nhưng cũng biết nặng nhẹ, biết không thể gây phiền toái cho Lưu Thẩm Nhã vào lúc này, trái lại điểm này vượt ngoài dự đoán của Đường Yên.

Trước mắt, cô vẫn chưa muốn tiết lộ dị năng của mình, cất kỹ súng ống, trên tay cầm chặt côn cảnh sát, lắng nghe Lưu Thẩm Nhã bàn chuyện, cô là người bình thường nên ở giữa đám người kia thì cô là người nhàn rỗi, trời sắp xuống thì cũng có những cây cột cao này đỡ giữ, Đường Yên nhìn chung quanh, đánh giá địa hình quanh mình. Sơn Địa hình huyện Nghiễm nhiều đồi núi đá, đám người bọn họ lựa chọn tránh đi đường cao tốc là nơi tập trung tang thi mà chọn đi đường núi thừa thớt vắng vẻ, Lưu Thẩm Nhã đề nghị đi đến thị trấn Nghiễm Sơn tìm kiếm một ít xăng và vật tư vì vậy mới bỏ xe đi bộ, tiếng xe địa hình quá lớn, đường núi lại xóc nảy, có khả năng dẫn tới những phiền toái không cần thiết vì vậy mới giấu xe ở khe suối, đoàn người thông thả đi đến thị trấn Nghiễm Sơn.

Mỏ đá Văn Nghiễm được xây dựng ở thôn Kim Thạch huyện Nghiễm Sơn, cách thị trấn Nghiễm Sơn khoảng 10 phút đi xe.

Một mặt của thôn Kim Thạch dựa vào núi, dưới chân núi là mỏ đá Văn Nghiễm, thôn Kim Thạch giàu có và đông đúc, nhiều nhà ngói đỏ, cũng có rất nhiều nhà mới.

Đường Yên nhìn Đông nhìn Tây, suy nghĩ có nên đi tìm mấy tên tang thi để thử trình độ hay không. Dọc đường đi vẫn chưa có cơ hội ra tay, cô không muốn cứ mãi ở trong tình thế bị động, nếu muốn tranh thủ quyền chủ động thì cách làm thực tế nhất chính là giết tang thi, thể hiện thực lực nhất định... Lưu Thẩm Nhã luôn hi vọng cô không biết gì cả, bị mọi người chán ghét để tỏ điểm hình tượng dịu dàng hoàn mỹ của cô ta nhưng làm sao cô có thể để cho Lưu Thẩm Nhã toại nguyện được? Thể hiện sức mạnh chính là bước đầu tiên nhưng dị năng mới là quan trọng nhất.

“Cẩn thận, trời ạ! Chẳng lẽ chung quanh đây không có căn cứ có người sống sao? Nhìn số này lượng tang thi này, giống như chưa từng bị càn quét...”

Lưu Văn hoảng sợ lên tiếng, vội vàng khởi động dị năng. Tốc độ của tang thi bình thường không nhanh nhưng thính giác nhạy bén, sức mạnh lại không nhỏ, nếu người bình thường bị nó bắt được thì rất khó để trốn thoát.

Thực lực của đám người Đường Yên không kém, tuy nhiên nhiều kiến thức chết voi, nhiều tang thi như vậy, lúc nhìn thấy bọn họ thì giống như được đánh máu gà, rít gào đi tới, tất cả mọi người đều là người trẻ tuổi khỏe mạnh, chỉ kinh ngạc một chút đã lập tức phản ứng kịp, ra tay ào ào. Nhưng rõ ràng Từ Viện vẫn chưa lấy lại tinh thần, nếu không phải Cao Phong nhanh tay lẹ mắt, kéo Từ Viện thì chỉ sợ là lãnh ít dữ nhiều.

Đường Yên đứng ở phía sau, được mọi người bảo vệ nên không bị ảnh hưởng gì cả, Lưu Thẩm Nhã, Hạ Thiên Vũ và Giang Ly đứng dẫn đầu ở phía trước, tang thi vừa xuất hiện thì lập tức ra tay công kích, Lưu Thẩm Nhã mở rộng lưỡi dao nước, số lượng không nhiều lắm nhưng lại cực kì sắc bén, động tác không chậm, phóng dao rất chính xác, trực tiếp cắt đứt đầu tang thi.

“A Phân, cẩn thận phía sau!” Hạ Thiên Vũ vội la lên.

Nghe tiếng kêu, Đường Yên phản ứng trước tiên, thân mình hơi nghiêng, giờ còn cảnh sát mạnh mẽ nên xuống tang thi đánh lên Hạ Phân, máu tươi rã ra, cái đầu đang còn chảy máu đầm đìa văng ra khỏi cổ: “Ừ ừ!” Mọi người bất giác nuốt nước miếng, khóe mắt Lưu Văn đảo qua côn cảnh sát dính đầy máu tươi của Đường Yên, trong mắt xẹt qua một chút ghen ghét, động tác của Đường Yên thô lỗ lại bạo lực làm cho mọi người chán ghét. Tuy nhiên trong lòng lại dâng lên đề phòng, mang theo nghi ngờ nhìn phía Đường Yên, thầm nghĩ từ khi nào Đường Yên lại trở nên lão luyện tàn nhẫn như vậy?

Nhìn Lưu Thẩm Nhã công kích một cách thông dong tào nhả, lại so sánh hành động máu tanh bạo lực vừa rồi của mình, Đường Yên bắt đầu đi lắc đầu, bĩu môi, cô là một người phạm tục, hoàn toàn không có cách nào so sánh được với hào quang hoàn mỹ vô địch của nữ chính. Cô và Lưu Thẩm Nhã không giống nhau, cô ta giết tang thi mà cũng tào nhả xinh đẹp như vậy còn cô ra tay thì máu thịt mờ mờ... Thấy mọi người si mê nhìn động tác tào nhả của Lưu Thẩm Nhã, khóe miệng Đường Yên nâng lên thành nụ cười lạnh, ở tận thế, giữ lại thực lực mới là đường lui sáng suốt nhất, Lưu Thẩm Nhã lăng phí dị năng và thể lực như vậy, không lo lắng tiếp theo sẽ bị làn sóng tang thi công kích sao?

“Cám ơn cô, Đường Yên.” Hạ Thiên Vũ vẫn còn sợ hãi, kéo Hạ Phân ra sau lưng, nở nụ cười thật lòng.

“Không cần.” Đường Yên thản nhiên nói.

Hạ Thiên Vũ nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Đường Yên thì cũng không có gì bất mãn, nói: “Chỉ sợ số lượng tang thi của thôn Kim Thạch đã vượt xa dự đoán của chúng ta, bước tiếp theo làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy!” Mọi người phụ họa nói.

“Không đúng, mọi người có phát hiện tang thi chỉ du đãng ở bên ngoài thôn nhưng trong thôn lại không gặp tang thi du đãng hay không? Chúng ta vào thôn xem thử tình hình ra sao, chú ý đừng gây ra tiếng động.” Lưu Thâm Nhã liếc nhìn khắp thôn Kim Thạch, sau đó ánh mắt dừng ở trên người Đường Yên, màu sắc đen tối.

Bầu trời dần sáng hơn, mưa bụi cũng ngừng lại, các căn nhà ngày xưa khói bếp lượn lờ thì lúc này lại yên tĩnh tiêu điều, hoàn toàn không có dấu vết của sự sống, mọi người gật đầu, dè dặt cẩn thận vào thôn Kim Thạch, Đường Yên nghi ngờ nhìn Lưu Thâm Nhã đang đến, khóe miệng hơi nhếch lên, thâm nghĩ, Lưu Thâm Nhã có ý gì? Tại sao lại tiến lại gần cô, chuyện ở trấn nhỏ đó cô còn ghi ở trong lòng, cô không chủ động trêu chọc người khác nhưng không có nghĩa là cô dễ bị bắt nạt, Lưu Thâm Nhã lại nhiều lần thử cô, thật không biết rốt cuộc cô ta có mặt hay không?

“Yên Nhi, chuyện dị năng không vội, em cẩn thận chút, đừng để tang thi làm bị thương, trong căn cứ có người nói lúc nguy hiểm có thể kích phát tiềm năng của con người, tuy nhiên đó cũng chỉ là lời đồn, không thể coi là thật, ông còn đang chờ chúng ta, em không thể xảy ra chuyện được. Đúng rồi, tại sao không thấy vòng bạch ngọc trên tay em nữa? Trước kia không phải em đã nói với chị rằng em thích vòng bạch ngọc đó nhất sao.”

Dị năng? Nói đến dị năng, Lưu Thâm Nhã, cô thật sự là không giết được tôi thì không hết lo lắng! Nhắc nhở? Tại sao cô nghe lời này giống như đang thúc giục cô nhanh chóng đi tìm cái chết vậy...

Ông, vòng bạch ngọc tay... Vì sao lại nói bằng giọng điệu quan tâm đó? Chơi chiêu tình thân sao? Muốn biết vòng bạch ngọc đang ở chỗ nào hả? Nếu dùng trình độ nói chuyện này để nói với Đường Yên kiếp trước thì chắc chắn cô ta sẽ hoàn toàn tin tưởng ... Lưu Thâm Nhã, chắc cô ta hận Đường Yên kiếp trước lắm nên dù làm bất cứ cách nào phải đẩy cô vào đàn tang thi thì mới vừa lòng, mới hợp ý được.

Đường Yên lạnh lùng liếc Lưu Thâm Nhã vài lần: “Chuyện dị năng tôi cũng không vội, lúc đến căn cứ Thanh Long thì ông sẽ giúp tôi, vòng bạch ngọc đã bị mất rồi, lúc Giang Ly đẩy tôi xuống sườn núi thì đã bị rơi mất... Nếu chị thích vòng bạch đó thì có thể đi tìm”

“A...”

Bị Đường Yên nói đến ghen lời, khuôn mặt xinh đẹp của Lưu Thâm Nhã lúc xanh lúc trắng, hơi thở cũng nặng nề thêm vài phần.

Hạ Thiên Vũ và Giang Ly đi tới: “Sao vậy, sao sắc mặt lại trở nên khó coi như vậy?”

“Không có việc gì, đi vào thôi.” Rõ ràng là Lưu Thâm Nhã không muốn nhiều lời, lập tức cắt đứt lời nói của Giang Ly, trong lòng lại càng nghi ngờ Đường Yên hơn, vừa rồi một cơn đập bẻ đầu tang thi của Đường Yên vừa nhẹ nhàng lại vừa lưu loát, động tác này nhưng phải loại đại tiểu thư nũng nịu như Đường Yên có thể làm được, Lưu Thâm Nhã bất giác liếc nhìn Đường Yên thêm vài lần.

Lưu Thâm Nhã trả lời qua loa lấy lệ, tất nhiên Đường Yên cũng sẽ không chủ động mở miệng, nơi này còn chưa tới phiên cô vung tay múa chân.

“Phía trước chính là thôn Kim Thạch, mọi người cẩn thận một chút, cố gắng thu thập xương, dầu ma-dút và các loại vật tư, đồ ăn tốt nhất là những thứ gọn nhẹ, dễ mang theo.” Lưu Thâm Nhã nhắc nhở vài câu đơn giản nhưng lại rất đúng trọng tâm.

“Một giờ sau chúng ta sẽ tập hợp ở chỗ này, căn cứ đã xuất hiện tang thi biến dị, có thể nơi này cũng sẽ xuất hiện...” Hạ Thiên Vũ nói tiếp: “Thâm Nhã, tốt nhất chúng ta nên chia làm hai đội, nếu chia quá nhỏ lúc gặp tang thi biến dị thì khả năng trốn thoát quá thấp, hơi lo là, toàn đội bị diệt cũng không phải là không có khả năng”

Quả thật tang thi biến dị rất phiền toái, người bình thường gặp nó, ngoại trừ trốn thì không có cách nào khác, đội Hạ Thiên Vũ có hai dị năng giả, thực lực của hai người còn lại cũng không kém, nếu gặp tang thi biến dị thì cũng không đến nỗi trở tay không kịp. Lưu Thâm Nhã không bác bỏ ý kiến này, đi cùng nhau rất lãng phí thời gian, tách ra hành động nhanh hơn rất nhiều, lần này theo Lưu Thâm Nhã rời khỏi căn cứ tổng cộng có mười bốn người, bốn dị năng giả, Đường Yên liếc nhìn bốn gương mặt lạ hoắc trong đội Lưu Thâm Nhã, chắc là bốn người này mới được chiêu mộ vào sau này, nhưng không biết có phải là dị năng giả hay không?

“Ồ tận thế, tình huống thế nào cũng có thể xảy ra, tôi không muốn ở chung một đội với phế vật.” Lưu Vân nói xong thì lạnh lẽo lườm Đường Yên đang đứng bên cạnh Hạ Thiên Vũ một cái.

Lời nói không chút nề mặt lại ẩn chứa ý tứ uy hiếp, giống như muốn nói nếu Đường Yên dám ở chung một đội với cô ta mà thật sự gặp nguy hiểm thì nhất định cô ta sẽ không ra tay cứu giúp, nói không chừng còn bỏ đá xuống giếng... Tận thế, ai lại vui vẻ giao tính mạng của mình cho kẻ yếu, tuy nhiên rõ ràng lời này của Lưu Vân là đang đánh vào mặt Lưu Thâm Nhã, căn cứ ai không biết Đường Yên là người được Lưu Thâm Nhã bảo vệ nhưng Lưu Vân công khai đánh nát sự thật ngầm này làm cho sắc mặt Lưu Thâm Nhã xanh mét. Nhưng lúc này cô ta lại không thể làm gì Lưu Vân cả, dù sao Lưu Vân cũng là dị năng giả hệ hỏa, thực lực của đội lại không cao, có thêm dị năng giả thì chính là một loại đảm bảo.

Hạ Thiên Vũ nhìn sang Đường Yên: “Đường tiểu thư, có muốn đi cùng chúng tôi không?”

Trực giác của anh ta nói rằng Đường Yên không đơn giản, lúc trước gặp ở trấn nhỏ anh ta đã có cảm giác này, sau khi ở chung thì cảm giác này càng rõ ràng, một cơn đỏ của Đường Yên nhìn thì có vẻ lỗ mãng thô bạo, kì thực dùng lực vừa đúng, không lãng phí một chút sức nào, chỉ riêng năng lực này đã đủ để anh ta lôi kéo vào đội, ánh sáng trong mắt Hạ Thiên Vũ chợt sáng chợt tắt, liền vươn cánh oliu ra cho Đường Yên. (vuon cánh oliu có nghĩa là giúp

đỡ nhưng thật ra gã này rất khôn, mang tiếng giúp người thật ra đang giúp mình vì Đường Yên không phải hạng xoàng. Bật mí xiu là gã này có cất giữ một bí mật... ^^)

Đường Yên như cười như không liếc Hạ Thiên Vũ một cái, so với Lưu Thâm Nhã, thì quả thật cô càng muốn tiếp xúc với Hạ Thiên Vũ hơn, nếu thật sự ở chung một đội với Lưu Thâm Nhã thì cô dám khẳng định một khi cô lâm vào tình cảnh nguy hiểm, Lưu Thâm Nhã tuyệt đối không bỏ qua cô, cô cũng không phải là nữ chính toàn năng như Lưu Thâm Nhã, đến người ngu ngốc cũng biết nữ chính có gì tốt, nữ phụ đi theo bên cạnh nữ chính thì chỉ có xui xẻo, vì muốn hướng nữ phụ theo con đường quần chúng, cách xa nữ chính mới là đúng đắn nhất.

“Được.” Đường Yên gật đầu đồng ý với Hạ Thiên Vũ.

Giải quyết xong chuyện của Đường Yên thì những người còn lại đã được phân tổ đội rất nhanh, Đường Yên nhìn một vòng, trừ cô thì đội Hạ Thiên Vũ có bốn người cũ và bốn người mới gia nhập đội Lưu Thâm Nhã chuyển qua. Ánh mắt Đường Yên dừng ở trên người Mã Lương và một người khác, trước kia cô bao giờ chưa thấy hai người này, Lưu Thâm Nhã làm việc đến giọt nước cũng không rỉ, đoán chừng trước kia hai người này ở trong căn cứ thu thập tình báo, trước kia chưa bao giờ xuất hiện, giờ rời khỏi căn cứ mới lộ thân phận thật ra ngoài.

Không ai nhiều nói, rất nhanh hai đội đã đi về hai hướng ngược nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 11

Đường Yên theo đội Hạ Thiên Vũ, lúc hành động thì lấy Hạ Thiên Vũ làm chủ lực, anh ta và Hồ Tử dẫn đầu, Lãnh Minh bọc ở phía sau, bốn người bên đội Lưu Thâm Nhã đi ở hai bên, Đường Yên và Hạ Phân ở giữa, lúc gặp tang thi đơn độc thì Hạ Thiên Vũ để cho Đường Yên và Hạ Phân xử lý, tận thế, không ai đồng tình với kẻ yếu cả, muốn sống sót thì chỉ có cách nỗ lực để trở nên mạnh mẽ. Bởi vì không ai biết được một giây sau sẽ gặp phải chuyện gì.

Đường Yên vung côn cảnh sát, khuôn mặt xinh đẹp nhưng lạnh lùng, vô tình, cầm cây côn cảnh sát dính máu nhanh nhẹn xen lẫn bên trong đám tang thi khiến cho người nào nhìn thấy cũng kinh ngạc. Cô gái này thật sự là “phế vật” như lời Lưu Vân nói sao, chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà mọi người đã kính sợ Đường Yên ít nhiều. Không dám coi thường cho cô như trước nữa, tất nhiên sự thay đổi của mọi người không tránh được con mắt của Đường Yên mà cô cũng chỉ mỉm cười, không để ở trong lòng. Lại tiêu diệt thêm mấy tên tang thi, Đường Yên nhanh chóng phá cửa chính của cửa hàng tiện lợi, đoàn người nhanh nhẹn đi vào, sau phối hợp vài lần thì động tác của mọi người đã rất ăn ý, nhanh chóng căn quét chiến lợi phẩm ở bên trong cửa hàng tiện lợi, còn Đường Yên thì mượn ánh sáng mờ ảo vội vàng bỏ những thứ vừa mới lấy được ở trong ba lô vào trong không gian, giả bộ như đang chọn lựa những thứ dễ mang theo nên động tác hơi chậm, rồi đi sau cùng, nhưng không ai biết những chỗ cô đi ngang qua đều trở nên rỗng tuếch!

“Anh, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi! Thôn Kim Thạch có mấy trạm xăng dầu nhưng không thể xác định vị trí chính xác được.” Bận rộn nửa giờ, Hạ Phân thờ hồn hèn, nhìn Đường Yên tỏ vẻ hâm mộ: “Đường Yên, có muốn uống chút nước hay không? Động tác mạnh mẽ lại dứt khoát này cô học từ ai vậy?”

“Không cần.” Đường Yên lắc đầu, nói tiếp: “Trước kia tôi thường hay chơi CS, vì đạn không đủ nên không thể dùng súng mãi được, mặc dù côn cảnh sát không tốt như súng lục nhưng cũng xem như là thuận tay. Đúng rồi, cô có chơi đập chuột hay không, nếu cảm thấy không thoải mái thì cứ xem đem tang thi là chuột mà đập, như vậy thì trong lòng sẽ không cảm thấy nặng nề nữa.”

Hai người dựa vào vách tường, đều lấy bình nước của mình ra uống, những người khác thì im lặng không nói để khôi phục thể lực.

“Khụ khụ...”

Nghe Đường Yên nói cứ xem tang thi như chuột để đập thì vài người đang uống nước sặc đến đỏ bừng mặt, Hạ Thiên Vũ kinh ngạc nhìn Đường Yên phía sau Hạ Phân, khi nghe những lời đồn đãi trong căn cứ thì anh ta không quá thích Đường, ở căn cứ có người nào không biết Đường Yên sống sót bằng cách dựa vào Lưu Thâm Nhã, hơn nữa còn luôn tỏ vẻ đại tiểu thư cao cao tại thượng làm cho người ta chán ghét. Ngày đó lúc gặp nhau ở trấn nhỏ, Đường Yên dùng đồ ăn để trao đổi theo bọn họ về căn cứ thì anh ta rất muốn từ chối, nhưng thấy Đường Yên một thân một mình ở bên ngoài hơn nữa lại không quan tâm hơn thua thì có chút tán thưởng nên mới đồng ý. Sau khi trở về căn cứ, Lưu Thâm Nhã tìm tới cửa thì anh ta mới biết được thân phận của Đường Yên, khi đó anh ta đã cảm thấy kỳ quái, Đường Yên có vẻ không giống như lời đồn đãi trong căn cứ, vừa rồi cô lại cứu Hạ Phân một lần, vì thế nghi ngờ trong lòng Hạ Thiên Vũ càng sâu, anh ta cứ luôn cảm thấy Đường Yên thật thần bí. Hạ Thiên Vũ mở miệng muốn Đường Yên qua đội bọn họ là có mục đích, thứ nhất là trả ơn, thứ hai là muốn thử thân thủ của Đường Yên, về phần kết quả thì anh ta rất hài lòng.

Nghỉ ngơi vài phút, chín người lại lên đường, từ cửa hàng tiện lợi đi qua mấy ngã tư, rốt cuộc cũng tìm được một trạm xăng dầu ở cuối phố, quy mô không lớn, trên nền gạch của trạm xăng dầu có mấy vết máu màu đỏ sẫm, trong góc tản ra mùi hôi thối của chân tay đã bị cụt, mảnh vụn thủy tinh rơi đầy trên đất, bên cạnh còn có mấy chiếc xe máy đã bị hư, mũ bảo hiểm cũng bị vứt ở bên cạnh.

Hạ Thiên Vũ nhìn xung quanh vài lần, Hồ Tử bảo vệ Lãnh Minh cầm theo thùng nhựa đến gần trạm xăng còn những người khác thì canh gác xung quanh và các vùng lân cận, khi có động tĩnh thì lập tức ra tay.

“Không có ai cả.” Hồ Tử cẩn thận xem xét mấy lần, nghiêm túc gật đầu, ý bảo Lãnh Minh có thể ra tay.

Lãnh Minh vội vàng mở nắp thùng nhựa, chuẩn bị hứng xăng, trạm xăng chỉ có bốn cây đổ xăng nên trừ lượng xăng dầu cũng không nhiều lắm, Lãnh Minh cầm tay bơm, lắc lắc vài cái nhưng không chảy ra được bao nhiêu xăng cả... Sau khi bơm hết tất cả bốn cây đổ xăng thì thùng nhựa cũng chỉ đầy được sáu phần, mặc dù không vừa ý lắm nhưng cũng thờ phào nhẹ nhõm. Lúc này còn lo lắng không có chút xăng dầu nào cả, may là được hơn nửa thùng, cũng không tính là tay không ra về.

Chinh lại ba lô đeo trên người, Lãnh Minh ôm thùng nhựa đứng ở giữa, mấy người khác cẩn thận bảo vệ anh ta ra khỏi trạm xăng dầu, đúng lúc này, đột nhiên ngã tư đối diện xuất hiện vài bóng người, khi thấy rõ đám người Đường Yên thì vẻ mặt những người đó càng thêm hoảng sợ, tiếng thét lên hoảng hốt: “Đừng dừng lại, mọi người chạy mau!”

Lúc này, đám người Đường Yên nghe thấy giọng nói của Lưu Thâm Nhã thì lập tức ngẩng đầu nhìn lên, sau khi thấy rõ tình hình thì mọi người đều hít vào một hơi, chỉ thấy Giang Ly bế Lưu Thâm Nhã và mấy người Cao Phong đang liều mạng chạy về phía bọn họ, phía sau thì có một con “chó” đang nhe răng nhếch miệng đuổi theo, có lẽ không thể gọi nó là “chó” được nữa, thứ đó cao khoảng hai mét, tứ chi to lớn, móng vuốt sắc bén như ẩn như hiện bên trong, đậm thịt, cái miệng to như chậu máu đang há rộng, thỉnh thoảng còn nhỏ xuống vài giọt chất lỏng hôi tanh, ánh mắt từ màu xanh chuyển sang màu đỏ máu, trên cơ thể còn có vài chỗ bị thối rữa, nửa đầu bên trái đầu chỉ còn lại xương cốt trụi lủi, có dính vài miếng thịt vụn hôi thối... Trời ạ! Đây là “chó” sao? Sự tử cũng không lớn đến mức như vậy.

Động vật biến dị

Bệnh độc tang thi bùng nổ, tận thế xảy ra, lúc đầu chỉ có con người mắc phải bệnh độc tang thi, không nghĩ tới động vật cũng bị lây nhiễm, tang thi chó đó... chắc chắn không thể yếu hơn thối thực giả, hơn nữa thiên tính của động vật là công kích cho nên chỉ sợ tang thi chó này còn lợi hại hơn cả thối thực giả, khó trách cho dù là đám người Lưu Thâm Nhã thì cũng chỉ có thể chạy trốn.

“Không thể nào, đúng là tang thi chó!” Sắc mặt Hạ Thiên Vũ thay đổi.

Tang thi chó mở to đôi mắt màu đỏ tươi vừa tham lam vừa hung hăng nhìn chằm chằm đám người Lưu Thâm Nhã, tốc độ vẫn không chậm đi chút nào.

“Anh, làm sao bây giờ?” Chạy hay là không chạy đây? Nếu chạy thì thật sự có thể trốn thoát được sao? Tốc độ và sức mạnh của động vật biến dị đều được cường hóa ở mức rất lớn, người bình thường rất khó chạy trốn khỏi động vật, trong thôn Kim Thạch có tang thi chó, khó trách tang thi đều du dương ở ngoài thôn, từ đó có thể nhận ra thực lực của tang thi chó lợi hại hơn tang thi bình thường rất nhiều, xem xét tình huống trước mắt, nếu không thể giết được tang thi chó thì hôm nay, ai trong bọn họ cũng đừng mong trốn thoát...

Hạ Thiên Vũ cười khổ một tiếng, bàn tay to vung lên, đứng che phía trước Hạ Phân, nói: “Dị năng giả đồng loạt rút tay công kích, Lãnh Minh chú ý công kích ở cự ly xa, A Phân, em tránh ra xa một chút, nếu không ổn thì... đừng quay lại, trốn đi!”

Hạ Thiên Vũ quay đầu nói hai câu, lúc này Giang Ly cũng bế Lưu Thâm Nhã chạy tới, những người khác đều tỏ vẻ kinh hoàng.

Trốn sao, sợ là không còn kịp rồi, trong chớp mắt tang thi chó đã đuổi theo đến nơi, sắc mặt Lưu Thâm Nhã trắng bệch, khoe miệng còn dính vết máu, ôm cánh tay, giờ phút này cánh tay Lưu Thâm Nhã máu chảy đầm đìa, trên đó có ba vết cào nhìn thấy mà ghê người, Giang Ly bế Lưu Thâm Nhã, khi nhìn thấy đám người Hạ Thiên Vũ thì len lén thở ra, vội vàng hỏi: “Có ai mang theo băng gạc không? Lại đây giúp một chút.”

Lưu Văn chặt vật, thờ hồn hèn, những người còn lại đều bị thương ít nhiều.

Hạ Phân hoảng loạn, lấy băng gạc từ trong ba lô ra, tiến lên giúp Lưu Thâm Nhã cầm máu, Giang Ly giận dữ nhìn tang thi chó ở ngã tư đối diện, cắn răng nói: “Không giết súc sinh này, hôm nay chúng ta đừng mong trốn thoát, liều mạng đi!”

Hai người nhìn nhau, Hạ Thiên Vũ gật đầu, chỉ vào mấy người nói: “Ba người lui về phía sau, chú ý ẩn nấp, dị năng giả động thủ trước, những người khác đánh bổ sung, tốc chiến tốc thắng!”

Có thể sống sót ở tận thế thì phần lớn đều làm việc quyết đoán, kiên cường, khi đã quyết định liều mạng, dĩ nhiên là sẽ không ở nương tay, vài dị năng giả nhanh chóng hành động, những người khác cũng vội vàng lấy súng ra, lên đạn, nhắm vào tang thi chó, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

“Ra tay đi!” Nói xong, Hạ Thiên Vũ khởi động dị năng: “Đất thứ (gai đất)!” Giang Ly phối hợp đánh thêm “Đất tù (lồng giam bằng đất)!” Nháy mắt liền giam tang thi chó ở trong đó, thực lực của Hạ Thiên Vũ mạnh hơn Giang Ly, Đất tù của Giang Ly khi bị tang thi chó giầy giụa thì xuất hiện vết rạn, Hạ Thiên Vũ bắn ra sáu gai đất, trong đó bốn gai nhắm vào tứ chi của tang thi chó, gai gai khác đâm sâu vào cổ tang thi chó, sau đó tự động dài ra, đâm vào khoảng hai phần năm, lực phòng ngự của tang thi chó không tệ, vì vậy có thể thấy được gai đất thứ sắc nhọn như thế nào!

Trong mắt mọi người hiện lên khẩn trương, tang thi chó bị đau nên cần dùng sức giầy giụa, cái đuôi trụi lủi giống như cây gậy quét ngang về phía Hạ Thiên Vũ, tạo nên một cơn lốc, phòng ốc hai bên đổ xuống rầm rầm, Hạ Thiên Vũ nhanh nhẹn lui về phía sau bảy tám bước, khó khăn lắm mới tránh thoát công kích của tang thi chó, sau đó lăn tròn về phía tường đất.

A

Bỗng nhiên vang lên một tiếng hét thảm thiết, mọi người nghe thấy liền ngẩng đầu nhìn sang, một đôi mắt đỏ như máu đập vào mắt mọi người làm cho bọn họ sợ hãi da gà, tang thi chó thỉnh thoảng cúi đầu, không biết đang ăn cái gì mà mùi máu tươi gay mũi truyền đến, những người còn sống sót nhìn nhau, đột nhiên Mã Lương biến sắc, trong khoảnh khắc liền nhận ra được người đang ở trong miệng tang thi chó, chỉ sợ rằng người đó là Tiên Thiếu Vương nên hoảng hốt nói: “Tiên Thiếu Vương...”

Cả người Lưu Thấm Nhã run lên, chống vách tường, chậm rãi đứng dậy, liếc nhìn mọi người đang nấp ở dưới tường đất, mới vừa rồi Tiền Thiếu Vương còn đứng ở bên cạnh Mã Lương mà bây giờ xương cốt đã không còn, đối diện với đôi mắt đỏ như máu của tang thi chó, tất cả đều cảm thấy lạnh lẽo từ đầu đến chân.

“Lưu tiểu thư, cô không sao chứ?” Hạ Phân lo lắng nhìn Lưu Thấm Nhã.

Đường Yên quần chặt bằng gạc, Hạ Phân cẩn thận hơn thì lo việc bôi thuốc, thuốc sát trùng là thứ quá xa xỉ, có băng gạc để băng bó cũng xem như là tốt rồi, thuốc đều phải dùng tiết kiệm, dùng một tí thì ít đi một tí, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không ai dám lãng phí, ở tận thế, phong hàn, cảm vật bình thường đều có khả năng mất mạng cả. Sau khi được băng bó thì sắc mặt Lưu Thấm Nhã đã khá nhiều. Ánh mắt cô ta tối tăm nhìn tang thi chó cao lớn, chân tay hơi run rẩy.

“Lưu tiểu thư, tại sao mấy người lại gặp phải tang thi chó?” Hạ Phân nhủ chặt mày, ra vẻ vô tâm hỏi Lưu Thấm Nhã, tình hình rất bất lợi đối với bọn họ.

Sắc mặt Lưu Thấm Nhã thay đổi, dừng lại một chút rồi mới nói: “Tôi cũng không rõ lắm, chúng tôi đang góp nhặt một ít đồ ăn trong siêu thị, còn chưa kịp rời đi thì nó đã đuổi theo rồi.” Trong giọng nói của cô ta lộ ra vẻ mờ mịt, luống cuống, mắt thì nhìn chằm chằm vào tang thi chó đang giằng co với mọi người.

Đường Yên liếc nhìn Lưu Thấm Nhã, dựa người vào chân tường, vẻ mặt có chút đăm chiêu, nhìn biểu tình của Lưu Thấm Nhã thì không giống như không biết gì cả, chắc là đã lấy được đồ tốt gì đó ở chỗ tang thi chó, Lưu Thấm Nhã luôn phủ nhận, cứ làm như mọi việc không liên quan đến mình nhưng Đường Yên biết cô ta tuyệt đối không làm những việc không có lợi. Thư có thể làm cho Lưu Thấm Nhã mạo hiểm chọc vào tang thi chó thì chỉ sợ là “lợi ích” không nhỏ!

“Thật sao!” Hạ Phân hồ hững, tỏ vẻ không tin.

Dưới chân tường, Hạ Thiên Vũ thờ phỉ phò, cô gắng điều chỉnh hô hấp sau đó nói ra nghi ngờ của tất cả mọi người: “Giang Ly, rốt cuộc chuyện tang thi chó này là gì đây, mấy người đụng trúng nó như thế nào? Nó cũng không phải là thứ mà bình thường hay gặp, hơi lơ là thì tất cả mọi người đều sẽ chết!”

Cơ thể của tang thi chó rất to lớn cho nên cách mấy ngã tư cũng có thể phát hiện được, rốt cuộc Lưu Thấm Nhã đã làm cái gì mà lại đụng trúng... tang thi chó tàn bạo, đầy máu tanh này. Nếu vừa rồi anh ta phản ứng hơi chậm một chút thì phải đi chào Diêm Vương rồi! Sờ đi lúc trước đồng ý chung nhóm với Lưu Thấm Nhã là vì nhìn trúng mấy dị năng giả trong đội Lưu Thấm Nhã, như vậy tỷ lệ sống sót của bọn họ sẽ cao hơn, không ngờ vừa mới rời khỏi căn cứ đã gặp phải tang thi chó cực mạnh.

Giang Ly cười khò, nói: “Chẳng qua chỉ tiện tay lấy vài thứ mà thôi, không ngờ lại bị súc sinh này theo dõi.”

Lông mày Hạ Thiên Vũ nhíu lại, hô hấp cũng đột ngột ngừng lại, thật chỉ là tiện tay lấy vài thứ thôi sao? Giang Ly này nghĩ mấy người bọn họ là tên đàn hã, tùy tiện lấy vài thứ mà gặp phải tang thi chó sao? Tang thi chó lại bắt đầu công kích, bây giờ không phải là thời điểm tra hỏi, Hạ Thiên Vũ lập tức liếc mắt ra hiệu với Hồ Tử và Lãnh Minh: “Mọi người không nên giữ lại thực lực, tôi và Giang Ly sẽ dùng dị năng để giữ chân tang thi chó, những người khác dùng hết sức để công kích, nếu không thì hôm nay mọi người sẽ phải nằm lại tại đây, tôi nghĩ mọi người cũng không muốn tình huống đó xảy ra... Cho nên phải liều chết công kích.”

Nghe vậy, Giang Ly liền hiểu được, đồng thời cũng nên tỏ rõ thái độ của mình, dù sao tang thi chó này cũng là do anh ta dẫn đến nên nói: “Đội trưởng Hạ nói không sai, nếu không giải quyết triệt để tang thi chó này thì tất cả mọi người đều không có đường sống, sau khi tôi và đội trưởng Hạ dùng toàn lực để giữ chân tang thi chó thì những người khác hãy đánh hết sức mình, việc này là do tôi, sau khi giải quyết xong tang thi chó, thì tôi sẽ dùng súng ống, đạn được, đồ ăn của mình bồi thường cho mọi người.”

Tang thi chó là do anh và Lưu Thấm Nhã dẫn đến đây, vào lúc nguy cấp này, nếu anh không hứa hẹn cho mọi người một chút đồ tốt thì chỉ sợ những người này sẽ không dốc sức ra thay. Hãy vào diễn đàn Lê Quý Đôn để đọc truyện nhanh nhất và ủng hộ editor. Tình người hay mối quan hệ ở tận thế đều không quan trọng, chỉ có lợi ích mới có thể làm người ta động lòng. Nếu không bỏ ra chút ít đồ thì những người này sẽ không thật sự liều mạng, anh ta và Lưu Thấm Nhã đang dựa vào chân tường nhìn nhau, như có như không gật đầu, trao đổi ý kiến.

Đường Yên dựa vào tường, hai mắt nhìn chằm chằm phía trước, hiển nhiên là cô cũng đồng ý với cuộc nói chuyện của Giang Ly và Hạ Thiên Vũ, cô đánh giá tang thi chó cách mình khoảng hai mét, ánh mắt dừng ở mắt trái của tang thi chó, cô nhận ra rằng mỗi một lần trước khi tang thi chó công kích thì đều hơi nghiêng sang bên trái, theo bản năng bảo vệ mắt trái của mình, Đường Yên suy nghĩ một chút liền hiểu ra, ngẩng đầu nhìn về phía đám người Hạ Thiên Vũ, cô còn muốn dựa vào những người này để đi đến căn cứ Thanh Long nên bọn họ không thể bỏ mạng tại đây được.

“Hạ Thiên Vũ, tập trung tấn công vào mắt trái của tang thi chó.” Đường Yên lên tiếng nói: “Những người khác nỗ lực hấp dẫn sự chú ý của tang thi chó, dị năng giả làm chủ công.” Nói xong cô nhanh chóng móc súng lục ra, lên đạn nhắm vào mắt trái của tang thi chó.

Hạ Thiên Vũ ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng ở mắt trái của tang thi chó, hơi thất thần sau đó giật mình hiểu ra ý tứ trong lời nói của Đường Yên, anh ta nghiêm túc gật đầu với các đội viên khác, ý bảo bọn họ làm theo lời của Đường Yên.

Nhìn thấy động tác này của Đường Yên, ánh mắt Lưu Thấm Nhã chợt lóe lên, lấy vài cây súng và mấy chục viên đạn từ trong ba lô ra, chia cho mọi người, quan hệ của Lưu Thấm Nhã ở trong căn cứ rất rộng, tất nhiên là lấy được không ít thứ tốt, lúc này lại đang trong tình huống nguy cấp nên không thể keo kiệt quá mức được.

Đường Yên liếc Lưu Thấm Nhã một cái, khóe miệng hơi nhếch lên, cô biết Lưu Thấm Nhã cất giấu không ít thứ tốt cho nên không nói hai lời, trực tiếp cất súng trên tay vào ba lô, thay súng mới.

Chương 15: Chương 12

“Lúc trước mắt trái của tang thi chó biến dị đã bị thương rất nặng, nơi đó là nhược điểm, mọi người tập trung hóa lực công kích mắt trái của nó!” Hạ Thiên Vũ dùng Đất tù giam giữ tang thi chó lại, bình tĩnh phân tích.

Sức chiến đấu của tang thi chó rất mạnh, ngửi thấy mùi máu tanh thì càng trở nên điên cuồng, tàn bạo, ngoại trừ dị năng giả thì súng ống đạn dược không có uy hiếp được nó, Giang Ly liền tung ra vài Đất thứ (gai đất), vừa vụn có một gai đất đâm vào giữa hốc mắt của tang thi chó làm cho nó đau đớn, đồng thời cũng làm cho nó bắt đầu phát điên, cơ thể to lớn bắt đầu giẫm đạp, càn quét mọi thứ xung quanh, tạo nên từng trận gió lốc, mấy cô gái đứng ở phía sau, cách một bức tường thấp mà vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh của trận gió đang quét vào người mình, càng đừng nhắc đến đám người Hạ Thiên Vũ đang chiến đấu ở phía trước.

“Thẩm Nhã, chúng ta còn bao nhiêu địa lôi, lấy ra hết đi.” Về mặt Giang Ly lạnh lùng, căn thẳng xem chừng chiến trường, cái trán chảy ra một tầng mồ hôi lạnh mà anh ta hoàn toàn không hay biết, sử dụng dị năng để chiến đấu trong một thời gian dài khiến sức lực tiêu hao rất lớn, anh ta và Hạ Thiên Vũ thì còn được nhưng vài dị năng giả khác, ngay cả sức dùng để thở cũng không có, bọn họ đều thở hổn hển dựa vào vách tường phía sau, nhìn chăm chăm tang thi chó đang bị vây ở bên trong, vẻ nặng nề nghiêm trọng, tràn đầy lo lắng.

Lưu Thẩm Nhã cười ba lô ra, không nói hai lời, đưa tới bốn quả địa lôi.

“Đội trưởng Hạ, tôi dùng Đất tù giữ bốn chân nó, kế tiếp liền giao cho anh.” Khi nói chuyện Giang Ly cũng đồng thời giao địa lôi trên tay cho Lãnh Minh, trước tận thế, Lãnh Minh là một cảnh sát vũ trang, sau tận thế, tuy rằng anh ta không thức tỉnh dị năng nhưng thực lực cũng không thua kém dị năng giả là mấy. Lúc này Lưu Vân và hai dị năng giả khác đã mệt lả, xụi lơ dựa vào vách tường thở dốc.

Giang Ly nhìn chăm chăm tang thi chó, tập trung vào bốn chân của nó sau đó vung tay lên, vận dụng dị năng giữ chặt bốn chân của tang thi chó.

Tang thi chó liều mạng giãy giụa, cái đuôi dùng sức quét qua quét lại tạo nên một trận bão cát, cái đầu dữ tợn đầy máu giống như đang cười toe toét, chảy nước miếng nhìn mọi người, phát ra từng tiếng kêu gào, cơn gió do cái đuôi của nó tạo ra giống như cơn dao sắc bén cắt lên cơ thể mọi người, quần áo của Giang Ly và Hạ Thiên Vũ đứng gần nhất đều bị gió cắt rách, chỉ còn vài mảnh treo trên người, miệng vết cắt lộ ra tia máu, nhà dân chung quanh đều hóa thành một đồng tàn tích.

“Bùm Bùm”

Có mấy tiếng súng vang lên, Đường Yên ra tay, nhắm vào mắt trái của tang thi chó, bắn liên tục vài phát, viên đạn bay thẳng tắp, ghim vào mắt trái của tang thi chó.

“Grào...” Đau đớn dữ dội khiến tang thi chó nổi giận, động tác càng trở nên điên cuồng, thiếu chút nữa phá vỡ Đất tù của Giang Ly, Hạ Thiên Vũ thấy tình hình nguy cấp, tập trung vào phát cuối cùng, nhắm ngay đầu tang thi chó....

Mấy lần bị thương làm cho tang thi chó càng thêm điên cuồng, cơ thể cao lớn lao về phía chân tường, chỗ Lưu Thẩm Nhã đang ẩn nấp, xem ra cho dù chết thì nó vẫn không muốn buông tha cho Lưu Thẩm Nhã, trên cái đầu hôi thối giống như được khám một đôi mắt màu đỏ tươi, nhìn chăm chăm vào vị trí Lưu Thẩm Nhã đang đứng.

“Chết tiệt...” Giang Ly giật mình, vội la lên: “Thẩm Nhã, cẩn thận!” Quá sợ hãi, tất cả mọi người không lường trước được tang thi chó sắp chết mà vẫn không quên công kích Lưu Thẩm Nhã, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, tất cả chỉ trong một cái chớp mắt ngẩn ngui, không nói đến Lưu Thẩm Nhã đang thất thần, ngay cả đám người Hạ Thiên Vũ cũng bất ngờ nên tang thi chó mới thoát vòng vây lao đến tường thấp.

Cũng may Đường Yên vẫn luôn cảnh giác, giây phút tang thi chó nhào đến thì cô kéo Hạ Phân đang đứng ở bên trái lùi lại mấy bước, làm xong tất cả những điều này, khéo mắt theo bản năng liếc nhìn Lưu Thẩm Nhã, chỉ thấy toàn thân Lưu Thẩm Nhã run lên, phản ứng cực nhanh tránh qua bên cạnh, nhưng mà tang thi chó cực kì hận cô ta, sao có thể bỏ qua cho cô ta đơn giản như vậy được, cái đuôi trĩu lìu quét tới chỗ Lưu Thẩm Nhã, cát đá xung quanh đều bay lên rồi rớt xuống chỗ cô ta, vết thương vừa được băng bó lại toác ra, máu tươi thấm ướt băng gạc, lưng bị đuôi của tang thi chó đánh trúng vang lên một tiếng gãy xương rõ ràng, Lưu Thẩm Nhã lao đảo hai cái, miệng phun ra vài búng máu, vô lực ngã xuống nhưng lại không nguy hiểm đến tính mạng, xem như là rất may mắn.

Tuy nhiên, Từ Viện ở gần đó lại không may mắn như Lưu Thẩm Nhã, nửa mặt trái bị mảnh vụn thủy tinh và hạt cát sắc cạnh ghim vào làm chảy máu, tay trái bị cái đuôi của tang thi chó đánh vào trực tiếp, có thể tiếng gãy xương vừa rồi chính là tiếng tay trái của cô ta bị gãy lìa.

Đường Yên khéo miệng giật giật, hơi cảm thán, đúng là nữ chính luôn sống sót trong nguy hiểm, không cẩn thận thì vẫn không bị mất mạng, may mà cô ở đây đã lâu nên cũng có mắt nhìn, đứng ở bên cạnh Hạ Phân, cách Lưu Thẩm Nhã bốn năm mét, bằng không cho dù cô có phản ứng nhanh hơn nữa thì cũng không tránh khỏi một đuôi cuối cùng của tang thi chó, nói không chừng, thảm cảnh của Từ Viện chính là kết cục của cô.

Nhìn thấy tang thi chó không có động tĩnh gì nữa, lúc này đám người Giang Ly mới đi lại đây, ngoại trừ Tiền Thiếu Vượng bị tang thi chó ăn luôn thì Lưu

Thẩm Nhã và Từ Viện là bị thương nặng nhất, những người khác thì cũng chỉ quá mệt mỏi, không còn sức lực mà thôi, nghỉ ngơi một chút là có thể khôi phục lại.

“Thẩm Nhã, không có sao chứ?” Giang Ly ảo não, cẩn thận nâng Lư Thẩm Nhã dậy, kiểm tra toàn bộ một lượt, nhìn thấy có lẽ Lư Thẩm Nhã chỉ bất tỉnh thì mới yên tâm, thờ phào nhẹ nhõm. Đường Yên nhìn mọi người một cách chăm chọc, cả người Từ Viện toàn là máu, nằm ở trên mặt đất sống chết không rõ nhưng lại chẳng có người nào để ý tới, còn Lư Thẩm Nhã chẳng qua chỉ là bất tỉnh mà thôi, nhìn Cao Phong đứng ở bên cạnh Lư Thẩm Nhã, ra sức lấy lòng thì Đường Yên không khỏi cảm thấy ghê tởm, người khác thế nào cũng được nhưng Cao Phong lại là bạn trai của Từ Viện, thế nhưng anh ta lại không quan tâm đến sống chết của bạn gái mình mà lại dùng sức bảo vệ một người phụ nữ, chắc chắn... Thật sự là rất kỳ quái!

“Không có việc gì, bất tỉnh thôi, nghỉ ngơi một lát là có thể tỉnh lại.” Hạ Phân lạnh lùng nói.

Đường Yên híp mắt, tầm mắt rơi vào xác tang thi chớ đang nằm bên cạnh, tận thế vừa mới bắt đầu, không có bao nhiêu người biết được giá trị của tình hạch, thậm chí rất nhiều người còn không biết có tình hạch tồn tại, ánh mắt Đường Yên di chuyển một vòng, sau đó dừng lại ở cái đầu đã nát bươm của tang thi chớ, tình hạch....

Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ 10 phút, Lư Thẩm Nhã cũng đã tỉnh lại, ánh mắt lóe sáng nhìn xác tang thi chớ, dịu dàng nói: “Hôm nay thật sự phải cảm ơn đội trưởng Hạ, nếu như không có đội anh hỗ trợ thì sợ rằng chúng tôi sẽ phải bỏ xác ở nơi này, tôi sẽ thêm một phần thức ăn so với lời Giang Ly đã hứa lúc nãy, tuy nhiên tôi muốn xác chết của tang thi chớ này, đội trưởng Hạ, anh thấy thế nào?”

Lời nói của Lư Thẩm Nhã làm cho trông mắt đen của Hạ Thiên Vũ lóe lên lên, tò mò muốn biết tại sao Lư Thẩm Nhã cố chấp muốn xác của tang thi chớ như thế, anh ta liếc nhìn cái xác của tang thi chớ đang bốc mùi hôi thối, trong mắt xẹt qua sự căm ghét: “Quả thực đội trưởng Lư rất thẳng thắn tuy nhiên tôi muốn biết tại sao đội trưởng Lư lại cảm thấy hứng thú với xác của tang thi chớ này như vậy?”

Hạ Thiên Vũ xem như đồng ý, nhưng vẫn không quên dò xét một chút. Dùng một đồng vật tư để đổi lấy xác tang thi chớ hôi thối, nhìn thế nào cũng thấy không có lợi, màLư Thẩm Nhã lại là người thông minh lanh lợi, không thể nào làm ăn lỗ vốn được, sau tận thế, đồ ăn khan hiếm, không ai chê thức ăn cả.

“Bác sĩ Đường ở căn cứ Thanh Long là ông của tôi và Yên Nhi, tôi muốn mang tang thi chớ này về Thanh Long căn cứ.” Lời nói của Lư Thẩm Nhã đầy hàm ý.

Ánh mắt Đường Yên trầm xuống, trong mắt xẹt qua ánh sáng lạnh, cô vốn không muốn ra tay nhanh như vậy, tuy nhiên, Lư Thẩm Nhã vờn tay quá dài... Dám tính toán ông của cô nên Đường Yên luôn luôn yên tĩnh lại đi lên trước hai bước, nhìn Lư Thẩm Nhã rồi đột nhiên chen vào nói: “Lư Thẩm Nhã, hình như chị còn chưa nói cho mọi người biết rốt cuộc là chị và Giang Ly đã lấy thứ gì mà lại chọc phải tang thi chớ này, hiện tại tang thi chớ đã chết rồi, chị cũng nên lấy thứ đó ra cho mọi người nhìn thử, rốt cuộc là thứ đồ hiếm lạ gì mà khiến tang thi chớ nhớ thương như vậy.”

Trong lòng Đường Yên hiểu được khi cô thốt ra những lời này thì tương đương với việc cô đã đứng về phía đối lập với Lư Thẩm Nhã và Giang Ly, cũng như đã đắc tội với bọn họ, kỳ thực nếu Lư Thẩm Nhã không mang bác sĩ Đường ra làm bia đỡ đạn thì cô cũng sẽ không mất kiểm chế như vậy. Vì mục đích giữ được tính mạng, sống sót ở tận thế nên lúc trước cô vẫn muốn mượn chút hào quang nữ chính của Lư Thẩm Nhã, làm cho mọi chuyện phát triển theo hướng có lợi với mình, ở tận thế, không ai có thể biết trước được một giây sau mình sẽ phải trải qua chuyện gì? Con người đều có bản tính tư lợi (muốn giành lợi ích cho mình), không ai ngoại lệ cả.

Dọc đường cô không thêm đếm xỉa đến việc Lư Thẩm Nhã diễn trò, lung lạc mọi người chung quanh cũng như việc không ngừng tính kế cô, ý đồ kiếm chác lợi ích từ trên người cô, vì những chuyện này vẫn chưa chạm đến điểm mấu chốt của cô, sở dĩ cô vẫn luôn chịu đựng là vì Lư Thẩm Nhã là nữ chính của tiểu thuyết nên Đường Yên hơi có chút kiêng dè, nhưng cho dù tương lai có thay đổi thì cô vẫn không dám lấy tính mạng của bác sĩ Đường ra đặt cược, cô có thể thay đổi vận mệnh của Đường Yên nhưng không dám cam đoan có thể thay đổi vận mệnh của bác sĩ Đường.

Không nghĩ tới lần này Lư Thẩm Nhã dám mượn danh tiếng của bác sĩ Đường để chiếm lấy tình hạch trong đầu tang thi chớ, việc này khiến cô không thể nhịn được nữa, hơn nữa tang thi chớ này cũng không phải là do Lư Thẩm Nhã giết chết, trước mặt nhiều người như vậy mà Lư Thẩm Nhã lại dám mở miệng nói ông muốn có xác tang thi chớ này, nếu sau này Hạ Thiên Vũ biết được chuyện tình hạch thì rất có thể sẽ đổ hết mọi chuyện lên đầu bác sĩ Đường, thật là một người phụ nữ độc ác, bản thân mình thì ăn thịt, nhưng lại không cho người khác uống canh, hơn nữa còn muốn dùng ông và cô làm bia đỡ đạn, sao cô có thể để cho Lư Thẩm Nhã như ý được!

“Chuyện này...” Giang Ly nghẹn lời, bất mãn Đường Yên không thức thời sau đó nhìn về phía Đường Yên, ánh mắt hung ác nham hiểm tiếp đó lại liếc nhìn Lư Thẩm Nhã.

Người Hạ Thiên Vũ hơi run lên, cười nói: “Nói thật thì tôi cũng rất muốn biết vật gì mà lại có thể hấp dẫn được tang thi chớ?”

Những người khác đều lặng im, tuy nhiên ánh mắt lại tràn đầy quyết liệt.

Đường Yên vừa mới mở miệng thì sắc mặt Lư Thẩm Nhã trầm xuống, cô ta biết mọi chuyện đã hỏng bét, không có nhiều người biết sự tồn tại của tình hạch, cô cũng là trong lúc vô tình mới biết được tin tức này. Muốn lấy được tình hạch thì phải săn tang thi biến dị nhưng bây giờ thực lực của cô lại không đủ, nếu có thể hấp thu hoàn toàn viên tình hạch này thì dĩ năng của cô có thể thăng cấp. Cô hoàn toàn không muốn để lộ chuyện tình hạch tồn tại ra ngoài, tận thế lấy sức mạnh và thực lực làm giấy thông hành, những thứ khác đều là đồ bỏ đi. Trong lòng Lư Thẩm Nhã thầm hận Đường Yên lắm miệng, cô chủ động bỏ ra nhiều đồ ăn hơn là vì muốn bỏ qua chuyện này, không ngờ lại bị Đường Yên khơi lại, nếu như cô từ chối thì chẳng phải là cô đang công nhận với mọi người là mình đang giữ đồ tốt sao?

Ánh mắt Lư Thẩm Nhã không đổi, liếc Đường Yên một cái, chậm rì rì nói: “Cũng không phải là thứ gì tốt, chỉ là một viên đá rất đẹp mà thôi!” Nói xong, Lư Thẩm Nhã lấy viên tình hạch trong suốt từ ba lô đang đeo trên người ra .

Hạ Thiên Vũ nhú mày, nghi ngờ nhìn tinh hạch trong suốt trên tay Luru Thảm Nhã, anh ta không rõ rốt cuộc đây là vật gì, tuy nhiên nghĩ đến thứ này có thể hấp dẫn tang thi chó thì nhất định không phải là đồ vật tầm thường.

Sau khi thấy rõ tinh hạch trong lòng bàn tay Luru Thảm Nhã thì khoe miệng Đường Yên giật giật, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Luru Thảm Nhã, Đường Yên không khỏi lộ ra hiểu tình hiểu rõ, sau đó liếc nhìn mọi người chung quanh, ngoài Giang Ly có hơi mất tự nhiên thì những người khác đều tỏ vẻ nghi ngờ, hiển nhiên tận thể vừa mới bắt đầu nên chưa có nhiều người biết đến sự tồn tại của tinh hạch, việc trong đầu thiêm thực giả có tinh hạch cũng không có nhiều người biết chứ đừng nói đến việc tinh hạch có thể làm cho dị năng giả tiến hóa. Quả nhiên đề phòng Luru Thảm Nhã là đúng, Đường Yên không nghĩ tới việc trong tiểu thuyết không đề cập đến nhưng hình như Luru Thảm Nhã đã biết đến sự tồn tại của tinh hạch từ trước, quả nhiên nữ chính rất “đặc biệt”.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 13

“Vừa rồi tang thi chó là do mọi người hợp lực giết chết, Luru Thảm Nhã tôi cũng không phải là người có tâm địa đen tối, bởi vì viên đá kia rất đẹp cho nên Giang Ly mới lấy nó, không nghĩ tới lấy gây ra tai họa, Tiền Thiếu Vượng trong đội tôi chết thảm, đội trưởng Hạ cũng bị thương không nhẹ cho nên tôi mới tăng thêm vật tư để bồi thường so với số lượng mà Giang Ly đã hứa, xác tang thi chó thuộc về tôi còn vật tư lấy được ở thôn Kim Thạch thì do nhóm mấy người phân phối, phía bên tôi không can thiệp.”

Luru Thảm Nhã nói năng quyết đoán, chỉ ra việc tang thi chó đúng là cô ta dẫn tới tuy nhiên Tiền Thiếu Vượng trong đội cô ta đã chết, mặc dù đội Hạ Thiên Vũ có bị thương nhưng lại không người chết, cô ta không chỉ có bồi thường đồ ăn mà còn buông tha cho việc chia vật tư lần này xem như là nể mặt Thiên Vũ, lấy lùi làm tiến. Và lại so với vật tư thì trước mắt tinh hạch quan trọng hơn.

Đạt được lợi ích, tất cả mọi người đều không muốn truy hỏi thêm nữa.

“Lần này may mắn có Đường tiểu thư nhắc nhở nên vật tư lấy được ở thôn Kim Thạch lần này, Đường tiểu thư được một phần, phía bên tôi năm phần, bốn phần còn lại thuộc về Đội trưởng Luru, như thế nào?” Không có người nào phản đối quyết định của Hạ Thiên Vũ, nếu như Đường Yên không phát hiện được nhược điểm của tang thi chó thì chỉ sợ mọi chuyện không thể thuận lợi như vậy.

Đường Yên không để ý đến vật tư được chia lắm, vật tư trong không gian cũng đủ cho cô dùng hai ba năm, ánh mắt của cô dừng lại tại viên tinh hạch trong suốt trên tay Luru Thảm Nhã, con ngươi đen yên tĩnh hiện lên ánh sáng. Nhìn thấy vẻ mặt này của Đường Yên, trong lòng Luru Thảm Nhã hơi hoảng hốt, không phải là Đường Yên biết gì đấy chứ? Nhưng làm sao có khả năng đó được?

“Một phần vật tư này....” Đường Yên tập trung, tầm mắt cố định trên người Luru Thảm Nhã: “Luru Thảm Nhã, tôi rất thích vòng bạch ngọc đã bị mất dưới đáy vực ở trấn nhỏ, bây giờ lại thấy viên đá này rất giống với chiếc vòng bạch ngọc đã bị mất đi, thật sự là rất vừa ý tôi, chỉ bằng chị cho tôi viên đá này, tôi tặng phần vật tư của mình cho chị, chị cảm thấy như thế nào?”

Đường Yên cố gắng nhấn mạnh hai chữ “viên đá”, cô dám mang ông tôi ra làm bìa đỡ đạn, tôi xem lần này cô xuống đài như thế nào? Đường Yên ngẩng đầu, tùy ý nhìn Giang Ly, ánh mắt như có thâm ý.

Mọi người đều nhìn chằm chằm Luru Thảm Nhã nhưng không nói gì cả, trong căn cứ, ai mà không biết Luru Thảm Nhã đối xử với Đường Yên rất tốt, lúc lấy được thứ tốt thì chưa bao giờ thiếu phần của Đường Yên, còn Đường Yên thì lại kiêu căng, trong đám người này ai cũng biết cả, tuy rằng không biết rốt cuộc viên đá kia là thứ gì nhưng có thể làm cho tang thi chó đuổi theo không bắt được thì tất nhiên không đơn giản, vì thế tất cả đều mang dáng vẻ cuộc vui nhìn về phía Luru Thảm Nhã.

Nếu lúc bình thường thì nhất định Luru Thảm Nhã sẽ không chần chờ, trực tiếp gật đầu đáp ứng yêu cầu của Đường Yên, tuy nhiên hôm nay cô ta lại cực kỳ hồi hận, tại sao bình thường phải sắm vai dịu dàng thiện lương cơ chứ, Đường Yên ngang ngược, mở miệng muốn lấy tinh hạch nhưng cô ta lại không thể từ chối, nếu không thì chẳng phải là tự mình nói trước mặt mọi người rằng trước kia cô ta đang diễn trò sao, Luru Thảm Nhã nôn nóng gần chết, khuôn mặt đẹp để mặt lúc xanh lúc trắng!

Khuôn mặt Giang Ly cũng vặn vẹo, mỗi cứ mấp máy một hồi lâu nhưng không nói được một câu, anh ta cũng biết chuyện vòng tay bạch ngọc, Đường Yên nhìn anh ta rồi nói đến việc vòng ngọc bị mất ở đáy vực, rõ ràng là đang chỉ trích anh ta mắc nợ cô.

Tinh hạch rất quan trọng nhưng Đường Yên chỉ là người bình thường, nếu đưa cho Đường Yên thì cô cũng không dùng được nên Giang Ly mới ho nhẹ hai tiếng, ám chỉ với Luru Thảm Nhã, nói: “Thảm Nhã, nếu Đường Yên đã thích thì cho cô ấy đi, cô ấy là người bình thường, lấy nó cũng chỉ để vui đùa mà thôi, viên đá này rất kì lạ, lần này đưa tới tang thi chó, lần saukhông thể nói chắc được là sẽ đưa tới thứ gì.”

Lời nói của Giang Ly khiến Luru Thảm Nhã vui vẻ, đúng là tinh hạch chỉ hữu dụng với dị năng giả, Đường Yên cũng chỉ là người bình thường, có cho cô thì cũng chỉ là vật chết, đến lúc thích hợp thì động động tay chân một chút, sớm muộn gì tinh hạch cũng là của cô ta, sau khi suy nghĩ kĩ thì Luru Thảm Nhã nở nụ cười, ra vẻ phóng khoáng nói: “Nếu Yên Nhi đã thích thì cứ lấy đi. Giang Ly nói không sai, viên đá này có chút kì lạ, em cần thận một chút, đừng để nó hấp dẫn “quái vật” khác tới.”

Nghe thấy hai người kia hai lời mà một ý, bỏ qua chuyện này thì Đường Yên mừng thầm. Cũng may là cô không để lộ ra việc mình đã thức tỉnh dị năng, nếu không thì làm sao tinh hạch có thể dễ dàng rơi vào tay cô như vậy, nhìn sắc mặt Lưu Thâm Nhã, làm sao Đường Yên không rõ trong lòng cô ta đang tính toán điều gì?

Ha ha... Tinh hạch đã vào của cô thì không có khả năng quay về đâu.

Nhận lấy tinh hạch trên tay Lưu Thâm Nhã, Đường Yên không thèm để ý đến vẻ mặt tiếc nuối của cô ta...

Lưu Thâm Nhã là dị năng giả hệ thủy, vết thương không nặng lắm ở trên tay cũng đã dần dần ngừng chảy máu, cô ta bảo Giang Ly và Mã Lương cắt đầu tang thi chó rồi thảo luận làm thế nào để mang cái đầu này đến căn cứ Thanh Long, những người khác thì bận phân chia vật tư, Đường Yên đứng ở bên cạnh, ánh mắt khó dò nhìn cái đầu cực lớn bên cạnh Mã Lương, trên cái đầu đó vẫn còn gai đất của Hạ Thiên Vũ đang đâm sâu vào, trong cái miệng lớn như chậu máu lộ ra ánh sáng màu đỏ hơi nhỏ, rất khó phát hiện.

Đường Yên chán động, tập trung nhìn vào trong cái miệng đỏ lôm của tang thi cho kia, tinh hạch

Động vật sau khi biến dị thì trong đầu cũng có tinh hạch thể rắn nhưng có khác tinh hạch trong đầu tang thi biến dị, vì tinh hạch này đỏ như máu, gọi là huyết hạch. Huyết hạch và tinh hạch giống nhau ở chỗ có thể giúp dị năng giả tiến hóa nhanh chóng nhưng huyết hạch ẩn chứa năng lượng cuồng bạo hơn, trong lúc hấp thu nếu hơi lơ là thì rất có khả năng sẽ nổ tan xác. Bình thường dị năng giả cấp thấp muốn tiến hóa thì nên lựa chọn tinh hạch, chỉ có dị năng giả cấp cao mới dám trực tiếp hấp thu huyết hạch để tiến hóa.

So với tinh hạch thì huyết hạch càng khó có được, vừa rồi nếu cô không nhìn lầm thì trong đầu tang thi chó có một viên huyết hạch, Đường Yên liếc nhìn về mặt của Lưu Thâm Nhã, cô cũng không chắc chắn rốt cuộc Lưu Thâm Nhã có biết việc huyết hạch tồn tại hay không?

“Pằng... pằng...”

Đột nhiên có tiếng súng chấn động vang lên từ phía Tây Nam, mọi người bừng tỉnh, nhanh chóng dọn dẹp vật tư, rút lui khỏi thôn Kim Thạch, ai nấy tập trung nhìn về phía Tây Nam, về mặt không chắc chắn, hướng đó là...

Miêu Trại.

Lưu Thâm Nhã mở bản đồ ra, tập trung vào điểm đỏ trên bản đồ, tìm đập bịch bịch, hình như trong đầu có giọng nói không ngừng thúc giục cô đến đó, nơi đó có cô mà vật cần tìm.

“Có phải là căn cứ có người sống sót hay không?” Hạ Thiên Vũ nói.

Miêu Trại cực kì thần bí lại ngăn cách với bên ngoài cho nên có rất ít có người đặt chân đến. Tang thi bùng nổ, Miêu Trại đúng là đường lui tốt nhất, xăng trên tay bọn họ có thể cầm cự cho đến thị trấn tiếp theo với điều kiện tiên quyết là bọn họ có thể yên ổn rời khỏi địa bàn huyện Nghiễn Sơn, trước kia Hạ Thiên Vũ tràn đầy tin tưởng bọn họ có thể an toàn đến căn cứ Thanh Long nhưng sau khi gặp tang thi chó ở thôn Kim Thạch thì anh ta không còn tự tin nữa, tốc độ tiến hóa của tang thi quá nhanh, bây giờ động vật cũng đã biến dị, không biết sau này bọn họ sẽ gặp phải cái gì đây?

“Có khả năng, dân số của huyện Nghiễn Sơn rất đông, không có khả năng không ai trốn được, tuy Miêu Trại cách huyện Nghiễn Sơn hai giờ đi xe nhưng người sống sót ở huyện Nghiễn Sơn trốn vào Miêu Trại cũng không phải là không có.” Giang Ly gật đầu nói.

“Là ở đó sao?” Đường Yên nhíu mày, hỏi.

Chỗ đó ngược hướng với căn cứ Thanh Long, cô không muốn tốn thời gian, nhanh chóng đến căn cứ Thanh Long mới là chuyện quan trọng, cô muốn xác định an nguy của bác sĩ Đường. Trước khi tận thế thì bác sĩ Đường đã bị một thể lực thần bí mang đi, mãi đến khi tận thế bùng nổ thì Đường Yên kiếp trước mới biết được tung tích của bác sĩ Đường, trong ấn tượng của Đường Yên thì bác sĩ Đường là một ông lão tóc bạc khoảng chừng sáu mươi tuổi, luôn cười chiều cô, điều này làm cho Đường Yên không khỏi nhớ ông già đã nuôi dưỡng cô kiếp trước, trước mắt cô vẫn chưa xác định được an toàn của bác sĩ Đường nên không thể nào an tâm được, sau khi cô chiếm lấy thân thể này thì có một số việc không thể bỏ xuống được.

“Miêu Trại.” Lưu Thâm Nhã kiên nghị, dừng lại ở Miêu Trại phía Tây Nam “Tôi đề nghị đến Miêu Trại, tận thế đã xảy ra được mấy tháng, thông tin bị cắt đứt, chúng ta hoàn toàn không biết được tình hình bên ngoài, hôm nay chiến đấu với tang thi chó, súng ống đạn dược đã tiêu hao hơn phân nửa, kể tiếp tình hình sẽ càng thêm ác liệt, chúng ta cần phải bổ sung trang bị.”

Nói xong cô ta liếc nhìn mọi người chung quanh.

Hạ Thiên Vũ hé miệng, tay đặt trên bản đồ, ánh mắt cực kì phức tạp, Lưu Thâm Nhã nói không sai, bọn họ luôn luôn ở trong căn cứ, hoàn toàn không biết được tình hình bên ngoài, mới xuất phát được một đêm mà đã gặp phải tang thi chó, súng ống đạn dược tiêu hao quá nhanh, nếu cứ tiếp tục như vậy thì ngay cả huyện Nghiễn Sơn, bọn họ cũng không ra khỏi được...

“Đồng ý!”

Hạ Thiên Vũ nặng nề gật đầu, đồ ăn thì bọn họ có thể thu thập được nhưng súng ống đạn dược thì không.

Cả người Đường Yên run lên, là cô sợ sót, đây không phải là hòa bình thịnh thế. Lưu Thâm Nhã nói đúng, bọn họ hoàn toàn không biết được tình hình bên ngoài, trên tay lại không có đủ đạn dược, nếu cứ cố chấp tiến về phía trước thì chỉ có một con đường chết, Đường Yên không tự chủ siết chặt hai

tay, mấy ngày nay cô tưởng rằng mình đã biết rõ tình tiết trong tác phẩm, còn có không gian nên có chút lảng lảng, hồn nhiên quên mất đây là tận thế, ở nơi này, chỉ cần hơi lơ là thì tiếp theo sẽ phải trả giá bằng tính mạng.

Cô có thể giết chết một con thiêm thực giả ở nhà xưởng chế biến thực phẩm thì hơn phân nửa dựa vào là may mắn, tuy rằng cô đã tiến hóa thành dị năng giả cấp hai nhưng nếu như gặp phải tang thi chó thì e rằng cũng không cách nào toàn thân rút lui cả. Cô biết rõ tình tiết trong tác phẩm nên cô cũng biết tang thi chó chỉ là động vật biến dị cấp thấp nhất, nghĩ lại, trong lòng Đường Yên hết sức khó chịu, không nghĩ tới bản thân mình lại phạm phải loại sai lầm này, sớm muộn gì thì “tư tưởng” này cũng sẽ hại chết cô, rất may là hôm nay cô đã được Lưu Thâm Nhã đánh thức, siết chặt tinh hạch trong lòng bàn tay, lần đầu tiên cô bắt đầu nhìn thẳng vào tận thế, sự thay đổi của Đường Yên khiến mọi người không khỏi liếc nhìn.

Sự kiên cường ở trên mặt biến mất thay vào đó là một chút lạnh lùng, khuôn mặt bình tĩnh làm cho người ta không dám đến gần.

Ánh mắt Đường Yên hơi tối lại, liếc nhìn Giang Ly bên cạnh Lưu Thâm Nhã, chỗ gay cấn trong tác phẩm bắt đầu ở Miêu Trại, ở đó dị năng của Lưu Thâm Nhã đạt được thành tựu xuất sắc, gặp được nam chính là Hình Liệt Phong, sau đó đi theo Hình Liệt Phong, tiếp đó chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, cô ta hấp thu huyết hạch, dị năng hệ thủy biến dị, tiến hóa thành dị năng chữa khỏi, đồng thời cũng trở thành dị năng giả đầu tiên trong căn cứ Thanh Long có năng lực chữa khỏi, địa vị tăng cao.

So với Lưu Thâm Nhã tiến lên như gió lốc thì chuyển đi đến Miêu Trại cũng chính hành trình đi đến tử vong của Giang Ly, Đường Yên hơi nhếch miệng, về mặt phức tạp nhìn Lưu Thâm Nhã, nếu Lưu Thâm Nhã phải lựa chọn giữa Hình Liệt Phong và Giang Ly thì tất nhiên cô ta sẽ chọn Hình Liệt Phong có thực lực mạnh hơn, chuyện này cũng không có gì sai, tận thế, ai không hy vọng được kẻ mạnh che chở, lúc đó Giang Ly cũng chỉ là một thứ vũ khí bị vứt đi mà thôi. Cô không có ý định ngăn cản Lưu Thâm Nhã đến Miêu Trại, sự biến dị dị năng của Lưu Thâm Nhã khiến cô tò mò, trở nên mạnh mẽ là mơ ước của mọi người.

Lưu Thâm Nhã không biết suy nghĩ của Đường Yên, cô ta chỉ cảm thấy trong đầu có đạo giọng nói không ngừng nhắc nhở cô ta đi đến Miêu Trại, nơi đó có thứ mà cô ta khát vọng.

Sau khi thảo luận thì mọi người nhất trí, quyết định đi đến Miêu Trại. Trước khi xuất phát thì đám người Đường Yên chất hết vật tư lên xe sau đó khởi động xe chạy về phía Miêu Trại.

Bên trong xe, Lưu Vân cầm súng liếc nhìn Đường Yên đang nhắm mắt nghỉ ngơi ở ghế sau, khiêu khích nói: “Thật không rõ tại sao Thâm Nhã cứ nhất quyết phải mang đồ phế vật này đi? Tốt nhất là đừng cản trở mọi người, nếu không thì đừng trách tôi không khách khí!” Dứt lời, ánh mắt cô ta như có như không liếc Đường Yên một cái, hoàn toàn là đáng về chỉ cây dâu mà mắng cây hòe. Cô ta không quen nhìn đáng về đại tiểu thư của Đường Yên, tận thế, không có thực lực thì ai quan tâm làm cái quái gì, dựa vào cái gì bọn họ phải đối đầu với nguy hiểm còn Đường Yên lại bình yên hưởng thụ tất cả những điều này!

Lưu Vân lau đến khi súng ống sáng bóng, hòng súng lóe ra ánh sáng chói mắt. Lúc này Đường Yên mới không nhanh không chậm ngẩng đầu, lạnh nhạt nhìn Lưu Vân, nhất thời trong không gian chật hẹp tràn ngập mùi thuốc súng, Đường Yên nở nụ cười lạnh, người vừa mới cử động thì một con dao sắc bén đã kề sát cổ Lưu Vân, lưỡi dao sắc bén lướt qua, cô ta cảm thấy nhói một phát thì máu đã chảy ra từ chỗ vết cắt.

“Thình thịch!” Tim đập như sấm.

“A!” Những người nhất gan đã kêu lên thành tiếng, về mặt khiếp sợ, cả người run nhìn Đường Yên lạnh lùng.

“Lưu Vân, có muốn chơi một trò chơi với tôi hay không? Cô... Đoán thử xem tôi có dám cắt một dao qua cái cổ trắng nõn của cô hay không?” Giọng nói mềm mại đáng yêu lộ ra vẻ mê hoặc, không cần thận sẽ lập tức bị cô dụ dỗ. Khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười quyến rũ nhưng quanh người lại được bao bọc bởi hơi thở chết chóc: “Ừ.” Hãy vào diễn đàn Lê Quý Đôn để đọc truyện nhanh nhất và ủng hộ editor. Bên trong xe có mấy người nuốt nước miếng, tỏ vẻ không thể tin được nhìn Đường Yên bình thường kiên cường mà bây giờ lại có một mặt khát máu như vậy.

Lưu Thâm Nhã ghen hòng, nhìn trần trối, về mặt tối tăm, trong đầu nhớ lại một sự kiện, từ nhỏ Đường Yên đã lớn lên bên cạnh quân gia Đại Đại của bác sĩ Đường, quân gia kia cũng không phải là người thường, nghe nói là bộ đội đặc chủng đã xuất ngũ, khi đó cô ta từng quần quít lấy bác sĩ Đường, muốn ông bảo quân gia dạy chút ít công phu cho cô ta và Đường Yên luyện điểm, tuy nhiên đã bị quân gia từ chối.

Nhìn động tác lưu loát của Đường Yên, trong đầu xẹt qua một suy nghĩ, chẳng lẽ khi đó quân gia thoái thác, từ chối cô nhưng lại dạy riêng cho Đường Yên sao... Càng nghĩ oán hận trong lòng Lưu Thâm Nhã càng cuộn cuộn.

Một lúc sau, cô ta mới cố gắng nở nụ cười, nói: “Yên Nhi, đừng quậy nữa.” Sau đó lạnh lùng nhìn Lưu Vân: “Lưu Vân, lần sau không được vi phạm có này nữa! Yên Nhi cũng đúng là đội viên, đừng để mình nghe thấy lời này nữa.” Trách cứ rất nặng, nhất thời sắc mặt trở nên Lưu Vân hết sức khó coi, trước kia cô ta từng không ít lần làm khó dễ Đường Yên nhưng chưa từng thấy Lưu Thâm Nhã ngăn cản, tại sao hôm nay lại như vậy?

Lưu Vân hít một ngụm khí lạnh, đưa tay ôm lấy cái cổ bị thương, máu tươi chậm rãi chảy xuống theo kẽ hở giữa các ngón tay, đối diện với ánh mắt lạnh lùng có phần khiêu khích của Đường Yên, Lưu Vân không tự chủ rùng mình một cái, lấp bắp lui về phía sau. Ánh mắt của mọi người rất phức tạp, khi nhìn về phía Đường Yên thì có thêm một chút gì đó không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 14

Miêu Trại nằm ở phía Tây Nam của huyện Nghiễn Sơn, cách xa trần thế, đường vào chỉ có một con đường uốn lượn hình ruột dê, phải đi hơn một giờ mới đến được khe núi, phía trước là công vào Miêu Trại, đường núi rất lầy lội, đi hết con đường nhỏ lầy lội thì tới một cái cầu treo, làm bằng ván gỗ và dây thừng, phía dưới là một con sông sâu, rộng khoảng chừng hai mươi mét, xanh biếc trong suốt.

Đã qua giữa trưa nhưng xung quanh sơn cốc đều là sương mù dày đặc lượn lờ, đường núi hẹp dài, lầy lội chỉ đủ cho một người đi, phía trước uốn lượn không biết kéo dài tới đâu, thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng chim hót lạnh lạnh, làm cho người ta cảm thấy trống vắng tiêu điều.

Mặc dù Miêu Trại nằm ở nơi hẻo lánh nhưng ở lối vào lại có mấy chiếc xe đang đậu, theo tình hình này thì hẳn là mới bị vớt lại ở đây không lâu, xung quanh còn có vết máu màu đỏ sẫm.

Đoàn người Đường Yên xuống xe, để lại mấy người trông coi xe và vật tư. Từ Viện bị thương nặng nên ở lại, vốn Cao Phong muốn đi cùng với Luru Thấm Nhã nhưng lại bị Từ Viện lôi kéo, bắt buộc đi chỉ có thể ở lại trông xe. Vì thế người tiến vào Miêu Trại theo thứ tự là: Luru Thấm Nhã, Giang Ly, Luru Vân, Mã Lương, Hạ Thiên Vũ, Hồ Tử và Đường Yên, Hạ Thiên Vũ không cho Hạ Phân mạo hiểm nên bảo Lãnh Minh ở lại với cô, và đám người Cao Phong, nơi này quá hoang vắng, rất khó đụng phải tang thi nhưng cũng phải đề phòng người sống!

“Rầm...rầm....”

Bỗng nhiên trong một chiếc xe truyền đến tiếng va chạm, Đường Yên đứng gần đó quay đầu nhìn qua thì lập tức phát hiện trong một chiếc xe gần đó có một bóng đen, miệng không ngừng phát ra tiếng rít gào “u.u.”, dùng cặp mắt trắng dã nhìn chằm chằm bọn họ.

“Tang thi!” Mọi người không khỏi hoảng sợ, Luru Thấm Nhã phản ứng nhanh nhất, nâng tay phải không bị thương lên, bắn một phát súng.

Đi qua cầu treo, nhìn lối vào Miêu Trại được làm bằng hàng rào gỗ, vẻ mặt của mọi người rất khẩn trương, tâm tình nặng nề nhìn Miêu Trại hỗn loạn, bọn họđã tới chậm rồi!

Trên mặt đất toàn là vết máu và tay chân bị đứt lìa, vết máu đọng trên mặt đất vẫn chưa khô hoàn toàn, xung quanh vẫn còn khói thuốc súng lượn lờ, Hạ Thiên Vũ ngồi xổm người xuống, chạm vào thi thể be bét trên đất, lạnh lẽo không có độ ấm, sau đó nghiêm túc nói: “Không còn thờ nữa, hẳn là mọi chuyện xảy ra vào tối hôm qua!”

Tối hôm qua

Huyết thái dương của mọi người giật giật, phút chốc bùng tinh ra, tối hôm qua bọn họ lần trốn suốt đêm, căn cứ bị tang thi biến dị đánh lén, chẳng lẽ Miêu Trại cũng gặp nạn vào lúc đó sao? Đoàn người cẩn thận đi vào Miêu Trại, Đường Yên bình tĩnh đánh giá địa thế Miêu Trại, dễ thủ khó công, cho dù bị tang thi bao vây thì cũng sẽ không thể thua nhanh như vậy, trừ khi là do lòng người hoảng hốt, khi đối diện với nguy hiểm thì lựa chọn trốn tránh theo bản năng, tang thi bình thường không có trí khôn, không có khả năng mở hàng rào để vào được nhưng lúc bọn họ đi vào thì hàng rào đã bị mở ra, có khả năng là có người trong Miêu Trại phát hiện tang thi, trong lúc tình thế cấp bách thì định chạy trốn, mở hàng rào vì vậy mới làm cho cả Miêu Trại lâm vào tình cảnh diệt vong.

Sau khi tiến vào Miêu Trại, Luru Thấm Nhã cảm thấy giọng nói đó càng không ngừng thúc giục cô đi sâu vào trong Miêu Trại, biết rõ là rất nguy hiểm nhưng lại không muốn bỏ qua. Đột nhiên mọi người dừng lại đột ngột, nghiêm túc nhìn nhà sàn bị sụp xuống phía trước, trên đó còn có mấy vết cào, bảy người trong đoàn đều không lạ gì dấu vết này, lúc chiến đấu với tang thi chó ở thôn Kim Thạch cũng đã từng nhìn thấy nó, chẳng lẽ tối hôm qua thứ bao vây Miêu Trại không phải tang thi mà là tang thi chó sao? Suy đoán này làm cho trái tim của mọi người như rút xuống vực...

“Tách ra xem thử.” Giọng nói của Luru Thấm Nhã hơi khàn khàn, mang theo một chút hưng phấn khó phát hiện được.

Đường Yên nhíu mày, trong tác phẩm sự việc ở Miêu Trại không được miêu tả rõ ràng, tường tận, rốt cuộc Luru Thấm Nhã đã lấy được cái gì ở Miêu Trại mà có thể làm cho dị năng của cô ta chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi đã tiến hóa nhanh chóng, đạt được dị năng chữa khỏi, dị năng chữa khỏi ở tận thế chẳng khác nào bước ngoặt. Tuy nhiên đã có cô ở đây thì Luru Thấm Nhã đừng mong chiếm được lợi ích, Đường Yên yên lặng đi ở phía sau mọi người, sau khi thể hiện một phần thực lực ở thôn Kim Thạch thì mọi người đã không dám xem nhẹ cô nữa, ngay cả Luru Thấm Nhã cũng phòng bị cô nhiều hơn một chút.

Luru Vân chạm vào băng gạc quanh cổ, đầu hơi cúi xuống, hai mắt đỏ ngầu, tay nắm thật chặt, cô ta lo lắng mình sẽ không nhận được mà ra tay với Đường Yên, Luru Thấm Nhã vẫn cho rằng cô ta nhắm vào Đường Yên là vì xem thường Đường Yên, không ai biết mối hận của cô ta với Đường Yên đã có từ trước khi tận thế.

Cô ta luôn muốn tìm cơ hội báo thù nhưng lại không tìm thấy thời cơ thích hợp, sau tận thế, cô ta hốt hoảng trốn vào căn cứ lại ngoài ý muốn thức tỉnh dị năng, trở thành dị năng giả, cô đi theo Luru Thấm Nhã chỉ vì thuận tiện hành hạ Đường Yên mà thôi, Luru Thấm Nhã muốn diệt trừ Đường Yên thì cô ta cũng góp phần không ít.

Em trai cô ta còn nhỏ như vậy mà đã chết thảm thì những người này dựa vào cái gì mà có thể sống sót, cô ta không cam lòng! Không cam lòng!

Luru Vân cố gắng kiềm chế sát ý đang phun trào trong đáy lòng, siết chặt hai tay đứng ở phía sau Mã Lương, mắt nhìn Đường Yên chằm chằm.

Khác với Lưu Thấm Nhã đang hưng phấn, từ khi bước vào Miêu Trại, Đường Yên luôn có cảm giác nổi da gà, cô luôn cảm thấy có một đôi mắt đang ở trong bóng tối nhìn bọn họ chăm chăm, cảm giác này quá giống lúc cô thiêm thực giả ở nhà xưởng chế biến thực phẩm, thật giống như bị Liệp thực giả ẩn núp trong bóng tối để mắt. (Liệp thực giả là cấp cao hơn của thiêm thực giả nha)

“Đội trưởng Hạ đi cùng với Hồ Tử, tôi đi cùng với Yên Nhi và Giang Ly, Lưu Vân đi cùng với Mã Lương, mọi người tách ra hành động, chú ý đừng cách nhau quá xa!” Lưu Thấm Nhã nói xong rồi chỉ ba hướng khác nhau, bọn họ đến Miêu Trại là vì muốn thu thập tin tức, không ngờ lại gặp phải chuyện này, vì vậy tốt nhất là nhanh chóng thu thập tin tức có lợi sau đó rút lui.

“Tôi muốn ở chung đội với Đường Yên.” Lưu Vân đột nhiên mở miệng.

Lưu Thấm Nhã chưa kịp từ chối thì biến cố đột nhiên xảy ra!

Không thể! Trong lòng Đường Yên hoảng sợ, thiêm thực giả... Không nghĩ tới ở Miêu Trại lại có thiêm thực giả, khó trách vừa rồi lúc vừa bước vào Miêu Trại thì trong lòng cô đã cảm thấy bất an, giống như sẽ xảy ra chuyện gì đó!

Đột nhiên Lưu Thấm Nhã hét lớn: “Chạy mau!” Nhưng mọi người đã không kịp phản ứng nữa, thiêm thực giả cũng đã phát động công kích, nó kéo lê cái lưỡi thật dài giống như một thanh kiếm sắc bén sau đó quét ngang qua, Mã Lương tránh không kịp nên bị hất bay ra ngoài, những người còn lại đều là dị năng giả nên phản ứng nhanh hơn, trong tích tắc lúc thiêm thực giả công kích thì đã lùi về sau, tuy nhiên vẫn bị những thứ cát đá từ trận gió mà nó gây ra đập lên người, mọi người im lặng cảm thụ đau nhức truyền đến, không ai mở miệng than vãn gì cả, tất cả bọn họ đều hiểu chạy trốn quan trọng hơn nên không ai để ý mấy vết thương nhỏ ấy.

Đường Yên đứng gần Mã Lương nhất, lúc thiêm thực giả công kích thì Đường Yên nhanh chóng lùi về sau, sau đó nhìn thấy Mã Lương bị đánh bay ra ngoài, sống chết không rõ thì trong lòng hoảng sợ, sau lưng và đùi đều bị đất đá đập vào nhưng cũng may là cô mặc áo bông nên không chảy máu, nhiều nhất cũng chỉ là bầm tím mà thôi.

Từ lúc thiêm thực giả xuất hiện và bắt đầu công kích thì cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi, quá nhanh, mọi người chỉ kịp né tránh, sau khi thoát một kiếp thì mặt mọi người xám như tro tàn, trong lòng âm thầm lo lắng. Một giờ trước, bọn họ mới vừa chiến đấu với tang thi chó, sức mạnh vẫn còn chưa kịp khôi phục lại, tuy lực sát thương của thiêm thực giả yếu hơn tang thi chó nhưng bọn họ chợt phát hiện bọn họ đang làm vào đường chết, phản kích sẽ chết mà không phản kích cũng sẽ chết.

Đường Yên nhìn đoàn người đang im lặng, lo âu trong mắt càng nhiều hơn, không được, cô tuyệt đối không thể chết ở đây, cô còn chưa đến được căn cứ Thanh Long, còn chưa gặp được bác sĩ Đường thì làm sao có thể chết nhanh như vậy được, hơn nữa Lưu Thấm Nhã là nữ chính, cô ta sẽ không sẽ chết sớm như vậy!

Trong lúc Đường Yên còn đang suy nghĩ thì đột nhiên Lưu Vân hét to một tiếng: “Mọi người đi trước đi, tôi sẽ dụ nó ra xa!” Nghe vậy, mọi người kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lưu Vân đang thờ dốc ở đằng xa, khóe miệng Đường Yên giật giật, không thể tưởng được Lưu Vân lại giác ngộ cao như vậy, chịu hy sinh bản thân để bảo vệ mọi người, Đường Yên không nhịn được quay đầu nhìn Lưu Thấm Nhã, quả nhiên nữ chính có hào quang nên không giống với mọi người, luôn tìm được đường sống trong cỏi chết... Đột nhiên cô lại nghe thấy Vân giọng nói của Lưu vang lên: “Đường Yên, cô có thể ở lại giúp tôi hay không, một mình tôi chỉ sợ là không giữ được nó bao lâu.”

Nói xong cô ta còn tỏ vẻ áy náy. Tận thế, bỏ yếu giữ mạnh sẽ không bị ai chất vấn, chỉ có kẻ mạnh mới sinh tồn ở tận thế được.

Nghe được những lời này của Lưu Vân, khóe miệng Đường Yên lập tức co rút, nhìn Lưu Vân chăm chú, ánh mắt có chút khủng bố, xem ra Lưu Vân không nhìn cô chết thì nhất quyết không bỏ qua! Nhớ lại Lưu Vân là dị năng giả hệ hỏa, dọc đường đi đến căn cứ Thanh Long, cô đã nhiều lần thử cho sự khiêu khích của cô ta nhưng không nghĩ tới Lưu Vân vẫn tính kế mình khắp nơi.

Không đợi Đường Yên trả lời, Lưu Vân đã trực tiếp công kích thiêm thực giả, dụ thiêm thực giả tới chỗ Đường Yên, thấy thiêm thực giả bị Đường Yên đòi đi sự chú ý, Lưu Thấm Nhã cúi đầu xuống, suy nghĩ một lát rồi quyết đoán nói: “Lưu Vân, cậu và Yên Nhi ngăn cản nó, bọn mình đi trước một bước, đừng lo lắng, sau đi lấy súng ống và đạn dược trong xe thì nhất định mình sẽ quay lại cứu hai người.”

Nói xong, cũng không thèm quay đầu lại mà chạy sâu vào Miêu Trại.

Nghe vậy, về mặt Đường Yên đầy sự mỉa mai, chờ cô ta tới cứu mình sao, trừ khi trời đổ mưa máu, đến lúc đó thì xương cốt của cô cũng bị thiêm thực giả nhai nát rồi!

Hạ Thiên Vũ ngạc nhiên nhìn Lưu Thấm Nhã rồi đi một cách nhẹ nhàng, về mặt thay đổi, nhìn thiêm thực giả và Đường Yên một cái, không nói gì cả sau đó cùng với Hồ Tử chạy ra khỏi Miêu Trại, bọn họ đến Miêu Trại là để tìm kiếm thông tin nhưng không lường trước Miêu Trại đã sớm bị tang thi công phá, súng đạn trên tay không còn nhiều lắm, thay vì lãng phí thời gian thì chỉ bằng nhanh chóng chạy tới chỗ chiếc xe, tiếp thêm súng đạn rồi đến hỗ trợ.

Đường Yên nhanh nhẹn trốn tránh công kích của thiêm thực giả, đã có kinh nghiệm nên cô tương đối thông dong hơn, so với sự thoải mái của Đường Yên thì Lưu Vân lại rất chật vật, thiêm thực giả phòng ngự không tệ, kinh nghiệm chiến đấu của Lưu Vân lại không đủ, cầu lửa không thể không làm gì được phòng ngự của thiêm thực giả, vết thương trên người cô ta càng ngày càng nhiều...

Thấy Đường Yên thành thạo, Lưu Vân âm thầm lo lắng, về mặt trở nên hung ác nham hiểm, thật vất vả tìm được cơ hội tốt như vậy, sao cô ta có thể cam tâm bỏ qua cho Đường Yên cho nên cô ta đáng cược một ván, tìm cách né tránh sau đó ném cầu lửa vào mắt thiêm thực giả, thiêm thực giả nhanh nhạy né tránh, cái lưỡi dài mềm dẻo không ngừng uốn lượn, hai móng vuốt để lại vết cào thật sâu trên mặt đất: “Rầm!” Cầu lửa trúng vào mắt phải của thiêm thực giả.

“U...u “Thiểm thực giả phát cuồng, hai móng vuốt lóe sáng định vồ Đường Yên.

“Hãy...” Đường Yên ném côn cảnh sát, móc súng lục ra bắn thiểm thực giả “Pằng...pằng “Bắn liên tục hai phát, sau lưng cô bị một vật cứng đâm trúng, chỗ bị đâm thủng truyền đến một tiếng động nhỏ, ngay sau đó mùi máu tươi nhanh chóng tản ra...

“A...”

Ngay sau đó, chỗ Lư Vân vang lên tiếng kêu thảm thiết, Đường Yên nhìn thấy móng vuốt của thiểm thực giả đâm thủng bụng Lư Vân, dưới tình thế cấp bách, dị năng lõi điện chấn động, ngưng tụ thành tia trong lòng bàn tay Đường Yên: “Lôi bạo!” (Dịch ra là sấm sét nổ tung mà dịch thuần quá thì mất ngẫu nên thôi nhé) Đường Yên nhắm thẳng vào bụng thiểm thực giả, không thèm che giấu thực lực nữa mà lao thẳng tới chỗ thiểm thực giả, đáng người mạnh mẽ, lao vun vút giống như nhận mưa, giao long xuất động. (giao long ra khỏi động, con này hơi giống con rồng mà ở dưới nước, hình như bên mình gọi là thường luồng ấy)

“Rầm... ầm”

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, nội tạng nổ tung, nhuộm đỏ bốn phía xung quanh, mùi hôi thối tràn ngập trong không gian.

Đường Yên thở gấp, ngồi bệt dưới đất. Sau lưng bị một mảnh trúc cắt qua để lại miệng vết thương không nhỏ, thân thể Đường Yên đã nước trong không gian cường hóa và trải qua rèn luyện nên vết thương nhỏ này không ảnh hưởng gì lớn, chẳng qua cô không nghĩ tới dị năng giả cấp hai lại mạnh như vậy, cô chưa từng quên tình cảnh lúc ở nhà xưởng chế biến thực phẩm gần như là cử tử nhất sinh mới mới giết chết được thiểm thực giả kia.

Đường Yên ghi ngoi một lát sau đó chậm rãi đứng dậy, thông dong ngoi xỏm xuống, lấy tinh hạch trong đầu thiểm thực giả ra, lấy nước trong không gian rửa sạch hai tay, sau khi làm xong tất cả thì cô nhận ra vết thương sau lưng là kiệt tác của Lư Vân.

Lư Vân đang nằm hấp hối trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, bụng bị thiểm thực giả đâm thủng, máu tươi nhuộm đỏ cả người, khiếp sợ nhìn dị năng lõi điện trên đầu ngón tay Đường Yên: “Ha ha... Hóa ra mày đã thức tỉnh dị năng từ sớm, không nghĩ tới... Mọi người đều bị mày lừa, Đường Yên, tao hận không thể giết chết mày... Không nghĩ tới cuối cùng người chết lại là tao, tao không cam lòng... Tao không cam lòng! Dịch Nhi nhỏ như vậy, nhỏ như vậy mà... Tại sao mày lại nhẫn tâm như thế.”

“Mày nói cái gì?” Đường Yên nhìn Lư Vân đang điên cuồng, khuôn mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà làm cho Lư Vân hận cô như vậy.

“Ha, xảy ra chuyện gì...” Lư Vân lớn tiếng cắt đứt lời nói của Đường Yên, hai mắt đỏ ngầu nhìn về phía cô: “Một năm trước, tai nạn giao thông trên đường Bảo Cường, thành phố Đông An, tỉnh Quảng Nam, mày quên rồi hả... Dịch Nhi mới mười một tuổi, mười một tuổi thôi... Tại sao mày lại nhẫn tâm... Đường Yên, mày sẽ chết được không từ tế... Chết được không từ tế...”

“Chết đi!”

Nhìn thấy Đường Yên thất thần, Lư Vân tập trung dị năng lần cuối cùng đồng thời cũng rửa xả Đường Yên, cho dù cô ta chết thì cũng muốn lôi kéo Đường Yên cùng xuống địa ngục.

Sát khí đánh úp tới, Đường Yên không hề nghĩ ngợi đánh ra một chiêu “Lôi bạo”.

“Rầm...” Một đám khói hình nấm tản ra, tiếng nổ tung kèm với máu thịt tung tóe.

Bầu trời đầy máu tanh, Đường Yên chậm rãi đi khỏi chỗ đó khoảng mười mét, rồi ngừng lại ở chỗ sân nhà bị sụp, trên đầu ngón tay tập trung lõi điện, nói nhỏ: “Mã Lương, nói đi, muốn chết hay là muốn sống”

Miêu Trại yên lặng, chỉ còn lại tiếng gió, một lúc sau... thì một giọng nói khàn khàn, thô ráp truyền đến : “Sống...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 15

Sau khi báo Mã Lương rời khỏi Miêu Trại tìm Hạ Thiên Vũ, Đường Yên mệt là ngồi ở dưới đất, cởi áo khoác dính máu ra, cúi đầu nhìn đồng hồ, một giờ hai mươi phút chiều... Đã nửa giờ đồng hồ rồi.

Đường Yên lấy thuốc đã đoạt được ở kho hàng tại trấn nhỏ trong không gian ra, uống hai viên thuốc giảm đau rồi dùng nước sát trùng rửa miệng vết thương, cây trúc của Lư Vân đâm vào rất sâu, nếu xử lý không tốt thì rất có thể sẽ bị uốn ván, từ sau khi thức tỉnh dị năng lõi điện, lại uống nước trong không gian thì thân thể đã được cường hóa toàn diện, tuy vết thương nhỏ này không nguy hiểm đến tính mạng nhưng vẫn cần thận một chút thì hơn!

Vừa rồi lúc đánh nhau, nhìn thoáng qua thì cô có vẻ thành thạo nhưng thật ra lại nguy hiểm vạn phần, tuy cô tránh được đánh lén của Lưu Vân, thể lực sự nhanh nhẹn cũng hơn kiếp trước nhưng lại không có cách nào sử dụng thành thạo được, còn phải chậm rãi rèn luyện thêm, phải hoàn toàn hòa hợp với thân thể này thì mới phát huy hết trình độ và tiềm năng được.

Đường Yên kéo cơ thể đau nhức, tùy tiện tìm một chỗ sạch sẽ, lấy đồ ăn từ trong không gian ra ăn một chút, phải nắm chặt thời gian tìm được đám người Lưu Thâm Nhã, vì không thời gian nên Đường Yên lấy toàn thực phẩm chín, một cái bánh mì, một hộp sữa chua là xong bữa.

Nghỉ ngơi bảy tám phút, miệng vết thương sau lưng đã không còn chảy máu, cảm giác mệt mỏi cũng giảm đi nhiều, Đường Yên khoác lên áo khoác, thả Buster đang ở trong không gian ra, cô đang lo không biết nên tìm lý do gì để giữ Buster ở bên người thì tình hình trước mắt đã tạo cho cô một cái cơ hội.

Đặt Buster lên trên vai, Đường Yên cảm sung lực đi vào sâu trong Miêu Trại..

Người tộc Miêu sống ở Miêu Trại, lịch sử của tộc Miêu rất lâu đời, tương truyền tổ tiên của tộc Miêu chính là bộ lạc Xi Vu đã đi ngược dòng sông đến Trung Nguyên sinh sống, trong thời kì Thương Chu, trước tiên tộc Miêu sinh sống ở trung và hạ du sông Trường Giang, thành lập nước “Tam Miêu” chuyên về nông nghiệp, tộc Miêu cũng có ngôn ngữ và chữ viết của riêng mình.

Người Miêu dùng máu để nuôi dưỡng những ca khúc cổ xưa và thần thoại, xem núi đá đen dựng đứng là quê hương, ruộng bậc thang được xây dựa vào núi, tín ngưỡng vạn vật, sùng bái tự nhiên, thờ phụng tổ tiên.

Sương mù dày đặc tan đi, lộ ra bộ mặt vốn có của Miêu Trại, những ngôi nhà có lan can được xây dựa vào núi, những con đường lát đá xanh ở trong trại vì địa hình mà nhô lên lõm xuống, bình thường ở bên trong trại luôn yên tĩnh an bình nhưng giờ phút này lại tiêu điều và quỷ dị, đi theo Buster quẹo trái phải, bất tri bất giác lại đi vòng ra phía sau núi, những hàng rào bằng gỗ bị vót nhọn, chống ngược lên, hai bên cổng vào có xây dựng hai chòi canh gác, trên đất có vài thi thể cứng ngắc, bị cắn xé đến máu thịt bے bết.

Đường Yên đi thật nhẹ nhàng, dọc theo con đường được xây vòng theo sườn núi, trên nam thạch ở đó có khắc những đồ văn hiến tế theo phong cách cổ xưa, không khó để nhận ra phía sau núi Miêu Trại được canh giữ rất nghiêm ngặt, không có tang thi, Đường Yên cẩn thận đi qua hành lang dài thì có một tòa nhà bằng đá xanh đập vào mắt, nhà đá tòa ra một loại không khí rất kì dị, bên ngoài còn lưu lại vài vết máu đã khô, Đường Yên ngồi xuống chạm vào nó, vết máu không động lại... mà kéo dài đến chỗ vách núi đen, rồi dừng lại ở mấy tảng đá vị vỡ vụn lòi ra.

“... Giang Ly?”

Áo quần trên mấy tảng đá bị vỡ vụn rất giống quần áo mà Giang Ly đã mặc, khỏe miệng Đường Yên nhếch lên thành nụ cười lạnh nhạt, trong tác phẩm có nhắc đến Giang Ly đã mất tích ở Miêu Trại, bây giờ xem ra có thể là Giang Ly đã ngã xuống vách núi đen, ở gần lại không có dấu vết đánh nhau, chẳng lẽ Giang Ly tự mình nhảy xuống?

“Meo...” Buster nhe răng nhếch miệng, xù lông, hướng về nhà đá kêu to.

Đường Yên tới gần nhà đá, chỗ cổ tay truyền đến cảm giác nóng rực, đây là... Đường Yên chấn động, cẩn thận đi vào nhà đá, qua đại sảnh, phòng ngủ chính, phòng khách... Đường Yên đều cẩn thận tìm kiếm một lần, những thứ thuận mắt đều bị Đường Yên thu vào không gian, đột nhiên tầm mắt Đường Yên dừng ở một góc tối trong phòng, trong ngăn tủ làm bằng pha lê có trưng bày một cây kiếm, vỏ kiếm có phong cách cổ xưa, lộ ra cảm giác thần bí, thân kiếm đen nhánh, không có gì xuất sắc nhưng lại được cất giữ rất cẩn thận, Đường Yên dùng súng mở khóa ngăn tủ lấy cây kiếm ra, rất nhẹ, gần như không cảm nhận được bất cứ sức nặng vào, lúc cầm còn có thể cảm thấy được một hơi thở ôn hòa, ở dưới ánh sáng, thân kiếm như ẩn như hiện từng đợt ánh sáng xanh.

Đường Yên nắm chặt vỏ kiếm, chậm rãi mở niêm phong, thân kiếm hiện ra ánh sáng lạnh... kiếm tốt! Đường Yên vui sướng nắm cây kiếm, lúc trước khi dùng côn chiến đấu với thiêm thực giả thì cô luôn suy nghĩ đến việc mình không có vũ khí nào thích hợp, súng tuy tốt nhưng không có đạn thì cũng chỉ là đồ bỏ. Kiếp trước Đường Yên là một bộ đội đặc chủng, đối cô mà nói thì vũ khí lạnh không xa lạ gì, so với vũ khí nóng thì cô thích dùng vũ khí lạnh hơn.

“Lưu Thâm Nhã đi đâu rồi?” Đường Yên cau mày, trên đường đến Miêu Trại, Đường Yên đã phát hiện ra Lưu Thâm Nhã không thích hợp, cô không tin cô ta sẽ chết ở Miêu Trại, sau khi rời khỏi nhà đá, quẹo qua mấy khúc quanh thì Đường Yên cất kỹ súng ống, trên tay cầm thanh kiếm, Buster vẫn cảnh giác, nhìn về phía nhà đá rít gào như trước.

Đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng thở gấp, Đường Yên lập tức xoay người, trong nháy mắt tuốt kiếm ra khỏi vỏ, trực tiếp chém tang thi ở phía sau thành hai nửa.

“A”

Một tiếng hét chói tai như muốn cắt qua bầu trời, khuôn mặt Đường Yên nhăn nhó, làm sao cũng không thể tưởng được một người đàn ông lại có thể phát ra tiếng hét như vậy, đáng chết... Chẳng lẽ cậu ta không biết tiếng động lớn như vậy sẽ hấp dẫn tang thi đang ở gần đây đến sao? Đến lúc đó nếu như tang chận ở hành lang dài giữa sườn núi thì đừng mong chạy thoát!

Không nghĩ quá nhiều, Đường Yên nhanh nhẹn chạy đến chỗ phát ra tiếng hét.

Lướt qua nhà đá, đi xuống bậc thềm thì nhìn thấy một tên tang thi đang cắn xé thịt người, miệng đầy máu tanh.

Đột nhiên có một cái nôi sắt lướt qua chỗ Đường Yên, đập vào tên tang thi.

Dị năng giả hệ kim!

Đường Yên nghiêng người, giờ kiểm chém giết tên tang thi bị nòi sắt đập đến choáng váng sau đó xoay người nhìn lại, khuôn mặt người đó rất thanh tú, là một đứa con trai, ước chừng mười bảy, mười tám tuổi.

Cậu ta nhìn thấy thân thủ linh hoạt của Đường Yên, nhất thời hai mắt lóe sáng: “Chào chị, em tên là Miêu Trạch, là người Miêu Trại, mười tám tuổi.”

“Đường Yên.”

“Chị Yên, kế tiếp chị định đi đâu? Toàn bộ người trong trại đã chết, chị có thể mang em rời khỏi đây không? Vừa rồi chị cũng thấy đấy, em có siêu năng lực, em sẽ không cản trở chị, thật đó...” Miêu Trạch lải nhải xong thì dùng hai mắt nhìn Đường Yên chăm chăm, vẻ mặt cô đơn mang theo khăn cầu và đáng thương, trên người cũng dính không ít máu.

“Ngừng...” Đường Yên cắt đứt lời Miêu Trạch, hỏi: “Nói cho chị biết Miêu Trại đã xảy ra chuyện gì? Tại sao chỉ có mình em còn sống? Những người khác đi đâu rồi?”

Nghe Đường Yên hỏi xong, Miêu Trạch im lặng, cúi đầu, nhìn mặt đất đến gần ngơ sau đó mới nhỏ giọng giải thích mọi chuyện đã xảy ra vào tối hôm qua, sau khi tận thế, Miêu Trại có người bị nhiễm bệnh độc tang thi, hôn mê bảy giờ, sau khi tỉnh lại thì biến thành tang thi cắn người nhưng cũng may là số lượng không nhiều lắm và bị người trong trại kịp thời phát hiện và khống chế nên không xảy ra chuyện lớn gì nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, dần dần không ngừng có người bên ngoài trốn vào Miêu Trại tị nạn, cuộc sống ở Miêu Trại đều là tự cung tự cấp, không giống như ở thành phố, đến hành tẩu cũng phải bỏ tiền ra mua nên cho dù là tận thế cũng không phải lo ăn uống, chẳng qua người ngoài càng nhiều thì phiền toái cũng bắt đầu...

Mâu thuẫn dần dần trở nên gay gắt, đồ ăn cũng càng ngày càng thiếu thốn, ngày hôm kia không biết tại sao bên ngoài trại đột nhiên xuất hiện tang thi, số lượng không ít, có người nóng nảy, không để ý đến lời khuyên mà mở hàng rào... thì lập tức xảy ra chuyện, trước khi mọi chuyện xảy ra thì cậu đã bị ông dẫn đi, giấu vào nhà đá ở trong sườn núi, đây vốn là chỗ ở của đại tể tư.

Chỉ trong một đêm ngắn ngủi mà Miêu Trại đã hóa thành đồng hồ độn, không còn tồn tại nữa.

Nghe Miêu Trạch kể lại xong, Đường Yên liền chìm vào suy nghĩ, trong Miêu Trại có gần ngàn người, ngoại trừ những người hoảng hốt chạy trốn ra ngoài đêm qua, trong trại chết vài trăm thì nhất định bên trong Miêu Trại vẫn còn người sống sót, vậy thì... những người đó đã đi đâu?

“Miêu Trại có chỗ nào có thể trốn hay không?” Từ trước đến giờ Miêu Trạch luôn thần bí, hơn nữa Miêu Trạch to như vậy, không có khả năng không có chỗ trốn được, Đường Yên quay đầu nhìn Miêu Trạch thì nhìn thấy vẻ mặt Miêu Trạch hoảng hốt, hiển nhiên là đã nhớ ra cái gì đó.

“Có.” Miêu Trạch gật đầu nói.

“Dẫn chị đi.”

“Không được, phía sau núi Miêu Trại là cấm địa, ngoại trừ tộc trưởng và đại tể tư thì cho dù là người tộc Miêu dân cũng không được tự tiện vào đó...” Miêu Trạch nhanh chóng lắc đầu, từ chối yêu cầu của Đường Yên.

“Muốn chết không?” Đường Yên lạnh lùng đặt kiếm ở trên cổ Miêu Trạch, sắc bén thanh kiếm sắc bén xẹt qua, để lại trên cổ Miêu Trạch vết máu nhàn nhạt.

“Ừng ực!” Miêu Trạch khó khăn nuốt nước miếng, nuốt phực, Miêu Trạch đã không còn nữa thì còn tuân thủ chuyện này làm gì, hơn nữa cậu cũng muốn đi vào trong đó nhìn xem ông còn sống hay không?

Miêu Trạch dẫn đường, hai người đi vòng qua nhà đá, men theo một con đường nhỏ giấu kín, chậm rãi đi vào sâu trong rừng sau núi Mèo, vừa đi vừa nghe Miêu Trạch nói lịch sử Miêu Trại.

“Đây là chỗ nào vậy?” Đường Yên cau mày, đánh giá thạch bích xung quanh, bên trên thạch bích có điêu khắc thạch bích, làm cho người ta cảm thấy nặng nề đến cực điểm.

Miêu Trạch cũng lo sợ không yên, bất an đi theo phía sau Đường Yên: “Phía sau núi là cấm địa Miêu Trại, trong trại, ngoại trừ tộc trưởng và đại tể tư thì người thường không được tự tiện đi vào phía sau núi, người vi phạm phải bị độc hình vạn cổ, em sống cùng với ông từ nhỏ nhưng rất ít nghe ông nhắc tới cấm địa phía sau núi, em cũng không rõ có nguy hiểm hay không nên chị cẩn thận một chút!”

Đường Yên gật đầu.

Tộc Miêu ở Tương Tây am hiểu cổ độc, Đường Yên nghe Miêu Trạch nói xong thì trong lòng không khỏi cảm thấy bất an còn Buster lại hồn nhiên không phát hiện ra, cứ thúc giục Đường Yên đi về phía trước giống như phía trước có cái gì đó hấp dẫn nó vậy. Hai bên thạch bích có đốt nền, ánh nến mờ mờ chiếu rọi đường đi làm làm cho người ta cực kỳ sợ hãi!

“Cứu mạng” “Đột nhiên có một giọng nữ chói tai vang lên, dọa Đường Yên và Miêu Trạch sợ hết hồn.

Cách đó không xa có một quảng trường rộng lớn, bốn phía được trang trí bằng các ngọn đuốc, chính giữa là một viên dạ minh châu cực lớn, giữa quảng trường có một cái ao, bên trong chứa máu loãng đỏ sẫm, xung quanh toàn là đầu lâu xương trắng, trên quảng trường cũng được khắc phù văn thần bí.

Giờ phút này quảng trường luôn trống trải lại có không ít tang thi, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng la hét và đánh nhau, Đường Yên thoáng nhìn thấy bên

trong có mấy khuôn mặt quen thuộc sau đó ước lượng số lượng tang thi, chắc đám người tộc Miêu chạy trốn mà Miêu Trạch nhắc đến đã chạy vào sau núi Miêu Trại nhưng bọn họ lại không lường trước được trong đám người đó có người bị nhiễm bệnh độc tang thi nên trốn vào trong cấm địa thì không thoát được mà ngược lại còn bị tang thi giết hết .

Nhưng mà... làm sao Luru Thấm Nhã tìm được cấm địa này?

“Đường Yên? Đường Yên, thật sự là cô!” Đột nhiên xa xa vang lên một giọng nói kích động, Đường Yên nhú mày nhìn qua, đúng là đám người Hạ Phân, không nghĩ tới bọn Hạ Thiên Vũ = đều đến đây, xem ra cấm địa phía sau núi Miêu Trại thật sự là miếng mồi ngon, ai cũng đến để chia một miếng, ở trong góc còn có không ít người trốn, có thể là người từ huyện Nghiễn Sơn trốn tới đây, cũng có thể là người dân trong trại, nếu là bình thường thì nhất định người tộc Miêu sẽ không xâm nhập vào cấm địa phía sau núi này vì tộc quy của tộc Miêu rất nghiêm ngặt.

“Tại sao mọi người đều đến đây vậy?” Đường Yên giả bộ hoang mang, liếc nhìn Mã Lương đứng bên cạnh Luru Thấm Nhã, gật đầu nhẹ đến mức không thể nhận ra.

Nhìn thấy sắc mặt của đám người Luru Thấm Nhã không đổi, Đường Yên đoán rằng Mã Lương đã kể chuyện Luru Vân cho Luru Thấm Nhã nghe, khóe miệng bất giác nhếch lên thành nụ cười lạnh lùng, những người này thật sự nghĩ rằng cô dễ bắt nạt mà! Lúc thiêm thực giả xuất hiện thì chạy cực nhanh, sau đó lại bắt đầu oán trách người khác không rat ay giúp đỡ, thật là vô si!

Nhận ra nghi ngờ của Đường Yên, Hạ Thiên Vũ mở miệng giải thích: “Thấy cô và Luru Vân ở lại gần căn tang thi biến dị nên tôi và Hồ Tử ra khỏi Miêu Trại tìm bọn A Phân báo họ chuẩn bị đạn dược để quay về giúp đỡ, sau khi chúng tôi quay trở lại thì phát hiện tang thi biến dị và Luru Vân đều đã chết, cô thì không rõ tung tích nên chúng tôi mới lần theo...”

À, Đường Yên gật đầu, so với Luru Thấm Nhã cứ ra về thiện lương thì Hạ Thiên Vũ tốt hơn nhiều, ít nhất anh ta còn quay lại, tuy nhiên bây giờ điều đó đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là...” Tang thi đều đã xúm lại đây mà mấy người không làm gì sao?” Hừ, chẳng lẽ những người này còn muốn chờ cô ra tay sao, quét mắt nhìn đoàn người đang run lẩy bẩy trong góc, ánh mắt Đường Yên xẹt qua khinh thường, ở tận thế, những người không tự cứu mình mà còn mơ mộng hảo huyền, chờ đợi người khác chia tay giúp đỡ hoặc đứng một bên chỉ trích người khác lạnh lùng, vô lương tâm hay da mặt dày chiếm lấy vật tư thì những người như thế thường sẽ chết sớm nhất...

“A!” Lúc này Hạ Thiên Vũ mới lấy lại tinh thần, hiện tại cũng không phải là thời cơ tốt để “ôn chuyện” nên anh ta nâng đạn, nâng tay, nhắm ngay vào đầu tang thi.

Rất nhanh tang thi xung quanh quảng trường đã bị thanh lý sạch sẽ.

“Luru Thấm Nhã, mày là đồ đê tiện, không biết xấu hổ, giả bộ cái gì, vừa rồi nếu không do mày thì làm sao Cao Phong bị thương được, bây giờ lại còn giả bộ vô tội, giả bộ ngây thơ hả?” Nửa bên mặt Từ Viện quần đầy băng gạc, trên người có không ít vết bầm, nửa cánh tay Cao Phong bị xé rách, để lộ một vết thương sâu thấy xương, dù Cao Phong là dị năng giả thì cũng không chịu nổi vết thương như vậy, gương mặt anh ta trắng bệch không có chút máu, mấy chỗ khác trên người cũng loang lổ vết máu, thật đúng là tìm được đường sống trong chỗ chết.

“Từ Viện, vừa rồi tình huống nguy cấp nên nhất thời Thấm Nhã không chú ý được.” Giang Ly cắn băng gạc, băng bó kỹ cánh tay bị thương, tính tình Giang Ly không tệ cũng rất ít khi nói chuyện lớn tiếng. Hôm nay anh ta bị thương, đội bọn họ mười bốn người, bốn dị năng giả đã mất Luru Vân, người bình thường cũng chết ba, một bị thương, tâm tình vốn không quá tốt, lúc này lại nghe Từ Viện chỉ trích Luru Thấm Nhã nên cực kì tức giận, nếu không Từ Viện hét to thì làm sao có nhiều tang thi bao vậy, tấn công bọn họ như vậy? Lúc ở trấn nhỏ anh ta đã không ưa Từ Viện, chắc là vì Luru Thấm Nhã nên mới nhìn xuống, bây giờ lại ồn ào thành như vậy nên anh ta cũng lười khách khí với Từ Viện.

Nghe Giang Ly nói xong, Đường Yên quét mắt nhìn quanh thì thoáng thấy Luru Thấm Nhã rất chật vật, phía sau đang cất giấu cái gì đó còn người dân tộc Miêu thì đang trốn ở trong góc phòng nhìn chằm chằm Luru Thấm Nhã, không ít người còn nắm gậy gộc và cuốc, có vẻ như bọn họ đang dè chừng dị năng giả bên này nên không thể ra tay.

“Cẩn thận!” Miêu Trạch nhắc nhở Đường Yên, chặn cây gậy đang vung tới ở bên trái.

Đường Yên cảnh giác lui hai bước, phòng bị nhìn mười mấy người gần đó, trong mắt hiện lên nghi ngờ, rõ ràng mười mấy người này chia làm hai tốp hơn nửa đều nhìn chằm chằm Luru Thấm Nhã, một người trong đó, trên tay còn có súng, những người này đều mặc đồ tộc Miêu, khi nhìn thấy những người này thì rõ ràng sắc mặt Miêu Trạch có thay đổi.

“Miêu An Bang, đúng là ông, ông trở lại Miêu Trại lúc nào?”

Miêu An Bang đang giờ súng rất súng sốt, chưa kịp trả lời thì đã bị một thanh niên đối diện mặc đồ tộc Miêu cắt đứt, bộ dạng của thanh niên đó rất đôn hậu nhưng đôi mắt lại khôn khéo, là loại người không an phận: “Miêu Trạch, hàng rào ở bên trong trong trại là do tên khốn khiếp này mở ra, tang thi cũng là do ông ta dụ đến, ông ta còn dẫn theo người ngoài xâm nhập cấm địa phía sau núi, hại chết tộc trưởng, cậu không biết đâu, tộc trưởng chết rất thảm... Miêu Trạch, nhất định không thể bỏ qua cho ông ta, người như thế cho dù bị vạn cớ rủa rồi cũng không đủ.”

“Bọn họ là ai?” Đường Yên hỏi. Hai người không giống người tốt, sợ là đều có ý định xấu gì đó.

“Đây là Miêu An Bang, năm năm trước ông ta có ý đồ xâm nhập cấm địa phía sau núi nên bị ông đuổi ra khỏi Miêu Trại. Miêu Bác Văn, là chú trong tộc của em, nhưng tại sao hai người lại ở cấm địa? Tổ huấn trăm ngàn năm của Miêu Trại đã dạy là ngoài tộc trưởng và đại tể tư thì những người khác không được tự tiện xâm nhập cấm địa, mấy người muốn làm trái với tổ huấn sao?” Khuôn mặt non nớt ngây ngô của Miêu Trạch lộ ra tối tăm, ông đã chết, Miêu Trại cũng không còn, những người này lại không để ý tổ huấn mà xâm nhập cấm địa là muốn làm cái gì?

“Miêu Bác Văn, mày đừng có giả bộ thanh cao, tao còn không hiểu tâm địa gian xảo của mày sao...” Miêu An Bang căm ghét, liếc Miêu Bác Văn một cái, không để ý đến Miêu Trạch, gả xoay người nhìn chăm chăm Luru Thấm Nhã, cất giọng nói ngạo độc: “Đồ đệ tiện, tốt nhất là mau lấy đồ ra, không thì đừng trách Miêu An Bang tao không biết thương hương tiếc ngọc?”

Miêu An Bang vừa nói thì Miêu Bác Văn cũng phản ứng, gả lạnh lùng, nhìn chăm chăm Luru Thấm Nhã: “Đúng vậy, mau lấy đồ vật ra, đó là đồ của Miêu Trạch, làm gì đến lượt đồ đệ tiện như mày lấy đi.”

Luru Thấm Nhã cúi thấp đầu, thấy không rõ về mặt còn Giang Ly thì nghiêng người, chắn ở phía trước cô ta.

Đường Yên nhướn mày, thu hết biểu tình của mọi người vào mắt, Đường Yên khẽ nhúc nhích, vừa lúc nhìn thấy trên mặt Luru Thấm Nhã hiện lên vẻ ác độc rồi biến mất, cô chớp mắt, vuốt ve chỗ lúc trước đeo vòng bạch ngọc đang nóng rực ở cổ tay trái, có thể làm cho Luru Thấm Nhã không thêm kiên cố mà lộ ra tính tình chân thực để đoạt được nó thì chắc chắn thứ này không hề đơn giản! Sẽ là cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 16

“Thấm Nhã, em đang cầm cái gì vậy?” Sắc mặt Giang Ly vẫn không đổi, trong đội đã chết mấy người, lúc này mà giải quyết mâu thuẫn thì thật không đúng lúc.

Luru Thấm Nhã cúi đầu, một lúc lâu vẫn không trả lời, đúng là cô ta đang giữ thứ ở bên trong cấm địa kia, không chỉ thứ đó mà trong tay cô ta còn đang giữ cả huyết hạch trong đầu tang thi chó. Nhưng mà Luru Thấm Nhã không muốn giao, cô ta xuất thân từ hệ khảo cổ, không phải là đám người quê mùa ở Miêu Trạch này, so với mạng người thì thứ này quan trọng hơn rất nhiều, lọt vào tay bọn họ thì quá lãng phí. Cô ta là dị năng giả, mà những người này chỉ là người thường, lúc cần thiết giết người thì vẫn phải làm... Tận thế, mạng người là thứ không đáng giá nhất.

Thấy Luru Thấm Nhã im lặng, trong lòng Giang Ly thoáng qua thất vọng khó phát hiện, từ tận thế đến giờ, anh ta và Mã Lương luôn đi theo bên cạnh Luru Thấm Nhã dầm mưa dãi nắng, lúc chém giết tang thi thì luôn ở tuyến đầu, dùng mạng sống để chiến đấu mà bây giờ... Cô vì một thứ không biết có giá trị như thế nào mà vứt bỏ bọn họ, chẳng lẽ trong lòng cô tính mạng của bọn họ không bằng bảo vật ở Miêu Trạch sao?

Nhìn thấy thất vọng trong mắt Giang Ly, Luru Thấm Nhã sùng sốt, trong mắt cô ta hiện lên một luồng sát khí, lạnh lùng liếc nhìn Miêu An Bang đang giờ sùng. Luru Thấm Nhã hơi cúi người, tay cử động rất nhẹ, đột nhiên có mấy tia sáng trắng hiện ra, trong thoáng chốc đó, vài lưỡi dao nước lướt nhanh về phía Miêu An Bang.

“Lưỡi dao nước!” Cùng với một tiếng kêu khẽ, sáu bảy lưỡi dao nước bay thẳng về phía Miêu An Bang, đồng thời cô ta cũng xoay người bắt lấy Miêu Trạch, lấy một lưỡi dao nước trong suốt kẻ sát cổ cậu.

Miêu An Bang chỉ là một tên côn đồ cậy mạnh, thùng rỗng kêu to, sao có thể né tránh lưỡi dao nước bay thẳng tới được vì vậy máu tươi phụt ra từ người gã, sùng ống đang cầm ở trên tay rơi xuống đất. Thân mình gã co rút ngã xuống đất, bị máu tươi nhuộm đỏ... Quyết đoán mà tàn nhẫn, mọi người chợt cảm thấy cô mình đột nhiên lạnh lẽo, cả người run rẩy, lập tức đứng im tại chỗ không động đậy nữa, hai chân Miêu Bác Văn run lên, đồng tử mở to nhìn Miêu An Bang nằm trên mặt đất sau đó bất giác đưa tay lên sờ cổ mình, bàn tay nắm gậy gỗ không ngừng run rẩy.

Đường Yên tán thưởng một tiếng, không hổ là nữ chính, đủ ác độc và quyết đoán... không dong dài, dây dưa chút nào. Nếu là trước tận thế, quả thật đáng về này của Miêu An Bang và Miêu Bác Văn có thể dọa cho người ta sùng người! Nhưng mà đừng quên... Đây là tận thế, tất cả trật tự đều bị thay đổi, kẻ mạnh làm chủ, nắm đám của ai cũng rắn hơn thì người đó chính là đại ca! Sáu bảy lưỡi dao nước, nếu cô nhớ không lầm thì lúc trấn nhổ Luru Thấm Nhã chỉ có thể phóng ra ba bốn lưỡi mà thôi, tiến bộ rất nhanh!

Không thèm để ý đến đáng về sợ sệt của đám người Miêu Bác Văn, Luru Thấm Nhã thu hồi tầm mắt, đôi mắt tối đen lạnh lùng liếc nhìn Miêu Bác Văn, trong đó xẹt qua một chút ghét khinh thường, cô ta không muốn làm đến cùng, nhưng mà thứ ở trong ba lô kia bắt buộc cô ta phải làm như thế.

“Chị Yên...” Miêu Trạch phát run, khẩn cầu nhìn Đường Yên.

Nhìn đám người đang giằng co, Hạ Thiên Vũ diu Hạ Phân lui ra ngoài, Lãnh Minh, Hồ Tử cũng nhắm mắt theo đuôi, dùng hành động cho thấy bọn họ không xen vào cuộc tranh chấp này, thái độ đó hấp dẫn sự chú ý của Đường Yên, biết thời thế, tiền lui thỏa đáng, Hạ Thiên Vũ này không tầm thường nhưng... Vì sao trong tác phẩm lại không đề cập đến người này? Tuy nhiên cô chỉ suy nghĩ trong chốc lát rồi thôi.

“Luru Thấm Nhã, cậu ta là người tôi mang đến.” Đường Yên nói.

“Yên Nhi, giết bọn họ đi.” Luru Thấm Nhã ngẩng đầu, liếc nhìn đám người Miêu Bác Văn rồi mở miệng, lưỡi dao nước đang để ở cổ Miêu Trạch lại đâm vào sâu thêm hai phân, vết thương còn chưa hoàn toàn khép miệng lúc này lại bắt đầu chảy máu, cô ta gần như nhìn Đường Yên lớn lên nên hiểu Đường Yên hơn bất cứ người nào, một khi Đường Yên đề ý đến người nào thì nhất định sẽ dùng hết sức lực để bảo vệ, nếu không phải đám Giang Ly đều bị thương không nhẹ thì cô ta cũng không đến nỗi không có ai để dùng, sau khi từ miệng Mã Lương biết được thực lực của Đường Yên không thể khinh thường thì cô ta liền cảnh giác: “Em cũng biết tính của chị rồi đây, chị không thích nói lần thứ hai đâu.”

Một hòn đá ném hai chim, cô đã coi thường Luru Thấm Nhã rồi, có thể sống sót ở tận thế thì làm gì có ai đơn giản. Đám người Luru Thấm Nhã bị thương không nhẹ, cô ta không muốn bị tổn thất nên định tính kế mình, trước kia Đường Yên nhìn thấy Luru Thấm Nhã tính kế người khác thì không có quá nhiều cảm xúc. Hôm nay mọi chuyện xảy ra với mình thì cô mới giật mình phát hiện Luru Thấm Nhã thông minh và tính toán tỉ mỉ hơn cô tưởng tượng nhiều.

Cơ thể Đường Yên bắt đầu run run mà chính cô cũng không phát hiện được, là hưng phấn, hưng phấn khi gặp kỳ phùng địch thủ!

“À...” Bước chân của Đường Yên rất nhẹ nhàng chậm chạp, cô kéo lê thanh kiếm trên mặt đất làm phát ra tiếng ma sát chói tai, thanh kiếm hơi lóe sáng mỗi kiếm mang theo khí lạnh. “Ứng ực!” Miêu Bác Văn bất an, nuốt nước miếng, những người sau lưng gã vội vàng lui bước, thanh kiếm kia... là thanh kiếm được thờ phụng ở căn nhà đá lưng chừng núi và được đại tể tư trông giữ, ở bên trong trại có lời đồn đãi đó là một thanh ma kiếm ăn thịt người nên không có người nào dám đụng vào thanh kiếm này. Giờ phút này, thanh kiếm này lại bị người ta nắm ở trong tay, chuyện như thế làm sao không khiến bọn họ hoảng sợ cho được.

Đi đến chính giữa, đột nhiên Đường Yên dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía Luru Thấm Nhã, lạnh nhạt nói: “Dựa vào cái gì? Luru Thấm Nhã, đừng quên tôi không phải là đồng đội của chị, chị không tư cách ra lệnh cho tôi, còn về phần cậu ta thì chỉ thuận tay dẫn đến mà thôi, nếu cảm thấy vương tay... thì cứ giết đi!”

Câu nói này vừa dứt, tất cả mọi người đều choáng váng, không ai nghĩ tới Đường Yên sẽ nói như vậy cả.

Đối diện với cặp mắt đen nhánh, lạnh lẽo trước sau như một của Đường Yên thì tất cả mọi người đều cảm thấy có một luồng khí lạnh len lỏi vào bàn chân sau đó chạy khắp cơ thể, lạnh đến tận xương tủy, mọi người đều bất giác khép chặt quần áo, liếm đôi môi khô ráp.

“Sao vậy, Yên Nhi đã trưởng thành rồi nên không nghe lời chị nữa sao? Ông còn đang chờ chúng ta đấy, chẳng lẽ chỉ có chút chuyện này mà Yên Nhi cũng không muốn giúp chị sao?” Cơ thể Luru Thấm Nhã hơi cứng lại nhưng đã nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ đĩnh đạc nhìn về phía Đường Yên, hoàn toàn là dáng vẻ cung chiêu em gái nhưng điều kiện tiên quyết là không để ý đến lưỡi dao nước đang để trên cổ Miêu Trạch.

Nghe vậy, lòng mày Đường Yên nhú lại, ánh mắt dừng ở khuôn mặt đang cười tươi như hoa của Luru Thấm Nhã, ánh sáng lạnh chợt lóe lên trong đôi mắt: “Ha ha... Luru Thấm Nhã, chị thật là cao tay, tang thi biến dị ở căn cứ, tang thi chó ở thôn Kim Thạch, Miêu Trại... Đứng là chỗ nào cũng không thể thiếu phần của chị, Miêu Trạch, cầm địa phía sau núi Miêu Trại có cái gì mà khiến nhiều người mơ ước như vậy...”

Một Miêu An Bang, một Miêu Bác Văn lại thêm cả Luru Thấm Nhã nữa, có thể làm cho Luru Thấm Nhã không tiếc trở mặt cũng phải lấy được thứ đó thì cô thật sự rất hiếu kỳ. Lúc vừa tiến vào nơi này thì Buster đã biến mất nhưng Đường Yên cũng không để ý, ngay cả đứng phải hiểm thực giả thì Buster vẫn có thể chạy thoát được.

“Không phải chỉ là một cái vòng bạch ngọc kì quái và một bình sứ trắng có phác hoạ hoa văn quái dị, có gì đáng giá mà cứ chuyện bé xé to, đừng nói là vòng bạch ngọc ngay cả vòng huyết ngọc tôi cũng đã từng đeo rồi, kẻ quê mùa thì cũng chỉ là kẻ quê mùa mà thôi...” Từ Viện khinh bỉ liếc nhìn Luru Thấm Nhã bên cạnh Miêu Trạch, miệng vết thương của Cao Phong cung dần dần khép lại, không còn kinh khủng như trước nữa.

Từ Viện cực kì không ưa bộ dạng thanh cao của Luru Thấm Nhã nhưng cổ tình Cao Phong lại thích dáng vẻ đó, suốt dọc đường đi, chuyện gì Cao Phong cũng lấy Luru Thấm Nhã làm đầu, điều này làm cho Từ Viện luôn được nâng niu trong lòng bàn tay sao có thể chịu được!

So với sự ranh mãnh của Đường Yên thì Từ Viện đã kích Luru Thấm Nhã không nương tay chút nào, cô thật sự chờ mong đến đến lúc hai người này hoàn toàn trở mặt, đối chọi gay gắt với nhau, một nữ chính có hào quang vô địch và một cô gái có bối cảnh phía sau không nhỏ, chỉ nghĩ đến là đã cảm thấy thú vị rồi.

Luru Thấm Nhã muốn danh, muốn quyền lại còn muốn cả lợi, trên đời nào có chuyện tốt như vậy?

Từ Viện nói vừa xong thì nhất thời chung quanh bị đông cứng, hô hấp của Miêu Bác Văn trở nên dồn dập, vẻ mặt của đám người Miêu An Bang cũng trở nên tham lam, Miêu Trạch cúi đầu, trên khuôn mặt thanh tú hiện lên tàn nhẫn, đó là thứ thuộc về Miêu Trại, làm sao đến lượt người ngoài dòm ngó được, cậu giận dữ trừng mắt nhìn Miêu Bác Văn, thân là người dân tộc Miêu nhưng không bảo vệ đồ trong tộc mà còn nảy sinh ý đồ tham lam muốn chiếm làm của riêng, loại người như thế chết cũng không đáng tiếc!

“Đồ của tộc trưởng, làm sao có thể để cho đám người ngoài làm ô uế được!” Hai mắt Miêu Trạch mở to giận dữ, làn da hơi sáng lên, không bao lâu thì có một luồng ánh sáng màu vàng che kín cả người Miêu Trạch, tay phải của cậu, từ bả vai đến ngón tay biến thành kim loại, hung hăng thoát khỏi giam cầm của Luru Thấm Nhã sau đó vọt tới trước mặt Miêu Bác Văn, dùng một tay đập nát Miêu Bác Văn, con ngươi đen của Miêu Trạch bị nhuộm đỏ, lạnh lùng đảo qua đám dân Miêu đang phát run: “Vi phạm tổ huấn, giết không tha!”

Chỉ trong chớp mắt, đám người đó đã biến thành một đám máu thịt bầy nhầy.

Đường Yên chấn động, không ngờ Miêu Trạch nhìn thoáng qua thì hiểu hậu mà cũng có một mặt tàn bạo như vậy, nhưng cái này lại không giống năng dị năng giả sơ cấp vừa thức tỉnh dĩ năng... Chẳng lẽ là huyết mạch? Đường Yên trong lòng xẹt qua một chút khác thường, trong lúc đó Miêu Trạch vì hao phí tinh lực quá nhiều mà ngã xuống.

“Giang Ly, muốn làm cái gì?”

Rầm

Đột nhiên Đường Yên cảm thấy bất an nên nhanh chóng hành động, nhấc chân đá đá mạnh vào khuỷu tay Giang Ly làm súng trên tay Giang Ly văng ra ngoài.

Nhưng cô vẫn chậm hơn một bước, cánh tay trái bị rách da do viên đạn xẹt qua, Đường Yên thuận thế lăn một vòng để tránh hướng đi của viên đạn, không có nó ghim sâu vào, cô thở gấp, ngẩng cao đầu sau đó quay đầu lại nhìn Hạ Thiên Vũ thì thấy Hạ Thiên Vũ vốn nên lui ra ngoài, lúc này lại đứng ở vị trí vừa rồi của Đường Yên, hòng súng trên tay anh ta còn đang bốc khói, trong đầu Đường Yên không ngừng lướt qua từng đoạn phim ngắn, cuối cùng dừng lại ở khuôn mặt Hạ Thiên Vũ.

Lưu Thâm Nhã ngớ ra, sau đó trên mặt thoáng hiện lên vẻ vui mừng, thấy Hạ Thiên Vũ ra tay thì cô ta liền thở phào nhẹ nhõm, tuy sự thay đổi của Đường Yên khiến cô ta không kịp trở tay nhưng. . .

. . . Ngược lại, sắc mặt của Đường Yên trầm xuống, Hạ Thiên Vũ muốn làm cái gì?

“Vi sao?” Đường Yên ôm cánh tay đang chảy máu, cực kì hối hận vì bản thân đã quá chủ quan! Ở tận thế không có bạn bè, không có kẻ địch mà chỉ có ích lợi! Kiếp trước cô đã khắc ghi điều này ở trong lòng nhưng không nghĩ đến vừa tới tận thế thì lại lợi lòng, nếu vừa rồi cô chỉ chậm một chút thôi thì chắc bây giờ cô đang nằm hấp hối trên mặt đất rồi.

“Từ trước đến giờ Miêu Trại luôn rất thần bí, thứ được thờ phụng tại cấm địa sau núi Miêu Trại thì ai mà không hiểu kỳ, tôi cũng chỉ là người phạm tục...” Hạ Thiên Vũ cười khê, khuôn mặt tuần tú vẫn mang theo nụ cười hiền lành như trước nhưng nụ cười bây giờ lại có thêm vài phần châm chọc.

“Chị Yên.. Chị, chị không sao chứ!” Miêu Trạch khạc ra vài búng máu, cảm tức nhìn đám người xung quanh. Trong mắt cậu ta tăn ra ác độc, hận không thể nuốt sống những người này.

Đường Yên hơi lắc đầu, việc Hạ Thiên Vũ ra tay cũng nằm trong dự đoán của cô nhưng mà cô không nghĩ tới lại nhanh như vậy, Đường Yên liếc Lưu Thâm Nhã một cái, thứ kia của Miêu Trại đang ở trong tay cô ta, người nên lo lắng là Lưu Thâm Nhã chứ không phải cô... . Cô chỉ cảm thấy kì lạ là vì sao Hạ Thiên Vũ lại rat ay với cô, trong căn cứ có người nào không biết Đường Yên kiêu căng điều ngoa nhưng lại là một phế vật không thức tỉnh dị năng được.

Suốt dọc đoạn đường này, không phải là cô không nhận ra Hạ Thiên Vũ đang kín đáo dò xét cô, trong đó còn mang theo vài phần đề phòng, quả nhiên... Chỗ sửa là chỗ không cần người.

“Cô quá nguy hiểm!” Hạ Thiên Vũ hết sức cẩn thận, Hồ Tử và Lãnh Minh một trái một phải, ngăn chặn đường lui của tất cả mọi người, Hạ Phân cắn môi, ánh mắt phức tạp nhìn Đường Yên, nấp mấy miếng, cuối cùng vẫn không nói gì cả mà chỉ yên lặng đứng ở phía sau Hạ Thiên Vũ.

“Ha ha... Đội trưởng Hạ khen thật rồi! Ai mà không biết Đường Yên tôi chỉ là một phế vật không thức tỉnh dị năng, tôi không dám đương được những lời này của anh đâu.” Quả nhiên là Hạ Thiên Vũ đã nhận ra, là ở trần nhỏ hay lơ căn cứ đây?

Đột nhiên tầm mắt Đường Yên dừng ở một bóng đen trong góc, Buster... Sâu trong mắt cô hiện lên một chút vui mừng, đứa nhỏ này...

Nắm chặt thanh kiếm, Đường Yên bắt đầu suy nghĩ trong suốt dọc đường đi thì mình đã để lộ bao nhiêu. Trong một khoảng thời gian ngắn, cả ba người đều không mở miệng, hình thành một thế cân bằng kì lạ, Đường Yên hơi cúi đầu, cô cũng không lo lắng, bất kể là Hạ Thiên Vũ hay là Lưu Thâm Nhã, lúc này cô chỉ cần đề phòng mà thôi, vì vậy im lặng là lựa chọn tốt nhất, không ai chọn đánh vỡ cân bằng. Bên Hạ Thiên Vũ có hai dị năng giả, bên Lưu Thâm Nhã có ba dị năng giả nhưng Giang Ly lại bị thương không nhẹ, còn cô thì trở thành người mà hai người bọn họ kiêng kị nhất!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 17

“Đội trưởng Hạ là người của ai?” Đường Yên cầm kiếm, hai mắt lạnh lẽo đảo qua Hạ Thiên Vũ đang đứng đối diện: “Là Hoàng Mô đúng không? Sở dĩ anh lựa chọn rời căn cứ cùng Lưu Thâm Nhã cũng là ý của Hoàng Mô, mục đích là lấy được nhóm vật tư ở trần nhỏ của Lưu Thâm Nhã và lung lạc dị năng giả trong đội cô ta, không biết tôi đoán có đúng hay không?”

Nhìn như cô đang nói chuyện với Hạ Thiên Vũ nhưng tầm mắt lại không rời khỏi Lưu Thâm Nhã mà nhìn chăm chăm vào ba lô phía sau cô ta, vừa rồi lúc giao chiến thì hình như cô có nhìn thấy một luồng ánh sáng trắng, nếu không lầm... thì đó chính là thần vật được thờ phụng trong cấm địa Miêu Trại mà đám Miêu Bác Văn đang tranh đoạt, theo lời châm chọc của Từ Viện thì đó chính là một cái vòng bạch ngọc không đáng một đồng và Lưu Thâm Nhã đã cất nó trong ba lô đeo phía sau lưng kia, chắc hẳn bình sứ trắng kì lạ kia cũng nằm trong đó.

Đường Yên nhìn thì có vẻ thần nhiên bình tĩnh nhưng trong lòng lại âm thầm mắng tiểu thuyết chết tiệt, khó trách tình tiết trong tác phẩm lại không nhắc đến Hạ Thiên Vũ, Hạ Thiên Vũ này là do cô gây ra, trong tiểu thuyết thì Đường Yên bị Lưu Thâm Nhã lừa gạt ở trần nhỏ sau đó lạc vào trong đàn tang thì, bị tang thì cần chết, tất nhiên là không thể gặp đám người Hạ Thiên Vũ rồi. Ánh mắt Đường Yên đảo qua Hồ Tử rồi lại cúi xuống, cô nhớ trong tiểu thuyết có nhắc tới bên cạnh Lưu Thâm Nhã còn có một trợ thủ rất đặc lực, tên là Lưu Hồ, biệt danh là Hồ Tử, là một gã dị năng giả cấp cao hệ hỏa, địa vị ở trong đội không thấp, chẳng lẽcô lướt qua Hồ Tử đang đứng bên phải Hạ Thiên Vũ... là người này? Trong tiểu thuyết thì Hạ Thiên Vũ không

xuất hiện chẳng lẽ anh ta cũng chỉ là diễn viên quần chúng, chưa kịp xuất hiện thì đã trở thành vật hy sinh dưới tay nữ chính sao?

Nghe thấy vậy, Hạ Thiên Vũ hơi sững sờ, ở căn cứ, ngoại trừ Hạ Phân thì ba người còn lại không ai biết anh ta là người của Hoàng Mô, làm sao Đường Yên biết được? Lúc này anh ta lại càng dè chừng Đường Yên hơn. Hoàng Mô có ân cứu mạng với anh ta và A Phân, lúc trước, khi anh ta rời khỏi căn cứ để tìm kiếm vật tư thì Hoàng Mô đã phái người đi tìm anh ta, bảo anh ta đi theo Lưu Thâm Nhã, moi cho ra đồng vật tư ở trấn nhỏ kia, nhân tiện lung lạc dị năng giả trong đội Lưu Thâm Nhã, ở tận thế, đồ ăn, thực lực, thiếu một thứ cũng không được. Dã tâm của Hoàng Mô không nhỏ, tất nhiên là y không muốn mất đi đồng vật tư ở trấn nhỏ kia, tuy nhiên y cũng hiểu được Lưu Thâm Nhã không dễ chọc, khi biết được Hạ Thiên Vũ và Đường Yên cùng trở về căn cứ thì lập tức sắp xếp chuyện này.

“Xem thường cô rồi.” Hạ Thiên Vũ không phủ nhận cũng không thừa nhận, nụ cười luôn luôn nở trên môi anh ta: “Đội trưởng Lưu, người bên cô bị thương không nhẹ, bây giờ cô một thân một mình, phía bên tôi lại có bốn người, cô cảm thấy phần thắng của ai lớn hơn đây? Tôi không có ý lấy mạng của mấy người, dù sao đây cũng là tận thế, nhiều người thì có vẻ an toàn hơn nhiều tang thi.”

“Ha ha...” Đường Yên cười lạnh hai tiếng, bốn cột đao qua khuôn mặt tuấn tú của Hạ Thiên Vũ, nói thật là dễ nghe, lại rất đường đường chính chính nhưng ai dám tin tưởng đó là thật? Tin mới là đồ ngốc.

“Đội trưởng Lưu, cô nói thử xem?” Hạ Thiên Vũ nhìn Lưu Thâm Nhã, vì đã chém giết một lúc lâu nên trên người Lưu Thâm Nhã có chút chát vật nhưng lại không ảnh hưởng gì đến vẻ xinh đẹp của cô ta, con ngươi đen trong suốt như nước càng có vẻ sáng ngời, Hạ Thiên Vũ hơi quay đầu, ra vẻ đứng đắn, ho nhẹ hai tiếng.

Lưu Thâm Nhã nhướn mày, liếc Hồ Từ một cái, sát khí thoáng hiện lên trong mắt cô ta, việc Hạ Thiên Vũ phản bội vào lúc này vượt ra khỏi dự đoán của Lưu Thâm Nhã nhưng may mắn là trước kia cô ta đã để lại tay trong, nếu không thì... Hôm nay thật sự lật thuyền trong mương rồi! Cô ta nhìn biểu tình bình tĩnh Đường Yên, ánh mắt phức tạp, trong đó hiện lên một chút khó hiểu.

Lúc này Hạ Thiên Vũ không nhanh không chậm dùng dị năng hệ thổ giam giữ mấy người bình thường trong đội Lưu Thâm Nhã, tầm mắt đảo qua người cô ta, Hạ Thiên Vũ biết nếu như lúc này mà lôi kéo dị năng giả bên đội Lưu Thâm Nhã thì khả năng thất bại rất cao nên chỉ có thể chờ đợi tin tức của đồng vật tư ở trấn nhỏ kia từ miệng Lưu Thâm Nhã, đương nhiên anh ta cũng không có ý định buông tha cho bảo vật trong cấm địa Miêu Trại, so với khuất phục và nịnh hót thì tại sao lại không một bước lên trời, làm vua trăm họ?

Hạ Thiên Vũ hít một hơi, tưởng tượng đến lúc hội họp với đám người Hoàng Mô nên không chú ý tới động tác của Hồ Từ đứng bên cạnh, anh ta giắt súng trên tay vào thắt lưng, nói như thế nào thì anh ta cũng là dị năng giả hệ thổ, dị năng giả bên Lưu Thâm Nhã người thì chết, người thì bị thương, làm gì còn ai thể gây tổn thương cho anh ta được?

Nhìn thấy Hạ Thiên Vũ thẳng thừng nên hoàn toàn không để mọi người vào trong mắt, lòng mày Lưu Thâm Nhã nhíu lại, nói đến đồng vật tư ở trấn nhỏ kia, Lưu Thâm Nhã không khỏi liếc nhìn Đường Yên, trong lòng xét qua một suy đoán mơ hồ... thứ trong cấm địa Miêu Trại đã vào tay cô ta, tất nhiên là cô ta sẽ không giao nó ra. Suốt dọc đường đi, không phải cô ta không muốn lôi kéo Hạ Thiên Vũ nhưng Hạ Thiên Vũ lại cứng mềm đều không ăn, như vậy thì chỉ có thể....

Lưu Thâm Nhã hơi gật đầu với Hồ Từ, lạnh lùng quát lên: “Hồ Từ, ra tay đi!”

Hạ Thiên Vũ chỉ cảm thấy mắt mình hoa lên sau đó con dao ngắn mang theo ngọn lửa trong tay Hồ Từ đã đâm vào ngực anh ta, máu tươi bắn tung toé, đám người Lưu Thâm Nhã cũng nhanh chóng ra tay khống chế Hạ Phân và Lãnh Minh, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, chỉ trong chớp mắt mà tình thế đã đảo ngược, lưỡi dao nước của Lưu Thâm Nhã không chút do dự cắt qua cái cổ trắng nõn của Hạ Phân sau đó thản nhiên liếc Đường Yên một cái thì thấy Đường Yên rất thoải mái, hoàn toàn không có vẻ sợ hãi thì trong lòng hơi giật mình, chẳng lẽ Đường Yên không sợ cô ta sẽ động thủ sao? Trước kia che chở cho Đường Yên là vì chưa đến lúc trở mặt nhưng bây giờ thì khác, mọi người đều xé rách mặt nạ rồi, không cần thiết phải giả bộ thân thiết nữa.

Khóe miệng Đường Yên hơi nhếch lên, trong lòng lại thở dài, vận khí của Lưu Thâm Nhã quá tốt, mỗi lần gặp tai nạn đều có thể gặp dữ hóa lành. Chắc bên kia không ngờ tới Hồ Từ là người Lưu Thâm Nhã cài vào, không thể không nói cô ta suy xét quá kín đáo, chỉ sợ là lúc tận thế bắt đầu thì đã bài bố rồi.

“Hồ Từ, cậu...” Hạ Phân kinh ngạc trừng mắt to, sau đó ôm cổ ngã xuống.

Lưu Thâm Nhã liếc nhìn Hạ Thiên Vũ đang thờ dốc trên mặt đất, thản nhiên nói: “Từ lúc ở căn cứ tôi đã biết anh là người của Hoàng Mô rồi, cho anh đi theo chẳng qua là muốn biết động tĩnh bên Hoàng Mô mà thôi, bây giờ giữ lại cũng chẳng còn tác dụng gì nữa, chỉ thêm vướng víu tay chân.” Nói xong, tay phải Lưu Thâm Nhã vung lên, lưỡi dao nước lập tức cắt qua cổ Hạ Thiên Vũ.

Bên cạnh, hô hấp của Lãnh Minh bị như bóp nghẹt, cắn răng nói: “Hồ Từ, mày phản bội từ lúc nào?”

Người Hồ Từ hơi cứng lại, trên khuôn mặt hàm hậu hiện lên lạnh lẽo: “Từ lúc bắt đầu thì tao đã là người của đội trưởng Lưu rồi, năm đó Hoàng Lão Tam bức tử ba mẹ tao, nợ này tao không có khả năng trả được nhưng đội trưởng Lưu đã hứa sau này sẽ giữ lại mạng Hoàng Lão Tam cho tao.”

“Hồ Từ nói không sai, cậu không cần thiết phải bán mạng cho Hoàng Lão Tam, Hoàng Lão Tam là loại người nào chứ, hình như là cậu càng rõ hơn chúng tôi mà, nếu không có Hoàng Mô che chở thì làm sao Hoàng Lão Tam có thể cân rờ như vậy được? Bây giờ Hạ Thiên Vũ, Hạ Phân đều đã chết, không ai có thể ép buộc cậu nữa, lựa chọn như thế nào thì tự cậu hãy suy nghĩ cho thật kĩ.” Nói xong Lưu Thâm Nhã nhìn Đường Yên, cô ta đang thử tính toán nếu trừ bỏ Đường Yên ở trong này thì khả năng thành công là bao nhiêu, từ lúc rời khỏi căn cứ thì cô ta đã động tay động chân vài lần nhưng lần nào Đường Yên cũng may mắn tránh được, điều này làm cho cô ta rất bất mãn. Bản thân cô ta bị thương không nhẹ, bọn Giang Ly cũng không khá hơn chút nào, trước kia cô ta có thể dễ dàng nhìn thấu Đường Yên, cảm nhận, về tròn, bóp méo nhưng... bây giờ lại không được nữa, lời của Mã Lương khiến cô ta có chút dè chừng, lúc này cô ta hoàn toàn không nắm chắc dùng một chiêu có thể giết chết được Đường Yên nên chỉ có thể dè suy nghĩ này

xuống.

Đường Yên giấu điểm thực lực của bản thân thì nhất định đã nghi ngờ cô ta từ rất lâu rồi, có thể giấu cô ta một lần thì có thể có lần thứ hai, Đường Yên nói là mình không thức tỉnh dị năng nhưng thực tế thì làm sao biết chính xác được?

Không chỉ suy nghĩ của Luru Thấm Nhã đang xoay vòng mà Đường Yên cũng vậy, trong lòng cô cũng đang suy nghĩ làm sao để thoát khỏi Luru Thấm Nhã, giết chết Luru Thấm Nhã ư, không phải không muốn tuy nhiên không phải là bây giờ, trong tác phẩm, Luru Thấm Nhã lấy được bảo vật ở Miêu Trại sau đó dị năng hệ thủy tiến hóa thành dị năng chữa khỏi, sau nửa tháng từ lúc Luru Thấm Nhã tới căn cứ Thanh Long thì căn cứ bị Ba hành giả đánh lên (con này cao hơn thêm thực giả nha), đêm đó bác sĩ Đường bị Ba hành giả đánh lên nên trọng thương, đúng lúc đó Luru Thấm Nhã ra mặt cứu bác sĩ Đường một mạng nhưng bây giờ tình tiết có chút thay đổi nên Đường Yên không dám khinh thường, vì vậy cô chần chừ không ra tay cướp bảo vật, cô lo lắng mình sẽ gây ra hiệu ứng bướm bướm làm dị năng chữa khỏi không xuất hiện, đến lúc đó ai sẽ ra mặt cứu bác sĩ Đường? Vấn đề này cô không thể không suy xét kỹ được...

Sau khi bị Hồ Tử thuyết phục thì Lãnh Minh không hành động nữa mà ngồi im lặng dưới đất dựa vào thạch bích phía sau.

“Yên Nhi, giao vòng bạch ngọc ra đây, chuyện hôm nay chị sẽ không truy cứu nữa, như thế nào?” Luru Thấm Nhã dịu dàng, khuyên bảo Đường Yên. Cô ta biết Đường Yên yêu thích vòng bạch ngọc hơn tất cả, ngay từ đầu cô ta đã không tin chuyện Đường Yên làm mất vòng tay ở dưới đáy vực, cô ta tính toán khi gặp thời cơ thích hợp thì sẽ ra tay cướp lấy. (giả tạo chưa...)

Đường Yên cười lạnh, quả nhiên Luru Thấm Nhã làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, rõ ràng muốn cướp vòng bạch ngọc trong tay cô nhưng lại nói giống như cô không giao vòng tay cho cô ta là cô sai vậy.

Hiện nguyên hình rồi, trong lòng Đường Yên thì thầm. Cô vén ống tay áo lên, để lộ ra vòng bạch ngọc trong sáng, nhẫn nại, vẻ mặt rất trầm ổn: “Luru Thấm Nhã, chị nghĩ tôi rất ngu ngốc sao? Cho chị, cho chị thì tôi còn đường sống sao... Chị đã nhiều lần hạ độc thủ với tôi vì chiếc vòng bạch ngọc này rồi, nếu tôi nhớ không lầm thì vòng bạch ngọc này là vật gia truyền ông ngoại cho tôi, không có chút xíu liên quan nào tới chị. Tại sao chị cứ nhớ mãi không quên như vậy?”

“Thứ này đối với em chỉ là đồ trang sức nhưng đối với chị thì lại khác.” Luru Thấm Nhã nói lạnh sang chuyện khác, cô ta tuyệt đối không tiết lộ bí mật của vòng bạch ngọc cho người khác, chân hơi động đây, Luru Thấm Nhã ngưng tụ lưỡi dao nước ở trên tay, im lặng nhìn Đường Yên chăm chú: “Có giao ra hay không? Em nên suy nghĩ cho kỹ càng, vòng bạch ngọc quan trọng hay mạng của em quan trọng? Giang Ly...”

Đám người Giang Ly đứng dậy xông tới.

Miêu Trạch ngồi dậy, chắn ở phía trước Đường Yên, lạnh lùng nhìn chằm chằm Luru Thấm Nhã: “Giao vật được thờ phụng trong cấm địa ra đây, đó không phải thứ mà cô có thể chạm vào.”

“Dị năng giả hệ kim, quả nhiên là rất lợi hại nhưng... cậu có thể chống lại được chúng tôi sao?” Luru Thấm Nhã lộ ra lúm đồng tiền, hai mắt bình tĩnh nhìn Miêu Trạch, từ trước tới nay cô ta luôn am hiểu vận dụng ưu thế của bản thân. Hạ Thiên Vũ đã chết, những người bị Hạ Thiên Vũ giam cầm bằng dị năng cũng đã thoát ra.

Dứt lời, Luru Thấm Nhã vừa lòng khi nhìn thấy mặt Miêu Trạch tái nhợt.

“Ha ha...” Đường Yên đột nhiên nở nụ cười, lực sát thương của người bình thường trong đội Luru Thấm Nhã không lớn, tuy nhiên dị năng giả thì có chút phiền phức, cô hơi cau mày, suy nghĩ kỹ lại thì nhận ra Luru Thấm Nhã có thể tiến hóa dị năng chữa khỏi thì tại sao cô lại không thể. Đường Yên ảo não nhận ra lúc trước suy nghĩ của cô đã đi vào ngõ cụt, tự vây khốn bản thân mình, cô không thua Luru Thấm Nhã, Luru Thấm Nhã có thể làm được thì tại sao cô lại không được? Tuy rằng trong tiểu thuyết không viết rõ cuộc Luru Thấm Nhã làm thế nào để tiến hóa dị năng chữa khỏi nhưng tóm lại là có thể từ từ tìm cách, suy nghĩ như vậy nên Đường Yên lập tức có kế hoạch: “Mã Lương, ra tay đi!”

Đường Yên vừa dứt lời thì Mã Lương lập tức không chế Giang Ly bên cạnh, Luru Vân đã chết, Luru Thấm Nhã thiếu đi một dị năng giả, mặc dù có Hồ Tử bổ khuyết nhưng theo tình thế trước mắt thì cô ta cũng không có ưu thế gì cho cam.

“Sao lại thế này?” Luru Thấm Nhã kinh ngạc nhìn Mã Lương, cô ta không bao giờ nghĩ tới chuyện Mã Lương sẽ phản bội mình, Mã Lương và Giang Ly đều là người đi theo cô ta từ lúc tận thế nhưng Mã Lương lại là quân cờ núp trong bóng tối, mãi cho đến khi rời khỏi căn cứ thì danh tính thật của Mã Lương mới được công khai còn trước đó thì cho dù là Hoàng Mô cũng không hề biết về sự tồn tại của Mã Lương.

“Thế nào, rất bất ngờ sao?” Đường Yên nhún vai: “Bây giờ là hai với hai rồi.”

“A”

Bỗng nhiên có mấy tiếng hét thảm thiết vang lên, mọi người đều quay đầu lại thì nhìn thấy một bóng đen di chuyển cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã cắt cổ những người trong đội Luru Thấm Nhã.

“Cái gì vậy?”

“Meo!” Buster bé bỏng kiêu ngạo bước ra từ góc tối, liếm vết máu dính trên đệm thịt, đồng tử mèo kì dị đảo qua mấy người Luru Thấm Nhã làm cho đám người đó bất giác rùng mình, cảm thấy như có khí lạnh xâm nhập sâu vào trong cốt tủy.

“Thú biến dị?” Luru Thấm Nhã cảnh giác, sắc mặt xanh mét nhìn chằm chằm bóng đen đi ra từ góc tối, sau khi thấy rõ thì nhất thời im lặng. Đó là một con

mèo đen nhỏ cỡ bằng bàn tay, bước chân rất tao nhã, chậm rãi đi ra từ bóng tối, đồng tử mèo lóe lên ánh sáng chăm chọc. Luru Thấm Nhã hơi cau mày, mặc dù biết đó chỉ là một con mèo đen nhưng cô ta vẫn buồn lòng cảnh giác như cũ, tận thế là nơi chỉ cần hơi lơ là thì sẽ mất mạng, tang thi chó ở thôn Kim Thạch không phải là chó sao nhưng nó có thể giết chết bọn họ, hiện giờ đâu ai biết được con mèo đen này có phải là thú biến dị hay không?

“Buster, lại đây.” Đường Yên nhỏ giọng nói.

“Thuần thú sư?” Luru Thấm Nhã phòng bị nhìn Đường Yên chằm chằm, trong lòng phập phồng, sau khi tận thế đến thì mọi chuyện đều không xảy ra theo lẽ thường để người ta đoán trước được.

“Thuần thú sư...” Đường Yên nghi hoặc ngẩng đầu liếc nhìn Luru Thấm Nhã, từ này có ý gì đây?

“Súc sinh đáng chết!” Đột nhiên Luru Thấm Nhã phóng mấy lưỡi dao nước qua, rõ ràng là cô ta đã thấy rõ trong miệng Buster đang ngậm cái gì. Sắc mặt cô ta đỏ bừng, quay đầu lại nhìn ba lỗ phía sau lưng thì thấy ba lỗ có vài vết rạch, vòng bạch ngọc và bình sứ trắng mà cô ta lấy được ở trong cấm địa cũng không thấy nữa. Cô ta quay đầu nhìn lại lần nữa thì thấy cái túi đựng vòng bạch ngọc và bình sứ trắng đang bị Buster cắn ở trong miệng, kéo lê trên mặt đất.

“Đáng chết...”

Nhìn thấy Luru Thấm Nhã ra tay với Buster, Đường Yên giận dữ vung kiếm lên chém qua, ánh mắt Đường Yên nhanh chóng phát hiện tầm mắt của Luru Thấm Nhã đang dừng ở trên người Buster, sau khi nhận ra thì nhất thời dờ khóc dờ cười, khó trách Luru Thấm Nhã hoa dung thất sắc, hóa ra vòng bạch ngọc và bình sứ trắng đều bị Buster ngậm trong miệng, Luru Thấm Nhã không vội mới là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 18

“Đường Yên “ Luru Thấm Nhã lạnh lùng quát lên, đôi mắt lạnh tràn đầy tức giận nên ra tay vô cùng ác độc, không lưu tình chút nào, vốn tưởng rằng tất cả đều nằm trong kế hoạch, không nghĩ tới lại may áo cưới cho người khác (Ý nói mình làm mà người khác hưởng lợi). Làm sao cô ta có thể nuốt trôi cục tức này được! Luru Thấm Nhã thở hắt ra, lao nhanh tới chỗ Buster, cô ta hao hết hơi sức mới có thể lấy được vòng bạch ngọc và bình sứ trắng ở cấm địa Miêu Trại, làm sao có thể mất dễ dàng như vậy được...

Hồ Tử bị Miêu Trạch quán lấy, Giang Ly bên kia thì Mã Lương khổng lồ, những người còn lại không chết thì cũng bị thương nặng, cho dù có lao tới thì cũng chẳng giúp được gì. Từ Viện che chở Cao Phong trốn ở bên ngoài, ánh mắt ghen ghét nhìn Luru Thấm Nhã, ước gì cô ta gặp chuyện không may, trong mắt Từ Viện thì bảo vật gì đó cũng không bằng nhanh chóng trở về căn cứ Thanh Long, chỉ có quay về đó thì cô ta mới có ba làm chỗ dựa, đến lúc đó lo gì không chen ép được Luru Thấm Nhã. Suốt dọc đường luôn bị quản chế, khinh bỉ... Làm cho Từ Viện tâm cao khí ngạo tích đầy một bụng lửa giận, chỉ đợi tới mức giới hạn thì sẽ bùng nổ trong nháy mắt.

Trên khuôn mặt quần đầy băng gạc của Từ Viện lộ ra nụ cười làm cho người ta sợ hãi.

Cao Phong vô cùng lo lắng, cho dù y là đệ năng giả thì vết thương trên cánh tay cũng không thể phục hồi như cũ trong một khoảng thời gian ngắn được: “Từ Viện, em mau ra giúp Thấm Nhã đi.”

Sau đó y oán hận nhìn Đường Yên, tiện nhân này đối địch với Thấm Nhã ở khắp nơi, sớm muộn gì thì y cũng ra tay trừ khử cô ta!

“Cao Phong, anh đang nói gì vậy? Gió quá lớn, em không nghe rõ?” Lòng mày Từ Viện nhíu lại, lạnh lùng liếc Cao Phong, bảo cô giúp Luru Thấm Nhã hả, nói giỡn sao? Nếu không phải Luru Thấm Nhã tham bảo vật ở cấm địa Miêu Trại thì lúc này bọn họ đã rời khỏi huyện Nghiễn Sơn từ lâu rồi... Vậy mà Cao Phong còn muốn cô ra tay giúp Luru Thấm Nhã, tức giận của Từ Viện lập tức tăng vọt.

Cao Phong nghẹn lời, thấy sắc mặt Từ Viện không đúng thì bỏ qua suy nghĩ muốn Từ Viện ra tay giúp đỡ, tuy nhiên chỉ trích trong mắt y không giảm đi chút nào. Từ Viện cắn chặt răng, từ lúc gặp gỡ Luru Thấm Nhã ở trấn nhỏ đến giờ thì Cao Phong càng ngày càng không thể nói lý, tuy cô bị ba nuông chiều từ nhỏ, tính tình kiêu căng nhưng không phải không biết nặng nhẹ, cô chỉ là người bình thường mà thôi, Cao Phong bảo cô ta tay không phải là bảo cô đi chịu chết sao... Trái tim Từ Viện lạnh đi một nửa!

“Rầm....”

Đột nhiên có một tiếng vang thật lớn truyền đến, thạch bích ở cấm địa nứt ra, cột đá chống đỡ sụp đổ: “Rầm. . .rầm!” Đất đá trên đỉnh đầu rơi xuống ầm ầm, hiển nhiên là do vừa rồi Miêu Trạch và Hồ Tử chiến đấu quá kịch liệt, cấm địa Miêu Trại tồn tại đã lâu, nhưng không được sửa chữa lại, dĩ nhiên là sẽ không chống đỡ được sức công phá của hai người này.

“Không được rồi, nơi này sắp sụp.” Từ Viện biến sắc, thét lên.

“Chạy mau...” Giang Ly biến sắc, không ham chiến với Mã Lương nữa mà xoay người tìm kiếm Luru Thấm Nhã muốn kéo Luru Thấm Nhã chạy ra

ngoài.

“Không được, vòng bạch ngọc...” Luru Thấm Nhã móc súng lục ra, nhắm vào Buster: “Pằng... pằng... pằng” Ba phát súng liên tục khiến Buster không thể không chạy trốn, Luru Thấm Nhã vươn tay muốn cướp cái túi màu râm nắng mà Buster bỏ lại trên mặt đất.

Đường Yên vẫy tay, lập tức có một tia sét đánh xuống: “Lôi kích!” (là sét đánh thôi, mà viết rõ ra thì nghe mất ngủ)

“Dị năng lôi điện...” Luru Thấm Nhã lạnh lùng, vẻ mặt hung ác nham hiểm, lăn một vòng né tránh công kích của Đường Yên, cái túi rơi cũng theo đó mà văng ra khỏi tay cô ta, lúc này toàn bộ cấm địa rung chuyển, đất đá ào ào rơi xuống, Từ Viện đồ Cao Phong vội vã chạy ra ngoài, Giang Ly tránh ở trong góc nhìn Luru Thấm Nhã, muốn chạy tới nhưng lại bị đất đá không ngừng rơi xuống cản trở, Mã Lương và Hồ Tử đều nhận ra tình thế không đúng nên quay đầu bỏ chạy... Miêu Trạch đỡ thạch bích, lo lắng nhìn về phía Đường Yên.

“Hừ!” Luru Thấm Nhã trốn không kịp, bị tảng đá rơi xuống đập vào mắt cá chân trái, cô ta thở hổn hển, không cam lòng nhìn túi đựng ở cách đó không xa. Cô ta dùng khuỷu tay chống đỡ cơ thể, không ngừng bò về phía trước: “Đường Yên, mày giỏi lắm, giỏi lắm...” Gương mặt Luru Thấm Nhã tức giận đến đỏ bừng, cô ta luôn tự nhận trí tuệ của mình hơn người, mọi chuyện đều nằm trong mưu tính của cô ta nhưng không nghĩ tới chính mình lại bị Đường Yên lừa gạt nhiều năm như vậy, làm sao cô ta có thể nuốt trôi cho được!

Đường Yên cũng không tốt hơn Luru Thấm Nhã bao nhiêu, tay phải cầm kiếm bị lưỡi dao nước Luru Thấm Nhã cắt trúng lộ ra mấy vết thương, máu tươi chảy dọc xuống, phía sau lưng chỗ bị Luru Vân đâm trúng lại bắt đầu đau đớn, vừa rồi cô có sờ thử thì cảm thấy dinh dính và mang theo mùi vị ngai ngái, chắc hẳn là hoạt động quá mạnh nên vết thương chưa kịp khép miệng lại nứt ra nữa rồi.

Vung kiếm đỡ mấy hòn đá đang rớt xuống, thân hình Đường Yên lao đảo đánh về phía trước..

Thấy Đường Yên ra tay, Luru Thấm Nhã cũng bất chấp tất cả, khoe miệng gọi lên một nụ cười lạnh phóng ra hai lưỡi dao nước.

Đường Yên vội vàng tránh đi, không nghĩ tới Luru Thấm Nhã còn có thể sử dụng dị năng: “A...” Má trái Đường Yên truyền đến cảm giác nóng rực sau đó đau đớn kéo đến, lúc này Đường Yên mới giật mình, đưa tay chạm vào má trái sau đó hít một ngụm khí lạnh.

“Meo meo...” Buster sốt ruột, không ngừng kêu lên, thân mèo bé nhỏ hơi cong lên, xù lông, móng mèo giấu bên trong đệm thịt ở như ẩn như hiện, cào cào ở trên mặt đất. Đồng tử mèo xanh biếc dần dần bị nhuộm đỏ, khát máu nhìn chăm chăm Luru Thấm Nhã.

“Buông tay.” Tay phải Luru Thấm Nhã bắt được túi đựng, dùng lực kéo về.

Đường Yên cười lạnh lùng, khinh miệt lườm Luru Thấm Nhã: “Muốn buông thì mày buông đi, dựa vào cái gì bảo tao buông tay. Luru Thấm Nhã, không phải đầu óc mày bị đá đập hỏng rồi đấy chứ, nghĩ ai cũng là tên điên sao!”

“Đường Yên, mày...” Luru Thấm Nhã có bao giờ bị người ta khinh miệt như vậy, lập tức giận đến bốc hỏa.

Túi đựng bị hai người nắm lấy, ai cũng không muốn buông tay, đá trên trần rơi xuống càng lúc càng nhiều, càng lúc càng lớn, Giang Ly và Miêu Trạch một trái một phải dựa sát vào thạch bích, nhìn hai người đang nằm trên mặt đất, vẻ mặt lo lắng..

“Ầm...” Đột nhiên có một tiếng nổ lớn vang lên, hai người quỳnh lên, không kịp nghĩ nhiều, đều cầm lấy thứ gần mình nhất rồi chạy nhanh như bay ra ngoài.

“A!” Đường Yên khựng lại, ôm lấy cái bụng đột nhiên xuất hiện vết thương, lạnh lùng quay đầu nhìn bị Luru Thấm Nhã được Giang Ly che chở trong ngực đang chạy nhanh ra ngoài, cô không nghĩ tới cuối cùng vẫn bị Luru Thấm Nhã lừa vào bẫy... Trong phút chốc đầu bị tảng đá đập vào, cả người lao đảo ngã xuống đất.

Đột nhiên có một bóng đen xuất hiện, tiếp được Đường Yên sắp ngã trên mặt đất.

Thấy thế, Miêu Trạch cũng không nói nhiều, theo sát bóng đen kia chạy ra ngoài, chỉ trong nháy mắt cấm địa Miêu Trạch đã biến thành một đồng phẳng tích, toàn bộ phía sau núi đều sụp đổ theo.

Hoàng hôn buông xuống, Đường Yên mơ mơ màng màng mở hai mắt ra thì thấy một bóng người cực kì cao lớn đứng cách đó không xa, anh ta mặc một bộ quân trang được cắt may hết sức khéo léo, bên trong là áo sơ mi trắng mờ ba nút áo phía trên lộ ra một vùng da lớn màu mật ong ở trước ngực, mái tóc đen như mực rủ xuống bên tai, nhìn qua có vẻ cực kì lạnh lùng nghiêm nghị, sống mũi cao thẳng, môi mỏng hơi nhếch lên lộ ra nụ cười nhạt nhưng tàn bạo, phóng túng không kềm chế được. Người đó là ai

Đường Yên cố gắng cử động ngón tay nhưng cả người vô lực, bên tai truyền đến vài tiếng người đang nói chuyện với nhau.

“Đội trưởng, thật sự không mang bọn họ theo sao?” Đột nhiên bên cạnh cô vang lên một giọng nam thô ráp, tiếp đó là tiếng bước chân nặng nề, dựa vào tiếng bước chân này thì không khó nhận ra trọng lượng của người đàn ông này không nhẹ. truyện chỉ được đăng tại diendanlequydon.com

“Tang thi ở bên này đã được thanh lí sạch sẽ, sẽ không xảy ra chuyện gì.” Một giọng nói nam tính hơi khàn khàn cũng đẹp như khuôn mặt người đàn ông đó chậm rãi truyền đến gần Đường Yên, lòng bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng vuốt ve má cô mang theo mùi máu tươi nhàn nhạt chui vào mũi: “Nhiệm vụ quan trọng hơn, tốc độ tiến hóa của tang thi càng lúc càng nhanh, chúng ta cần phải có nhiều tinh hạch hơn nữa, nhà họ Hình cũng đã không còn kiên nhẫn, bên

đó muốn ra tay rồi, cô ấy... Không có việc gì.”

“Huyện Nghiễn Sơn, Miêu Trại... đều lần lượt gặp chuyện không may, chẳng lẽ bên trong tang thi đã xuất hiện tang thi biến dị có trí tuệ?”

“An Lộ nói không sai, tốc độ tiến hóa của tang thi quá nhanh, nếu thật sự xuất hiện tang thi có trí tuệ thì mọi chuyện sẽ càng khó cứu vãn!” Sắc mặt Việt Kỳ lạnh lùng, tay dừng lại ở trên môi Đường Yên, vuốt ve hai cái sau đó tầm mắt rơi xuống vết thương trên người cô, sâu trong mắt hiện lên sát khí, nếu không phải tình hình quá ác liệt thì anh thật sự muốn giữ cô ở bên người.

Lâm Mông đứng ở cạnh đó cảm thấy có chút khó tin... Từ khi nào thì đội trưởng lại dịu dàng như vậy? Đã ôm cô gái này lại còn vuốt mặt người ta nữa. Khóe mắt Lâm Mông giật giật hai cái, nhìn khuôn mặt như Diêm Vương của đội trưởng, tay đội trưởng thật sự đang dừng trên môi cô gái kia lại còn chậm rãi vuốt ve... Việc này... việc này... mức độ đùa giỡn quá cao rồi!

Nếu không phải về mặt đội trưởng vẫn lạnh lẽo như thường thì anh khẳng định mình sẽ hú lên thành tiếng!

“Nhà họ Hình, nhà họ Lưu đã không chờ đợi được nữa mà muốn nhúng tay vào chuyện của căn cứ, Lâm Mông, tốt nhất là cậu nên khóa miệng mình lại cho tôi, phụ nữ của nhà họ Hình cũng không phải là quả hồng mềm, đến lúc đó hồng việc lớn của đội trưởng thì đừng trách tôi độc ác!” Khuôn mặt của An Lộ rất tuần tú, nho nhã lộ ra phong độ trí thức nhưng miệng của anh ta thì lại rất ác độc.

Khuôn mặt tục tũn của Lâm Mông cứng đờ, thô lỗ trừng mắt nhìn An Lộ: “An Lộ, cậu có ý gì vậy, rõ ràng cô gái nhà họ Hình kia coi trọng đội trưởng, tại sao lại thành tôi rồi?”

Nhìn thấy khuôn mặt thô lỗ, tục tũn của Lâm Mông lộ ra biểu tình bi thương, mọi người xung quanh đều đồng thời làm hành động như muốn nôn mửa, cái quái gì vậy, thật sự không thích hợp với Lâm Mông cao gầy hai thước này!

“An Lộ, để lại súng ống đạn dược và đồ ăn cho ba ngày.” Việt Kỳ cắt đứt mọi người đang vui đùa âm ỉ: “Người nọ đã tỉnh chưa?”

“Vẫn chưa, chắc mười phút nữa sẽ tỉnh, tố chất thân thể của thằng nhóc này không tệ, cũng đã thức tỉnh dị năng hệ kim rồi, nếu như quãng cho lão quý tập luyện mấy tháng thì lúc ra chắc chắn sẽ là binh vương (vua trong đám binh lính, bạn nào hay đọc quân nhân thì chắc sẽ thấy từ này).” Con người tối tăm, nguy hiểm của An Lộ hơi nheo lại, liếc nhìn Đường Yên cách Miêu Trại không xa, vui vẻ nói: “A ui, đội trưởng, “tiểu mỹ nhân” này cũng không tệ, anh thật sự không dẫn người ta theo sao?”

Nói xong An Lộ còn không quên huýt sáo, khuôn mặt nho nhã nhưng yêu nghiệt nở nụ cười thật tươi, đã nhiều năm như vậy nhưng anh ta chưa từng thấy đội trưởng đến gần cô gái nào, chẳng lẽ hôm mặt trời mọc ở phía tây chăng? Đội trưởng không chỉ chủ động cứu cô gái này mà còn ôm người ta đi cả đoạn đường dài, bây giờ tay lại vuốt ve cái miệng nhỏ nhắn của người ta cả ngày, chắc chắn... Thật là bản loạn!

“An Lộ, thu hồi suy nghĩ này của cậu đi, đừng đánh chú ý lên cô ấy!” Việt Kỳ trầm giọng, liếc nhìn An Lộ, mang theo cảnh cáo nhàn nhạt.

Đường Yên cố gắng cử động nhưng vẫn vô lực.

Nhà họ Hình, nhà họ Lưu, ... Cuộc đối thoại mà Đường Yên nghe thấy làm cô nảy sinh tò mò với những người này, nhà họ Hình, chẳng lẽ là Hình Liệt Phong? Đầu óc Đường Yên biến thành một đồng nhào nhoét, nơi này không phải là Miêu Trại sao? Cô nhớ mình đã tranh giành túi đựng với Lưu Thẩm Nhã ở cấm địa Miêu Trại, sau đó cấm địa bị sụp xuống, cuối cùng cô và Lưu Thẩm Nhã mỗi người lấy được một cái rồi cô bị lưỡi dao nước của Lưu Thẩm Nhã đâm trúng bụng, lại bị tảng đá đập trúng đầu sau đó ngã xuống, về sau... thì không nhớ nữa.

Bên tai truyền đến giọng nói khàn khàn trầm thấp, rất khó nghe ra cảm xúc trong đó, người đó là ai vậy?

Đường Yên cố gắng mở mắt nhưng hình như mí mắt cô nặng tựa ngàn cân, làm thế nào cũng không mở ra được, bất giác trong đầu thoáng qua một bóng hình.

“Việt Kỳ.” Tiếp đó hơi thở xa lạ của một người đàn ông phả tới rồi hình như có một cánh môi ấm áp như có như không đụng vào vành tai cô: “Nhớ kỹ hai chữ này, không được phép quên...”

Bá đạo, ngang ngược.

Nhìn thấy biểu tình tối tăm của Việt Kỳ, An Lộ đột nhiên nhú mày, như cười như không nói: “Đội trưởng, đây là tận thế, thật sự nhìn trúng người ta... thì khiêng về là được, cần gì phải phiền toái như vậy.” Khuôn mặt ôn hòa của An Lộ mang theo vô lại, sau khi anh ta thốt ra những lời này thì những người bên cạnh đều gât đầu, ra vẻ rất là đồng ý!

An Lộ liếc xéo bọn họ một cái, về mặt Việt Kỳ vẫn không có bất kì biến hóa gì, anh chậm rãi nghiêng người, cắn mạnh lên môi Đường Yên một cái, lạnh lùng nói: “Không được, bên cạnh tôi quá nguy hiểm!”

“Đội trưởng, cô gái này cũng không phải là người dễ chọc đâu.”

Ở tận thế, bị thương nhiều chỗ như vậy mà vẫn có thể sống được thì tuyệt đối không phải người thường.

Việt Kỳ nhú mày, buông môi Đường Yên ra, cời quân trang màu xanh trên người phủ lên cho cô: “Vẫn còn nhiều thời gian!”

Anh dừng một chút, nhìn Đường Yên thêm vài lần rồi dẫn đầu đám người nhảy lên Hummer: “Đi thôi!”

Cuối chương này bà tác giả có chú thích: Bà nói là mới đầu bà định tạo dựng hình tượng nam chính ngoài hành tinh, tung tung vô lại mà sau thấy không được nên lựa chọn kiểu lạnh lùng. Amen, may mà bà không lựa kiểu đầu...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 19

“Đây... Đây là có chuyện gì?” Miêu Trạch quay người lại nhìn thì thấy mình đang ở trong tiểu viện của một hộ nhà nông, trong viện có một chiếc Hummer quân dụng đang đỗ, bên trong đó là súng ống đạn dược và một ít đồ ăn.

“Tĩnh rồi hả?” Đường Yên nghiêng người nhìn Miêu Trạch, cô cũng vừa mới tỉnh lại không lâu thì thấy mấy vết thương trên người đã được bôi thuốc, trong lúc mơ hồ thì hình như có người cứu mình, cô về bên tai còn quanh quẩn một cái tên xa lạ nhưng cụ thể là gì thì không nhớ được. Đường Yên ôm Buster còn ngất ở trong lòng chưa tỉnh lại, có chút lo lắng.

Nghe thấy giọng nói của Đường Yên thì Miêu Trạch rất sững sốt, sau một lúc lâu mới phản ứng được, kích động nói: “Chị Yên, chị không sao chứ?” Lúc ở cấm địa thấy Đường Yên té xỉu thì Miêu Trạch sốt ruột đến không nhận được nhưng lại bất đắc dĩ vì dị năng đã tiêu hao hết cho nên đành nói là cứu người, ngay cả nhúc nhích người để chạy ra ngoài còn khó khăn nữa là.

“Không sao, cậu còn nhớ rõ những chuyện đã xảy ra sau khi chúng ta rời khỏi cấm địa không?” Đường Yên nhìn xung quanh tiểu viện thì không phát hiện thấy tang thi, hiển nhiên là không lâu trước đây nơi này đã bị ai đó quét sạch sẽ, xe, súng ống đạn dược, đồ ăn... Hẳn đều là do những người đó để lại, Đường Yên hơi nhíu mày, đây là tận thế, ai sẽ tốt như vậy đây?

Miêu Trạch lắc đầu, nói: “Lúc ấy người phụ nữ kia hạ độc thủ với chị, em muốn ra tay nhưng dị năng đã tiêu hao hết, không xen vào được, khi nhìn thấy chị ngã xuống đất thì đột nhiên ở bên trong cấm địa có một bóng đen lao ra, khiêng chị chạy ra ngoài, em cũng đi theo, khi vừa mới ra khỏi cấm địa thì thể lực em đã cạn kiệt, không chống đỡ nổi nữa nên ngất đi. Sau đó xảy ra chuyện gì thì em cũng không biết.”

Miêu Trạch vừa mới thức tỉnh dị năng không lâu, có thể chịu đựng lâu như vậy đã là không tệ rồi!

“À, vậy sao!” Đường Yên thần nhiên nói, vuốt ve đám lông tơ của Buster, đột nhiên tầm mắt rơi vào vòng bạch ngọc ở bên cạnh, đột nhiên tim đập nhanh hơn, cô liếc nhìn Miêu Trạch đang co quắp ở một bên, tính tình của cậu trai này không tệ, ở đây là tận thế, dù sao vẫn nên tìm vài người có thể tin tưởng, giúp đỡ cô được. Lưu Thâm Nhã không chết ở Miêu Trại, tính tiết kế tiếp trong tác phẩm là thực lực của cô ta đột nhiên tăng mạnh, một đường tiến lên, nếu muốn sống yên phận, bảo vệ vòng bạch ngọc và bác sĩ Đường thì gia tăng thực lực chính là điểm mấu chốt, Đường Yên nhớ tới viên tinh hạch có được do lừa gạt Lưu Thâm Nhã ở thôn Kim Thạch kia và tinh hạch có được do giết chết thiêm thực giả ở Miêu Trại thì bây giờ trong tay cô đang có hai viên, đáng tiếc... cô không lấy được huyết hạch trong đầu tang thi chó ở thôn Kim Thạch. Chuyện ở Miêu Trại đã bị cô nhúng tay can thiệp làm thay đổi, không biết Lưu Thâm Nhã còn có thể thức tỉnh dị năng chữa khỏi được hay không?

Đường Yên không đành lòng lấy hai viên tinh hạch từ không gian ra, đưa một viên cho Miêu Trạch: “Đây là tinh hạch, sau khi hấp thu nó xong thì dị năng sẽ tiến hóa, ở Miêu Trại cậu đã đắc tội Lưu Thâm Nhã, nếu như về sau gặp lại cô ta thì cô ta sẽ không dễ cho cậu được yên ổn cho nên cố gắng gia tăng thực lực hết mức có thể trước khi gặp cô ta đi.”

Miêu Trạch tiếp nhận tinh hạch, hai mắt hồng hồng, sau khi tận thế bắt đầu thì ông liền dặn cậu không được tin tưởng người khác, cho dù là người dân ở trong trại cũng không được. Miêu Trạch luôn luôn ghi nhớ những lời này ở trong lòng vì cậu đã nhìn mọi người xung quanh vì cứu tính mạng của mình mà không tiếc rời nhà bỏ con, cha con thành thù, mẹ con tương tàn...

“Chị Yên, cảm ơn!” Miêu Trạch nước nở nói.

“Không cần cả ơn tôi, thực lực của cậu tăng lên thì mới có lợi cho tôi.” Đường Yên lạnh lùng nhìn Miêu Trạch, sau khi dị năng hệ kim tiến hóa thì lực sát thương không hề thấp hơn dị năng giả hệ hỏa, thiêm thực giả và tang thi chó... Kế tiếp nghênh đón bọn họ sẽ là một thế giới càng kinh khủng, cho dù cô có mạnh hơn nữa thì chung quy vẫn có giới hạn.

“Trực tiếp hấp thu sẽ rất đau đớn, cố gắng chịu đựng đi.”

Đây là tận thế, không ai bỏ tiền mua tính mạng của mình, trừ mình ra... (Mèo: ý của câu này là ở tận thế thì chỉ có mình mới thấy tính mạng mình đáng giá, mà đáng giá nên mới đồng ý bỏ tiền ra mua chứ người khác không thấy đáng tiền. Ý là vậy nhưng vẫn dịch theo lời tác giả nhé)

Đường Yên cất kỹ súng ống đạn dược và đồ ăn rồi đi vào tiểu viện, mỗi người chọn một căn phòng, Đường Yên nói gián lược làm như thế nào hấp thu tinh hạch cho Miêu Trạch rồi không nói thêm gì nữa. Sau đó cô đi vào phòng, đóng kỹ cửa phòng rồi quay người lại ôm Buster tiến không gian, Đường Yên cầm tinh hạch đi đến hồ nước, cởi quần áo dính máu trên người ra, chậm rãi đi vào trong hồ nước, há mồm ngậm chặt tinh hạch, có lần đầu tiên làm chuẩn bị nên lần hấp thu tinh hạch này không còn đau đớn như lần trước nữa.

Đường Yên yên lặng cảm thụ tinh hạch đang hóa thành một chất lỏng mang chút mát lạnh trượt vào trong cổ họng, còn theo một chút ngai ngái mơ hồ, đã

có kinh nghiệm một lần nên Đường Yên không lo lắng nữa, tay chân và cơ thể truyền đến từng đợt bóng rất đau đớn, trên làn da hiện lên nhiều chấm to mầu, dị năng thức tỉnh trong kinh mạch sau đó chậm rãi hấp thu năng lượng vào trong đó, nước không gian nhanh chóng chữa trị những chỗ da thịt bị xé rách làm cho mặt hồ chuyển động tạo nên từng vòng sóng gợn, tơ máu lẫn vào trong nước rồi yên lặng biến mất.

Đột nhiên có một luồng ánh sáng trắng lóe lên.

Đường Yên lập tức mở hai mắt ra, nghĩ đến vừa rồi lúc hấp thu tinh hạch đã quên lấy hai cái vòng bạch ngọc ở trên cổ tay xuống, bây giờ lại có máu tươi tẩm bổ nên vòng bạch ngọc cướp được ở cấm địa Miêu Trại tỏa ra từng đợt ánh sáng như gợn sóng, đó chính là vòng bạch ngọc nhận chủ, đột nhiên hai cái vòng bạch ngọc tương tự nhau bắt đầu dung hợp lại...

“Sao lại thế này” Đường Yên mở to mắt, ngừng thở, không dám tin nhìn tình huống kì lạ này.

Hoa văn trên hai cái vòng bạch ngọc trắng muốt khác xa nhau lại từ từ bao trùm, dung hợp rồi cuối cùng hóa thành một thể.

Cùng lúc đó, trong không gian đột nhiên truyền đến tiếng đất rung núi chuyển, trời đất đảo lộn, sau đó cô và Buster bị không gian vớt ra ngoài, cả người Đường Yên ướt chèm nhẹp đứng ở trong phòng, trên người cô mặc áo ngắn và quần đùi nên khi gió lạnh thổi qua thì chợt rung mình một cái.

Đường Yên thử tiến vào không gian nhưng không gian lại không có phản ứng khiến cô bất giác nhú mày. Cô nhìn quanh căn phòng một lần, tìm được mấy bộ quần áo trong ngăn tủ tùy tiện mặc vào, rốt cuộc là không gian đã xảy ra chuyện gì? Xoa xoa cái đầu đau nhức, đối với việc này, Đường Yên cảm thấy có chút bất đắc dĩ nhưng lại không có cách nào tiến vào không gian nên đành phải bỏ qua, đột nhiên cô cảm nhận được nguồn năng lượng tràn trề trong cơ thể, lúc này mới giật mình phát hiện ra sau khi hấp thu tinh hạch thì dị năng lại tiến thêm một bước, mặc dù không đột phá được cấp hai nhưng cũng không kém bao nhiêu, chỉ cần hấp thu thêm một viên tinh hạch nữa là có thể bước vào ngưỡng cửa của dị năng giả cấp ba, tận thế vừa mới bắt đầu, dị năng giả cấp cao vẫn còn chưa nhiều lắm nên cô cũng có thể được xem như là một cao thủ, không biết tình huống của Miêu Trạch bên kia như thế nào?

Đường Yên đẩy cửa đi ra ngoài.

Còn chưa tới nơi đã nghe thấy tiếng kêu rên thảm thiết, cô cúi xuống nhìn chân mình sau đó xoay người rời đi, định đi ăn một chút gì đó. Miêu Trạch phải tự vượt qua cánh cửa đang giam cầm mình này, có thể tiến hóa thành dị năng giả cấp một hay không thì phải xem vận may của Miêu Trạch, cô không phải thánh mẫu, sẽ không ra tay giúp đỡ cậu ta.

Cô ngẩng nhìn chân trời phía xa xôi, chậm rãi mở bàn tay ra ngưng tụ lõi điện ở trong đó, chưa đủ, còn chưa đủ mạnh... Kế tiếp cô nên làm gì để chống lại Lư Thâm Nhã đây, sau khi trở mặt với cô ta, nhất định cô ta sẽ không khinh xuất nữa... Chính cô cũng hận không thể giết chết cô ta thì làm sao cô ta lại không như thế!

Bên kia, ở huyện Nghiến Sơn, trong một biệt thự tư nhân nào đó.

Lư Thâm Nhã nằm trong bồn tắm, cắn chặt môi, cặp mắt khát máu nhìn chằm chằm bình sứ trắng và huyết hạch ở bên cạnh, cô ta mở bình sứ trắng ra, bên trong là một huyết châu (các bạn cứ tưởng tượng viên ngọc hình giọt nước màu đỏ đi, giống vậy đó) xinh đẹp có màu sắc rất kì dị, Lư Thâm Nhã mím môi, ngửa đầu nuốt huyết châu và huyết hạch vào, cô ta không có lựa chọn...

Thời gian trôi qua từng chút một, nước trong bồn tắm dần dần bị máu tươi nhuộm đỏ, đau đớn xâm nhập vào linh hồn khiến Lư Thâm Nhã lạnh run, thân thể cuộn tròn lại, sắc mặt trắng bệch, cả người đều bị máu tươi nhuộm đỏ....đau thấu tim gan: “Đường Yên... Đường Yên...”

Cô ta không ngừng kêu to hai chữ Đường Yên, loại đau đớn này khiến cô ta nhớ tới khi còn bé bị người nhà vứt bỏ, một thân một mình ngồi ở trong đồng tuyết, khi đó thân thể cũng đau như vậy, đau muốn chết, giống như hăm sâu vào dạ ngục, nhưng ngay cả chết cũng làm không được, đau đớn này xâm nhập vào xương tủy sau đó truyền ra cả người, làm thế nào cũng không thể quên được! Nước mắt Lư Thâm Nhã không ngừng chảy xuống, hòa vào trong máu.

“Không cam lòng... không cam lòng...” Cùng là người, vì sao số mạng cô ta lại kém may mắn như vậy, còn Đường Yên không cần làm gì mà vẫn có thể hưởng thụ hết những thứ tốt đẹp, vì sao? Tính tình của Đường Yên kiêu căng tùy hứng nhưng người theo đuổi Đường Yên còn nhiều hơn mình, cô ta không cam lòng, chẳng lẽ là vì Đường Yên có một người ông lợi hại hay là một gương mặt xinh đẹp. Cái này thì có gì đặc biệt hơn người?

Bản thân mình thì đau khổ giữa giống như tôm tép nhãi nhép còn Đường Yên thì lại được cưng chiều từ nhỏ đến lớn. Ở nhà, ở trường học, những người bạn cùng lứa tuổi của Đường Yên xem sự tồn tại của Đường Yên giống như công chúa, tuy nhiên sau khi tận thế đến thì mọi thứ đều thay đổi! Bệnh độc tang thi bùng nổ, cô ta thức tỉnh dị năng, trở thành một danh dị năng giả hệ thủy còn Đường Yên vẫn chỉ là một người bình thường hoàn toàn không biết gì cả, những người ngày xưa vây quanh Đường Yên bây giờ đều vây quanh cô ta, tất cả những điều này đều cực kì tuyệt vời!

Ở nơi này không ai biết cô ta là cô nhi, bị nhà họ Đường nhận nuôi, là người hầu của Đường Yên. Bây giờ bọn họ chỉ cần biết rằng cô ta làLư Thâm Nhã, dị năng giả hệ thủy, dịu dàng thiện lương, thực lực mạnh mẽ. Đây mới là thứ cô ta muốn, nhưng mà vì sao... vì sao Đường Yên lại thức tỉnh dị năng? Hãy vào diễn đàn Lê Quý Đôn để đọc truyện nhanh nhất và ủng hộ editor. Chết sớm một chút không phải là tốt rồi sao, tại sao lại còn sống rồi cứ thời thời khắc khắc nhắc nhở bản thân mình rằng cô ta đã từng là cô nhi, bị người ta nhận nuôi. Người kiêu ngạo như cô ta làm sao có thể dẫn dắt con giận này, cô ta hận, cô ta oán.

Oán giận tăng lên không ngừng như tằm ăn rối trong tâm hồn Lư Thâm Nhã, không biết đã qua bao lâu, từng luồng ánh sáng màu lam bao quanh cơ thể nát bét của Lư Thâm Nhã, khi năng lượng dần dần biến mất thì những chỗ bị thương của Lư Thâm Nhã cũng lành hoàn toàn.

Thân thể Lư Thâm Nhã trần trụi, chậm rãi đứng lên từ bồn tắm lớn, sau khi cảm nhận được cơ thể tràn đầy năng lượng thì khoe miệng Lư Thâm

Nhã nhếch lên thành một lúm đồng tiền say lòng người, cô ta vươn tay, trên đầu ngón tay ngưng tụ ánh sáng màu xanh trong suốt, Lưu Thấm Nhã yên lặng cảm nhận sự thoải mái mà năng lượng màu xanh này mang tới rồi cúi đầu cười khê: “Chữa khỏi...”

Lập tức trong mắt cô ta lóe lên ánh sáng làm cho người ta sợ hãi!

“Thấm Nhã, em không sao chứ!” Giọng nói của Giang Ly mang theo lo lắng vang lên ở bên ngoài cửa.

“Em không sao, Giang Ly, mang quần áo vào giúp em” Lưu Thấm Nhã mềm giọng nói.

“A... Được, chờ một chút.” Tiếp đó đột nhiên vang lên âm thanh thứ gì đó đổ bễ kèm theo tiếng Giang Ly hoảng loạn đáp lời.

Sau khi mặc quần áo tử tế thì Lưu Thấm Nhã tùy ý cầm khăn mặt lau tóc, liếc nhìn Giang Ly đang đứng co quắp ở bên cạnh, hỏi: “Những người đó còn ở đây không?”

Trong đầu cô ta đột nhiên nhớ tới người đàn ông mới vừa gặp gỡ không lâu kia, mày kiếm, mắt dài nhỏ, mũi thẳng đứng, môi vừa phải, là một người đàn ông cực kì tuấn tú, cử chỉ lại tao nhã, rất dễ dàng làm cho người khác có hảo cảm: “Hình Liệt Phong...”

Nhìn thấy dáng vẻ này của Lưu Thấm Nhã, Giang Ly bất giác cúi đầu, siết chặt tay, vẻ mặt có chút bi thương, giọng nói khàn khàn: “Còn, bây giờ bọn họ đang ở phòng khách.”

“Thật sao, em đi xuống xem thử một chút. Giang Ly, anh lại đây...” Cô ta bảo Giang Ly tiến lên sau đó khởi động dị năng chữa khỏi, tiếp đó rất vừa lòng khi nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Giang Ly: “Em đã hấp thu viên huyết hạch kia, đây chính là dị năng mới của em - dị năng chữa khỏi.” Nói xong, trong mắt cô ta hiện lên một chút đã tâm bị che dấu rất kĩ, dựa vào vẻ đẹp và thủ đoạn của cô ta, hơn nữa còn có dị năng chữa khỏi thì coi như đến căn cứ Thanh Long cũng sẽ có một chỗ đứng, việc cấp bách bây giờ là phải tìm được một chỗ dựa vững chắc, người ở dưới lầu không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất!

Đường Yên, coi như lần này may mắn không chết, còn sống sót mà đến căn cứ Thanh Long thì lần sau may sẽ không còn cơ hội nào như vậy nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 20

Sắc trời dần tối, mặt trời hoàn toàn khuất sau đường chân trời. Gió đêm cuộn cuộn thổi tới tạo nên từng đợt cảm giác mát lạnh, Đường Yên im lặng liếc nhìn đồng hồ, năm giờ, nếu đi từ huyện Nghiến Sơn đến thành phố Thanh Ninh thì phải mất khoảng hai giờ rưỡi đi xe, lúc trước thành phố Thanh Ninh là đích đến kế tiếp của mọi người, vốn cô luôn lo lắng sau khi tách ra khỏi Lưu Thấm Nhã thì vấn đề xe và xăng sẽ như thế nào, dù sao đây cũng là tận thế, đi lại ở bên ngoài mà không có xe thì thật là bất tiện, bây giờ không nghĩ tới người cứu cô lại để lại một chiếc xe, hơn nữa còn có một thùng xăng, chừng đó cũng đủ để cô đi đến thành phố Thanh Ninh rồi.

Đã mấy giờ trôi qua nhưng không gian vẫn không có một chút phản ứng nào làm Đường Yên có chút lo lắng.

Cô tìm được mấy ngọn nến ở trong phòng sau đó đốt nến lên, Buster đã tỉnh nhưng vẫn có chút suy yếu, Đường Yên dùng nước không gian pha sữa đút cho nó uống tuy nhiên nó vẫn là đáng về không có sức sống, một môi gổ lên đùi Đường Yên, cái đuôi lắc nhẹ, vẻ mặt uể oải.

Tranh thủ khoảng thời gian này, Đường Yên đi khắp tiểu viện thì thấy trong phòng bếp có thịt xông khói, hạt tiêu trắng đã phơi khô, đậu đũa và một ít rau xanh, trong tủ lạnh còn có chút hoa quả, trong góc có nửa túi gạo. Kiếp trước đã lăn lộn ở quân doanh từ nhỏ nên việc nấu nướng cũng không xa lạ gì với Đường Yên, lúc đó bên cạnh cô đều là đàn ông, không thể trông cậy vào bọn họ nấu nướng được, đương nhiên cũng đừng nên hy vọng vào tay nghề của cô.

Đường Yên vo gạo nấu cơm, nhanh nhẹn bắt đầu chuẩn bị cơm chiều, tận thế, cơ hội được ăn đồ chín không nhiều lắm, ai biết sau bữa ăn này thì phải bao lâu sau mới có thể được ăn cơm tẻ thơm ngon như thế này nữa? Có thể ăn một chút đồ gì đó để không đói chết thì đã là không tệ rồi. Đường Yên suy đi nghĩ lại, có phải đã đến lúc mình nên tìm vài đồng đội hay không, như vậy ít nhất về sau sẽ không cần phải lo lắng không thức ăn chín để ăn, cũng không thể luôn luôn ăn lương khô được, lương khô ăn lâu ngày thì miệng chẳng còn cảm nhận được mùi vị gì nữa rồi.

Nước trong nồi đã sôi, Đường Yên cắt nửa miếng thịt bỏ vào, lại thêm đậu đũa và ít hạt tiêu vào nấu chung, sau khi rửa rau xong thì Đường Yên ngẩng đầu nhìn phòng của Miêu Trạch, thằng nhóc này đã ở trong đó vài giờ rồi, tại sao còn chưa khỏe lại? Cô không nhớ gì nhiều về lần đầu tiên hấp thu tinh hạch, cũng nhớ không rõ là đã dùng bao nhiêu thời gian, tuy nhiên... Như vậy thì quá lâu rồi!

Chẳng lẽ đã chết rồi sao?

“Rầm... ầm....”

Đột nhiên cửa phòng bị mở ra, Miêu Trạch kích động từ bên trong chạy ra, trên người vẫn còn từng mảng máu đã khô lại: “Chị Yên, em thành công rồi, chị xem này...”

Miêu Trạch vừa nói xong thì trong nháy mắt tay phải đã bị kim loại nặng bao trùm, so với lúc ban đầu ở Miêu Trại thì cô có thể cảm giác được Miêu Trạch đã mạnh hơn một cách rõ ràng, kim loại nặng lóe lên ánh sáng lạnh màu đen làm cho người ta sợ hãi, nhìn qua cũng có thể dễ dàng nhận ra nó có thể đập nát tất cả chướng ngại!

Nhìn Miêu Trạch đang vui mừng, Đường Yên không nhìn được mà đỡ trán, người này thật sự không phát hiện trên người mình thiếu cái gì sao, lúc cậu ta nhảy tung tung thì quần áo rách nát dính máu trên người đã rơi xuống ào ào, lộ ra làn da trắng nõn, hồng và trắng giao thoa, nhìn thoáng qua có cảm giác rất tốt: “Miêu Trạch, tôi cũng không để ý việc cậu thích trần truồng, tuy nhiên... nhất định phải như vậy sao?”

“Á...” Miêu Trạch hoảng sợ, hai tay ôm hạ thân, chạy vào trong phòng.

Trong lúc hấp thu tinh hạch thì quần áo ở trên người đã nát bét nhưng Miêu Trạch lại không nhận ra được, khó khăn lắm mới tỉnh lại từ trong đau đớn, sau khi cảm nhận được trong cơ thể mình tràn trề năng lượng thì Miêu Trạch cực kì vui mừng, dĩ nhiên là không chú ý đến tình trạng hiện giờ của mình rồi.

“Khụ khụ... Cảm thấy thế nào?” Đường Yên không nói gì, nhìn khuôn mặt Miêu Trạch lộ ra vẻ ngượng ngùng, trong lòng cô cũng bất giác xẹt qua một chút... xấu hổ, một thằng đàn ông mà lại ngượng ngùng cái rắm ấy, người nên xấu hổ phải là cô mới đúng, Đường Yên quay mặt qua chỗ khác, không để ý đến vẻ quần bách của Miêu Trạch.

Thấy Đường Yên mở miệng, Miêu Trạch cũng gạt bỏ sự xấu hổ, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Dị năng đã tiến hóa, em có cảm giác mình mạnh hơn trước kia khoảng ba lần.” Miêu Trạch nắm chặt tay, cảm thụ trong năng lượng tràn đầy trong cơ thể, giống như là dùng mãi không hết vậy.

“Dị năng giả cấp một, chẳng qua lúc trước cậu chỉ là dị năng giả sơ cấp, sau khi hấp thu tinh hạch thì mới tiến hóa lên cấp một.” Đường Yên giải thích một cách bình thản, cấp bậc của dị năng giả, tang thi và động vật biến dị lúc đến căn cứ Thanh Long thì mới được thống nhất, như vậy cũng vì để tránh tạo thành hỗn loạn.

Đáy mắt Miêu Trạch thoáng qua vẻ kinh ngạc, tầm mắt dừng lại trên người Đường Yên: “Chị Yên, chị cũng tiến hóa thành dị năng giả cấp một sao?” Cậu còn nhớ lúc ấy ở nhà đá lưng chừng núi thì Đường Yên chỉ cần dùng một chiêu đã không chế được mình, còn lúc ở cấm địa, nếu không phải Đường Yên lo lắng sẽ làm Buster bị thương thì cũng không đến nỗi bị người phụ nữ ác độc kia đánh lên tới mức bị thương nặng. Miêu Trạch mơ hồ cảm giác được Đường Yên lợi hại hơn mình rất nhiều.

Đường Yên từ chối cho ý kiến, gạt đầu: “Dọn dẹp đi, tôi đi làm đồ ăn, nhớ canh gác cẩn thận!”

Nửa giờ sau, Đường Yên gọi Miêu Trạch vào phòng bếp ăn cơm, hai người đều im lặng không nói gì, Miêu Trạch cúi đầu, trong mắt dâng lên hơi nước, mấy tháng trước kia cậu vẫn còn ăn cơm cùng với người nhà mà chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, mọi thứ đều đã thay đổi...

Xung quanh đột nhiên yên lặng một cách khác thường, Đường Yên cảnh giác đứng dậy, buông bát đũa trên tay xuống, thổi tắt ngọn nến trên bàn. Đêm đen yên tĩnh, lặng yên không một tiếng động gặm nhấm sự yên bình của cả vùng, từng trận gió đêm mang đến cảm giác mát lạnh nhưng lại đứt quãng, nghe giống như tiếng sột xoạt của băng đĩa bị xước, đêm ở đây giống như đang ngấm vào lòng người.

Đường Yên ẩn nấp, ra hiệu bảo Miêu Trạch đừng lên tiếng, cô dựa sát người vào khung cửa, đột nhiên phát hiện tinh thần lực tăng vọt làm cho cô có thể cảm nhận được mọi động tĩnh trong vòng hai mươi mét, phát hiện bất thành linh này làm cho Đường Yên rất vui mừng, cả người đều run lên, cô dẫn đường cho tinh thần lực bao trùm lên hai mắt, nhất thời những hình ảnh mơ hồ trong bán kính mười mét chậm rãi hiện ra trước mắt Đường Yên. Trong lòng cô âm thầm kinh ngạc, chẳng lẽ đây là khả năng có được khi dị năng thăng cấp sao? Nhưng cô lại cảm thấy có chút không thích hợp, chẳng lẽ... là không gian biến dị?

Trên đường cái cách tiểu viện khoảng mười mét có một chiếc Buick suv đang dừng lại, phía sau có một đám tang thi đang đuổi theo, trong xe ba nam hai nữ và một bé trai khoảng mười tuổi.

Nhìn cách ăn mặc thì hai nam một nữ trong đó là bảo vệ, người đàn ông còn lại khoảng chừng năm mươi tuổi, người rất béo, vừa nhìn cũng biết là người có chức vị cao, còn người phụ nữ còn lại thì trang điểm rất đậm, nhiều nhất cũng chỉ ba mươi tuổi, quần áo hở hang, trên người mang rất nhiều trang sức, cả người dán chặt lên người đàn ông kia, vẻ mặt chán ghét nhìn bé trai bên cạnh, hai người đàn ông ngồi trước rất nghiêm túc, kĩ thuật bắn súng của họ rất chuẩn nhưng thứ làm cho Đường Yên chú ý nhất chính là cô gái khoảng chừng hai mươi tuổi ngồi ở ghế sau, dung mạo thanh tú nhưng lại ra tay hết sức lão luyện, tàn nhẫn, không thua kém hai người đàn ông ngồi trước chút nào.

“Xuống xe.” Dịch Thao cảm sung thật chặt, bảo Tiểu Đức Huy dừng xe.

Thấy Dịch Thao bảo Tiểu Đức Huy dừng xe, Chu Nhã hét lên chói tai, hung tợn trừng mắt nhìn Dịch Thao: “Tang thi đã đuổi theo tới nơi rồi, dừng xe không phải là muốn chết sao? Tiểu Đức Huy, không được dừng lại, lái nhanh lên một chút, nhanh lên...”

Suốt dọc đoạn đường này, hai bên đều có tang thi rách rưới, đi lại loạng choạng, cơ thể bọn chúng cứng ngắc nhưng lại rất cố chấp với máu thịt của con người, quốc lộ sạch sẽ trống trải ngày xưa giờ phút này nơi nơi đều có vết máu khô màu đỏ sậm và những cỗ thi thể bị móc rỗng nội tạng hoặc là bị tang thi cắn xé đến máu thịt bày bày, chỉ trong khoảnh khắc thành phố phồn hoa đã biến thành “Địa ngục đầm máu”.

Chu Nhã âm độc lờ mờ đứa bé trai đang ngồi ở phía sau xe, nếu không phải là do thằng quý này đòi nợ thì lúc này bọn họ đã tới căn cứ Thanh Long từ lâu rồi, làm gì còn gặp phải bọn tang thi kinh khủng này nữa, trong đầu Chu Nhã không ngừng quanh quẩn hình ảnh máu me, tàn bạo mới xảy ra không

lâu kia, vốn bọn họ có mười mấy người bảo vệ ở bên cạnh nhưng bây giờ đã chết hết, địa vị nhà họ Hầu ở quân đội không thấp, Hầu Tích Hoa lại là em ruột của người đứng đầu nhà họ Hầu, sau khi tận thế bùng nổ, nhà họ Hầu liền phải người tới đón Hầu Tích Hoa nhưng lại không lường trước được bệnh độc tang thi lại lây lan nhanh như vậy, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi mà đã trở thành tai họa của toàn bộ địa cầu.

Hầu Tích Hoa là một tên quý hảo sắc, trong nhà có đã vợ nhưng bên ngoài vẫn nuôi không ít tình nhân mà Chu Nhã chính là tình nhân được gã cưng chiều nhất vì vậy trong giờ phút chạy trốn thì Hầu Tích Hoa vẫn không quên mang Chu Nhã theo, tuy nhiên mạng của vợ Hầu Tích Hoa lại không tốt như vậy, trong một lần bị tang thi đuổi theo đã bị Chu Nhã đẩy vào đàn tang thi, bị tang thi cắn chết, việc này không bị ai phát hiện, mọi người đều cho rằng mạng của vợ Hầu Tích Hoa yếu, nhiều người như vậy nhưng bà ta lại bị đàn tang thi cắn chết.

Hầu Húc Kiều trăm mặt, không để ý đến tiếng thét chói tai của Chu Nhã mà vẫn luôn theo sát bên người Dịch Thiên, nó trào phúng liếc Chu Nhã một cái, trong mắt toàn là lạnh lẽo và oán độc nhưng vẻ mặt vẫn trầm ổn, phong dung không giống với một đứa nhỏ mười tuổi nên có, mẹ nó đã bị người phụ nữ này đẩy vào đàn tang thi, nếu không do ả thì mẹ sẽ không chết, tuy nhiên nó biết cho dù nó có nói ra thì ba nó cũng sẽ không tin tưởng nó, mọi người sẽ cho rằng nó chỉ là một đứa nhỏ đang cầu kinh mà thôi, Hầu Húc Kiều nhìn về phía Hầu Tích Hoa bằng ánh mắt chán ghét, cũng chỉ có ba nó mới cho rằng người phụ nữ này thiện lương, dịu dàng.

“Câm miệng!”

Dịch Thao vừa nghe thấy Chu Nhã thét chói tai thì lập tức nhận ra mọi chuyện đã trở nên nguy hiểm rồi.

Quả nhiên tang thi đuổi theo rất nhanh: “Tiểu Thiên, em bảo vệ bọn họ, Tiểu Đức Huy, cậu dốc toàn lực ra tay, Chu Nhã, muốn sống thì câm miệng cho tôi.” Dịch Thao không thèm quay đầu lại, lạnh giọng cảnh cáo, giọng nói cực kì mát kiêu, suốt dọc đường đi, nếu không phải Chu Nhã cứ như thiêu thân thì làm sao xảy ra nhiều chuyện như vậy được, nếu không phải là địa vị của nhà họ Hầu ở trong quân đội không thấp thì làm sao anh lại phải lãng phí sức lực lớn như vậy để bảo vệ mấy người này, đây là tận thế, muốn sống sót thì phải tìm kiếm chỗ dựa mạnh mẽ, vững chắc mà nhà họ Hầu là lựa chọn tốt nhất.

Anh và em gái sống nương tựa lẫn nhau, vì nhớ đến chuyện mười năm trước Hầu Tích Hoa đã từng cứu em gái anh một mạng cho nên anh mới liều mạng tới đây bảo vệ nhà họ Hầu, nếu không phải Chu Nhã không biết tự lượng sức mình, cứ luôn gây chuyện thì những người bảo vệ còn lại đã không xảy ra chuyện gì, không nghĩ tới da mặt của người phụ nữ này lại dày như vậy, còn đổ mọi chuyện lên đầu Hầu Húc Kiều, ả làm vậy mà không động não ngẫm lại Hầu Húc Kiều cũng chỉ là một đứa nhỏ mười tuổi mà thôi. Dọc theo đường đi, Chu Nhã không chê cái này thì cũng ghét cái kia làm chậm trễ rất nhiều thời gian... Nếu không thì bây giờ bọn họ đã an toàn về tới căn cứ Thanh Long rồi, làm gì còn gặp phải tình huống nguy hiểm như thế này nữa.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của Dịch Thao càng lạnh lẽo hơn, trong mắt lộ ra sát khí tiết lộ trong lòng anh vô cùng lo lắng.

“Dịch Thao anh dám mắng tôi hả?” Chu Nhã tròn tròn mắt, căm tức nhìn Dịch Thao sau đó xoay người rúc vào trong lòng Hầu Tích Hoa, làm nũng nói: “Tích Hoa, anh xem, đến Dịch Thao mà cũng dám trách móc em, em không chịu đâu!”

Cô ta vừa nói vừa dậm chân, lại còn dùng bộ ngực mềm mại của mình cọ xát Hầu Tích Hoa, vẻ mặt mang theo một chút đắc ý.

Hầu Tích Hoa đành mặt, mắt tự nhiên nhìn Dịch Thao, gã biết rất rõ lai lịch của Dịch Thao và Dịch Thiên, hai người bọn họ không giống Tiểu Đức Huy, bọn họ là bảo vệ mà nhà họ Hầu đã nhờ nhà họ Cao mời tới, đều là lính đánh thuê liếm máu ở đầu đao, không phải là người của công ty bảo vệ. Cho dù là gã thì gã cũng không dám sai khiến hai người này, trong lúc nhất thời đột nhiên mọi người đều yên tĩnh trở lại.

Hầu Húc Kiều cười lạnh hai tiếng, người phụ nữ này thật sự không biết sống chết, cho dù là ba của nó thì cũng không sai khiến được Dịch Thao, Dịch Thiên, Hầu Húc Kiều lớn lên trong nhà giàu từ nhỏ nên đã quen với việc nhìn sắc mặt người ta, chỉ riêng việc Dịch Thao đang cất lực kim nên trên người anh lại đầy sát khí máu tanh, làm người ta không dám nhìn thẳng thì cũng đủ để hiểu rồi, chẳng lẽ trong đầu Chu Nhã chỉ toàn là bần nhảo thôi sao?

“Dịch Thao, cậu xem...” Hầu Tích Hoa khó xử xoa xoa tay, yếu ớt nhìn Dịch Thao.

Hầu Húc Kiều lạnh lùng trừng mắt nhìn Chu Nhã sau đó cắt đứt lời nói của Hầu Tích Hoa: “Ba, thỉnh giác của tang thi rất nhạy bén, ba không nhận ra là bà ta quá ồn sao? Nếu đưa tới nhiều tang thi hơn, chỉ sợ...”

Tươi cười của Hầu Húc Kiều rất nhạt nhưng trong lời nói lại chứa hàm ý làm cho cả người Hầu Tích Hoa run lên, gã lập tức giận dữ trừng mắt nhìn Chu Nhã sau đó dùng tay đẩy Chu Nhã ra. Hầu Húc Kiều lạnh nhạt nhìn cảnh này, không có một chút kinh hoàng nào, Chu Nhã đã đánh giá quá cao địa vị của mình trong lòng Hầu Tích Hoa rồi.

Nghe vậy, Dịch Thao tán thưởng nhìn Hầu Húc Kiều, đứa nhỏ này tuy chỉ mới mười tuổi nhưng đã có tính cách như vậy là rất hiếm thấy. Quả thật không hổ là đứa nhỏ được sinh ra trong thế gia quân nhân, gặp nguy không loạn, xử sự không hoảng hốt sau đó tầm mắt Dịch Thao lại rơi vào trên người Chu Nhã đang nghẹn ngào lau nước mắt, trong mắt anh hiện lên vẻ kinh thường rất khó nhận ra, ở tận thế, người phụ nữ này sẽ chỉ là trời buộc, ngoại trừ khóc thì cũng chỉ biết thét chói tai, quá vô dụng.

Trong lúc mọi người không phát hiện thì Chu Nhã kín đáo liếc mắt ra hiệu với Tiểu Đức Huy, đẩy mắt hiện lên ngoan độc. Tiểu Đức Huy khẽ gật đầu, biểu tình hơi chán nản, y dùng khẩu hình miệng bảo Chu Nhã an tâm, đừng có nóng nảy!

Năm năm trước Chu Nhã đã đi theo Hầu Tích Hoa, ba năm trước đây liền thông đồng với Tiểu Đức Huy cùng một chỗ, hai người bọn họ đã tham ô không ít tiền của nhà họ Hầu, đương nhiên những việc này đều làm sau lưng Hầu Tích Hoa, nếu không dựa theo sự vô tình tàn nhẫn của Hầu Tích Hoa thì làm sao đến bây giờ gã vẫn còn giữ Chu Nhã ở bên người được?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 21:

Editor: Mèo coki

“Pằng...pằng...” Dịch Thao ra tay rất tàn nhẫn, trong nháy mắt đám tang thi cản ở giữa đường đã bị anh thanh lí sạch sẽ.

“Phía trước có một căn nhà nhỏ, giải quyết xong bọn tang thi này thì đêm nay sẽ nghỉ ngơi ở đó một đêm, ngày mai nhanh chóng lên đường, tốc độ tiến hóa của tang thi quá nhanh, nếu như gặp phải tang thi biến dị thì mọi chuyện sẽ càng thêm phiền phức, rất có khả năng chúng ta đều sẽ mất mạng. Tiểu Thiên, em đi trước dò đường đi.”

Dịch Thao cố ý nói mọi chuyện theo chiều hướng nghiêm trọng để cho con thiêu thân Chu Nhã an phận lại, đừng gây thêm chuyện nữa.

“Dạ.” Dịch Thiên nhanh nhẹn lẩn vào trong bóng đêm..

Động tác của Dịch Thao rất thành thạo, nhịp nhàng làm Đường Yên phải cảm thán không hổ là dân chuyên nghiệp, một súng bắn nát đầu tang thi không phải là chuyện mà ai cũng có thể làm được. Khi Đường Yên nhìn thấy ánh mắt Dịch Thao dừng lại ở căn nhà nhỏ thì cô lập tức hiểu ngay tính toán của Dịch Thao sau đó dùng tay ra hiệu với Miêu Trạch: “Có người đến, sau khi dọn dẹp xong thì trốn đi, cẩn thận một chút.”

Mũi chân Dịch Thiên chạm nhẹ lên mặt đất, âm thầm đi vào nhà nhỏ, sau khi kiểm tra hết một lượt thì huyết sát bảo đảm người Dịch Thao tiến vào. So với Dịch Thiên thì Dịch Thao lại càng thêm cẩn thận, anh nhìn xung quanh căn nhà nhỏ, mảy chột cau lại, đường cong trên khuôn mặt căng cứng, Dịch Thao cẩn thận đánh giá căn nhà nhỏ, sau khi tầm mắt dừng lại ở đầu chân trên mặt đất thì đưa tay ngăn đám người Hầu Húc Kiêu lại.

Dịch Thao nói lớn tiếng, cố ý để người ở phía trong nghe thấy: “Tôi là Dịch Thao, đang bảo vệ Hầu Tích Hoa và người nhà đến căn cứ Thanh Long ở tỉnh Quảng Nam, vô tình quấy rầy, kính xin giúp đỡ!”

Sau khi nghe Dịch Thao nói những lời này thì đám người Dịch Thiên lập tức để phòng, nhìn chằm chằm căn nhà nhỏ.

“Miêu Trạch, thấp nển lên.” Đường Yên nói một cách bình tĩnh.

Cô không có hứng thú với nhà họ Hầu, tuy nhiên sau khi nhìn thân thủ của Dịch Thao và Dịch Thiên không tệ thì cô nghĩ nếu như có thể mượn sức của hai người này thì nhất định là một chuyện tốt vì sau này Dịch Thao sẽ là một trong những người mạnh nhất trong đám cao thủ, xuyên qua cửa sổ, Đường Yên nhìn thấy được khuôn mặt lạnh lùng cứng ngắc của Dịch Thao, thân thủ của người này không hề thua cô kiếp trước chút nào! Tâm tính trầm ổn, xử sự quyết đoán, rất đáng giá để kết bạn.

Trong sân của căn nhà nhỏ yên tĩnh, thỉnh thoảng chỉ có gió đêm thổi nhẹ qua giống như mang theo tiếng nỉ non, thút thít.

“Vào đi!” Miêu Trạch đứng dậy mở cửa, nghiêng người ý bảo đám người Dịch Thao vào nhà.

“Cảm ơn!” Dịch Thao gật đầu với Miêu Trạch sau đó bảo vệ đám người Hầu Tích Hoa vào nhà, lúc ánh mắt lướt qua Miêu Trạch thì trong đôi mắt anh ta chột lóe lên tia sáng, sau khi tiến vào nhìn thấy Đường Yên đang ngồi một cách thoải mái ở trong nhà thì lại càng kinh ngạc hơn, tuy vậy nhưng trong lòng Dịch Thao lại nâng mức cảnh giác lên cao nhất, đây là tận thế, chỉ có hai người mà dám đi ra ngoài thì thực lực tuyệt đối không đơn giản! Hai bên giới thiệu sơ lược tên từng người sau đó ngầm quan sát nhau vài lần.

Sau khi Hầu Tích Hoa vào nhà thì gã không ngừng dùng ánh mắt như có lửa nhìn chằm chằm Đường Yên hơn nữa còn nuốt nước miếng liên tục, vẻ mặt gấp gáp làm cho Dịch Thao nhíu mày, đáng vẻ hạo sắc này của Hầu Tích Hoa thực sự làm cho người ta thấy ghét, nhưng anh lại không tiện mở miệng nên chỉ có thể làm bộ như nhìn không thấy.

Sau khi vào nhà thì Dịch Thao liền bảo Dịch Thiên xuống phòng bếp chuẩn bị đồ ăn còn anh thì đứng canh ở cửa, nhìn chằm chằm từng ngọn cây cọng cỏ bên ngoài, vừa rồi bọn họ đã gây ra động tĩnh không nhỏ, rất khả năng sẽ hấp dẫn tang thi ở vùng lân cận tới. Tiểu Đức Huy thả ba lô xuống, im lặng lau chùi súng trên tay còn Chu Nhã thì vừa vào nhà đã phòng bị Đường Yên, hai tay ôm chặt Hầu Tích Hoa, so với người khác thì Chu Nhã càng hiểu rõ tính hạo sắc như sói đói của Hầu Tích Hoa hơn.

“Tích Hoa, em đói bụng.” Chu Nhã lắc lắc mồm, cả người dựa sát vào trong lòng Hầu Tích Hoa lại còn khiêu khích lờm Đường Yên, giọng nó nũng nịu làm cho lòng tơ của mọi người dựng đứng.

Giọng nói của cô ta ồ ạt đến mức làm cho mọi người buồn nôn, trong không khí còn tràn ngập mùi nước hoa nồng nặc làm Đường Yên hơi cau mày, người phụ nữ phải dựa vào đàn ông để sống sót, bán đứng thân thể của mình thì sẽ có kết cục gì tốt sao? Hơn nữa nếu cạo lớp phấn trên mặt cô ta xuống thì chắc chắn sẽ được một lớp dày, chẳng qua cũng chỉ là tôm tếp nhãi nhép mà thôi!

“Chu Nhã, em làm gì vậy?” Hầu Tích Hoa vội vàng hất cái tay đang dây dưa của Chu Nhã ra, hơi bối rối nhưng đã nhanh chóng điều chỉnh tốt vẻ mặt của mình, lạnh lùng nói với Chu Nhã.

Chu Nhã đang tràn ngập nhiệt tình bị vẻ mặt lạnh như băng Hầu Tích Hoa đã kích không nhẹ làm cho sắc mặt trắng nhợt, đứng như trời trồng tại chỗ.

Tiểu Đức Huy dừng động tác trên tay lại một chút, lạnh lùng liếc Hầu Tích Hoa, vẻ sắc lạnh trong mắt y làm cho người ta sợ hãi, Đường Yên hồ hững nhìn cảnh này, ánh mắt hài hước quét qua Dịch Thao, có vẻ như suốt dọc đường đi đến đây, người này cũng không bình thản như những gì đang thể hiện ở bên ngoài, nếu cô không nhìn lầm thì hẳn Chu Nhã là người phụ nữ được Hầu Tích Hoa bao nuôi nhưng lại có quan hệ mờ ám với bảo vệ bên cạnh Hầu Tích Hoa, có vẻ như cô ta đã cho Hầu Tích Hoa đội nón xanh từ lâu rồi, không biết Dịch Thao có biết hay không?

“Tôi là Hầu Tích Hoa...”

“Mấy người gác từ giờ cho tới nửa đêm sau đó bọn tôi sẽ thay phiên.” Đường Yên hoàn toàn không cho Hầu Tích Hoa có cơ hội để nói chuyện, cũng không dong dài dây dưa chút nào, cô phân giới hạn rất rõ, ngay cả một cái liếc mắt cũng không bỏ thí cho Hầu Tích Hoa.

Lợi hại! Hầu Húc Kiều sùng bái nhìn Đường Yên, ngay cả Dịch Thao cũng không nhìn được mà vỗ tay ở trong lòng. Tuy nhiên anh lại lắc đầu, thế lực của nhà họ Hầu ở trong quân đội không nhỏ, Đường Yên làm như vậy chỉ sợ là đã đắc tội Hầu Tích Hoa, ngày sau e rằng phiền phức sẽ không ngừng kéo đến.

Hầu Tích Ho bị ngớ lơ đến mức thẹn quá thành giận, gã còn muốn nói gì đó nhưng khi nhìn thấy thanh kiếm đang dính không ít máu, chưa kịp lau sạch ở bên cạnh Đường Yên thì sợ tới mức lui về phía sau ba bước, không dám tới gần Đường Yên nữa, đúng là Hầu Tích Hoa háo sắc nhưng cũng là người biết nặng nhẹ, gã hiểu được có lẽ Đường Yên là dị năng giả, là người nhà họ Hầu, đương nhiên Hầu Tích Hoa hiểu biết hơn người thường rất nhiều. Sau khi nhận ra điều này thì ham muốn trong lòng gã lập tức bị dập tắt, đây là tận thế, dị năng giả không dễ chọc, về điểm ấy thì Hầu Tích Hoa cực kì rõ ràng.

Tay nghề nấu nướng của Dịch Thiên tốt hơn Đường Yên rất nhiều, sau khi vào phòng bếp thì cô chùi nồi sạch sẽ, nấu một nồi com, xào rau xanh và làm thêm hai món ăn mặn, cuối cùng còn nấu thêm một nồi canh, sắc, hương, vị đều đủ cả, về thịt trong các món ăn của bọn họ thì Đường Yên đoán rằng là do bọn họ mang theo từ đầu, Dịch Thao là dị năng giả biến dị hệ băng cho nên chút chuyện nhỏ đó không làm khó được anh ta. (Hệ băng là biến dị của hệ thủy nhé)

Món ăn rất phong phú, ba mặn một canh, ngay cả Đường Yên cũng không nhìn được mà nuốt nước miếng, tuy nhiên cô lại không đồng ý ăn cùng với đám người Dịch Thao mà chỉ nói là mình đã ăn rồi. Sau khi mọi người ăn uống xong, vì không có gì giải trí nên Đường Yên lập tức chiếm lấy một căn phòng, từ giờ đến nửa đêm là đám Dịch Thao gác đêm, không liên quan gì đến cô, bây giờ là tận thế, sức khỏe mới là quan trọng nhất.

Đường Yên vào phòng, khóa cửa lại, thử tiến vào không gian vài lần nhưng vẫn không thể được.

Đường Yên có chút lo lắng, rốt cuộc là không gian đã xảy ra chuyện gì? Vì sao đã lâu như vậy mà vẫn không có động tĩnh gì, một phút, hai phút... mãi cho đến nửa giờ sau, hai chân Đường Yên đã tê cứng nhưng không gian vẫn không có thay đổi gì như trước.

“Vẫn chưa được sao...” Đường Yên cố gắng quên đi cảm giác thất vọng, nếu đã không vào được không gian thì bắt đầu luyện tập vận hành dị năng theo phương pháp Thái Cực mà cô đã tập luyện ở kiếp trước thôi. Đường Yên biết không thể không tu luyện tinh thần lực được, tinh thần lực càng mạnh thì dị năng tiến hóa càng nhanh, chuyện này thì ai cũng rõ ràng cả nhưng tinh thần lực lại lúc ẩn lúc hiện làm cho tất cả mọi người đều không biết bắt đầu tu luyện từ đâu.

Trong tình tiết của tiểu thuyết thì phải đến đoạn sau mới xuất hiện phương pháp tu luyện tinh thần lực, mà người đưa ra phương pháp đó chính là bác sĩ Đường, ông của Đường Yên. Còn bây giờ thì chắc hẳn bác sĩ Đường vẫn chưa tìm ra được phương pháp tu luyện tinh thần lực.

Sau khi dẫn tinh thần lực vận chuyển trong người vài vòng thì Đường Yên liền nằm trên giường nghỉ ngơi một lúc.

Đột nhiên cô bị một loạt tiếng động ồn ào đánh thức, Đường Yên nhảy từ trên giường xuống, đi ra mở cửa, tiếng động không nhỏ nhưng không giống như tang thi đang xông tới, chẳng lẽ lại có người khác tới đây?

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Đường Yên hỏi.

Dịch Thao ho nhẹ hai tiếng, sắc mặt có chút mất tự nhiên: “Không có việc gì, tôi đang giúp Hầu Húc Kiều đeo vật tăng thêm sức nặng thôi, cô ngủ tiếp đi, vẫn còn sớm lắm.” Hóa ra là do Hầu Húc Kiều quấn lấy Dịch Thao, bảo anh ta giúp nó rèn luyện thân thể. Hầu Húc Kiều là người nhà họ Hầu, tổ chức cơ thể không tệ nhưng cho dù có giả bộ thành thực trầm ổn thế nào thì cũng chỉ là một đứa nhỏ mười tuổi nên khi đeo thêm hai mươi kilogram thì nó có chút chịu không nổi.

Liếc nhìn Hầu Húc Kiều đang mang vật nặng, mặt xấu hổ đến đỏ bừng thì trong mắt Đường Yên xẹt qua một chút tán thưởng sau đó lắc đầu nói với Dịch Thao: “Thôi, anh đi nghỉ ngơi đi, để tôi gác đêm”

Cho dù có vẻ phòng thì cũng không ngủ được nữa nên Đường Yên ôm gối, ngồi trong phòng khách, không thèm để ý đến ánh mắt đánh giá của những người xung quanh.

“Chào anh, em là Lưu Thẩm Nhã, là dị năng giả song hệ, hệ thủy và dị năng chữa khỏi. Cảm ơn anh đã cứu em và Giang Ly!” Lưu Thẩm Nhã mỉm cười lộ ra má lúm đồng tiền, cô ta rất hiểu việc tận dụng ưu thế của bản thân đặc biệt là giọng nói mềm mại thanh thúy. Lưu Thẩm Nhã nhanh nhẹn đi xuống lầu, tầm mắt dừng ở trên người Hình Liệt Phong đang ngồi giữa phòng khách, nghiêng đầu đánh giá một chút sau đó trong lòng âm thầm khen ngợi, đáng

về của người đàn ông này cực kì xuất chúng, trên người mang theo hơi thở nho nhỏ, ôn hòa làm cho người ta có cảm giác thân thiện dễ chịu cho nên rất dễ dàng chiếm được tình cảm của người khác.

Hình Liệt Phong xoay người, sau khi nhìn thấy Lưu Thâm Nhã thì trong mắt xẹt qua một chút kinh ngạc. Khuôn mặt Lưu Thâm Nhã rất xinh đẹp lại cực kì hợp với phong thái dịu dàng như nước làm cho người ta cực kì thương tiếc, đáng người lại nở nang, lồi lõm... Da thịt lộ ra ngoài trắng nõn mềm mại, cho dù là Hình Liệt Phong thì cũng không nhìn được mà thất thần trong chốc lát.

Sau khi nghe Lưu Thâm Nhã giới thiệu thì sự nóng bỏng trong ánh mắt anh ta càng nhiều hơn, dị năng giả song hệ... Hơn nữa trong đó còn có dị năng chữa khỏi rất hiếm thấy, suy nghĩ một lát, Hình Liệt Phong hơi đẩy gọng kính trên sống mũi, nhìn Lưu Thâm Nhã một cách nhu hòa: “Anh là Hình Liệt Phong, chỉ là một cái nhấc tay mà thôi, không đáng nhắc đến.”

“Song hệ? Cô nói giỡn hả, thức dị năng đã không dễ rồi, huống chi là dị năng giả song hệ, hơn nữa tôi cũng chưa từng nghe qua dị năng chữa khỏi, Liệt Phong, anh đừng bị người phụ nữ này lừa gạt.” Đỗ Mộng hung tợn trừng mắt nhìn Lưu Thâm Nhã, cô ta cực kì chú ý đến vẻ nhu nhược mềm yếu của Lưu Thâm Nhã.

“Đỗ Mộng, nói năng cẩn thận!” Hình Liệt Phong không vui, trách cứ Đỗ Mộng.

Lưu Thâm Nhã đã quen với việc nhìn sắc mặt người khác, sau khi nghe Đỗ Mộng nói thì hơi sững sốt một chút nhưng đã lập tức lấy lại tinh thần, cô ta rút một con dao ngắn giấu ở bắp đùi ra, quyết đoán rạch một đường lên cánh tay trái của mình, chỉ trong chốc lát, máu tươi đã nhuộm đỏ cánh tay trắng nõn khiến tim của những người đang ở trong phòng khách không khỏi đập nhanh hơn, thật là ngoạn mục

“Có phải là dị năng chữa khỏi hay không thì thử là biết ngay, không phải sao?” Lưu Thâm Nhã nói một cách thản nhiên, ánh mắt như có như không liếc qua Đỗ Mộng, trong đó chứa đựng bảy phần kiêu khích, ba phần khinh thường. Tiếp đó tay phải Lưu Thâm Nhã hiện lên một tầng ánh sáng xanh nhạt bao trùm lên miệng vết thương trên cánh tay trái, chỉ trong chốc lát, vết thương đang chảy máu đầm đìa đã liền lại, chỉ còn màu hồng nhạt mờ mờ.

Sau khi nhìn rõ thì ánh mắt cực nóng của Hình Liệt Phong lập tức bắn thẳng về phía Lưu Thâm Nhã, ban đầu anh ta cứu Lưu Thâm Nhã chỉ là vì nhìn thấy bộ dạng của Lưu Thâm Nhã không tệ, hơn nữa có thể hai người là dị năng giả nên anh ta mới tiện tay cứu giúp, không nghĩ tới bây giờ Lưu Thâm Nhã lại mang đến cho anh ta một niềm vui lớn như vậy, có dị năng chữa khỏi này thì đồng nghĩa với việc có nhiều hơn mấy cái mạng. Nghĩ tới đây thì ai không hưng phấn, ai không điên cuồng cho được.

Sau khi thể hiện dị năng chữa khỏi thì thân thể Lưu Thâm Nhã hơi lão hóa một chút, sắc mặt có chút tái nhợt.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ dị năng chữa khỏi có khuyết điểm? Trong lòng Lưu Thâm Nhã có chút bối rối, trong lúc thể hiện dị năng chữa khỏi thì cô ta cảm giác được tốc độ máu chảy trong người tăng lên không ít... Nhưng sau khi nghĩ kĩ lại thì dị năng chữa khỏi quá mức nghịch thiên, có khuyết điểm cũng là bình thường, nghĩ đến đây thì Lưu Thâm Nhã lập tức bình tĩnh trở lại, ánh mắt nóng rực của Hình Liệt Phong nói cho cô ta biết cô ta đã thành công trong việc làm cho người đàn ông này rung động. Như vậy thì mọi chuyện tiếp theo sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

“Không sao chứ?” Lúc nhìn thấy Lưu Thâm Nhã hơi lão hóa thì Hình Liệt Phong vội vàng đứng dậy, cẩn thận đỡ lấy cô ta, lo lắng hỏi.

Lưu Thâm Nhã nở nụ cười, dịu dàng nói: “Không có việc gì, chắc là do vết thương trên người vẫn chưa khỏi hẳn, nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi.”

Khi nhìn thấy hình ảnh này thì ánh mắt Giang Ly rất phức tạp, bàn tay bị che bởi ống tay áo càng siết chặt hơn giống như đã quyết định chuyện gì đó. Mọi chuyện tiếp theo rất thuận lợi đúng như suy nghĩ của Lưu Thâm Nhã, Hình Liệt Phong mở miệng giữ Lưu Thâm Nhã ở lại đồng thời cũng mời Lưu Thâm Nhã và Giang Ly gia nhập đội của bọn họ, một người muốn giữ, một người muốn đến cho nên mọi chuyện trở nên cực kì hài hòa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chương 22

Một đêm trôi qua, tất cả đều bình an vô sự.

Sáng sớm, mọi người ăn qua loa chút gì đó rồi chuẩn bị khởi hành, tối hôm qua lúc trò chuyện thì Dịch Thao đã biết được mục đích của Đường Yên cũng là đến căn cứ Thanh Long nên liền đưa ra yêu cầu đi cùng nhau và Đường Yên cũng không từ chối.

Đám người Dịch Thao đi ở phía trước mở đường, Đường Yên và Miêu Trạch đi theo phía sau, sau khi ra khỏi huyện Nghiễn Sơn thì suốt dọc đường đi cũng coi như là yên bình, tuy có xuất hiện mấy tên tang thi nhưng đã bị tiêu diệt rất nhanh nên cũng không làm chậm trễ bao nhiêu thời gian.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Đường Yên nhíu mày hỏi.

Miêu Trạch lái xe còn Đường Yên thì mở bản đồ ra xem, thỉnh thoảng nhìn biển báo giao thông bên đường và tính toán thử chạy xe đến thành phố Thanh

Nhìn thì mất khoảng bao nhiêu thời gian, trên xe chỉ có một thùng dầu nên phải tính toán thật cẩn thận, vì dọc đoạn đường này không có trạm xăng dầu nào cả nên không có cách nào thu gom xăng.

Miêu Trạch mở cửa đi xuống: “Phía trước bị lở đất, đường quốc lộ hỏng rồi.” Miêu Trạch nhíu mày, lúc này mà phải đổi đường đi thì rất phiền toái hơn nữa đi đường vòng quá xa.

Đường Yên cũng đi xuống xem thử. Dịch Thao lạnh lùng nhìn đồng đất đá đang chắn ngang đường quốc lộ, về mặt cực kì u ám, nán lại càng lâu thì càng bất lợi đối với bọn họ vì trang bị không đủ, súng ống đạn dược cũng không có cách nào bổ sung thêm, hơn nữa thời gian càng kéo dài thì tinh thần càng căng thẳng và thân thể cũng không chịu nổi, cho dù là dị năng giả thì cũng sẽ ngã quy, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ rất nguy hiểm!

“Anh Dịch, làm sao bây giờ?” Tiểu Đức Huy hỏi.

Dịch Thao cau mày, tinh thần có chút hoảng hốt, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Chị Yên, không hay rồi, có tang thi biến dị.” Miêu Trạch giờ súng lên, nhanh chóng bắn hai phát súng vào một bóng đen vừa lướt qua chỗ đường cái phía trước.

Việt Kỳ để lại cho Đường Yên hai cây súng và hai trăm viên đạn cùng với ống hãm thanh. Chừng đó không thể coi là ít được, ở tận thế thì tiền không thể lưu thông, trước kia khi còn ở căn cứ thì có thể dùng các đồ vật có ích để đổi lấy đồ vật khác hoặc là đồ ăn, sau khi tất cả mọi thứ đi vào nề nếp thì mọi trao đổi đều tuân theo quy định tích điểm, căn cứ sẽ treo nhiệm vụ, sau đó sẽ dựa theo mức độ khó dễ của nhiệm vụ để đặt ra mức điểm, phần lớn nhiệm vụ là giết tang thi, quét sạch tang thi trên đường hoặc là thu thập vật tư.

Đường Yên và Dịch Thao không hẹn mà cùng xoay người lại, để phòng nhìn chằm chằm bóng đen đang xông đến, bóng đen đó không có da, móng vuốt rất dài, não lộ ra ở bên ngoài còn cái lưỡi thì dài gần hai mét: “Thiêm thực giả...”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Đường Yên rút kiếm ra, phủ dị năng lôi điện lên trên kiếm sau đó chém thiêm thực giả đang giờ móng vuốt, Dịch Thao cũng không chịu yếu thế, khởi động dị năng biến dị hệ băng phóng ra một trái cầu băng làm cho thiêm thực giả không thể không lùi về sau vài bước.

Đám người Hầu Tích Hoa sợ tới mức hai chân run rẩy, Chu Nhã nắm chặt cánh tay Hầu Tích Hoa, cả người núp sau lưng gã, sắc mặt trắng bệch nhìn thiêm thực giả với cặp mắt lỗi trắng dã đang bò trên mặt đất. Thân thể nhỏ bé của Hầu Húc Kiều hơi run lên nhưng vẫn quật cường ngẩng đầu nhìn thẳng vào thiêm thực giả, hai mắt của nó đầy đặc mây đen.

Đường Yên kinh ngạc, cô vốn tưởng rằng thiêm thực giả ngày ngủ đêm ra nhưng hiện tại nó lại ra ngoài săn người vào ban ngày, xem ra thiêm thực giả đang ngày càng tiến hóa theo xu hướng hoàn mỹ, hơn nữa nó đã không còn sợ ánh nắng mặt trời nữa. Đường Yên nhảy bèn nhận ra thiêm thực giả trước mắt có chút khác biệt với hai thiêm thực giả mà cô đã gặp, da thịt của nó không bị hư thối, kích thước nhỏ hơn nhưng xương cốt lại rất cứng, nhìn thoáng qua thì đáng vẻ của nó càng giống loài người hơn, ngay cả tốc độ và sức mạnh cũng đều nhanh và mạnh hơn hai thiêm thực giả trước.

“Tang thi biến dị?” Dịch Thao nhìn tang thi vừa bò vừa gào thét trên mặt đất rồi hỏi một cách kinh ngạc, sau khi bị mắc bệnh độc tang thi thì ánh mắt của tang thi sẽ ngoài đỏ trong trắng nhưng ánh mắt của thiêm thực giả trước mặt lại nửa đỏ nửa trắng, chắc hẳn là sau này sẽ tiếp tục biến dị nữa.

“Tiểu Đức Huy, dùng lửa đi...”

“Ừ!”

Tiểu Đức Huy ném một quả cầu lửa tới, thiêm thực giả nhận thấy được nguy hiểm nên lắc mình tránh đi, nó nhảy lên trên mui xe của một chiếc xe bị bỏ lại ven đường, sau đó dùng móng vuốt sắc bén của mình đâm thủng thân xe rồi nâng chiếc xe lên quãng về phía Tiểu Đức Huy.

Tiểu Đức Huy nhanh nhẹn kéo Hầu Húc Kiều tránh sang một bên.

Dịch Thiên che chắn cho Hầu Tích Hoa và Chu Nhã còn Tiểu Đức Huy đang đứng bên cạnh thì kéo Hầu Húc Kiều ra phía sau mình.

Sau khi thiêm thực giả tấn công Tiểu Đức Huy thì sẽ khựng lại một khoảng rất ngắn, Đường Yên tinh tế nhận ra điều này nên vung tay tạo thành “Lôi bạo” (có bạn nào còn nhớ cái này không. Là sấm sét nổ tung nhé), Dịch Thao cũng liên tục phóng ra quả cầu băng.

Dịch Thiên là dị năng giả hệ phong nên rất hạn chế trong việc đối phó với thiêm thực giả vì vậy cô cảm sung đứng ở một bên bảo vệ cho đám người Hầu Tích Hoa còn Đường Yên không muốn để lộ mình là dị năng giả cấp ba quá sớm cho nên cẩn thận không chế dị năng phát ra. Cô đang định tập luyện cho Miêu Trạch vì lúc dị năng giả quyết đấu thì không phải cứ cấp cao là chiếm ưu thế, điển hình là lúc ở cấm địa Miêu Trạch cô đã thất bại trước Lưu Thẩm Nhã. Lẽ ra dựa vào việc cô là dị năng giả cấp hai thì chắc chắn sẽ không chế được Lưu Thẩm Nhã cấp một nhưng cuối cùng lại thiếu chút nữa mất mạng, quả thật tác giả không hề là mẹ ruột của Lưu Thẩm Nhã, đúng là vận cứt chó mà, đầu giống như cô, chỉ thức tỉnh dị năng thôi mà xem mất đi nửa cái mạng...

“Miêu Trạch, cậu làm chủ công.”

Đường Yên không tiếp tục sử dụng dị năng lôi điện nữa mà cẩn thận dùng tinh thần lực bao trùm lên trên thân kiếm, lần này sau khi hấp thu tinh hạch thì cô cảm thấy tinh thần lực đột ngột tăng vọt một cách rõ ràng, vì tăng quá nhanh cho nên cô vẫn chưa thể khống chế tốt dị năng của mình, cũng may là Đường Yên điều chỉnh kịp thời nhưng nếu không cẩn thận thì vẫn có thể bị sét đánh trong ngày trời quang mây tạnh.

Miêu Trạch lập tức dùng dị năng bao trùm lên toàn thân, tay phải hóa thành cánh tay sắt, Đường Yên nhanh chóng vọt tới chỗ thiêm thực giả, tung một

củ đá thật mạnh trúng vai trái của nó làm cho nó lao đảo mấy bước. Thiêm thực giả thấy mình không có cách nào bắt được con mồi nên gào thét càng hung tợn sau đó... lùi về ẩn núp dưới gầm những chiếc xe, chờ đợi đợt tấn công tiếp theo.

Miêu Trạch khởi động dị năng hệ kim, trong nháy mắt đã hút những chiếc xe lại quanh mình làm lộ ra nơi trốn của thiêm thực giả cách đó khoảng mười mét.

Đột nhiên thiêm thực giả kêu lên mấy tiếng quái dị làm Đường Yên không khỏi nhú mày: “Miêu Trạch, đừng nương tay, có khả năng là nó đang gọi các tang thi khác đến đây đây.”

Đường Yên sực nhớ lại tình tiết trong tác phẩm, lúc Ba hành giả đánh lên căn cứ Thanh Long thì chúng nó cũng phát ra những tiếng gào rất quái dị vang vọng toàn bộ căn cứ, đêm hôm đó không chỉ có những người bình thường tử thương vô số mà dị năng giả cũng tổn thất không ít, dù căn cứ Thanh Long chưa bị tang thi phá hỏng nhưng vẫn bị tổn thương nặng nề. Bây giờ nghĩ lại thì tiếng kêu này của thiêm thực giả rất giống như đang kêu gọi tang thi ở những vùng lân cận, con người có ngôn ngữ của con người, loài chim có ngôn ngữ của loài chim thì chắc chắn tang thi cũng có ngôn ngữ độc đáo riêng của chúng nó.

Những lời này của Đường Yên làm cho Dịch Thao và Tiểu Đức Huy nhìn nhau, cũng không bàng quan đứng ở ngoài xem xét nữa.

Mọi người đều dốc toàn lực ra tay, Dịch Thao dùng tám lưỡi dao băng chặt đứt đường lui của thiêm thực giả, Tiểu Đức Huy thì ném cầu lửa còn Miêu Trạch thì đánh cận chiến. Đường Yên phủ dị năng lôi điện lên trên thân kiếm, nhún người một cái lấy đà nhảy lên mũi xe sau đó đâm kiếm xuyên qua đầu thiêm thực giả, cô khéo léo tăng thêm lực xoay ngang thang kiếm: “Răng rắc!” Lập tức có tiếng nứt vỡ giòn tan vang lên, đầu thiêm thực giả bị chém thành hai nửa.

Đã chết thì không thể chết được nữa, Đường Yên rút mũi kiếm ra, ngay sau đó thò tay vào lấy viên tinh hạch trắng muốt, trong suốt trong đầu tang thi: “Viên tinh hạch này, đợi đến khi tới căn cứ Thanh Long thì sẽ tính tiếp, Dịch Thao, anh thấy thế nào?”

Dịch Thao cũng không từ chối, bây giờ còn cách căn cứ Thanh Long khoảng năm ngày đường nữa, chắc chắn đoạn đường này sẽ không được bình yên: “Có thể, không ngờ ngoài căn cứ Thanh Long vẫn có người biết được sự tồn tại của tinh hạch.” Dịch Thao kinh ngạc nhìn Đường Yên, vốn anh ta cho rằng bọn họ không biết sự tồn tại của tinh hạch, không ngờ là tính sai rồi!

Đường Yên cắt tinh hạch, không trả lời Dịch Thao.

Sự tồn tại của tinh hạch luôn bị tàng cao của căn cứ Thanh Long giấu kín nên không được công bố ra ngoài. Hơn nữa tinh hạch cũng chỉ có ích với dị năng giả, còn với người bình thường thì nó chỉ là thứ vô dụng vì vậy người ở tầng cao của căn cứ Thanh Long lo lắng người thường vì muốn thức tỉnh dị năng mà liều lĩnh hấp thu tinh hạch, đến lúc đó sự tỉnh sẽ càng không thể cứu vãn được nên mới che giấu sự tồn tại của nó. Đường Yên cười lạnh, sự tồn tại của tinh hạch không có khả năng giấu giếm lâu dài, nhất là về sau, khi phát hiện được huyết hạch trong đầu động vật biến dị thì mọi chuyện sẽ càng trở nên điên cuồng.

Đúng là tinh hạch vô dụng đối với người bình thường nhưng mọi thứ đều là tương đối, sau khi người bình thường hấp thu tinh hạch thì sẽ có một tỷ lệ nhất định thức tỉnh dị năng, tuy nhiên lúc đầu thì số lượng tinh hạch không nhiều lắm, không đủ cung cấp cho dị năng giả chứ nói gì đến người thường, nói cho cùng thì bản tính con người đều là ích kỷ cả.

“Thật sự phải đi đường vòng sao?”

“Không có dị năng giả hệ thổ, chỉ có thể đi đường vòng mà thôi.” Đường Yên nhún vai, cô cũng không muốn đi đường vòng, thứ nhất là sẽ mất rất nhiều thời gian, thứ hai trong túi của cô chỉ có hai trăm phát đạn, dùng một viên thì thiếu một viên nên không thể không tính toán tỉ mỉ được, giây phút hao hết dị năng thì súng ống đạn dược là thứ không thể thiếu.

Nghe vậy, trong nháy mắt sắc mặt Chu Nhã trở nên hết sức khó coi, suốt dọc đoạn đường này cô ta đã chịu đựng rất nhiều chuyện kinh khủng, vốn tưởng rằng có thể nhanh chóng đi tới căn cứ Thanh Long, không nghĩ đến lại gặp phải chuyện này, nhất thời khuôn mặt đẹp đẽ trở nên dữ tợn làm cho người ta sợ hãi!

“Đường vòng... tại sao lại phải đi đường vòng, mấy người không biết dùng dị năng để tạo đường đi sao?” Chu Nhã càn quấy quát.

Lời vừa ra khỏi miệng đã bị Dịch Thiên tát cho một bạt tai, suốt dọc đường đi bọn họ đã phải chịu đủ sự soi mói, kiêu căng của Chu Nhã rồi: “Câm miệng! Chẳng lẽ cô muốn dẫn tang thi biến dị tới đây sao?”

Lần này, Hầu Tích Hoa cũng lười an ủi Chu Nhã, còn Tiểu Đức Huy thì im lặng không thêm đề ý, xem như đồng ý với lời Dịch Thiên nói. Chu Nhã biết bây giờ mình có khóc lóc om sòm thế nào đi nữa thì cũng không chiếm được đồng tình cho nên ôm má trái, dờ dằng đứng ở phía sau Hầu Tích Hoa, cô ta cúi đầu nhưng tàn nhẫn oán độc trong mắt vẫn không hề giảm.

“Rẽ đường này sau đó đi thẳng thì sẽ tới quốc lộ Thượng Thanh Nghiễn, dù là đường vòng nhưng đây là con đường gần nhất để đến thành phố Thanh Ninh.” Miêu Trạch chỉ vào bản đồ mà Đường Yên mở ra sau đó về phác thảo đường đi. Miêu Trạch học đại học ở thành phố Thanh Ninh cho nên cũng có thể xem như hiểu rõ đường đi ở nơi này.

“Cậu chắc chắn không?” Dịch Thao nhìn Miêu Trạch, Miêu Trạch chỉ vào lối rẽ cách chỗ hiện tại của bọn họ không xa, đi lui về phía sau khoảng hai trăm mét.

Miêu Trạch gật đầu, nói một cách nghiêm túc: “Tôi học đại học ở thành phố Thanh Ninh nên tương đối quen thuộc những con đường ở đây, đây là

đường gần nhất để đến thành phố Thanh Ninh, nếu đi những con đường khác thì phải mất ít nhất một ngày nhưng nếu đi theo lối rẽ này đến quốc lộ Thượng Thanh Nghiễn thì tới thành phố Thanh Ninh chỉ cần bốn giờ mà thôi.”

Dịch Thao ngẩng đầu nhìn Đường Yên, hỏi: “Đường tiểu thư, cô thấy thế nào?”

“Đi.” Đường Yên gật đầu khẳng định, không thể ở chỗ này tiếp tục lãng phí thời gian được nữa.

Lần này Miêu Trạch đi trước dẫn đường, đám Dịch Thao đi theo phía sau, về mặt Chu Nhã u ám, ngồi ở ghế sau, ánh mắt dừng ở lại trên người Hầu Húc Kiêu, sau đó lại nhìn Đường Yên đang ngồi trên ghế trước của chiếc xe bên cạnh, toàn bộ cảnh này rơi vào mắt Dịch Thiên làm cô hơi nhú mày. Dịch Thiên không thích Chu Nhã, người phụ nữ này quá tham lam lợi ích nhưng lại thích ra vẻ, ngoại trừ khuôn mặt thì Dịch Thiên không thể tìm được ưu điểm nào của Chu Nhã nữa, vậy mà Hầu Tích Hoa lại giống bị mù, giữ người phụ nữ có lòng dạ rắn rết như vậy ở bên người, sớm muộn gì rồi cũng sẽ hỏng việc.

“Chị Yên, phía có cái một trạm xăng dầu.” Miêu Trạch kinh ngạc và vui mừng nói.

Xăng của đám người Dịch Thao cũng không còn nhiều, không có khả năng san ra một phần cho bọn họ. Miêu Trạch lái xe rất thành thạo, suốt dọc đường đi đã nghiền nát không ít tang thi nên trước đầu xe dính đầy vết máu nhưng lúc này lại không có khả năng xuống xe để chùi rửa được cho nên chỉ chà lau sơ qua để không cản trở tầm nhìn là được.

Đường Yên bảo Miêu Trạch dừng xe lại một ngã ba, sau đó đi xuống tìm kiếm nhưng phải gần nửa tiếng sau mới tìm được. Trạm xăng dầu này nằm ở huyện Tân Địa, cách huyện Nghiễn Sơn khoảng một giờ đi xe, diện tích của huyện Tân Địa này nhỏ hơn huyện Nghiễn Sơn nhỏ hơn, hơn nữa cũng không phồn hoa, sầm uất bằng.

“Phía trước là trạm xăng dầu, bên anh có muốn đi vào xem hay không?” Đường Yên xuống xe, chỉ vào trạm xăng dầu phía trước rồi nhìn Dịch Thao, mở miệng hỏi.

“Đi xem thử.” Dịch Thao gật đầu, xăng của bọn họ cũng không còn nhiều nữa, sau khi bảo Dịch Thiên ở lại trông chừng thì Dịch Thao, Tiểu Đức Huy, Miêu Trạch và Đường Yên chậm rãi đi tới gần trạm xăng dầu, xung quanh trạm xăng có vài tên tang thi du đãng (nhắc lại xiu là đi rong đó, nó không có ngủ nghỉ, cứ đi qua đi lại vậy thôi) nhưng cũng không phải là chuyện gì lớn cho nên bọn họ giải quyết việc này rất nhanh.

Sau khi mọi người đi vào trạm xăng dầu thì mới phát hiện xăng đã bị lấy hết từ lâu nên tiếp tục đi tới siêu thị bên trong trạm xăng, ở đây cũng vậy, phần lớn thức ăn đã bị lấy đi hết, chỉ còn lại chút nước tinh khiết và những đồ ăn không dễ mang theo. Cho dù như vậy thì đám người Đường Yên cũng không khách khí mà quét sạch những thứ còn lại, cái gì có thể dùng được đều lấy đi hết.

Bọn họ quyết định nghỉ lại tại trạm xăng dầu này rồi thuận tiện giải quyết cơm trưa luôn.

Dịch Thao mở tấm bản đồ của Đường Yên ra, đột nhiên lông mày nhú chặt nói: “Miêu Trạch, quốc lộ Thượng Thanh Nghiễn không đi qua huyện Tân Địa, bây giờ chúng ta vào huyện Tân Địa chẳng phải là đang đi xa hơn sao?”

Nghe vậy, Đường Yên uống một hớp nước rồi đi tới nhìn kỹ dưới đồ sau đó quay đầu lại nhìn chằm chằm Miêu Trạch.

“Quả thật quốc lộ Thượng Thanh Nghiễn không đi qua huyện Tân Địa hơn nữa cũng vì nơi này quá hẻo lánh cho nên nếu không phải là người địa phương thì chắc chắn sẽ không biết nơi này có con đường tắt, có thể đi trực tiếp từ Tân huyện đến quốc lộ Thượng Thanh Nghiễn.” Miêu Trạch chỉ vào chỗ tiếp giáp giữa quốc lộ Thượng Thanh Nghiễn và huyện Tân Địa trên bản đồ, vốn chỗ đó không có đường quốc lộ, tuy nhiên trước đây ở chỗ này có rất nhiều xe vận tải qua lại, các lái xe vận tải lại không muốn mất thời gian và công sức để đi đường vòng từ huyện Nghiễn Sơn đến quốc lộ Thượng Thanh Nghiễn cho nên mới mở con đường đất này đi vừa hết là tới quốc lộ Thượng Thanh Nghiễn.

Năm trước tuyết lớn lấp kín mặt đường.

Xe vận tải bị ngăn ở quốc lộ Thượng Thanh Nghiễn, tiến lùi đều không được cho nên về sau người dân ở huyện Tân Địa lên làm một con đường đất nối với quốc lộ Thượng Thanh Nghiễn cho nên từ đây có thể đi về huyện Nghiễn Sơn vì vậy Miêu Trạch mới nhớ rõ con đường này.

“Nếu đi con đường này thì chúng ta sẽ phải đi qua huyện Tân Địa, dân cư ở huyện Tân Địa không nhiều cũng không ít, nên có khả năng sẽ có rất nhiều tang thi.”

Tiểu Đức Huy hút khói, về mặt nghiêm trọng nhìn huyện Tân Địa trên bản đồ, chỉ trong mười phút ngắn ngủi mà bọn họ đã ra tay đến năm lần, trên đất có hơn mười xác tang thi chồng chất lên nhau, nếu dựa theo tốc độ này thì khi đến huyện Tân Địa tang thi sẽ càng nhiều, lúc đó nếu chỉ dựa vào súng đạn trong tay bọn họ thì có thể chịu đựng cho tới khi đến được thành phố Thanh Ninh hay không vẫn là một chuyện khó nói.

“Huyện Tân Địa không tính là nhỏ, nhất định là sẽ có căn cứ và có người sống sót, như vậy bọn họ sẽ phải ra mặt quét sạch vài lần, vì vậy tôi đoán rằng số lượng tang thi trong huyện Tân Địa không nhiều như chúng ta nghĩ, chỉ cần xe không xảy ra trục trặc thì chúng ta có thể tới nơi này sau đó đi đường đất, trực tiếp đến quốc lộ Thượng Thanh Nghiễn.” Dịch Thao nghiêm túc nói.

“Được, vậy thì chọn con đường này, ai hiểu biết về cơ khí máy móc thì đi kiểm tra hai chiếc xe, những người còn lại nghỉ ngơi mười phút sau đó khởi hành đi đến quốc lộ Thượng Thanh Nghiễn.” Đường Yên gấp bản đồ lại. Tiểu Đức Huy cất súng ống, mở mũ xe ra bắt đầu kiểm tra.

Chỉ cần tới được thành phố Thanh Ninh thì căn cứ Thanh Long sẽ không còn xa nữa!

Xe vừa lái vào huyện Tân Địa thì tang thi ven đường dần dần nhiều hơn.

“Cứu mạng, cứu mạng với...” Ở phía trước có một cô gái trẻ tuổi đang bị tang thi đuổi theo, sau khi cô gái đó thấy xe của Đường Yên thì liền mạng kêu cứu.

“Chạy lên đi.” Đường Yên lau chùi thanh kiếm sau đó cất kiếm ở bên người, tay phải cầm súng để chắc chắn bất cứ lúc nào cũng có thể ngăn cản ý định tấn công xe của tang thi, đám người Dịch Thao thì bảo vệ Hầu Tích Hoa, xem như là mang theo ba cục nợ, cho dù lúc này có muốn cứu người thì cũng chỉ là tăng thêm gánh nặng cho đồng đội mà thôi, đáng tiếc là huyện Tân Địa cách căn cứ Thanh Long quá xa, nếu gần đây thì Đường Yên còn có thể mạo hiểm mang cô gái này theo, đáng tiếc là nguy hiểm chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Miêu Trạch đập mạnh chân ga, lập tức bánh xe cán qua một tên tang thi đang đuổi sát cô gái đó.

Miêu Trạch bình tĩnh, giữ im lặng, cậu cũng không phải là tên thanh niên choai choai không biết gì như lúc trước nữa, sau những chuyện mà cậu đã trải qua ở Miêu Trại thì cậu càng hiểu được tận thế tàn khốc đến mức nào, sẽ không ai lo lắng cho tính mạng của mình trừ mình cả... Đường Yên cũng không lên tiếng giải thích gì, cô hiểu tận thế hơn bất cứ người nào, nếu thực lực không đủ mạnh thì đừng tùy tiện bỏ thí thiện lương nếu không thì đến cuối cùng chính là hại mình hại người, cô đã cứu Hạ Phân vài lần nhưng không phải cuối cùng cô ta vẫn chia súng vào mình đó sao...

Đường Yên nhìn ngắm hai ven đường, thị trấn nhộn nhịp ngày xưa đã sớm bị tang thi phá nát, khắp nơi đều có vết máu đỏ sẫm cùng với những đoạn tay chân bị cắt, cảnh tượng này làm cho người ta thấy ghê người đồng thời cảm thấy địa ngục trần gian chắc là cái này đây!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 23

Có mấy tang thi đang chắn ở phía trước đường, kể bên là trường trung học cho nên học sinh đều có người nhà đưa đón, tuy nhiên đại đa số người đưa đón các em đều lớn tuổi cho nên tang thi đang chắn đường ở phía trước là bốn đứa con nít, sáu người già. Mấy đứa con nít thì áo quần tồi tả, tay chân xơ cứng, có hai ba đứa trên khoe miệng còn dính vết máu đỏ sẫm còn mấy người già thì lưng còng, mặt đầy nếp nhăn trông cực kì đáng sợ, mắt mở to đục ngầu, miệng phát ra những tiếng kêu làm người ta rợn tóc gáy. Xe Đường Yên đã được cải tiến nên gầm xe rất cao, cho dù đụng phải tang thi thì cũng không lo bị kẹt lại nhưng xe của bọn Dịch Thao lại không được như vậy, đoạn đường này bọn họ đã cán nát rất nhiều tang thi nên có lẽ xác bọn chúng đã mắc kẹt ở dưới gầm xe làm xe Dịch Thao tiến lùi đều không được.

Vì thế bọn họ chỉ có thể xuống xe.

Khi nhìn thấy những tang thi trẻ con cao chưa tới hông mình đang gào thét dữ tợn thì trên mặt Miêu Trạch hiện lên vẻ không đành lòng.

“Thế nào, không nổi sao?” Đường Yên liếc Miêu Trạch một cái, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh lẽo, nói một cách hờ hững: “Em không giết chúng nó thì chúng nó sẽ giết em, chúng nó đâu có quan tâm em là ai, nếu không muốn chết... thì phải tàn nhẫn cho chị.”

Nói xong thì tay Đường Yên dừng lại ở bụng, chạm vào chỗ lần trước bị Luru Thẩm Nhã làm bị thương, trong mắt thoáng qua vẻ âm trầm khó nhìn thấy, chỉ một chút nữa thôi, một chút nữa thôi là cô đã chết rồi! Thế giới này không tàn nhẫn, không ác độc thì không thể sống không nổi.

Đồng tình, thương hại... Đều là trò cười! Tận thế chỉ có người sống và tang thi, không có người già và trẻ con.

Nói xong Đường Yên giờ kiểm soát chết hai tang thi trẻ con ở gần đó, không gian không vào được, tinh thần lực đột ngột tăng vọt nên việc điều khiển dị năng không được ổn định nên gần đây Đường Yên hay dùng tinh thần lực cẩn thận không chế dị năng bao trùm trên thân kiếm, dần dần cô có thể cảm giác việc sử dụng dị năng càng ngày càng thuần thục.

Nghe vậy, Miêu Trạch không nhịn được lui về sau hai bước, mặt trắng bệch, một lúc sau khi nhìn thấy Đường Yên ra tay thì Miêu Trạch cũng bắt đầu ra tay, cậu hiểu được nếu muốn sống sót thì phải học cách vứt bỏ một số thứ, người sống chỉ có thể nhìn về phía trước mà thôi.

Thấy Đường Yên và Miêu Trạch xuống xe thì đám người Dịch Thao cũng xuống xe sau đó ra tay thanh lý tang thi đang tụ tập ở ven đường, Đường Yên đã chỉ vẽ cho Miêu Trạch cách sử dụng dị năng hợp lý mà không lãng phí, Miêu Trạch không có lợi thế nào khác, chỉ là dị năng giả thuần túy cho nên nếu như tiêu hao hết dị năng thì không thể làm được gì nữa, vì vậy giao tính mạng cho cậu ta là việc cực kì nguy hiểm! Đường Yên hi vọng Miêu Trạch có thể nhớ kỹ chuyện nữa. Dựa vào cô... không được, dựa vào người khác... lại càng không được!

Dịch Thao và Tiểu Đức Huy đều lần lượt ra tay, nhanh chóng dọn dẹp hơn nửa số tang thi đang bao vây mặt đường nhưng càng lúc càng có nhiều tang thi nghe thấy tiếng động mà đến, từ những con đường nhỏ và nhà dân xung quanh có không ít tang thi đi ra, thấy thế, Đường Yên nhíu mày, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không bao lâu nữa bọn họ sẽ bị tang thi bao phủ...

“Tiểu Đức Huy, dùng lửa thiêu xác tang thi để chặn đường, đừng chậm trễ nữa nếu không sẽ hấp dẫn nhiều hơn tang thi tới hơn.” Đường Yên nói một cách lạnh lùng, động tác trên tay càng nhanh hơn, mỗi chiêu đều tàn nhẫn trí mạng khiến đám người Hầu Tích Hoa đang ngồi trong xe cảm thấy cực kì lạnh lẽo. Chu Nhã sợ hãi, rụt cổ lại, mắt tự nhiên sờ sờ sau gáy.

Ánh mắt Miêu Trạch đỏ lên, ra tay cũng không lưu tình nữa.

Tiểu Đức Huy gạt đầu, nhanh chóng dọn dẹp xác tang thi trên mặt đường. Đường Yên và Dịch Thao liên tục đối phó với đám tang thi không ngừng tụ lại xung quanh bọn họ, mùi máu nồng nặc làm đám tang thi hôi thối dữ tợn này điên cuồng. Tang thi không có cảm giác đau chỉ còn lại sự cố chấp với máu thịt.

Nhìn càng ngày càng có nhiều tang thi vây lại, Đường Yên mất kiên nhẫn nhìn Dịch Thiên đang đứng ở bên cạnh xe, con người đen lạnh như băng liếc nhìn Dịch Thao: “Vì sao không cho Dịch Thiên ra tay? Tang thi đâu có hiểu kính già yêu trẻ, cho dù là nguyên thủ quốc gia thì trong mắt nó cũng chỉ là đồ ăn, không hơn không kém, nếu không muốn chết thì mau ra tay đi.”

Sắc mặt Dịch Thao cứng đờ, hiểu được lời này Đường Yên là nói cho đám người Hầu Tích Hoa ở trong xe nghe, tang thi bình thường hành động rất chậm chạp, người thường cũng có thể giết chết thi dựa vào cái gì mà đám người Hầu Tích Hoa có thể yên ổn ngồi ở trong xe hưởng thụ? Ở tận thế, vai vế không đáng được nhắc tới, cô đồng ý hợp thành đội với Dịch Thao là vì coi trọng thực lực của Dịch Thao chứ không phải địa vị của nhà họ Hầu.

Giọng nói của Đường Yên không nhỏ, tất nhiên là Hầu Tích Hoa ở trong xe cũng nghe được, gã kinh ngạc, sững sốt một hồi lâu, miệng cứ mở ra rồi khép lại nhưng vẫn không nói được câu nào. Chu Nhã đang rúc vào lòng gã nghe được lời này thì sắc mặt lập tức thay đổi: “Bọn họ là bảo vệ mà Tích Hoa mời tới, bảo vệ cho chúng tôi là nhiệm vụ của bọn họ, cô dựa vào cái gì mà muốn chúng tôi ra tay?”

Đường Yên khinh thường nhìn Chu Nhã, đây là loại phụ nữ tự luôn cho mình là đúng.

Chu Nhã vừa nói xong thì sắc mặt Dịch Thao cũng thay đổi, anh ta lạnh lùng nói: “Tôi đã đồng ý với thượng tướng Hầu là sẽ dẫn Hầu tiên sinh về, bất kể chết sống.” Ngụ ý chính là không có đồng ý mang theo Chu Nhã đến căn cứ Thanh Long, lại càng không có đồng ý khi đến nơi bọn họ vẫn còn sống. Suốt dọc đường đi Chu Nhã gây khó dễ khắp nơi, đến bỏ tất còn tức giận chứ nói gì đến Dịch Thao, nếu không bận tâm đến Hầu Tích Hoa thì Dịch Thao đã ra tay giết chết người phụ nữ này từ lâu rồi. Hơn nữa Chu Nhã cũng cảm thấy mình được chiều chuộng nên cái này không được, cái kia không tốt, việc gì cũng kiếm cớ gây chuyện, cũng không nhìn lại thử thân phận của mình là gì? “Anh nói cái gì?” Sắc mặt Chu Nhã tái xanh, khuôn hoàng nhìn biểu tình lạnh lùng cứng rắn của Dịch Thao ở ngoài xe.

Khỏe miệng Hầu Húc Kiêu nhếch lên thành một nụ cười lạnh lùng sau đó mở cửa xe rồi đi xuống, tiếp đó nó nhặt một cây gậy trên mặt đất lên, vung thử hai cái sau đó quật vào tang thi trẻ con cách đó không xa: “Rắc” “Đầu của tang thi rớt xuống, máu tươi lập tức bắn ra tung tóe.

Nhìn thấy dáng vẻ hung tàn, ngoan độc của Hầu Húc Kiêu thì Hầu Tích Hoa đang ngồi trong xe cứng đờ, vẻ mặt khó đoán nhìn hành động quyết đoán của Hầu Húc Kiêu, còn Chu Nhã thì cả người run rẩy, sắc mặt trắng bệch sợ hãi nhìn Hầu Húc Kiêu thấp bé ở phía ngoài xe, thật sự đứa bé này chỉ có mười tuổi thôi sao? Nhìn cảnh này trong mắt Đường Yên hiện lên tán thưởng, người càng quyết đoán tàn nhẫn là người có thể tiến xa hơn ở tận thế...

Đường Yên bình tĩnh nhìn Hầu Húc Kiêu rồi đưa cây súng đã lấy được ở chỗ Lưu Thẩm Nhã cho nó tiếp đó chỉ vào đầu tang thi: “Nhắm vào đầu, đạn không còn nhiều, đừng lãng phí.”

Ánh mắt Dịch Thao cực kì phức tạp đồng thời có chút lo lắng: “Hầu thiếu, bên ngoài quá nguy hiểm, cậu cứ ở trong xe thì sẽ an toàn hơn một chút.” Thượng tướng Hầu rất coi trọng Hầu Húc Kiêu, trước khi Dịch Thao xuất phát thì thượng tướng Hầu đã nhắc đi nhắc lại là cho dù phải trả bất cứ cái giá nào thì cũng phải mang được Hầu Húc Kiêu về căn cứ Thanh Long, thậm chí thượng tướng Hầu còn nói khi tình thế bắt buộc thì có thể bỏ Hầu Tích Hoa nhưng nhất định phải bảo vệ Hầu Húc Kiêu, theo như lời của thượng tướng Hầu thì không khó để nhận ra ông ta định giao hi vọng và tương lai của nhà họ Hầu cho Hầu Húc Kiêu.

“Anh Dịch, em không sợ.” Hầu Húc Kiêu ngẩng đầu, nắm chặt khẩu súng Đường Yên đã đưa, trên gương mặt non nớt tràn ngập kiên định, nhà họ Hầu không có trứng mềm, là người nhà họ Hầu, nó nên làm cho nhà họ Hầu được vẻ vang.

“Đề nó đi theo đi, đây là tận thế, anh lại không có khả năng bảo vệ nó cả đời, dù sao nó cũng phải lớn lên và phải học cách sinh tồn.” Đường Yên lạnh lùng nói.

“Cảm ơn chị Yên, em sẽ cố gắng để không trở thành gánh nặng của mọi người.” Hầu Húc Kiêu mỉm môi vừa dứt lời thì lập tức gờ súng nhắm vào tang thi đang đến gần: “Pằng...” Đó là phát súng mà Hầu Húc Kiêu đã bắn ra, lúc sáu tuổi nó đã đi theo ông nội học cách bắn súng còn huấn luyện đeo vật tăng sức nặng là do bác cả tự mình dạy cho nên so với những đứa nhỏ bình thường thì lúc bốn tuổi nó đã bắt đầu tự lập, sáu tuổi học các loại kỹ năng đánh nhau, tám tuổi bắt đầu sống cuộc sống quân đội cùng với bác cả và các chiến sĩ trong doanh trại...

Nhìn đôi mắt đen láy kiên định của Hầu Húc Kiêu thì sắc mặt lạnh lẽo của Đường Yên dịu đi không ít, ở tận thế, rất ít người có thể nhận ra được việc này, Hầu Húc Kiêu... Đường Yên lẩm bầm ba chữ này, lập tức trong mắt xẹt qua một chút hiểu rõ, khó trách lúc trước cô cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, đúng là người đứng đầu căn cứ Bạch Hồ về sau...Hầu Húc Kiêu, không nghĩ tới bây giờ vẫn chỉ là đứa nhỏ mười tuổi.

Sau khi Tiểu Đức Huy thanh lí sạch sẽ xác tang thi trên mặt đường thì Đường Yên bảo bọn họ nhanh chóng lên xe. Miêu Trạch dẫn đường đến con đường đất nhỏ kia, mặt đường rất gồ ghề không khác gì đường ở nông thôn, xem ra đã ra khỏi huyện Tân Địa rồi.

Nửa giờ sau bọn họ đã tới quốc lộ Thượng Thanh Nghiễn. Miêu Trạch dừng xe lại bận rộn làm bữa trưa, tất cả mọi người đều đói bụng cho nên dừng xe ở ven đường, lấy một ít đồ ăn thích hợp ra ăn. Chu Nhã chê bai bánh quy và thịt được phân cho mình, miệng không sạch sẽ gào lên. “Không muốn ăn thì đừng ăn, không ai ép cô ăn cả.” Dịch Thao lạnh lùng liếc Chu Nhã, hừ... Có đồ ăn đã là không tệ rồi mà còn kén cá chọn canh, có vài người muốn ăn còn không có mà ăn đấy.

“Tích Hoa, anh xem... Dịch Thao!” Chu Nhã dậm chân, làm nũng ôm tay Hầu Tích Hoa, thể mới nói chỉ có nửa giờ mà người phụ nữ này đã quên lần

dạy dỗ trước đó, thật sự không biết là cô ta không sợ chết hay là dũng khí đột nhiên tăng vọt đây!

Về mặt Hầu Tích Hoa rất lạnh lùng, có chút không kiên nhẫn gỡ tay Chu Nhã ra: “Đừng quậy, mau ăn đi!” Lúc này gã vẫn cần Dịch Thao liều mạng bảo vệ mình cho nên cho dù dục vọng đang kêu gào thì gã cũng không dám quát mắng Dịch Thao vào lúc này, nếu làm vậy thì chẳng khác nào tự tìm đường chết vì Hầu Tích Hoa đã nghe ra hàm ý trong lời mà Dịch Thao đã nói lúc nãy, e rằng nhà họ Hầu đã có ý định vứt bỏ gã, suốt dọc đường đi Dịch Thao và Dịch Thiên đều che chở Húc Kiêu, chẳng lẽ

Hình như đã nhận ra điều gì đó cho nên ánh mắt Hầu Tích Hoa nhìn Hầu Húc Kiêu trở nên phức tạp, cuối cùng gã không nói gì cả, chỉ đến gần Hầu Húc Kiêu sau đó nhẹ nhàng xoa đầu nó: “Húc Kiêu, con còn nhỏ, việc gì cũng phải cố gắng làm hết sức mình, còn sống thì mới có hi vọng!”

Tuy rằng gã háo sắc nhưng vẫn hết sức cưng chiều đứa con trai duy nhất này, điều này ai cũng có thể nhận ra một cách rõ ràng vì gã nuôi rất nhiều tình nhân ở bên ngoài nhưng không có một đứa con riêng nào đến nhà họ Hầu quậy phá.

“Con đã biết, ba.” Trong giây phút Hầu Tích Hoa chạm vào mình thì cả người Hầu Húc Kiêu cứng đờ nhưng sau đó nó lập tức bình tĩnh lại, nghiêm túc gật đầu.

Sau khi ăn qua loa một chút gì đó thì Đường Yên lái xe, Miêu Trạch ngồi ở một bên chỉ đường.

“Xi...”

Đột nhiên trên mặt đất xuất hiện rất nhiều đinh và những mảnh thủy tinh vụn làm cho hai chiếc xe bị thùng lốp, tông vào một bức tường đất, tiếp đó có một đám người cầm gậy sắt nhảy ra chặn ở trước đường.

“Đứng lại!” Một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, vẻ mặt dữ tợn đứng ở phía trước, trên tay hắn cầm một cây gậy sắt, bên cạnh là một thiếu niên nhỏ gầy, hai tay bị trói, cổ cũng bị cột một sợi dây thừng, trên mặt có không ít vết bầm tím.

Đường Yên nhíu mày, mở cửa xuống xe.

Khi người đàn ông cầm đầu nhìn thấy Đường Yên xinh đẹp quyến rũ thì nhất thời khuôn mặt hung ác bị che kín bởi tình dục, ánh mắt tham lam của hắn dừng ở trên người Đường Yên, có vẻ như hận không thể lập tức cõng đi, đề Đường Yên vui vẻ một phen.

Đường Yên cười lạnh hai tiếng, ánh mắt lạnh băng vô tình liếc người đàn ông đó một cái, không biết sống chết.

Đám người Dịch Thao cũng nhanh nhẹn xuống xe, đi tới

Sau lưng người đàn ông kia là một tên thanh niên rất xấu xí nhưng hắn ta lại rất nhanh nhẹn nhìn vào trong xe Đường Yên vài lần, trong mắt xẹt qua tham lam, vui vẻ nói: “Đại ca, trong xe này có không ít thứ tốt, đủ cho chúng ta ăn được mấy ngày.”

“Thật sao?” Người đàn ông cầm đầu xoa xoa tay, mở miệng nói với đám người phía sau: “Lên, chuyển đồ trên xe xuống cho tao.”

Hắn nói nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Đường Yên và Dịch Thiên bên cạnh Dịch Thao, khuôn mặt Dịch Thiên chỉ có thể xem như thanh tú nhưng quanh người lại tràn ngập sát khí lạnh như băng, đáng người cực kỳ yếu điệu, da thịt màu lúa mạch hơi nhạt lộ ra ngoài rất dễ dàng khiến cho đàn ông muốn chinh phục.

Nghe vậy, lòng mày Đường Yên nhíu lại, giọng kiêu lên, lạnh như băng liếc hắn ta nói: “Dựa vào cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Chương 24

Nghe thấy vậy, lòng mày Đường Yên nhíu lại, kiêu để ngang trước người, ánh mắt lạnh như băng liếc tên đàn ông cầm đầu, nói một cách lạnh nhạt: “Dựa vào cái gì?” Đối diện với ánh mắt lạnh lẽo giống như người chết của Đường Yên, tên đàn ông cầm đầu không tự chủ run lên, trước khi tận thế, hắn là quản lý của một công ty sản xuất đồ điện tử nên đã quen với việc nịnh bợ ton hót người khác, đồng thời cũng biết lúc nào tiến lúc nào lùi, nhưng mà bây giờ hắn đã nhìn đối ba ngày rồi, sau tận thế, hắn trốn ở trong xưởng, nhìn công nhân trong xưởng biến thành tang thi ăn thịt người sống, tuy hắn không phải là người địa phương nhưng cũng may là đã lăn lộn ở đây mười mấy năm nên nắm rõ từng ngọn cây cọng cỏ ở những vùng quanh nhà xưởng, lúc bệnh độc tang thi bùng nổ thì hắn co đầu rút cổ ở trong xưởng hơn mười ngày, sau đó mới đi ra ngoài.

Ý vào chút bản lĩnh của mình, hắn lung lạc những người này đi theo hắn chiếm lấy công ty điện tử rồi sau đó cướp đoạt ở những chỗ xung quanh đó để sống. Hắn không dám cướp bóc những đội xe, chỉ dám cướp của những người đi lẻ hoặc tiểu đội như thế này. Khi hắn nhìn thấy thanh kiếm trong tay Đường Yên thì là gan giống như nhỏ lại nhưng khi quay đầu nhìn thấy Mạnh Lộ bị trói ở phía sau thì nhất thời tinh thần phần chấn hơn hẳn, bên cạnh hắn còn có một người siêu năng lực thì sợ gì một phụ nữ? Hơn nữa trong đám người của hắn không có lấy một người phụ nữ, mấy tháng không được giải quyết, 00 của hắn nhìn đến phát đau rồi (trong cv là tròn tròn, hai cái tròn tròn, mấy bạn tự tưởng tượng nha ☐)... Nghĩ đến đây thì là gan của hắn lại to

ra không ít.

Hắn vung bàn tay to lên: “Lấy hết, lấy hết toàn bộ cho tao, bắt hai cô em này về luôn. Đợi lát nữa chúng ta sẽ cùng nhau vui vẻ, haha...”

Bỗng nhiên có một đám cầu băng bắn tới chỗ tên đàn ông đó, Dịch Thao sảng giọng, trong ánh mắt ngưng tụ sát khí, nếu anh không nhìn lầm thì thiếu niên đang bị bọn họ bắt trời kia là một dị năng giả hệ thổ. Là dị năng giả lại nhưng lại bị người bình thường bắt trời làm cho Dịch Thao tức giận đến cả người phát run.

“Siêu năng lực?” Tên đàn ông cầm đầu căng thẳng nhìn Dịch Thao, lúc trước khi bọn họ cướp bóc đều ý vào siêu năng lực Mạnh Lộ. Hắn chưa nhìn thấy dị năng giả bao giờ nên không biết chuyện về dị năng giả, khi phát hiện Mạnh Lộ có thể điều khiển đất thì hắn dùng kế bắt mẹ của Mạnh Lộ ép Mạnh Lộ đồng ý cho bọn hắn sai khiến.

“Siêu năng lực?” Lòng mày Đường Yên nhàu lại, nhìn tên cầm đầu một cách đầy hài hước, xem ra những người này không biết tin tức về dị năng giả mà cô cũng lười vòng vo với đám người này: “Hầu thiếu, những người này giao cho em xử lý, mặc kệ sống chết.”

Ác nhân tự có ác nhân trị, giống như tên cầm đầu này, giữ lại thì cũng chỉ là mối họa, vốn lúc đầu Đường Yên không có ý định lấy mạng những người này, tóm lại chính là bỏ qua, nhưng không nghĩ tới tên cầm đầu này lại không hiểu được, còn dám đánh chủ ý lên người mình. Đường Yên ôm kiếm, dựa vào cửa xe, ý bảo Hầu Húc Kiều ra tay.

Dịch Thao hiểu được Đường Yên đang tạo cơ hội cho Hầu Húc Kiều luyện tập. Dịch Thao vung tay lên, một lưỡi dao băng màu trắng sáng lóe lên sau đó xẹt qua cánh tay tên đàn ông cầm đầu.

“A... Tay của tao!”

Đột nhiên cảm thấy ớn lạnh, tên cầm đầu cúi xuống nhìn cánh tay trụ lủi của mình, sau mấy giây chết lặng thì thần kinh đã hồi phục sau đó gào lên thê lương.

“Câm miệng!” Dịch Thao quát lên lạnh lẽo, tiếng gào này quá to, nhất định sẽ hấp dẫn càng nhiều tang thi tới đây, Dịch Thao lập quyết định không thể để cho những người này còn sống trở về, gương mặt non nớt Hầu Húc Kiều cũng trầm xuống, giọng sùng sục: “Bang bang”, lập tức có vài phát súng được bắn ra, có Dịch Thiên ở bên cạnh canh chừng tang thi nên Hầu Húc Kiều không lo bị đánh lén.

“Em là ai?” Đường Yên nói.

Tầm mắt Đường Yên dừng ở trên người thiếu niên đang đứng bên cạnh tên cầm đầu, áo T-shirt rộng thùng thình ôm lấy thân hình nhỏ gầy làm cho cậu thiếu niên càng trở nên gầy yếu, ở cổ có nhiều vết bầm tím do dây thừng làm cho người ta sợ hãi, xương gò má lõm xuống, ánh mắt xám xịt.

Nghe được câu nói của Đường Yên, cả người Mạnh Lộ hơi run rẩy, mỗi mấp máy một cách bất an, chỉ khi nhìn thấy tên cầm đầu đang gào thét lăn lộn trên đất thì trong đôi mắt xám xịt mới thoáng qua một chút cảm xúc: “Mạnh, Mạnh Lộ... Em tên là Mạnh Lộ!”

“Mạnh Lộ, đi thôi!” Đường Yên giơ kiếm, cắt đứt dây chùng đang trôi trên cổ Mạnh Lộ, tự động thức tỉnh dị năng thì sau này sẽ tăng tiến rất nhanh, khi nhìn Mạnh Lộ thì Đường Yên đột nhiên nhớ đến kiếp trước của mình.

“Có thể để hắn lại cho em được không?” Mạnh Lộ chỉ vào tên cầm đầu, trên khuôn mặt thanh tú mặt tràn đầy dữ tợn, ánh mắt khẩn cầu nhìn Đường Yên: “Hắn bắt mẹ của em, em muốn báo thù cho mẹ.”

“Tùy em!” Dứt lời, Đường Yên lên xe, rất nhanh Hầu Húc Kiều đã giải quyết xong đám người còn lại, thân thủ gọn gàng linh hoạt, từ đầu đến cuối đều không giốn một đứa trẻ mười tuổi, nếu như thức tỉnh dị năng thì sau một thời gian nữa nhất định sẽ trở thành bá chủ một phương, thời loạn tạo nên anh hùng, từ xưa đến nay đã là như thế, tận thế chính là thời loạn, thế lực khắp nơi đều chiến đấu tranh giành, ai tài năng thì sẽ trở thành bá chủ cuối cùng.

Mạnh Lộ nhặt một cái xẻng sắt ở trên mặt đất lên, vẻ chậm chạp, sợ hãi lúc trước được thay bằng biểu tình âm trầm mang theo một chút tàn nhẫn, nện từng bước, chậm chậm tới gần năm người đàn ông kia sau đó đập mạnh cái xẻng xuống: “Á...á!” Tiếng thét chói tai vang lên: “Lý Dân, không nghĩ tới mày cũng có ngày hôm nay...”

“Mạnh Lộ, mày muốn làm cái gì? Đừng quên nếu không phải là tao cứu mày thì mày đã bị tang thi ăn sống từ lâu rồi...”

Người đàn ông tên là Lý Dân không ngừng lui về phía sau, vẻ mặt khủng hoảng, nói năng lộn xộn: “Đừng quên mẹ mày còn ở trong tay tao, tao cho mày biết nếu như mày xuống tay với tao thì tao sẽ sai người giết chết mẹ mày.”

“Đồ khốn kiếp...”

Nghe vậy, hai mắt Mạnh Lộ lập tức đỏ bừng, nâng xẻng sắt lên đập xuống người Lý Dân. Nếu không phải là do tên khốn kiếp không có nhân tính này thì làm sao mẹ của cậu lại bị hành hạ được, cậu chỉ hận không thể nuốt sống người này.

“Nói mau, mày giấu mẹ tao ở đâu?” Khó khăn lắm Mạnh Lộ mới giữ vững được lý trí của mình, xẻng sắt xẹt qua mặt Lý Dân, rơi xuống đất cách đầu Lý Dân hai cm.

“Ưc...!” Lý Dân hoảng sợ không nhẹ, liên tục nuốt nước miếng sau đó trong không khí truyền đến mùi khai của nước tiểu. Mạnh Lộ kinh ngạc, một lúc sau mới cười lạnh, không nghĩ tới Lý Dân này lại vô dụng như vậy, sợ hãi tới mức tè ra cả quần, bình thường thì diều võ dương oai, hiện tại mới bị uy hiếp

có chút xấu mà đã sồn ra quần, so với sự hành hạ mà cậu phải chịu đựng thì cái này có đáng là gì?

“Tao, tao...” Lý Dân lấp bắp, từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu ở trên cái trán không ngừng rơi xuống.

“Chị Yên, chuyện này?” Miêu Trạch nghi hoặc nhìn Đường Yên, tầm mắt dừng ở trên người Mạnh Lộ.

“Dị năng giả hệ thổ, căn cứ Thanh Long rất phức tạp, thêm một người bạn vẫn tốt hơn là một kẻ địch.” Càng đến gần căn cứ Thanh Long thì Đường Yên càng lo lắng, lúc nhìn thấy Dịch Thao thì Đường Yên liền nghĩ đến một chuyện, ở tận thế, chung quy sức lực của con người cũng chỉ có hạn.

“Tại sao còn chưa đi?” Chu Nhã không kiên nhẫn nói, đoạn đường này đầy rẫy lo lắng hãi hùng, cô ta thực sự chịu đủ rồi!

Dịch Thiên quay đầu, lạnh lùng liếc Chu Nhã một cái, Dịch Thao thì ở bên cạnh trấn an Hầu Húc Kiều, tuy Hầu Húc Kiều rất trầm ổn lão luyện nhưng cũng chỉ là một đứa nhỏ mười tuổi, cho dù biết tang thi là quái vật, không phải người nhưng vẫn có sợ hãi. Mặc dù từ nhỏ đã sống ở doanh trại, nếm đủ loại tàn khốc nhưng lúc thực hiện vẫn sẽ có chút không chịu nổi, nhìn và thực hiện là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Đường Yên lặng im nhìn bầu trời trong xanh nhưng lại cảm thấy có chút ảm đạm, trong lòng hơi cay đắng, ở tận thế, bản tính xấu xa của con người bị phóng đại gấp mười, gấp trăm lần, có một vài chuyện hay quan niệm rất khó có thể thay đổi trong khoảng thời gian ngắn được, tuy nhiên cuối cùng rồi vẫn phải học cách sửa đổi nó, Đường Yên bình tĩnh nhìn về mặt điện cuồng của Mạnh Lộ, không biết Lý Dân nói gì đó mà đột nhiên Mạnh Lộ giờ xềnh sát lên định đập vào đầu Lý Dân, động tác này lặp lại liên tục... Không biết Mạnh Lộ đã giờ xềnh sát bao nhiêu lần mà phần dưới của Lý Dân đã bị xềnh sát đập cho nát bét, máu thịt bầy nhầy, chỉ trong nháy mắt mùi máu nồng nặc đã tràn ngập cả không gian.

“Đi thôi!” Đường Yên thản nhiên nói.

Tiếng động không nhỏ, hơn nữa mùi máu quá nồng này sẽ hấp dẫn tang thi đến.

Ném xềnh sát đã dính đầy máu tươi xuống, Mạnh Lộ đi tới: “Em muốn đi xem công ty điện tử ở phía trước, mọi người... Có thể hay không... Mẹ em đang ở đó, những thứ mà Lý Dân đã cướp được, em sẽ chỉ chỗ hắn ta cất nó cho mọi người, em chỉ muốn đi tìm mẹ em...”

Có thể là lo lắng Đường Yên sẽ từ chối nên Mạnh Lộ nói chuyện có chút lộn xộn, làm cho người ta rất khó hiểu.

Đường Yên cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nhìn đồ ăn ở ghế sau, một lát sau mới gật đầu: “Lên xe, chỉ đường đi.” Sau đó cô quay đầu nói với Dịch Thao: “Mạnh Lộ nói công ty điện tử ở phía trước là sào huyệt của đám người này, bên trong có không ít đồ ăn mà bọn chúng đã cướp được, tôi muốn đi xem thử, bên anh cảm thấy thế nào?”

Lý Dân dám lấy công ty điện tử làm sào huyệt thì chứng tỏ tang thi xung quanh đó đã bị thanh lý sạch sẽ, nơi này cách Thành phố Thanh Ninh khoảng nửa giờ hơn nửa trời lại sắp tối cho nên Đường Yên muốn ở lại công ty điện tử này một đêm, rạng sáng ngày mai mới tiếp tục đi đến thành phố Thanh Ninh, dân cư thành phố Thanh Ninh trên trăm vạn, kinh tế rất phát đạt, là trung tâm của tỉnh Quảng Nam. Sau khi bệnh độc tang thi bùng nổ thì nơi đã từng là trung tâm kinh tế văn hóa của tỉnh Quảng Nam này lại biến thành chỗ vui chơi cho bọn tang thi, lò sát sinh của nhân loại.

Cho dù căn cứ Thanh Long có phái người đến thanh lý thì trong lúc nhất thời cũng không có khả năng làm một cách sạch sẽ cho nên trời tối mà tiến vào thành phố Thanh Ninh thì không thể nghỉ ngơi là tự tìm đường chết.

Dịch Thao nhìn sắc trời, lông mày nhíu chặt, gật đầu nói: “Đêm nay đến công ty điện tử nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sau khi trời sáng thì xuất phát đến thành phố Thanh Ninh, hy vọng có thể gặp được người ở căn cứ Thanh ra ngoài dọn đường hoặc là đội ngũ thu thập vật tư.”

Lời nói của Đường Yên mang theo lo lắng, cho dù không nói rõ thì Dịch Thao cũng hiểu được, thành phố Thanh Ninh không phải là một huyện nhỏ bình thường mà đã từng là một đô thị lớn phồn hoa, dân cư vượt qua trăm vạn, hai tay khó địch bốn người, cho dù có mạnh mẽ đến đâu thì cũng không được ngăn được mười vạn tang thi bao vây.

Nói xong, Đường Yên lên xe, sau đó bảo Mạnh Lộ chỉ đường, đoàn người đi về phía công ty điện tử.

Lúc tới nơi thì Đường Yên dừng xe lại, giấu xe ở chỗ hẻo lánh sau đó đánh giá địa hình chung quanh công ty điện tử. “A!” Đột nhiên Chu Nhã hét lên một tiếng sau đó bị Hầu Tích Hoa bịt miệng lại. Lý do là vì đột nhiên có một tang thi khuôn mặt dữ tợn áp sát vào cửa kính, hai mắt trắng dã, trống rỗng nhìn chằm chằm Chu Nhã, nước dãi màu vàng phát ra mùi tanh tươi từ miệng nó rơi xuống kính, miệng há to, lộ ra răng nanh nhọn hoắt, khuôn mặt dính đầy máu, cực kỳ xấu xí...

Dịch Thao vẩy tay, một lưỡi dao băng nhanh chóng xuyên qua đầu tang thi, lập tức máu phun tung toé, mặt Chu Nhã trắng bệch, rõ ràng là bị dọa đến sắp ngất.

Đường Yên xuống xe, cẩn thận nấp vào đám cây cối ở bên đường, tập trung nhìn chằm chằm công ty điện tử, từ chỗ này có thể thấy được tang thi du đãng xung quanh nhưng số lượng không nhiều lắm, tuy nhiên thỉnh thoảng bên tai lại truyền đến nói chuyện làm cho Đường Yên quan tâm.

“Sao vậy?” Mạnh Lộ hỏi, xoa xoa tay, hận không thể lập tức vọt vào công ty điện tử tìm kiếm mẹ của mình, Lý Dân tách cậu và mẹ ra rồi giấu mẹ ở một chỗ khác nhưng Lý Dân có nói cho cậu biết hắn giấu mẹ cậu ở phòng truyền thông trên lầu ba của công ty điện tử ký túc xá.

“Có tang thi... Chờ lát nữa, Mạnh Lộ, em chắc chắn nơi này ngoại trừ Lý Dân thì không có người khác chứ?” Trong công ty điện tử nhất định có không ít thiết bị thông tin, vốn Đường Yên nghĩ ở chỗ này chỉ có ít tang thi thì sẽ nhân cơ hội này lấy một chút nhưng hiện tại xem ra sự tình có vẻ không đơn giản như vậy. Cô ần nấp thật cẩn thận sau đó ra hiệu bảo Dịch Thao không nên tùy tiện lên tiếng.

“Làm sao vậy?” Mạnh Lộ cau mày, nhìn Đường Yên, hiển nhiên là không hiểu vì sao Đường Yên lại hỏi như vậy, tuy nhiên cậu lập tức gật đầu khẳng định: “Xung quanh công ty điện tử chỉ có người của Lý Dân, không có người khác.”

“Đường Yên, sao vậy?” Dịch Thao xuống xe, đang muốn đi đến chỗ Đường Yên thì đột nhiên có một cái bóng đen từ phía sau cây đánh tới, Dịch Thao nghe được tiếng gió nên nghiêng người né tránh, lại là một tên tang thi, khuôn mặt cũng hơi thối không chịu nổi những tốc độ so nhanh hơn tang thi bình thường, hơn nữa mắt tang thi bình thường trắng dã thì mắt cuar tang thi này lại ửng đỏ, móng tay sắc bén, động tác lưu loát rõ ràng, nếu hình thể không giống thiêm thực giả thì Đường Yên còn tưởng rằng thiêm thực giả xuất hiện.

“Tang thi biến dị?” Trong lòng Dịch Thao căng thẳng, sau khi kinh ngạc thì động tác trở nên sắc bén, lập tức phóng ra hai lưỡi dao băng mà tang thi này lại trực tiếp nghiêng đón, không thèm né tránh, Đường Yên e rằng động tĩnh quá lớn sẽ khiến cho những người trong công ty điện tử đó chú ý nên rút kiếm ra, nhảy xuống từ trên cây sau đó chém xuống đầu tang thi.

“Xẹt... xẹt...” Mùi thịt bị lửa điện nướng cháy tràn đầy trong không khí, sau một tiếng rắc thì máu tươi nhuộm đỏ mặt đất mang theo mùi hôi thối. Sau khi xử lí xong thì Đường Yên nhặt một nhánh cây lên, ngồi xổm xuống mở đầu đầu tang thi ra, trong đầu nó chỉ có một chút màu vàng xen lẫn với máu đỏ tươi... Chu Nhã vừa tỉnh lại thấy cảnh này thì lập tức trợn trắng mắt, sau đó ngất đi lần nữa.

Trong lúc Đường Yên không mong đợi gì nhiều thì nhánh cây đụng tới một thứ gì đó cứng cứng, cô vui vẻ lấy ra một viên tinh hạch trong đồng nhảy nhầy màu vàng xen đỏ này, so với tinh hạch trong đầu thiêm thực thì tinh hạch này nhỏ hơn, sắc màu cũng không trong suốt như vậy. Cô vội vàng bảo Miêu Trạch đưa bình nước tinh khiết tới sau đó rửa sạch tinh hạch.

“Thứ này? Không phải...” Dịch Thao hơi khiếp sợ nhìn tinh hạch trong tay Đường Yên, có chút phản ứng không kịp.

Đường Yên hơi suy tư, ánh mắt rơi vào xác chết tang thi trên mặt đất, thân nhiên nói: “Hai mắt tang thi ửng đỏ, có thể là... Biến dị!”

Đồng tử Dịch Thao hơi co lại, chẳng lẽ trong đầu tang thi bình thường cũng có tinh hạch sao? Tốc độ tiến hóa của tang thi quá nhanh rồi... Cô cố nén nghi vấn trong lòng: “Bên trong như thế nào?”

“Có người, là địch hay bạn thì vẫn chưa rõ, nên cẩn thận một chút.” Đường Yên thu lại vẻ vui mừng, đánh giá tinh hạch trên tay sau đó nghiêm túc nhìn công ty điện tử. Mạnh Lộ nói xung quanh công ty điện tử chỉ có người của Lý Dân, như vậy hiện tại nhóm người ở trong công ty điện tử kia là ai? Đường Yên liếc nhìn Dịch Thao, những người này không phải là người mình cho nên cô không thể để lộ tinh thần lực ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Chương 25

“Đại ca, trong công ty điện tử này có giấu không ít thứ tốt.” Một thanh niên vóc dáng thấp bé, khuôn mặt như con nít vui sướng đi ra từ bên trong, nói với Hoàng Lão Tam, hưng phấn trong mắt hiện lên hết sức rõ ràng.

“Tang thi du đang ở quanh đây không nhiều lắm, hẳn là có người thường xuyên thanh lí, hơn nữa trong công ty điện tử này còn cất giấu nhiều thứ tốt như vậy, chỉ sợ nơi này có người chiếm cứ.” Người nói là Hoàng Mô đang đứng ở phía sau một người đàn ông cao lớn đang vui sướng cầm lấy một đồng thịt nướng nhét vào trong miệng, suốt đoạn đường này, số lần gã chịu đói cũng không ít.

Hoàng Lão Tam ngồi ở trên ghế sofa, vẻ mặt uể oải, im lặng ăn cái gì đó nhưng ánh mắt lại tham lam nhìn chằm chằm những thứ trong phòng, người phụ nữ ngồi bên cạnh gã ta thì vẫn còn sợ hãi, để mặc cho Hoàng Lão Tam tùy ý ôm trong ngực giờ trò. Sau khi lấp đầy bụng thì Hoàng Lão Tam mới không nhanh không chậm cất tiếng nói: “Tiểu Mô, phát hiện cái gì rồi?”

“Không có gì, bảo Kiều Yên thu hết mấy thứ đồ này lại thôi.” Vẻ mặt Hoàng Mô rất thần nhiên, ý bảo Kiều Yên đang ở trong lòng Hoàng Lão Tam cất hết những thứ đồ thu được ở công ty điện tử vào không gian. Kiều Yên là do Hoàng Lão Tam cướp đoạt được, sau này thức tỉnh dị năng không gian thì lập tức bị Hoàng Lão Tam và Hoàng Mô giấu rất kĩ, ngoại trừ vài người tâm phúc thì không ai biết bên cạnh bọn họ có một dị năng giả không gian, tuy nhiên dị năng không gian mà Kiều Yên thức tỉnh không có năng lực công kích đồng thời không gian chỉ có hai mươi mét vuông nên chỉ có thể chứa một ít đồ vật.

Công ty thiết bị điện tử Thẩm thị, mắt Hoàng Mô lóe sáng, tay đặt ở trên ghế sofa nắm thật chặt, giọng nói cực kì lạnh lùng: “Nơi này còn cách Thành phố Thanh Ninh một đoạn, đêm nay mọi người phải cảnh giác cẩn thận, đừng có gây ra phiền toái gì nữa. Chắc hẳn là chủ nhân nơi này không quay về được nhưng cẩn thận thì vẫn an toàn hơn.”

Hoàng Mô xoa cằm, không biết bên Hạ Thiên Vũ như thế nào? So với Đường Yên kiêu căng điều ngoa thì Hoàng Mô càng đề phòng Lưu Thẩm Nhã hơn, trực giác nói cho Hoàng Mô biết Lưu Thẩm Nhã không dễ chọc, đoạn thời gian ở căn cứ thì quan hệ của Hoàng Mô và Lưu Thẩm Nhã luôn lạnh nhạt, không thân thiết nhưng cũng không quá xa cách. Nhóm người của Hoàng Mô có chừng trăm người cùng rồi khỏi căn cứ nhưng đến bây giờ còn thừa lại không đến hai mươi người, không biết lúc đến căn cứ Thanh Long thì còn bao nhiêu người có thể sống sót, chính Hoàng Mô cũng không biết lúc trước mình quyết định vứt bỏ căn cứ là đúng hay là sai nữa.

“Nghe nói bên trong Thanh Long không có gì khác so với trước khi tận thế, không biết có phải là thật sự hay không?” Gã đàn ông cao lớn nọ cảm sùng máy trong tay, trên mặt hiện lên vẻ tham lam, gã tự tin dựa vào bản lĩnh của gã thì lo gì không đứng vững ở đó cho nên ham muốn trong mắt càng ngày càng rõ ràng.

“Thật vậy sao?” Tên thanh niên có vóc dáng như con nít hỏi.

“Đúng vậy, căn cứ Thanh Long là một trong bốn căn cứ lớn nhất, bao trùm cả bốn tỉnh lớn là Quảng Nam, Hán Ninh, Giang Chiết và Hải Tây, cũng có căn cứ có thực lực mạnh nhất trong bốn căn cứ, được xây dựng từ quân khu Quảng Nam, đóng ở huyện Vân Thương, tỉnh Quảng Nam, cách thành phố Thanh Ninh không đến hai ngày đường, nếu có thể đi cao tốc Trương Quảng thì chỉ cần một ngày mà thôi.” Hoàng Mô gật đầu, giọng nói cũng nhẹ nhàng đi không ít.

“Được xây dựng từ quân khu Quảng Nam, bao trùm cả bốn tỉnh lớn... Đây chẳng phải là nói trong căn cứ Thanh Long người mạnh như mây sao? Nếu đã như vậy thì chúng ta thật sự có đất đặt chân sao?” Kiều Yến hơi sầu lo, không yên lòng nên mở miệng hỏi. Cô không bằng bọn Hoàng Lão Tam, liệu bọn họ thật sự tiến vào căn cứ thì có thể làm ra được sóng gió gì đây?

“Kiều Yến, em đừng có lo lắng hão huyền, anh Mô là dị năng giả hệ kim, sức chiến đấu rất mạnh, nếu anh Mô đến đó, nhất định bọn họ sẽ tìm cách lôi kéo anh Mô, đến lúc đó chức vị Tướng quân gì đó không phải là chuyện quá đơn giản sao.” Gã đàn ông cao lớn dương dương tự đắc, nhất định là trong đầu đang nghĩ đến cuộc sống tốt đẹp.

“Đúng vậy, anh Mô lợi hại như vậy, nói không chừng người đứng đầu còn không có mạnh bằng anh Mô đâu, hơn nữa thân thủ của vài người trong đám chúng ta cũng không kém, nếu những người đó không hiểu chuyện thì chúng ta sẽ lôi kéo một số người, giết tên cầm đầu sau đó giành lấy vị trí đó là được.” Ánh mắt của tên thanh niên có vóc dáng thấp bé, khuôn mặt như con nít trần đầy tham lam, hận không thể lập tức xách súng đến căn cứ Thanh Long gây dựng sự nghiệp một phen. (Em nó ảo tưởng sức mạnh quá, chưa kịp thấy cao thủ, nhìn thấy cái góc của căn cứ thì ngủm củ tỏi mất tiêu rồi)

Sau khi nghe xong hai người này nói thì sắc mặt của Kiều Yến trầm xuống, liếc mắt nhìn Hoàng Mô đang im lặng ở bên cạnh, đáy mắt có sự dăm chiêu, nếu mọi chuyện thật sự đơn giản như vậy thì tốt rồi! Nhưng nếu cô có thể thức tỉnh dị năng thì tại sao người khác lại không thể? Tận thế, người mạnh làm bá chủ, chỉ cần tranh đoạt không cần mở miệng, nhưng mà... Chỉ bằng một đám không đến hai mươi người như bọn họ thì thật sự có thể ở đứng vững ở căn cứ Thanh Long sao? Đừng quên nơi đó đã từng là quân khu Quảng Nam, tất cả đều là quân nhân, không có người thức tỉnh dị năng thì quý cũng không tin nữa là.

Hoàng Lão Tam vung tay lên, khoe miệng hơi nhếch lên chứng tỏ gã rất vừa lòng, nói: “Không vội, chúng ta còn cách căn cứ Thanh Long không xa, tới nơi thì sẽ biết, Tiểu Mô, đến lúc đó em làm việc cẩn thận chút, đừng để cho người ta tóm được nhược điểm, có tin gì bên chỗ Thiên Vũ chưa?”

Hoàng Mô bình tĩnh gật đầu, sau đó lại lắc đầu: “Bên Hạ Thiên Vũ không có tin tức mới, chỉ sợ...” Lời còn lại Hoàng Mô không nói tiếp, tuy nhiên trong lòng mọi người ở đây đều hiểu rõ, chỉ sợ là đã chết rồi.

“Đừng lo lắng, nói không chừng không có tin tức chính là tin tức tốt, Kiều Yến dẫn người đi xuống chuẩn bị bữa tối đi.” Hoàng Mô cười nhạt một tiếng, tính tình của Hạ Thiên Vũ rất ổn trọng, xử sự lại tàn nhẫn, lúc trước khi báo Hạ Thiên Vũ đi theo Lưu Thẩm Nhã thì trong lòng Hoàng Mô cũng có chút do dự, dù sao thì Hạ Thiên Vũ không chỉ có tính nết phù hợp với khẩu vị của Hoàng Mô mà thực lực cũng không kém.

Uy tín của Hoàng Mô ở trong này rất cao, mọi người nghe vậy thì lập tức an tâm, sau đó tốp năm tốp ba tụm lại một chỗ bắt đầu phân đồ ăn.

.....

“Có người sao? Không có khả năng...” Mạnh Lộ phủ định theo bản năng, Lý Dân rất tàn nhẫn, công ty điện tử là sào huyệt mà hắn đã chiếm cứ, làm sao có thể chia một chén súp cho người khác được? Nghĩ đến đây thì Mạnh Lộ nhấc chân muốn xông vào.

Dịch Thao lập tức phóng ra một trái cầu băng ngay dưới chân Mạnh Lộ, ngăn Mạnh Lộ lại, khuôn mặt cứng rắn của anh ta tràn đầy lạnh lẽo sát khí, nắm chặt súng trong tay, cảnh cáo Mạnh Lộ không nên gây chuyện, nếu không thì... Đừng trách anh ta.

Sau khi ra tay một cách quyết đoán thì Dịch Thao quay sang phía Đường Yên, hỏi: “Đại khái có khoảng bao nhiêu người ở bên trong, có phải là người của căn cứ Thanh Long hay không?”

Công ty điện tử này ở gần ranh giới của thành phố Thanh Ninh, nếu gặp phải đội ngũ dọn đường hoặc thu thập vật tư của căn cứ Thanh Long thì không có gì kỳ quái, hơn nữa quy mô của công ty điện tử trước mặt không nhỏ, đoán chắc là có không ít thứ tốt, nếu không bị người khác để ý thì mới kì lạ.

“Không rõ ràng lắm” Đường Yên lắc lắc đầu, nhắm mắt lại, im lặng phóng ra tinh thần lực để điều tra. Đột nhiên... Đường Yên căng thẳng, cô xem như quen biết hơn một nửa số người ở trong này, là đám người Hoàng Lão Tam và Hoàng Mô, bọn họ có chút chặt vật, lúc trước Hoàng Lão Tam mang đi gần trăm người nhưng bây giờ chỉ còn lại không tới hai mươi người thì có thể đoán được đoạn đường này cực kì hung hiểm!

“Anh, nếu không thì để em đi trước dò xét tình huống?” Dịch Thiên hỏi. Tốc độ của dị năng giả hệ phong cực nhanh, cực kì có ích trong việc thu thập tình báo hơn nửa khi cần thiết thì cũng có thể nhanh chóng chạy trốn.

“Suyt!” Đường Yên giơ ngón trỏ lên, bảo Dịch Thiên đừng lên tiếng, cô dán người ở trên tường công ty điện tử, nhìn xung quanh, nhờ có tinh thần lực nên Đường Yên có thể nhìn thấy mọi cử động của đám người Hoàng Lão Tam rất rõ ràng, cô làm vậy cũng chỉ là giả vờ giả vịt mà thôi.

“Là Hoàng Lão Tam, có quen biết lúc còn ở căn cứ trước, có không ít đàn em là dị năng giả, thực lực coi như không tệ.” Đường Yên bình tĩnh nói, Hoàng Lão Tam, Hoàng Mô, cô không nhiều cảm xúc lắm với hai người này, hơn nữa trong tiểu thuyết cũng không miêu tả bọn họ nhiều lắm, nhưng mà

bọn họ vẫn sống sót cho đến cuối cùng, điều này chứng tỏ bọn họ cũng là người có tài năng.

“Người ở căn cứ trước?” Dịch Thao nhíu mày, nghe giọng điệu của Đường Yên thì Hoàng Lão Tam này cũng được xem như là thế lực chiếm cứ một phương, cho dù không thân thiết thì lúc này cũng không nên là địch. Dịch Thao suy nghĩ hồi lâu sau đó quay đầu nhìn về phía Đường Yên: “Hiện tại chúng ta nên làm gì?”

“Bây giờ tạm thời rút lui đã, tìm một chỗ khác để nghỉ ngơi, tối nay lại tới xem một chút.” Đường Yên liếc nhìn Mạnh Lộ, ý bảo Mạnh Lộ đừng nóng vội, việc này phải được bàn bạc kỹ hơn, bên bọn họ chỉ có vài người còn bên Hoàng Lão Tam thì lại không ít, cứng đối cứng, đối với bên nào cũng không tốt, nói không chừng còn có thể hấp dẫn một số lượng lớn tang thi tới đây, không bằng rồi đi trước, thương lượng đối sách rồi mới quyết định tiếp.

Đám người Đường Yên im lặng rút lui khỏi công ty điện tử, đến khi cách công ty điện tử khoảng năm trăm mét thì tìm thấy một nhà dân có ba tầng, bọn họ không có nhiều người nên mọi người vội vàng quét dọn lau ba, Đường Yên phái Miêu Trạch đi giúp Dịch Thiên quét tước vệ sinh, Mạnh Lộ thì đi theo cô và Dịch Thao bàn bạc về kế hoạch hành động vào đêm nay.

Mạnh Lộ đã từng ở trong công ty điện tử nên Đường Yên bảo cậu ta về một bản đồ mặt cắt ngang của công ty điện tử, công ty điện tử này là xí nghiệp thuộc về nước ngoài, chủ yếu là buôn bán thiết bị thông tin, trong đó lấy thiết bị thông tin vô tuyến làm chủ đạo, bao gồm vô tuyến AP, mạng vô tuyến, card mạng và dây anten vô tuyến (nói thật là không rành mấy thứ này, nên cứ tạm hiểu như vậy). Sau tận thế, rất nhiều thiết bị thông tin bị tê liệt, ví dụ như wifi cự ly ngắn (wireless fidelity) thì chỉ thích hợp cho văn phòng và gia đình sử dụng nên thứ mà Đường Yên nhắm đến chính là thiết bị 3G

Thiết bị thông tin 3G hiện đang sử dụng là đời thứ ba, thiết bị thông tin đời thứ nhất được ra đời vào năm 1993, chỉ có thể trò chuyện bằng giọng nói; từ năm 1996 đến năm 1997 thì thiết bị thông tin đời thứ hai xuất hiện, nó có thể thu nhận số liệu, cũng có thể dùng email và trang web; thiết bị thông tin 3G khác hai đời trước chủ yếu là ở chỗ nó truyền giọng nói với tốc độ rất nhanh, có thể xử lý hình ảnh, âm nhạc, video clip và lưu bằng nhiều cách thức, cũng có cung cấp nhiều trang web, điện thoại hội nghị, buôn bán trực tuyến và nhiều loại dịch vụ khác. Trên cơ sở đó người ta còn làm ra nhiều sản phẩm phức tạp hơn: tai nghe truyền tin, máy phát thông tin, mũ truyền tin, các thiết bị truyền tin và một số phần mềm Software thông tin khác.

(Giải thích chút xíu, cái này tui cũng tra trên gg thôi:

- Vô tuyến AP: Access Point là 1 node đặc biệt trong mạng Wireless Local Networks(WLANs). AP hoạt động như 1 trung tâm truyền và nhận tín hiệu sóng vô tuyến của WLAN (gần giống Hub), hoàn toàn trong suốt với user(nghĩa là không can thiệp gì đến packet)

- Wifi là viết tắt của Wireless Fidelity được gọi chung là mạng không dây sử dụng sóng vô tuyến. Loại sóng vô tuyến này tương tự như sóng điện thoại, truyền hình và radio. Wifi là kết nối không thể thiếu trên điện thoại, laptop, máy tính bảng và các thiết bị điện tử tiêu dùng hiện nay

Những thiết bị này được phân thành truyền tin một chiều, bán song công và song công toàn phần. Truyền tin một chiều chỉ có thể thông tin theo một chiều, bán song công thì chỉ có bộ đàm cho nên song công toàn phần mới là mục đích của Đường Yên, song công toàn phần có thể thông tin theo hai chiều, ví dụ như điện thoại ở gia đình, thiết bị thông tin trên máy bay hay điện thoại di động. Máy tính, modem, đài vô tuyến, vệ tinh, điện thoại ...v.v.. thậm chí cả tivi, radio, vệ tinh phát và thu tín hiệu, các loại vô tuyến công nghiệp, radar, Sonar.

Tui đây. Lại giải thích tiếp nào, cái này là thuật ngữ của bên thông tin và thấy mấy trang về mạng máy tính cũng dùng mấy từ này chứ không có từ thuần việt tương đương nên đành chịu thôi

- Truyền tin một chiều: simplex communication

- Bán song công (half duplex): giữa hai đường truyền dữ liệu và luồng tin, chỉ truyền theo một hướng tại một thời điểm khi một thiết bị hoàn thành việc truyền dẫn, nó phải chuyển môi trường truyền đến thiết bị khác. Một thiết bị có thể đóng vai trò Thu và Phát tín hiệu nhưng tại một thời điểm nó chỉ có thể thực hiện một vai trò duy nhất. Ví dụ hoạt động của bộ tọa đàm điện thoại, mạng LAN có sử dụng các thiết bị trung tâm là thiết bị lớp 1 thì luôn sử dụng không thể sử dụng dạng thức full duplex

- Song công toàn phần (full duplex): cho phép dữ liệu truyền đồng thời trên cả hai đường, mỗi thiết kế có một kênh riêng. Một thiết bị có thể đồng thời vừa Phát lại vừa Thu tín hiệu. Các modem máy tính đều hoạt động theo phương thức này, mạng LAN sử dụng toàn thiết bị tập trung lớp 2 hoặc 2 máy tính kết nối trực tiếp với nhau có thể sử dụng dạng thức full duplex

- SONAR (sound navigation and ranging): là một kỹ thuật sử dụng sự lan truyền âm thanh (thường là dưới nước) để tìm đường di chuyển (tức đạo hàng), liên lạc hoặc phát hiện các đối tượng khác ở trên mặt, trong lòng nước hoặc dưới đáy nước, như các cá, tàu bè, vật thể trôi nổi hoặc chìm trong bùn cát đáy, v.v.... Cái này ứng dụng trong tàu ngầm đó mấy chế

Tuy căn cứ Thanh Long cũng có mấy thứ đồ này nhưng cô không chắc chắn là mình có thể lấy được nó cho nên lúc Mạnh Lộ nhắc đến công ty điện tử này thì Đường Yên hơi dao động, tận thế chỉ mới bắt đầu được mấy tháng, bây giờ ánh mắt của mọi người đều nhìn chăm chăm vào vật tư cho nên không có mấy người chú ý đến những thứ này nhưng chắc rằng một hai năm sau thì mọi người sẽ suy nghĩ xa hơn và nhận ra được chỗ tốt của những thiết bị điện tử.

Dịch Thao là lính đánh thuê cho nên tầm nhìn cũng xa hơn người bình thường vì vậy lúc Đường Yên vừa nhắc tới công ty điện tử thì trong mắt Dịch Thao xẹt qua ánh sáng, điều Đường Yên nghĩ đến thì anh cũng có nghĩ đến, hai người nhìn nhau liền hiểu được ý nghĩ trong đầu đối phương cho nên khẽ gạt đầu xem như đạt thành hiệp nghị.

Hoàng hôn, ánh trăng mờ ảo dần hiện lên trên bầu trời đêm, mọi người ngồi lặng im ở trong phòng, vì không có chuẩn bị thực phẩm chín cho nên phải ăn qua loa chút lương khô. Đường Yên yên tĩnh đứng ở mái nhà ngắm nhìn vị trí của công ty điện tử, Dịch Thao đứng ở bên cạnh. Lần hành động này cô để Miêu Trạch và Dịch Thiên ở lại bảo vệ ba người nhà Hầu Tích Hoa và xe vật tư. Mạnh Lộ dẫn đường cho Đường Yên và Dịch Thao đến công ty điện

tử. Đường Yên cố gắng nhớ thật kĩ bản đồ mà Mạnh Lộ đã vẽ vì cô không định mang theo Mạnh Lộ vào trong đó, Mạnh Lộ thức tỉnh dị năng hệ thổ một cách rất bất ngờ cho nên đến bây giờ vẫn chưa thể vận dụng nó một cách thuần thục được. Cô định mượn bóng đêm tiến vào công ty điện tử, không muốn kinh động đến đám người Hoàng Lão Tam nhưng Mạnh Lộ lại cố chấp muốn đi tìm mẹ mình mà Đường Yên thì lại không tiện từ chối cho nên đành phải đồng ý.

Bóng đêm lặng lẽ bao trùm cảnh vật, ánh trăng vốn sáng tỏ thì lúc này lại bị che phủ bởi mây mù làm cho không gian vắng lặng càng thêm đen tối. Đường Yên đứng trên mái nhà nhìn công ty điện tử, nơi đó cũng tối đen không có lấy một tia sáng.

Ba bóng dáng nhanh chóng lẩn vào bóng đêm, tất cả mọi động tác đều cực kì nhanh chóng, thân thủ Đường Yên không tệ thì Dịch Thao đã biết từ lâu nhưng anh không nghĩ tốc độ của Mạnh Lộ cũng rất nhanh, mặc dù có một chút kinh ngạc tuy nhiên như vậy cũng tốt, tránh cho liên lụy đến bọn họ, tuy rằng anh đồng ý mang Mạnh Lộ đến công ty điện tử nhưng trước đó cũng đã nói rõ một khi có chuyện xảy ra thì anh sẽ không quan tâm.

Đứng ở trước cửa công ty điện tử, ba người nhẹ nhàng nhảy lên tường sau đó nhảy xuống, đi vào trong công ty điện tử một cách im lặng mà không có đụng tới những mảnh thủy tinh nhọn hoắt và lưới sắt dựng thẳng ở trên tường.

Trong ba người, động tác của Mạnh Lộ có chút trúc trắc nhưng cũng may là không đụng tới vật gì cứng làm phát ra tiếng vang.

Ba người bước thật nhẹ, thật chậm sau đó tiến vào công ty điện tử. Đường Yên mượn ánh sáng yếu ớt nhìn cảnh vật xung quanh một lần sau đó chậm rãi phóng ra tinh thần lực điều tra tình huống bốn phía. Dịch Thao thì treo ngược thân mình, nhanh chóng đi vào sau đó lập dừng tay ra hiệu với Đường Yên bảo cô nín thở, trong phòng có người.

Đường Yên hiểu rõ gật đầu, bảo Dịch Thao dừng ra tay.

Mục đích lần này là xác định trong công ty điện tử có tồn trữ các thiết bị thông tin hay không, nhân tiện tìm kiếm tung tích mẹ của Mạnh Lộ, thiết bị thông tin rất quan trọng, cho dù cô không nói thì không bao lâu nữa cũng sẽ có người nhận ra nhưng bây giờ thì Đường Yên không muốn để tin tức nhóm hàng này lộ ra quá sớm, càng nhiều người biết lại càng phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 26

“Làm sao bây giờ?” Dịch Thao bĩu môi, nếu muốn đi đến tòa nhà trung tâm thì phải từ nơi này đi lên lầu ba sau đó đi qua cây cầu. Nhưng màhiện tại bọn Hoàng Lão Tam đang chiếm cứ lầu hai và lầu ba.

Không muốn kinh động đến bọn họ đang ở lầu ba thì rõ ràng là không có khả năng.

“Ài?” Đột nhiên trong phòng vang lên một giọng nói, khi nhìn thấy ba người Đường Yên thì nhất thời hét to một tiếng sau đó bóng dáng Dịch Thao lướt qua: “Răng rắc” “một âm thanh giòn tan vang lên, cổ người nọ đã bị Dịch Thao vặn gãy.

“Dịch Thao, anh ra tay quá nhanh!” Đường Yên nói khẽ, nhú mày, cô không muốn kinh động đến đám người Hoàng Lão Tam, lúc này Dịch Thao ra tay thì rất có khả năng sẽ rước lấy phiền toái.

“Bang bang ...” tiếng súng vang lên ở ngoài cửa, Đường Yên lăn một vòng né tránh, rất nhanh tiếng súng đã dẫn đám người Hoàng Lão Tam, Hoàng Mô đến.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Hoàng Mô tiến vào, khi nhìn thấy người chết ở trong góc thì lập tức hỏi: “Bọn mày là ai?” Ánh trăng mờ ảo, Hoàng Mô không dám ra tay bừa nên nghiêng người chắn cho Hoàng Lão Tam ở phía sau, nhìn ba người Đường Yên đang đứng bên cửa sổ.

“Tiện đường đi ngang qua thôi.” Đường Yên chậm rãi đi ra, ngưng tụ lõi điện trong lòng bàn tay đồng thời mượn ánh sáng của lõi điện để nhìn rõ đám người Hoàng Mô ở trước mặt.

“Đường Yên, là cô!” Hoàng Mô run lên, thân mình hơi khựng lại, làm sao cũng không thể ngờ đến lại gặp Đường Yên ở chỗ này hơn nữa còn giết đàn em của mình: “Lưu Thâm Nhã và Hạ Thiên Vũ đâu? Lúc ấy không phải cô và bọn họ cùng rời khỏi căn cứ sao?”

Lông mày Đường Yên hơi nhíu lên, lõi điện trong lòng bàn tay lớn dần, không nóng không lạnh nói: “Tách ra rồi.”

Mạnh Lộ đỏ mắt, nhìn chằm chằm Hoàng Mô: “Mẹ tôi ở đâu? Mấy người có thấy mẹ tôi hay không?”

“Có ý gì?” Hoàng Mô nhú mày, nghi ngờ nhìn Mạnh Lộ, không rõ Mạnh Lộ đang nói cái gì.

“Cách đây không lâu công ty điện tử này là địa bàn của Lý Dân, mẹ Mạnh Lộ bị Lý Dân nhốt ở trong này, mấy người có nhìn thấy hay không?” Đường Yên lên tiếng giải thích đồng thời cũng thể hiện dị năng lõi điện để uy hiếp Hoàng Mô, làm cho Hoàng Mô kiêng dè, không dám tùy tiện ra tay.

“Không có, chúng tôi tới đây vào lúc hoàng hôn, tới thời điểm này vẫn không phát hiện nơi này có người. Tuy nhiên lại nhìn thấy ở phía sau có một thi thể đã chết được vài ngày.” Hoàng Mô lắc đầu, liếc nhìn lờ đi điện trong lòng bàn tay Đường Yên, từ đầu tới cuối đều không có nhắc đến người chết đang nằm trong góc kia.

“Làm sao có thể?” Mạnh Lộ chấn động, không dám tin, mắt mở to, đẩy Hoàng Mô ra sau đó lao đảo chạy về phương hướng mà Hoàng Mô đã chỉ.

Hoàng Lão Tam gật đầu ý bảo tên thanh niên có vóc dáng thấp bé, khuôn mặt con nít bên cạnh dùng đèn pin dẫn Mạnh Lộ ra phía sau nhìn thử còn mình thì đứng nói chuyện với Đường Yên, cố gắng hỏi về tung tích của Hạ Thiên Vũ. Câu nào Đường Yên cũng trả lời nhưng không có một câu trả lời nào giải đáp được vấn đề mà bọn họ muốn biết.

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên ở chỗ sân rộng trước tòa nhà trung tâm của công ty điện tử truyền đến một tiếng nổ thật lớn rồi sụp xuống tạo thành một cái hố rộng khoảng hai mươi mét, ngay sau đó ở dưới hố truyền đến tiếng động vật gầm thét.

“Thú biến dị...”

Mọi người nhìn nhau sau đó nhanh chóng chạy ra khỏi phòng tới chỗ miệng hố rồi mở đèn pin soi xuống dưới hố để xem xét, dưới hố trống không, đen thui làm mọi người không biết nó sâu bao nhiêu nhưng theo ước đoán thì khoảng chừng mười mét.

Lúc này Mạnh Lộ ôm một thi thể từ bên trong đi ra, về mặt tối tăm tản ra sát khí nồng đậm.

Đường Yên liếc nhìn Mạnh Lộ, thản nhiên nói: “Mạnh Lộ, em trở về bảo bọn Dịch Thiên tới đây...” Mạnh Lộ cúi xuống, gật đầu sau đó ôm thi thể kia biến mất ở trong bóng đêm.

“Đi xuống không?” Hoàng Mô nói.

“Mấy người thì sao?” Đường Yên hỏi lại, dựa theo phản ứng của Hoàng Mô vừa rồi thì nhất định là biết được bên trong đầu của thú biến dị có huyết hạch tồn tại nên mới có thể vui mừng như vậy, hiện tại bất kể tinh hạch hay là huyết hạch đều rất hiếm, có thể gặp nhưng không thể cầu nên tất nhiên khi gặp được thì sẽ không bỏ qua.

Chuẩn bị đèn pin xong thì Dịch Thao dẫn đầu nhảy xuống.

“Có người, cẩn thận.” Dịch Thao đỡ lấy Đường Yên, hai người nhanh chóng lui qua một bên, đám người Hoàng Lão Tam và Hoàng Mô cũng nhảy xuống ngay sau đó.

Đường Yên đứng lại, rất nhạy bén nhận ra được bên trong có người, cô không nghĩ tới phía dưới công ty điện tử lại là một cái hang khổng lồ, hơi thở u ám lạnh lẽo không ngừng ập tới từ bốn phương tám hướng. Đường Yên ngẩng đầu nhìn đoàn người cách đó không xa, khóe miệng co giật liên tục, đứng là cầu huyết... Vì sao mà ở đâu cũng đụng phải Lưu Thẩm Nhã vậy?

Khuôn mặt Lưu Thẩm Nhã giống như bạch ngọc, dịu dàng nhu nhược, con ngươi đen bóng bị phủ một lớp hơi nước mỏng để lộ ra khí chất mềm mại uyển chuyển làm cho người ta không tự chủ mà thất thần rồi lưu luyến không dứt ra được.

Thấy cảnh này, khóe miệng Đường Yên lại co rút hai cái, tình cảnh này cũng không xa lạ gì, không phải lúc trước ở căn cứ Lưu Thẩm Nhã cũng bày ra dáng vẻ này làm cho mọi người chạy theo cô ta như vịt đò sao. Ánh mắt Đường Yên hơi khó hiểu liếc nhìn người đàn ông đang ở bên cạnh Lưu Thẩm Nhã cẩn thận che chở cho cô ta, chắc hẳn người này là nam chính trong tiểu thuyết - Hình Liệt Phong, nho nhã nhưng không từ thủ đoạn.

Hình Liệt Phong quan sát Đường Yên, đôi mắt chớp một cái sau đó thu hồi tầm mắt, đặt lên trên người Lưu Thẩm Nhã, dặn dò: “Đề sau đi, cẩn thận chăm sóc tốt cho bản thân mình.”

Về mặt Đường Yên bình tĩnh đi theo Dịch Thao bên cạnh, bảo Mạnh Lộ không được bước vào hang ổ của thú biến dị mà quay về báo cho Dịch Thiên. Hai người Đường Yên đứng ở chỗ này có chút lạc lõng, mặc dù cái hang rất lớn nhưng có tới bốn năm mươi người ở đây nên có vẻ hơi chật chội, tất cả đều tham lam nhìn vào sâu trong hang. Về mặt Hoàng Lão Tam và Hoàng Mô thì nặng nề, không cam lòng chiếm giữ một góc, biểu tình rất lạnh lùng, sắc mặt không được tốt lắm.

Đường Yên mượn thân thể Dịch Thao để che giấu mình, không tự chủ được mà nhìn Hình Liệt Phong nhiều hơn một chút, không hổ là nam chính trong tiểu thuyết, dáng vẻ hơn người, khuôn mặt tuấn tú đeo một cái kính gọng vàng che đi ánh mắt thâm trầm lợi hại, khí chất ôn hòa nho nhã, ôn nhuận như ngọc, khóe miệng thường xuyên nở nụ cười dịu dàng, quả thật là rất dễ dàng làm cho người ta có hảo cảm nhưng Đường Yên biết Hình Liệt Phong nổi danh là một con hồ cừu, bây giờ nhìn thấy thật đúng là ngoài cười nhưng trong không cười. Ánh mắt của Đường Yên lạnh lùng đánh giá Hình Liệt Phong, người khác không biết Hình Liệt Phong là dị năng giả hệ gì nhưng cô thì biết, là dị năng giả tinh thần lực, năm giác quan nhạy bén hơn nhưng dị năng giả khác rất nhiều, cô không biết anh ta đã kiểm soát được dị năng của mình một cách thành thục hay chưa nhưng cô hiểu bây giờ không nên đối địch với anh ta, không thể để cho Hình Liệt Phong nhận ra được điều gì khác thường ở mình.

Đường Yên đứng ở trong bóng tối, thu hồi tầm mắt sau đó nhìn vào sâu trong hang, mọi người đứng ở chung quanh hang cũng như hồ rình mồi, tuy nhiên không ai dám tùy tiện ra tay, phía trước có thú biến dị thực lực cực kì mạnh mẽ làm cho bọn họ sợ hãi, tên bắn chim đầu đàn cho nên tất cả mọi người ở đây đều không đồng ý làm chim đầu đàn.

Thú biến dị là gì thì không có ai biết được một cách rõ ràng hoặc có lẽ trước khi Hoàng Mô chạy tới thì đám người Hình Liệt Phong đã biết, nghĩ đến đây, đột nhiên Đường Yên có chút ảo não, lúc trước cô không nên lược bỏ nhiều chi tiết, bây giờ có rất nhiều chuyện cô đã không còn nhớ rõ nữa nhưng

dựa theo định luật nhân vật chính thì những thứ tốt trong hang này hơn một nửa là thuộc về nhân vật chính rồi.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận thì lúc ngẩng đầu lên Đường Yên nhìn thấy Lưu Thấm Nhã đang được Hình Liệt Phong che chở ở trong ngực cũng đang nhìn vào sâu trong hang giống như cô, ánh mắt chứa đựng nhiều thứ, không biết là tính toán cái gì.

Đột nhiên bên trong hang nổi lên một trận gió lạnh.

“Đến rồi.” Không biết ai đó đột nhiên cất tiếng nói làm cho sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

“Cẩn thận một chút, thú biến dị này có chút kì lạ, sợ là lai lịch không tầm thường.” Dịch Thao nhỏ giọng dặn dò, trực giác nhiều năm làm lính đánh thuê nói cho anh biết thú biến dị sống ở sâu trong sào huyệt này rất khủng bố... Dịch Thao nhìn ánh mắt tham lam của những người xung quanh, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh còn người thì lui về sau mấy bước.

Ánh mắt Đường Yên lóe sáng, quay đầu nhìn về phía Dịch Thao, gãi gãi cằm Buster sau đó lắng nghe Buster phát ra tiếng gừ gừ nhẹ nhàng: “Anh đã phát hiện được cái gì sao?” (Chẳng biết lời Buster ra từ khi nào, bà tác giả này vì điệu quá)

Đường Yên không dám khinh thường Dịch Thao, Dịch Thao xuất thân từ lính đánh thuê cho nên rất nhạy cảm với nguy hiểm, nơi này không xa ranh giới của thành phố Thanh Ninh mà nhiệm vụ lần này của Dịch Thao lại chính là hộ tống nhà Hầu Tích Hoa đến căn cứ Thanh Long, nói không chừng là Dịch Thao đã nghe được tin tức gì đó.

Dịch Thao im lặng lắc đầu, sắc mặt không tốt, đôi mắt nhìn chăm chăm vào sâu trong hang.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn vừa đủ cho hai người nói mấy câu mà hơi lạnh bên trong hang đã tăng lên rất nhiều, nhưng cũng may là ở tận thế thời tiết thay đổi rất đột ngột nên cho dù nhiệt độ không thấp thì mọi người đều mặc quần áo rất dày nếu không thì chắc chắn sẽ có người không chịu nổi, độ ẩm giảm xuống quá nhanh, mọi người không thể không khép chặt quần áo trên người, dị năng giả thì tốt hơn một chút, về mặt cũng không quá chật vật.

Đường Yên đứng ở phía sau, ánh mắt nhìn vào trong hang một cách chăm chú đồng thời cũng cẩn thận ngăn cản khí lạnh không ngừng tràn ra từ bên trong. Đột nhiên bên trong sào huyệt xuất hiện hai con mắt xanh lè, đồng tử chuyển động, nhìn chăm chăm đám người Đường Yên, lúc nó di chuyển thì phát ra tiếng ma sát sần sật hết sức chói tai ở bên trong sào huyệt yên tĩnh.

“Hình thiếu, cậu cảm thấy thế nào?” Hoàng Lão Tam mở miệng, ánh mắt tàn nhẫn quét một vòng qua mọi người sau đó bình tĩnh dừng ở trên người Hình Liệt Phong, dùng dáng vẻ như đang hỏi người đứng đầu, biểu tình nịnh nọt làm cho mọi người không biết nên nói gì.

Hình Liệt Phong không nhìn Hoàng Lão Tam nhưng lại ngẩng đầu liếc Hoàng Mô một cái, theo suy nghĩ của anh ta thì chẳng qua Hoàng Lão Tam chỉ là tôm tép nhãi nhép, không đáng giá để lãng phí tinh lực còn Hoàng Mô thì coi như có chút bản lĩnh. Ánh mắt Hình Liệt Phong nhìn chăm chăm cặp mắt xanh lè bên trong sào huyệt sau đó cẩn thận tập trung tinh thần lực để dò xét thú biến dị: “Bảo vài người trước đi dò xét tình huống, đừng đánh rần động cỏ kinh động đến thú biến dị bên trong.”

Anh ta bắt buộc phải có được thú biến dị bên trong cái hang này cho nên tuyệt đối không cho phép người khác phá hỏng mọi chuyện.

Nhìn thấy Hình Liệt Phong không nể mặt chút nào thì sắc mặt Hoàng Lão Tam hết sức khó coi, đôi mắt nhỏ xú xệch qua một chút tàn nhẫn và tính toán sau đó giả ra hiệu với Hoàng Mô, bảo Hoàng Mô đề ý phòng bị Hình Liệt Phong.

Từ nhỏ Hoàng Lão Tam đã lăn lộn trong tầng lớn thấp hèn cho nên gãi luyên được bản tính khéo đưa đẩy nếu không thì gã cũng không có địa vị ngày hôm nay. Hoàng Lão Tam cười nịnh nọt với Hình Liệt Phong sau đó nghiêng đầu ra hiệu cho vài người bên mình lên vào sâu trong hang, bất kể là nịnh bợ Hình Liệt Phong hay là vì thú biến dị trong hang thì Hoàng Lão Tam cũng không thể không nhượng bộ.

“Liệt Phong, để cho người của bọn họ đi thật sự không có vấn đề gì chứ?” Mặt Đỗ Mộng trầm xuống, khinh thường nhìn Hoàng Lão Tam đang trưng ra khuôn mặt nịnh nọt sau đó oán độc nhìn chăm chăm Lưu Thấm Nhã, dựa vào cái gì mà người phụ nữ này có thể đứng ở bên cạnh Liệt Phong, rõ ràng Liệt Phong là của cô ta.

Sắc mặt Lưu Thấm Nhã không chút thay đổi liếc nhìn Đỗ Mộng, trong mắt xẹt qua một chút khinh bỉ, ngay cả thông minh như Đường Yên cũng không ngăn cản nổi Lưu Thấm Nhã nên cô ta khinh thường ra tay với Đỗ Mộng, tiếp đó tầm mắt Lưu Thấm Nhã dừng lại trên người Đường Yên đang đứng trong góc tối, không nghĩ tới... nhanh như vậy mà đã gặp lại Đường Yên, khi Lưu Thấm Nhã nhận thấy Đường Yên càng chói mắt hơn so với trước kia thì trong lòng không được thoải mái nhưng trong khoảnh khắc Hình Liệt Phong quay đầu lại thì cô ta thu hồi tầm mắt của mình cực nhanh.

“Thú biến dị lần này không đơn giản như vậy đâu.” Hình Liệt Phong nói.

Thế lực của nhà họ Đỗ ở quân khu trung tâm không nhỏ, Đỗ Dương lại thức tỉnh dị năng công kích hệ hỏa, lực sát thương không nhỏ, bản thân Đỗ Mộng cũng không tệ, nếu không chạm đến điểm mấu chốt thì anh ta vẫn có thể nhẫn nhịn Đỗ Mộng về chút tâm tư này cho nên mặc dù Đỗ Mộng nhiều lần tìm Lưu Thấm Nhã gây phiền toái thì anh ta cũng không có ra tay can thiệp. Lưu Thấm Nhã là dị năng giả song hệ, trong đó dị năng biến dị là chữa khỏi cực kì hiếm có vì vậy anh ta cũng có chút yêu thích Lưu Thấm Nhã cho nên khi nhìn Lưu Thấm Nhã im lặng phá vỡ các mưu tính độc ác của Đỗ Mộng thì anh ta lại càng coi trọng Lưu Thấm Nhã hơn, Lưu Thấm Nhã mềm mại uyển chuyển xinh đẹp, thủ đoạn lại lợi hại cho nên... ở tận thế, chỉ có người phụ nữ như vậy mới có thể sống vai với anh ta.

“Ầm ầm....” Đột nhiên xuất hiện một tiếng động thật lớn.

Ba người được Hoàng Lão Tam phái đi vào dò xét bị một lực rất lớn quăng ra khỏi hang, kèm theo đó còn có cả đất đá, có vài người đứng ở cửa hang

động tác không nhanh, không kịp né tránh thì lập tức bị đá đè không thể động dậy, nhất thời tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Đường Yên đứng cách xa mọi người cho nên khi đất đá rơi xuống thì cô lập tức lui về sau vài bước, cái hang này ở dưới công ty điện tử khoảng hai mươi mét, lực này làm cho chỗ kết nối với mặt đất sụp xuống đồng thời chỗ cửa hang cũng có chút không ổn định, không ngừng có bùn đất, đá tảng từ phía trên rơi xuống. Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng gió rít, trong mắt Đường Yên hiện lên sát khí sắc bén, là ai? Cô rút thanh kiếm ra khỏi vỏ, xoay người chém xuống.

“Đường Yên!” Đồng tử của Dịch Thao co lại đột ngột, muốn ra tay chặn hai lưỡi dao nước đột nhiên xuất hiện nhưng lại bận né tránh đất đá đang rơi xuống, không thoát thân được nên đành phải trở mắt nhìn lưỡi dao nước đâm thẳng tới ngực Đường Yên.

“Keng...”

Lưỡi dao nước biến mất, Đường Yên quay đầu lại, ánh mắt nhìn chằm chằm Lưu Thấm Nhã, lòng bàn tay ngưng tụ lôi điện sau đó phóng xuống đầu Lưu Thấm Nhã: “Lôi bạo!”

Quả thật Lưu Thấm Nhã xem cô như con mèo bệnh mà, tưởng cô không dám ra tay với cô ta sao?

Đường Yên ra tay vừa độc ác lại vừa mau lẹ, sau khi Lưu Thấm Nhã hấp thu huyết châu trong bình sứ trắng ở cấm địa Miêu Trại và viên huyết hạch kia thì thành công thức tỉnh dị năng chữa khỏi, tuy nhiên thân thể lại bị tổn thương! Mỗi lần sử dụng dị năng chữa khỏi thì máu trong cơ thể sẽ bị đảo ngược, căn cứ vào mức độ chữa trị mà máu trong cơ thể cô ta cũng sẽ giảm theo. Quả thật đây là nhược điểm trí mạng cho nên Lưu Thấm Nhã gạt không nói cho Hình Liệt Phong biết.

“Thấm Nhã, cẩn thận” Hình Liệt Phong hừ lạnh, lao qua che chở Lưu Thấm Nhã sau đó tạo một cách khiến vô hình chấn lôi điện đang bỏ xuống đầu: “Ầm... ầm!” Đất ở bên cạnh sụp xuống tạo thành một cái hố to sâu khoảng hai ba mét, nhìn cái hố còn bốc khói bụi mù mịt, ngón trỏ Hình Liệt Phong đẩy gọng kính ở trên sống mũi, đánh giá cẩn thận Đường Yên cách đó mười thước, trong mắt lóe lên sắc bén rồi biến mất.

“Khụ khụ” “Tránh được lôi điện bỏ xuống đầu nhưng lại bị đá đập vào người, sau khi thức tỉnh dị năng chữa khỏi thì Lưu Thấm Nhã cảm thấy thân thể suy yếu hơn lúc trước rất rõ ràng, trước kia bị đất đá đập vào người thì dựa vào thể chất của dị năng giả, nhiều nhất cũng chỉ là bầm tím hai ngày, không giống hiện tại, chỉ bị đá vụn đập vào mà trực tiếp học máu...”

Đường Yên nhìn thấy Lưu Thấm Nhã học máu thì lông mày nhíu lại, kinh ngạc nhìn Lưu Thấm Nhã, một chiêu lôi bạo vừa rồi của cô chỉ là làm đáng mà thôi, không nghĩ tới nó lại có thể gây ra tổn thương cho Lưu Thấm Nhã, có vẻ như trong thời gian này Lưu Thấm Nhã đã xảy ra chuyện gì đó?

“Thấm Nhã, em không sao chứ?” Hình Liệt Phong che chở cho Lưu Thấm Nhã lùi về một góc sau đó lấy khăn tay ra cẩn thận lau vết máu trên khóe miệng cô ta, vừa rồi lúc Lưu Thấm Nhã ra tay thì anh ta đã nhận ra nhưng không ngăn cản cũng không nghĩ tới thủ đoạn của Đường Yên lại lạnh lùng cứng rắn như thế, không nói hai lời đã trực tiếp đáp trả.

“Khụ khụ... Không có việc gì.” Ho ra hai búng máu, sắc mặt Lưu Thấm Nhã lập tức tái nhợt, dựa vào Hình Liệt Phong thở hổn hển, Đường Yênkhông thể tưởng được chỉ mới một thời gian ngắn không gặp mà Đường Yên đã mạnh hơn rất nhiều!

Chẳng qua hai lưỡi dao nước chỉ là thăm dò thử mà thôi nhưng Lưu Thấm Nhã chỉ nghĩ đến mở đầu mà không nghĩ đến kết cục...

Lại đoán tiếp nè, ai biết con thú biến dị này là con gì không? Gọi ý có sẵn trong chương khi miêu tả nó..

Có bạn nào ở miền Trung mà bị lụt không? Đi đường nhớ đề ý nước nhé, thấy nước lớn thì đừng có cố đi qua, rất nguy hiểm đó....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chương 27

“Đây là...” Sau con chấn động, mọi người đều phải rất khó khăn mới có thể giữ cho mình đứng vững được, chưa kịp bình tĩnh lại thì khí lạnh khiến người đã trực tiếp đánh úp lại, cái hang này vốn là âm u bây giờ lại thêm gió lạnh làm cho mọi người lại cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

Đứng càng gần cửa hang thì gió càng lạnh, những người ở gần không chỉ cảm nhận được gió lạnh mà còn cảm nhận được cả khí thế bạo ngược đang bị đè nén. Đường Yên liếc Lưu Thấm Nhã đang được Hình Liệt Phong che chở ở trong ngực một cái, lúc thấy khóe miệng Lưu Thấm Nhã dính máu thì trong lòng cảm thấy cực kì thoải mái khó có thể diễn tả thành lại được. Lúc ở cấm địa Miêu Trại cô ta đã đánh lén Buster, về sau lại hạ độc thủ với cô, những việc này cô đều ghi ở trong lòng.

Thu lại vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa, Đường Yên cúi người nhặt đèn pin huỳnh quang bị rơi ở dưới đất lên sau đó híp mắt đánh giá hang ổ của thú biến dị, khi cô thấy rõ thì không hỏi hít một hơi khí lạnh. Đây là măng xà! Không ngờ vùng phụ cận thành phố Thanh Ninh lại là địa điểm dừng chân của con trăn lớn vậy, nhìn thoáng qua thì con trăn này cũng phải dài mấy chục mét, thân hình như thùng nước cỡ lớn, trên đỉnh đầu còn có bốn con mắt đang nhìn chằm chằm, trông mắt phòng lên như hai cái bánh bao nhỏ (mắt lồi nè), bụng dán sát vào mặt đất, có thể thoáng nhìn thấy tứ chi có móng

vuốt giống như chân, giao... Cho dù thế nào thì Đường Yên cũng không thể tưởng được sau khi con trăn này tiến hóa thì lại có hình dáng tương tự như giao long thời thượng cổ.

Bên trong hang rất tối, lúc gió lạnh thổi qua thì mang theo mùi máu tươi rất nồng chỉ sợ con trăn biến dị này đã hấp thu không ít nhân loại và tang thi ở quanh đây... Nếu không thì không thể một sớm một chiều là tiến hóa thành kích thước khổng lồ này được! Thân trăn khổng lồ được bao phủ bởi hoa văn da hình hoa cúc, hai ánh mắt lóe lên ánh sáng xanh lạnh lẽo, thăm lam nhìn chăm chăm những người đang đứng ở trong hang động của nó. Hiển nhiên là nó muốn biến mọi người ở đây thành lương thực dự trữ của mình

Con trăn hơi động đậy đầu và bụng vài lần, nhìn tình hình này thì Đường Yên đoán rằng sau khi phân đầu và phân bụng có nó tiến hóa xong thì nó sẽ trưởng thành một cách hoàn mỹ.

Mọi người đều bám vào vách tường để đứng vững, cách chỗ con trăn biến dị không xa là một cái cửa động cao khoảng hai mét, có lẽ đám người Hình Liệt Phong đến đây thông qua cái cửa động này, so với cái hố đột nhiên sụp xuống thì cửa động này càng phù hợp cho con trăn biến dị đi ra ngoài săn bắt. Chẳng qua... Không biết đám người Lưu Thâm Nhã làm thế nào mà phát hiện được tung tích của con trăn biến dị này, chẳng lẽ đây cũng là định luật nhân vật chính sao?

“Cẩn thận một chút, con trăn biến dị này là con trăn châu Phi chạy trốn khỏi vườn bách thú sau khi tận thế, thân thể đã biến dị vài lần, e rằng hiện giờ nó còn mạnh hơn cả dị năng giả bình thường.”

Hình Liệt Phong ôm lấy Lưu Thâm Nhã, nhìn con trăn biến dị đến sững sờ, mục đích đến đây lần này của Hình Liệt Phong chính là con trăn biến dị kia, nếu có thể lấy được huyết hạch trong đầu con trăn biến dị thì dị năng của anh ta có thể tiến thêm một bước, dị năng hệ tinh thần không giống với những hệ khác, vượt cấp rất khó khăn, rất khó khăn Hình Liệt Phong mới nhận được tin tức ở vùng phụ cận thành phố Thanh Ninh có một con trăn biến dị đang ngủ đông, rất có thể là thú biến dị hệ tinh thần, điều này làm cho Hình Liệt Phong mừng rỡ như điên, lập tức mang theo tổ đội mà chính anh ta thành lập đi tới nơi này, trước tiên là xuất phát đến thành phố Thanh Ninh, bọn họ đã phải đi loanh quanh ở vùng này hơi mười ngày, mãi đến buổi chiều hôm nay mới phát hiện được tung tích của ở con trăn biến dị ở gần công ty điện tử cách thành phố Thanh Ninh khoảng mười dặm (1 dặm ~ 1,6 km)

“Phải xử lý những người này như thế nào?” Đỗ Dương cau mày, lườm mấy người Hoàng Lão Tam và Đường Yên, bọn họ không nghĩ tới phía dưới công ty điện tử lại là hang ổ của con trăn biến dị, động tĩnh vừa rồi quá lớn nên đã làm cho lớp chống đỡ sụp xuống đưa tới không ít người, hẳn biết Hình Liệt Phong bắt buộc phải có được con trăn biến dị này nên những người này chính là trở ngại!

Hứa Lô An trừng mắt hổ, giọng buồn bực: “Có thể xử lý như thế nào nữa, cùng lắm thì giết hết những người cản đường Hình thiếu thôi.”

Đừng nói là tận thế, cho dù không phải là tận thế thì dựa vào thủ đoạn của bọn họ, giết chết vài người còn không phải là chuyện nhúc nhích ngón tay sao, hơn nữa chẳng lẽ thực lực của mười người bên bọn họ không làm gì nổi mấy người bên Hoàng Lão Tam sao.

Hình Liệt Phong đẩy giọng kính, lặng im nhìn con trăn biến dị trong hang, làm như không nghe thấy cuộc nói chuyện của Đỗ Dương và Hứa Lô An, tuy nhiên đôi mắt sau chiếc kính lại lóe lên âm mưu và tính toán. Trong khoảng thời gian ngắn nhất anh ta phải lấy được căn cứ Thanh Long đang ở trong tay nhà họ Hạ, khiến nó trở thành bước đệm để cho nhà họ Hình nắm quyền quản lý quần khu trung tâm sau này.

“Anh biết những người bên đó không?” Đường Yên nói khẽ.

Về mặt Dịch Thao trầm xuống, gật đầu rồi mở miệng nói: “Đại thiếu gia nhà họ Hình, là người đứng đầu nhà họ Hình đời sau, không nghĩ tới anh ta lại xuất hiện ở nơi này. Nghe lời đồn đãi thì tính cách của đại thiếu gia nhà họ Hình rất dịu dàng, ôn nhuận như ngọc, tác phong thì nhanh nhẹn nhưng hôm nay nhìn thấy xem ra cũng chỉ là hư danh mà thôi.” Thế lực của nhà họ Hình tập trung ở vùng Hoa Nam, vì sao Hình Liệt Phong lại xuất hiện ở Tây Nam này?

Nghe Dịch Thao nói xong thì Đường Yên cảm thấy buồn nôn gần chết, mẹ nó ... tính cách dịu dàng, ôn nhuận như ngọc, tác phong nhanh nhẹn, làHình Liệt Phong sao, trong tiểu thuyết thì cuối cùng Hình Liệt Phong là người nắm quyền quản lý quần khu trung tâm, càng trở thành người đứng đầu của tân thế giới, người như thế mà có tính cách dịu dàng thì mà cũng không tin nữa là. Tuy nhiên quả thật cử chỉ của Hình Liệt Phong rất tao nhã, nói chuyện lại khéo léo, không thể phủ nhận là anh ta cực kì xuất sắc.

“Nếu so sánh giữa nhà họ Hình và nhà họ Hầu thì như thế nào?”

Trong tiểu thuyết cũng không miêu tả cụ thể về nhà họ Hình, hơn nữa số lần miêu tả chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hình Liệt Phong không dựa vào nhà họ Hình mà có thể nắm được căn cứ Thanh Long, về sau lại bước lên vị trí cao nhất chứng tỏ bản lĩnh phi thường của anh ta. Trong mắt Đường Yên thoáng qua một chút lạnh lẽo khi nhìn thấy Hình Liệt Phong cố gắng hết sức lực bảo vệ Lưu Thâm Nhã, như vậy chứng tỏ Lưu Thâm Nhã đã hấp thu đồ vật bên trong bình sứ trắng ở cấm địa Miêu Trại và thức tỉnh dị năng biến dị chữa khỏi. Ở tận thế, bên cạnh có một dị năng giả chữa khỏi thì không thể nghi ngờ là có thêm mấy cái mạng, khó trách Hình Liệt Phong cam nguyện xuống nước để lôi kéo Lưu Thâm Nhã.

Bằng không dựa vào bối cảnh của anh ta thì cần gì phải ăn nói khép nép lôi kéo người khác.

Nếu cô nhớ không lầm thì Hạ Đình của nhà họ Hạ ở căn cứ Thanh Long là vợ chưa cưới của Hình Liệt Phong, trong tiểu thuyết có đề cập đến trong một lần Hạ Đình ra ngoài thu thập vật tư thì bất ngờ bị thú biến dị đã thương, sau đó lại bị Liệt Sát Giả đánh lén nên chết một cách tức tưởi. Trong nhiệm vụ lần đó Hạ Đình và Lưu Thâm Nhã cùng đội, sau đó nhà họ Hạ giận chó đánh mèo lên Hình Liệt Phong, công khai nói muốn trục xuất Hình Liệt Phong khỏi căn cứ Thanh Long, thế nhưng khi đó Hình Liệt Phong đã cắm rễ rất sâu, hơn nữa lại được nhà họ Hình ở quần khu trung tâm trợ giúp nên nhà họ Hạ không thể làm được gì, ngược lại còn tổn thất quá lớn sau đó bị các đối thủ khác chen ép, không bao lâu sau thì toàn bộ người nhà họ Hạ đều biến mất.

(Thiểm Thực Giả □ Ba Hành Giả □ Liệt Thực Giả □ Bạo Quân. Bạo Quân là boss nên sau này mới xuất hiện, năng lực tương đương với dị năng giả cấp cao, nếu tui nhớ không lầm thì cấp 5 hay 6 gì đó và đương nhiên là nó có thể tiến hóa cao hơn nữa. Thả thính xui cho xôm tụ :D)

Về phương diện này thì Lưu Thẩm Nhã đã hạ không ít độc thủ, Hạ Đình là dị năng giả hệ mộc, trong căn cứ Thần Long thì thực lực cũng coi như là đứng ở vị trí rất ca. Đột nhiên Đường Yên nhớ tới trong tiểu thuyết có nói Từ Viện và Hạ Đình là bạn thân từ nhỏ, chẳng trách về sau Từ Viện trả đũa Lưu Thẩm Nhã không chút lưu tình, một là vì Cao Phong bội phản, hai là có khả năng cô ta đang báo thù cho Hạ Đình.

“Thực lực của nhà họ Hầu tập trung ở căn cứ Bạch Hồ vùng Hoa Trung cho nên lời nói ít có trọng lượng. Trong bốn căn cứ thì căn cứ Thanh Long có thực lực mạnh nhất, mà mạnh nhất ở căn cứ Thanh Long là nhà họ Hình và nhà họ Hạ đang có quan hệ thông gia, ngoài ra còn có các thế lực khác đan xen nhau rất phức tạp.” Dịch Thao lên tiếng giải thích, năm đó Hầu Tích Hoa xuống phía Nam để phát triển kinh doanh, sau khi tận thế bùng nổ thì nhà họ Hầu bảo anh ta và Dịch Thiên đi xuống phía nam để đón nhà Hầu Tích Hoa về nhưng không ngờ tang thì tiến hóa quá nhanh, nếu chỉ dựa vào thực lực của anh ta và Dịch Thiên thì rất khó đảm bảo nhà Hầu Tích Hoa còn sống để đến được căn cứ Bạch Hồ ở Hoa Trung cho nên sau khi bàn bạc thì thượng tướng Hầu bảo Dịch Thao dẫn bọn họ đến căn cứ Thanh Long gần đó nhất rồi tiếp tục thuê người hộ tống Hầu Tích Hoa đến căn cứ Bạch Hồ.

“Anh có biết quân khu trung tâm ở đâu không?” Đường Yên hỏi.

Phần sau của tiểu thuyết có đề cập đến nhà họ Hình ở quân khu trung tâm nhưng theo tình hình trước mắt thì chỉ có bốn căn cứ lớn tồn tại, không có nơi gọi là quân khu trung tâm. Rốt cuộc là đám người cấp cao ở các căn cứ đã giấu diếm những gì? Quân khu trung tâm là trung tâm kinh tế của tận thế giới nhưng vì sao hiện tại lại không có người nào biết đến sự tồn tại của quân khu trung tâm? Việc này làm cho Đường Yên không khỏi cảm thấy kỳ quái.

“Quân khu trung tâm? Là nơi nào vậy?” Dịch Thao nghi ngờ nhìn Đường Yên, anh ta chưa từng nghe đến sự tồn tại của quân khu trung tâm, sau khi tận thế đến thì cả nước nhanh chóng thành lập bốn căn cứ lớn nhất, cũng không có ít người sống sót ở các căn cứ khác nhưng chỉ có duy nhất nơi gọi là quân khu trung tâm thì anh chưa từng nghe nói qua.

“Không... không có gì?” Ánh mắt Đường Yên lóe lên, nhìn lướt qua chỗ Hình Liệt Phong, có rất nhiều chuyện không được giải thích ở trong tiểu thuyết, tuy hiện giờ cô sống ở nơi này nhưng không thể cứ ý lại vào tình tiết trong tác phẩm được, nếu không thì chỉ sợ là chết lúc nào cũng không biết. Quân khu trung tâm bị giấu ở phía sau màn mà người biết được chuyện này chỉ có vài người, trong đó phần lớn đều là người người cảm quyền trước tận thế.

“Ừ!” Dịch Thao hơi gật đầu nhưng nghi ngờ trong mắt không có biến mất.

Trong lòng anh ta âm thầm ghi nhớ quân khu trung tâm, suốt đoạn đường này anh ta đã biết được kiến thức và năng lực của Đường Yên cho nên biết cô nhất định sẽ không bán tên mà không có mục đích, như vậy thì chắc quân khu trung tâm rất quan trọng, là một lính đánh thuê, Dịch Thao hiểu rõ mặt hắc ám của thế giới hơn bất cứ ai, cũng hiểu có vài thứ không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nếu như không phải bắt buộc lộ ra ngoài ánh sáng gì thì những thứ đó sẽ mãi mãi bị giấu diếm ở trong bóng tối.

“Anh Mô, anh thấy thú biến dị này có giống giao long trong thần thoại không?” Tên thanh niên có vóc dáng thấp bé sợ hãi nhìn con trăn biến dị dữ tợn đang ở trong hang, hai chân không tự chủ mà run lên, hẳn vốn tưởng rằng có chẳng thì cũng chỉ là chó biến dị, gà biến dị... Không nghĩ tới lại là trăn, trước kia khi nhìn thấy trăn quấn trên cây ở vườn bách thú thì cũng đã đủ làm cho người ta sợ hãi rồi nhưng hiện tại con trăn ở trong hang kia lớn hơn con trăn ở trong vườn bách thú ít nhất là năm lần, cái miệng to như chậu máu đang mở lớn, rõ ràng là có thể nuốt chửng ba bốn người cùng một lúc, chỉ nhìn cũng đã làm cho người ta sợ hãi lên lông măng dựng đứng rồi.

“Cậu suy nghĩ nhiều rồi, giao long là mãnh thú chỉ có trong thần thoại còn con trăn này chẳng qua là mắc bệnh độc tang thì rồi tiến hóa thôi, nếu thật là sự là giao long thì chúng ta còn có thể đứng ở chỗ này sao?” Hoàng Mô tức giận vỗ đầu thanh niên kia, về mặt có chút bất đắc dĩ, làm thế nào Hoàng Mô cũng không thể nghĩ tới lại gặp Hình Liệt Phong ở nơi này. Hoàng Mô đã đi theo Hoàng Lão Tam lần lộn nhiều năm cho nên hiểu rõ bối cảnh và lai lịch của Hình Liệt Phong. Hoàng Mô và Hoàng Lão Tam nhìn nhau sau đó nhanh chóng đưa ra quyết định buông tha cho lợi ích này

Dựa vào thực lực trước mắt của bọn họ thì vẫn chưa thể lay động được cây to nhà họ Hình, lúc tất yếu thì phải hy sinh, có bỏ mới có được!

Nghe xong lời này, Dịch Thao kín đáo đánh giá cẩn thận con trăn biến dị ở bên trong hang động, có thể là do đề phòng các dị năng giả cho nên con trăn biến dị vẫn chậm chạp không có động tĩnh gì, tuy nhiên bốn con mắt của nó lại tập trung nhìn những người đang đứng trong hang động. Đồng tử màu xanh lóe lên ánh sáng lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi, cái miệng như chậu máu há rộng, thỉnh thoảng lại có vài giọt chất lỏng tanh hôi nhỏ xuống.

“Đường Yên, cô có cảm thấy con trăn biến dị này rất giống giao long hay không ông?” Dịch Thao do dự một hồi lâu, sau khi nhìn mấy lần mới hỏi một cách không chắc chắn. Ngoại trừ trên đầu nó có nhiều mắt thì những chỗ khác rất giống với giao long.

“Giống khoảng ba phần.” Đường Yên nói một cách thần nhiên, khi nhìn thấy hai mắt Hình Liệt Phong như đang phun lửa nhìn chằm chằm con trăn biến dị thì có chút dấm chiêu, chẳng lẽ con trăn biến dị này có cái gì đặc biệt sao? Có thể làm cho Hình Liệt Phong để ý như vậy, chẳng lẽ huyết hạch trong đầu con trăn biến dị này là hệ tinh thần? Nghĩ vậy, tim cô không khỏi đập nhanh hơn vài lần.

“Thực lực của con trăn biến dị này rất mạnh, mọi người thấy thế nào?” Hình Liệt Phong bình tĩnh nhìn về phía Đường Yên, một chiêu vừa rồi của Đường Yên làm cho Hình Liệt Phong có chút cảnh giác, trong tất cả các dị năng thì tính công kích của dị năng lôi điện có thể xem như đứng đầu, trời sinh khắc chế vật âm tà cho nên không thể khinh thường được. Bên cạnh Đường Yên lại có Dịch Thao như ẩn như hiện, tuy rằng Dịch Thao không ra tay nhưng có thể dễ dàng tránh khỏi trận đất đá hồi này thì chắc hẳn thực lực ngang bằng với Đỗ Dương, thậm chí là có khả năng còn lợi hại hơn vài phần.

Suy nghĩ liên tục xoay chuyển trong đầu Hình Liệt Phong làm cho lông mày của anh ta nhíu lại, anh ta đi thẳng vào vấn đề để cho mọi người mở miệng nêu ra ý kiến đồng thời chiếm lấy tiên cơ trước.

“Nghe theo sự sắp xếp của Hình thiếu.” Hoàng Lão Tam dẫn đầu nêu ra ý kiến.

Hoàng Lão Tam có thể lẫn lộn nhiều năm như vậy hiển nhiên không phải là người ngu ngốc hơn nữa còn rất thông minh, sau khi tiến vào hang động thì gần liền hiểu được mục đích của Hình Liệt Phong, hơn nữa vừa rồi thử dò xét thì không khó để nhận ra những lời nói gần nói xa của Hình Liệt Phong đều thể hiện anh ta phải lấy được con trăn biển dị này.

Lông mày Đường Yên nhíu lại, ý bảo Dịch Thao ra mặt ứng phó.

“Dịch Thao, chúng ta lựa chọn không xen vào.”

Chức trách của Dịch Thao là hộ tống Hầu Tích Hoa đến căn cứ Thanh Long, Hình Liệt Phong cũng đã nói rõ mình phải có được con trăn biển dị cho nên cần gì phải tự chuốc lấy phiền toái, tuy vậy nhưng Hình Liệt Phong tin hay không là chuyện của anh ra. Lợi ích cực lớn trước mắt nên nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của là chuyện thường tình, không phải sao?

Lưu Thâm Nhã dựa vào Hình Liệt Phong, lạnh lùng nhìn Đường Yên: “Lần này Liệt Phong truy đuổi con trăn biển dị đã lâu, cũng bắt buộc phải có được con trăn biển dị này nên hi vọng mọi người có thể giúp đỡ.” Nói xong cô ta chậm rãi phóng thích ánh sáng xanh lục từ trong lòng bàn tay ra, sắc mặt Lưu Thâm Nhã tái nhợt như liễu mềm trước gió, đáng vẻ mềm mại uyển chuyển nhưng ánh mắt thì lại khiêu khích trừng Đường Yên, Đường Yên thức tỉnh dị năng lõi điện thì như thế nào? Cô ta là dị năng giả song hệ, trong đó dị năng chữa khỏi là dị năng mà trong một tí người thức tỉnh cũng chưa chắc có một người cho nên nếu so sánh với Đường Yên thì cô ta mới là người có ưu thế hơn.

Lúc nói những lời này thì đáng vẻ của Lưu Thâm Nhã rất xinh đẹp, cũng nói rõ là Hình Liệt Phong bắt buộc phải có được huyết hạch trong đầu con trăn biển dị, đồng thời cũng thể hiện dị năng chữa khỏi của mình, sau tận thế thì thiết bị chữa bệnh theo không kịp cho nên không ai muốn đắc tội với dị năng giả chữa khỏi cả, không thể không nói chiêu này của Lưu Thâm Nhã hết sức cao minh.

Thấy Lưu Thâm Nhã thể hiện dị năng chữa khỏi thì khuôn mặt Hoàng Mô lập tức thay đổi, anh ta nhìn thẳng vào Lưu Thâm Nhã, không biết đang suy nghĩ cái gì, vốn muốn hỏi cô ta về Hạ Thiên Vũ nhưng lúc này Hoàng Mô đã hoàn toàn từ bỏ ý định đó.

Đường Yên cười như không cười nói: “Lưu Thâm Nhã, chiêu này của cô rất cao minh nhưng cô thật sự là dị năng giả sao? Từ trước tới nay chị luôn thích viết hóa đơn khổng, ai biết bây giờ chị có làm vậy để lừa người ta hay không?” (Giữ nguyên ví von của tác giả, chắc mấy bạn cũng hiểu rồi, ý là luôn lừa gạt mọi người ấy) Cô cũng chỉ đang kích thích Lưu Thâm Nhã mà thôi, địch nhiều ta ít cho nên đây không phải là thời cơ rat ay tốt hơn nữa nghe ý tứ của Dịch Thao thì anh ta cũng không muốn nhúng tay vào.

(Có bạn nào thắc mắc sao mấy chương trước trở mặt rồi mà chương này lại là cô tôi không? Vì sĩ diện thôi, cứ tao mày trước mặt người khác mà họ chẳng biết hai người này có xích mích gì thì khó coi, tui nghĩ là vậy với Lưu Thâm Nhã muốn che giấu mà tích cách của Đường Yên cũng không thích oang oang .v)

Sắc mặt Lưu Thâm Nhã đột nhiên thay đổi, cô ta không nói cho ai biết dị năng chữa khỏi của mình có chỗ thiếu hụt, Hình Liệt Phong cũng nghĩ rằng cô ta bị thương, thân thể suy nhược chứ chưa nghĩ ngờ gì cho nên những lời này của Đường Yên khiến cô ta cực kì hoảng sợ, sắc mặt lạnh lẽo: “Đường Yên, những lời này của cô có ý gì, từ nhỏ tính tình của cô đã kiêu căng điều ngoa, lúc nào tôi cũng nhường nhịn cô hai ba phần, vì sao cô cứ tìm tôi gây phiền toái mãi, luôn hăm hại tôi rơi vào hiểm cảnh?”

Đường Yên bữu môi nhìn Lưu Thâm Nhã tròn mắt nói dối không ai bằng, hơn nữa vẻ mặt còn điềm đạm đáng yêu này làm cho ánh mắt của mọi người trong hang động nhìn Đường Yên không khỏi lạnh hơn vài phần, nhất là đám người bên cạnh Hình Liệt Phong, bọn họ giống như hận không thể tiến lên xé nát Đường Yên, ai mà không biết lần này Hình Liệt Phong là vì muốn lấy được huyết hạch trong đầu con trăn biển dị mà những lời này của Đường Yên thì không khác gì vung tay cắt ngang, điều này làm cho đám người từ trước tới nay luôn cảm thấy mình hơn người khó có thể chấp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 28

“Hăm hại cô sao, Lưu Thâm Nhã, thứ cô để ý nhất chính là mình, nếu năm đó nhà họ Đường không thu nhận cô thì cô có ngày hôm nay sao? Vừa ăn cướp vừa là làng, cô không thấy xấu hổ hả? Đúng là da mặt dày không ai sánh kịp.” Đường Yên nói một cách kiêu ngạo, cô vốn là nữ phụ, tất nhiên là phải làm chút chuyện mà nữ phụ nên làm chính là dùng sự chanh chua của mình để tô điểm cho sự thiện lương của nữ chính. Loại chuyện như vậy, trước kia Lưu Thâm Nhã đã không ít lần lừa Đường Yên làm, hôm nay Đường Yên cũng muốn chủ động phối hợp với cô ta một chút.

Lưu Thâm Nhã tức giận đến mức khuôn mặt lúc xanh lúc trắng, hơi thở không ổn định, thân thể của Lưu Thâm Nhã chính là việc luôn mắc kẹt ở cổ họng khiến cô ta nuốt không trôi, cho dù là ở trường học hay sau này khi làm việc thì cô ta đều cố gắng giấu diếm thân thể của mình. Đứa nhỏ bỏ rơi, cô nhi giống như là một ngọn núi lớn ép cô ta tới mức thở không nổi cũng không ngẩng đầu lên được. Thân thể mà cô ta luôn coi là sĩ nhục lại bị Đường Yên công khai trước mặt mọi người, lúc này cô ta thở hổn hển, phóng thẳng mấy lưỡi dao băng vào mặt Đường Yên.

“A... Thẹn quá hóa giận rồi kia!” Đường Yên nhíu mày, khi nhìn sắc mặt ác độc của Lưu Thâm Nhã thì ánh mắt lóe lên ánh sáng lạnh, cuối cùng thì Lưu Thâm Nhã cũng không nhịn được mà ra tay. Cô ta thích ra vẻ dịu dàng thiện lương thì cô cũng nên tặng cho cô ta một phần lễ lớn để cô ta làm lợi thế. Phải biết rằng trào cang cao thì ngày sau sẽ càng đau.

Đột nhiên cảm giác nguy hiểm trào lên làm cho thân thể Đường Yên theo bản năng lui về sau dán chặt vào vách tường đá, sau đó trên mặt đất đột ngột xuất hiện năm vết cắt sâu đến bốn năm cm, đất đá văng khắp nơi, sát khí dày đặc từ lan tràn trong hang động, con trăn biến dị đã không nhẫn nại được nữa...

Đường Yên dựa vào vách tường đá, không dám hành động thiếu suy nghĩ vì không chắc chắn con trăn biến dị này sẽ công kích cô đầu tiên hay không.

Không đợi cô phản ứng kịp thì cái đuôi lớn của con trăn đã quét tới kèm theo tiếng gió rít, toàn bộ hang động đều rung chuyển, mọi người không khỏi rung mình, vịn vào vách tường sau đó cố gắng lùi về cửa hang, đất đá trên đỉnh đầu rơi xuống ào ào, sợ rằng cái hang này sắp sụp rồi. Nền móng của công ty điện tử không vững chắc, hơn nữa cứ chấn động mãi thế này e là không chịu nổi, sụp xuống chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, Đường Yên nhìn thấy đám người Hình Liệt Phong đang đứng ở ngoài cửa hang động, hiển nhiên là đang tìm đường lui cho mình.

Đám người Hoàng Lão Tam thì lại không may mắn như Đường Yên, vài người có tốc độ chậm đều bị đuôi của con trăn đập trúng, mất mạng ngay tại chỗ... Hình Liệt Phong vung tay lên tạo thành một tấm chắn tinh thần ngăn cản con trăn biến dị công kích tuy nhiên sức lực của con trăn biến dị quá lớn, sau vài lần va chạm thì sắc mặt Hình Liệt Phong dần dần trở nên tái nhợt.

Dịch Thao ôm cánh tay có hai vết thương vì bị con trăn quét trúng, máu đang nhỏ xuống từng giọt từng giọt, nhìn qua có chút đáng sợ, Dịch Thao trực tiếp xé áo băng chặt vết thương lại sau đó lùi về bên cạnh Đường Yên, thở hắt ra nói: “Cẩn thận một chút, con trăn biến dị này còn mạnh hơn cả Thiêm Thực Giả, đừng bắt càn mà đánh mất tính mạng của mình.”

Đường Yên gật đầu, nếu con trăn biến dị này không mạnh thì làm sao Hình Liệt Phong cứ nhớ thương nó mãi được?

Không đợi đám người Đường Yên kịp thở thì con trăn biến dị lại bắt đầu công kích! Một lần đuôi con trăn quét tới thì lực lại tăng thêm một chút, Đường Yên cẩn thận né tránh tránh, lông mày hơi nhíu lại vì cô phát hiện ra tình huống này có chút kì lạ.

Chỉ số thông minh của thú biến dị ở giai đoạn này không cao, nhưng tình huống hiện giờ luôn làm cho Đường Yên cảm thấy có chút gì đó không đúng, hình như con trăn biến dị đang công kích theo một mục đích nhất định. Lúc này Đường Yên liếc nhìn Hình Liệt Phong, trong lòng không khỏi kinh ngạc, không hổ là nam chính, con ruột của tác giả, dị năng hệ tinh thần rất khó để lên cấp tuy nhiên chỉ trong mấy tháng ngắn ngủn mà Hình Liệt Phong sáng tạo ra những chiêu thức rất lợi hại. Đến nay dị năng lõi điện của cô cũng chỉ có lõi kích, lõi bạo, tất cả đều là chỉ là công kích đơn thuần, không cách nào quần công (có thể hiểu là công kích liên tục), hơn nữa trình độ khống chế chính xác còn kém lắm.

(Dị năng tinh thần rất lợi hại, theo tui thấy là nó rất ngẫu, có thể làm được rất nhiều thứ từ tinh thần của mình, trong này nói tới khiến chấn nê, có thể kích thích giác quan như Đường Yên hoặc là che giấu mình hoặc tạo ảo ảnh, chung quy là rất nhiều. Đường Yên cũng có tinh thần lực nhưng đó không phải dị năng, nó xuất phát từ không gian chứ không phải thức tỉnh như Hình Liệt Phong nên cũng chỉ coi là một phần của không gian thôi. Ngoài ra cái ngẫu nhất là dị năng đặc biệt của nam chính. Không ai biết có dị năng này tồn tại hết, tất nhiên là về sau sẽ lộ ra. Xi poi tới đây thôi. Nói hết mấy hay)

Hình Liệt Phong có thể vận dụng dị năng hệ tinh thần cứng đối cứng với sự va chạm của con trăn biến dị thực sự khiến cô chấn động. Trong lòng không khỏi chua chát, nữ phụ cái gì... Quả nhiên đều là vật hi sinh!

Lưu Thâm Nhã đứng ở phía sau Hình Liệt Phong, tay đặt lên lưng Hình Liệt Phong, chậm rãi rót ánh sáng xanh vào trong thân thể Hình Liệt Phong làm cho Hình Liệt Phong thoải mái không ít, sau đó anh ta mở miệng chỉ huy Đỗ Dương, Hứa Lô An ra tay công kích, thực lực của con trăn biến dị càng mạnh thì lửa nóng ham muốn trong mắt Hình Liệt Phong càng dày đặc.

Chỉ có vài ngày mà Lưu Thâm Nhã đã có thể vận dụng được dị năng chữa khỏi làm cho không có người nào nghi ngờ, Đường Yên bình tĩnh nhìn Giang Ly đứng như khúc gỗ ở trong góc, trong tiểu thuyết thì Giang Ly vì cứu Lưu Thâm Nhã đã chết ở Miêu Trại nhưng bây giờ anh ta còn sống, nhìn Lưu Thâm Nhã suy nghĩ mọi chuyện vì Hình Liệt Phong, chỉ sợ là trong lòng lạnh đi không ít, lúc trước Giang Ly tình nguyện đi theo Lưu Thâm Nhã, hơn phân nửa là bị thiện lương nhưng không mất đi sự độc ác của Lưu Thâm Nhã cảm động, ở tận thế, muốn sống ngoại trừ lực thực thì còn phải dựa vào đồng đội nữa.

Hiện giờ Lưu Thâm Nhã đã thu lại lớp bảo vệ này, không biết Giang Ly còn có thể chịu được bao lâu?

“Àm... ăm...” Hang động sụp xuống làm Đường Yên hoảng sợ, quả nhiên là con trăn biến dị này có tính toán.

Bỗng nhiên, con trăn biến dị giống như biến thành tia chớp nhanh chóng vọt ra ngoài hang động, những người khác cũng không chậm trễ, lập tức chạy ra ngoài, chỉ trong nháy mắt mặt đất đã sụp xuống để lộ ra một cái hang khoảng chừng trăm mét vuông, mùi tanh tưởi theo gió đêm tràn ngập trong không khí.

Vì có mùi của con trăn biến dị nên cho dù động tĩnh ở công ty điện tử rất lớn nhưng vẫn không hấp dẫn tang thi ở những vùng lân cận tới, sau khi con trăn biến dị chui ra khỏi hang động thì thân con trăn dài khoảng vài chục mét quấn quanh trước cửa công ty điện tử, bốn con mắt tham lam nhìn chằm chằm đám người đang chặt vật chay ra khỏi hang động, đôi mắt xanh lè ở trong đêm đen có vẻ cực kì dữ tợn, trên thân của nó dính đầy chất lỏng hôi tanh, thỉnh thoảng cái đuôi trăn chuyển động qua lại làm cho bụi bặm bay mù mịt.

“A...” Chu Nhã không nhịn được thét chói tai làm cho Miêu Trạch đang đứng bên cạnh hoảng sợ, nhanh chóng vươn tay bịt miệng Chu Nhã lại, bọn họ cúi người, núp ở cửa phòng truyền thanh.

“Cô muốn chết thì cũng đừng kéo mọi người chôn cùng.” Miêu Trạch hung tợn trừng mắt với Chu Nhã, thành sự không có mà bại sự thì có thừa, nếu không phải Chu Nhã là người phụ nữ của Hầu Tích Hoa thì Miêu Trạch đã giết cô ta từ lâu rồi.

Dịch Thiên cẩn thận bảo vệ Hầu Húc Kiều và Hầu Tích Hoa đang theo sát ở phía sau, thân mình thấp bé Mạnh Lộ hơi hơi co rút lại, biểu tình âm trầm, hung ác nhìn chằm chằm Hoàng Lão Tam, Mạnh Lộ đổ cái chết của mẹ mình lên trên đầu Hoàng Lão Tam, không biết trong đôi mắt đen tối kia đang suy nghĩ cái gì.

“Rầm, rầm...” Con trần biến dị nâng đuôi lên, trực tiếp đập vào cửa phòng truyền thông, sức mạnh rất lớn, chỉ trong chớp mắt, phòng truyền thông đã trở thành một đồng phế tích, đám người Miêu Trạch trốn không kịp nên bị mắc kẹt ở phía dưới. Điều này làm cho bất mãn của mọi người với Chu Nhã lên đến đỉnh điểm, ngay cả Hầu Tích Hoa cũng có vài phần bất mãn, hoài nghi nhìn người phụ nữ bị bệnh tâm thần trước mắt này, cô ta thật sự là Chu Nhã dịu dàng như nước, thấu hiểu lòng người trước đây sao?

“Bốn người bên Lô An phụ trách đánh gần, mấy người bên Đỗ Dương đánh từ xa, Thẩm Nhã cẩn thận quan sát mọi người, kịp thời ra tay giúp đỡ.” Hình Liệt Phong nhanh chóng ra lệnh cho mọi người, Đỗ Mộng thì ở lại bảo vệ Lưu Thẩm Nhã. Không biết chắc chắn con trần này có dị năng hay không nên Hình Liệt Phong không dám tùy tiện ra tay (nó biến dị là khác còn thức tỉnh dị năng là cao hơn nữa nha, như Thiêm Thực Giả là loại biến dị thời, mấy con biến dị cũng có những con thuộc hệ riêng như dị năng già) con trần biến dị này rất mạnh, chống lại được cả dị năng già hệ tinh thần, hơi lạ là có thể biến thành thịt trong miệng nó. Hình Liệt Phong cầm chặt súng máy, lui về tuyến thứ hai, nòng súng nhắm vào con trần biến dị, đây là bạc đạn mới nhất mà quân khu trung tâm nghiên cứu, chuyên đối phó với thú biến dị, mỗi một phát bạc đạn đều vô giá nên tuyệt đối không thể lãng phí.

Hình Liệt Phong quay đầu lại, tầm mắt dừng ở trên người Hoàng Lão Tam và Hoàng Mô: “Nếu mọi người có thể giúp đỡ thì tương đương với việc nhà họ Hình nợ mọi người một một nợ.”

Nghe vậy, trong mắt Hoàng Lão Tam xẹt ánh sáng. Căn cơ của nhà họ Hình ở Hoa Nam, Hình Liệt Phong lại là người cầm quyền thay mặt nhà họ Hình, nếu có thể khiến Hình Liệt Phong thiếu nợ mình thì sau này có việc cầu xin Nhà họ Hình cũng có thể dễ dàng hơn. Tuy rằng bọn họ cũng động tâm với huyết hạch bên trong đầu con trần biến dị nhưng cũng hiểu được phải còn mạng mới có thể hưởng thụ đồ tốt.

“Quả nhiên Hình thiếu rất sáng khoái, Tiểu Mô, em rat ay đi!” Hoàng Lão Tam lấy lại tinh thần rất nhanh, lên tiếng bảo Hoàng Mô ra tay giúp đỡ.

Đường Yên dựa vào thân cây, ổn định hô hấp đang bị đảo lộn, Dịch Thao thấy con trần biến dị ra tay với phòng truyền thông thì biến sắc, sau khi nhìn thấy không có ai bị thương thì mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, ý bảo bọn Dịch Thiên cẩn thận, đừng tiến lên. Ai biết một giây sau con trần biến dị này có thể nổi điên hay không?

Có Hoàng Mô gia nhập chiến cuộc nên dần dần Hình Liệt Phong chiếm thế thượng phong, Dịch Thao gật đầu với Đường Yên ý bảo rút lui, anh ta không muốn nhúng tay vào huyết hạch trong đầu con trần biến dị, việc cấp bách hơn là bảo vệ Hầu Tích Hoa lui về chỗ an toàn. Đường Yên không lên tiếng, ngầm đồng ý với hành động của Dịch Thao, sau đó bóng dáng của cô biến mất cực nhanh ở trong bóng đêm, cô muốn đi xem phân xưởng ở bên trong công ty điện tử.

Bóng dáng Đường Yên nhanh thoắt thoát, vào công ty điện tử như vào chỗ không người.

“Meo...” Đột nhiên vang lên tiếng mèo kêu, Đường Yên cúi đầu thì thấy Buster đang bước từ xa tới một cách tao nhã.

“Buster, em không sao chứ?”

Đường Yên vui sướng ôm chầm lấy Buster rồi đưa tay gỡ cầm nó, sau khi rời khỏi Miêu Trại thì Buster có vẻ rất mệt mỏi, không thèm để ý đến gì cả, đồng thời không gian lại xảy ra chuyện nên cô không có cách nào dùng không gian nước điều dưỡng cho Buster, tuy rằng ban đầu thu nhận Buster ở trần nhỏ là do nhất thời mềm lòng nhưng mà ở chung lâu như vậy tất nhiên là sẽ nảy sinh tình cảm, hơn nữa lúc ở cấm địa Miêu Trại nếu không có Buster thì nói không chừng cô cũng không sống được đến bây giờ.

“Meo meo...” Buster ngẩng lên đầu, vẫy đuôi hai cái, rất là kiêu ngạo!

“Ừ, đúng là em không sao.” Khuôn mặt lạnh lùng của Đường Yên nhu hòa lại, khóe miệng mang theo tươi cười nhân nhật. Khi nhìn thấy Buster không ngừng cào lòng bàn tay mình thì Đường Yên lên tiếng bảo nó đừng quậy, hiện tại chính là tình huống nguy cấp.

Nhìn từng dãy thiết bị thông tin nguyên kiện ở bên trong công ty điện tử, Đường Yên bắt đầu đi vồ vẩn, tại sao cô lại quên không gian đã đá cô ra ngoài chứ, bây giờ cho dù là đi vào cũng không được chứ đừng nói là bỏ thứ gì vào đó.

“Buster, yên lặng nào!” Nhìn đôi mắt chứa đầy vẻ uất ức của Buster, đột nhiên Đường Yên cực kì bất đắc dĩ, cô không thể vào không gian thì làm cách nào pha sữa được... Từ sau khi con mèo nhỏ này uống sữa được pha bằng nước trong không gian thì không ăn những thứ khác nữa, mỗi lần đều quẩn quít lấy lấy Đường Yên đòi cô dùng nước không gian pha sữa cho nó, nhìn ánh mắt Buster bị hơi nước làm mờ đi làm cô cảm thấy có phải mình đã nuôi một con mèo thành tinh hay không?

Đột nhiên cổ tay trái truyền đến cảm giác nóng rực, Đường Yên đặt Buster ở trên vai, vén ống tay áo lên rồi cúi đầu nhìn xuống thì thấy cổ tay trắng nõn đang phát ra ánh sáng màu trắng nhu hòa như ẩn như hiện, đồ văn thân bí mà cao quý đang từ từ hiện lên trên cổ tay, sau đó uốn lượn đi dần lên trên, cuối cùng phủ lên toàn bộ cánh tay trái...

“Đây là cái gì?” Đường Yên kinh ngạc, tròn tròn mắt nhìn đồ văn đang bao trùm toàn bộ cánh tay trái của mình, đầu óc choáng váng... sau một lúc cô mới nói thảm ở trong lòng: “Đi vào!”

Trong nháy mắt Đường Yên liền biến mất.

Cô lật mình nhìn không gian đã thay đổi cực kì lớn, so với không gian lặng im yên tĩnh lúc trước thì không gian sau khi biến dị bùng bùng sức sống,

Đường Yên còn có thể nhìn thấy nhánh cây ở trên sườn núi xa xa đang bắt đầu ra lộc non, bên tai như có tiếng côn trùng kêu vang... Tất cả đều không thể tưởng tượng nổi, sương trắng mờ ảo sau nhà gỗ biến mất không ít làm cho cô có thể thấy mờ hồ khu rừng rất rậm rạp...

Hít sâu một hơi, một môi trong cơ thể đột nhiên biến mất, cả người cảm thấy sáng khoái, Đường Yên vuốt ve đồ văn bên trên cánh tay, đồ văn này cô đã từng nhìn thấy, là ở trên tường trong căn nhà đá ở giữa sườn núi Miêu Trại, chuyện này biểu thị cho cái gì? Nghĩ tới đây Đường Yên nhanh chóng rút thanh kiếm bên hông ra, hình như trên vỏ kiếm cũng có điều khắc đồ văn tương tự.

Buster uốn éo muốn nhảy xuống, Đường Yên định đi về phía nhà gỗ thì đột nhiên trong đầu liên tục hiện lên những kí tự thần bí phát ra ánh sáng màu vàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 29

Buster uốn éo muốn nhảy xuống, Đường Yên định đi về phía nhà gỗ thì đột nhiên trong đầu liên tục hiện lên những kí tự thần bí phát ra ánh sáng màu vàng... Một chuỗi kí tự phồn thể màu vàng lóng lánh như được khảm vào trong đầu, phía trên cùng là ba chữ « Khô mộc quyết » đang lơ lửng, rõ ràng đây là những kí tự rất xa lạ nhưng Đường Yên lại có thể hiểu được ý nghĩa của nó.

“Không gian truyền thừa...” Đường Yên chấn động vì đột ngột nhận được một lượng tin tức cực lớn, « Khô mộc quyết » là một loại tâm pháp dưỡng sinh, Đường Yên đề ép sự kinh ngạc và khiếp sợ xuống, chậm rãi làm rõ một loạt tin tức ở trong đầu, khô mộc quyết là tâm pháp dưỡng sinh, dùng để tu luyện tinh thần lực thì hiệu quả cực kì tốt.

Đường Yên không suy nghĩ nhiều nữa, lập tức ngồi xếp bằng niệm khô mộc quyết, dung hợp nó với tâm pháp vô danh trước kia thành một, sau khi vận hành ở trong kinh mạch thì Đường Yên cảm thấy cả người cực kì thoải mái và sức mạnh đang chuyển động trong cơ thể, không biết đã qua bao lâu thì Đường Yên cảm nhận được tinh thần lực đang tăng tiến một cách rõ ràng, phát hiện này làm cho Đường Yên mừng rỡ như điên, chẳng trách Hình Liệt Phong sở hữu dị năng hệ tinh thần, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã đứng trên đỉnh cao nhất của thế giới sợ rằng không thoát được liên quan với khô mộc quyết này.

Cô sống thay thế Đường Yên kiếp trước nên vòng bạch ngọc không rơi vào tay Lưu Thâm Nhã, tuy Lưu Thâm Nhã vẫn thức tỉnh dị năng chữa khôi như trước nhưng thân thể lại yếu đi, hơn nữa không có vòng bạch ngọc, không có khô mộc quyết thì Lưu Thâm Nhã sẽ đi được bao xa? Đường Yên mới mất mong chờ. (Không biết ai mới là con ruột của tác giả nữa :v)

Nhìn không gian rộng lớn bát ngát, Đường Yên thở phào nhẹ nhõm. Cô đứng dậy sau đó lại ngừng đột ngột, lúc cúi đầu xuống nhìn thì mặt đen thui nhìn cơ thể mình bị bao phủ bởi một lớp chất bẩn màu đen, cô không nghĩ tới sau khi vận hành tâm pháp một vòng thì cơ thể lại bài xuất nhiều tạp chất như vậy, Đường Yên lập tức bước tới chỗ hồ nước, cởi quần áo trên người ra sau đó bước xuống tắm rửa.

Sau khi rửa sạch tạp chất trên người thì Đường Yên mới chậm rãi lên bờ, vẩy tay lấy quần áo tới trong nhà gỗ tới rồi mặc quần áo tử tế, tiếp đó cầm khăn mặt lau khô nước trên tóc thì nhìn thấy Buster đang chạy tới trong nhà gỗ ra.

“Meo...” Buster quẩn quanh chân Đường Yên sau đó há mồm cắn ống quần của cô rồi chạy về phía nhà gỗ, cái đuôi vung vẩy thật nhẹ, kêu to làm nũng. Đôi mắt mèo mở rất to giống như đang nói nhanh lên một chút, nhanh lên một chút.

“Đói bụng rồi hả?” Đường Yên ôm lấy Buster đi vào nhà gỗ, sau đó thành thạo pha sữa cho Buster, sau khi tiếp nhận khô mộc quyết thì Đường Yên đã hiểu rõ nhưng bằng tên đặt trên các đồ vật lộn xộn trong nhà kho sau phòng bếp, đều hạt giống thảo dược, đều là những thứ có ích sau này nên Đường Yên cất mấy cái túi nhỏ thật cẩn thận. Sau khi ổn định thì mới có thể khai phá đất trong không gian để trồng nó được.

Buster híp mắt, thỏa mãn liếm sữa trong chén sứ, Đường Yên thì chế mì ăn liền rồi bắt đầu ăn, sau khi ăn xong cô để Buster ở trong không gian rồi rời khỏi không gian trở về công ty điện tử. Đường Yên vung tay lên, thu hết hai phần ba các thiết bị thông tin chổng chát trong công ty điện tử vào trong không gian, sau đó dùng tinh thần lực cẩn thận tra xét động tĩnh bên ngoài.

Hơn nửa công ty điện tử đã bị sụp xuống và vùi lấp dưới đất, Đường Yên nhìn xuyên qua cửa sổ phân xưởng để quan sát cửa chính của công ty điện tử. Lúc này đám người Hình Liệt Phong đang bao vây con trấn biến dị, cơ thể to gần bằng thùng nước của con trấn biến dị có không ít vết thương, kiến cắn nhiều cũng chết, cho dù con trấn biến dị cường có mạnh hơn đi nữa nhưng bị nhiều dị năng giả bao vây như vậy thì cũng không xong, huống chi còn có Lưu Thâm Nhã đứng ở phía sau, bất cứ người nào trong nhóm Hình Liệt Phong bị thương thì Lưu Thâm Nhã đều chữa khôi sau đó lại gia nhập vòng chiến đấu lần nữa.

Niệm tâm pháp khô mộc quyết để loại bỏ một môi trong thân thể, hai mắt Đường Yên nhìn chăm chăm Lưu Thâm Nhã, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà khuôn mặt đẹp đẽ của Lưu Thâm Nhã đã tràn đầy uế oái, sắc mặt tái nhợt không có lấy chút máu, có lẽ cô nên tìm thời gian hỏi Miêu Trạch xem thử thân vật được thờ phụng trong cấm địa Miêu Trại là cái gì mà có thể làm cho Lưu Thâm Nhã chỉ trong một vài ngày đã tiêu tụy thành như vậy. Đường Yên lại âm thầm cảm thấy may mắn vì lúc ấy thứ cô đoạt được là vòng bạch ngọc, nếu không chỉ dựa vào đây là tận thế và mình không có được vận mệnh nghịch thiên như Lưu Thâm Nhã thì với thể chất giống như Lâm muội muội (Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng, nổi tiếng yếu đuối) này đoán chắc là không sống được hai ngày thì đã chết rồi.

Đột nhiên Luru Thấm Nhã lão đảo hai cái, Đỗ Mộng ở bên cạnh hoảng loạn duỗi tay ra đỡ mới làm cho Luru Thấm Nhã tránh khỏi cảnh ngã nhào xuống đất, khuôn mặt của Luru Thấm Nhã tái nhợt, cái trán bị che kín bởi những giọt mồ hôi to như hạt đậu, cánh môi không có chút hồng nhuận mà mơ hồ có màu tro tàn.

Hình Liệt Phong đang đứng ở một bên quan sát tìm kiếm nhược điểm của con trăn biến dị thấy thế thì bước nhanh tới, ôm lấy thân thể mềm nhũn của Luru Thấm Nhã sau đó quay đầu nhìn về phía Đỗ Mộng, nói: “Đỗ Mộng, lấy một viên tinh hạch ra.”

“Liệt Phong, anh điên rồi, trong tay chúng ta chỉ có năm viên tinh hạch, dùng một viên là ít đi một viên, dựa vào cái gì phải cho cô ta? Đừng quên lúc trước ở biệt thự anh đã cho cô ta một viên rồi.” Hai mắt Đỗ Mộng đỏ lên, oán hận trừng mắt với Luru Thấm Nhã.

Trong tay bọn họ có sáu viên tinh hạch, lúc ở biệt thự Luru Thấm Nhã chữa trị cho mọi người nên đã tiêu hao một viên, vì vậy trong tay bọn họ chỉ còn lại có năm viên tinh hạch, mỗi một viên tinh hạch đều vô cùng quan trọng, cứ tiêu hao như vậy thì cho dù là bọn họ cũng không chịu nổi. Thiểm Thực Giả không thể so với tang thi bình thường, cho dù là dị năng giả thì hơi lơ đãng cũng có khả năng mất mạng, sáu viên tinh hạch trong tay bọn họ là do mọi người đổi mạng mới lấy được, dựa vào cái gì mà đi cho một người ngoài? Trong đáy lòng Đỗ Mộng đã không ưa Luru Thấm Nhã thì làm sao đồng ý đưa tinh hạch cho Luru Thấm Nhã được.

“Đỗ Mộng, đừng cáu kỉnh, thực lực của con trăn biến dị này vượt quá dự đoán của mọi người, chúng ta cần dị năng chữa khỏi của Thấm Nhã, đừng chậm trễ nữa, nhanh lên một chút.” Hình Liệt Phong lạnh lùng nói.

Hình Liệt Phong cầm lấy tinh hạch trong tay Đỗ Mộng đưa cho Luru Thấm Nhã rồi bảo cô ta hấp thu năng lượng tinh hạch bổ sung thể lực, trong lúc vô tình Luru Thấm Nhã đã phát hiện cô ta có thể trực tiếp hấp thu tinh hạch bổ sung thể lực, tuy nhiên mất máu nhưng thì không cách nào bổ sung trong một khoảng thời gian ngắn như vậy được, đây cũng chính là lý do vì sao chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà thể lực của Luru Thấm Nhã đã nhanh chóng giảm xuống, cũng may là cô ta thức tỉnh dị năng hệ thủy, nếu là các dị năng có tính công kích khác thì thân thể Luru Thấm Nhã sẽ càng suy yếu. Dị năng hệ thủy có khả năng nuôi dưỡng cơ thể Luru Thấm Nhã ở một mức độ nhất định, tránh cho thân thể hoại tử ở mức độ lớn.

“Thật xin lỗi!” Luru Thấm Nhã yếu ớt nói, khuôn mặt đẹp đẽ luống cuống, khổ sở: “Em không nghĩ tới mọi chuyện sẽ biến thành như vậy? Nếu không thì để em nghỉ một chút, dù sao tinh hạch cũng là do mọi người săn được, không thể để cho một mình em hưởng thụ được. Em nghỉ ngơi một chút là có thể khôi phục lại rồi, không cần hấp thu tinh hạch để bổ sung thể lực đâu.”

“Đừng lo lắng, tinh hạch không có, lại đi săn bắn đó là, thân người thể trọng muốn.” Hình Liệt Phong ôn hòa nói xong, đem còn thừa năm viên tinh hạch đều giao cho Luru Thấm Nhã, lạnh lùng quay đầu lại, nhìn Đỗ Mộng: “Đỗ Mộng, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa! Thấm Nhã cũng đúng là trong đội thành viên, nếu không là cô hao phí dị năng, chúng ta không có khả năng không bị thương chút nào tìm được con trăn biến dị.”

Một mặt thì Luru Thấm Nhã xin lỗi Đỗ Mộng, một mặt thì dựa sát vào Hình Liệt Phong, gương mặt xinh đẹp mang theo đồ ửng, sau khi hấp thu tinh hạch thì cả người cô ta tỏa ra ánh sáng màu trắng nhàn nhạt, trong đêm khuya tĩnh lặng có vẻ cực kỳ thanh khiết tốt đẹp làm cho mọi người xung quanh bị hoa mắt, liên tục dùng ánh mắt ái mộ nhìn Luru Thấm Nhã, Đỗ Mộng tức giận đến phát cuồng nhưng lại không thể làm gì được, đành âm thầm oán hận cắn môi, hung hăng dậm chân phát tiết bất mãn trong lòng.

Hình Liệt Phong đã nói như vậy rồi, nếu cô có ý đối địch với Luru Thấm Nhã thì đến lúc đó anh trai cũng sẽ trách mắng cô, Đỗ Mộng cúi đầu, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Luru Thấm Nhã.

Khỏe miệng Đường Yên nhếch lên thành nụ cười, lạnh lùng nhìn Luru Thấm Nhã hư tình giả ý, đúng là cô ta vẫn diễn tốt như vậy, tầm mắt Đường Yên đảo qua đảo lại trên người Luru Thấm Nhã và Hình Liệt Phong một lần sau đó ánh mắt bình tĩnh con trăn biến dị. Cô chậm rãi thu hồi tinh thần lực, vươn tay vào không gian mang Buster ra.

Sau khi Buster thu nhỏ lại thì thân hình không lớn lắm, chỉ khoảng cỡ lòng bàn tay, bộ lông mềm mại tỏa ra ánh huỳnh quang mờ ảo, đôi mắt mèo xanh lam lóe lên ánh sáng thông minh đồng thời cũng làm cho người ta cảm nhận rõ ràng đã tính ở trong đó. Lúc ở Miêu Trại, Buster không chút do dự cửa đứt cổ những người kia nên ngoại trừ Đường Yên và Miêu Trạch thì không ai dám tùy ý đụng vào Buster vì lo lắng Buster chỉ cần xoe vuốt ra là sẽ mất mạng, ngay cả Miêu Trạch là dị năng giả hệ kim nhưng khi bị Buster cào một cái thì vẫn xuất hiện tia máu.

“Buster, có thể biến lớn lên hay không?” Đường Yên khoa tay múa chân nói với Buster.

Buster nghiêng đầu, liếc nhìn Đường Yên rồi kêu lên một tiếng: “Meo!” Sau đó nó nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi tay Đường Yên, trong chớp mắt, cơ thể chỉ bằng lòng bàn tay của Buster nhanh chóng dài ra, Buster bé bỏng lập tức trở nên to lớn, thân dài khoảng chừng một mét, bộ lông đen tuyền sáng bóng, trên hai tai có hai nhúm lông tơ màu trắng làm cho nó có vẻ nguy hiểm hơn trong đêm tối, đôi mắt mèo xanh biếc mang theo chút khinh thường lườm Đường Yên một cái làm Đường Yên bất đắc dĩ tròn mắt, tại sao cô lại quên đứa nhỏ này rất kiêu ngạo lại còn hay mang thù nhĩ.

Cơ thể mạnh mẽ, khuôn mặt hung mãnh, nếu không biết nó thật sự là một con mèo thì cô vẫn tưởng trước mắt là một con báo khỏe mạnh oai phong đấy, bốn móng vuốt cào trên mặt đất tạo thành mấy cái rãnh sâu, chỉ trước hơi cong lên giống như bất cứ lúc nào đều có thể tấn công làm cho người ta không nhìn được mà sợ hãi.

Đầu Buster hơi cúi, miệng phát ra mấy tiếng gừ trầm trầm, không giống tiếng mèo kêu mềm mại lúc trước, mà là tiếng gào của dã thú bị đè nén, tuy rất nhỏ nhưng lại làm người ta không nhìn được nhượng bộ lui binh.

“Buster...” Đường Yên kinh ngạc nhìn Buster trước mặt, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc, cơ bắp của Buster mạnh mẽ tràn đầy dẻo dai, khó trách Miêu Trạch thường xuyên dùng ánh mắt hâm mộ và sợ hãi đánh giá Buster. Ai có thể nghĩ tới dã thú hung hãn trước mắt lại là Buster chỉ lớn bằng bàn tay.

“Gào” “Buster cong chi trước, móng vuốt đâm xuống mặt đất, đầu ngẩng lên thật cao cọ xát vào đuôi Đường Yên, trong cổ họng phát ra tiếng gầm trầm thấp. Mắt mèo xanh biếc lóe lên sự nguy hiểm, cái mũi phả ra hơi thở cực nóng.

Đường Yên ngồi xổm xuống với Buster bên cạnh cửa sổ nhìn mọi người phía ngoài đang chiến đấu, con trăn biến dị đã bị máu tươi nhuộm đỏ, cuộc chiến cũng đã đến hồi kết thúc rồi! Ánh mắt Đường Yên dừng lại trên khuôn mặt khó nén được vui mừng của Luru Thẩm Nhã, về mặt đen tối xẹt qua chút bồn cợt, huyết hạch hệ tinh thần thật đúng là hiếm thấy! , cô đã dâng lên phần lễ lớn này thì tôi cũng cố gắng nhận thôi, Đường Yên dán sát vào tai Buster, thì thầm vài câu, cô biết Buster hiểu được ý tứ trong những câu nói đó.

“Đi đi...” Đường Yên nhàn nhạt liếc nhìn đám người Hình Liệt Phong ở bên ngoài, không biết bọn họ đang nói cái gì. Đột nhiên có một bóng dáng màu đen lóe lên, vọt ra từ công ty điện tử, không đợi đám người Hình Liệt Phong phản ứng kịp thì bóng dáng màu đen kia đã vọt tới chỗ con trăn biến dị đang bị đám người Hình Liệt Phong bao vây, hết thấy mọi chuyện đều phát sinh quá nhanh, đám người Hình Liệt Phong cũng quá kinh ngạc và sợ hãi, hoảng loạn muốn ngăn cản.

Nghe thấy Hình Liệt Phong hỗn hển gào to, lông mày Đường Yên hơi nhíu lại, đeo ba lô lên, linh hoạt đi tới chỗ Dịch Thao. Dịch Thao đang che chở cho mấy người Hầu Tích Hoa, bọn họ đứng cách công ty điện tử khoảng một trăm mét, Chu Nhã cực kì chật vật, cả người trơn tuột ở phía sau, Hầu Tích Hoa thì nâng cái bụng bự như có bầu, nghiêng người đứng ở phía trước Hầu Húc Kiêu, thỉnh thoảng nói gì đó với Dịch Thao, về mặt Miêu Trạch lo âu nhìn công ty điện tử còn Mạnh Lộ đứng im lặng ở bên cạnh, hai tay hơi nắm chặt, hiển nhiên là cũng đang cảnh giác.

Cái này mới là mở đầu thôi, tui đảm bảo về sau còn hấp dẫn hơn gấp mấy lần. Có điều là tui không thích kết lăm vì nó không hoành tráng như mong đợi của tui, kém hấp dẫn hơn các tình tiết trong truyện. Tuy nhiên không phải là tệ, nói tóm lại thì đây là một bộ hay. Tui nghĩ sẽ không bỏ công theo dõi nó đâu

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 30

“Gào...”

Đột nhiên có tiếng thú dữ gào thét , Dịch Thao và Dịch Thiên nhanh chóng chắn ở phía trước, khẩn trương nhìn chiến trường trước mắt thì thấy đột nhiên có một bóng đen vọt ra từ công ty điện tử, lao thẳng tới chỗ con trăn biến dị, tốc độ rất nhanh làm cho đám người Hình Liệt Phong trở tay không kịp.

Cả ngòi Miêu Trạch run lên, mượn ánh trăng mờ ảo để nhìn cảnh tượng trước mắt, khi Miêu Trạch thấy rõ bóng đen vọt ra từ công ty điện tử mặt xông tới bóng đen thì vô cùng mừng rỡ, là Buster... Con mèo mà chị Yên nuôi, tuy rằng không biết vì sao con mèo này lại có thể biến hình được nhưng câu cũng không nhiều chuyện, ai cũng có bí mật của mình. Bóng đen kia dài gần một mét, thân hình hữu lực, tứ chi nhanh nhẹn, móng vuốt sắc bén lưu lại trên thân con trăn biến dị bốn vết cào thật sâu.

Con trăn biến dị đang đấu với bóng đen kia nhưng đồng tử xanh lè vẫn hung ác trừng mắt nhìn mọi người chung quanh, dọa ra cho đám người này đổ mồ hôi lạnh, trong lúc nhất thời không ai dám phát ra tiếng động cả. Khuôn mặt tuần tú của Hình Liệt Phong xanh mét, con người bị ngăn bởi mắt kính lóe lên ánh sáng ác độc, rõ ràng anh ta nhận được tin tức vùng phụ cận thành phố Thanh Ninh chỉ có một con trăn biến dị, tại sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện một con báo biến dị? Rốt cuộc là sai sót ở chỗ nào? Khuôn mặt tuần tú của Hình Liệt Phong xanh mét tập trung nhìn trận đấu đặc biệt giữa con trăn và báo biến dị.

Buster vẩy cái đuôi, khinh miệt liếc một vòng sau đó tập trung vào con trăn biến dị ở chính giữa, khắp nơi trên thân con trăn biến dị đều là vết thương, máu chảy đầy đất, giờ phút này nó biết mình đang kề cận cái chết nên phát ra một tiếng rít bén nhọn.

Sắc mặt Hình Liệt Phong lập tức thay đổi, quát lên: “Nhắm mắt lại, đừng nhìn vào mắt con trăn biến dị.”

Ánh mắt của Luru Thẩm Nhã cực kì lạnh lẽo, phóng ra vài lưỡi dao băng, cô ta biết Hình Liệt Phong rất coi trọng con trăn biến dị này nên nếu có thể được lấy được con trăn biến dị thì sức nặng của cô ta ở trong lòng Hình Liệt Phong sẽ tăng lên vài phần, hiện giờ trong những người mà cô ta mang theo lúc rời khỏi căn cứ chỉ còn lại một mình Giang Ly, cô ta cần phải có nhiều lợi thế hơn thì mới có thể đứng vững ở bên cạnh Hình Liệt Phong, cô ta không giống Đỗ Mộng phía sau có nhà họ Đỗ làm chỗ dựa cho nên cô ta cần phải thận trọng, tỉ mỉ tính toán để khiến cho tin cậy Hình Liệt Phong.

Con trăn biến dị bị móng vuốt sắc bén của Buster cào vài cái làm cho vết thương vốn đã nặng lại càng nặng hơn làm cho nó giống như nổi điên, phát ra tiếng rít bén nhọn kèm theo đó là sự giãy giụa làm cho đất đá và thủy tinh vỡ văng ra xung quanh.

“Liệt Phong, cẩn thận!” Luru Thẩm Nhã vội la lên, dùng lưỡi dao băng ngăn cản mấy khối đá vụn, lúc cô ta nhìn thấy cái đuôi khổng lồ của con trăn biến dị quét về phía Hình Liệt Phong thì thân thể hơi ngừng lại một chút, trong mắt xẹt qua một chút tính toán sâu xa sau đó đưa tay đẩy Hình Liệt Phong ra, mặc cho cái đuôi của con trăn biến dị quất vào eo mình: “Phụt...” Luru Thẩm Nhã phun ra một búng máu, thân mình mềm nhũn vô lực bị văng ra ngoài.

Hình Liệt Phong lao đảo lùi lại mấy bước, hai mắt đỏ kè, không dám tin nhìn cảnh Luru Thẩm Nhã đẩy mình ra, anh ta muốn đưa tay ra giữ lấy Luru Thẩm Nhã nhưng không kịp, Đỗ Mộng vốn chịu trách nhiệm bảo vệ Luru Thẩm Nhã thì đang sững sờ. Một lát sau Hình Liệt Phong mới lấy lại tinh thần, cả người lao đảo chạy tới chỗ Luru Thẩm Nhã ngã xuống, khi nhìn thấy trên người Luru Thẩm Nhã đầy máu thì tìm Hình Liệt Phong đập kịch liệt, tay run nhè

nhe, đáy lòng anh ta không khỏi mềm mại, chưa từng có người như nào đặt anh ta ở trong lòng, liệu mình bảo vệ anh ta như vậy, con người đen bị che khuất bởi mặt kính đầy lên từng gợn sóng, anh ta dè dặt, cẩn thận ôm Lư Thâm Nhã đang bất tỉnh vào lòng. (Nam chính đã thích nữ chính như vậy đó, mô típ cũ quá nhưng xài vẫn OK)

“Ồ tận thế này, anh sẽ bảo vệ em cả đời!” Giọng nói của Hình Liệt Phong trầm thấp nhưng lộ ra quyết đoán kiên định, Đỗ Mộng chặt vật tẻ ở trên mặt đất, cô ta quay đầu nhìn Hình Liệt Phong đang cẩn thận che chở Lư Thâm Nhã, cắn chặt môi, không biết là đang suy nghĩ cái gì mà buồn bã thất thần, xụi lơ trên mặt đất, lúc Đỗ Dương tiến lên đỡ dậy vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Trong lúc hoảng loạn, vẫn có người không kịp nhắm hai mắt lại, cứ sững sờ nhìn chăm chăm con trăn biến dị. Đám người Dịch Thao ở vòng ngoài, tất nhiên là nghe được những lời Hình Liệt Phong nói cho nên quay đầu theo bản năng, Dịch Thao đưa tay che mắt Hứa Húc Kiều lại, tuy nhiên những người khác thì lại không may mắn như vậy, hô hấp của Hứa Tích Hoa và Tiểu Đức Huy trở nên dồn dập, gấp người phát ra rên rĩ, Chu Nhã thì lộ ra ánh mắt quẫn rữ, xé rách quần áo trên người còn Miêu Trạch và Mạnh Lộ thì hai mắt đỏ bừng, đờ đẫn sát khí...

“Công kích tinh thần!” Đường Yên chấn động nhìn mọi người bị trúng chiêu, khó trách Hình Liệt Phong không thích vận dụng danh nghĩa Nhà họ Hình nhưng anh ta lại bắt buộc phải có huyết hạch trong đầu con trăn biến dị. Không nghĩ tới con trăn biến dị này nhưng lại biết sử dụng công kích tinh thần, cũng may con trăn biến dị này chưa tiến hóa hoàn toàn, nếu không chỉ dựa vào những người này thì chắc chắn không đủ cho con trăn biến dị lột da.

“Công kích tinh thần?” Dịch Thao chậm rãi mở mắt ra, bảo Dịch Thiên che chở Hứa Húc Kiều, khi nhìn thấy Hứa Tích Hoa và Tiểu Đức Huy té trên mặt đất, thờ dốc dòn dập thì chán ghét, nhấc chân đá bọn họ hai cái.

“Không sai, trên lý thuyết thì công kích tinh thần có thể xem là ảo thuật công kích, sử dụng tinh thần lực tạo ra ảo ảnh sau đó trực tiếp công kích vào bộ não của con người, những người có tinh thần lực yếu kém, không chịu nổi công kích thì sẽ lâm vào tình trạng chết não... Tôi cũng không được rõ cho lắm!” Đường Yên thần nhiên nói.

Nghe vậy, sắc mặt Dịch Thao trầm xuống, lợi hại như vậy sao! Nếu thú biến dị đều trở nên đáng sợ như vậy thì nhân loại còn con đường nào để đi đây?

Nhìn thấy con trăn biến dị công kích một cách điên cuồng thì Buster há mồm phóng ra một trái cầu băng, trái cầu băng lập tức nện vào đầu con trăn biến dị, trong nháy mắt lúc trái cầu băng lớn chừng bằng quả đu đủ tiếp xúc với con trăn biến dị thì một luồng khí lạnh khủng khiếp cũng theo đó mà xâm nhập vào cơ thể nó, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, khí lạnh đã lan tỏa ra toàn thân: “Răng rắc” Một tiếng động giòn tan vang lên, dưới tác dụng của trái cầu băng mà Buster phóng ra, con trăn biến dị dài mấy chục thước lập tức đóng băng. Buster nâng lên móng vuốt, nhẹ nhàng vẩy một cái, con trăn biến dị lập tức hóa thành một đồng băng vụn, huyết hạch màu đỏ trong đầu con trăn biến dị bị che lấp bởi đồng băng nhưng đã bị Buster tinh mắt nhìn thấy, nó dùng móng vuốt đào lê sau đó ngậm vào trong miệng.

Tiếp đó nó quay đầu khinh thường liếc đám người Hình Liệt Phong một cái, rồi vung vẩy cái đuôi, biến mất ở trong đêm tối tĩnh lặng.

Hình Liệt Phong dùng sức nắm lấy cánh tay Lư Thâm Nhã, trừng lớn hai mắt, miệng há hốc nhìn chăm chăm con trăn biến dị trước mắt bị hóa thành một đồng băng vụn, một lúc lâu sau mà tinh thần vẫn chưa hồi phục lại được... đùa cái gì vậy, con vịt đã nấu chín lại còn bay đi... Hơn nữa con bị một con vật giống như báo biến dị cướp mất, chẳng lẽ bọn họ chưa tỉnh ngủ sao? Từ lúc nào mà chỉ số thông minh của thú biến dị lại cao như vậy, ánh mắt vừa rồi là khinh thường đúng không?!

“Hình thiếu, chúng ta, có phải chúng ta chưa tỉnh ngủ hay không? Chúng ta bị một con súc sinh khinh bỉ...” Hứa Lô An lấp bắp, con trăn biến dị đã chết nên tất nhiên công kích tinh thần cũng biến mất, lúc này Hứa Lô An dùng sức đá đồng bọn đang còn mộng xuân nằm ở dưới đất, khuôn mặt tục tũn nhìn có chút dữ tợn.

“Đỗ Dương, cậu thấy thế nào?” gương mặt Hình Liệt Phong cực kì buồn bực, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn về phương hướng mà Buster rời đi, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên anh ta bị đùa bỡn như vậy, còn là một con súc sinh nữa... Nếu việc này truyền đi thì còn mặt mũi nào nữa.

“Thú biến dị cấp cao, có thể là thú vương... Chỉ số thông minh cực cao.” Đỗ Dương bình tĩnh phân tích.

Tính toán lâu như vậy nhưng đến cuối cùng lại là giở truc mức nước chẳng được gì. Đến mức này mà Hình Liệt Phong vẫn có thể chịu đựng không bùng nổ làm cho Đường Yên đánh giá cao thêm vài phần, nếu là người bình thường thì chỉ sợ đã tức giận đến mức lý trí cũng biến mất rồi nhưng Hình Liệt Phong lại trấn định, bình tĩnh hỏi lý do, chỉ dựa vào điểm này liền không khó nhận ra tinh thần anh ta cứng cỏi đến cỡ nào, phát hiện này làm cho Đường Yên hơi kiêng dè, đối địch với người như vậy, không ra tay thì thôi nhưng nếu đã ra tay thì nhất định phải là một chiêu mất mạng, nếu không thì hậu quả khó có thể tưởng tượng được.

Đường Yên dùng sức đá hai chân Miêu Trạch và Mạnh Lộ, hai người này vẫn còn chưa có đủ kinh nghiệm, lúc gần chết con trăn biến dị mới phát ra công kích tinh thần, cũng không hoàn toàn, hơi có cảnh giác là có thể tránh được rồi: “Đứng lên, chúng ta cần phải đi.”

Ánh mắt của cô sắc bén nhìn vào mắt Miêu Trạch, lúc trước khi thoát khỏi Miêu Trạch thì Miêu Trạch đã từng nhìn thấy dáng vẻ sau khi biến hình của Buster, nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Đường Yên, cơ thể Miêu Trạch run lên, kiên định nói: “Chị Yên, mạng của em là do chị cứu, muốn chém giết, muốn róc thịt hay làm gì cũng được!”

Những người khác không hiểu nhìn hai người, không rõ vì sao đột nhiên Miêu Trạch lại nói như vậy.

Đường Yên không lên tiếng, yên tĩnh nhìn về phía công ty điện tử: “Mau đuổi theo!” Thực lực của Miêu Trạch không tệ, giữ ở bên người cũng coi như là có thêm một người giúp đỡ, bây giờ lại có thêm Mạnh Lộ, ngay cả khi Dịch Thao rời đi thì cô cũng nắm chắc mình có thể đến được căn cứ Thanh Long.

“Vâng.” Miêu Trạch trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, kiên định đứng ở phía sau Đường Yên.

Không bao lâu, Buster bé bóng đã chui ra khỏi công ty điện tử, nhảy lên bả vai Đường Yên, lựa lúc mọi người không chú ý lập tức nhả huyết hạch đang ngậm trong miệng ra, mắt mèo sáng lấp lánh nhìn Đường Yên giống như muốn nói: Mau lên, mau khen ngợi em đi! Có phải em rất lợi hại hay không?

“Rất giỏi.” Đường Yên trong mắt xẹt qua ý cười, mở balo lấy thịt ra cho Buster từ từ ăn.

“Hừ!” Chu Nhã thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn Đường Yên, vài ngày nay bọn họ đều ăn bánh bích quy và lương khô, đã lâu rồi không được nếm vệt thịt, còn Đường Yên thì có thịt mà lại đi cho một con súc sinh ăn, không chịu đưa cho bọn họ. “Chẳng qua chỉ là một con vật mà thôi, dọc đường mọi người đều ăn bánh bích quy, lương khô còn cô thì thật hào phóng, cho một con mèo ăn thịt.”

Đường Yên không kiên nhẫn ngắt đầu, liếc Chu Nhã một cái, tầm mắt dừng lại trên bộ ngực cao ngất của Chu Nhã, ngực to não nhỏ, dùng những lời này để hình dung Chu Nhã thì thật là chính xác. Cô ta tưởng rằng không có ai biết mấy ngày nay cô ta đang liếc mắt đưa tình với Dịch Thao sao, nếu không phải cô ta là người phụ nữ của Hầu Tích Hoa thì cô thật sự muốn chém cô ta một nhát: “Quản lý cho tốt người phụ nữ của ông, nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

Ánh mắt của Đường Yên lạnh lẽo, không gọn sóng liếc nhìn Hầu Tích Hoa, cô không thích phiền toái nhưng không có nghĩa là cô sợ phiền toái.

“Bốp bốp” Hầu Tích Hoa lạnh lùng nhìn Chu Nhã, Hầu Tích Hoa rất coi trọng mặt mũi hơn nữa cảm giác khó chịu khi bị con trần biến dị công kích tinh thần vẫn chưa biến mất, lại gặp Chu Nhã nói bừa, bới móc làm cho Hầu Tích Hoa có cái cớ để phát tiết, gã lập tức giơ tay tát Chu Nhã hai cái, lạnh lùng nói: “An phận một chút, không thì cút đi!”

Đây là tận thế, có thể tùy tiện đụng chạm tới dị năng giả được sao? Không nghĩ tới Chu Nhã lại không có đầu óc đến mức này làm cho Hầu Tích Hoa cảm thấy rất mất mặt, lúc ra tay cũng không nề nang gì, gương mặt Chu Nhã lập tức sưng vù, khóe miệng còn rớm máu.

Chu Nhã bụm má, không dám tin nhìn Hầu Tích Hoa, cô ta đã đi theo Hầu Tích Hoa được năm năm, trong năm năm đó luôn được Hầu Tích Hoa nâng niu, cưng chiều, thậm chí ngay cả lúc đối mặt với bà xã Hầu Tích Hoa thì cô ta cũng chưa từng phải tỏ vẻ hòa nhã, không nghĩ tới hôm nay cô ta chỉ nói hai câu mà đã bị Hầu Tích Hoa quăng hai bạt tai, Chu Nhã bị đánh đến mức choáng váng, một lúc lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Tiểu Đức Huy đứng ở phía sau Hầu Tích Hoa nhìn thấy Hầu Tích Hoa ra tay với Chu Nhã thì trong mắt hiện lên sát khí, nắm chặt súng trong tay, vì phải kiểm chế mà cái trán nổi lên gân xanh.

Không muốn nhìn vở kịch lộn xộn này, Đường Yên quay người lại nhìn đoàn người Hình Liệt Phong, tầm mắt dừng lại trên người Lưu Thẩm Nhã, khi nhìn thấy cô ta bị thương không nhẹ thì Đường Yên cảm thấy Lưu Thẩm Nhã thật đúng là ác độc với chính mình, vì muốn chiếm được tín nhiệm của Hình Liệt Phong mà không tiếc đánh nhau đến chết, nếu chuyện như vậy xảy ra với cô thì cô có thể làm được như Lưu Thẩm Nhã không? Kết quả rõ ràng là không thể... Đường Yên cười khổ hai tiếng, cô về như tình tiết trong tác phẩm đã rẽ qua một ngã khác, chuyện này cực kỳ bất lợi đối với cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 31

“Đỗ Dương, sao rồi? Vì sao lâu như vậy mà Thẩm Nhã vẫn chưa tỉnh?” Hình Liệt Phong trầm giọng, giọng nói vẫn luôn ôn hòa mang theo lo lắng khó nhận ra, đôi môi môi khô ráp gập gập, vẻ mặt lạnh lẽo âm u.

Đỗ Dương mím chặt môi, nhìn Lưu Thẩm Nhã đang ngất ở trên giường vẫn chưa tỉnh lại: “Đội trưởng, Thẩm Nhã mất máu quá nhiều, chỉ cần dùng để miệng vết thương sau lưng dính nước, năng lực lành vết thương của dị năng giả lại mạnh hơn người bình thường cho nên chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là có thể khôi phục lại.”

Đỗ Mộng cúi đầu, đứng ở cửa, ánh mắt phức tạp nhìn Lưu Thẩm Nhã đang nằm ở trên giường, chớp mắt vài cái, cuối cùng không nói gì cả, lặng yên lui ra ngoài.

Nhìn thấy mi mắt Lưu Thẩm Nhã hơi động đậy, Hình Liệt Phong nói khẽ: “Thẩm Nhã, tỉnh chưa?”

Lưu Thẩm Nhã giãy giụa vài cái, mở hai mắt ra thì lập tức nhìn thấy ánh mắt tràn đầy quan tâm của Hình Liệt Phong làm trái tim cô ta không khỏi nhảy lên một cái nhưng tay chân lại truyền đến từng trận đau nhức làm cô ta không thể kiểm chế được mà phát ra tiếng rên rĩ, lúc bị đuôi của con trần biến dị quất trúng thì không thấy đau nhưng hiện tại lại vô cùng đau đớn!

“Ừ!”

“Tỉnh là tốt rồi.”

“Đội trưởng, chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Em đã ngủ một ngày rồi, hiện giờ chúng ta đang ở huyện Ninh Thiệu, còn cách huyện Vân Thương khoảng nửa ngày đường.” Huyện Ninh Thiệu gần sát huyện Vân Thương, đều thuộc quyền quản lí của thành phố Thanh Ninh, căn cứ Thanh Long được xây dựng ở một khe núi trong huyện Vân Thương, một mặt gần biển, hai mặt giúp núi, dễ thủ khó công.

“Còn bọn người Đường Yên?”

“Đã tách ra tại công ty điện tử gần thành phố Thanh Ninh rồi, sao vậy?”

“Cái gì? Tách ra...” Luru Thâm Nhã đột nhiên nhồm đậy, kinh ngạc nhìn Hình Liệt Phong, trong mắt xẹt qua tối tăm, vì vận động quá mức mà lập tức ngã xuống ngay sau đó, miệng vết thương được băng bó kỹ lại nứt ra, sắc mặt vốn tái nhợt lại càng khó coi đến mức dọa người.

Luru Thâm Nhã nắm chặt ga trải giường, cúi đầu, không biết là đang suy nghĩ cái gì, chỉ cần chỗ nào có Đường Yên xuất hiện thì mọi việc của cô ta đều không thuận lợi, lần này tưởng rằng Hình Liệt Phong đã có được huyết hạch bên trong đầu con trăn biển dị, không nghĩ rằng tới thời điểm cuối cùng lại bị một con thú biển dị khác hót tay trên. Nghe thấy Hình Liệt Phong và Đường Yên tách ra thì cô ta theo bản năng cho rằng huyết hạch ở bên trong đầu con trăn biển dị đã bị Đường Yên lấy đi, loại cảm giác này giống như cầm rế ở trong đầu, cực kì tối tăm.

Lúc ở cắm địa Miêu Trại thì bên cạnh Đường Yên có một con thú rất nhỏ, nói không chừng con thú biển dị ở công ty điện tử là do Đường Yên sai bảo...

&&&&&&&&

Căn cứ Thanh Long muốn ra ngoài thu thập vật tư thì cần phải đi qua thành phố Thanh Ninh cho nên vùng này thường xuyên được thanh lí, vì vậy tang thi cũng không nhiều.

Đường Yên linh hoạt lách mình tránh khỏi công kích tang thi, tuốt kiếm ra khỏi vỏ, phủ dụ năng lõi điện lên đó rồi tiến hành săn giết tang thi ở chung quanh, sau khi tu luyện 《 Khô mộc quyết 》 thì Đường Yên càng sử dụng tinh thần lực một cách thành thạo, dị năng không hề tự bộc phát nữa, sử dụng kiếm càng thêm thuận buồm xuôi gió, chỉ cần vung kiếm lên là thấy xác chết.

Khi phát hiện ở bên trong đầu tang thi bình thường cũng có tinh hạch, mặc dù không thuần khiết như tinh hạch trong đầu Thiểm Thực Giả nhưng sự tồn tại của tinh hạch này lại làm cho Đường Yên nhũn nhũn, lại một việc nữa vượt qua sự hiểu biết của cô về diễn biến trong tác phẩm...

Đường Yên lấy tinh hạch trong đầu tang thi ra, giả bộ dùng nước rửa sạch rồi bỏ vào trong ba lô, kì thực là tinh hạch đã bị Đường Yên ném vào trong không gian, tận thế bùng nổ đã được gần sáu tháng, tang thi tiến hóa càng ngày càng nhiều, mặc dù không đạt tới thực lực cao như Thiểm Thực Giả nhưng cũng không tệ, Đường Yên không thể không hoài nghi vốn Ba Hành Giả và Liệp Sát Giả nên xuất hiện vào đầu tháng sau đã tiến hóa hay không?

Hôm nay là ngày mười sáu tháng bốn, trước thời gian tang thi tiến hóa hơn một tháng, cũng chính là thời kì phủ bóng đen lên tương lai! Đường Yên nhắm mắt lại, bắt đầu nhớ lại tình tiết trong tác phẩm, trong tác phẩm có nói ngày bốn tháng sáu thì tang thi sẽ bao vây căn cứ Thanh Long, đêm đó có ba con Ba Hành Giả tiến vào căn cứ từ lỗ hổng ở bức tường phía Nam, trong lúc nhất thời Đường Yên cảm thấy hơi lo sợ. Dị năng giả có miễn dịch nhất định, cho dù bị tang thi cắn nhưng trước mười hai giờ uống huyết thanh đặc chế thì sẽ không biến thành tang thi nhưng người thường lại không được. Một đêm kia, căn cứ Thanh Long tử thương vô số, vốn căn cứ Thanh Long luôn xếp thứ nhất về thực lực trong bốn căn cứ chỉ trong phút chốc đã rút xuống, về sau khi Hình Liệt Phong lên nắm quyền sau thì mới dần dần hồi phục.

Hiện giờ nhà họ Hạ đang nắm quyền ở căn cứ Thanh Long nhưng khi trải qua chuyện này thì nguyên khí bị tổn thương, ngược lại Hình Liệt Phong trở thành thế lực chiếm cứ một phương, nương theo chuyện này mà lên như điều gặp gió. Trong tác phẩm có nói Trương Tùng trấn thủ thành Nam là người của Hình Liệt Phong, chẳng lẽ lỗ hổng ở thành Nam này là do Hình Liệt Phong cố ý bày ra để tìm một cái cớ kéo nhà họ Hạ xuống đài đồng thời diệt trừ các thế lực dị năng giả khác trong căn cứ Thanh Long sao? Con người đen thâm thúy của Đường Yên lóe lên sát ý lạnh như băng, lần bao vây của tang thi này, bác sĩ Đường vì bận tâm sở nghiên cứu chứa quá nhiều tài liệu nên rút lui quá muộn, cuối cùng bị thương do cuộc chiến đấu ác liệt của Ba Hành Giả và dị năng giả, thiếu chút nữa mất mạng, sau đó Luru Thâm Nhã ra tay cứu Bác sĩ Đường một mạng, cũng chính lúc này bác sĩ Đường đã vô tình lộ ra việc tinh thần lực có ảnh hưởng đến thực lực của dị năng giả và cách tu luyện tinh thần lực, chính hành động hoàn toàn vô tâm này của Bác sĩ Đường đã dẫn ông tới tử thần.

Sau khi Luru Thâm Nhã biết được việc này thì lập tức tiết lộ cho Hình Liệt Phong biết làm cho Hình Liệt Phong dốc hết toàn lực ủng hộ việc nghiên cứu của bác sĩ Đường, đến khi nghiên cứu thành công thì trong một tình huống ngẫu nhiên, bác sĩ Đường biết được chân tướng cái chết của Đường Yên từ trong miệng Từ Viện, đau thương xen lẫn với tức giận khiến bác sĩ Đường từ chối giao thành quả nghiên cứu cho Luru Thâm Nhã không nghĩ tới lại rước lấy họa sát thân.

Đường Yên hít sâu một hơi, cố gắng nhớ lại các tình tiết trong tác phẩm. Từ lúc cô nhập vào thân xác này thì tình tiết trong tác phẩm bắt đầu có sự thay đổi cho nên có rất nhiều việc cô phải chuẩn bị trước mà việc cấp bách nhất hiện tại là phải nhanh chóng gặp bác sĩ Đường, Bác sĩ Đường chuyên nghiên cứu về sinh vật vì vậy căn cơ ở căn cứ Thanh Long cũng không sâu, việc này không thể nghi ngờ là rất bất lợi, nếu trong tay bác sĩ Đường có quyền lực thì Luru Thâm Nhã sẽ không dám tùy tiện ra tay, xem ra cô cần phải làm rất nhiều chuyện...

“Còn bao lâu mới đến căn cứ Thanh Long?” Đường Yên hỏi.

“Khoảng một ngày.” Dịch Thao uống một hớp nước, mờ mịt nhìn thành trấn phố tiêu điều, từ thành phố Thanh Ninh đi huyện Vân Thương có ba con đường, bọn họ và Hình Liệt Phong đã tách ở công ty điện tử nên hướng đi cũng khác nhau. Hai bên đều không hiểu rõ nhau, đều lo lắng đối phương sẽ ngang chân mình cho nên tốt nhất là tách ra hành động.

“Một ngày!” Đường Yên nhăn mày, còn tới mười mấy giờ nữa, huyện Vân Thương phía Nam của thành phố Thanh Ninh, giáp với tỉnh Hải Tây, vị trí địa lý hẻo lánh, địa hình cao chót vót, lúc trước lựa chọn này làm căn cứ chính là do vị trí địa lí dễ thủ khó công này, từ thành phố Thanh Ninh đến huyện

Vân Thương thì mất khoảng năm giờ, từ huyện Vân Thương đến căn cứ Thanh Long gần bốn giờ, Dịch Thao nói một ngày với điều kiện là không rẽ đi đường nào khác.

“Hiện tại chúng ta đang ở huyện Đại Than, từ huyện Đại Than đến huyện Vân Thương phải hơn bốn giờ, đường cũng không dễ đi như từ huyện Ninh Thiệu đến huyện Vân Thương, tuy nhiên dân cư bên này ít hơn bên huyện Ninh Thiệu ba lần, cộng thêm không cách căn cứ Thanh Long quá xa cho nên bên kia thường xuyên phái quân đội đến thanh lý mặt đường cho nên ít tang thi hơn.” Dịch Thao nói.

Lúc trước khi chọn đường đi anh ta đều chọn con đường có ít tang thi nhất để đảm bảo an toàn. Bọn họ không có nhiều người, một khi bị đàn tang thi bao vây thì rất có khả năng toàn quân bị diệt.

“Huyện Vân Thương đã bị phá hủy rồi sao?” Hầu Tích Hoa hỏi.

Sau khi bệnh độc tang thi bùng nổ, tận thế bùng nổ, tận thế bùng nổ, chỉ trong một đêm thành phố phồn hoa đã hóa thành địa ngục đầm máu, không còn cảnh tượng náo nhiệt, sầm uất ngày xưa nữa, chỉ còn lại cảnh tượng tiêu điều trên nền đất lạnh như băng. Huyện Vân Thương cách căn cứ Thanh Long không xa, trước tận thế căn cứ Thanh Long là căn cứ quân sự, các loại vật tư đều được dự trữ đầy đủ. Dân cư của huyện Vân Thương khoảng bảy sáu vạn, chung quy là vẫn chưa tới trăm vạn, tổng diện tích là 2913 kilomet vuông, khu hành chính có mười tám thị trấn. Lúc tận thế mới bắt đầu, dân cư bị mắc bệnh độc tang thi không nhiều lắm, nếu kịp thời ra tay thanh lý thì vẫn có thể an toàn.

Sở dĩ tận thế bùng nổ nhanh như vậy chủ yếu là do loài người không dự đoán được tốc độ lây lan của bệnh độc quá nhanh, chỉ cần bị cắn là sẽ mắc bệnh, vì không kịp thời xử lý tốt người lây cho nên chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi mà tai họa đã lan ra toàn cầu.

Dịch Thao lắc đầu, nói: “Giữa tháng một, lúc tôi và Tiểu Thiên đi về phía nam thì huyện Vân Thương còn chưa bị phá hủy, bây giờ đã hơn ba tháng trôi qua, tình huống cụ thể thế nào thì tôi cũng không biết được.”

Hiện tại ngoại trừ căn cứ lớn thì những căn cứ nhỏ không có công cụ truyền tin, nếu lợi hại một chút thì có thể tìm được thiết bị chiếu sáng nhưng sau khi bệnh độc tang thi bùng nổ thì toàn bộ các công trình kiến trúc đều tê liệt, đài truyền hình lại cách nhà máy năng lượng nguyên tử khá xa nếu muốn khôi phục thì phải huy động sức người rất lớn, bây giờ người còn không đủ thì ai rảnh để quan tâm đến chuyện đó nữa.

Đường Yên dựa vào cửa sổ xe, sau khi Mạnh Lộ rời khỏi công ty điện tử thì không mở miệng nói chuyện nữa, còn Miêu Trạch lại cảm xúc xích trong tay chơi đùa với Buster đang nằm trên vai Đường Yên. Dịch Thiên lại bảo vệ cho Hầu Húc Kiều, thỉnh thoảng chỉ cho Hầu Húc Kiều nên công kích vào nhược điểm của tang thi như thế nào, Hầu Húc Kiều học rất nghiêm túc, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra cứng cỏi đối lập rõ ràng với Chu Nhã đang co đầu rút cổ.

Ở tận thế, khuôn mặt xinh đẹp giống như con dao hai lưỡi, giống như Chu Nhã dựa vào sự xinh đẹp của mình để sống bám vào đàn ông thì rất khó để nói trước tương lai nên khi Chu Nhã thấy Hầu Tích Hoa không chú ý thì cố tình quyến rũ Dịch Thao và Tiểu Đức Huy, phụ nữ đến mức như Chu Nhã thì xem như là cực phẩm rồi! Dù không muốn ở cùng với Hầu Tích Hoa nữa nhưng cũng đừng quên nhà họ Hầu chính là người cầm quyền của căn cứ Bạch Hồ, nếu chuyện nhỏ này bị Hầu Tích Hoa biết thì Chu Nhã còn có kết cục tốt hay sao? Mệt cho cô ta còn tưởng mình làm rất kín kẽ, không ai phát hiện...

“Anh có nghe thấy tiếng gì không?” Đường Yên xoay người nhìn bốn phía, bây giờ bọn họ ở thôn Hoàng Bắc gần huyện Đại Than, nơi này vừa mới được quân đội thanh lý nên đường xá cũng coi như sạch sẽ, chỉ có mấy xác chết tang thi mà Đường Yên vừa đánh chết hồi nãy, xa xa là những đồng ruộng đầy lúa mạch non, tháng mười hai năm trước bệnh độc tang thi bùng nổ nên không có ai chăm sóc, tuy nhiên lúa mạch non mọc rất tốt, đã bắt đầu ra lá, qua hơn hai tháng nữa là có thể thu hoạch được, tuy nhiên lúc này tất cả mọi người đều vội vàng thanh lý tang thi, đa số lương thực được sử dụng hiện tại đều là đồ dự trữ trong kho, ngoại trừ đồng ruộng hay cây nông nghiệp được trồng ở căn cứ thì không mấy người để ý đến những cây mọc hoang này.

“Tiếng ư? Tiếng gì?” Dịch Thao lập tức cảnh giác, lấy súng ra cẩn thận nhìn xung quanh.

Những người khác cũng đề cao cảnh giác, nhìn chằm chằm đồng ruộng xanh lá mạ ở phía trước, tầm mắt dừng lại ở căn nhà gỗ cách chỗ bọn họ khoảng năm mươi mét, căn nhà có chút cũ kỹ, mái ngói trên nóc nhà đã chuyển sang màu đen, bên cạnh phòng bếp là chuồng heo và chuồng gà, trước căn nhà là hàng rào, cách hàng rào không xa là mấy vết máu màu đỏ sẫm, tiếng động truyền ra từ căn phòng bếp đã bị sập một nửa.

“Là người sao?” Miêu Trạch nghi ngờ nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 32

“Không biết, cẩn thận một chút!” Đường Yên lắc đầu, khoảng cách quá xa nên không thể dùng tinh thần lực để điều tra được. Dịch Thao ra hiệu bảo Dịch Thiên dẫn mọi người vào trong xe trước còn anh và Tiểu Đức Huy thì đuôi theo Đường Yên, chậm rãi đi đến căn nhà gỗ ở phía trước. Bọn họ đi qua rừng cây dương liễu đến trước nhà gỗ, sau đó cẩn thận nhìn xung quanh: “Thình thịch...”

Đột nhiên có tiếng va chạm từ trong phòng truyền ra kèm theo với tiếng gào thét. Cửa gỗ bị phá nát hơn một nửa lộ ra cái xác tang thi khô héo, da đã

thối rửa, thịt ở dưới màng da thối rửa chuyển thành màu đen tàn ra mùi hôi gay mũi, cho dù khoảng cách khá xa thì vẫn có thể ngửi được thứ mùi tanh tưởi này.

“Tang thi sao?” Nghe thấy tiếng động lạ, Đường Yên hơi dừng lại, nghiêng đầu quay đầu sang nhìn Dịch Thao.

Tiếng động vừa rồi hẳn là người tiếng rên rĩ, còn có thể là người được cả mùi máu trong không khí, tang thi bên trong căn nhà càng nhảy lên vui vẻ, lực va chạm càng ngày càng mạnh hơn, tiếng gào thét ghê rợn làm cho người ta hoảng hốt. Đám người Đường Yên bất giác dừng lại, vẻ mặt nghiêm trọng, cẩn thận nhìn căn nhà.

“Ngoài sân đã bị thanh lý sạch sẽ, không có khả năng tang thi vô duyên vô cớ chạy vào trong phòng được, chắc hẳn có người sống sót, chúng ta nhanh chóng vào trong giết chết tang thi, cứu người may mắn sống sót ra.” Dịch Thao nhún mày, trầm giọng nói.

Mọi người nghe vậy thì bình tĩnh, cầm chặt súng ống trong tay, bước chân nhẹ nhàng, chậm chạp đến gần nhà gỗ, Dịch Thao đi tuốt ở đằng trước, Tiểu Đức Huy và Mạnh Lộ bọc ở phía sau, Đường Yên và Miêu Trạch thì một trái một phải ở giữa. Đôi mắt nhanh nhạy của Dịch Thao lướt qua hàng rào, ra hiệu bảo Mạnh Lộ nhanh chóng đuổi theo, Mạnh Lộ là đệ năng gia hệ hổ, khi cần thiết có thể làm tắt chân, mấy người Đường Yên đứng ở những vị trí khác nhau, cẩn thận nhìn chằm chằm căn phòng bên trái

Dịch Thao đi tới phòng khách, thân mình dán lên vách tường, khẽ gạt đầu sau đó nhấc chân đạp mạnh vào cửa gỗ: “Rầm...” Cánh cửa gỗ vốn đã bị tang thi phá nát bé đổ sụp xuống lộ ra căn phòng vốn đã không lớn lắm lại còn vô cùng lộn xộn, không ít vết máu đã biến thành màu đen.

“Gào gào...” Cửa vừa sụp xuống thì lập tức có một bóng đen lao ra, động tác linh hoạt hơn nhiều so với tang thi mà bọn họ đã gặp trước kia, bình thường tay chân của tang thi đều cứng ngắt nhưng mười ngón tay của tang thi trước mặt này lại hết sức linh hoạt, nếu không phải là tay chân vẫn cứng ngắt thì thậm chí Dịch Thao còn tưởng rằng tang thi này là Thiêm Thực Giả chứ không phải tang thi bình thường.

Mạnh Lộ tạo một bức tường đất đập vào tang thi, Dịch Thao thì tập trung vào tên tang thi đang há miệng cực kì dữ tợn đó, trong nháy mắt ba lưỡi dao băng đã cắm vào đầu nó, máu tươi đỏ thẫm phun đầy đất sau đó Dịch Thao lấy dao găm ở trên đùi ra, mở hộp sọ thì tìm thấy một viên tinh hạch. Mạnh Lộ cẩn thận vào nhà xem xét một phen, đột nhiên tầm mắt dừng lại ở trên cánh cửa gỗ bị khóa lại, hiển nhiên tên tang thi này bị người ta cố ý nhốt ở trong phòng.

“Sao vậy?” Dịch Thao lấy nước suối rửa sạch viên tinh hạch trong tay sau đó ngẩng đầu nhìn Mạnh Lộ từ trong phòng đi ra sau đó nhấc chân đá xác tang thi qua một bên.

Mạnh Lộ lắc đầu, nói: “Phòng trống không, bên trong rất lộn xộn, đồ đạc ngổn ngang đầy mặt đất, tuy nhiên hình như tên tang thi này bị người ta khóa ở bên trong.”

Đợi sáu bảy phút thì Đường Yên mới nhìn Dịch Thao và Mạnh Lộ từ bên trong đi ra, trên tay Dịch Thao cầm một viên tinh hạch, trên người còn dính không ít vết máu đỏ thẫm, vẻ mặt hai người đều bình tĩnh, tuy nhiên tàn nhẫn trong mắt lại rất rõ ràng.

“Bên trong có cái gì vậy?” Đường Yên thu hồi tầm mắt, nhẹ giọng hỏi Dịch Thao đang đi tới.

“Không phát hiện gì cả, tang thi kia là bị người ta cố ý giam ở bên trong nhà.” Dịch Thao trả lời, lắc đầu hai cái, không phát hiện thứ gì đặc biệt trong căn nhà đó cả. Tầm mắt anh ta dừng lại ở phòng bếp, hi vọng bên kia có thể có cái gì đó, thôn Hoàng Bắc không xa huyện Vân Thương, nếu nơi này xảy ra chuyện gì thì rất có khả năng sẽ lan đến gần căn cứ Thanh Long, là ai cố ý nhốt tang thi kia ở trong phòng đây?

Đường Yên mấp máy môi, biểu tình lạnh nhạt, ánh mắt lóe lên, cẩn thận dùng tinh thần lực tra xét phòng bếp ở phía bên trái, bây giờ Đường Yên đang đứng ở trong sân, có thể dùng tinh thần lực để dò xét trong phạm vi mười mét, tuy nhiên vì không muốn để lộ tinh thần lực của mình ra ngoài nên Đường Yên cất lực che giấu.

Tiểu Đức Huy đứng ở bên cạnh, trong mắt hiện lên thận trọng, bước hai bước về phía phòng bếp, trên tay hiện lên một ngọn lửa, vẻ mặt cẩn thận, nói: “Thế nào rồi? Nếu không thì tôi đi qua xem thử?”

Đường Yên hơi lắc đầu, nhìn Tiểu Đức Huy, nói khẽ: “Trước tiên đừng đi qua vội, chưa biết rõ ràng bên trong có thứ gì thì đừng nóng vội ra tay.”

Ánh mắt Dịch Thao tối tăm, gạt đầu tán thành: “Đường Yên nói đúng, đừng lỗ mãng ra tay. Trước khi xác định được bên trong là thú hay người thì chúng ta nên án binh bất động.” Nếu đụng phải thú biến dị có tốc độ nhanh thì cho dù là bọn họ rất có khả năng bị thương nặng, cho dù đệ năng gia hệ hổ hồi nhanh hơn người bình thường nhưng cũng chỉ là đối với vết thương nhẹ. Ở tận thế, tất cả các thiết bị chữa bệnh đều bị tê liệt, ngoại trừ những căn cứ lớn thì ở những căn cứ nhỏ, ngay cả một viên thuốc cảm cúm, kháng viêm cũng là hàng hiếm. “Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta cũng không thể không làm gì cả được!” Miêu Trạch gãi đầu, mờ mịt nhìn phòng bếp, phòng bếp sụp đổ cộng thêm chuồng heo và chuồng gà bên cạnh tạo thành một mớ hỗn độn. Nhìn cảnh này thì có vẻ sẽ không xảy ra chuyện gì cả, Miêu Trạch quay đầu nhìn Đường Yên.

“Tôi đi xem thử.” Đường Yên cầm kiếm, bước chân linh hoạt đi về phía phòng bếp, cầm vỏ kiếm gõ nhẹ vào cửa gỗ phòng bếp: “Cộc cộc!” Trong không gian yên tĩnh truyền đến tiếng gõ cửa nghe có vẻ nặng nề.

“Có ai không?” Đường Yên lên tiếng hỏi. Bốn người còn lại theo sát ở phía sau, tất cả đều hồi hộp, không dám thả lỏng. Không ai dám khẳng định thứ bên trong phòng bếp kia là cái gì.

“... Có!” Bên trong truyền đến tiếng trả lời khàn khàn, ngay sau đó đó là vài tiếng ho khan: “Khụ khụ” Trên mặt Hạ Đình hiện một chút vui mừng, vốn tưởng rằng lần này chết chắc rồi, thôn Hoàng Bắc thuộc huyện Đại Than là một thôn vùng núi hẻo lánh, đường đi gấp gềnh khó khăn, đến huyện Vân

Thương có ba con đường nhưng con đường này bình thường ít người đi nhất, nếu không phải ở đây cất giữ nhiều vật tư thì chắc rằng những người cầm quyền sẽ không muốn phái quân đội thanh lý con đường này. Lần này Hạ Đình dẫn theo mười mấy người, xuất phát đến huyện Đại Than quét sạch tang thi biến dị, không nghĩ đến khi tiến vào thôn Hoàng Bắc thì bị chuột biến dị dễ mất tới, mười mấy người nhưng cuối cùng chỉ còn lại Hạ Đình và Cổ Nam sống sót chạy đến căn nhà gỗ này, sau đó lại phát hiện mất cả chân của Cổ Nam bị chuột biến dị cắn, cũng may Hạ Đình phát hiện kịp thời, cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng khóa Cổ Nam ở trong căn phòng bên phải, tuy nhiên cô cũng bị thương vô cùng nặng, đừng nói đến chuyện trở về căn cứ, ngay cả đối phó với vài tên tang thi bình thường thì cũng có lòng nhưng vô lực, sau khi cố gắng giết chết hai tên tang thi ngửi mùi máu mà tới thì chỉ có thể nằm ở trong phòng bếp yên lặng chờ chết...

“Là người, Miêu Trạch, ra tay phá cửa đi.” Đường Yên gập đầu, dùng tinh thần lực tra xét thì thấy bên trong phòng bếp có hai cái xác tang thi, còn có một cô gái bị thương nặng, người dính đầy máu tươi, nửa bên mặt của cô gái đó bị dính máu cho nên không thấy rõ bộ dạng. “Đạ!” Miêu Trạch gập đầu, thoải mái mở cánh cửa gỗ trước mặt ra.

Một mùi hôi thối nồng nặc xông vào mũi, trải qua mấy tháng tận thế thì cũng coi như là quen thuộc với việc này cho nên mọi người bình tĩnh tiến vào, nhìn cô gái đang trong tình trạng kiệt sức nằm trên mặt đất không thể động đậy, trên người nhuộm đầy vết máu.

“Cô không sao chứ!” Đường Yên tiến lên phía trước hỏi. Miêu Trạch cúi người xuống, cẩn thận đỡ Hạ Đình đang nằm trên mặt đất dậy: “Mất máu quá nhiều, hôn mê rồi.” Miêu Trạch đặt tay lên cổ tay Hạ Đình, mạch còn đập nhưng rất yếu, người thì hôn mê bất tỉnh.

“Hạ Đình nhà họ Hạ.” Khi Miêu Trạch vén tóc trên mặt Hạ Đình lên thì Dịch Thao kinh ngạc nhìn cô gái đang nằm trên mặt đất.

“Anh quen sao?” Đường Yên nhướn mày, tầm mắt dừng lại trên người Hạ Đình, cô gái này chính là Hạ Đình! Chính là Hạ Đình bị Lưu Thẩm Nhã tính kế hại chết, đáng về thanh tú, có thể là do nhà họ Hạ là thế gia quân đội nên trên gương mặt thanh tú của Hạ Đình còn có chút khí khái, rất có dáng vẻ oai hùng hiên ngang. “Ừ!” Dịch Thao gập đầu, vẻ mặt khó xử, nói tiếp: “Cô gái này là Hạ tiểu thưHạ Đình, không nghĩ tới lại gặp cô ta ở chỗ này.” Hạ Đình bị thương không nhẹ, bên người lại không có người nào, nếu đưa vào thân phận không tầm thường của Hạ Đình thì chắc hẳn là gặp phải thú biến dị hoặc là tang thi biến dị.”

Tiểu Đức Huy ngồi xổm xuống, nhìn vết thương trên người Hạ Đình mấy lần, ánh mắt hiện lên suy nghĩ sâu xa, mày lại càng nhíu chặt hơn, trên mu bàn tay Hạ Đình lộ ra hai cái dấu răng nhỏ, dấu răng này”Đây là cái gì?” Mạnh Lộ nhìn chăm chăm dấu răng trên mu bàn tay Hạ Đình, bất giác cau chặt mày.

“Không phải là thú em đang nghĩ đến chứ?” Miêu Trạch không nhịn được run rẩy, đứng dậy thối lui vài bước, sắc mặt tái nhợt có chút dọa người, nhìn dấu răng này thì không giống như của những động vật lớn. Ở tận thế, tà răng động vật thú biến dị cỡ lớn còn hơn là thú biến dị loại nhỏ quần cư. “Đúng là như em nghĩ.” Vẻ mặt Đường Yên hơi hay đổi: “Chuột biến dị, chắc là bọn họ gặp phải chuột biến dị, có thể Hạ Đình là dị năng giả nếu không thì bây giờ chúng ta đã gặp tang thi rồi (ý là vì dị năng giả nên chống chọi được, nếu là người bình thường thì giờ này biến thành tang thi rồi).” Dị năng giả bị lây bệnh độc tang thi sẽ trực tiếp tiến hóa thành tang thi biến dị, chỉ số thông minh cao hơn tang thi bình thường tiến hóa thành tang thi biến dị, tay chân cũng càng linh hoạt hơn.

“Chuột biến dị!” Sắc mặt Dịch Thao thay đổi.

“Dịch Thao, cẩn thận!” Đột nhiên khuôn mặt bình tĩnh của Đường Yên hiện lên vẻ hoảng sợ, không chút suy nghĩ vung kiếm lên, trong nháy mắt thanh kiếm xẹt qua Dịch Thao, cắm vào con chuột biến dị ở góc phòng, máu tươi bắn tung tóe, Dịch Thao cũng nhanh chóng tránh đi. H

“Đúng là chuột biến dị.” Đường Yên tiến lên, nắm lấy chuôi kiếm, nhìn con chuột biến dị bị thanh kiếm đâm xuyên qua, con chuột biến dị trước mắt lớn hơn trên gấp đôi chuột trước kia, nghe răng há miệng, hai mắt ửng đỏ mang theo sát khí, quan sát con chuột biến dị bị giết chết, Đường Yên thở ra một hơi, hơi ngồi xổm xuống sờ con chuột biến dị, sự tình càng thêm phiền toái rồi!

Giống như nhận thấy được tâm tình Đường Yên suy sụp, Dịch Thao nhìn Tiểu Đức Huy, trầm ngâm một lát rồi nói: “Tiểu Đức Huy, cậu mang theo Hạ Đình.” Sau đó anh ta cúi xuống, liếc nhìn Đường Yên, nói tiếp: “Đường Yên, cô thấy thế nào, chúng ta có nên lập tức rời khỏi đây không?”

“Lập tức rời đi.” Đường Yên gập đầu, nếu quả thật ở đây xuất hiện chuột biến dị thì trừ khi điều động quân đội quét sạch, nếu không chỉ dựa vào mấy người bọn họ thì không đủ làm món tráng miệng cho chuột biến dị, trước khi đi thì Đường Yên dùng một cái bao cẩn thận bọc xác chuột biến dị lại sau đó bỏ vào không gian, định khi đến căn cứ Thanh Long thì sẽ đưa cho Bác sĩ Đường nghiên cứu.

Trước khi đi cô cũng không quên bảo Mạnh Lộ mang đồ ăn còn thừa phòng bếp, vùng này đã được quân đội thanh lý, tuy nhiên có vẻ quân đội ghét bỏ vùng núi này không có nhiều đồ ăn nên không cẩn thận tìm kiếm, bỏ lại thì đúng là lãng phí. Quân đội chường mất mấy thứ này nhưng không có nghĩa là bọn họ chường mất.

Đừng xem thường nãy con chuột biến dị này, sau này nó gây ra sóng gió lớn đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 33

Đoàn người cẩn thận lái xe tới huyện Vân Thương, bởi vì phải nghỉ ngơi lấy sức ở thôn Hoàng Bắc nên thời gian bị chậm trễ, Hạ Đình ở ghế sau vẫn chưa có tỉnh lại, mặt trời dần dần lên cao nhưng bốn phía vẫn tiêu điều không có bóng người, cũng không có tiếng gà gáy, không có tiếng chó sủa, toàn bộ thế giới tĩnh mịch giống như một tòa thành bị bỏ hoang.

“Két...két....”

Đột nhiên, Miêu Trạch thẳng gấp lại, Đường Yên mở to mắt thì thấy phía trước có ba chiếc xe tải quân dụng. Thấy xe Đường Yên chạy tới thì bọn họ ngừng lại, sau đó có một quân nhân nhảy xuống từ trên chiếc xe dẫn đầu, khoa tay múa chân ra hiệu bảo xe Đường Yên dừng lại, tiếp đó lại có mười mấy quân nhân nhảy xuống xe, tất cả đều cầm súng tự động.

“Xuống xe đi.” Hạ Bác móc súng ngắn ra, đứng ở trước mặt Đường Yên, khuôn mặt non nớt lại tỏa ra sát ý lãnh lẽo, chị cậu ta đã rời căn cứ để đi thanh lý tang thi, dựa theo kế hoạch thì Hạ Đình phụ trách thanh lý tang thi ở tuyến đường qua huyện Đại Than này, thời gian dự định khoảng hai ngày, nhưng bây giờ đã ba ngày trôi qua mà vẫn chưa thấy đội Hạ Đình trở về, vì thế tầng cao của căn cứ lo lắng có khả năng là đã xảy ra chuyện, vì vậy ra lệnh cho Hạ Bác dẫn người ra ngoài tìm kiếm.

“Mấy người từ đâu đến?” Hạ Bác hỏi, tầm mắt dừng ở trên người Đường Yên, trong mắt lóe lên một chút kinh ngạc.

“Là người còn sống sót ở căn cứ gần thôn Hồng Mao, tỉnh Quảng Nam.” Đường Yên trả lời, nhìn thấy khuôn mặt người này tương tự Hạ Đình thì hẳn là người nhà họ Hạ, không hồ là nhà họ Hạ nắm trong tay quyền lực đứng đầu một phương, xe tải quân dụng và trang bị trên người đều cực kì đầy đủ.

“Hạ Bác, là cậu!” Hầu Tích Hoa xuống xe, vui sướng nhìn Hạ Bác.

“Chú Hầu, Húc Kiều, tại sao hai người lại ở đây?” Hạ Bác kinh ngạc nhìn Hầu Tích Hoa đi lên phía trước, tầm mắt quét một vòng, trên mặt xẹt qua kinh ngạc, nhà họ Hầu nắm trong tay căn cứ Bạch Hồ, thực lực không yếu hơn nhà họ Hạ, tuy nhiên đó là ở vùng Hoa Nam, cách căn cứ Thanh Long khá xa, vì sao Hầu Tích Hoa lại xuất hiện ở đây?

“Nói thì dài dòng, Hạ Bác, cháu đang đi đâu vậy?” Hầu Tích Hoa thở phào, giọng điệu thoải mái không ít.

“Ba ngày trước chị cháu theo lệnh ra ngoài thanh lý tang thi trên tuyến đường qua huyện Đại Than này, tuy nhiên đã ba ngày trôi qua mà chị cháu vẫn chưa quay trở lại căn cứ, vì vậy tầng cao của căn cứ bảo cháu ra ngoài xem thử có phải ở huyện Đại Than đã xảy ra tình huống gì đó không nằm trong dự đoán hay không.” Năng lực của Hạ Đình không tệ, sau khi thức tỉnh dị năng hệ mộc thì thực lực của Hạ Đình luôn xếp trong top mười ở căn cứ hơn nữa Hạ Đình lại xuất thân trong gia đình có truyền thống quân đội, từ nhỏ đã lớn lên ở quân doanh nên thực lực không hề yếu hơn những người đàn ông trong quân đội.

“Hóa ra là ra ngoài tìm kiếm Hạ Đình! Lúc trước chúng tôi đã gặp chị cậu ở thôn Hoàng Bắc nhưng vì chị cậu bị thương quá nặng nên đến bây giờ vẫn chưa có tỉnh lại.” Dịch Thao nói xong thì mở cửa xe, vì không thừa quần áo, thuốc men cũng không có nhiều lắm nên Dịch Thiên chỉ băng bó đơn giản cho Hạ Đình, cũng may là Hạ Đình có mang theo huyết thanh cho nên Dịch Thiên lập tức tiêm huyết thanh vào tĩnh mạch Hạ Đình để phòng ngừa biến dị. Chắc hẳn Hạ Đình không đoán được rằng từ lúc mình bắt đầu thanh lý tang thi thì đã bị tang thi chuột theo dõi cho nên mới làm cho toàn quân bị diệt.

“Cái gì?” Hạ Bác vội vàng tiến lên, sau nhìn nhìn thấy rõ Hạ Đình đang hôn mê ở ghế sau thì cẩn thận bế Hạ Đình lên.

“Nhị thiếu, cẩn thận.” Đột nhiên người quân nhân ở phía trước cầm chặt súng, sắc mặt trầm xuống, cảnh giác nhìn tang thi bị hấp dẫn bởi tiếng ồn mà đến, một tháng thì có khoảng hai ba lần căn cứ phải người đi thanh lý tang thi ở những vùng xung quanh, đột thanh lý lần trước mới đây không lâu nhưng bây giờ vẫn có nhiều tang thi nghe mùi máu mà đến, bọn tang thi cực kì hưng phấn, gào thét đánh tới, có khoảng năm sáu chục tên tang thi bị tiếng ồn hấp dẫn mà đến, trong đó có vài tên có động tác rất nhanh.

Đám người bên Hạ Bác ra tay trước, kĩ thuật bắn súng của quân nhân cực kì chính xác, Hầu Tích Hoa vội vàng lui về phía sau, Chu Nhã thì sợ tới mức hai chân run rẩy, dùng sức che miệng, không dám lên tiếng vì sợ Dịch Thiên sẽ ra tay đánh mình, Dịch Thiên không nói nhiều, tính cách rất lạnh lùng, mỗi lần đều trực tiếp ra tay, so với những người khác thì Chu Nhã lại càng sợ Dịch Thiên hơn.

“Miêu Trạch, nghiêm túc một chút!” Đường Yên nhìn thấy một tên tang thi đánh lên Miêu Trạch thì lập tức tuốt kiếm ra khỏi vỏ, dưới ánh mặt trời mũi kiếm lóe lên ánh sáng lạnh chói mắt, thân thủ mềm mại linh hoạt, thanh kiếm trong tay Đường Yên như có sinh mệnh theo Đường Yên nhẹ nhàng nhảy múa, mỗi chiêu đều có thể giết chết tang thi.

Đường Yên không phát hiện mọi người đều đang thất thần nhìn mình, ngay cả Hạ Bác đang ôm Hạ Đình đứng bên cạnh xe quân dụng cũng không nhận được mà căng thẳng, hàm ý liếc Đường Yên một cái sang đó đặt Hạ Đình lên trên xe tải quân dụng.

Rất nhanh mọi người đã giải quyết đàn tang thi đang chặn đường xong, năm chiếc xe nhanh chóng chạy về phía căn cứ Thanh Long, dọc đường đi rất yên ả vì vùng này thường xuyên có quân đội ra ngoài thanh lý, có thể cảm giác rõ ràng điều này khi đi vào huyện Vân Thương, ngay cả mùi vị tanh tưởi của tang thi trong không khí cũng nhạt dần.

“Miêu Trạch, Mạnh Lộ, hai em còn người thân hay bạn bè ở căn cứ không?” Đường Yên từ từ nhắm hai mắt, lên tiếng hỏi.

“Không có, Miêu Trạch chỉ còn lại có một mình em.” Miêu Trạch chán nản nói, nghĩ đến cái chết thảm của ông thì hai tay đang cầm lái siết chặt lại, trán nổi đầy gân xanh.

Mạnh Lộ lắc đầu, giọng nói khàn khàn vang lên, lạnh nhạt nói: “Em chỉ có một mình mẹ là người thân!”

Đường Yên liếc nhìn Mạnh Lộ, Miêu Trạch không có người thân hay bạn bè thì cô không cảm thấy kỳ quái, Miêu Trạch và căn cứ Thanh Long cách nhau khá xa, tuy Miêu Trạch từng học đại học ở thành phố Thanh Ninh, nhưng tận thế đã được nửa năm, bạn tốt ngày xưa còn sống hay không là một chuyện khó nói được. Ngược lại lời nói của Mạnh Lộ lại làm cho Đường Yên hơi kinh ngạc, qua thời gian ở chung này thì không khó để nhận ra Mạnh Lộ không giống người bình thường, rất có khả năng xuất thân không phú cũng quý vì vậy mới làm cho Đường Yên cảm thấy kỳ quái, thực lực như vậy hẳn là đã sớm đến căn cứ Thanh Long, tại sao lại còn bị Lý Dân quản chế?

“Hai em đều là dị năng giả, chế độ ở căn cứ đã được hoàn thiện nên tự nuôi sống mình không phải là việc khó, tuy nhiên có một chuyện chị phải nhắc nhở...” Đường Yên lạnh lùng liếc hai người một cái sau đó nói tiếp: “Chuyện gì có thể nói, chuyện gì không thể nói chị hi vọng trong lòng hai em hiểu rõ.”

Tạm thời chuyện Buster vẫn chưa thể lộ ra ngoài được, trong căn cứ ngư long hỗn tạp, loại người gì cũng có, nếu để cho người khác biết được Buster khác thường thì không biết ra xảy ra chuyện gì. Ngón cái Đường Yên nhẹ nhàng đẩy vô kiểm, nhìn chằm chằm Miêu Trạch.

“Chị Yên, em không người thân, không bạn bè, em có thể đi theo chị hay không?” Miêu Trạch kiên định nhìn Đường Yên, thời khắc rời khỏi Miêu Trạch thì cậu đã quyết tâm đi theo Đường Yên, suốt dọc đường đi sau khi cậu nhìn thấy Đường Yên trầm ổn bình tĩnh, thực lực mạnh mẽ thì ý định này càng rõ ràng.

Mạnh Lộ ngẩng đầu nhìn Đường Yên, nói: “Mạng của em là do chị cứu được, bán lại cho chị thì có là gì (bán mạng đó)! Nhưng mà em có một điều kiện, sau này chị có thể giúp em làm một chuyện hay không?”

Đón nhận ánh mắt âm trầm của Mạnh Lộ, Đường Yên nghiêm túc đánh giá cậu ta. Đường Yên cẩn thận nhớ lại tình tiết trong tiểu thuyết, quả thật trong đó không đề cập đến người nào tên là Mạnh Lộ, đoán chừng chỉ là người qua đường, vì thế gật đầu: “Có thể, chỉ cần không vượt ra ngoài phạm vi khả năng của chị là được.”

Giữa đường thì mọi người có ngừng lại một lần, ăn vài thứ rồi lại tiếp tục lên đường.

Mặt trời dần dần ngã về Tây, cảnh vật hai bên đường xẹt qua rất nhanh, Đường Yên cẩn thận đánh giá huyện Vân Thương thì phát hiện ở đây xe cô đi lại qua lại khá nhiều, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy người đi bộ ở trên đường.

Trước khi mặt trời xuống núi thì đám người Đường Yên đã tới được căn cứ Thanh Long, cửa chính làm bằng sắt thép kiên cố, căn cứ được bao bọc bởi tường thành làm bằng xi măng, chỉ chưa lại bốn cửa Đông, Tây, Nam, Bắc, mỗi cửa đều có người tuần tra gác hai mươi tư trên hai mươi tư giờ, đám người Đường Yên đi vào căn cứ từ cửa phía Nam, Hạ Bắc xuống xe đi phía trước dẫn đường, cậu ta đứng ở ngoài cửa sắt bảo người ở bên trong mở cửa, có Hạ Bắc dẫn đường nên đám người Đường Yên không bị làm khó dễ, rất nhanh đã vào được căn cứ.

“Anh ta là ai vậy?” Đường Yên chỉ vào một người đàn ông khỏe mạnh đang đứng sắp xếp trật tự ra vào của mọi người, cô vẫn luôn cảm thấy người đàn ông này không đơn giản, hung ác nham hiểm bị giấu rất sâu trong khuôn mặt bình thường.

“Trương Tùng, người bảo vệ của cửa Nam.” Người phụ trách kiểm tra cổng vào trả lời. Về mặt ăn cần nhìn Trương Tùng, giọng điệu mang theo cung kính.

“Trương Tùng...” Đường Yên thì thầm, ánh mắt phức tạp nhìn Trương Tùng, nhất định phải tìm cơ hội loại bỏ người này nếu không thì hậu quả rất khó lường. Đường Yên hít sâu một hơi, âm thầm nhớ kỹ bộ dạng của Trương Tùng, đợi sau khi ổn định thì phải lên kế hoạch mới được.

Sau khi kiểm tra balo, xe và nộp một số lượng vật tư nhất định thì mọi người được phân vào mộ căn nhà trệt giản dị. Tất cả mọi người đi vào căn cứ đều phải kiểm tra xem có bị thương hoặc là bị lây bệnh độc tang thì hay không, sau hơn một giờ thì Đường Yên mới từ bên trong đi ra thì nhìn xung quanh tất bật xây thêm mười mấy cái nhà trệt, bên ngoài mỗi nhà đều có quân nhân đóng trú, nếu phát hiện tình hình không đúng thì trực tiếp giết chết.

“Gào...” Đột nhiên căn nhà trệt thứ ba bên trái truyền đến một tiếng gào thét, sau đó có một người phụ nữ chạy ra từ bên trong, khuôn mặt xanh lét, tứ chi bắt đầu xơ cứng, hung hãn đánh mọi người xung quanh, lập tức có một tiếng súng vang lên, chắc hẳn người bị lây bệnh độc tang thì không lâu nên vẫn chưa hoàn toàn biến thành tang thi thì đã bị bắn bẻ đầu, máu văng tung tóe trên mặt đất, nhất thời xung quanh vang lên tiếng thét chói tai.

Đường Yên híp mắt lại, Thanh Long có thể trở thành căn cứ đứng đầu cũng không phải là không có lý do, quản lý quân sự hóa khắc nghiệt như vậy không thua kém chút nào so với những doanh trại trọng yếu trước đây. Khó trách nơi này dám nhận người từ bốn phương tám hướng đổ tới, thì ra là có chiều này, xung quanh những căn nhà trệt này có ít nhất là năm mươi quân nhân tuần tra, những người này sẽ không để cho bất cứ chuyện gì vượt ra khỏi tầm kiểm soát...

Sau khi kiểm tra xong thì phải đi đến tòa nhà phía sau những căn nhà trệt đăng kí thông tin, bởi vì tận thế bùng nổ đột ngột nên cục dân chính đã bị phá hủy, vì vậy khi vào trong căn cứ thì phải đăng kí lại lần nữa nhưng có không ít người đều dùng tên giả chứ nói gì đến những thông tin khác, tuy nhiên, đây là tận thế, ai thèm quan tâm tới người khác là ai chứ?

Dịch Thao vừa mới đi ra khỏi nhà trệt liền tiến lên chào hỏi Đường Yên sau đó dẫn Hầu Tích Hoa đi trước, thân phận của Hầu Tích Hoa không tầm thường, sau khi tiến vào căn cứ thì lập tức còn có người tới đón bọn họ đi.

Đường Yên nhìn theo ba người nhà Hầu Tích Hoa rời đi, sau đó đi đến tòa nhà ở phía sau. Khi Đường Yên cầm bảng đăng kí lên thì thấy phía trên chỉ có vài mục đơn giản, tên, giới tính, ngày tháng năm sinh, cuối cùng là có thức tỉnh dị năng hay không, thức tỉnh loại dị năng nào thì đánh dấu vào chỗ đó.

Khóe miệng Đường Yên cong lên thành nụ cười nhạt, nhà họ Hạ này quả thực là rảnh rồi, Đường Yên nhanh chóng cầm bút điền thông tin: Đường Yên, nữ, tháng 7 năm xx, khi tới mục có thức tỉnh dị năng hay không thì bất giác dừng lại, sau khi suy nghĩ một lát mới đánh dấu vào chỗ dị năng lỗi điện. Ở tận thế này không cần phải giấu thực lực, so với người thường thì địa vị của dị năng giả rất cao, vì vậy không cần phải sợ phiền toái mà khiến bản thân bị

thiệt thòi, phổ biến dị năng thì càng có tính uy hiếp hơn là giấu diếm.

Mạnh Lộ và Miêu đều đánh dấu trên mục dị năng hệ thổ và dị năng hệ kim, người nhận thông tin thấy ba người bọn họ đều là dị năng giả, trong đó Đường Yên còn là dị năng giả lõi điện hiếm thấy thì sắc mặt lập tức thay đổi, khuôn mặt lạnh lùng nhanh chóng chuyển sang tươi cười đưa cho đám người Đường Yên ba cái huy hiệu màu bạc. Dưa theo chế độ của căn cứ thì có màu trắng, bạc, vàng, đen. Màu trắng đại biểu cho người bình thường, màu bạc là dị năng giả, màu vàng là người trong quân đội, còn các nhân viên nghiên cứu đặc thù khác thì màu đen, đồng thời cũng dựa vào màu của huy hiệu để xếp cấp bậc cho người đó, những người có huy hiệu màu trắng thì thuộc cấp thấp nhất, muốn đổi đồ ăn thì phải tích điểm rồi dùng số điểm đó để đổi lấy đồ vật.

“Đường Yên? Cô có quan hệ gì với bác sĩ Đường ở trung tâm nghiên cứu sinh hóa không?” Hai mắt của người tiếp đón nóng rực nhìn chăm chăm Đường Yên, trên bảng nhiệm vụ của căn cứ có treo một nhiệm vụ cấp B, người giao nhiệm vụ chính là bác sĩ Đường của trung tâm nghiên cứu sinh hóa, nhiệm vụ là tìm một cô gái.

“Bác sĩ Đường là ông nội của tôi.” Đường Yên thản nhiên nói.

“Hóa ra cô chính là Đường tiểu thư, Đường tiểu thư, mời đi bên này, ba tháng trước bác sĩ Đường đã treo nhiệm vụ cấp B để tìm kiếm Đường tiểu thư ở khắp nơi, không ngờ Đường tiểu thư lại tự trở về căn cứ.” Sau khi nói xong thì người tiến đón đứng dậy, nhiệt tình dẫn Đường Yên vào trong căn cứ.

Dọc theo đường đi thì thỉnh thoảng người tiếp đón giới thiệu cho Đường Yên về tình huống của căn cứ, sau khi đi bộ khoảng chừng ba mươi phút thì hai người dừng lại ở trước một tòa nhà nằm sâu trong căn cứ về phía Tây, tòa nhà này có mười lăm tầng, quân nhân đóng ở đây không nhiều lắm, không giống như các tòa nhà khác, xung quanh đều có rất nhiều quân nhân đóng trú và tuần tra canh gác.

“Đây là trung tâm nghiên cứu sinh hóa của căn cứ, bác sĩ Đường ở tầng mười ba mười ba.” Lưu Minh giới thiệu, sau đó đi vào trong tòa nhà chào hỏi người bảo vệ, ngoài trừ những nhân viên nghiên cứu trong trung tâm nghiên cứu sinh hóa thì người khác không được đi vào, Lưu Minh dẫn Đường Yên đến trước trung tâm nghiên cứu sinh hóa thì không thể đi được nữa, trước khi đi anh ta còn không quên lấy lòng Đường Yên.

Bác sĩ Đường được coi là một ngôi sao sáng, một người nghiên cứu kì cựu trong giới sinh hóa, danh vọng ở căn cứ cực cao, huyết thanh dự phòng cho dị năng giả là do Bác sĩ Đường nghiên cứu ra, ngoài trừ huyết thanh thì còn có bạc đạn chuyên sử dụng cho thú biến dị, đồng thời các trang thiết bị khác cũng không thể thiếu bàn tay của bác sĩ Đường.

Mặc dù bác sĩ Đường không có quyền lực ở căn cứ nhưng danh vọng lại cao hơn người khác rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 34

“Bệnh độc tang thi đã bùng nổ gần nửa năm rồi mà tại sao vẫn chưa có tin tức của Yên Nhi? Căn cứ có mấy chục vạn người mà không tìm được một người sao?” Bác sĩ Đường lạnh lùng nói.

Yên Nhi là cháu gái ông, tính tình bướng bỉnh kiêu căng, không bằng Thẩm Nhã khéo đưa đẩy, hiểu lòng người. Trước tận thế thì tính tình này của Yên Nhi cũng không tính là gì hơn nữa còn có Thẩm Nhã theo bên cạnh che chở và gia thế của nhà họ Đường nên nhất định sẽ không có người nào dám làm gì Yên Nhi nhưng tận thế bùng nổ, hết thầy đều thay đổi cho nên ông lo lắng Yên Nhi sẽ xảy ra chuyện.

Dựa theo số liệu mới thu thập gần đây nhất thì tang thi tiến hóa càng lúc càng nhanh, thời gian tang thi biến dị càng ngắn. Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa thì loài người sẽ đến bước đường cùng, vì thế tầng cao của căn cứ hi vọng bọn họ có thể mau chóng nghiên cứu đẩy nhanh tốc độ tiến hóa của dị năng giả, đồng thời phải tìm ra cách để khống chế bệnh độc tang thi, đây cũng trở thành vấn đề chủ yếu cần nghiên cứu. Bọn họ phát hiện ra bệnh độc tang thi có thể kích thích tiềm năng của loại người ở một trình độ nhất định, do đó nếu loại người tự nâng cao thực lực của mình, miễn nhiễm bệnh độc tang thi, loại bỏ sự xơ cứng tang thi và việc này được thực hiện trên quy mô lớn thì chắc chắn con người sẽ bước sang một kỷ nguyên mới đầy vui vẻ.

Tóc bác sĩ Đường hơi ngắn màu trắng, áo blouse trắng sạch sẽ chỉnh tề, găng tay cũng màu trắng.

Khuôn mặt có nhiều nếp nhăn đang tỏ vẻ tức giận, tầng cao của căn cứ đã hứa sẽ phái người ra ngoài tìm kiếm Yên Nhi giúp ông vì vậy ông chịu ở lại đây giúp đỡ, nếu không dựa vào năng lực của ông sau khi rời khỏi căn cứ thì lo gì không có chỗ đi. Ở tận thế, ai không biết việc nghiên cứu sinh hóa là quan trọng nhất, huyết thanh mà dị năng giả sử dụng, bạc đạn dùng để đối phó với thú biến dị và những nghiên cứu phát triển vũ khí mới nhất, có cái nào mà không dính dáng đến nghiên cứu sinh hóa. Bác sĩ Đường đã nổi tiếng trong giới nghiên cứu sinh hóa từ rất lâu trước kia cho nên có thể nói ông là ngôi sao sáng, là đối tượng mà bốn căn cứ lớn đều muốn có được.

So với căn cứ Thanh Long thì bác sĩ Đường lại càng thích căn cứ Bạch Hồ hơn, không phải là căn cứ Thanh Long không tốt mà là thiết bị của căn cứ Bạch Hồ hoàn thiện hơn, cũng tiện cho việc nghiên cứu của ông hơn. Chẳng qua lúc trước nghĩ đến căn cứ Thanh Long gần chỗ Yên Nhi gả nhất nên ông chỉ có thể bất đắc dĩ lựa chọn thỏa hiệp rồi gia nhập căn cứ Thanh Long, dù vậy tận thế đã đến nửa năm nhưng bên căn cứ vẫn không có bất cứ một tin tức chính xác nào về Yên Nhi. Thậm chí ba tháng trước ông không tiếc thứ gì phát ra nhiệm vụ cấp B nhưng vẫn không có tin tức gì về Yên Nhi như cũ, điều này làm cho ông không thể yên tâm được, năm đó ba mẹ Đường Yên mất sớm, Đường Yên là do một tay ông nuôi lớn, vì lo lắng cô cô đơn không

có bạn chơi chung nên ông có ý nhận nuôi Lưu Thấm Nhã để làm bạn với Yên Nhi.

“Thầy, thầy đừng có gấp! Nói không chừng Yên Nhi đã tự động trở về căn cứ rồi.” La Bản Hồng trầm giọng nói, anh đi theo bác sĩ Đường sớm nhất, lớn hơn Đường Yên mười sáu tuổi, xem như là nhìn Đường Yên lớn lên cho nên cực kỳ cưng chiều Đường Yên hơn nữa cũng không thích việc bác sĩ Đường coi trọng Lưu Thấm Nhã, vì vậy anh đã nhiều lần khuyên bảo Đường Yên phải cẩn thận với Lưu Thấm Nhã.

Anh cảm thấy Lưu Thấm Nhã còn tuổi nhỏ nhưng suy nghĩ quá quá nặng nề sâu xa, người như thế đi theo bên cạnh Yên Nhi thì sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra chuyện.

“Thầy, anh Bản Hồng nói không sai. Lại nói có Thấm Nhã ở bên cạnh Yên Nhi cho nên Yên Nhi sẽ không có chuyện gì đâu.” Bác Dương cười nói. Bác Dương là học trò nhỏ nhất của bác sĩ Đường, tính tình sống cởi, ăn nói khéo léo nên thường hay làm cho bác sĩ Đường vui vẻ. Khi Bác Dương nói đến Lưu Thấm Nhã thì không tự giác nhìn sang La Bản Hồng, ánh mắt hơi lóe sáng, Yên Nhi rất thẳng tính, lại bị bác sĩ Đường cưng chiều nên có chút kiêu căng, tận thế lòng người khó dò, có còn sống thật hay không thì rất khó nói được.

“Ai mà không biết bình thường Thấm Nhã cực kỳ che chở Yên Nhi, chỉ cần Yên Nhi không gây chuyện, có Thấm Nhã ở bên cạnh Yên Nhi thì Yên Nhi có thể xảy ra chuyện gì đây?” Triệu Thiên Lâm thân nhiên nói, về mặt không tốt lắm, nếu không phải vì Đường Yên thì sao Thấm Nhã có thể đi đến chỗ quý quai đó, đến bây giờ sống chết vẫn không rõ chứ.

“Triệu Thiên Lâm, lời này của anh là có ý gì, cái gì gọi là Yên Nhi không gây chuyện thì sẽ không xảy ra chuyện?” Bác Dương lạnh lẽo, khó chịu lườm Triệu Thiên Lâm, không phải anh không biết Triệu Thiên Lâm thiên vị Lưu Thấm Nhã nhưng mà Triệu Thiên Lâm nói vậy thì hơi quá đáng rồi.

“Anh... Anh chỉ quá lo lắng cho Thấm Nhã thôi.” Triệu Thiên Lâm rút cổ lại, khi nhìn thấy vẻ mặt tối tăm của bác sĩ Đường thì có chút sợ hãi, Đường Yên là bảo bối trong lòng bác sĩ Đường nhưng anh ta lại quả trách Đường Yên trước mặt bác sĩ Đường, đây không phải là không có việc gì nên tự mua dây buộc mình sao.

“Hừ!” Con mắt của bác sĩ Đường đục ngầu liếc nhìn Triệu Thiên Lâm rồi lạnh nhạt nói: “Cậu đi xuống trước đi! Bản Hồng, Bác Dương đi với thầy đến tòa nhà đăng ký một chuyến, xem thử có tin tức của Yên Nhi hay không.”

Nhìn bóng lưng của Triệu Thiên Lâm xa dần, vẻ mặt của bác sĩ Đường thay đổi, giọng nói lạnh lùng nói: “Đúng là con sói mặt trắng nuôi mãi vẫn không quen, nó cho rằng thầy không biết những hành động lên lút của nó sao, thầy còn chưa chết mà nó đã không nhận được muốn chiếm lấy rồi.”

“Thầy, đừng nóng giận! Vì loại người này mà tức giận thì thật là không đáng.” Bác Dương vội vàng tiến lên, vuốt ngực bác sĩ Đường, La Bản Hồng thì rót một ly nước rồi đưa cho bác sĩ Đường uống.

“Bác Dương nói không sai, đừng vì chuyện nhỏ này mà tức giận, nếu ảnh hưởng đến sức khỏe thì đến lúc gặp lại Yên Nhi sẽ không đau lòng chết mất.” La Bản Hồng trấn an nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo, trong khoảng thời gian này Triệu Thiên Lâm thường xuyên tiếp xúc với nhà họ Hạ của tầng cao, chỉ sợ rằng đã nảy sinh tâm tư không nên có! Anh ở bên cạnh thầy lâu nhất cho nên rất hiểu Triệu Thiên Lâm, lòng dạ hẹp hòi lại hay mang thù, trong lòng ngưỡng mộ Lưu Thấm Nhã. Lần này Bác sĩ Đường bảo Lưu Thấm Nhã đi theo Yên Nhi học ở trường ngoại tỉnh cho nên e rằng Triệu Thiên Lâm đang hận Yên Nhi.

“Bản Hồng, trong khoảng thời gian này con hãy theo dõi nó, đừng cho nó tiết lộ bất cứ tin tức gì của trung tâm, nhất là bản vẽ vũ khí sinh hóa và năng lượng lần này.” Bác sĩ Đường lạnh lùng nói.

La Bản Hồng và Bác Dương nhìn nhau, vui vẻ nói: “Vũ khí sinh hóa kiểu mới đang nghiên cứu đã có tiến triển rồi sao?”

“Ừ!” Bác sĩ Đường gật đầu nói.

Nói xong thì bọn họ đi thang máy xuống lầu, định đến tòa nhà đăng ký của căn cứ xem thử có tin tức gì mới hay không. Một người muốn vào căn cứ thì phải đến tòa nhà đăng ký để đăng ký tin tức lần nữa nên đó là nơi có thông tin nhanh nhất vì vậy bác sĩ Đường mới muốn đến đó xem thử, cho dù không có tin tức của Đường Yên thì cũng có thể thuận tiện xem thử có phải Đường Yên đang ở chỗ nào đó mà có người đến căn cứ hay không?

Ba người Đường Yên vừa mới vào trung tâm thì vừa khéo nghe được bác sĩ Đường đang mắng to, Đường Yên nhìn mái tóc ngắn bạc trắng của bác sĩ Đường, khuôn mặt có nhiều nếp nhăn, vẻ mặt mệt mỏi, trên người mặc áo blouse trắng, lưng hơi cong nhưng miệng cứ luôn nhắc đến tên mình thì bất giác mắt nhòa đi, trong khoảng thời gian tiếp nhận thân thể này thì cô cũng tiếp nhận toàn bộ tình cảm của Đường Yên kiếp trước, đồng thời cảm thụ được máu mủ tính thân với bác sĩ Đường cho nên khóe miệng hơi cong lên thành một nụ cười khẽ.

“Ông”

Vừa rồi cô mới từ chỗ Lưu Minh biết được Bác sĩ Đường phát nhiệm vụ tìm kiếm tin tức của cô, phần thưởng cực lớn, năm viên tinh hạch, ngàn cân lương thực, còn có vũ khí sinh hóa do trung tâm nghiên cứu phát triển nữa. Chỉ một thứ trong đó đã rất hậu hĩnh rồi, cho dù là nhiệm vụ cấp A của căn cứ thì cũng không có nhân được thù lao nhiều như thế này.

Bác sĩ Đường ngừng đầu thì thấy Đường Yên đang đi tới, vẻ mặt ông cực kỳ kích động, đẩy La Bản Hồng đang đỡ mình ra rồi tiến lên ôm lấy Đường Yên, sau đó cẩn thận đánh giá Đường Yên, đau lòng nói: “Yên Nhi, con không sao chứ! Sáu tháng, sáu tháng rồi, con lớn thế này nhưng chưa bao giờ rời khỏi ông lâu như vậy, nhất định là phải chịu rất nhiều khổ sở...”

Nói xong thì ông đột nhiên bật khóc, nhớ tới con trai và con dâu mất sớm, trong khoảng thời gian xa cách với Đường Yên thì ông luôn luôn cố gắng chống đỡ, lại không dám nghĩ nhiều vì lo rằng mình sẽ không bảo vệ được huyết mạch cuối cùng của nhà họ Đường, nghĩ như vậy nên ông thường xuyên

phát tiết bất mãn của mình với tầng cao của căn cứ nhưng lại bất đắc dĩ vì trên tay không thực quyền cho nên có một số việc không thể làm được, tuy nhiên ông cũng không phải là một người dễ bắt nạt!

“Ông, con không sao.” Đường Yên làm nũng xoay một vòng tại chỗ để cho Bác sĩ Đường an tâm.

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.” Bác sĩ Đường lau nước mắt, vỗ vai Đường Yên, trên mặt hiện lên nụ cười nhẹ nhõm, lo lắng hơn nửa năm, rốt cục ông cũng có thể an tâm được rồi. Sau khi nhìn thấy Đường Yên bình yên vô sự thì bác sĩ Đường mới chú ý đến Mạnh Lộ và Miêu Trạch đang đứng ở bên cạnh Đường Yên, khi không nhìn thấy bóng dáng của Lưu Thâm Nhã thì lòng mảy mòi nhủ lại, lúc trước ông đã dặn Thâm Nhã phải chăm sóc Yên Nhi, tại sao hôm nay lại không thấy Thâm Nhã đi cùng với Yên Nhi nên hỏi: “Yên Nhi, Thâm Nhã đâu? Tại sao nó không đi chung với con?”

“Cô ta ư, làm sao cô ta có thể ở chung một chỗ với con được.” Sắc mặt Đường Yên lạnh lùng, chỉ Mạnh Lộ và Miêu Trạch ở bên cạnh mình rồi giới thiệu: “Ông, đây là Miêu Trạch và Mạnh Lộ, Miêu Trạch thì con quen ở Miêu Trại còn Mạnh Lộ thì cách thành phố Thanh Ninh khoảng mười dặm, bọn họ đều là dì năng giả, Miêu Trạch là dì năng giả hệ kim, Mạnh Lộ là dì năng giả hệ thổ, thực lực của hai người đều không tệ.”

“Yên Nhi, em không có việc gì là tốt rồi! Trong khoảng thời gian này em làm cho mọi người lo lắng gần chết.” La Bản Hồng tiến lên xoa đầu Đường Yên, khuôn mặt mang theo cung chiều. Hơn nửa năm mà vẫn không có một chút tin tức gì của Đường Yên làm cho cuộc sống của anh rất bất an, lo lắng.

Bác Dương chen lên từ phía sau, ôm cổ Đường Yên, cười nói: “Thế nào, hơn nửa năm không thấy mà đã không nhận ra anh Bác Dương nữa hả?”

“Anh Bản Hồng, anh Bác Dương!” Đường Yên cười gọi, La Bản Hồng là học trò đầu tiên của ông còn Bác Dương là học trò nhỏ nhất của ông, hai người này rất thân với Đường Yên kiếp trước.

Hai người nhìn nụ cười có chút lạnh nhạt của Đường Yên thì thấy rất đau lòng, trước kia Đường Yên là một cô nhóc vô pháp vô thiên nhưng chỉ mới nửa năm mà đã trở làm cho bọn họ không nhận ra được, so với Đường Yên kiêu ngạo tùy ý lúc trước thì Đường Yên trầm lặng, đăm đăm hiện tại lại càng làm cho người ta yêu thích, tuy nhiên, cũng có đau lòng và luyến tiếc!

“Miêu Trạch, Mạnh Lộ đây là ông chịBác sĩ Đường, còn hai người bên cạnh là La Bản Hồng và Bác Dương, bọn họ đều là học trò của ông.” Đường Yên nói, mặc cho bác sĩ Đường đánh giá cô cùng Mạnh Lộ và Miêu Trạch.

Miêu Trạch và Mạnh Lộ tiến lên tiếng chào hỏi sau đó đi theo bác sĩ Đường lên lầu mười ba, dọc đường đi thì Đường Yên nói sơ qua những chuyện mà mình đã trải qua trong sáu tháng này. Trong lời nói không đề cập quá nhiều đến Lưu Thâm Nhã, ngay cả việc gặp gỡ Thiêm Thực Giả và thú biến dị đều bị Đường Yên bỏ bớt, có một số việc cô không muốn làm cho bác sĩ Đường lo lắng, cô cũng nhân tiện nói cho bác sĩ Đường biết mình đã thức tỉnh dị năng lõi điện, tin tức này làm cho ba người bác sĩ Đường mừng rỡ như điên, nhìn ba người bác sĩ Đường quan tâm không chút tính toán, trong lòng Đường Yên không khỏi cảm thấy ấm áp, ở tận thể thì tình thân rất đáng quý trong khi tất cả mọi người đều đang suy đoán ai đó đối xử tốt với mình có phải là có mưu đồ gì khác hay không?

Đi vào trong phòng, bác sĩ Đường đóng cửa rồi ngồi xuống ghế sofa sau đó nắm tay Đường Yên, vẻ mặt lạnh lùng, hỏi: “Yên Nhi, con nói thật cho ông biết, có phải Lưu Thâm Nhã đã làm chuyện gì đó với con hay không? Tại sao lần này nó lại không về căn cứ chung với con? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Mỗi lần Đường Yên đều né tránh nhắc đến Lưu Thâm Nhã thì làm sao bác sĩ Đường không để ý cho được, dựa vào tính nết của Đường Yên thì cô sẽ không làm chuyện như vậy, chỉ có khả năng duy nhất là Lưu Thâm Nhã đã làm chuyện gì đó chọc giận Yên Nhi.

La Bản Hồng đứng dậy đi pha mấy ly coffee rồi ngồi bên cạnh Đường Yên, im lặng nghe bác sĩ Đường hỏi chuyện, lúc nói tới chỗ này thì anh ngừng đầu nhìn Bác Dương bên cạnh, bàn tay đang cầm tách coffee hơi cứng lại, quả nhiên là đã xảy ra chuyện gì đó!

“Ông, có một số việc con không tiện nói rõ, tuy nhiên ông người phải cẩn thận đề phòng cô ta.” Đường Yên nói một cách mơ hồ nhưng dựa vào sự khôn khéo của ông thì ông nhất định sẽ đề cao cảnh giác, cho dù sau này Lưu Thâm Nhã có muốn lấy lòng ông thì ông cũng sẽ hoài nghi có phải Lưu Thâm Nhã có rắp tâm khác hay không. Việc trước mắt mà cô cần phải làm là khiến ông, La Bản Hồng và Bác Dương nghi ngờ Lưu Thâm Nhã, có một số việc so với nói thì không nói càng làm cho người ta hoài nghi hơn.

Đường Yên kiếp trước cực kì tin tưởng Lưu Thâm Nhã cho nên cô không thể thay đổi quá đột ngột. Nhìn thấy trong mắt ông, La Bản Hồng và Bác Dương hiện lên sự tức giận thì không khó để nhận ra Lưu Thâm Nhã ở trong lòng bọn họ không phải dịu dàng thiện lương như vậy, chỉ trách Đường Yên kiếp trước quá ngây thơ ngu ngốc nên mới cho rằng Lưu Thâm Nhã làm gì cũng tốt...

“Hừ! Cô ngốc này, trước kia anh đã nhắc nhở em phải cẩn thận với Lưu Thâm Nhã nhưng em lại không nghe lời anh, bây giờ biết sai rồi chứ? Cũng may là em không có việc gì, không thì....” Sắc mặt La Bản Hồng trầm xuống, trong mắt hiện lên một chút sát ý

“Yên Nhi, anh Bản Hồng nói không sai.” Bác Dương gạt đầu nói.

Bác sĩ Đường im lặng một hồi lâu không có lên tiếng. Ban đầu là ông quyết định cho Lưu Thâm Nhã đi theo bên cạnh Yên Nhi để chăm sóc cho Yên Nhi, không nghĩ tới dã tâm của Lưu Thâm Nhã lại lớn như vậy, tuy rằng chỉ là vài câu nói ít ỏi, Yên Nhi cũng chưa từng đề cập đến Lưu Thâm Nhã đã làm cái gì nhưng trong lời nói kia lại để lộ ra tức giận và giãy giụa, không khó để nhận ra dọc đường đi Yên Nhi chỉ sợ là cử tử nhất sinh.

“Vâng! Vẫn là ông và các anh thương em.” Đường Yên nói.

“Rầm rầm....”

Mọi người đang nói chuyện thì đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa rất mạnh, bác sĩ Đường nhướng mày, lúc vào phòng thì ông đã dẫn dò là không được tùy tiện tới quấy rầy bọn họ, chuyện này là thế nào đây?

Hồng Bản đứng dậy mở cửa, khi nhìn thấy người đứng ngoài cửa thì ánh mắt âm u, giọng điệu lạnh lùng nói: “Triệu Thiên Lâm, cậu tới làm cái gì? Không phải thấy đã bảo cậu về rồi sao?”

“Tránh ra!” Triệu Thiên Lâm trừng mắt nhìn Hồng Bản rồi đưa tay đẩy Hồng Bản ra để xông vào, ánh mắt dừng ở trên người Đường Yên, oán hận hỏi: “Đường Yên, Thẩm Nhã đâu, Thẩm Nhã ở đâu? Tại sao lại không trở về cùng cô?”

“Buông tay ra!” Đường Yên lạnh lùng hất tay Triệu Thiên Lâm ra rồi nhìn Triệu Thiên Lâm, Triệu Thiên Lâm giận đập bên trong trung tâm nghiên cứu sinh hóa, kiếp trước anh ta đã cấu kết với Lưu Thẩm Nhã đánh cắp thông tin của trung tâm nghiên cứu sinh hóa. Lúc Ba Hành Giả đánh lên căn cứ Thanh Long và chiến đấu với dị năng giả thì chính Triệu Thiên Lâm ở giữa kéo dài thời gian cho nên mới khiến ông không cách nào rời đi nhanh chóng, vì vậy mới có thể bị thương, thiếu chút nữa mất mạng, lần này cô cũng không có ý định để cho Triệu Thiên Lâm sống tốt.

“Đường Yên, cô nói đi, nói đi... Thẩm Nhã ở đâu? Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?” Về mặt Triệu Thiên Lâm hung ác, hai mắt đỏ ngầu nhìn Đường Yên.

“Triệu Thiên Lâm, cậu đang làm cái gì vậy? Còn không mau buông Yên Nhi ra.” Hồng Bản đâm một cú vào bụng Triệu Thiên Lâm, ánh mắt lạnh như băng, Triệu Thiên Lâm vốn là cô nhi, về sau do gặp được bác sĩ Đường, nhờ nhà họ Đường giúp đỡ nên mới vào được đại học, không ngờ là lại nuôi một con sói mất trắng, thật đúng là cùng một loại với Lưu Thẩm Nhã, không biết mang ơn.

“Khụ khụ...” Triệu Thiên Lâm co người lại, ho khan liên tục.

Hồng Bản là dị năng giả lực lượng hình (tự nhiên lòi ra cái này, kiểu không điều khiển cái gì nhưng thiên về sức mạnh, tựa như Hulk ấy) còn Triệu Thiên Lâm chẳng qua chỉ là một người bình thường nên tất nhiên không phải là đối thủ của Hồng Bản. Hồng Bản lại đang tức giận cho nên ra tay không chút nể nang, phun vài búng máu đã là quá nhẹ rồi.

“Ông, anh ta là ai vậy?” Đường Yên bình tĩnh nhìn Triệu Thiên Lâm đang co rút thành một cục trên đất, cô tự nhận rằng nhà họ Đường đối xử với những người này không tệ, nhưng không ngờ tới lại nuôi dưỡng những con sói đói không biết xấu hổ.

“Yên Nhi không cần để ý tới nó, chỉ là người ngoài mà thôi!” Bác sĩ Đường lạnh lùng nhìn Triệu Thiên Lâm, nói: “Hồng Bản, mang người này ra ngoài, sau này không được thả cho phép thì không có nó bước vào tầng mười ba.”

Sau này tầng mười ba của trung tâm nghiên cứu sinh hóa mới thật sự trở thành nơi nghiên cứu sinh hóa, Triệu Thiên Lâm là một con sói mất trắng làm cho trái tim bác sĩ Đường băng giá, nếu không có Đường Yên thì Triệu Thiên Lâm có thể có ngày hôm nay sao? Yên Nhi mất tích hơn nửa năm nhưng Triệu Thiên Lâm không hề nóng nảy lại còn hết lần này đến lần khác hỏi thăm tin tức Lưu Thẩm Nhã, Triệu Thiên Lâm thật tưởng rằng bác sĩ Đường không biết những việc anh ta làm sao. Tuy nhiên nghĩ đến việc Thẩm Nhã lớn lên cùng với Yên Nhi, từ nhỏ đã rất thân thiết với Yên Nhi nên có chuyện gì xảy ra thì cũng không cần lo lắng nhiều, lại không nghĩ tới mọi chuyện lại phát triển theo chiều hướng như vậy.

Cả người Triệu Thiên Lâm run lên, hoảng hốt ngẩng đầu, khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của bác sĩ Đường thì trong lòng cũng trở nên lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 35

Cả người Triệu Thiên Lâm run lên, hoảng hốt ngẩng đầu, khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của bác sĩ Đường thì trong lòng cũng trở nên lạnh lẽo. Hồng Bản dùng tay không chế Triệu Thiên Lâm rồi đuổi anh ta ra ngoài. Mọi người nói chuyện được một lúc thì bên quân đội phái người lại đây mời bác sĩ Đường qua đó một chuyện, nói là đề thương lượng về vũ khí sinh hóa mới mà trung tâm nghiên cứu đang phát triển lần này.

Bác sĩ Đường nhíu mày, hơi híp mắt che giấu ánh sáng lạnh trong đó, ánh mắt của ông xuyên qua cửa sổ bằng thủy tinh công nghiệp lạnh lùng nhìn bóng lưng Triệu Thiên Lâm đã đi xa. Đề án vũ khí sinh hóa kiểu mới mới chỉ được đề ra trong hai tháng gần đây, những thông tin và số liệu mới nhất còn đang được kiểm tra đo đạc hơn nữa trung tâm nghiên cứu sinh hóa được canh giữ rất nghiêm ngặt, vì sao người bên quân đội lại biết nhanh như vậy? Xem ra sự hiện diện của ông thật sự cản người rất nhiều người đường...

“Bác Dương, con dẫn mấy đứa Yên Nhi về nhà, thầy và Hồng Bản qua đó xem thử.” Giọng nói của bác sĩ Đường mang theo một chút cẩn thận, ông không thể để cho bên quân đội để mắt đến Yên Nhi, lúc trước ông đến căn cứ Thanh Long đúng là đã ký một hiệp nghị với căn cứ, nhưng hiện tại lại có vài người không nhìn được muốn nhúng tay can thiệp vào chuyện của trung tâm nghiên cứu sinh hóa bên này, bàn tay quá dài cũng không phải là chuyện tốt.

Bác Dương hiểu rõ, cười gật đầu sau đó quay đầu nhìn Đường Yên, nói: “Yên Nhi, đi thôi, anh Bác Dương dẫn em đi nghỉ ngơi rồi bảo chị Mã làm cho em món đầu cá băm tiêu mà em thích ăn nhất, Yên Nhi quá gầy rồi, nhất định phải bảo chị Mã làm nhiều món tâm bổ cho em mới được.”

Đường Yên có chút khó hiểu quan sát về mặt của ba người bác sĩ Đường, sau khi nghe Bác Dương nói những lời này thì trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra, tính cách của cô rất khác Đường Yên của kiếp trước, mà ba người bác sĩ Đường lại là người thân nhất với Đường Yên, chỉ cần cô hơi lơ là thì rất có thể sẽ lộ ra dấu vết. Trải qua cuộc sống hơn nửa năm ở tận thế, cho dù ai cũng sẽ có chút thay đổi, đồng thời cô cũng có được trí nhớ của Đường Yên kiếp trước nhưng trong tiềm thức cô vẫn không phải là Đường Yên chính gốc, điều này chính là điều mà Đường Yên lo lắng nhất.

Ba người đi theo Bác Dương ra khỏi trung tâm nghiên cứu sinh hóa, Đường Yên đứng ở dưới lầu ngẩng đầu lên nhìn trung tâm.

“Thầy!” Hồng Bản nói khẽ.

Bác sĩ Đường đứng bên cạnh cửa sổ, ngắm nhìn toàn bộ căn cứ Thanh Long, khuôn mặt trầm ổn đột nhiên lộ ra chút sắc bén: “Hồng Bản, có phải thầy đã làm sai hay không?”

La Hồng Bản im lặng không trả lời, bởi vì anh biết trong lòng bác sĩ Đường ddx sớm có câu trả lời nên cũng không cần đáp án của anh nữa, anh chỉ cần yên lặng ở bên cạnh lắng nghe là tốt rồi. Vừa rồi Đường Yên không nói gì cả nhưng so với thiên ngôn vạn ngữ thì càng làm cho bọn họ đau lòng hơn. Trước tận thế, tính tình của Đường Yên rất kiêu căng, dám hận dám nói, đầu giống như hiện tại, ngay cả với bọn họ cũng có chút giấu diếm, vì vậy không khó để nhận ra trong khoảng thời gian này cô đã phải trải qua cái gì mới có thể thay đổi như thế!

“Luru Thẩm Nhã... là thầy đón nó từ cô nhi viện về nhà họ Đường, thầy tự nhận mình đối xử với nó không tệ, Yên Nhi có thứ gì thì nó có thứ đó. Lúc Yên Nhi cầu kinh muốn đi nơi khác học đại học thì thầy liền bảo nó đi theo chăm sóc Yên Nhi. Không phải là thầy không biết tâm tư của nó nhưng thầy nó cũng có vài phần thiệt tình với Yên Nhi... Triệu Thiên Lâm, nhà họ Đường cho nó đọc sách, cho nó tiêu xài... Ai mà chẳng biết nhà họ Đường đối xử không tệ với bọn nó mà bọn nó cũng yên tâm hưởng thụ nhưng bây giờ thầy còn chưa có chết mà bọn nó đã báo đáp như vậy, nếu thầy chết đi thì Yên Nhi còn có kết cục tốt sao?” Bác sĩ Đường càng nói thì giọng điệu vốn bình thản càng trở nên lạnh như băng.

Khuôn mặt bình tĩnh của La Hồng Bản cũng hiện lên sát ý nhìn phía Bác sĩ Đường.

Bác sĩ Đường nói xong thì xoay người lại nhìn Hồng Bản, nói: “Hồng Bản, trong rất nhiều học trò của mình thì thầy xem trọng con nhất, tính tình con trầm ổn, xử sự ôn trọng lại không thiếu nhiệt tình. Con hãy trông chừng Triệu Thiên Lâm cho thật kỹ, đừng để cho nó gây thêm phiền toái gì nữa, chuyện của trung tâm nghiên cứu sinh hóa còn chưa tới phiên căn cứ nhúng tay can thiệp đâu. Còn việc này nữa, lát nữa con bảo Bác Dương đi đến tòa nhà đăng kí một chuyến, xem thử có phải Luru Thẩm Nhã cũng đã trở về căn cứ hay không? Chuyện của Yên Nhi không hề đơn giản như vậy.” Bác sĩ Đường nói.

“Ý của thầy là...” La Hồng Bản nhướn mày, như cười như cười.

“Giống như con nghĩ, tính nết của Yên Nhi thầy và con đều rất rõ ràng, nếu không phải bị ức hiếp thì nó sẽ không tách ra khỏi Luru Thẩm Nhã.”

Ông cung chiêu Luru Thẩm Nhã chẳng qua là vì Yên Nhi thích nó. Ông đã sống sáu bảy mươi năm, có cái gì mà nhìn không thấu chứ, trước kia Luru Thẩm Nhã hay tính toán với bọn họ nhưng bọn họ đều xem như không thấy, có khi còn có thể theo ý của Luru Thẩm Nhã nhưng hiện tại thì lại khác, có một số thứ không phải cứ muốn động vào là động vào được.

“Thầy, kỳ thực một ngày trước Bác Dương đã đến tòa nhà đăng kí hỏi thăm, Luru Minh phụ trách tòa nhà đăng kí có nói với nó là Luru Thẩm Nhã đã về tới căn cứ nhưng là về cùng với Hình Liệt Phong của nhà họ Hình, con sợ thầy lo lắng cho Yên Nhi nên mới cố tình giấu diếm việc này.” La Hồng Bản giải thích.

Khóe miệng của La Hồng Bản hơi nhếch lên mang theo một chút trào phúng khó đè nén. Chính anh đã bảo Bác Dương giấu chuyện này, trước khi chưa không được Yên Nhi sống hay chết thì anh tình nguyện để cho bác sĩ Đường ôm chờ mong. Luru Thẩm Nhã đã về căn cứ được một ngày nhưng vẫn không có tới tìm bọn họ thì chỉ có một là không để bọn họ ở trong lòng, hai là do áy náy vì đã làm chuyện gì đó trái với lương tâm.

“Cái gì?” Trong phút chốc khuôn mặt bác sĩ Đường trở nên dữ tợn, hơi thở dồn dập, hai tay nắm lấy ghế dựa cạnh bàn, ánh mắt đục ngầu lạnh như băng tràn đầy sát khí.

“Thầy, đừng tức giận! Tức giận với loại người vong ân phụ nghĩa như thế thì thật không đáng.” La Hồng Bản tiến lên, vỗ nhẹ phía sau lưng Bác sĩ Đường để làm cho ông nguôi giận, tránh cho ông vì quá tức giận mà ngất đi.

Bác sĩ Đường trầm tư một lát sau đó để La Hồng Bản đỡ mình ngồi xuống: “Hồng Bản, con cẩn thận một chút, thầy đã nhìn thấy Luru Thẩm Nhã lớn lên, tâm tư của nó rất cẩn thận hơn nữa lại che giấu rất kín kẽ, làm việc thì tàn nhẫn, khéo đưa đẩy, trở về căn cứ lại không tới tìm thầy, rất có khả năng là nó đang né tránh chuyện Yên Nhi.”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm những gì?” La Hồng Bản hỏi.

“Không làm gì cả, thầy nghĩ Yên Nhi không nói gì là không muốn làm cho chúng ta lo lắng, tuy rằng thế lực nhà họ Hình tập trung ở vùng Hoa Nam nhưng người cầm quyền lại là nhà họ Hạ mà hai nhà này có quan hệ thông gia với nhau. Luru Thẩm Nhã ở chung với nhọ Hình thì chúng ta không thể động vào cô ta được. Tuy danh vọng của thầy ở căn cứ rất cao nhưng trong tay lại không có quyền lực cho nên sẽ không ai nghe lệnh thầy, nói khó nghe hơn chính là cho dù biết Luru Thẩm Nhã hại Yên Nhi nhưng vì nhà họ Hình nên chúng ta không thể làm gì được...” Bác sĩ Đường bình tĩnh mở miệng.

“Vâng.” La Hồng Bản gật đầu nói.

Cũng vào lúc đó, ở bên kia căn cứ.

Lưu Thâm Nhã đang che miệng ngồi ở trên ghế sofa, thỉnh thoảng ho khan hai tiếng, sắc mặt tái nhợt vì ho khan mà khôi phục lại một chút sắc hồng, Hình Liệt Phong đã đến nhà họ Hạ, trong phòng chỉ còn lại cô ta và Đỗ Mộng. Đỗ Mộng chưa bao giờ hòa nhã với cô ta nên Lưu Thâm Nhã cũng sẽ không tự làm mình mất mặt mà dùng mặt nóng dán lên mông lạnh của Đỗ Mộng.

Từ sau chuyện ở Miêu Trại thì Giang Ly đã trở nên xa cách với Lưu Thâm Nhã, không thân thiết, mọi chuyện đều suy nghĩ cho Lưu Thâm Nhã giống như trước kia, phần lớn thời gian anh ta đều im lặng, sau khi vào căn cứ Thanh Long thì Giang Ly không đi cùng Lưu Thâm Nhã gia nhập đội ngũ của Hình Liệt Phong mà rời đi một mình. Điều này làm cho Lưu Thâm Nhã cực kì ảo não, Giang Ly là quân nhân xuất ngũ, là dị năng giả hệ thổ, thực lực không tệ. Nếu không phải do Đường Yên phá hỏng thì Lưu Thâm Nhã tin tưởng dựa vào thủ đoạn của cô ta nhất định Giang Ly sẽ trung thành với mình nhưng cô ta đâu ngờ rằng mọi chuyện sẽ biến thành như vậy? Lúc trước khi cô ta rời khỏi căn cứ thì dẫn theo mười mấy người nhưng bây giờ lại không còn một mống.

Lưu Thâm Nhã lạnh lùng nhìn Đỗ Mộng, đứng dậy định ra ngoài đi dạo.

Trước khi chưa xác định được Đường Yên sống hay chết thì cô ta không dám tùy tiện đi tìm bác sĩ Đường, trước khi đi nơi khác học đại học thì bác sĩ Đường đã bảo cô ta phải chăm sóc Đường Yên, ai ngờ bệnh độc tang thì bùng nổ. Bây giờ cô ta còn sống về tới căn cứ Thanh Long nhưng Đường Yên lại hoàn toàn không có tin tức, cho dù bác sĩ Đường có cung chiều cô ta hơn nữa thì hai người vẫn không có quan hệ huyết thống, nhất định bác sĩ Đường sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Hoảng hốt, hồi hận.

Nhưng cũng vô cùng may mắn vì có Hình Liệt Phong che chở cô ta, cho dù Đường Yên có trở về căn cứ và nói những chuyện mà cô ta đã làm cho bác sĩ Đường thì chỉ cần dựa vào Hình Liệt Phong, bác sĩ Đường thật sự dám rat tay với cô ta sao? Nhà họ Hạ cầm quyền căn cứ Thanh Long lại có quan hệ thông gia với nhà họ Hình, cô ta chỉ cần giữ chặt Hình Liệt Phong thì sẽ không sợ người khác ra tay với mình.

Thấy Lưu Thâm Nhã định đi ra ngoài thì Đỗ Mộng nhủ mảy, lạnh nhạt nói: “Lưu Thâm Nhã, cô định đi đâu?”

“Ra ngoài đi dạo.” Lưu Thâm Nhã nhàn nhạt đáp.

“Đi dạo, một con ma ốm như cô mà đi dạo cái gì, tôi thấy cô không ngồi yên được, muốn đi ra ngoài quyến rũ đàn ông thì có! Tôi cho cô biết, đây là căn cứ Thanh Long, tốt nhất là cô nên an phận, đừng gây thêm phiền toái cho Liệt Phong nếu không thì tôi sẽ cho cô đẹp mặt.” Đỗ Mộng khoanh tay, trào phúng nhìn Lưu Thâm Nhã đang đứng ở cửa.

“Không liên quan đến cô.” Lưu Thâm Nhã trả lời một cách lạnh nhạt, liếc nhìn Đỗ Mộng.

Chút bản lĩnh đó của Đỗ Mộng thì không đáng để cô ta chú ý. Lưu Thâm Nhã mở cửa đi ra ngoài, chỉ cần không dùng dị năng chữa khỏi thì thân thể sẽ không xảy ra vấn đề gì, lượng máu bị mất cũng có thể bổ sung lại, hơn nữa còn có tính hạch mà Hình Liệt Phong cho cô ta nên dị năng hệ thủy thăng cấp rất mau, khi dị năng hệ thủy đạt đến một trình độ nhất định thì có thể hóa giải những tác dụng phụ mà dị năng chữa khỏi gây ra.

Không ra khỏi căn cứ thì sẽ không cảm thấy cuộc sống bây giờ khác gì so với trước tận thế, mặt trời ấm áp tỏa nắng, nhiệt độ không khí có chút thấp nhưng căn cứ làm công việc xanh hóa rất tốt, không nhận ra sự khác biệt gì cả.

So với bên ngoài thì trong căn cứ quả thực là thiên đường!

Đường Yên bình tĩnh nhìn những người bán hàng đang hét to, bên tai tràn đầy những cuộc đối thoại ép giá, hết thảy đều lộ ra hơi thở yên tĩnh yên bình với điều kiện là bỏ qua cái xác thú biến dị đang đặt trước quầy hàng của người nào đó, tiền không đáng giá, đồng thời cũng mất cân đối giữa vàng bạc và đồ vật (bạn nào học triết thì biết nè, do tui học lâu qua nên không nhớ, nhưng ngày xưa buôn bán thì người ta dùng vàng bạc làm thước đo và quy định giá trị của mặt hàng theo vàng bạc, hiện nay thì có tiền á), bột mì, gạo trắng trở thành mặt hàng chú ý, có thể nhìn thấy những mặt hàng xa xỉ phẩm trước kia đang được bày bán ở ven đường hoặc chờ đợi đối đồ ăn, một cái đồng hồ mấy vạn mà cũng không đổi được một ổ bánh mì...

Nhìn cảnh này, Đường Yên có chút buồn cười. Người đã từng là tinh anh của xã hội lúc này lại kém một người nông dân, ít nhất nông dân biết làm ruộng, có thể tay làm hàm nhai. Mà những tinh anh của xã hội kia không thể thức tỉnh dị năng thì cũng chỉ là một người thường tay trái gà không chặt, không có nghề nghiệp thì sinh tồn như thế nào đây?

“Đây là phố xá sầm uất phồn hoa nhất của căn cứ.... ngõ Hộ Bộ, Yên Nhi muốn cái gì thì cứ nói với anh Bác Dương, anh Bác Dương mua cho em.” Bác Dương nói xong thì chỉ vào ngã tư đường phồn hoa phía trước. Không giống những cửa hàng trước kia, đồ vật được bày bán ở hai bên đường để mọi người tiện trao đổi.

Đường Yên lắc đầu, không lên tiếng, một mặt tò mò đánh giá xung quanh ngõ Hộ Bộ, sau đó theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía bên trái thì thấy Lưu Thâm Nhã.

Khóe miệng Đường Yên giật giật, đây là định luật gì đây? Đúng là đi đến chỗ nào cũng có thể gặp được Lưu Thâm Nhã.

Cô chỉ mới vừa đến căn cứ, dân cư trong căn cứ ít nhất là mấy chục vạn, trong biển người mênh mông như vậy có vài người cả đời đều không gặp được một lần. Định luật nữ phụ là vật hi sinh, định luật hào quang của nữ chính... Đường Yên không nhìn được mà cảm thấy châm chọc nhưng trên mặt lại chẳng tỏ vẻ gì.

Lưu Thâm Nhã cũng cực kì bình tĩnh, tầm mắt đảo qua Bác Dương bên cạnh Đường Yên, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, trong lòng âm thầm phỏng đoán, chắc hẳn là Đường Yên đã đi gặp bác sĩ Đường, không biết Đường Yên đã nói gì về chuyện của cô ta? Một chút khó chịu xẹt qua trong

mất Lư Thấm Nhả, nhìn Bắc Dương che chở Đường Yên thì trong lòng cô ta có chút phức tạp!

Rõ ràng cô ta cũng là cháu gái của bác sĩ Đường, vì sao La Hồng Bân và Bắc Dương đều không thích cô ta. Đáng vẻ, tài trí, tính tình... Có chỗ nào mà cô ta không tốt hơn Đường Yên, vì sao những người này lại cứ không nhìn thấy mặt tốt của cô ta? Lư Thấm Nhả oán giận, đổ kỵ, cho nên lúc nào cũng châm ngòi Đường Yên với những người bên cạnh, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy Đường Yên kiêu căng, điêu ngoa, nhưng vì sao những người vẫn thích Đường Yên nhiều hơn cô ta.

Bắc Dương là học trò nhỏ nhất của bác sĩ Đường, lớn hơn cô ta và Đường Yên sáu tuổi, lần đầu tiên gặp Bắc Dương thì cô ta đã chàng trai tuấn tú, thân thiện này. Vì muốn được Bắc Dương chú ý mà cô ta đã buông tha cho tự tôn của mình để lấy lòng Đường Yên, hy vọng có thể làm cho Bắc Dương nhìn cô ta lâu hơn một chút, cho dù là như vậy thì Bắc Dương đối xử với cô ta vẫn không nóng không lạnh như trước kia, không công bằng, không công bằng... Cô vẫn luôn cho rằng nếu Đường Yên phải là tiểu thư nhà họ Đường thì Bắc Dương cũng không sẽ thích Đường Yên.

“Yên Nhi, anh Bắc Dương” Lư Thấm Nhả cười khê nói.

Đường Yên bình tĩnh nhìn Lư Thấm Nhả tình tứ mềm mại, khí chất nhu nhược điềm đạm đáng yêu, cho dù là phụ nữ cũng không tránh khỏi bị Lư Thấm Nhả hấp dẫn. Không thể tưởng tượng được vết thương nặng ở công ty điện tử cách thành phố Thanh Ninh mười dặm của cô ta lại tốt lên nhanh như vậy, so với lúc trước dịu dàng như nước thì bây giờ Lư Thấm Nhả lại càng mềm mại mãnh mai làm cho người ta yêu thương.

Đáng vẻ và thực lực đều không tầm thường!

Đường Yên suy đoán Lư Thấm Nhả xuất hiện thì nhất định sẽ có không ít đàn ông ở trong căn cứ mơ ước cô ta. Thật không hổ là nữ chính đầy ánh hào quang dưới ngòi bút của tác giả, mọi cử động đều mê hoặc lòng người. Đường Yên nhìn cặp mắt thâm thúy của Lư Thấm Nhả thì chắc chắn cô ta đã đột phá cấp hai và đang ở ngưỡng cửa cấp ba nhưng Lư Thấm Nhả lại cố ý che giấu, dù sao thì người có thực lực mạnh mẽ sớm hay muộn đều sẽ trở thành chim đầu đàn, so với người khác thì Lư Thấm Nhả lại càng hiểu điều này. Cô ta thăng cấp bằng cách hấp thu tinh hạch mà tất cả tinh hạch đều là Hình Liệt Phong cho cô ta. Trong đội của Hình Liệt Phong cũng chỉ có hai dị năng giả cấp ba, một là Hình Liệt Phong, một là tử sĩ mà nhà họ Hình phải tới để bảo vệ Hình Liệt Phong.

Đường Yên tức giận đến học máu, cô liều chết mới có hôm nay nhưng Lư Thấm Nhả lại không cần làm gì mà có thể trực tiếp thăng cấp thành dị năng giả cấp ba, đúng là tức chết người mà!

Trong khoảnh khắc Lư Thấm Nhả xuất hiện, đôi mắt mang ý cười của Bắc Dương lạnh dần nhưng vẫn nở nụ cười như trước: “Thấm Nhả, đã lâu không gặp! Còn tưởng rằng em và Yên Nhi trở về cùng nhau, không nghĩ tới Yên Nhi lại về sớm hơn em”

“Em và Yên Nhi tách ra ở trên đường đi, Yên Nhi, em không sao chứ?” Lư Thấm Nhả tỏ vẻ vô cùng lo lắng nhìn Đường Yên sau đó tiến lên kéo tay Đường Yên, cử chỉ vô cùng thân thiết.

Thấy cảnh này, vẻ mặt Miêu Trạch đứng ở phía sau giống như nuốt sống một con ruồi, lúc đỏ lúc trắng như một cái bảng pha màu. . Mạnh Lộ cảm thấy cực kỳ thú vị nên đưa tay chọc vào hông Miêu Trạch hai cái, hỏi khê: “Cậu bị táo bón hả?”

Miêu Trạch sững sốt, sau khi có phản ứng lại thì vươn tay cho Mạnh Lộ một đấm, thờ phỉ phỉ quát: “Cậu mới táo bón, cả nhà cậu mới bị táo bón!”

Rút bàn tay đang bị Lư Thấm Nhả nắm chặt ra, Đường Yên quay đầu trừng mắt nhìn hai người bọn họ, đừng thấy bình thường Mạnh Lộ không nói nhiều mà nghĩ cậu ta hiền, lúc mở miệng thì có thể tức chết người đấy.

“Không sao, tại sao chị và Hình Liệt Phong lại ở cùng một chỗ?” Thấy Lư Thấm Nhả lại bắt đầu diễn trò, Đường Yên cũng giả bộ hợp tác với cô ta, tỏ vẻ vô tình chuyển đề tài qua người Hình Liệt Phong, ai mà không biết Hình Liệt Phong là chồng chưa cưới của Hạ Đình, tuy rằng sau tận thế thì hiệu quả của hôn nhân không lớn nhưng dựa vào thân phận của Hạ Đình thì sao có thể cho phép có người phụ nữ khác tới gần Hình Liệt Phong, đến lúc đó không chỉ là Hạ Đình mất mặt mà là toàn bộ nhà họ Hạ, đây chính là cái gọi là người cần mặt mũi, cây cần vỏ!

Nghe Đường Yên hỏi, trong phút chốc sắc mặt Lư Thấm Nhả cứng đờ, cô ta không nghĩ tới Đường Yên lại nói ra những lời này trước mặt Bắc Dương, dọc theo đường đi phát sinh nhiều chuyện như vậy, trong lòng cô ta cũng hiểu Đường Yên hận mình không kém gì cô ta hận Đường Yên nhưng điều khiến cô ta kinh ngạc là không nghĩ tới Đường Yên lại ra tay nhanh như vậy.

“Yên Nhi, em nói gì vậy, sau khi chúng ta tách nhau ra thì Hình thiếu đã cứu chị và Giang Ly. Nếu như không là Hình thiếu thì chỉ sợ chị không còn mạng để trở về căn cứ nữa rồi.” Lư Thấm Nhả lập tức thanh minh quan hệ giữa cô ta và Hình Liệt Phong, lúc nói thì vẫn không quên dựa sát vào người Bắc Dương, vẻ mặt có chút khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 36

“Yên Nhi, em nói gì vậy, sau khi chúng ta tách nhau ra thì Hình thiếu đã cứu chị và Giang Ly. Nếu như không có Hình thiếu thì chỉ sợ chị không còn mạng

để trở về căn cứ nữa rồi.” Lưu Thâm Nhã lập tức thanh minh quan hệ giữa cô ta và Hình Liệt Phong, lúc nói thì vẫn không quên dựa sát vào người Bác Dương, vẻ mặt có chút khiếp sợ, giống như không thể tin được Đường Yên sẽ như vậy nói cô ta.

“Ồ! Là nhìn lầm rồi sao?”

Nhìn thấy Lưu Thâm Nhã rất tự nhiên, Đường Yên nhún mày trào phúng, Miêu Trạch ở bên cạnh cũng tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, ngẩng đầu nhìn hai bên ngã tư đường ngõ Hộ Bộ, đột nhiên ở trước ngõ truyền đến tiếng động rất lớn đồng thời có không ít người chen chúc đi đến đó.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Đường Yên quay qua nhìn Bác Dương hỏi.

Bác Dương lui về phía sau hai bước, kín đáo né tránh Lưu Thâm Nhã đang dựa vào đi người mình, sau đó cười với Đường Yên, trả lời: “Bên cạnh ngõ Hộ Bộ là nghiệp đoàn dị năng giả của căn cứ, là nơi công bố nhiệm vụ, đột nhiên náo nhiệt như vậy thì chắc hẳn là vừa có người hoàn thành nhiệm vụ từ bên ngoài trở lại! Yên Nhi có muốn tới xem thử hay không?”

“Vâng!” Đường Yên gật đầu, tò mò đi về phía đám người: “Anh Bác Dương, nghiệp đoàn dị năng giả ở chỗ nào? Làm cái gì vậy?”

“Nghiệp đoàn dị năng giả là một tổ chức dị năng giả được căn cứ thành lập rồi chọn năm dị năng mạnh nhất làm trưởng nghiệp đoàn, những nhiệm vụ mà căn cứ phát ra đều do nghiệp đoàn dị năng giả quản lý. Dựa vào mức độ khó dễ khác nhau mà phân chia nhiệm vụ thành những cấp bậc không giống nhau, cấp cao nhất là SSS, cấp thấp nhất là E, cho đến bây giờ thì nghiệp đoàn dị năng giả mới chỉ phát ra nhiệm vụ cấp S, như là quét sạch đàn tang thi ở thành phố Thanh Ninh, tra xét tình huống của thú biến dị quanh thành phố Thanh Ninh...” Bác Dương nhỏ giọng giải thích ý nghĩa tồn tại và trách nhiệm của nghiệp đoàn dị năng giả cho Đường Yên nghe.

“Ý định thành lập nghiệp đoàn dị năng giả này là do ai đề ra? Không sợ người bình thường bạo động hay sao?” Đường Yên nghi ngờ nói.

Căn cứ có hơn mười vạn người mà dị năng giả chỉ chiếm số ít còn người bình thường chiếm đa số. Nghiệp đoàn dị năng giả xuất hiện sẽ khiến cho người bình thường oán giận, sau khi tận thể buông xuống, dị năng giả dựa vào thực lực mạnh mẽ của mình nên rõ ràng cuộc sống tốt hơn rất nhiều so với người bình thường, nghiệp đoàn dị năng giả thành lập lại càng tăng thêm mặt cực đoan này. Ai cũng muốn sống sót nhưng cho dù tài nguyên có nhiều, ăn mãi sớm hay muộn gì cũng hết.

“Nghiệp đoàn dị năng giả tuyên bố nhiệm vụ không giới hạn chỉ dị năng giả, người bình thường cũng có thể nhận nhiệm vụ của nghiệp đoàn dị năng giả, tuy nhiên giới hạn ở cấp B, trên cấp B thì cho dù là dị năng giả cũng không dám tùy tiện nhận nó.” Bác Dương nhẹ nhàng giải thích, nếu nghiệp đoàn dị năng giả hạn chế người bình thường tham gia thì cho dù dị năng giả có mạnh hơn nữa cũng không địch nổi, dù sao người bình thường cũng chiếm đại đa số.

Lưu Thâm Nhã nhìn đám người Đường Yên càng lúc càng xa, cắn chặt hàm răng, trong mắt xẹt qua oán hận.

Trước cổng nghiệp đoàn dị năng giả đứng đầy người, mọi người đều cố gắng rướn cổ lên nhìn vào bên trong, có một số người thì châu đầu ghé tai bàn luận với nhau.

Bác Dương kéo người thanh niên đang bàn luận ở bên cạnh lại hỏi: “Nghiệp đoàn đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao nơi này lại tụ tập nhiều người thế này?”

Người thanh niên kia có vẻ không kiên nhẫn, sau khi quay lại định mắng một trận nhưng khi nhìn thấy là Bác Dương thì trong nháy mắt sắc mặt đã thay đổi: “Ba ngày trước Tôn Hạo của nghiệp đoàn dị năng giả đã nhận nhiệm vụ quét sạch tang thi ở xung quanh thành phố Thanh Ninh, đội của Tôn Hạo có ba mươi người nhưng chỉ có không đến mười người sống sót trở về căn cứ, nghe nói là bị thú biến dị theo dõi. Vừa rồi tôi còn thấy Tôn Hạo khiêng một con heo biến dị, người mấy bên cạnh còn xách theo cái gì đó máu chảy đầm đìa.”

“Cái gì?” Sắc mặt Bác Dương đột ngột thay đổi, cả người căng cứng.

Đường Yên kinh ngạc, xoay người nhìn về mặt nghiêm trọng của Bác Dương, nghi ngờ nói: “Anh Bác Dương, anh làm sao vậy?” Chuyện thú biến dị ở căn cứ cũng không phải là bí mật gì, tại sao sắc mặt Bác Dương lại đột nhiên trở nên đáng sợ như vậy, chẳng lẽ thú biến dị này có cái gì đó không thích hợp?

“Loại động vật có vú đã bắt đầu biến dị, điều này biểu thị bệnh độc tang thi đang tiến triển rất nhanh, cực kỳ có khả năng ảnh hưởng đến loài chim...” Bác Dương không nói toàn bộ tuy nhiên ý nghĩa trong câu nói lại làm cho sắc mặt Đường Yên trầm xuống, nếu cả loài chim cũng phát sinh biến dị thì tình huống càng trở nên càng không thể cứu vãn được. Đột nhiên Đường Yên nhớ tới ở thôn Hoàng Bắc, Hạ Đình đã đứng phải đàn chuột biến dị, lát nữa có phải đưa con chuột biến dị kia cho ông xem mới được.

“Rất nghiêm trọng sao?” Miêu Trạch ngây thơ nhìn sang, nghi hoặc hỏi Bác Dương.

“Ừ!” Bác Dương nghiêm túc gật đầu, một khi tốc độ tiến hóa ở ngoài dự đoán thì sẽ dẫn đến kết cục khó lường, số liệu của trung tâm nghiên cứu sinh hóa theo không kịp, đến lúc đó huyết thanh dị năng giả không cách nào ngăn chặn được bệnh độc tang thi thì cả dị năng giả cũng sẽ gặp phải hiểm cảnh.

“Anh Bác Dương, anh có biết người nào bên quân đội chịu trách nhiệm việc này không?” Đường Yên hỏi.

“Người cầm quyền quân đội của căn cứ là nhà họ Hạ, ngoại trừ nhà họ Hạ thì còn có nhà họ Từ, nhà họ Hình, nhà họ Chân, nhà họ Trịnh. Trước tận thể thì mấy nhà đó đều là tầng cao của căn cứ, trong đó thực lực của nhà họ Hạ và nhà họ Từ là mạnh nhất, hai nhà này lại có quan hệ chặt chẽ, ngầm lấy nhà họ Hạ làm chủ, thực lực của nhà họ Trịnh thì hơi kém nhưng trong tay lại có lương thực, ở căn cứ cũng coi như là vang dội.” Bác Dương mở miệng

giải thích nói, việc này cũng không phải là bí mật ở căn cứ, chỉ cần hỏi để ý thì cũng biết “Không phải thế lực nhà họ Hình ở vùng Hoa Nam sao? Tại sao ngay đến cả căn cứ Thanh Long cũng có thể chen một tay vào được?” Đường Yên chấn động, sớm như vậy mà nhà họ Hình đã như hổ rình mồi sao? Chẳng lẽ nhà họ Hạ cứ bỏ mặc như vậy, các thế lực sau của nhà họ Hạ, cho dù không kể đến Hạ Đình thức tỉnh dị năng hệ mộc rất hiếm có thì ở các phương diện khác Hạ Bác cũng không thua kém Hình Liệt Phong chút nào, như vậy có nghĩa là nhà họ Hạ thật sự không hề phòng bị nhà họ Hình...

“Đây là chuyện của bọn họ, không liên quan đến chúng ta, Yên Nhi, em đừng có nhúng tay vào việc này.” Bác Dương hơi híp mắt, ngắt lời Đường Yên, thật ra căn cứ này không hề bền chắc như thép mà mọi người nhìn thấy, này mấy nhà chẳng qua thì phô bày thế lực ở ngoài sáng, riêng về thứ mà bọn họ cố gắng che giấu mới là thứ làm cho người ta sợ hãi, ở tận thế, lòng người khó lường, ngoài trừ quyền lợi thì cút mèo còn sạch sẽ hơn rất nhiều người!

Nghe Bác Dương nói xong thì Đường Yên tỏ vẻ mình đã hiểu rõ, gật đầu, sợ là ông không muốn cô ở chung với mấy người này, đột nhiên Đường Yên thoáng thấy một bóng dáng trong đám người, trong lòng đột nhiên nảy mạnh, là hấn Trương Tùng, Trương Tùng trông coi cửa Nam của căn cứ, lúc này hấn xuất hiện ở nơi này làm cái gì?

Mỗi ngày ở căn cứ không đến một vạn thì cũng hơn một ngàn lượt người ra ra vào vào, hấn không ở cửa Nam làm việc mà lại đến nghiệp đoàn dị năng giòlầm gì, tầm mắt Đường Yên dừng ở bộ quần áo màu đen trên người Trương Tùng, hình như bên trong có che dấu thứ gì đó? Trương Tùng là người mà Hình Liệt Phong cài vào trong căn cứ, ở mặt ngoài thì là người nhà họ Hạ nhưng thật ra lại là người của Hình Liệt Phong, việc này ở trong căn cứ chấn ngoài Hình Liệt Phong thì cũng chỉ có Trương Tùng mới biết rõ ngọn ngành.

Trương Tùng hết nhìn đông rồi lại tới nhìn tây, bước chân có chút hoảng loạn, vẻ mặt khẩn trương nhưng những người xung quanh đều nhìn chằm chằm Tôn Hạo trong nghiệp đoàn dị năng giả nên không ai chú ý tới sự xuất hiện đột ngột của Trương Tùng.

“Anh Bác Dương, anh dẫn Miêu Trạch và Mạnh Lộ về trước đi, em đi một chút rồi sẽ trở lại!” Đường Yên nói xong thì lập tức chen lẫn vào trong đám người.

Bác Dương kinh ngạc nhìn Đường Yên mới chỉ hai ba giây đã biến mất ở trước mắt mình, miệng hơi há ra, vẻ mặt có chút ảo não, nếu như bị thầy biết anh lạc mất Yên Nhi thì khẳng định anh không thể sống để nhìn thấy thái dương ngày mai, ai mà không biết thầy thương Yên Nhi nhất. Bác Dương xoay người hung tợn trừng Miêu Trạch và Mạnh Lộ, đều là do hai tên nhóc thúi này, nếu không thì làm sao Yên Nhi có thể thoát khỏi anh. Sau khi sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho hai người xong thì Bác Dương nhanh chóng trở về trung tâm nghiên cứu sinh hóa, nói chuyện của Tôn Hạo cho thầy nghe để tập trung nghiên cứu phát triển huyết thanh đòi thứ hai trước tiên.

Miêu Trạch, Mạnh Lộ nhìn nhau, lập tức cúi đầu, giả bộ như cái gì cũng không biết.

Bên này, Đường Yên bám lấy Trương Tùng gắt gao, kiếp trước cô là một bộ đội đặc chủng, trinh sát đối với cô mà nói thì không phải là chuyện lớn cho nên cô không lo lắng mình sẽ bị Trương Tùng phát hiện, lúc này đã gần hoàng hôn, đèn ở căn cứ cũng đã sáng lên, nó không giống với đèn huỳnh quang trước tận thế mà là một loại đèn huỳnh quang hơi mờ làm cho mọi thứ mà nó chiếu sáng giống như bị bao phủ bởi sương mù. Bốn phía của căn cứ được bao bọc bởi tường thành, hơn nữa còn có vách núi và rừng rậm ngăn cách nên cho dù có ánh đèn thì cũng sẽ không hấp dẫn bọn tang thi đang ngủ đông trong bóng tối ra.

Dựa theo ánh đèn huỳnh quang mờ nhạt như sương khói, Đường Yên khéo léo che dấu cái bóng của mình in ở trên mặt đất, tập trung nhìn Trương Tùng đang cẩn thận nhìn khắp bốn phía, lông mày nhíu chặt, Trương Tùng hành động cẩn thận như vậy, rốt cuộc là hấn định làm cái gì?

Mới vừa vào căn cứ nên Đường Yên không rõ bố cục của căn cứ nhưng cô biết Trương Tùng càng đi càng xa, từ lúc ban đầu là nhà cao tầng đến bây giờ chỉ còn nhà trệt, sinh sống ở quanh đây phần lớn là người thường không có năng lực lao động (cái gọi là năng lực lao động ở tận thế nó khác bình thường nhé mấy bạn), chỉ dựa vào việc xây dựng căn cứ để miễn cưỡng sống sót (kiểu xây nhà trệt, làm đường, làm bầy bọ ấy).

Đi theo Trương Tùng khoảng nửa giờ thì Đường Yên mới thấy Trương Tùng đi vào một căn nhà hai tầng, bóng dáng Đường Yên linh hoạt như báo săn, ần núp đi vào theo, đột nhiên cô nhớ tới những thiết bị thông tin trong không gian, nhất định phải tìm cơ hội để làm một số thứ trước kia mới được, không có những thứ thiết bị đó thì giống như mất một cánh tay, làm cái gì cũng không quen.

“Tôi đã nói là không có gì việc gì lớn thì đừng liên lạc với tôi, hiện tại căn cứ đang nhìn tôi chằm chằm, nếu như bị người nào đó phát hiện thì rất phiền toái.” Trong phòng vang lên một giọng đàn ông lạnh nhạt chậm rãi nhưng khó nén được sự tàn nhẫn trong đó.

“Dạ.” Trương Tùng lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Ba ngày trước Tôn Hạo rời khỏi căn cứ để ra ngoài quét sạch tang thi, hôm nay anh ta đã trở về căn cứ đồng thời cũng phát hiện không ít thứ. Đại thiếu, anh xem này”

Trương Tùng cẩn thận cởi áo khoác đen bên ngoài để lộ thứ đồ mà mình giấu ở bên trong, là một cái hộp xộp màu trắng, bên trong đó là một con chuột biến dị máu chảy đầm đìa, cái đầu của con chuột biến dị đó cỡ bằng con mèo, khuôn mặt dữ tợn, móng nhọn sắc bén hơi lộ ra ngoài.

“Chuột biến dị, cậu lấy ở đâu ra vậy?” Giọng điệu của người đàn ông đó trở nên gấp gáp, cẩn thận nhận lấy hộp xộp mà Trương Tùng đưa, người nó đưa lưng về phía ánh sáng nên Đường Yên không thể nhìn rõ khuôn mặt của hấn ta.

“Đám người Tôn Hạo mang về, nghe Lý Quân bên cạnh Tôn Hạo nói là có phát hiện Ba Hành Giả ở thành phố Thanh Ninh, một Ba Hành Giả có thể chiến đấu với mười Thiêm Thực Giả, nếu Ba Hành Giả đề mắt đến căn cứ thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.” Trương Tùng nói một cách run sợ, sau khi nói xong thì im bặt, dị năng giả mạnh nhất căn cứ là người cầm quyền nhà họ HạHạ Minh Quân là một dị năng giả cấp bốn, dị năng giả cấp hai có thể đối đầu với Thiêm Thực Giả nhưng không biết là dị năng giả cấp ba có thể đầu lại được Ba Hành Giả hay không, trước mắt thì không có ai chắc chắn cả, một khi Ba Hành Giả đề mắt đến căn cứ Thanh Long thì kết quả sẽ như thế nào? Chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể biết được.

Trung tâm nghiên cứu sinh hóa đã dựa vào trình độ tiến hóa khác nhau của tang thi để phân chia thành nhiều cấp bậc, đó là: tang thi bình thường, Thiêm

Thực Giả, Ba Hành Giả, Liệp Sát Giả, Truy Tung Giả và mạnh nhất là Bạo Quân. Trung tâm nghiên cứu sinh hóa đã mô phỏng lại những số liệu tiến hóa từ bình thường đến mạnh nhất của tang thi, mạnh nhất Bạo Quân, không chỉ có thực lực cực mạnh mà trí cũng không khác gì con người, ngoài trừ bọn họ cần máu thịt con người để tồn tại thì khuôn mặt không khác gì con người cả.

Trong vòng luân quần như vậy đột nhiên có một lời đồn, nếu có thể giải quyết được khuyết điểm xơ cứng tay chân và thích máu thịt của bệnh độc tang thi thì bệnh độc tang thi sẽ thúc đẩy nhân loại tiến vào một kỷ nguyên mới, bệnh độc tang thi có kích thích toàn bộ tiềm năng của con người, thậm chí ngay cả vùng nào thứ ba của con người....ý thức hải cũng sẽ phát triển tới một mức độ nào đó, bệnh độc tang thi cũng có thể thay đổi theo chiều hướng tốt lên. (Chẳng biết cái vùng ba mà bà tác giả nói đến là vùng nào nữa, chắc có lẽ bỏ chém)

“Cái gì?” Người đàn ông hỏi: “Còn có ai biết được việc này không?”

“Chỉ có một mình tôi, Lý Quân bị lây bệnh độc tang thi, không thể kịp thời tiêm huyết thanh nên ở cửa kiểm tra của căn cứ đã bị bắn chết rồi.” Trương Tùng làm một động tác cắt cổ, kỳ thực người sáng suốt đều hiểu Lý Quân bị diệt khẩu, tin tức này quá mức kinh người nếu truyền ra ngoài thì chỉ sợ sẽ gây náo loạn, còn không bằng dao sắc chặt đứt rồi.

“Anh làm rất khá, thực lực của Tôn Hạo không tệ, nếu có cơ hội thì hãy lôi kéo về bên chúng ta.” Người đàn ông nói khẽ.

“Tôi biết nên làm như thế nào. Đại thiếu, bên nhà họ Hạ kia thì như thế nào?” Trương Tùng thử mở miệng, mười năm trước hắn đã được Đại thiếu cài vào nhà họ Hạ, cũng đã mười năm trôi qua rồi, đại thiếu vẫn chưa định ra tay sao?

“Đừng nóng vội, lần này Ba Hành Giả sẽ là một cơ hội, cho người điều tra thêm nhà họ Đường, nếu trong tay chúng ta có vũ khí sinh hóa kiểu mới thì ngày sau quyền nói chuyện ở căn cứ của chúng ta sẽ nặng thêm vài phần.”

“Tôi lập tức liên phái người đi điều tra.” Trương Tùng lên tiếng trả lời, vẻ mặt trở nên hưng phấn.

“Vài ngày sau căn cứ hội sẽ phát nhiệm vụ quét sạch tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 ở Thanh Hải, tôi cần phải có nhiều vũ khí hơn, cậu hãy cho người trông coi thật kỹ, đừng để xảy ra chuyện gì.” Người đàn ông cúi xuống, nhắc nhở Trương Tùng cẩn thận làm việc, nói xong thì lẩn vào bóng đêm rồi đi.

Trương Tùng do dự một lát sau đó mới mở cửa rời đi.

Đường Yên nhảy từ ngoài cửa sổ trên mái nhà xuống, nhìn bóng người đàn ông kia biến mất, nếu cô không nhìn lầm thì người Trương Tùng gặp chính là Hình Liệt Phong. Hóa ra vào thời điểm này Ba Hành Giả đã xuất hiện, chẳng qua là bị anh ta che giấu. Tuy nhiên nghe cách nói chuyện của bọn họ thì trước mắt Ba Hành Giả vẫn chưa có để mắt đến căn cứ Thanh Long.

Tiểu thuyết có nói lúc Ba Hành Giả tập kích là sau khi Lưu Thẩm Nhã đi Thanh Hải, tuy mọi chuyện diễn ra trước một tháng nhưng tình tiết cơ bản trong tác phẩm vẫn không thay đổi.

Tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 nằm ở quảng trường khoa học kỹ thuật của thành phố Thanh Hải. Thành phố Thanh Hải là một thành phố thuộc tỉnh Hải Tây, nằm ở phía đông, dân cư không ít hơn thành phố Thanh Ninh, nhiệm vụ lần này là cấp S. Mục tiêu chính là nhóm thiết bị nghiên cứu sinh hóa bên trong tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181, căn cứ đã lập xong hồ sơ về nhiệm vụ này nhưng là vì thành phố Thanh Hải quá xa căn cứ Thanh Long nên mới chậm chạp chưa phát nhiệm vụ.

Nửa năm trôi qua, thực lực của dị năng giả đã tăng lên không ít mà vũ khí của trung tâm nghiên cứu sinh hóa đang nghiên cứu cũng tiến vào giai đoạn mới cho nên tầng cao của căn cứ cảm thấy tất cả mọi thứ đều đã chín muồi, công thêm bên trung tâm nghiên cứu sinh hóa luôn thúc giục bảo bọn họ mau chóng giải quyết chuyện này.

nhiệm vụ tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181, thật đáng để chờ mong!

Nhiệm vụ cấp S, dị năng giả trong nghiệp đoàn đều có thể tham dự, phần thưởng không thấp nhưng mức độ nguy hiểm cũng rất cao, thành phố Thanh Hải cách căn cứ khoảng gần hai mươi ngày đi đường. Tận thế mà ở bên ngoài hai mươi ngày thì không chỉ là nguy hiểm đơn giản như vậy, cũng khó trách tầng cao của căn cứ chậm chạp không ra quyết định. Thực lực cao không đồng ý mạo hiểm, thực lực thấp thì lại không dùng được, kéo dài một chút liền tới sáu tháng liền.

Hiện tại tốc độ tiến hóa của tang thi càng lúc càng nhanh, không chỉ có trung tâm nghiên cứu sinh hóa lo lắng mà ngay cả tầng cao của căn cứ cũng bắt đầu nóng nảy. Dừng lại một hồi, Đường Yên đi vòng vèo dọc theo đường cũ, lo lắng mình về quá trễ, Bác Dương sốt ruột không đợi được thì sẽ kinh động ông, chuyện Trương Tùng không thể tùy tiện nói ra để tránh gây sai lầm, chẳng qua nhiệm vụ quét sạch tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 lần này, cô cũng muốn nhúng một tay vào.

Trong tác phẩm có nói nhóm thứ vật tư lớn thứ hai đều ở Thanh Hải nên đối với Hình Liệt Phong thì nhiệm vụ ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 tại Thanh Hải là nhiệm vụ bắt buộc, Lưu Thẩm Nhã không có khả năng không đi theo, thứ tốt tất nhiên không thể để cho người ngoài được. . Cô phải tìm thời gian hấp thu sạch huyết hạch và tinh hạch trong không gian để nâng cấp bậc lên mới được, đại đa số mọi người đều tưởng rằng dị năng giả cấp ba đối phó với Ba Hành Giả thì không thành vấn đề nhưng Đường Yên không dám khinh thường. Tiểu thuyết đã đề cập tới việc năm dị năng giả cấp ba tài năng mới chống lại được một Ba Hành Giả, nếu chiến đấu một mình thì dị năng giả cấp ba hoàn toàn không phải là đối thủ của Ba Hành Giả. Ba Hành Giả có thể triệu hồi tang thi bình thường, Liệp Sát Giả có thể triệu hồi Thiểm Thực Giả, Bạo Quân tiến hóa hoàn mỹ thì có thể sai bảo toàn bộ tang thi biến dị.

Trong khoảng thời gian này cô vẫn luôn tu luyện Khô mộc quyết, tinh thần lực cũng đã có tiến triển nhưng vẫn không đủ, dị năng lôi điện có thể khắc chế tang thi nhưng thực lực phải ở ngang nhau hoặc trên mới được, so ra thì tốc độ tiến hóa của dị năng giả vẫn kém tang thi, cô phải tranh thủ thời gian mới

được. Bóng dáng Đường Yên hòa vào bóng đêm, nhanh chóng đi đến chỗ Bác Dương đã nói.

Chuyện đi đến Thanh Hải là cao trào thứ hai của truyện. Theo tui thì có thể xem nó là khúc hay nhất của truyện này, cá nhân thôi nha. Tiếp tục chờ đời nào. À truyện này edit tới đâu là post tới đó chứ không có chương dự trữ nên tâm tình của editor quan trọng lắm nha. keke

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Chương 37

Chỗ bác sĩ Đường nằm ở phía đông căn cứ, kề bên là tầng cao của căn cứ và chỗ của dị năng giả nên được xem là nơi an toàn nhất căn cứ, ngoài cửa có quân nhân tuần tra canh gác, người thường đừng nói đi vào, ngay cả ngẫu nhiên tới gần cũng không được phép nữa là. Đường Yên cầm thẻ ra vào mà Bác Dương đã đưa cho của cô để đi vào tòa nhà số 111, tòa nhà số 111 thuộc về trung tâm nghiên cứu sinh hóa, mọi người ở trong này đều là thành viên của trung tâm nghiên cứu nghiên cứu sinh hóa.

Đường Yên ân chuông cửa, người mở cửa là Miêu Trạch.

“Anh Bác Dương có ở đây không?” Đường Yên vào cửa, thả balo trên vai xuống rồi mở nó lấy xác ra tang thi chuột đã bị cô giết chết ở thôn Hoàng Bác ra. Đường Yên nhìn xung quanh vài lần, bốn phòng ngủ, hai phòng làm việc, phòng ở hết sức rộng rãi nhưng cũng rất đơn sơ, không giống xa hoa giống như trước tận thế: “Mạnh Lộ đi đâu vậy? Tại sao không ở chung với em?”

“Cậu ta cùng với anh Bác Dương đi đến trung tâm nghiên cứu sinh hóa, nói là tò mò muốn xem thú biến dị mà Tôn Hạo mang về.” Miêu Trạch nói.

Dị năng giả mang thú biến dị từ bên ngoài về, sau khi đăng ký ở nghiệp đoàn dị năng giả xong thì sẽ đưa nó đến trung tâm nghiên cứu sinh hóa, đây là quy định thông thường!

“Chị đi tắm trước, em ăn đại thứ gì đi nha!” Đường Yên gật đầu, liếc nhìn mấy thứ gì đó đang chồng chất ở trong phòng bếp, nhưng vật tư trong xe đều được đám Miêu Trạch mang hết sang đây, căn cứ Thanh Long được xây dựng không tệ, sau khi dặn Miêu Trạch vào phòng bếp làm một ít thức ăn thì Đường Yên đi vào phòng định tắm rửa một cái.

Sau khi đóng cửa, bóng dáng Đường Yên chợt lóe rồi tiến vào không gian, khi người vừa đứng vững thì lập tức nhìn thấy một bóng đen vọt tới trước mặt, Đường Yên vươn tay đón lấy Buster đang chạy đến, khoe miệng hơi cong lên, một thời gian không thấy mà Buster đã trở nên mạnh mẽ hơn rồi!

Buster há mồm day cấn ống quần Đường Yên, mắt mèo mở to, kể ra thì cô hơi nhẩn tâm khi vứt bỏ nó ở trong này, Đường Yên cười khề hai tiếng, đưa tay bồng Buster lên, nhỏ giọng xin lỗi nó rồi đi đến nhà gỗ. Sau khi vượt qua dị năng giả sơ cấp thì hấp thu tinh hạch để thăng cấp không tốn bao nhiêu thời gian, cô định nắm chặt khoảng thời gian này để tăng thực lực, cô bắt buộc phải tham gia nhiệm vụ tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 ở Thanh Hải hành, cho dù không biết chính xác mình phải làm cái gì hoặc là đi để dò thám Lưu Thẩm Nhã cũng không tệ, không biết hiện tại Lưu Thẩm Nhã có biết Lôi Đông Hồ hay không?

Lôi Đông Hồ là phú nhị đại có tiếng ở tỉnh Hải Tây. Thuận Phát là chuỗi siêu thị nổi tiếng với những siêu thị có cấp bậc thấp, vừa, cao khác nhau, nhóm vật tư được dự trữ trong tòa nhà Thuận Phát ở thành phố Thanh Hải kia là sản nghiệp dưới danh nghĩa nhà họ Lôi. Sau tận thế thì nhà họ Lôi để lại rất nhiều thứ, Lôi Đông Hồ mặc dù hào sảng nhưng cũng không ngốc, gã trao đổi, tiết lộ cho căn cứ một ít đồ thuộc về mặt nổi của nhà họ Lôi nhưng lại giấu kín nhóm vật tư trong tòa nhà Thuận Phát ở thành phố Thanh Hải, không ngờ lại bị Lưu Thẩm Nhã moi ra thư đã gửi của gã, sau khi Hình Liệt Phong biết được tin tức của nhóm vật tư này thì nảy sinh ý định muốn độc chiếm nó nên đã xuất phát đến thành phố Thanh Hải trước, sau đó giết chết Lôi Đông Hồ.

Sau khi cho Buster ăn no xong thì Đường Yên nhìn huyết hạch xinh đẹp long lánh của con trăn biến dị trong lòng bàn tay, trái tim không tự chủ mà đập nhanh lên, huyết hạch của con trăn biến dị lớn hơn tinh hạch trong đầu Thiểm Thực Giả một chút, đỏ thẫm như máu... Sau khi ước lượng trọng lượng của huyết hạch thì Đường Yên cất bước đi đến hồ nước. Khi đã hấp thu huyết hạch của con trăn biến dị này thì thăng cấp dị năng giả cấp bốn không phải là việc khó, lần này không có Buster ra tay thì chỉ sợ viên huyết hạch hệ tinh thần đã rơi vào tay Hình Liệt Phong rồi, dựa theo thực lực trước mắt Hình Liệt Phong, nếu có thể hấp thu viên huyết hạch này thì chắc chắn sẽ thăng cấp trở thành dị năng giả cấp bốn.

Trước mắt dị năng giả cấp bốn ở căn cứ có thể đếm được trên đầu ngón tay, ai cũng có thể thăng cấp trở thành dị năng giả cấp bốn nhưng chỉ có Hình Liệt Phong và Lưu Thẩm Nhã là không được, nếu không thì không phải cô càng nguy hiểm hơn sau. Ông nằm trong tay trung tâm nghiên cứu sinh hóa, tất cả người bên dưới đều là nhân viên nghiên cứu nên không có quyền lực thật sự gì. Có lẽ hiện tại căn cứ còn phải dựa vào ông để nghiên chế tạo vũ khí sinh hóa và huyết thanh chống lại bệnh độc tang thi nhưng đến lúc nào đó tài liệu nghiên cứu của hai thứ này bị trộm mất hoặc là tìm được vũ khí lợi hại hơn thì ông sẽ lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, khi đó nhất định Lưu Thẩm Nhã sẽ không bỏ qua cô.

Lưu Thẩm Nhã có thể chịu đựng, cũng có thể nhẫn nhịn nhưng cô ta là người có thù tất báo!

Trong miệng trào lên vị ngai ngái, cổ họng giống như bị lửa thiêu đốt, đau đớn đến mức không chịu nổi. Đường Yên thân mình ngâm trong hồ nước, cho dù hồ nước có tác dụng chữa trị thì vẫn không thể nào ngăn cản được đau đớn đang lan ra khắp cơ thể được. Cũng may là đã có kinh nghiệm nhờ hai lần trước nên Đường Yên nhanh chóng vận hành Khô mộc quyết, cẩn thận dẫn đường cho sức mạnh cho sức mạnh có vẻ tàn bạo đó chạy trong kinh mạch

của mình, chẳng trách loại dị năng giả không dám tùy tiện hấp thu huyết hạch, so với hấp thu tinh hạch thì năng lượng của huyết hạch lại càng thêm mạnh bạo.

Có Khô mộc quyết và hồ nước có tác dụng giảm xóc, năng lượng tàn bạo của huyết hạch dần dần dịu lại, không đánh thẳng vào người cô như phía trước nữa: “Âm...” Đột nhiên trong đầu vang lên một tiếng khe khẽ, trong nháy mắt năng lượng đang chạy bên trong đan điền nổ tung, Đường Yên giống như nhìn thấy năng lượng hóa thành dòng nước, cuộn cuộn chảy vào kinh mạch của cô làm nó to ra hơn trước gấp trăm lần.

Cảm thụ năng lượng tràn đầy trong thân thể, Đường Yên mừng rỡ như điên, khó trách nhiều người đều biết năng lượng của huyết hạch rất tàn bạo, khủng khiếp nhưng vẫn muốn hấp thu huyết hạch mà không phải là tinh hạch, so với tinh hạch thì huyết hạch càng ẩn chứa năng lượng càng kinh người hơn, có lẽ việc này có liên quan đến cùng thực lực vốn có của thú biến dị hình thành huyết hạch, thú biến dị càng mạnh thì huyết hạch được hình thành trong đầu càng mạnh.

Sau vẫn chuyện Khô mộc quyết một vòng quanh cơ thể thì Đường Yên cảm thấy kinh mạch ở thân mình và tay chân đều được năng lượng rèn luyện, tạp chất trong cơ thể cũng được loại bỏ, theo đó tinh thần lực càng tăng tiến hơn, Đường Yên yên lặng phóng ra tinh thần lực, mười mét, hai mươi mét, ba mươi mét... Mãi cho đến năm mươi mét mới ngừng lại, tinh thần lực có thể dò xét trong phạm vi năm mươi mét quanh hồ nước, đột nhiên tầm mắt Đường Yên dừng lại ở trên những thứ đồ ăn được chất đống bên trong nhà gỗ, cô cẩn thận thực thể hóa tinh thần lực xem thử mình có thể vận dụng tinh thần lực để gieo trồng hay không, như vậy vừa có thể rèn luyện tinh thần lực, làm cho việc sử dụng tinh thần lực càng thêm thuần thục vừa có thể giảm bớt phiền toái vì không phải tự mình trồng trọt.

Suy nghĩ xong xuôi thì Đường Yên lập tức tiến hành.

Xới đất, gieo hạt, tưới nước... Đường Yên cẩn thận làm theo những hướng dẫn trong sách mà cô lấy được chỗ ông Hoàng, nhìn nhưng hạt giống đầy sức sống được gieo trồng trên đất, Đường Yên vui mừng muốn nhảy cẫng lên, vậy mà thật sự có thể làm được!

Nhìn mảnh đất trước mặt, khoe miệng Đường Yên tràn đầy tươi cười, như vậy cho dù cô không vào không gian thì vẫn có thể dùng tinh thần lực để gieo trồng. Sau khi gieo trồng hết những miếng đất quanh nhà gỗ thì Đường Yên phát hiện tinh thần lực chẳng những không yếu đi mà còn mạnh hơn hai phần, điều này làm cho cô cực kì vừa lòng.

Đường Yên cảm thụ lõi điện đang rung động ở trong lòng bàn tay, dị năng giả cấp bốn, xem như khổ sở mà cô phải chịu lúc này không uổng phí nhưng mà trước mắt thì dị năng giả cấp bốn cũng không phải là quá hiếm ở căn cứ. Đường Yên cảm thấy mình đã ở trong không gian khá lâu nên mang theo Buster rời khỏi không gian, may mà lần hấp thu huyết hạch này không lâu, tổng cộng không quá năm mươi phút, nếu lâu hơn một chút thì chỉ sợ Miêu Trạch ở phía ngoài sẽ lo lắng.

Đường Yên thay quần áo xong thì mở cửa đi ra ngoài định đưa tinh hạch còn thừa cho Miêu Trạch và Mạnh Lộ, bọn họ được xem như là người của cô, lần này đi thành phố Thanh Hải không thể thiếu hai người này, hơn nữa cô cảm thấy mình cần phải lôi kéo thêm một số người khác nữa. Ở tận thế thì hai tay không thể địch được bốn người, nếu muốn chống lại Lưu Thâm Nhã và Hình Liệt Phong thì nhất định phải nhanh chóng nuôi dưỡng sức mạnh của chính mình.

“Ông, mọi người đã về rồi!” Đường Yên liếc nhìn phòng khách, bác sĩ Đường và mấy người La Hồng Bản đều ngồi ở đó, vẻ mặt nặng nề giống như đang đè nén lửa giận, Bác Dương thì ngoài cười nhưng trong không cười, đáng về cực kì âm trầm, Mạnh Lộ không ở phòng khách, có thể là vào phòng bếp giúp Miêu Trạch, ngồi bên cạnh là Bác Dương một người phụ nữ, khuôn mặt không được xem là xinh đẹp nhưng trên người tỏa ra mùi vị của sự hiểu biết, trên tay cô gái này đang cầm một ít tài liệu, nhanh chóng tính toán.

“Yên Nhi.” Bác sĩ Đường đứng dậy: “Đây là Tề Lộ, là chị của con.”

“Chị!” Đường Yên nghiêng đầu đánh giá đến Tề Lộ, trong tiểu thuyết có nói Lưu Thâm Nhã nhiều lần xuống tay với bác sĩ Đường nhưng đều bị Tề Lộ âm thầm ngăn cản, Lưu Thâm Nhã không còn cách nào nên đành lừa Tề Lộ ra khỏi căn cứ, sau khi Tề Lộ trở về thì bác sĩ Đường đã chết, Tề Lộ muốn báo thù nhưng không có khả năng, cuối cùng tức thì bị con sư tử trắng biến dị mà Lưu Thâm Nhã cần chết.

Nhìn Tề Lộ, Đường Yên không khỏi thân thiết hơn vài phần, mấy người này đều đối xử thật lòng với ông, không giống như Lưu Thâm Nhã, vì ích lợi mà ngay cả bác sĩ Đường cũng không buông tha, dùng phát điên để hình dung cô ta thì cũng không có gì sai cả. Tận thế, nhân tính đạo đức không đáng một đồng, Tề Lộ kiên trì như vậy đúng là không dễ dàng, hơn hẳn nhiều người dần dần để lộ ra mặt ác độc của mình.

“Em chính là Đường Yên làm cho thầy nhớ mãi không quên sao?” Tề Lộ đẩy cặp mắt kính, đột nhiên tầm mắt dừng ở Buster trên vai Đường Yên, trong phút chốc hai mắt bắn ra ánh sáng làm cho người ta sợ hãi: “Thú biến dị, làm sao có thể được?”

“Tề Lộ, chị điên hả?” Bác Dương nhanh chóng đẩy Tề Lộ đang bỏ nhào vào Đường Yên ra, giọng nói có chút tức giận.

“Bác Dương, cậu cứ ngay, trên vai Yên Nhi là thú biến dị, không sai được, luồng chuyển động kì lạ này, tuyệt đối là thú biến dị. Sao em có thể giấu diếm được kiểm tra khi qua cửa? Toàn bộ dùng cụ kiểm tra ở cửa căn cứ đều là do chị nghiên cứu chế tạo và hoàn thiện, không thể nào không phát hiện ra luồng chuyển động kì lạ của thú biến dị được.” Tề Lộ bị Bác Dương ấn ở trên ghế sofa, tuy nhiên việc này không làm khó được Tề Lộ, hai mắt Tề Lộ đỏ bừng nhìn chằm chằm Đường Yên, hận không thể tiến lên bắt lấy Buster mang về trung tâm nghiên cứu sinh hóa để nghiên cứu một phen.

Nghe Tề Lộ nói, nhất thời mấy người trong phòng như gặp phải đại địch, ở tận thế, ai mà không biết ngoại trừ bỏ tang thì thì thú biến dị chính là sự tồn tại nguy hiểm nhất.

Đồng tử của bác sĩ Đường co rút lại, ông không hề nghi ngờ bản lãnh của Tề Lộ vì Tề Lộ là học trò một tay ông dạy dỗ. Bác sĩ Đường căng thẳng nhìn con mèo chỉ lớn bằng lòng bàn tay đang ngồi trên vai Đường Yên, đôi mắt của nó rất linh hoạt, khinh bỉ quét một vòng quá mấy người đang ngồi ở trên

ghế sofa sau đó lắc lắc cái đuôi, nằm xuống trên vai Đường Yên: “Meo...”

“Tề Lộ, em nhéo Bác Dương một chút, có phải là anh nhìn lầm hay không, chúng ta đang bị một con mèo khinh bỉ sao?” La Hồng Ân cau mày, nghi hoặc nhìn Buster trên vai Đường Yên. (Anh này hơi bị hay, không tự nhéo mình kiểm tra mà bảo Tề Lộ nhéo Bác Dương :v)

“Vâng!” Tề Lộ không thèm nề nang, nhéo thật mạnh thịt mềm trên hông Bác Dương.

“A “Bác Dương hét lớn, cảm giận trừng mắt nhìn La Hồng Ân rồi chuyển sang nhìn Tề Lộ, nói: “Tề Lộ, anh ta không phải ba chị, người khác nói cái chị làm cái đó thì khác gì tên dân, chị có chủ kiến của mình có được không!”

La Hồng Ân là học trò đầu tiên của bác sĩ Đường nên rất có tiếng nói trong đám học trò, bình thường Tề Lộ hờ hững đối với người khác nhưng lại rất nghe lời La Hồng Ân, vì vậy có thể nhận ra là Bác Dương đã phải chịu không ít thiệt thòi.

“Yên Nhi, con mèo này là sao vậy?” Bác sĩ Đường nhìn chằm chằm Buster, vẻ mặt hết sức kích động. Con mèo này biến dị rồi thức tỉnh trí tuệ? Nếu quả thật như vậy thì chuyện này rất có khả năng gây chấn động toàn bộ căn cứ.

“Đây là Buster, là thú biến dị.” Đường Yên gật đầu, không giấu diếm chuyện Buster là thú biến dị, sau khi đến căn cứ Thanh Long thì có một số việc cô không muốn giấu diếm, ở trong này quả đám lớn, thực lực mạnh thì tiếng nói mới có trọng lượng, vì vậy không cần thiết phải tự làm cho mình bó tay bó chân.

“Cái gì!” Đoán là một chuyện nhưng nghe thấy Đường Yên khẳng định lại là một chuyện khác.

Mấy người ngồi trong phòng khách thờ gấp, cho tới bây giờ thì vẫn chưa có người nào trong căn cứ có thể thuần hóa thú biến dị, thực lực của thú biến dị rất mạnh nên bắt nó cực kì khó khăn chớ đừng nói đến việc thuần hóa. Mọi người không khỏi cảm nín, nhìn chằm chằm Buster. Buster cảm thấy mất kiên nhẫn, lộ ra móng vuốt sắc bén sau đó cào một cái về phía Tề Lộ, một cơn gió sắc như dao cạo lướt qua, lập tức tóc bên tai Tề Lộ rơi xuống là tả đồng thời trên vách tường phía sau hiện lên bốn vết cào sâu khoảng sáu cm.

“.....”

Thấy thế, mấy người ngồi đó không khỏi hít khí lạnh.

Bác sĩ Đường đột ngột đứng dậy, cầm lấy Đường Yên tay: “Yên Nhi, cho ông mượn nó một tháng, không thì mười lăm ngày, không thì bảy ngày cũng được.” Nói xong thì ông lập tức ôm Buster mở cửa đi thẳng đến trung tâm nghiên cứu sinh hóa, trước khi đi không quên nói: “Hồng Ân, con nói với Yên Nhi chuyện tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 đi, mấy ngày này đừng tới tìm thầy, chuyện Triệu Thiên Lâm giao cho con xử lý...”

Nhìn cánh cửa bị đóng sập lại, mấy người trong phòng không khỏi choáng váng, rốt cuộc là có chuyện gì vừa mới xảy ra vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chương 38

Buổi tối đầu tiên ở căn cứ Thanh Long, Đường Yên ngủ rất say sưa, có người thân ở bên cạnh, không cần lo lắng tang thi đột nhiên tập kích, càng không cần lo lắng có người đột ngột đâm lên sau lưng... Đường Yên gửi mùi xả phòng thơm ngát của chân dế, cả người cũng bình tĩnh lại.

Có vẻ như hạt giống được gieo trồng trong không gian đã bắt đầu nhú mầm xanh biếc, phát hiện này làm cho Đường Yên mừng rỡ như điên nên cho dù gió buổi sáng sớm lạnh như băng thì cô cũng cảm thấy nó ấm áp. Đường Yên đẩy cửa sổ, yên lặng nhìn căn cứ đã tỉnh dậy sau một đêm ngủ yên, ở một khoảng đất trống xa xa có mấy đứa bé đang vui đùa ồn ào, phát ra tiếng cười lanh lảnh... Tất cả đều không thể đoán được, biết đâu tương lai sẽ có hy vọng thì sao?

Đường Yên từ trong miệng La Hồng Ân biết được nhiệm vụ tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 ở thành phố Thanh Hải được ấn định vào ba ngày sau, thời gian rất gấp cho nên đêm qua nghiệp đoàn dị năng giả đã phát nhiệm vụ này ra ngoài. Tối hôm qua lúc ăn cơm, Miêu Trạch nói cho Đường Yên biết Dịch Thao có đến tìm cô để chia tay, Dịch Thao đã thuê được một đội dị năng giả ở nghiệp đoàn dị năng giả để bảo vệ một nhà Hầu Tích Hoa đến căn cứ Bạch Hồ. Tuy nhiên lúc ấy Đường Yên không ở đây nên Dịch Thao bảo Miêu Trạch chuyển lời cảm ơn của anh ta đến Đường Yên trong suốt đoạn đường này, trước khi còn đưa cho Miêu Trạch hai viên tinh hạch, nói là quà cảm ơn!

Đường Yên đưa hai viên tinh hạch này cho Miêu Trạch và Mạnh Lộ, người ở bên cạnh mạnh mẽ thì phần thắng trong tương lai càng nhiều, Miêu Trạch nói sáng sớm hôm nay đám người Dịch Thao đã xuất phát đến căn cứ Bạch Hồ, thực lực của Dịch Thao, Dịch Thiên không tệ, cô vốn định lôi kéo hai người này, tuy nhiên có vẻ như không thể thành công.

Sáng sớm Mạnh Lộ đã theo La Hồng Ân đến trung tâm nghiên cứu sinh hóa, cậu ta cảm thấy rất hứng thú với thú biến dị và tang thi thật cảm thấy hứng trong trung tâm, theo cách nói của La Hồng Ân thì Mạnh Lộ trời sinh để làm nghiên cứu, là nhà nghiên cứu trời sinh mang theo sự lạnh lùng và khát máu đồng thời cũng bù đắp bình tâm cho người ta cảm thấy hoảng hốt.

“Phía trước xảy ra chuyện gì vậy?” Đường Yên cau mày, nhìn ngã tư đường lộn xộn ở phía trước. Cô định cùng với Miêu Trạch đi đến nghiệp đoàn dị năng giả để đăng ký, trở thành một thành viên nghiệp đoàn dị năng giả, nghiệp đoàn dị năng giả ở bốn căn cứ lớn đều có lưu trữ hồ sơ cho nên sau này đến những căn cứ khác thì vẫn có ích như trước, có thể được hưởng rất nhiều đặc quyền.

Miêu Trạch đưa tay giữ chặt mộ người đi đường đang hoảng sợ bên cạnh, hỏi: “Này! Phía trước xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao tất cả mọi người đều chạy ra ngoài hết thế?”

Sáng sớm mà đã nổi điên gì vậy? Mỗi ngày căn cứ đều có quân nhân tuần tra để tránh xuất hiện hỗn loạn khiến người có ý định bắt chính thừa cơ lên vào. Trên thực tế thì phương pháp này rất hữu dụng, ít nhất trước mắt căn cứ cũng không xuất hiện tình trạng hỗn loạn quá lớn.

“Lôi Đông Hồ lại quậy ở ngõ Hộ Bộ!”

Người đi đường kia vừa nói vừa chen chúc để đi ra ngoài, buổi sáng ở ngõ Hộ Bộ có chợ sáng. Sau tận thế thì trật tự bị phá hỏng, căn cứ không cấm giao dịch, rất nhiều nam nữ không sinh tồn năng lực không thể không bán đứng thân thể để đổi lấy một phần đồ ăn rồi dần dần dựa vào nó để sống sót, từ có này sinh rất nhiều mối quan hệ phức tạp, những người đàn ông có thực lực ở căn cứ có thể đồng thời hưởng thụ mười mấy người phụ nữ... Loại chuyện này ở căn cứ cũng không tính là hiếm có!

“Lôi Đông Hồ là ai...” Miêu Trạch chưa hỏi xong thì đã bị người bên cạnh đẩy một cái.

“Cậu bạn này đừng hỏi nữa, nhanh dẫn cô gái xinh đẹp bên cạnh chạy đi! Nếu để Lôi Lão Hồ bắt được thì thảm rồi...” Người nói là một phụ nữ khoảng chừng năm mươi tuổi đang ngồi bên cạnh, đầu quấn khăn vuông, sắc mặt tái nhợt, có chút suy dinh dưỡng. Trước mặt để một tấm đệm và một cái lều trại có chút cũ kỹ, có lẽ là nhặt được ở đâu đó, định mang đến để đổi lấy một ít đồ ăn.

“Lôi Lão Hồ mà đi nói có phải là Lôi Đông Hồ hay không?” Đường Yên hỏi.

Lôi Đông Hồ dựa vào năm siêu thị cực lớn của nhà họ Lôi ở thành phố Thanh Ninh nên ở căn cứ rất hống hách, hiện giờ già đang bao nuôi mười mấy người phụ nữ và mấy người đàn ông, quả thật là phá sạch sành sạch của cái nhà họ Lôi ở thành phố Thanh Ninh, có lẽ là ngày hôm qua có người nhìn thấy Lưu Thâm Nhã và Đường Yên ở ngõ Hộ Bộ nên nói cho Lôi Đông Hồ, vì vậy mới sáng sớm Lôi Đông Hồ đã đến ngõ Hộ Bộ, đoán chừng ở muốn ở đây chặn người.

“Lôi Đông Hồ là ai thì tôi không biết, tôi chỉ biết ở căn cứ mọi người gọi già là Lôi Lão Hồ.” Người phụ nữ lau bùn đất ở trên mặt, sau đó cẩn thận bảo vệ đệm lót và lều trại, bà còn phải dựa vào mấy thứ này để đổi lấy một ít đồ ăn nuôi gia đình, một nhà sáu người mà chỉ dựa vào đứa con lớn nhất thì không có cách nào nuôi sống cả nhà, đệm lót và lều trại đều là những thứ mà con bà nhặt được, hy vọng có thể đổi được đồ ăn cho tuần này.

Thấy người phụ nữ cẩn thận bảo vệ đệm lót và lều trại trước mặt, trong mắt Đường Yên hiện lên không đành lòng, sau khi nói cảm ơn hi xoay người cùng Miêu Trạch đi đến nghiệp đoàn dị năng giả, cô không muốn chen vào chuyện của Lôi Đông Hồ và Lưu Thâm Nhã, cô chỉ cần lấy được nhóm vật tư ở tòa nhà Thuận Phát trước Lưu Thâm Nhã là được, người trong căn cứ được Lôi Đông Hồ để mắt đến cũng không ít, lúc này không cần thiết phải dây vào phiền toái, tránh đánh rắn động cỏ.

Đường Yên vừa mới đi tới cửa nghiệp đoàn dị năng giả thì nhìn thấy Lưu Thâm Nhã mặc một cái váy dài màu lam nhạt, đứng ở trước cửa đối diện với ngõ Hộ Bộ, có lẽ là do mọi người đang trốn tránh Lôi Đông Hồ nên chỉ mới mười phút mà cả chợ sáng rộn ràng, náo nhiệt chỉ còn mười mấy người ở lại. Có vẻ như Lưu Thâm Nhã đang cãi vã gì đó với người ta nên giọng nói hơi lớn.

Mang theo nghi hoặc, Đường Yên đi vào nghiệp đoàn dị năng giả sau đó đi đến vị trí bên cửa sổ để xin bảng thông tin, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm bên ngoài, do thay đổi góc độ quan sát nên Đường Yên thấy rõ người đàn ông trong ngõ hẻm là Giang Ly, tại sao Giang Ly lại cãi nhau với Lưu Thâm Nhã? Lại còn ở trước cửa nghiệp đoàn dị năng giả?

Đường Yên nhanh chóng điền bản thông tin, nghiệp đoàn dị năng giả vừa mới thành lập không lâu nên việc xét duyệt cũng không nghiêm túc. Sau khi Đường Yên điền thì đưa huy hiệu được phát lúc vào căn cứ cho nhân viên đăng ký, khi đăng ký hoàn tất thì nghiệp đoàn dị năng giả bắt đầu tuyên bố thể lệ, phía trên tờ giấy là một mặt trời mọc tỏa ánh sáng vàng, ý muốn loài người phá đánh vỡ đen tối, nghênh đón ánh bình minh một lần nữa.

Sau khi Đường Yên ra khỏi nghiệp đoàn dị năng giả thì Giang Ly đã đi rồi, chỉ còn lại Lưu Thâm Nhã buồn bã, thất thần đi ngõ Hộ Bộ, trong tay Lưu Thâm Nhã còn cầm một cái gì đó.

“Mã Lục, không phải mày nói ngày hôm qua mày gặp được hai người đẹp ở ngõ Hộ Bộ sao? Tại sao tao vòng vòng ở đây từ sáng sớm mà không gặp được.” Lôi Đông Hồ thất vọng nói với người thanh niên đi bên cạnh, trong tay cầm một cây súng lục, hòng súng kề sát vào miệng người thanh niên kia. Bộ dạng của Lôi Đông Hồ cũng xem như anh tuấn nhưng lại rượu và sắc đẹp bào mòn nên khuôn mặt trắng bệch, mắt thâm đen xỉ.

“Đợi chút... anh Lôi, đừng vội!” Vóc dáng Mã Lục thấp bé, lại bị Lôi Đông Hồ chia súng vào miệng nên không khỏi gấp gáp, Lôi Đông Hồ ngoại trừ hao sắc thì còn thích SM, nam nữ chết ở trên giường già cũng không phải là ít. Lôi Đông Hồ mạn nhạp đều không chê, Mã Lục thầm từ đi theo bên cạnh Lôi Đông Hồ, chuyên môn tìm những nam nữ có dáng vẻ hợp với khẩu vị của Lôi Đông Hồ khẩu vị nam nữ, đương nhiên điều kiện tiên quyết là những người đó đều là người bình thường, Lôi Đông Hồ có gan lớn hơn nữa cũng không dám trêu chọc dị năng giả.

Mã Lục không ngừng nịnh hót, đột nhiên hắn nhìn thấy Lưu Thâm Nhã đang đứng ở đối diện nghiệp đoàn dị năng giả xéo nên cực kì kích động: “Đợi chút... Anh Lôi, anh nhìn kia, mau nhìn kia... Phía trước, người đẹp ở phía trước...”

“Đâu?” Lôi Đông Hồ đẩy Mã Lục, nhanh nhẹn xoay người nhìn sang chỗ Lưu Thâm Nhã đang đứng, khi nhìn thấy thì lập tức mắt tròn, miệng nói thào:

“Đẹp, quá đẹp!”

“Chị Yên, chúng ta không qua đó sao?” Miêu Trạch đưa tay chọc chọc Đường Yên đang trốn ở bên cạnh, hai mắt tỏa ánh sáng, trêu chọc nơi đáy mắt hoàn toàn khác với những gì cậu ta nói ra.

“Đi qua ư, tại sao phải đi qua đó?” Đường Yên nhàn nhạt nói.

Bề cánh của Lôi Đông Hồ ở căn cứ không ít, phía sau lại có nhà họ Lôi ở căn cứ Chu Tước làm hậu thuẫn, chỉ cần những hành động của gã không vượt qua giới hạn của những người ở tầng cao thì bọn họ sẽ không ra tay, thậm chí có khả năng còn vì nhóm vật tư mà nhà họ Lôi để lại chủ động đón ý nói hòa với Lôi Đông Hồ. Ở tận thế, mạng người là thứ không đáng tiền nhất, nhất là người bình thường, sống chết của bọn họ không phải là vấn đề mà kẻ mạnh coi trọng, đây cũng chính là lý do vì sao Lôi Đông Hồ chỉ là người bình thường nhưng lại có thể vẽ đường cho hươu chạy ở căn cứ Thanh Long, tùy ý đùa bỡn tính mạng người khác!

Ở căn cứ không thiếu cơ sở ngầm của Hình Liệt Phong nên nếu Luru Thẩm Nhã gặp chuyện không may thì nhất định Hình Liệt Phong sẽ nhận được tin tức, hơn nữa dựa vào bản lĩnh của Luru Thẩm Nhã bản sự thì cũng không đến mức bị Lôi Đông Hồ chiếm lợi. Cô nghe nói Luru Thẩm Nhã vừa đến căn cứ thì đã bắt đầu làm từ thiện, làm như vậy vừa tiến tới hình mẫu tiêu chuẩn của Hình Liệt Phong vừa tạo cho mình danh tiếng xinh đẹp tốt bụng. Luru Thẩm chữa trị miễn phí cho dị năng giả bị thương và người bình thường trong căn cứ nên chỉ trong ba ngày thì toàn bộ căn cứ đều biết bên cạnh Hình Liệt Phong có một dị năng giả chữa khỏi rất lợi hại, không chỉ có tâm địa tốt mà còn rất xinh đẹp.

Giả nhân giả nghĩa, đây luôn là cách làm của Luru Thẩm Nhã. Chuyện cô ta làm rất thành công, trong căn cứ có rất nhiều dị năng giả hành động một mình, không gia nhập vào thế lực nào nhưng ở dưới chiêu trò đó của Luru Thẩm Nhã, vì muốn có bảo đảm nên đã gia nhập vào thế lực của Hình Liệt Phong, cứ như vậy chiêu trò đó của Luru Thẩm Nhã không ngoài mục đích tạo dựng uy danh và gây dựng thế lực cho Hình Liệt Phong ở trong căn cứ.

Dù sao thì ở tận thế, dị năng giả chữa khỏi rất hiếm có. Nếu bên cạnh có một dị năng giả chữa khỏi thì không thể nghi ngờ là có nhiều hơn một tính mạng.

Đồng thời Luru Thẩm Nhã cũng muốn mượn chuyện này để làm tăng sức nặng của cô ta trong mắt Hình Liệt Phong, cô ta cho rằng ân cứu mạng vẫn chưa đủ lấy làm cho Hình Liệt Phong đặt cô ta ở vị trí quan trọng nhất. Tận thế, thực lực là trên hết, giống như đánh cuộc vậy, người với người, người với tự nhiên, người với tang thi... Đây là một ván cược khổng lồ, chỉ có người thắng lợi mới có cơ hội sống sót, vì thế tất cả mọi người đều liều lĩnh tham dự vào ván cược trước nay chưa từng có, bác không chỉ là nhân tính dục vọng mà còn là quyền sinh tồn!

Giống như một trận chiến lớn, không biết ai sẽ là Tướng quân, ai sẽ phải mất đi tính mạng.

Luru Thẩm Nhã cam nguyện sa vào ván cược bùn lầy này chẳng qua là muốn dành được tiên cơ, trong trận này ai dành được tiên cơ thì người đó sẽ thắng. Vì vậy Luru Thẩm Nhã mới không tiếc bất cứ thứ gì để tiếp cận Hình Liệt Phong, cô ta theo người được hưởng vị thắng lợi trên người Hình Liệt Phong nhưng đồng thời cũng bắt đầu đi vì lợi thế trong tay quá ít nên cô ta chỉ có thể lựa chọn lộ ra con át chủ bài của mình. Trong tiểu thuyết có nói sau chuyện đi tới Thanh Hải thì Luru Thẩm Nhã mới để lộ ra dị năng chữa khỏi, khi đó cũng là lúc cô ta ra tay với Hạ Đình, vì mục đích gì thì cô ta có thể đoán được...

“Chúng ta thật sự không cần làm gì sao?” Miêu Trạch dùng tay phải vẽ vòng tròn giữa không trung, chỉ chỉ Lôi Đông Hồ đang nhào vào Luru Thẩm Nhã con về mặt của Luru Thẩm Nhã thì rất lạnh nhạt, quay đầu lại đánh giá Lôi Đông Hồ, có vẻ như cũng không lo lắng sẽ bị Lôi Đông Hồ quấy rối.

Lôi Đông Hồ là người thừa kế nhà họ Lôi hơn nữa gã còn sở hữu Thuận Phát, chỉ dựa vào điểm này thì không chỉ có căn cứ để mất gã mà ngay cả các thế lực khác cũng sẽ không bỏ qua cho Lôi Đông Hồ, ai bảo tận thế vật tư thiếu hụt mà trong tay Lôi Đông Hồ lại nắm giữ thiếu hụt của mọi người?

“Em xem kia... Có người đến!” Đường Yên bữu môi chỉ về phía trước, Hình Liệt Phong đang dẫn theo đám người Đỗ Dương đi vào ngõ Hộ Bộ sau đó đi về phía Luru Thẩm Nhã và Lôi Đông Hồ, gặp nhiều người đi vào ngõ Hộ Bộ như vậy thì cũng bắt đầu có những người gan lớn đi vào theo, tránh ở góc rẽ, ló đầu nhìn vào trong.

“Đi thôi, vở kịch náo nhiệt này sẽ chấm dứt rất nhanh, bây giờ đi trung tâm nghiên cứu sinh hóa bảo Mạnh Lộ chuẩn bị, ba ngày sau xuất phát đi Thanh Hải.” Thuận đường nói Bác Dương cho bọn họ một ít trang bị hữu dụng và vũ khí, chuyến đi đến Thanh Hải không giống với Miêu Trại, so với nhiệm vụ ở Thanh Hải thì nhiệm vụ ở thành phố Thanh Ninh cũng chỉ là trò trẻ con mà thôi, Thành phố Thanh Hải tiếp giáp biên lớn, từ căn cứ Thanh Long muốn đến thành phố Thanh Hải thì phải đi qua mấy con sông, lúc trước vì muốn chặn đường tang thi nên có mấy cây cầu đã bị cho nổ. Điều này cũng có nghĩa là nếu muốn tiến vào thành phố Thanh Hải thì phải suy xét đến cá biến dị!

Đại đa loại thú só có vú đã bắt đầu biến dị, tiếp đó sẽ tiến hóa trở thành thú biến dị. Trong thiên nhiên, một khi hệ sinh thái xuất hiện khác biệt, cho dù là khác biệt nhỏ nhất thì cũng sẽ làm cho toàn bộ sinh thái thay đổi nghiêng trời lệch đất. Trong tiểu thuyết có nhắc tới loài chim và loài cá ở tháng chín mới bắt đầu biến dị, cũng là sau khi Ba Hành Giả tập kích căn cứ, lúc đó căn cứ rồi thành một núi nên Luru Thẩm Nhã mới đề nghị phái người tiến đến thành phố Thanh Hải để mang nhóm vật tư mà nhà họ Lôi giấu kín ở tòa nhà Thuận Phát về căn cứ, cũng chính là nhiệm vụ lần này, khi đó mọi người mới phát hiện hóa ra cá trong sông và chim bay trên bầu trời đều đã biến dị.

Hai đường thẳng song song hay là cắt nhau sẽ dẫn đến những phương hướng hoàn toàn khác nhau, từ đó tương lai cũng sẽ khác nhau!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 39

Trong nháy mắt ba ngày đã trôi qua!

Một đám dị năng giả đứng ở quảng trường, Đường Yên nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc như Lưu Thẩm Nhã, Hình Liệt Phong, Hạ Đình, Giang Ly, Cao Phong chờ, lúc ánh mắt dừng ở trên người Hạ Đình Giang Ly thì trong lòng xẹt qua một chút thú vị, người ở bên Hình Liệt Phong thì Đường Yên biết không nhiều lắm, đứng ở bên cạnh Lưu Thẩm Nhã là Đỗ Dương, hai người đang nói chuyện gì đó, thái độ tự nhiên, vô cùng thân thiết, Hình Liệt Phong đứng ở bên cạnh Hạ Đình, theo sau là hai mươi quân nhân mặt quân trang, toàn bộ đều được vũ trang, không khó để nhận ra tầng cao của căn cứ rất coi trọng chuyến đi đến Thanh Hải hân.

Toàn bộ trang bị của những người này đều từ trung tâm nghiên cứu sinh hóa, bên hông Hạ Đình là súng huỳnh quang, là vũ khí kiểu mới của trung tâm nghiên cứu sinh hóa, có lực sát thương rất lớn với tang thi biến dị và thú biến dị! Toàn bộ căn cứ cũng chỉ có ba cái, khi bác sĩ Đường biết Đường Yên cũng phải đi Thanh Hải thì im lặng nửa ngày nhưng không ngăn cản, sau đó đưa súng huỳnh quang thuộc về trung tâm nghiên cứu sinh hóa cho Đường Yên, để cô phòng thân và dùng trong lúc nguy hiểm!

Nhìn thấy Đường Yên, trong mắt Hạ Đình hiện lên nghi hoặc, nhiệm vụ ở Thanh Hải cực kì nguy hiểm, không nghĩ tới bác sĩ Đường lại đồng ý cho Đường Yên nhận nhiệm vụ lần này, nhiệm vụ lần này là cấp S, phần thưởng cực kì hậu hĩnh nhưng cái gọi là hậu hĩnh này cũng chỉ với người thường mà thôi, nhà bác sĩ Đường rất giàu có, không có khả năng thiếu đồ ăn, vậy thì vì sao? Đồ ăn, điểm...

Hạ Đình gật đầu với Đường Yên nhưng không tiến lên chào hỏi mà nhanh chóng cùng Hình Liệt Phong bàn bạc về lộ trình, đây không phải là chuyến đi ngắn nên trước khi xuất phát phải suy nghĩ, bàn bạc thật kĩ để xác định tuyến đường phải đi.

Ở phía chân trời, một luồng ánh sáng ám áp xuất hiện phá vỡ đêm đen tĩnh lặng.

Không ít người đứng ở quảng trường dị năng giả để xem, Hạ Đình phát bản đồ khu vực đã chuẩn bị sẵn ra đồng thời cũng đã dùng bút đỏ để đánh dấu đường đi, tránh cho lạc đường.

Lúc xuất phát, Đường Yên và Giang Ly cùng ngồi trên một chiếc xe vũ trang, chuẩn bị xuất phát đến thành phố Thanh Hải cách căn cứ Thanh Long khoảng hơn một ngàn kilomet. Đường Yên nhận bản đồ mà Hạ Đình phát, trước tận thế, nếu lái xe từ thành phố Thanh Ninh đến đường cao tốc Thượng Thanh Hải thì mất khoảng mười một, mười hai giờ nhưng hiện tại bệnh độc tang thi bùng nổ, tang thi xuất hiện ở ạt, thú biến dị hoành hành thì hẳn không mười ngày nửa tháng thì không đến đó được. Có thể đoán trước là có rất nhiều đoạn đường không phải bị kẹt vì những chiếc xe bị bỏ lại thì cũng bị hư hỏng không có cách nào đi được hoặc cũng có thể là bị sạt lở, đất đá vùi lấp.

Xe Đường Yên dùng là xe vũ trang, trước tận thế thì cảnh sát dùng nó để truy đuổi tội phạm, sau này được trung tâm nghiên cứu sinh hóa lắp ráp cải tiến nên sáu chiếc xe vũ trang này còn an toàn hơn cả xe tăng nữa, có thể chịu được lực công kích rất mạnh của Thiêm Thực Giả và thú biến dị phổ thông, còn những trang bị và vũ khí sinh hóa do trung tâm nghiên cứu sinh hóa nghiên cứu chế tạo thì cho dù có đụng phải đàn tang thi cũng không đáng sợ.

Lúc trước những tuyến đường quanh thành phố Thanh Ninh đã được thanh lí nên cũng coi như là thông suốt, ngẫu nhiên cũng có xuất hiện vài tang thi nhưng lập tức bị bắn chết, theo những số liệu mà trung tâm nghiên cứu sinh hóa có được thì tận thế càng lâu, khả năng tang thi và động vật biến dị lại càng lớn. . Ba người Đường Yên lặng im ngồi ở phía sau khi, đại đa số người trong xe bọn họ đều là những gương mặt quen thuộc, tuy nhiên không có ai mở miệng nói chuyện mà yên lặng lau chùi vũ khí trong tay, hoặc là nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chiếc xe chậm rãi chạy ra khỏi địa phận thành phố Thanh Ninh mọi người đều im lặng nhìn tường đồ nát bên ngoài cửa sổ xe, không gọn gàng sạch sẽ như trước tận thế, mặt đường hoàn toàn thay đổi, trên con đường vắng vẻ, tiêu điều còn lưu lại mấy vết máu loang lổ màu đỏ sẫm, trong bụi cỏ bên đường có thể thoáng thấy những đoạn tay chân bị cụt, từ đó có thể tưởng tượng ra sau khi tận thế phủ xuống thì tất cả mọi người đều rơi vào tình trạng hỗn loạn, chạy trốn tìm đường sống...

Đã quá giữa trưa, đoàn xe dừng lại ở một hành lang trước khi vào Đông Mộc.

Từ căn cứ Thanh Long tới thành phố Thanh Hải thì phải qua Đông Mộc, quốc lộ 107 nối Quảng Nam và Thanh Ninh, Chương Hóa, Hoài Thủy, Tiêu Sơn, cao tốc Hải Thanh, Thanh Hải. Toàn bộ hành trình dài 973 kilomet.

Sau khi rời thành phố Thanh Ninh khoảng năm giờ thì đoàn xe bắt đầu tiến vào Đông Mộc.

Đường Yên xuống xe, nhìn thành thị yên tĩnh trước mắt, lúc ngẩng đầu nhìn xéo qua hành lang đối diện thì thấy có tang thi đang cắn xé một thi thể, nội tạng rơi đầy trên đất, máu tươi chảy lai láng rồi trôi xuống cống thoát nước. Thình thoảng còn có thể nghe được mấy tiếng súng vang lên, hẳn là gần đây có người sống sót ra ngoài kiếm đồ ăn thì gặp phải tang thi au đó là một màn long tranh hổ đấu.

Tếng súng chói tai và tiếng gào thét bị đè nén...

Mọi người im lặng ăn đồ ăn, xugn quanh rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức lòng tơ dưng đứng, dường như tiếng súng và tang thi gào thét vừa rồi đều biến mất, Đường Yên bắt giác nhú mảy, liếc mắt ra hiệu với Miêu Trạch và Mạnh Lộ, hai người gật đầu, nhanh chóng giải quyết bánh bích quy cao năng lượng trên tay sau đó đặt tay lên vũ khí sinh hóa bên hông.

Thấy bọn họ phòng bị, những người khác cùng xe cũng yên lặng nín thở, cầm chắc vũ khí trong tay.

Ánh mắt Đường Yên dừng ở siêu thị đối diện với ngã tư đường, đây là một siêu thị giá rẻ rất lớn, vật dụng hàng ngày và đồ ăn không ít. Đường Yên đứng

ở trên cao, theo góc độ của cô nhìn sang thì có thể thấy có năm tên tang thi bị nhốt bên trong siêu thị, cạnh cửa hai tên, sau quầy một tên, hai tên còn lại thì đi lại xung quanh đó, hai tên tang thi cạnh cửa không ngừng đập cửa thủy tinh, nhưng các biện pháp an toàn của siêu thị này rất tốt, cửa bốn phía đều làm bằng thủy tinh công nghiệp, cho dù tang thi có đập như thế nào thì vẫn cứng chắc như cũ. Có lẽ là do nguyên nhân này nên hàng hóa đang xếp trên giá hàng của siêu thị rất chỉnh tề, nhưng mà tình huống này quả thật có chút kỳ quái!

Sau tận thế, đồ ăn rất khan hiếm. Đông Mộc cũng không nhỏ, vì sao đồ trong siêu thị này lại được bảo tồn tốt như vậy? Nếu Đường Yên chú ý đến siêu thị này thì tất nhiên Hình Liệt Phong cũng chú ý tới, nhiệm vụ lần này do Hạ Đình chỉ huy, Hình Liệt Phong chỉ là phó. Nhiệm vụ lần này chủ yếu là nhóm thiết bị trong tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 ở thành phố Thanh Hải, tuy nhiên chỉ cần là vật tư thì Hạ Đình sẽ không buông tay, hơn phân nửa vật tư của căn cứ đều ở trong tay nhà họ Trịnh, điều này làm cho nhà họ Hạ cực kì bị động, lần này Hạ Đình ra ngoài, ngoại trừ nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 thì còn có một nhiệm vụ ẩn khác đó chính là mượn cơ hội này để thu thập thêm vật tư.

“Ra tay đi, tất cả đồ ăn trong siêu thị đó đều phải mang đi.” Hạ Đình vẫy tay, hai mắt lóe sáng nhìn chăm chăm đồ ăn trong siêu thị, mấy thứ này cũng đủ để cho bọn họ đến được Chương Hóa, một đám người đều vươn tay đòi cô đưa đồ ăn, mỗi người một miếng bánh quy cao năng lượng, một lần là năm sáu chục miếng, một ngày ba lần, cũng không phải là số lượng nhỏ.

(Cái này có thật đó mấy bạn, dùng trong quân đội với tui nhớ có xem ở đâu đó trong trường học bán trú hay nội trú gì đó của Afghanistan hay Nigeria, chung quy là nước nào đó có dùng loại này, nó chỉ nhỏ như miếng pho mai bò cười thôi mà đủ một bữa hay một ngày gì đó ^.^)

“Vâng!” Nhưng quân nhân bên cạnh Hạ Đình gật đầu nói.

Thấy Hạ Đình chuẩn bị ra tay thì Đường Yên cũng rút thanh kiếm bên hông ra, so với vũ khí nóng thì Đường Yên thiên về vũ khí lạnh hơn. Lưu Thâm Nhã cũng xuống xe, đứng ở bên cạnh Hình Liệt Phong, khuôn mặt lộ ra vẻ không muốn xa rời. Hạ Đình nhíu mày liếc Lưu Thâm Nhã, trong mắt hiện lên một chút trào phúng, còn những quân nhân đi theo Hạ Đình thì nhìn chăm chăm Lưu Thâm Nhã, ánh mắt mang theo lửa giận, trong căn cứ, những người đàn ông có thực lực mạnh mẽ đều nuôi không ít phụ nữ xinh đẹp nhưng cũng là bí mật, dựa vào thân phận của Hạ Đình thì muốn tìm người đàn ông nào mà không được. Hình Liệt Phong giữ Lưu Thâm Nhã ở bên người chính là không thêm để nhà họ Hạ vào mắt, những quân nhân đi theo Hạ Đình đến thành phố Thanh Hải đều là người của nhà họ Hạ, không thích Lưu Thâm Nhã cũng không kỳ quái!

Đường Yên vùng kiếm lên chém về phía cửa thủy tinh công nghiệp của siêu thị sau đó thuận thế chém vào cổ tang thi gần đó nhất, một kiếm chết ngay lập tức! Tay phải Miêu Trạch vùng lên, bỏ đầu tang thi ra, từ lúc tận thế buông xuống đến giờ đã có rất nhiều thay đổi, ở bên trong đầu tang thi bình thường đều có khả năng có tinh hạch, điều này tạo thành thói quen cho mọi người, lúc đánh đều đánh vào đầu tang thi.

Mọi người chia làm hai nhóm, Hạ Đình và Đường Yên đi vào siêu thị, đám người Hình Liệt Phong thì phụ trách thanh lý tang thi phía ngoài.

Lúc bước vào siêu thị thì một mùi tanh tươi lập tức chui vào mũi, đột nhiên bên phải có một trận gió lạnh thổi tới, Đường Yên nghiêng người, lùi về sau, vùng kiếm lên, Sạch sẽ lưu loát giết chết tang thi đang núp ở phía sau giá hàng. Ở góc của siêu thị còn có nội tạng bị tang thi ăn thừa vớt lại và một cái đầu đàn ông dử tợn đầu tắn ra mùi tanh tươi.

“Chuyển toàn bộ đồ vật lên xe.” Hạ Đình ra lệnh cho quân nhân phía sau chuyển tất cả đồ trong siêu thị lên xe, hai mắt Đường Yên lóe lên, tùy ý bỏ vài thứ vào không gian, bên ngoài quá nhiều người nên nếu dùng không gian chứa quá nhiều đồ vật thì dễ dàng để lộ dị năng không gian, trong căn cứ, dị năng giả không gian đều bị quân đội khống chế, bây giờ mà lộ dị năng không gian ra ngoài thì không thể nghĩ ngờ tự chuốc lấy phiền toái.

Không gian là đường lui cuối cùng của cô! Đường Yên bảo Mạnh Lộ khiêng một thùng nước suối, Miêu Trạch thì ôm các loại tạp xurun, không thể ăn thực phẩm chín, không thể ăn thịt thì ăn mấy thứ này cũng tốt.

Mọi người vừa rút khỏi siêu thị còn chưa có lên xe thì đột nhiên có một bóng đen mạnh mẽ từ trong hẻm tối lao ra nhanh như tia chớp!

“A!”

“A!”

Mấy tiếng hét thảm vang lên, có ba quân nhân bị thương, tuy nhiên thân thủ của những quân nhân này đều không tệ, tuy có bị thương nhưng không có ai chết. Lần này trước khi xuất phát, tất cả mọi người đều đến trung tâm nghiên cứu sinh hóa để tiêm huyết thanh đời thứ hai, huyết thanh đời thứ hai được cải tiến dựa trên đời đầu, cho dù bị tang thi biến dị và thú biến dị làm bị thương thì cũng sẽ không lây bệnh.

“Thiểm Thực Giả tốc độ!”

Mọi người đột nhiên hoảng sợ, không nghĩ tới mới vừa vào Đông Mộc đã gặp phải Thiểm Thực Giả biến dị tốc độ. Tang thi bình thường tiến hóa thành Thiểm Thực Giả thì thực lực của chúng đều ngang nhau nhưng gần đây tang thi tiến hóa càng lúc càng nhanh, ngay cả Thiểm Thực Giả cũng bắt đầu xuất hiện các loại tiến hóa rõ ràng.

“Nguy hiểm!”

Lưu Thâm Nhã hô to, nhìn Thiểm Thực Giả tiếp tục công kích mọi người, cô ta lui về phía sau hai bước, phóng ra bốn lưỡi dao nước, tấn công theo bốn phương hướng khác nhau. Thấy Lưu Thâm Nhã ra tay, khóe miệng Đường Yên hơi cong lên, hành động này của cô ta là muốn nói cho mọi người biết cô ta tốt hơn Hạ Đình, bất kể đáng về hay là thực lực!

Lưu Thâm Nhã cúi đầu, liếc Hạ Đình một cái.

Hạ Đình, cô đừng trách tôi ngoan, muốn trách thì trách cô không nên chiếm lấy vị trí vợ chưa cưới của Hình Liệt Phong!

Thấy Lưu Thấm Nhã dụ Thiêm Thực Giả qua bên Hạ Đình, đáy mắt mọi người đều hiện lên phức tạp, tuy người bên Hạ Đình không thích Lưu Thấm Nhã nhưng lại ngại Lưu Thấm Nhã là đệ năng giả chữa khỏi nên chỉ có thể giả cầm vò điếc, những người khác thì mừng rỡ vây xem, Thiêm Thực Giả tốc độ công kích rất nhanh, móng vuốt sắc bén dữ tợn đánh về phía Hạ Đình...

Lưu Thấm Nhã quay đầu đi, khoe miệng cong lên. Lần này Hạ Đình không chết thì cũng bị lột da, đến lúc đó chữa hay không chữa không phải chỉ là một câu nói của cô ta hay sao.

Đột nhiên Thiêm Thực Giả đang lao nhanh về phía Hạ Đình giống như điều đứt dây ngã xuống mặt đất, sau đầu hiện lên một cái lỗ lớn bằng quả đu đủ, máu tươi đỏ thẫm tuôn ra ào ào, nhiễm đỏ cả ngã tư đường trước siêu thị. Tất cả đều phát sinh quá nhanh, mọi người đang giật mình còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì tất cả đã xong hết rồi!

Nhưng thứ làm cho lòng người sợ hãi nhất chính là bốn cái lỗ lớn bằng quả đu đủ ở trên ngực Thiêm Thực Giả, bốn lỗ này giống ý như cái lỗ ở trên đầu. Hạ Đình ra tay cực nhanh, trong lúc mọi người chưa lấy lại tinh thần thì Thiêm Thực Giả đã chết, chỗ trái tim bị cắm một cây gai gỗ, còn có thể thoáng thấy trên cây gai gỗ đó có rất nhiều gai gỗ nhọn hơn.

“Đệ năng giả hệ mộc!”

Phút cuối cùng, Hạ Đình không liếc Lưu Thấm Nhã một cách lạnh lùng vô tình. Ai có thể ngờ đệ năng hệ mộc dùng để trị liệu không có khả năng công kích lại có thể tấn công sắc bén như vậy, chỉ trong nháy mắt mà đã đâm thủng đầu Thiêm Thực Giả...

Trị liệu và chữa khỏi khác nhau đó nha. Hấp dẫn rồi đó. Bạn nào hóng không?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 40

“Đừng làm những việc vô dụng, nếu như có lần sau thì đừng trách tôi không nể mặt Hình Liệt Phong.” Hạ Đình lạnh lẽo liếc Lưu Thấm Nhã, những chuyện mà từ lúc Lưu Thấm Nhã vừa bắt đầu bước vào căn cứ đã làm cô đều biết rõ, không lên tiếng, không ngăn cản... Không có nghĩa là cô hoàn toàn không biết gì cả.

Hai nhà Hình, Hạ kết thân liên minh là có lợi cho hai nhà Hình Hạ. Chỉ là một Lưu Thấm Nhã thì không đáng cho cô để vào mắt, nếu không nhớ Lưu Thấm Nhã là đệ năng chữa khỏi thật sự khó có được thì làm sao căn cứ có thể tha cho chuyện cô ta nhảy lên nhảy xuống như vậy? Ánh mắt cảnh cáo của Hạ Đình như có như không nhìn về phía Hình Liệt Phong, giống như là quản lý cho tốt người của anh, nếu không thì cũng đừng trách cô không khách khí!

Nghe vậy, sắc mặt Lưu Thấm Nhã cứng đờ. Đối diện với ánh mắt trách cứ như có như không của Hình Liệt Phong, trong lòng Lưu Thấm Nhã không khỏi kinh ngạc, vừa rồi là sao vậy? Tại sao cô ta lại không thể nhẫn nhịn được như vậy? Lưu Thấm Nhã hoang mang nhìn Hạ Đình, về mặt cực kỳ vô tội, lòng bàn tay hiện lên năng lượng màu xanh, có ý định chữa trị cho những quân nhân bị thương: “Thật xin lỗi, vừa rồi chỉ lo né tránh công kích của tang thi, không nghĩ tới tang thi lại tấn công cô, nếu biết thì tôi sẽ không tránh đi.”

Đôi mắt trắng thay đen, Đường Yên nhìn thấy thì hận không thể vỗ tay cười to nhưng Hạ Đình này cũng không phải là người dễ chọc, giữa hai xẹt ra tia lửa điện, ai cũng không cam lòng yếu thế.

Rất nhanh mọi người đã chuyển hết vật tư trong siêu thị vào khoang sau xe, trong lúc Hạ Đình định mở miệng nói mọi người lên xe xuất phát thì đột nhiên xa xa truyền đến một tiếng rú dài động trời. Sắc mặt của Hình Liệt Phong đang thanh lí tang thi trên đường lập tức thay đổi, hét lớn: “Tập hợp, cẩn thận!”

Mọi người đều biết Hình Liệt Phong là đệ năng giả hệ tinh thần, khả năng quan sát rất bén nhạy, nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Hình Liệt Phong tất cả mọi người đều nhanh chóng tụ lại một chỗ, đám người Hạ Đình cũng lập tức phòng bị.

“Liệt Phong, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Hạ Đình mở miệng nói, những người khác đều khẩn trương nhìn chăm chăm Hình Liệt Phong, chờ Hình Liệt Phong nói cho bọn họ biết nguyên do cụ thể.

Đường Yên đứng ở phía tây, sắc mặt nghiêm túc trước nay chưa từng có, tiếng gào thét vừa rồi khiến cô lòng còn sợ hãi, Ba Hành Giả ... Nó giống như một ngọn núi lớn đè ép ngực cô, hơi thở trở nên gấp gáp. Đường Yên tuốt kiếm ra khỏi vỏ, ngựa đầu đề phòng nhìn về phía tây. Thấy thể Miêu Trạch và Mạnh Lộ bên cạnh cũng căng cứng, khoe miệng mím lại, cảm chắc vũ khí sinh hóa trên tay, không tiếng động lên đạn.

“Khả năng Ba Hành Giả xuất hiện!” Hình Liệt Phong không giấu diếm, nói thẳng suy đoán ở trong lòng ra.

Hình Liệt Phong vừa nói ra thì sắc mặt mọi người lập tức thay đổi, nín thở khẩn trương nhìn chung quanh. Hiểu biết của bọn họ về Ba Hành Giả chỉ giới hạn trong những số liệu mô phỏng của trung tâm nghiên cứu sinh hóa, tận thể buồng xuống chưa tới nửa năm, tang thi mạnh nhất mà bọn họ chiến đấu

mới chỉ là Thiêm Thực Giả. Trước mắt vẫn chưa có người nào biết được sự lợi hại của Ba Hành Giả, trung tâm nghiên cứu sinh hóa đã mô phỏng ra lại Ba Hành Giả, nghe nói là mạnh hơn Thiêm Thực Giả mười lần, tất cả mọi người trong nhiệm vụ lần này đều từng chiến đấu với Thiêm Thực Giả nhưng mạnh hơn mười lần, rốt cuộc là mạnh tới trình độ nào đây? Không ai biết rõ ràng cả. Đột nhiên cảm giác thất bại và nặng nề dâng lên trong lòng bọn họ.

So với đám người Hình Liệt Phong thì về mặt của Đường Yên lại càng thận trọng hơn. Cô biết rất rõ chỗ lợi hại của Ba Hành Giả. Trong tiểu thuyết đã nói Ba Hành Giả có thể dùng tay không xé nát Thiêm Thực Giả, thân hình càng giống như loại người, tốc độ, sức mạnh, nhạy cảm, trí tuệ, tình cảm đều rất phát triển, dùng công kích để đánh Thiêm Thực Giả cho Ba Hành Giả thì giống như là gãi ngứa, không có bất cứ tác dụng gì.

Sau khi hấp thu huyết hạch hệ tinh thần của con trăn biến dị viên kia thì Đường Yên cảm nhận được tinh thần lực có biến hóa rất rõ ràng, giống với ảo thuật công kích tinh thần mà con trăn biến dị đã sử dụng nhưng phức tạp hơn, tuy nhiên trước mắt Đường Yên vẫn chưa thể vận dụng thuần thục ảo thuật được hơn nữa đây là bí mật nên Đường Yên vẫn luôn luôn đề dặt cẩn trọng khi dùng nó. Vừa rồi, Lưu Thâm Nhã tùy tiện ra tay với Hạ Đình là vì cô không cẩn thận dùng ảo thuật kích thích Lưu Thâm Nhã. Nếu không dựa vào tính cẩn thận, thích giấu diếm của Lưu Thâm Nhã thì không đợi nào lại làm vậy với Hạ Đình ở trước mặt mọi người.

“Cách chúng ta khoảng hai nghìn mét, tuy nhiên sẽ tới đây rất nhanh.” Hình Liệt Phong đẩy mắt kính trên mũi, bình tĩnh nói sau đó ghìem tức lắng nghe tiếng gào thét càng ngày càng gần của Ba Hành Giả.

“Kỳ quái, mỗi lần Thiêm Thực Giả công kích đều núp trong bóng tối, vì sao Ba Hành Giả lại như vậy? Tiếng gào thét... Không phải là sẽ tiết lộ vị trí của nó sao? Đây là chuyện gì vậy?” Hạ Đình cau mày, thỉnh thoảng bên tai vang lên tiếng gào thét kinh khủng của Ba Hành Giả, có lo lắng nhưng cũng có tò mò.

Giang Ly vòng tay, lạnh lùng nhìn Lưu Thâm Nhã luôn đứng ở bên cạnh Hình Liệt Phong, vốn anh ta không muốn tham gia nhiệm vụ lần này, nhiệm vụ cấp S, đúng là phần thưởng rất hậu hĩnh nhưng phải còn mạng mà hù dọa mới được! Thành phố Thanh xa xôi ngàn dặm, ai biết có thể sống sót trở về căn cứ hay không, nhưng mà... Lưu Thâm Nhã cầu xin anh ta khiến anh ta bắt buộc phải đi. Đây là một lần cuối cùng, xem như báo đáp ơn nghĩa của Lưu Thâm Nhã giúp anh ta lúc mới vào căn cứ. Chỉ hy vọng cô có thể có được thứ mình muốn. Tầm mắt Giang Ly dời từ Lưu Thâm Nhã đến Hình Liệt Phong rồi qua Hạ Đình, cuối cùng dừng lại trên người Đường Yên, anh ta cũng nên ghìem tức suy nghĩ về đường lui sau này rồi!

Khóe miệng Đường Yên hơi cong lên thành nụ cười lạnh: “Nó đang hạ chiến thư!”

Ngu xuẩn hay là thông minh!

Không thể tưởng được Ba Hành Giả này lại không chút kiêng dè mà công khai khiêu chiến. Như vậy có thể nhận ra trí tuệ của Ba Hành Giả này không thấp, hiểu được trước tiên phải chiếm tiên cơ, Đường Yên liếc nhìn về phía tây... Không thể tưởng được vừa mới rời khỏi thành phố Thanh Ninh đã đụng phải Ba Hành Giả, đoạn đường kế tiếp này chỉ sợ là không được yên bình!

Mọi người hơi kinh ngạc, ngó ra nhìn về phía tây, Hạ Đình giật mình liếc nhìn Đường Yên sau đó nhìn về phía Hình Liệt Phong, nghi ngờ nói: “Hạ chiến thư? Từ khi nào mà Ba Hành Giả đã biết sử dụng mưu kế? Liệt Phong, anh thấy thế nào?”

Hình Liệt Phong không lên tiếng, ghìem tức nhìn về phương xa, hai tay phòng bị theo bản năng, bỗng nhiên xoay người, sột ruột quát lên: “Mau lui lại, nấp sấp xuống!”

Nghe thấy vậy, mọi người không tự chủ được mà nhìn theo tầm mắt của Hình Liệt Phong, ở trên mái nhà phía bên trái có một bóng đen mơ hồ bị con lóc bao lấy, đang di chuyển về phía đám người Đường Yên đồng thời phát ra tiếng rống giận dữ.

“A...” Có người không nhận được la hoảng lên, đám người cũng bắt đầu xôn xao.

Ba Hành Giả dị năng hệ phong. Cảm giác áp bách như vậy cho dù là dị năng giả hệ phong cấp ba cũng làm không được, ban đầu khi nhìn thấy số liệu của Ba Hành Giả ở căn cứ trung tâm nghiên cứu sinh hóa thì cũng không thấy có gì quan trọng, thậm chí không ít người cho rằng trung tâm nghiên cứu sinh hóa đánh giá Ba Hành Giả quá cao, có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ lợi hại hơn Thiêm Thực Giả một chút mà thôi, dị năng giả cấp ba giết Thiêm Thực Giả dễ như trở bàn tay thì cần gì sợ Ba Hành Giả.

Nhưng mà lúc chính thức gặp Ba Hành Giả thì bọn họ mới hiểu được không phải trung tâm nghiên cứu sinh hóa đánh giá cao thực lực của Ba Hành Giả mà là đánh giá thấp! Cảm giác áp bách nặng nề này còn mạnh hơn cả dị năng giả cấp bốn mạnh rất nhiều, ánh mắt của mọi người đều dừng ở trên người Hạ Đình và Hình Liệt Phong, chỉ vì nhiệm vụ lần này là do hai người này phụ trách đồng thời hai người bọn họ có thực lực mạnh nhất!

Hạ Đình chậm rãi đi ra nhìn Hình Liệt Phong, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng. Cho dù thế này cũng không nghĩ tới vừa đến Đồng Mộc đã gặp Ba Hành Giả, thực lực của Ba Hành Giả vượt quá xa so với dự đoán lúc trước của bọn họ. Hạ Đình dùng ánh mắt hỏi Hình Liệt Phong, thực lực của Hình Liệt Phong mạnh hơn cô, tuy rằng nhiệm vụ lần này cô là người phụ trách chính, tuy nhiên tuyến đường cụ thể và mệnh lệnh đều phải thông qua Hình Liệt Phong. Hình Liệt Phong hơi lắc đầu, bọn họ đã bị Ba Hành Giả đề ý, lúc này không có cách nào khác ngoài lui về phía sau.

Hình Liệt Phong dùng tay ra hiệu, mấy người Đỗ Dương lập tức vây Lưu Thâm Nhã ở chính giữa, những người khác chuẩn bị công kích.

Hình Liệt Phong nhìn Ba Hành Giả được con lóc bao bọc đứng ở trên mái nhà rồi xoay người nói với Đường Yên cách mình xa nhất: “Đường Yên, có thể ra tay dụ nó lại đây hay không?” Công kích ở cự li xa thì hiệu quả không lớn, và lại rõ ràng Ba Hành Giả nay đã thức tỉnh dị năng hệ phong, có con lóc làm lá chắn, công kích bình thường không thể nào đến gần và gây thương tổn cho nó được. Tòa nhà nó đứng cách bọn họ khoảng một trăm mét, quá xa làm anh ta không có cách nào tập trung vào mục tiêu được. Công kích bằng tinh thần rất hao phí sức lực cho nên anh ta không dám tùy tiện ra tay.

Ánh mắt Đường Yên lóe lên, không nghĩ tới Hình Liệt Phong lại bảo cô ra tay, suy nghĩ trong đầu bắt đầu xoay vòng, tình huống này thì không thể từ chối

được nên chỉ có thể bình tĩnh gạt đầu: “Tôi thử xem!” Dĩ năng lôi điện có thể công kích cự ly xa cũng như cự ly gần, lần này sau khi thăng cấp, Đường Yên đã sáng tạo ra một kĩ năng quần công (như tuyệt chiêu trong mấy game á, đủ thanh năng lượng là nó đánh liên tít từ một hơi luôn, trúng cái này thường tụt máu nhiều ^.^), tuy nhiên quần công rất hao phí dĩ năng, nếu nhưng không bắt buộc thì Đường Yên tuyệt đối không sử dụng. Từ lúc cô tiến vào căn cứ thì đã biết có một số thứ sẽ bị người ta để mắt tới, Đường Yên mở ra tay, lôi điện từ từ hiện lên trong lòng bàn tay.

Lần này là do Đường Yên đa nghi. Hình Liệt Phong mở miệng bảo Đường Yên ra tay là vì trong đội ngũ không có dĩ năng giả nào có thể công kích ở cự ly xa, dĩ năng giả hệ phong có thể đánh xa nhưng Ba Hành Giả này cũng là dĩ năng hệ phong, hơn nữa thực lực lại không hề tầm thường. Dĩ năng giả hệ phong bình thường công kích nó thì không khả năng làm Ba Hành Giả bị thương, còn không bằng tiết kiệm sức lực, Lưu Thấm Nhã đã từng nói với anh ta Đường Yên thức tỉnh dĩ năng lôi điện, có thể công kích ở cự ly xa. Lần đó ở sào huyệt của con trăn biến dĩ anh ta cũng đã tận mắt nhìn thấy Đường Yên tấn công Lưu Thấm Nhã ở khoảng cách năm sáu chục mét.

Đường Yên tập trung, hơi nâng tay phải lên, những tia chớp to bằng ngón tay chậm rãi ngưng tụ lại trong lòng bàn tay Đường Yên, Đường Yên khẽ quát một tiếng: “Lôi kích!” Tập trung vào Ba Hành Giả đang đứng trên nóc nhà, tay phải vung lên, tám tia sét to bằng ngón tay như giao long xuất động (giao long ra khỏi hang) nhanh chóng bổ xuống đầy Ba Hành Giả, phát ra tiếng vang “xẹt...xẹt..”, trực tiếp phá vỡ con lốc quanh người Ba Hành Giả.

“Ngũ lôi oanh đình!” Đột nhiên Đường Yên nắm bàn tay đang mở ra lại, năm ngón tay tạo thành quả đấm, trong nháy mắt tám tia sét hợp làm một, hóa thành cánh tay lôi điện to chĩa ở trên không trung, bổ thẳng xuống Ba Hành Giả đang đứng ở trên mái nhà.

“Ầm.rầm....”

Ba Hành Giả đang đứng ở trên mái nhà bị sét đánh nên đứng không vững, lập tức ngã từ mái nhà xuống, đập mặt xuống đất, tia lửa xẹt ra khắp nơi, bụi bậm bay mù mịt.

“Gào gào...” Đột nhiên bị công kích liên tục, Ba Hành Giả nổi giận, ngửa mặt lên trời thét dài, con lốc quanh người đột nhiên tăng vọt, nhà cửa ở xung quanh đều bị con lốc quật cho sụp đổ thành một đồng nát bầy, cát bụi đất đá bay đầy trời. Mấy người đứng gần đó tránh không kịp khi con lốc quét đến thì lập tức máu thịt lẫn lộn, ho ra vài búng máu, da thịt toàn thân không có chỗ nào lành lặn, nhìn thấy mà ghê người.

“Thấm Nhã!” Thấy có người bị thương, Hình Liệt Phong vội vàng lên tiếng bảo Lưu Thấm Nhã ra tay chữa trị, anh ta lo lắng nếu chậm một chút thì mấy người này sẽ máu quá nhiều mà chết, ở tận thuyệt khiếu này rất là tức tưởi, mùi máu tươi nồng đậm còn có thể hấp dẫn tang thi ở quanh đó tới, máu tươi dễ dàng làm cho tang thi càng trở nên điên cuồng.

“Em biết.” Lưu Thấm Nhã gạt đầu, nhanh chóng ra tay, một luồng năng lượng màu xanh lướt qua vết thương trên cơ thể những người đó, Lưu Thấm Nhã vừa ra tay thì miệng vết thương của những người đang máu thịt lẫn lộn nằm trên đất nhanh chóng cầm máu, sau đó khép lại bằng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, chỉ trong một phút mà mấy người gần chết đã khôi phục lại. Đỗ Dương đứng ở bên cạnh thấy Lưu Thấm Nhã lão đạo thì vội vàng mở cái bọc ra, lấy ra một viên tinh hạch từ bên trong ý bảo Lưu Thấm Nhã hấp thu thể bổ sung sức lực.

Thấy thể chân mây Hạ Đình cau lại. Hạ Đình cảm thấy may mắn vì Lưu Thấm Nhã có được dĩ năng chữa khỏi làm cho hành trình của bọn họ bảo đảm hơn vài phần, về phương diện khác thì lại âm thầm lo lắng tốc độ hấp thu tinh hạch của Lưu Thấm Nhã tăng lên quá nhanh, số lượng tinh hạch tiêu hao quá nhiều, vượt quá xa dự tính lúc trước.

“Không có sao chứ!” Đỗ Dương nói khẽ. Trong mắt thoáng qua vẻ kì lạ, số lượng tinh hạch mà Lưu Thấm Nhã hấp thu vượt quá nhiều so với những người khác trong đội, vì sao lại không thấy cô ta thăng cấp? Đây lòng Đỗ Dương không khỏi xuất hiện mầm móng hoài nghi.

Lưu Thấm Nhã lau vết máu ở khóe miệng, lắc đầu, mềm giọng nói: “Không có việc gì, một chút vết thương nhỏ này không cần thiết phải hấp thu tinh hạch.” Cô ta nhẹ nhàng từ chối tinh hạch Đỗ Dương đưa tới nhưng trong đáy lòng rất rõ ràng, trong khoảng thời gian này vì muốn tăng thực lực nên số lượng tinh hạch tiêu hao quá lớn, cho dù Hình Liệt Phong không so đo nhưng sợ rằng cấp dưới của anh ta sẽ nói. Dù sao tinh hạch vốn thuộc về mọi người, cô ta không thể độc chiếm được.

“Cẩn thận!” Miêu Trạch thét lên kinh hãi.

“Mộc chi thiên nhiên!” Hạ Đình bình tĩnh, cất giọng nhàn nhạt. (Là dây leo quấn quanh đó, mà để thấy mất hình tượng quá @.@)

Dây mây lập tức hóa thành tám lưới lớn ngăn cản Ba Hành Giả tấn công Đường Yên! Lúc con lốc chạm vào dây mây thì lập tức phát ra tiếng nổ vang, lập tức dây mây hóa thành mảnh vụn phủ đầy bầu trời.

Ba Hành Giả đứng ở đối diện, cặp mắt đỏ bừng mang theo thú tính cảm tức nhìn Đường Yên, đồng thời vùng vịnh muốn thoát khỏi trói buộc của Hạ Đình để tiếp tục tấn công Đường Yên, bị các mảnh vụn che mắt nên Đường Yên không thể phát hiện được ý đồ của Ba Hành Giả nhưng Miêu Trạch cách Đường Yên nửa mét lại nhanh chóng phát hiện mục đích của Ba Hành Giả nhưng tay chân đang vướng bận không thể nào giúp đỡ nên chỉ có thể gào to nhắc nhở. Cũng may Hạ Đình kịp thời lấy lại tinh thần, trong khoảnh khắc nguy hiểm ra ta một cách quyết đoán.

Không thể không nói rốt cuộc quân nhân cũng khác với người bình thường. Từ nhỏ Hạ Đình đã lẫn lộn rèn luyện kinh nghiệm ở quân doanh nên năng lực ứng biến hơn xa người thường, trong khoảnh khắc đó Miêu Trạch chỉ còn kịp lên tiếng nhắc nhở, không có cách nào tấn công thì Hạ Đình lại có thể bắt lấy lỗ hổng trong tích tắc đấy, lập tức phản kích.

Đường Yên lần một vòng, tránh thoát khỏi lưới dao gió mà Ba Hành Giả phóng tới, tuy nhiên vẫn bị chậm, trái cẳng chân bị lưới dao gió cắt qua, tuy nhiên bị thương không nặng. Đội công kích qua đi thì Đường Yên mới đứng dậy nhìn về chỗ mà mình đứng lúc nãy, chỗ đó xuất hiện vài cái hố khá sâu, từ đó có thể hiểu được hiểm cảnh vừa rồi, ánh mắt cảm kích nhìn Hạ Đình. Trong nháy mắt lúc Ba Hành Giả công kích thì cô đã nhận ra nhưng thân thể lại theo không theo kịp suy nghĩ nên mới không tránh kịp. Chung quy thân thể này vẫn kém kiếp trước, nếu là kiếp trước thì cô có thể dễ dàng tránh

được, nhưng cô mới chỉ vừa tiếp nhận cơ thể này không lâu nên chưa thể hoàn toàn thích ứng được, mặc dù có không gian nước và tính hạch cải tạo, tuy nhiên so với Hạ Đình và những quân nhân đã được huấn luyện từ nhỏ thì vẫn kém hơn một bậc.

Tay Đường Yên đề trên mắt cá chân: “Răng rắc!” Đột nhiên có một tiếng động kì lạ vang lên, sau đó có hai cái vật nặng từ bắp chân Đường Yên rơi xuống, Đường Yên đã bắt đầu mang nó từ sau khi thoát khỏi nhà xưởng thực phẩm, thân thể này chưa từng được rèn luyện nên chỉ có thể bắt đầu tập luyện từ mức bình thường, không cách nào thích ứng được với huấn luyện cường độ cao. Vì vậy trong khoảng thời gian này Đường Yên tăng trọng lượng của vật nặng lên từng chút từng chút một, hy vọng có thể trong thời gian ngắn nhất làm cho thân thể này thích ứng được, bây giờ là thời điểm kiểm nghiệm.

Mọi người đang nhìn chăm chăm Ba Hành Giả nên không thấy rõ động tác của Đường Yên, thấy cô ngồi chồm hóm trên mặt đất chỉ nghĩ là cô bị thương nên không chú ý tới việc cô đang làm. Chỉ có Mạnh Lộ đứng ở bên cạnh là nhìn thấy rõ ràng, lúc vật nặng rơi xuống đất làm tung bụi lên thì đồng tử của Mạnh Lộ co rụt lại, không nhịn được hít vào một hơi.

“Chi...” Ba ngày trước khi xuất phát, cậu ta và Miêu Trạch bị Đường Yên ném vào phòng huấn luyện của trung tâm nghiên cứu sinh hóa, dốc sức tập luyện một phen, khi đó Đường Yên ra tay tàn nhẫn quyết đoán, xuống hê lưu tình. Nếu không có phải có thuốc của trung tâm nghiên cứu sinh hóa thì chỉ sợ rèn luyện cường độ cao trong ba ngày như vậy, đừng nói là ra ngoài nhiệm vụ, ít nhất là phải nằm trên giường năm ba bữa là chuyện bình thường, bọn họ vốn cho rằng mình đã nắm rõ thực lực của Đường Yên rồi, nhưng bây giờ xem ra bọn họ vẫn chưa nhìn rõ được ranh giới cuối cùng của Đường Yên.

Về mặt Đường Yên bình tĩnh liếc nhìn Mạnh Lộ, làm như không nghe thấy tiếng hô của Mạnh Lộ mà chỉ tiện tay xé một miếng vải trên áo xuống, băng bó kỹ miệng vết thương ở đùi, chỉ một chút vết thương nhỏ này thì Hình Liệt Phong tuyệt đối không đồng ý làm cho Lưu Thẩm Nhã lãng phí dị năng. Đường Yên đứng dậy trấn tĩnh nhìn Ba Hành Giả phía trước, hai mắt lạnh băng vô tình, thái độ khiêu khích làm cho Ba Hành Giả phát cuồng.

Thấy Ba Hành Giả rống giận, đám người Hạ Đình càng lạnh lùng hơn, Ba Hành Giả có thể cảm nhận được cảm xúc của bọn họ, thật hiển nhiên là Ba Hành Giả đã có trí tuệ, hơn nữa không thấp. Tin tức này đối với bọn họ mà nói chẳng phải là chuyện gì tốt, tang thi có trí tuệ càng cao thì chứng tỏ tốc độ tiến hóa càng nhanh, bất luận là gì thì cũng không phải là tin tức tốt đối với loài người.

“Gào gào...” Ba Hành Giả ngẩng đầu rống giận, tiếng rống giận dữ giống như truyền khắp cả thành phố.

Mọi người chỉ cảm thấy ngực mình rung lên, cảnh giác nhìn chăm chăm Ba Hành Giả đang phát cuồng ở trước mặt.

“Mọi người đừng nương tay, nó đang triệu hồi tang thi ở gần đây đây.” Đường Yên hét hoảng, vội vàng nói. Khó trách từ nãy đến giờ Ba Hành Giả vẫn liên tục gào thét, hóa ra là nó là đang triệu hồi đàn tang thi ở xung quanh Đông Mộc. Thính giác của tang thi rất nhạy bén, ngay cả những tiếng động nhỏ nhất cũng không thể thoát khỏi tai chúng nó, tiếng gào của Ba Hành Giả lại không nhỏ, chỉ sợ là có không ít tang thi ở gần đây bị nó triệu hồi rồi.

“Cái gì?” Hạ Đình hét hoảng, ra tay quyết đoán: “Tất cả bao vây Ba Hành Giả! Giải quyết trong vòng mười phút.”

Kéo dài càng lâu thì càng bất lợi đối với bọn họ. Tất cả dị năng giả đều tung ra hết sức, ai cũng hiểu nếu như Ba Hành Giả dẫn đàn tang thi tới thì hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

“Gai đất!”

“Tuồng đất!”

“Lưỡi dao nước!”

...

Công kích ào ào liên tục, nhiều tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc liên tiếp vang lên, thực lực của Ba Hành Giả rất mạnh, có mấy cái quân nhân và dị năng giả tránh né không kịp bị con lốc của nó xé nát, tạo thành mưa máu đầy trời. Thấy thế, sắc mặt Hạ Đình và Hình Liệt Phong hết sức khó coi, những quân nhân tham gia nhiệm vụ lần này đều được điều động từ những đơn vị tinh anh, không nghĩ tới vừa mới ra khỏi thành phố Thanh Ninh đã bị tổn thất nặng nề như vậy!

Hình Liệt Phong không dám lơ là, lập tức tạo một lá chắn tinh thần chặn Ba Hành Giả lại rồi ra hiệu cho những người khác lui về phía sau: “Châm nhọn!” Hình Liệt Phong lạnh lùng quát một tiếng, nhất thời tinh thần lực hóa thành thực thể tấn công Ba Hành Giả, châm nhọn giống như bạo vũ lê hoa châm, hàng nghìn cây châm nhỏ xé gió mà đi, đâm thẳng vào Ba Hành.

Thấy Hình Liệt Phong ra tay, Hạ Đình cũng quát lên: “Lồng giam!” Những dây mây đầy gai nhọn như rắn từ bốn phương tám hướng bò lại bao vây Ba Hành Giả.

Đây chính là liều mạng chiến đấu, nếu thất bại thì tất cả mọi người đều phải chết. Đường Yên và Lưu Thẩm Nhã đứng ở hai góc, cùng với Hình Liệt Phong và Hạ Đình tạo thành một hình vuông vây Ba Hành Giả vào bên trong, những người khác thực lực kém hơn thì không cách nào tạo thành lực sát thương với Ba Hành Giả. Đường Yên nhìn Lưu Thẩm Nhã, hai người đều hiểu, lúc này không ra tay thì không còn kịp nữa rồi.

Ánh mắt đỏ đậm của Ba Hành Giả nhìn chăm chăm mọi người, con lốc quanh người bắt đầu yếu bớt, mà trên móng vuốt của nó giống như đang hình thành một trận gió lốc dữ dội khác, áp bức nặng nề làm cho mọi người ngừng thở.

Hai người liếc nhau rồi đồng thời ra tay, tập trung vào Ba Hành Giả bị vây ở chính giữa.

“Rồng nước!”

“Sét đánh!”

Bốn dị năng giả thuộc bốn hệ khác nhau dốc hết sức ra tay, nắm loại sức mạnh đan vào cùng một chỗ nhưng không tiếng động gì cả, không có tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, ngay cả một đám mây đen cũng không thấy xuất hiện, mọi người đứng ở phía xa nhìn nhau, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao lâu như vậy mà lại không có động tĩnh gì? Tuy vậy nhưng không có ai dám đi qua đó xem xét cả.

Đột nhiên có một trận gió nhẹ lướt qua. Ba Hành Giả đứng ở chính giữa ngã xuống đất, cả người chậm rãi hóa thành tro tàn, theo con gió nhẹ thổi qua nhanh chóng đón gió nhảy múa... Ngay sau đó một trận nổ từ từ dưới nền đất truyền đến, lấy Ba Hành Giả làm trung tâm, chỗ đó nhanh chóng sụp xuống thành một cái hố sâu khoảng mười mét, ở dưới đáy hố là một viên tinh hạch màu xanh. Tang thi thức tỉnh các năng lực khác nhau thì tinh hạch bên trong đầu tang cũng dần dần hiện ra các màu sắc khác nhau, đối với những tinh hạch có màu sắc này thì chỉ dị năng giả đúng hệ đó mới có thể hấp thu, không giống tinh hạch trong suốt lúc trước, ai cũng có thể hấp thu được. Việc này có lợi mà cũng có hại!

“Không sao chứ!” Tiếng vang qua đi, mọi người mới giật mình lấy lại tinh thần, vội vàng tiến lên đỡ bốn người đang xụi lơ trên mặt đất. Ánh mắt nhìn bốn người cũng thay đổi, trong kính sợ mang theo sùng bái, tận thế sùng bái kẻ mạnh là thiên tính, Đường Yên thân nhiên đón nhận ánh mắt đánh giá của mọi người. Cô vốn định mượn nhiệm vụ lần này để thể hiện thực lực, sau đó lôi kéo các dị năng giả khác, cô cũng sẽ không ngại ngốc cho rằng chỉ cần dựa vào một mình cô là có thể xoay chuyển càn khôn.

Ánh mắt Hạ Đình nhìn Đường Yên rất phức tạp, sau đó nhìn Lưu Thẩm Nhã, cuối cùng giống như quyết định cái gì đó: “Hạ Nhất, lấy tinh hạch dưới đáy hố sau đó lập tức xuất phát!”

Nghe vậy khoe miệng Đường Yên hơi nhếch lên, liếc nhìn Hạ Nhất, trong con ngươi đen thoảng qua một chút khác lạ sau đó ra hiệu bảo Miêu Trạch đang đỡ cô đi theo Hạ Nhất, khi hai người lướt qua thì trong lòng bàn tay Miêu Trạch có thêm một thứ gì đó màu anh. Tất cả mọi chuyện đều phát sinh trong chớp mắt, không ai nhận ra có gì bất thường cả.

Không nói nhiều nữa, mọi người nhanh chóng dọn dẹp chiến trường rồi lên xe. Vừa rồi động tĩnh lớn như vậy thì rất nhanh nơi này sẽ bị đàn tang thi bao vây, phải nhanh chóng rời khỏi đây để khỏi rơi vào hiểm cảnh lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 41

“Phải bao lâu mới đến được Chương Hóa?” Không biết tại sao Đường Yên vẫn luôn cảm thấy không an tâm đối với quốc lộ 107 vì vậy cô cầm lấy bộ đàm, hỏi Hạ Đình ở bên kia.

Hạ Đình cúi xuống, mở bản đồ ra nhìn cột mốc hai bên đường, vẻ mặt có chút thận trọng: “Nếu thuận lợi thì khoảng ba tiếng nữa...”

Vậy nếu không thuận lợi... tất cả mọi người đều hiểu được ngụ ý trong câu trả lời của Hạ Đình, dù sao đây là tận thế ở, làm gì có chuyện thuận lợi hoàn toàn được, xem ra còn phải giữ vững tinh thần và cảnh giác hơn nữa. Khi rời khỏi căn cứ thì mỗi một chiếc xe có mười người, sau khi chiến đấu với Ba Hành Giả ở Đông Mộc thì người dưới trướng Hạ Đình đã chết bốn người, dị năng giả được chiêu mộ chết một, chỉ trong một trận chiến ngắn ngủi mà đã tổn thất năm người làm cho nhiệm vụ lần này bị chệch phủ bởi những bóng ma đầy đặc, toàn bộ đoàn xe đều bị bao phủ một tầng mây đen.

Hạ Đình trả lời xong thì Đường Yên không nói gì nữa, lặng im cảnh giác bên ngoài.

“Chị Yên, phía trước có gì đó kì lạ.” Miêu Trạch phanh gấp, hai mắt hoảng sợ nhìn quốc lộ phía trước.

“Hả?” Nghe tiếng Miêu Trạch, Đường Yên quay đầu nhìn sang, lúc này ánh mắt của mọi người trong xe đều mở to, hoảng sợ nhìn cảnh tượng bên ngoài.

Đường Yên phản ứng nhanh nhất, dùng mấy tia sét bổ thẳng xuống, sau đó đứng dậy cầm bộ đàm, quát lớn vài tiếng: “Đàn chuột biến dị bậc một, dốc toàn lực ra tay.”

Lôi điện của Đường Yên cộng thêm năng lượng tinh thần càng thêm sắc bén, giống như là một hàng rào điện khổng lồ, ngăn cản đàn chuột biến dị đang muốn lao lại chỗ những chiếc xe.

Đúng vậy, trên quốc lộ dày đặc chuột biến dị dữ tợn, mỗi con đều nhe răng nhếch miệng, phát ra tiếng gào thét bén nhọn, đôi mắt màu đỏ máu mở to tham lam nhìn đoàn người Đường Yên, có những con chuột biến dị sơ cấp lộ ra xương trắng, tản ra mùi hôi thối nồng nặc, răng nanh sắc bén lộ ra ngoài, khi chạm vào lôi điện thì bị cháy khét phát ra tiếng xèo xèo.

“Một đàn chuột biến dị bậc một?” Cả người Hạ Đình run lên, sắc mặt trắng bệch. Lúc trước cô tiếp nhận nhiệm vụ thanh lý tuyến đường từ thành phố Thanh Ninh đến thôn Hoàng Bắc của nghiệp đoàn dị năng giả thì bất ngờ gặp một đàn chuột biến dị, toàn quân bị diệt, ngoại trừ cô thì không còn người nào sống sót... Vì sao trên quốc lộ lại xuất hiện đàn chuột biến dị? Rốt cuộc là thế giới này bị sao vậy?

Hình Liệt Phong liếc nhìn Hạ Đình mặt trắng bệch sau đó tầm mắt dừng ở đàn chuột chỉ chít không thấy được đầu cuối trước mặt, xem ra hang ổ của đàn chuột biến dị này ở gần đây nên chúng nó mới xem quốc lộ 107 trở thành địa bàn của mình, khó trách suốt dọc đoạn đường này đều không gặp phải tang thi lợi hại, hóa ra nguyên nhân tại đây.

Bậc một? Cấp bậc của tang thi và thú biến dị giống nhau, nhìn đàn chuột biến dị dữ tợn, anh ta tò mò làm sao mà Đường Yên là có thể biết được cấp bậc của đàn chuột biến dị này, tuy nhiên bây giờ không phải là thời điểm tò mò cái này. Dị năng giả có thực lực càng mạnh thì cơ hội sống sót trở về căn cứ càng lớn, ngoại trừ rất nhiều thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 thì vật tư của nhà họ Lôi ở tòa nhà Thuận Phát, thành phố Thanh Hải, anh ta cũng không muốn buông tha, chỉ cần lấy được nhóm vật tư của nhà họ Lôi ở thành phố Thanh Hải kia thì khỏi phải lo sau này không thể đứng vững ở căn cứ.

Chuột biến dị không ngừng tuôn ra, Giang Ly, Mạnh Lộ nhanh chóng sử dụng dị năng, lập tức bày tám tường đất mọc lên ngăn cách giữa mọi người và chuột biến dị. Quân nhân bắt đầu bắn phá đám chuột biến dị không sợ chết muốn treo qua tường đất.

“Á!” Cao Phong rên lên một tiếng, thời điểm chuột biến dị xuất hiện thì gã muốn xoay người chạy về sau nói cho Lưu Thâm Nhã biết nhưng không ngờ tốc độ của chuột biến dị quá nhanh, trong chớp mắt đã đuổi đến sát nuốt, trong lúc vội vã Cao Phong dùng dị năng muốn ngăn cản chuột biến dị đang há mồm định cắn mình nhưng không ngờ đột nhiên hai bên xuất hiện thêm mấy con chuột biến dị, con chuột biến dị trước mặt bị gã chặn lại nhưng lại bị những con chuột hai bên cắn vào cẳng chân.

Cao Phong nhìn đau đớn một vòng, tức giận đá con chuột đã cắn chân mình văng ra ngoài, lúc này mọi người nghe được Đường Yên nhắc nhở nên lập tức xuống xe.

“Cao Phong, anh làm sao vậy?” Sau khi Lưu Thâm Nhã xuống xe thì thấy rõ chuột bu dày đặc trên tường đất, đầy mắt thoáng qua vẻ hoảng sợ, chuột biến dị... Đàn chuột biến dị đầy đất. Lúc nghe thấy Cao Phong kêu rên thì cô ta liền chạy tới, khi đến nơi thì thấy Cao Phong đang ôm cẳng chân lăn lộn trên mặt đất.

“... Không có việc gì.” Cao Phong miễn cưỡng nhồm người dậy, sắc mặt tái nhợt, cũng may trước khi rơi căn cứ đã tiêm huyết thanh thể hệ hai, nếu không thì lần này không cần suy nghĩ thêm gì cả... Trực tiếp chờ chết là được rồi.

“Cao Phong!” Lưu Thâm Nhã cẩn thận nâng Cao Phong dậy, ánh mắt dừng ở dấu răng chuột cực sắc ở cẳng chân Cao Phong, cô ta bị dọa không nhẹ, vội vàng khởi động dị năng chữa khỏi để chữa trị cho Cao Phong.

“Cảm ơn!” Cao Phong cảm kích nhìn Lưu Thâm Nhã, ánh mắt bắt đầu nóng rực, nhiệm vụ lần này là cấp S nên Từ Viện không cho phép gã tham gia, tuy nhiên gã không yên lòng về sự an toàn của Lưu Thâm Nhã nên mới vụng trộm đăng ký, không nghĩ tới vừa mới rời khỏi căn cứ mà đã phải trải qua nhiều lần nguy hiểm như vậy.

“Không cần, đây là điều em phải làm, anh nghỉ ngơi trước đi.” Lưu Thâm Nhã mỉm cười nói, lúc đón nhận ánh mắt dịu dàng của Cao Phong thì đầy mắt hiện lên một chút tính kế.

Dị năng giả hệ thổ chấn ở phía trước, không ngừng dựng tường đất, ngăn cản đàn chuột biến dị đang chen chúc nhào tới, vừa tiêu diệt một đợt còn chưa kịp thở ra thì phía sau lại vọt tới trước.

“Cẩn thận!” Thân kiếm mỏng manh loang lỗ vết máu đỏ thẫm, vung lên chém đứt mấy con chuột đang vọt tới.

Là Đường Yên, Hạ Đình hít sâu một hơi, bị đàn chuột biến dị không ngừng lao tới dọa cho hoảng sợ, Hạ Nhất dùng súng máy bắn vào đàn chuột, sử dụng vũ khí sinh hóa vào thời điểm quá lãng phí, còn không bằng dùng súng máy bình thường để bắn phá: “Nhắm vào chỗ nhiều chuột, dùng địa lôi oanh tạc!”

Giọng nói của Hạ Đình cực kỳ lạnh lẽo, hận không thể ăn tươi nuốt sống toàn bộ đàn chuột biến dị, có súng hữu cơ bắn phá và địa lôi oanh tạc, trong lúc nhất thời, dị năng giả cảm thấy thoải mái hơn không ít, cho dù là dị năng giả thì cũng không thể sử dụng dị năng mãi được. Dù sao dị năng giả cũng tiến hóa từ người bình thường, dị năng sử dụng quá độ thì dị năng giả cũng không chống đỡ được bao lâu!

Hình Liệt Phong đẩy mắt kính, nhìn đàn chuột biến dị phía trước, nói: “Tôi dẫn người đi tới phía trước, ở bên trong đàn chuột biến dị hẳn là có chuột biến dị cấp cao chỉ huy, giết chết chuột biến dị đầu đàn thì lực công kích sẽ bị yếu đi.”

Sau khi biết thú biến dị cấp cao và tang thi có trí khôn thì bọn họ trở nên cẩn thận hơn rất nhiều, dù sao ai cũng không muốn biến thành đồ ăn cho chúng nó. Nghe thấy Hình Liệt Phong nói như vậy, Đường Yên gật đầu thở ra, số lượng của đàn chuột biến dị này quá nhiều, cứ bắn như vậy thì động tĩnh quá lớn, đến lúc đó rất có khả năng hấp dẫn đàn tang thi tới, như vậy rất nguy hiểm!

“Dị năng giả hệ hỏa làm chủ công, dị năng giả hệ phong làm phụ, các dị năng giả hệ khác đi theo giúp đỡ. Nhớ kỹ, đừng lãng phí dị năng, hãy tập trung công kích phần đầu.” Vừa nói xong thì lập tức có sáu tia sét bổ xuống.

Nghe Đường Yên nói, mắt của dị năng giả hai hệ phong hỏa sáng ngời, tùm lại bàn bạc, ngay sau đó ngọn lửa mang theo lốc xoáy bao vây lấy đàn chuột biến dị, sau khi lốc xoáy qua đi thì chỉ còn lại một đồng tro tàn.

“Rút... ..” đột nhiên có một bóng đen xẹt qua, quân nhân đang bắn chuột biến dị ở phía trước bùm mặt ngã xuống đất, máu tươi theo khe hở chảy xuống.

Sao lại thế này? Mọi người căng thẳng nhìn bốn phía, khắp nơi chỉ có đàn chuột biến dị cùng với tiếng kêu chít chít. Không khí mang theo mùi máu tươi nồng đậm, mọi người đều không thấy rõ bóng đen này xuất hiện từ nơi nào không tìm được sợ hãi, mồ hôi to như hạt đầu lân dài trên khuôn mặt.

“A” Tiếng hét thảm thiết vang lên, lại một người nữa ngã xuống, lần này là cánh tay bị thương, máu chảy đầm đìa, Luru Thảm Nhã vội vàng ra tay cầm máu, với loại vết thương mất máu khá nhiều như thế này thì cách băng bó thông thường không thể cầm máu được.

“...”

Tiếng kêu thảm thiết vẫn không ngừng lại, chỉ trong vài giây ngắn ngủi mà đã có hai quân nhân và một dị năng giả bị bóng đen thần bí đó làm bị thương, không ai thấy rõ bóng đen kia xuất hiện như thế nào, chỉ biết là có một cái bóng đen lóe lên, sau đó lập tức có người bị thương, hơn nữa miệng vết thương lại không nhỏ, trong mắt Hạ Đình dày đặc sát khí, người bị thương toàn là người bên cô. Lúc này đàn chuột mới vừa rồi còn chen chúc cũng ngừng thấy mùi vị nguy hiểm nên ào ào lùi về phía sau. Không một ai không dám động đậy, tất cả đều nhìn chăm chăm bốn phía, khẩn trương bắt đầu lan tràn!

Đường Yên hít một hơi thật sâu, dùng tinh thần lực dò xét bốn phía.

Là thú biến dị không gian? Hay là thú biến dị hệ tinh thần? Đường Yên liếc mắt nhìn Hình Liệt Phong bên cạnh, đám người vừa rồi vẫn còn trấn định bắt đầu âm ỉ, một khi con người đối mặt với sự vật mà họ không biết gì đều nhất gan, hoảng hốt, ai cũng muốn tránh ở vị trí an toàn...

“A...” Lại là một tiếng hét thảm thiết vang lên, lần này bị thương ở bụng, máu tươi chảy đầm đìa có thể thoáng nhìn đến nội tạng trong bụng, từ đó có thể thấy được vết thương nghiêm trọng như thế nào!

Thấy thế, ngay cả quân nhân có tâm lý kiên cường cũng có chút sợ hãi, tay cầm súng hơi run rẩy.

“Đừng hoảng hốt!” Đường Yên lên tiếng, sắc mặt Hạ Đình tái nhợt, tay cầm súng không ngừng run rẩy, có lẽ sự kiện chuột biến dị ở thôn Hoàng Bắc là một đả kích rất lớn đối với Hạ Đình. Lúc này một khi có người muốn chạy trốn thì nhất định những người khác sẽ làm theo. Để tránh cho tình thế trở nên xấu hơn, Đường Yên phủ trên dị năng lõi điện lên trên kiếm, nhanh chóng chém về phía đàn chuột.

“Xoẹt!” Chỉ trong nháy mắt trên mặt đất đã xuất hiện một vết chém sâu khoảng năm sáu cm, một kiếm đi xuống, ném đi vô số chuột biến dị, máu tươi đỏ thẫm văng khắp nơi, chỉ trong khoảnh khắc cây hai bên quốc lộ bị máu tươi bao trùm, mùi vị ngai ngái nồng đậm chui vào mũi mọi người.

“Đừng có chạy lung tung, đao kiếm không có mắt!” Đường Yên bình tĩnh nói một câu, lúc này mà nội bộ rối loạn thì sự tình sẽ càng trở nên phiền toái hơn, cô cũng không muốn bị đám ngu xuẩn này liên lụy, nơi này còn cách thành phố Thanh Hải rất xa.

Rất máu tanh cũng rất bạo lực!

Không thể không nói hành động máu tanh và bạo lực lần này của Đường Yên làm cho mọi người thu lại ý định chạy trốn, không tự chủ mà nuốt nước miếng. Mọi người đều há hốc mồm nhìn chăm chăm khí thế như muốn khai đao của Đường Yên, không tự chủ bị khí thế của Đường Yên ảnh hưởng mà chậm rãi tới gần cô.

Thấy mọi người bị Đường Yên ảnh hưởng, sắc mặt Luru Thảm Nhã rất khó chịu, hoang mang nhìn khí thế nghiêm nghị quyết tuyệt của Đường Yên, trong lòng hiện lên vẻ âm u, dựa vào cái gì tất cả mọi người chỉ chú ý tới Đường Yên mà không để ý đến cô ta, cô ta đã hao hết tâm tư cứu chữa người bị thương, nhưng kết quả là những người này lại không thêm cho cô một lời cảm ơn, dựa vào cái gì?

Sắc mặt Luru Thảm Nhã xanh mét, ánh mắt ngoan độc không tự chủ đảo qua Đường Yên.

Đường Yên không thêm đếm xỉa tới những người này, huy động tinh thần tới đa để nắm bắt bóng đen vừa mới vụt qua, nhất định phải giải quyết bóng đen này, nếu không thì toàn bộ bọn họ đều không xong.

“Mọi người giữ vững tinh thần, đừng có ngất ra nữa, đây là chuột biến dị cấp ba, hẳn là hệ tinh thần! Chắc hẳn bây giờ chúng ta đang ở trong ảo thuật của nó.” Hình Liệt Phong tập trung nhìn chăm chăm bốn phía, ra hiệu cho dị năng giả hệ thổ dựng tường đất cao lên phía trên, Hạ Đình thì dùng dây mây quấn quanh, tránh cho mọi người lại bị đánh lén.

Nghe thấy lời nói của Hình Liệt Phong, tâm tư của mọi người đều nặng nề. Chuột biến dị cấp ba, lại còn là hệ tinh thần, là loại thú ở phương diện công kích có ưu thế trời sinh, địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, chuyện này đối với bọn họ là cực kỳ bất lợi.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng kêu thảm thiết, sắc mặt mọi người lập tức, đáng chết, rõ ràng đã rất cảnh giác, nhưng vẫn bị tấn công.

Trên quốc lộ 107 yên tĩnh gần như không nghe được bất kỳ giọng nói nào. Mọi người đều nghe thấy trái tim của mình đập bình bịch, mồ hôi lạnh lớn chùng hạt đầu theo thái dương rơi xuống, hai mắt bị mất phương hướng, tâm trí không khỏi bắt đầu mơ hồ, mọi người giống như nhìn thấy cả người mình toàn là vết thương, máu tươi theo miệng vết thương chảy ra nhuộm đỏ cả thân thể...

Xảy ra chuyện gì vậy? Cứu mạng... Tôi vẫn chưa muốn chết, chưa muốn chết... A!

“Liệt Phong, tập trung vào điểm bên trái, năm mươi mét về phía trước, hơi thở nơi đó không thích hợp.” Luru Thảm Nhã nhanh chóng cầm máu cho dị năng giả bị thương, nhờ giọng nói.

Nghe thấy như vậy, Đường Yên kinh ngạc xoay người sau đó tập trung tinh thần lực vào bên trái, phía trước năm mươi mét, cũng chính là vị trí hơi xéo đối diện với Hạ Đình. Sau khi hấp thu huyết hạch của con trăn biến dị, tinh thần lực của Đường Yên thăng cấp nên có thể điều tra trong phạm vi năm

mười mét, vì vậy lúc này Đường Yên nhìn thấy ở góc đó có một con chuột biến dị cỡ bằng con mèo đang ẩn nấp, hàm răng dữ tợn bén nhọn, cái miệng tào nhai mùi vị làm người ta buồn nôn, cặp mắt màu đỏ tươi tham lam nhìn chăm chăm mọi người trong tường đất. Đồng thời Đường Yên còn nhận ra được đàn chuột mà mọi người nhìn thấy đã lùi về sau kỳ thực không có lùi mà đang yên lặng vây xung quanh tường đất, mở to đôi mắt màu đỏ tươi tham lam, nhìn bọn họ chăm chăm như hổ rình mồi.

Phát hiện này làm cho sống lưng Đường Yên lạnh lẽo.

Hình Liệt Phong là dị năng giả cấp bốn nên cảm nhận rất nhạy bén, Lưu Thâm Nhã vừa dứt lời thì Hình Liệt Phong lập tức tập trung tinh thần lực khóa chặt góc đó, sau đó bóng người mạnh mẽ lướt qua như một mũi tên rời cung, bay vút không trung, tinh thần lực hóa thành vô số mũi tên nhọn mang theo sát khí đè ép!

“Chít...chít....” “Chuột biến dị kêu chói tai, tiếng kêu cắt qua chân trời làm màng nhĩ mọi người đau đớn.

Đường Yên dùng chân đạp vào tường đất phía sau để mượn lực nhảy lên, lộn nhào trên không trung mấy vòng sau đó đáp xuống trên nui xe gần đó, từ trên cao tập trung nhìn bốn phía, sau đó không có chần chừ mà tung người vào không trung sau đó để rơi tự do, tay nắm chặt thanh kiếm sắc bén chém vào chỗ mà Hình Liệt Phong vừa mới tập trung tinh thần lực để khóa chặt.

Chuột biến dị hệ tinh thần không nghĩ tới động tác của Hình Liệt Phong và Đường Yên nhanh tới như vậy, nên trong lúc Hình Liệt Phong tập trung tinh thần lực để tấn công thì kêu to, muốn lợi dụng một tích tắc đó để chạy trốn.

Không ngờ đường chạy trốn lại Đường Yên chặn lại, thanh kiếm sắc bén mang theo lôi điện, chỉ trong nháy mắt đã chặt chuột biến dị đã bị chém đứt mông thịt bên trái. Hãy đến diễn đàn Lê Quý Đôn để đọc truyện nhanh nhất và ủng hộ editor. Đường Yên tấn công từ không trung nên không có cách nào để thay đổi tư thế, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn chuột biến dị hốt hoảng chạy trốn. Vì nó đã bị thương nên không có cách nào duy trì ảo thuật được nữa, đàn chuột bị chuột biến dị hệ tinh thần che giấu dần dần lộ ra, mọi người trong tường đất lập tức thấy rõ đàn chuột ở bốn phía, sau đó sắc mặt đột ngột thay đổi!

“Chạy rồi hả?” Hạ Đình hỏi.

“Ừ! Chắc chắn là vẫn còn ở quanh đây nhưng không có biện pháp xác định vị trí.” Đường Yên tiếc nuối trả lời.

“Nó dùng tinh thần lực để che giấu mình, tất cả chỗ này đều là chuột biến dị, căn hoàn toàn không có cách nào phân biệt được.” Hình Liệt Phong nhíu mày, nghiêm túc suy nghĩ. Bị một đàn chuột biến dị như vậy dễ mất, thật sự là quá nguy hiểm, không ai biết bọn nó sẽ xuất hiện để đánh lên bọn họ lúc nào, phải mau chóng tìm ra con chuột đầu đàn và giải quyết nó, bọn họ không có nhiều thời gian cũng không có nhiều sức lực để dây dưa với nó.

Hạ Đình suy nghĩ một chút sau đó ngẩng đầu nhìn phía Lưu Thâm Nhã, nói: “Lưu Thâm Nhã, vừa rồi làm sao cô có thể tung tích của phát hiện chuột biến dị?”

Lúc Hạ Đình hỏi câu này thì ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người Lưu Thâm Nhã, vừa rồi nếu không có Lưu Thâm Nhã lên tiếng nhắc nhở thì ngay cả Hình Liệt Phong cũng không tìm thấy được dấu vết của chuột biến dị.

Sắc mặt Lưu Thâm Nhã thay đổi, đây là năng lực có được khi cô ta hấp thu huyết châu trong bình sứ trắng ở cấm địa Miêu Trại kia, huyết châu đó không chỉ khiến cô ta thức tỉnh dị năng chữa khỏi mà còn có khả năng cảm ứng tang thi và thú biến dị, cô ta có thể dễ dàng nhìn thấy được từng cọng cây ngọn cỏ trong phạm vi năm mươi mét, vốn cô ta không muốn để lộ năng lực này ra ngoài sớm như vậy, dù sao ở tận thế có nhiều át chủ bài thì chính là có nhiều hơn một cái mạng, nhưng vừa rồi là bất đắc dĩ vì chuột biến dị đã chọn mục tiêu là cô ta, nếu không lên tiếng nhắc nhở Hình Liệt Phong về dấu vết của chuột biến dị thì như vậy người bị thương kế tiếp sẽ là cô ta.

Sau khi thức tỉnh dị năng chữa khỏi thì thân thể của Lưu Thâm Nhã suy yếu đi không ít, tuy rằng vẫn có thể sử dụng dị năng hệ thủy nhưng thân thể lại yếu đi rất nhiều, không cách nào chiến đấu ở cường độ cao được nên cho dù cô ta có thể nhận thấy được nhất cử nhất động của chuột biến dị thì cô ta cũng không có cách nào trốn thoát khỏi công kích của nó nữa.

Thấy vẻ mặt thay đổi của Lưu Thâm Nhã, khóe mắt Đường Yên giật giật, chẳng lẽ đây cũng là hào quang của nữ chính? Cô nỗ lực tu luyện Khô mộc quyết, rất vất vả mới có thể làm cho phạm vi dò xét của tinh thần lực từ hai mươi mét biến thành năm mươi mét nhưng Lưu Thâm Nhã không làm gì cả mà vẫn có thể cảm nhận được thú biến dị tồn tại...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chương 42

“Thời điểm nó có ý định tấn công thì tôi cảm nhận được sóng tinh thần của nó truyền đến từ góc bên trái nên tôi mới nhắc mọi người tập trung vào góc kia.” Lưu Thâm Nhã lạnh nhạt nói, động tác lưu loát băng bó vết thương cho người bị thương. Về mặt xinh đẹp lộ ra một chút mệt mỏi làm cho người ta mới không cách nào đoán được lời của cô ta là thật hay giả.

Con người đẹp dưới cặp mắt kính của Hình Liệt Phong hơi lóe lên, anh ta suy nghĩ một lát liền hiểu được sau đó ngừng đầu nói: “Có vẻ như lúc chuột biến dị tấn công thì nó không cách nào dùng năng lực để che giấu mình được. Cứ như vậy đi, chúng ta chỉ cần biết được lần tấn công tiếp theo của nó thì có thể giải quyết được nó rồi.”

Hạ Đình gật đầu, tầm mắt lướt qua Lưu Thâm Nhã, trực giác nói cho cô biết Lưu Thâm Nhã không nói thật. Tuy nhiên hiện tại không thời gian bận tâm chuyện đó, trước tiên phải giải quyết chuột biến dị đã. Mọi người tụ tập lại, nhanh chóng quyết định kế hoạch hành động tiếp theo, chuột biến dị rất mất cảm cho nên mọi người đều cố gắng áp chế thực lực, dùng súng máy và địa lôi bắn chết đàn chuột biến dị xung quanh tường đất, mấy người Đường Yên đứng ở bốn góc của tường đất, im lặng đợi đợt tấn công tiếp theo của chuột biến dị.

Lần này Miêu Trạch làm mới như. Miêu Trạch là dị năng giả hệ kim, lúc này Miêu Trạch đứng ở vị trí dễ thấy nhất, im lặng dùng dị năng hệ kim bao lấy toàn thân, sau khi cậu ta hấp thu tinh hạch mà Đường Yên giao cho mình và Mạnh Lộ cộng thêm đợt huấn luyện đặc biệt của Bác Dương ở trung tâm nghiên cứu sinh hóa thì Miêu Trạch đã sớm đạt tới tầng cao nhất của cấp hai, chỉ cần hấp thu thêm một viên tinh hạch nữa là có thể thăng cấp trở thành dị năng giả cấp ba.

Lúc ở căn cứ Đường Yên đã làm thí nghiệm. Sau khi Miêu Trạch phủ lên người dị năng hệ kim và cô không vận dụng dị năng thì không cách nào làm Miêu Trạch bị thương được, đương nhiên điều kiện tiên quyết là Đường Yên không dốc hết toàn lực.

Đường Yên hơi gật đầu với Miêu Trạch, ý bảo đứng yên, không nên lộn xộn. Những người khác cẩn thận xem xét chung quanh, xem thử chuột biến dị đã tới gần hay chưa. Hành động vừa rồi của Đường Yên làm cho chuột biến dị giật dử, có thể dễ dàng nhận ra điều này vì đàn chuột biến dị ở xung quanh không ngừng tấn công tường đất, tuy chuột biến dị có được trí khôn nhất định nhưng cũng không quá cao hơn nữa chúng là loại thú dễ dàng mang thù, nhất định chuột biến dị sẽ không buông tha cơ hội trả thù để lựa chọn chạy trốn.

“Lưu Thâm Nhã, có phát hiện gì không?” Hạ Đình hỏi.

“Không có.” Lưu Thâm Nhã cẩn thận quan sát xung quanh, tất cả mọi người đều hiểu được nhất định là chuột biến dị đang ẩn nấp quanh đây. Nhưng mà cụ thể là ở đâu? Trong khoảng thời gian ngắn vẫn không có cách nào xác định được.

“Đừng nóng vội, nhất định là nó đang ẩn nấp ở đâu đây, tinh thần của tôi bị ngăn cản nên không có cách nào tập trung tìm vị trí của nó được.” Hình Liệt Phong nhàn nhạt nói, lấy tay đẩy mắt kính, cùng là dị năng hệ tinh thần nhưng anh ta lại bị một con chuột biến dị cấp ba đùa bỡn, điều này làm cho Hình Liệt Phong cực kì tức giận, khuôn mặt ôn hòa đột nhiên lóe lên sát khí rồi biến mất

.

Cao Phong và Đỗ Dương chia nhau ra đứng bên trái và phải để bảo vệ Lưu Thâm Nhã, Giang Ly im lặng cầm súng máy đứng ở bên cạnh Đường Yên, dáng vẻ giống như sẵn sàng nổ súng bắn nát chuột biến dị, mấy người bị thương vừa rồi do mất máu quá nhiều nên lúc này đang nằm nghỉ ngơi.

Nhìn thấy hành động của Giang Ly, khóe miệng Đường Yên hơi cong lên, trong mắt hiện lên vẻ sung sướng. Cô yên lặng phóng ra tinh thần lực, đột nhiên thấy ở bên cạnh một chiếc xe cách a tường đất không xa có không ít tang thi xuất hiện, bởi vì bị chiếc xe che khuất nên trong lúc nhất thời mọi người không nhận thấy được, mà đám tang thi này lại đang có ý đồ đánh len lỏi họ.

“Giang Ly, cẩn thận có tang thi đánh lén.” Đường Yên vội la lên.

“Nơi nào vậy?” Giang Ly mờ mịt nhìn nhìn bốn phía, ngoại trừ chuột biến dị thì cũng chỉ có chuột biến dị, hoàn toàn không thấy được nửa tang thi nữa là. Tuy nhiên anh ta biết Đường Yên không có khả năng nói dối, vì vậy lên đạn súng máy, xoay người nhìn khắp bốn phía.

“Tiến lên ba bước, phía sau chiếc xe quân dụng thứ tư, khoảng bốn mươi mét, số lượng tang thi không ít, khoảng ba bốn mươi tên, không xác định được là có tang thi đã tiến hóa hay không.” Đường Yên vội vàng nói, sau đó khom người xuống, nhặt súng máy ở dưới chân lên, ở xung quanh chiếc xe thì không thể sử dụng địa lôi, nếu làm hư xe thì phiền phức lớn rồi!

“Vẫn chưa tìm được chuột biến dị sao?” Hạ Đình mất kiên nhẫn hỏi, chuột biến dị vẫn chưa giải quyết được mà lúc này lại xuất hiện thêm tang thi, mọi chuyện càng ngày càng phiền toái.

“Thâm Nhã, em cẩn thận tìm thử.” Hình Liệt Phong không nhịn được lên tiếng thúc giục, không thể tưởng được tang thi lại đến nhanh như vậy, phải giải quyết hết chuột biến dị trong vòng mười phút nếu không thì tang thi bị mùi máu tươi hấp dẫn sẽ càng ngày càng nhiều, cứ tiếp tục như vậy thì rất nguy hiểm!

“Em sẽ cố gắng hết sức!” Lưu Thâm Nhã cắn môi, cúi đầu, đáy mắt thoáng qua giận dữ, khi liếc Hạ Đình thì toàn là sát khí: “Liệt Phong, vị trí bánh xe sau của chiếc xe thứ hai bên trái có chút không thích hợp, tuy nhiên không xác định được có phải là chuột biến dị hay không.”

“Tập trung vào bánh xe sau của chiếc xe thứ hai bên trái.” Hình Liệt Phong nói.

Đường Yên mở tinh thần lực ra, thị giác tập trung vào bánh xe sau của chiếc xe thứ hai bên trái, tay phải cầm chặt kiếm sắc bên hông, nín thở gật đầu với Hình Liệt Phong và Hạ Đình sau đó lao thẳng tới như con sóc, gọn gàng linh hoạt chém sạch chuột biến dị có ý đồ tấn công, kiếm sắc lóe sáng Đường Yên vẫn rất tập trung, động tác vẫn không dừng lại mà đánh thẳng về đàn tang thi ở gần chiếc xe thứ tư, sau khi thu kiếm thì nghe thấy âm thanh vật thể rơi xuống đất.

Không đầy ba phút, một mình Đường Yên đã giải quyết hơn ba mươi tên tang thi, cường độ chiến đấu rất cao khiến cho thân thể có chút chịu không nổi, hai chân bắt đầu đau đớn, bước chân lảo đảo, dị năng cũng bị tiêu hao rất nhiều nên phải sử dụng kiếm để chống đỡ thân thể, sau khi thở ra một hơi thì

mới xoay người xem xét tình huống xung quanh.

Đột nhiên mí mắt Đường Yên giật giật.

Quả thật ở bánh xe sau của chiếc xe thứ hai có một chuột biến dị đang ẩn nấp, tuy nhiên không phải là con bị Đường Yên chém mà là một con chuột biến dị cấp hai khác. Quả nhiên sự tình không đơn giản như vậy.

Kính ngạc quan sát chung quanh vài giây, bỗng nhiên sắc mặt Đường Yên lập tức không đúng. Tình huống rất không đúng. Dựa vào thực lực của Hạ Đình và Hình Liệt Phong thì không có khả năng không nhận ra được tình huống gây ra rủi ro, vì sao lâu như vậy mà bọn họ vẫn không có hành động gì? Đường Yên lập tức xoay người nhìn mọi người ở bên trong tường đất.

Không thể nào, chẳng lẽ chuột biến dị đã bắt đầu công kích rồi? Đường Yên giật mình lấy lại tinh thần, khó trách bên này lại nhẹ nhàng như vậy. Không suy nghĩ nhiều nữa, Đường Yên nhanh chóng triển khai tinh thần lực, bị dội lại, quả nhiên trong nháy mắt mà cô hành động thì chuột biến dị đã bắt đầu phát động công kích với mọi người.

Tuy nhiên dựa vào thực lực của bọn họ thì không có khả năng chỉ là một con chuột biến dị cấp ba mà không đối phó được, hơn nữa lại còn có Lưu Thâm Nhã đối trá ở đó, sau khi nghĩ thông suốt thì Đường Yên lẳng lặng dựa vào chiếc xe, lấy nước từ hồ nước trong không gian ra để giảm bớt một nhọc, suốt đoạn đường này cô vẫn luôn phải giữ vững tinh thần và chiến đấu ở cường độ cao, quả thật là có chút không chịu nổi! (người ta đang đánh chuột còn mình ngồi ăn bánh, uống nước. Kể cũng dui :v)

Đường Yên đánh giá đàn chuột biến dị đang vây bọn họ ở trên quốc lộ, không đến hai trăm mét ở phía trước chính là cầu Thanh Ninh, Đường Yên nghiêm túc nhìn cầu Thanh Ninh cách đó không xa, cầu Thanh Ninh bị sương mù mỏng manh bao phủ làm cho cô không thể thấy rõ tình hình của cây cầu. Trong lòng Đường Yên có chút không nắm chắc, đàn chuột biến dị này đang có mưu đồ gì đây?

“Rầm” “Trong lúc Đường Yên đang suy nghĩ thì đột nhiên tình cảnh trước mắt thay đổi, tường đất bốn phía rút đi, chung quanh bị lấp đầy bởi thì thể chuột biến dị, máu đỏ thẩm theo quốc lộ 107 chảy ra hai bên, nhiễm đỏ vùng đất quanh đó, từ đó có thể nhận ra trận chiến này kịch liệt đến mức này. Đùi Miêu Trạch chảy máu, ngã ngồi dưới đất thở hổn hển, Mạnh Lộ thì ở bên cạnh giúp đỡ Miêu Trạch, cẩn thận dùng băng gạc cầm máu tuy nhiên miệng vết thương hơi lớn nên cầm máu cũng không có tác dụng gì mấy.

Tuy Hạ Đình và Hình Liệt Phong không bị thương nhưng cũng rất chật vật, tình huống của Lưu Thâm Nhã tốt hơn, tuy nhiên Đỗ Dương, Cao Phong bên cạnh cô ta thì có chút hồng bét, Đường Yên nhún mày, không nghĩ tới chỉ có ba phút ngắn ngủi mà lại hung hiểm như vậy!

“Cô không sao chứ!” Hình Liệt Phong đẩy mắt kính, khi nhìn thấy Đường Yên đang đứng ở bên cạnh xe, trong tay là kiểm sắc đang nhỏ máu, bên cạnh chất đầy xác tang thi thì lên tiếng hỏi.

“Không sao, sau khi tấn công thì mới phát hiện bị mắc mưu. Tình huống của mọi người như thế nào?” Đường Yên nhanh chóng lấy thuốc cầm máu từ trong balo ra đút vào miệng Miêu Trạch, sau đó ném bình sữa cho những người bị thương khác: “Thuốc cầm máu do trung tâm nghiên cứu sinh hóa nghiên cứu phát triển, mỗi người hãy uống một viên.”

Trước khi xuất phát thì La Hồng Ân đã đưa thứ này cho cô, mấy thứ này rất ít. Tuy nhiên dùng để thu mua lòng người thì không thể tốt hơn, mọi người thấy Đường Yên ra tay hào phóng như vậy thì ánh mắt khi nhìn cô đều mang theo cảm kích, uy danh của trung tâm nghiên cứu sinh hóa như sấm ở bên tai, tất nhiên sản phẩm của trung tâm nghiên cứu sinh hóa đều là đồ tốt.

Thấy sự thay đổi của mọi người, Lưu Thâm Nhã tức giận đến cả người phát run, cô ta liều sống liều chết dùng dị năng chữa trị cho mọi người, kết quả là lại làm lợi cho Đường Yên! Tức giận nghẹn ở ngực, càng ngày càng sinh sôi làm cho gương mặt của Lưu Thâm Nhã lúc xanh lúc trắng. Liên tục vận dụng dị năng chữa khỏi làm cho cổ họng của Lưu Thâm Nhã dâng lên mùi vị ngai ngái, khỏe miệng tràn ra máu tươi. Đỗ Dương vội vàng lấy tinh hạch ra báo Lưu Thâm Nhã hấp thu, thấy chuyện này, ánh mắt Hình Liệt Phong không khỏi có chút phức tạp.

“Tất cả mọi người đều bị thương không nhẹ, chỉ sợ là không có cách nào đi tiếp được.” Hạ Đình lạnh nhạt nói, giọng điệu không được tốt lắm.

Sắc trời dần tối hơn, vào ban đêm thì thực lực của tang thi càng được nâng cao, rất bất lợi đối với bọn họ, hơn nữa nơi này nồng nặc mùi máu tươi nên không thể ở lâu được. Hạ Đình ngẩng đầu nhìn Hình Liệt Phong, chờ Hình Liệt Phong quyết định.

“Gần đây có chỗ nào nghỉ tạm không?” Hình Liệt Phong mở bản đồ ra, nhìn quét một vòng, sắc mặt có chút nặng nề sau đó anh ta ngẩng đầu nhìn phía cầu Thanh Ninh cách đó không xa, trong mắt hiện lên một chút lo lắng.

“Phía trước là cầu Thanh Ninh, tôi đến đó xem thử có qua được hay không, mọi người dọn dẹp nhanh một chút, nhanh chóng rời khỏi nơi này, mùi máu tươi ở đây quá nồng, vừa rồi đã hấp dẫn một đàn tang thi rồi, nếu cứ tiếp tục chậm trễ thì chỉ sợ đàn thứ hai sẽ tới sớm thôi. Trong đội ai là dị năng giả lực lượng thì đi theo tôi, nhân tiện dọn dẹp mặt đường luôn!” Đường Yên lau máu trên kiểm rồi xoay người đi đến cầu Thanh Ninh.

Trong tiếng gió loáng thoáng tiếng tang thi gào thét, là tiếng gào hung phấn lộ ra khát vọng và cố chấp với máu thịt làm cho lòng người ta dựng đứng. Quốc lộ 107 đi qua rất nhiều tỉnh và thành phố của cả nước nên sau khi tận thể tiến đến thì xe bị bỏ ở đây nhiều vô số kể, không dọn dẹp mặt đường thì không có cách nào đi qua cả.

“Lô An, cậu đi cùng với Đường Yên đi.” Hình Liệt Phong nói.

“Vâng.” Hứa Lô An gật đầu, cất súng sau đó chạy theo Đường Yên đến cầu Thanh Ninh.

Đường Yên cầm kiếm cùng Hứa Lô An chậm rãi đi đến cầu Thanh Ninh. Trong tầm nhìn thì không thấy bất cứ thứ gì nhưng Đường Yên không dám khinh thường, không cách nào biết được có phải kẻ địch đang trốn ở trong bóng tối chuẩn bị cho bọn họ một kích trí mệnh hay không, mà kẻ địch này có thể là người cũng có khả năng là tang thi.

“Cẩn thận một chút! Đừng có chủ quan.” Đường Yên quay đầu lại nhắc nhở Hứa Lô An không có cảm giác khẩn trương chút nào.

Nhìn những chiếc xe bị bỏ lại trên quốc lộ thì không khó đoán được đàn tang thi vừa rời từ đâu mà đến. Vừa rồi bọn họ đã đại chiến với đàn chuột biến dị, dùng toàn lực chiến đấu nên động tĩnh rất lớn! Nhất định là dẫn đến không ít “khách”, có vẻ như các vị khách này cũng không muốn cho chủ nhân biết là chúng nó đã tới.

“Có...” Hứa Lô An vừa định nói gì đó thì có một bóng đen dùng cánh tay khô gầy có móng tay sắc bén bắt lấy cánh tay anh ta, xé xuống một miếng thịt.

“A”

Đường Yên nhanh chóng chém tới, lúc Hứa Lô An lên tiếng thì cô đã nhận ra không ổn rồi, định ra tay nhưng không nghĩ tới tốc độ của Thiêm Thực Giả này quá nhanh, chăm chăm tấn công vào Hứa Lô An, chân phải Đường Yên mượn lực lao tới chỗ Thiêm Thực Giả, nhanh chóng khóa cánh tay đang xé thịt từ tay Hứa Lô An xuống của Thiêm Thực Giả, là Thiêm Thực Giả tốc độ! Trong lòng Đường Yên thầm mắng một câu: “Tang thi biến dị tiến hóa càng lúc càng nhanh rồi!”

Tốc độ này không thua gì dị năng giả hệ phong, khó trách Hứa Lô An là dị năng giả lực lượng cũng không tránh được.

“Keng!” Kiếm của Đường Yên chém vào cánh tay Thiêm Thực Giả nhưng lại phát ra tiếng vang khi kim loại chạm vào nhau. Đường Yên kinh ngạc nhìn thanh kiếm trong tay, cho dù là vừa rồi vội vã chém xuống, chưa kịp sử dụng dị năng nhưng sức lực cũng không coi là nhỏ, thế nhưng chỉ để lại trên cánh tay của Thiêm Thực Giả này một vết thương rất nhỏ. Hiển nhiên là Thiêm Thực Giả trước mặt này không chỉ có tốc độ tăng nhanh mà xương cốt cũng trở nên cực kì cứng rắn, đây không phải là một tin tức tốt đối với bọn họ.

“Cái gì?” Hứa Lô An hoảng sợ. Vừa rồi anh ta tận mắt thấy một kiếm của Đường Yên có thể để lại vết chém sâu năm sáu cm, rốt cuộc tên Thiêm Thực Giả này là sao vậy? Khuôn mặt luôn ung dung của Hứa Lô An trở nên nặng nề.

Ánh mắt Đường Yên rét lạnh, tâm tình không được tốt lắm. Không cho hai người suy nghĩ thì Thiêm Thực Giả đã giơ móng vuốt sắc bén lên tiếp tục tấn công, mùi vị thơm ngọt của máu thịt làm cho Thiêm Thực Giả cực kì hưng phấn, di chuyển lại càng nhanh hơn!

Nhanh nhạy né tránh công kích của Thiêm Thực Giả, Đường Yên giơ chân phải lên, đá một cái vào mạn sườn Thiêm Thực Giả đang định nhào tới làm Thiêm Thực Giả văng ra ngoài hơn mười mét. Đường Yên khởi động dị năng lôi điện ở bàn tay trái sau đó phủ nó lên thân kiếm, rút kiếm xông tới.

Thiêm Thực Giả đang ngã nhào trên đất nhận ra có vẻ như thức ăn lần này quá mạnh, sau khi ngửa đầu tru lên mấy tiếng, móng vuốt sắc bén lưu lại mấy vết cào thật sâu trên mặt đất thì định chạy trốn.

Thấy thế, Hứa Lô An run lên, từ lúc nào mà Thiêm Thực Giả lại thông minh như vậy, biết đánh không lại thì bỏ chạy? Hứa Lô An ném chiếc xe ở bên cạnh qua cản trở Thiêm Thực Giả chạy trốn.

Đường Yên nhanh chóng dùng tinh thần lực khóa Thiêm Thực Giả lại, sau đó dùng kiếm đâm thẳng về phía Thiêm Thực Giả.

“Rầm!” Một tiếng động thật lớn vang lên, chiếc xe bị hóa thành một đồng sắt vụn.

“Gào gào” Thiêm Thực Giả ngửa mặt lên trời rú dài, Đường Yên giơ kiếm lên, chém thẳng vào đầu Thiêm Thực Giả.

“Răng rắc!” Kiếm sắc chém rơi nửa cái đầu của Thiêm Thực Giả, đầu đón cùng cực khiến Thiêm Thực Giả nổi điên, giơ móng vuốt sắc bén lên hét Đường Yên bay ra ngoài, Đường Yên dùng hai tay ngăn lại nên lực đánh bị giảm đi một nửa nhưng cũng làm cho Đường Yên lui về sau hơn mười mét, Đường Yên vội vàng lấy ra thuốc cầm máu nổi điên bỏ vào trong miệng, cánh tay phải máu thịt lẫn lộn, hơi thở gấp gấp nhìn Thiêm Thực Giả đang nổi điên rú dài, mấy người Hạ Đình ở phía sau cũng phát hiện có gì đó không đúng nên cử Mạnh Lộ và Giang Ly bị thương không nặng lại đây giúp đỡ.

“Không có sao chứ!” Mạnh Lộ tiến lên, đỡ Đường Yên dậy.

Hứa Lô An và Giang Ly thì đứng bên trái và phải, luân phiên chiến đấu với Thiêm Thực Giả. . Đường Yên không thể tưởng được mình lại Thiêm Thực Giả làm cho chật vật như vậy, cô nhẹ nhàng lắc đầu, dị năng tiêu hao quá nhiều nên vừa rồi không thể dùng hết sức lực được, nếu không thì cũng sẽ không bị Thiêm Thực Giả làm bị thương.

Hứa Lô An dùng dị năng làm cho quả đầu to lên, hướng về phần đầu không có da của Thiêm Thực Giả, Giang Ly đứng ở đối diện thì dùng dị năng nhốt Thiêm Thực Giả lại.

“Rầm”

Nhìn Thiêm Thực Giả bị đánh thành một đồng máu thịt bầy nhầy thì Hứa Lô An mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, xụi lơ ngồi dưới đất, dùng tay lau mồ hôi lạnh trên trán, tay lành ôm cánh tay bị thương, đau đến hít hà. Đường Yên tiến lên nhặt tinh hạch sau đó đưa thuốc cầm máu cho Lô An bảo Hứa Lô An uống.

“Vận may của thằng nhóc cậu không tệ, còn có thể lượm một cái mạng trở về!” Đường Yên lườm Hứa Lô An, vừa rồi chỉ cần chạm một chút thì Thiêm

Thực Giả đã vụn gãy cổ cậu ta mà không phải chỉ là chút thịt trên cánh tay rồi, móng vuốt sắc bén trên cánh tay khô gầy của Thiểm Thực Giả vẫn còn lóe sáng làm cho người ta sợ hãi.

“Vừa rồi... Cảm ơn!” Hứa Lô An gãi đầu, ngượng ngùng nói cảm ơn với Đường Yên, vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

“Không cần!” Kỳ thực khi Hình Liệt Phong bảo Hứa Lô An đi cùng cô tới cầu Thanh Ninh thì Đường Yên đã hiểu được, Hình Liệt Phong muốn thử cô, tuy nhiên cô cũng không thêm đề ý, có ít thứ sớm hay muộn gì cũng sẽ ngoài cho nên cô cũng không có ý định che giấu mãi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chương 43

Đường Yên hết sức cẩn thận nhưng tốc độ cũng không chậm, ở thượng lưu con sông cách cầu Thanh Ninh khoảng một ngàn năm trăm mét là một bến tàu, xung quanh bến tàu có vài chục cái kho để hàng hoá. Kế hoạch của Hạ Đình là định ở lại đây nửa ngày rồi phái một số người đi đến xem xét kho hàng ở bến tàu. Tuy nhiên hiện tại cho dù không muốn thì cũng phải ở lại đây rồi.

Mạnh Lộ đứng ở đầu cầu Thanh Ninh, ngắm nhìn cây cầu bị sương khói bao phủ, vẻ mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm nước sông dưới cầu, nói thầm: “Chị Yên, chị nói trong sông này có cá biến dị hay không?”

Đường Yên cúi người nhìn nước sông đục ngầu dưới chân cầu: “Không rõ lắm, tuy nhiên nếu có cá biến dị thì nhất định chúng nó sẽ không an phận đợi ở trong nước.” Cách một lớp sương mù và dòng nước đục ngầu nên Đường Yên không nhìn được rõ ràng, chỉ có thể nghe được tiếng nước sông chảy bên tai.

Đường Yên vừa dứt lời thì Hứa Lô An và Giang Ly bên cạnh không khỏi rung mình, bọn họ cũng hiểu được hàm ý trong lời nói của Đường Yên. Tang thi và thú biến dị rất cổ chấp với máu thịt, vừa rồi đại chiến liên tục nên đến nay trong không khí vẫn còn tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc, chừng đó đã đủ khiến cho chúng nó điên cuồng. Hứa Lô An đang dựa vào lan can không nhìn được lui về sau hai bước, cả người bất an chà xát hai tay vài cái, ánh mắt lộ ra hoảng sợ.

“Ha ha... Chuyện đùa này không buồn cười đâu!” Hứa Lô An cười gượng hai tiếng, xấu hổ quay trở lại bên cạnh Giang Ly, trên cầu có mấy con tang thi đi lại nên Đường Yên đề cho Mạnh Lộ luyện tập, Mạnh Lộ là dị năng giả hệ thổ nhưng lại chưa khống chế dị năng thành thực nên dễ dàng bị thương, điều này rất tệ!

“...”

Nghe Hứa Lô An cười gượng, ba người Đường Yên cũng chẳng biết nói gì nữa.

“Chị Yên, cầu bị gãy!” Giọng nói Mạnh Lộ lộ ra lo âu, qua được cầu Thanh Ninh thì mới tính là đã bước vào địa phận Chương Hóa, mắt thấy trời lại sắp tối, xem ra tối nay là không cách nào thuận lợi qua cây cầu Thanh Ninh này được rồi!

“Cái gì?” Đường Yên kinh ngạc, quả nhiên là đã xảy ra chuyện! Nếu đi đường vòng thì sẽ lãng phí một ngày hơn nữa rất bất lợi đối với bọn họ. Đường Yên đứng ở chỗ cầu gãy, nhìn về đoạn cầu đối diện, đoạn cầu bị gãy khoảng mười lăm mét, khoảng cách này không thể nói là xa nhưng cũng không tính là gần.

Nhìn xung quanh cầu có không ít xương cốt cùng với mấy chiếc chiếc xe bị bỏ lại, phía bên kia cầu cũng có không ít dấu vết của súng đạn và tang thi đang đi lại phát ra từng đợt gào thét. Đường Yên đoán rằng những người này bị tang thi đuổi theo, trong lúc hoảng sợ nên sử dụng vũ khí có sức sát thương lớn vì vậy mới làm cho cây cầu bị gãy nhưng nhìn những dấu vết trên bộ xương thì có vẻ như không phải tang thi, chẳng lẽ là...

Đứng ở chỗ mép cầu gãy, Giang Ly cẩn thận đi tới phía trước, vừa rồi không biết có phải là ảo giác hay không mà hình như anh ta thoáng thấy được một tia sáng màu trắng.

“Giang Ly, lui về phía sau mau!” Đột nhiên đôi mắt của Đường Yên mở lớn, khiếp sợ nhìn bóng đen đang lao tới từ trong sông. Đường Yên phản ứng rất nhanh, đưa tay kéo mạnh Giang Ly lui về phía sau, đồng thời phóng ra một tia sét, tia sét dưới sự khống chế của Đường Yên lao thẳng về con cá biến dị đang nhảy lên khỏi mặt nước.

Gặp quỷ rồi, nó thật sự là cá sao? Con cá này dài khoảng hai mét, một nửa thân á hồi thối lộ ra xương trắng, ánh mắt màu đỏ như ác quỷ lóe lên dưới ánh hoàng hôn, miệng thì mở lớn lộ ra hàm răng sắc bén. Sau khi bị sét đánh trúng người thì phát ra tiếng xèo xèo rồi rớt vào sông làm bọt nước văng tung tóe.

“Cá biến dị?” Mạnh Lộ lui về phía sau, sợ hãi nhìn chằm chằm mặt nước đã khôi phục lại sự tĩnh lặng, căng thẳng đến ngừng thở.

Giang Ly vịn lan can, trên trán đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt dừng lại trên lan can vừa mới bị cá biến dị quét qua, trên đó vẫn còn vết lõm sâu đến ba bốn cm. Nếu không phải Đường Yên kịp thời kéo anh ta về thì chi sợ là lạnh ít dữ nhiều rồi! Cá biến dị dài gần hai mét, quả thật là quá kì lạ.

“Lui về sau từ từ, đừng kinh động chúng nó. Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi khiến chúng nó không nhìn được muốn ăn no nê, lúc này chọc giận chúng nó thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được, mau lui về phía sau.” Đường Yên nắm chặt thanh kiếm, căng thẳng nhìn khắp bốn phía rồi dùng tinh thần lực nhìn xuống lòng sông, khi nhìn thấy cá biến dị ẩn núp trong sông thì da đầu không khỏi run lên. Bất luận là lực sát thương hay là kích thước thì cá biến dị đều lớn hơn chuột biến dị rất nhiều, lúc này cô cũng không muốn kinh động đến bầy quái vật trong sông này! Kích thích của đám cá này làm cho người ta không nhìn được mà sợ hãi.

Bốn người đều nín thở, trong không gian tĩnh lặng gần như chỉ còn lại tiếng nước chảy và tiếng tim đập thình thịch bất an, còn sống... Tiếng tim đập biểu thị mấy người bọn họ vẫn còn sống, đang lui về phía sau thì đột nhiên có một bóng đen rất lớn vọt tới, Đường Yên đẩy Mạnh Lộ ra, hét lớn: “Chạy mau, đừng quay đầu lại!”

Hai chân Đường Yên đạp vào lan can, lao về phía bóng đen: “Keng...rầm...” “Cú động độ phát ra tiếng vang rất lớn, mượn lực va chạm Đường Yên nhanh chóng chạy thẳng về phía đầu cầu, kẽ ngón tay bị chấn động run lên, có vẻ như đã nứt vài đường, vài giây sau: “Tồm!” Mới nghe tiếng vật gì đó rơi xuống nước.

Nghe được tiếng hét của Đường Yên, lúc này ba người Mạnh Lộ mới phát hiện có gì đó không đúng nên dốc toàn lực chạy như bay về đầu cầu.

Bọn họ đứng ở đầu cầu nhìn Đường Yên lao đảo đi tới, bước chân có chút tập tễnh: “Keng!” Thanh kiếm trên tay rơi trên mặt đất, Mạnh Lộ hốt hoảng vội vàng tiến lên đỡ lấy Đường Yên đồng thời nhặt thanh kiếm rơi trên mặt đất: “Chị Yên, chị không sao chứ!”

Nếu không phải Đường Yên đẩy cậu ta ra thì vừa rồi mục tiêu của cá biến dị chính là cậu ta.

“Không có việc gì, đi về trước đã.” Đường Yên lắc đầu, không nói nhiều, kẽ ngón tay đau đớn, cú va chạm vừa rồi không nhẹ làm cho cả cánh tay của cô tê rần. Giang Ly và Hứa Lô An nhìn nhau, khuôn mặt đều hiện lên vẻ hoảng sợ, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?

Thấy bốn người trở về, đám người Đinh Nhẹ nhàng thở ra một hơi. Tuy nhiên khi nhìn thấy Mạnh Lộ cẩn thận đỡ Đường Yên, sắc mặt Đường Yên tái nhợt, kẽ ngón tay loang lổ vết máu, nửa cánh tay Hứa Lô An bị máu tươi nhuộm đỏ thì trái tim của mọi người đều nhảy lên tới cổ họng.

Hạ Đình tiến lên đỡ Đường Yên ngồi xuống, đám người Hình Liệt Phong vừa thanh lý tang thi xong cũng đi tới.

“Tình hình cầu Thanh Ninh như thế nào? Tại sao lại bị thương, có phải là lại đúng phải chuột biến dị hay không?” Hạ Đình hỏi.

Đường Yên lắc đầu, nhìn tất cả mọi người rồi nghiêm túc nói: “Cầu Thanh Ninh bị gãy, chúng tôi đụng phải cá biến dị, cá biến dị cấp bốn!”

“.... “Đường Yên vừa mới nói xong thì xung quanh lập tức vang lên tiếng hít khí, còn có vẻ mặt không tin. Mới giải quyết đàn chuột biến dị không lâu, vì sao lại xuất hiện cá biến dị nữa, còn là cá biến dị cấp bốn, có cho người ta đường sống không hả?

Không ít người đều sắc mặt trắng bệch, trong mắt hiện lên khủng hoảng. Tay Hạ Đình đang đỡ lấy Đường Yên cũng hơi run lên, nắm chặt lấy cổ tay Đường Yên, trên khuôn mặt khi khái hiện lên vẻ hoảng sợ, tình huống của chuyến đi này đã vượt xa sự dự đoán lúc còn ở căn cứ. Số liệu trung tâm nghiên cứu sinh hóa cung cấp là đúng, tốc độ tiến hóa của thế giới bên ngoài quá nhanh, nếu loài người không có cách nào ngăn chặn thì e rằng thời điểm diệt vong không còn xa nữa.

“Chúng tôi chạy trốn về đây, trong sông có không ít cá biến dị đang ẩn núp, cấp bậc thì không rõ, cầu Thanh Ninh lại bị gãy, muốn đi qua thì... Rất khó!” Đường Yên bình tĩnh phân tích, chỉ một mình con cá biến dị cấp bốn ở trong sông cũng đã đủ để làm cho bọn họ khó chịu chứ đừng nói đến một đàn cá biến dị đang chờ sẵn ở trong sông để cắn xé bọn họ.

“Việc này ngày mai hãy bàn bạc tiếp, trước tiên phải tìm chỗ dừng chân đêm nay đã.” Hình Liệt Phong đẩy mắt kính, nhìn cầu Thanh Ninh ở xa xa, chuột biến dị xung quanh đều đã bị tiêu diệt sạch, tuy nhiên trong không khí vẫn còn tràn ngập mùi máu tươi, nơi này không nên ở lâu, phải nhanh chóng rời khỏi đây rồi tính tiếp.

Nghe vậy, Hạ Đình nhanh chóng mở bản đồ ra, nói: “Dọc theo con đê này lên phía trên, khoảng ngàn năm trăm mét có một bến tàu, nếu cầu Thanh Ninh không cách nào qua được thì chúng ta có thể suy xét đến thuyền chèo dẫu, bến tàu này là bến tàu lớn nhất ở trong vùng, có vài chục cái kho hàng hóa. Trong đội có người biết lái thuyền chèo dẫu, xe thì có thể đặt ở trên thuyền.”

Hạ Đình nhanh chóng cầm bút khoanh tròn lại, quyết định hành trình kế tiếp, chuột biến dị cấp ba đã làm cho bọn họ chật vật như vậy, cá biến dị cấp bốn thì... Hạ Đình càng suy nghĩ càng cảm thấy thấy đau đầu. Nhưng mà bọn họ phải qua sông!

Hình Liệt Phong trầm ngâm một lát, gật đầu nói: “Trước tiên nghỉ ở bến tàu một đêm rồi hãy suy nghĩ đến chuyện qua sông.”

Mọi người nhanh chóng dọn dẹp, lên xe, chạy dọc theo đê để đến bến tàu, nhìn những bộ xương trên bờ đê, trong lòng mọi người không khỏi hoảng hốt, là chuột biến dị hay là cá biến dị đây? Bất kể là gì thì đều bất lợi đối với bọn họ. Đường Yên nhắm mắt nghỉ ngơi, đồng thời dùng tinh thần lực cẩn thận tra xét bốn phía thì phát hiện xung quanh đê cực kỳ yên tĩnh, ngay cả bóng dáng một tên tang thi cũng không thấy, thật là kì lạ! Nhưng khi hờ tới đàn chuột biến dị và cá biến dị trong sông lúc này thì lại nhẹ nhàng thở ra.

Mười phút sau, mọi người đã đến bến tàu, bến tàu yên tĩnh tiêu điều giống như một tòa thành chết, ngoại trừ bụi bặm bị gió thổi bay thì nơi này không có gì cả, sau khi đã tìm chỗ đậu xe thì mọi người nhanh chóng tìm một ngôi nhà sạch sẽ để nghỉ chân. Hạ Đình đứng ở trên mái nhà, chăm chú nhìn những kho hàng ở xung quanh, trong mắt hiện lên sự do dự.

Từ lúc Đường Yên bước vào bến tàu thì trong đáy lòng liền hiện lên sự bất an, vết thương ở trên người Lưu Thâm Nhã đã lành được bảy tám phần. Đường Yên lặng lẽ đổi nước suối thành nước trong hồ nước ở không gian để giảm bớt sự mệt nhọc đồng thời làm cho tinh thần đạt tới trạng thái tốt nhất. Kỳ thực trước lúc chiến đấu, cô đã phát hiện Lưu Thâm Nhã nói dối, cô rất hiểu Lưu Thâm Nhã, khi nói đến chỗ bánh xe sau của chiếc xe thứ hai không đúng thì Lưu Thâm Nhã khéo léo ngừng lại. Lúc đó Đường Yên đã cảm thấy không thích hợp, hình như cô đã bỏ qua gì đó nhưng cô suy nghĩ thật lâu vẫn không thể nhớ ra được. Lúc vừa tới bến tàu thì mọi người đều nhẹ nhàng thở ra nhưng chỉ có Lưu Thâm Nhã là càng đề phòng hơn, chuyện này tuyệt đối không bình thường!

Vì vậy nên lúc tiến vào bến tàu Đường Yên liền cảnh giác cao độ.

“Chị Yên, chị phát hiện ra cái gì sao?” Miêu Trạch nghiêng người, vừa dọn dẹp vừa nhỏ giọng dò hỏi.

Ánh mắt Đường Yên chợt lóe lên, trong mắt hiện lên sự vui mừng, từ lúc đi cùng đến giờ thì Miêu Trạch đã thay đổi rất nhiều, ở tận thế chỉ có mọi chuyện đều cẩn thận mới có thể sống được lâu. Điểm này Miêu Trạch làm rất khá! Đường Yên nhìn mọi người đang mệt mỏi ở xung sau đó liếc mắt ra hiệu với Mạnh Lộ, ý bảo Mạnh Lộ lại đây, nói khẽ: “Cẩn thận, đừng buông lỏng cảnh giác, tình huống ở bến tàu không đúng! Nếu có chuyện gì xảy ra thì nhớ cách Lưu Thâm Nhã xa một chút!”

Lực sát thương của nữ chính quá lớn, hào quang quá mạnh mẽ. Lưu Thâm Nhã có hào quang cực đại nhưng những người khác lại không có, ai tới gần thì sẽ là bị kích cho người đó!

“... Vâng!” Hai người nhìn nhau, nghiêm túc gật đầu. Hai người biết Đường Yên sẽ không bắn tên không có mục đích, quả thật bến tàu này rất kì lạ, đừng nói người, ngay cả một tên tang thi cũng không có. Yên tĩnh quá mực, ở tận thế, loại tình huống này rất nguy hiểm.

Lưu Thâm Nhã hấp thu tinh hạch, yên lặng dựa vào vách tường, căng thẳng nhìn xung quanh, sau đó lấy balo ở sau lưng xuống, sau đó lấy mấy quả địa lôi ở trong balo ra, cẩn thận chôn ở những chỗ không xe dẫm, hai mắt nóng rực nhìn chăm chăm thuyền chở dầu đang neo đậu ở gần đề. Là chuột biển dị cấp bốn, tất cả mọi người đều không phát hiện được sự tồn tại của nó, cũng là chuột biển dị hệ tinh thần nhưng con chuột đang ăn núp ở bên trong thuyền chở dầu này mạnh hơn rất nhiều những con mà bọn họ đã gặp.

Lúc mới bắt đầu, Lưu Thâm Nhã đã phát hiện mọi người đều rơi vào ảo thuật, tuy nhiên Lưu Thâm Nhã không lên tiếng nhắc nhở, chỉ cần cô giải quyết con chuột biển dị này sau đó lấy tinh hạch đưa cho Hình Liệt Phong thì đến lúc đó trong đội sẽ không còn ai dám phản bác Hình Liệt Phong, sớm hay muộn cô cũng sẽ ra tay xử lí Hạ Đình kia, chỉ có cô mới có tư cách đứng ở bên cạnh Liệt Phong. Lưu Thâm Nhã có chút bất an, Liệt Phong chú ý đến Đường Yên khiến cô cực kì phiền chán, Liệt Phong thuộc về cô, tại sao Đường Yên lại không mau chết đi? Trong nháy mắt, khuôn mặt Lưu Thâm Nhã trở nên vận vẹo lên dữ tợn, oán hận bóp nát đồ ăn trong bàn tay.

Sau khi đã chôn toàn bộ địa lôi và dùng dị năng hệ thủy trùm lên để che dấu vết thì Lưu Thâm Nhã mới đứng dậy, sắc mặt khôi phục dịu dàng thanh nhã, đi đến chỗ mọi người.

Trong phòng, mọi người đang im lặng ăn uống thì Đường Yên đột nhiên đứng lên.

Đến rồi! Cảm giác kì lạ này càng ngày càng rõ, giống như bị cái gì đó đè mắt tới làm cho lòng tơ Đường Yên dưng dưng. Mọi người thấy Đường Yên đột ngột đứng dậy thì đều căng thẳng, thực lực của Đường Yên làm cho tất cả mọi người bội phục, hơn nữa dị năng lôi điện có khả năng khắc chế tang thi, một chiêu đánh rơi Ba Hành Giả làm cho mọi người cảm thấy nó chỉ mới vừa xảy ra...

“Đường Yên, sao vậy?” Hạ Đình nghi ngờ nói.

“Có cái gì đó đang đến!” Hình Liệt Phong cau mày, liếc nhìn Lưu Thâm Nhã đang ngồi bên cạnh, Lưu Thâm Nhã đang nhìn ra cửa sổ bên ngoài một cách chăm chú, từ lúc bước vào bến tàu đến giờ thì anh ta đã cảm thấy khó chịu nhưng cụ thể là ở nơi nào thì anh ấy lại không nói ra được.

Đêm khuya tối thui, bóng tối bao phủ toàn bộ lục địa, bến tàu yên tĩnh đến cả một luồng gió nhẹ cũng không có. Đột nhiên, có một bóng đen lướt qua: “A “Tiếng hét thảm vang lên, một quân nhân mới vừa rồi còn sinh long hoạt hổ thì lúc này đang ôm cổ, máu tươi từ cổ anh ta phun ra nhuộm đỏ cả thân thể, cả người giật giật hai cái sau đó tắt thở.

“Cái gì vậy?” Hạ Đình hỏi thất thanh, hai mươi quân nhân này đều thuộc quân đội riêng được nhà họ Hạ cẩn thận bồi dưỡng, mỗi một người đều xuất sắc, tuy không thức tỉnh dị năng nhưng bản lĩnh cũng không kém dị năng giả bao nhiêu, liên tiếp tổn thất như vậy thì làm sao Hạ Đình có thể chịu được!

“Đừng nổi sùng bậy bạ, là chuột biển dị, là chuột biển dị hệ tinh thần mạnh hơn con trước rất nhiều!” Đường Yên bình tĩnh nói, bảo mọi người đừng hoảng hốt và nên tĩnh táo lại: “Từ khi bước vào bến tàu thì chúng ta đã rơi vào bẫy của nó rồi, cảnh tượng xung quanh đều là ảo thuật, không phải là thật. Có thể chúng ta thấy anh ta bị thương nhưng nói không chừng là do nó giờ trò quỷ, đừng hành động thiếu suy nghĩ, đừng quên đây là bến tàu, nếu như rớt vào trong sông...”

Đường Yên cẩn thận phóng tinh thần lực ra, Khô mộc quyết được vận chuyển trong cơ thể một cách điên cuồng, hai mắt từ mờ mịt đến rõ ràng, khi thấy rõ chỗ mọi người đang đứng thì lập tức hít một hơi khí lạnh.

Thuyền chở dầu, giờ phút này bọn họ không phải đang ở trong phòng mà là đang ở trên thuyền chở dầu, cũng may là cô lên tiếng bảo mọi người đừng hoảng hoảng loạn, nếu như lúc này ra tay thì chỉ sợ sẽ đưa tới gá biến dị trong sông, từ khi nào mà chuột biển dị lại trở nên lợi hại như vậy? Đường Yên liếc nhìn chung quanh, quả nhiên người mới vừa tắt thở lúc này vẫn còn sống sờ sờ. Ánh mắt Đường Yên quét qua người Lưu Thâm Nhã sau đó hóa thành giận ngọn lửa, nếu cô nhớ không lầm thì vừa rồi chính Lưu Thâm Nhã đã đề nghị bọn họ vào đây nghỉ ngơi.

“Liệt Phong, chúng ta rời khỏi đây đi.” Lưu Thâm Nhã kéo ống tay áo Hình Liệt Phong, ý bảo Hình Liệt Phong rời khỏi đây với cô ta. Lưu Thâm Nhã

tính toán trong lúc mọi người còn đang lạc trong ảo thuật thì cô đã thấy mấy người Hình Liệt Phong rời khỏi đây, sau đó kích nổ địa lôi đã được chôn từ trước làm nổ tung con đường cầu cảng nối giữa thuyền chõ dầu và bến tàu, như vậy Hạ Đình và Đường Yên chỉ có thể ở lại tàu chõ dầu. Ở đó có chuột biển dị hơn nữa trong sông còn có cá biển dị, cho dù mạng hai người có cứng đến đâu đi nữa thì cũng không có khả năng sống sót.

Hình Liệt Phong cũng không nhiều hỏi, ra hiệu bảo đám người Đỗ Dương đi theo bọn họ, đám người cẩn thận đi ra khỏi phòng. Bên kia mấy người Hạ Đình đang sa vào trong ảo ảnh nên không nhận thấy được động tĩnh của Lưu Thâm Nhã bên này.

Chờ sau khi Đường Yên hoàn toàn thoát ra khỏi ảo thuật sau thì mới phát hiện Lưu Thâm Nhã và đám người Hình Liệt Phong đã rời khỏi thuyền chõ dầu. Nhất thời tức giận đến cả người phát run, cô xoay người lại: “Bốp bốp!” Tát cho Miêu Trạch và Mạnh Lộ mất bặt tai: “Nhanh đánh thức đám người Hạ Đình, trước tiên chị sẽ khóa chuột biển dị lại, lúc đó mấy em hãy tập trung tấn công vào đầu nó.”

Chuột biển dị hệ tinh thần thông thạo việc ẩn nấp và ảo thuật, tốc độ và phòng ngự thì không tốt nên chỉ cần khóa chặt lại nó lại thì sẽ không khó đối phó. Có lẽ là Đường Yên phát ra sát khí trấn áp mọi người nên vào giờ khắc này mọi người đều không cảm thấy sợ hãi, chuột biển dị lẳng lặng núp ở trong góc, đôi mắt màu đỏ tươi lóe lên sự tham lam.

Dù sao Hạ Đình cũng là dị năng giả cấp bốn, nên tinh lại nhanh hơn những người khác, sau khi nhìn chung quanh một vòng nhưng không thấy đám người Hình Liệt Phong thì trong mắt hiện lên tức giận. Khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Đường Yên thì Hạ Đình hiểu được bây giờ không phải là thời điểm truy cứu trách nhiệm nên gạt đầu với Đường Yên, tỏ vẻ đã chuẩn bị xong!

Đường Yên vận hành Khô mộc quyết tới cực hạn, tinh thần lực được tập trung cao độ, trong khoảnh khắc lúc chuột biển dị hành động thì Đường Yên lập tức dùng tinh thần lực khóa chuột biển dị lại, trong nháy mắt toàn bộ cảnh tượng thật hiện ra, thuyền chõ dầu nhuộm đầy vết máu tàn ra mùi tanh tươi, một con chuột biển dị to cỡ bằng con mèo đang lộ ra bộ mặt dữ tợn, nhìn chằm chằm Đường Yên, cái miệng đỏ như máu há ra, phát ra tiếng kêu chói tai: “Chít...chítttt...”

“Tấn công!” Đường Yên sốt ruột quát rồi.

Mấy loại dị năng khác nhau đánh thẳng vào chuột biển dị, khuôn mặt Hạ Đình lạnh lùng, hung hăng dùng cọc gỗ đâm thẳng vào đầu chuột biển dị nhưng con chuột biển dị này quá xảo hoạt, nhanh chóng tránh thoát một chiêu đòi mạng của Hạ Đình.

Đường Yên rút kiếm ra, phủ dị năng lên trên rồi đâm mạnh vào cơ thể chuột biển dị, rõ ràng là cô đã đâm xuyên qua đầu chuột biển dị nhưng vì sao nó vẫn không chết? Đường Yên nhíu mày, rốt cuộc là sai ở chỗ nào? . Đường Yên nhìn chằm chằm con chuột biển dị xấu xí ở dưới chân, mùi vị tanh tươi xộc vào trong mũi.

“Đường Yên, là huyết hạch, tấn công vào huyết hạch của chuột biển dị.” Đột nhiên Hạ Đình nhớ tới cái gì đó, lớn tiếng nhắc nhở.

Nghe được lời Hạ Đình, Đường Yên nhanh chóng rút kiếm ra, lui về phía sau, hành động của mọi người đã làm kinh động đến cá biển dị ở trong sông, thuyền chõ dầu bắt đầu chao đảo, Đường Yên nhìn Miêu Trạch và Mạnh Lộ ở bên cạnh, lạnh nhạt nói: “Các em lên bờ trước đi, động tĩnh quá lớn, có khả năng cá biển dị trong sông đã bị kinh động.”

Huyết hạch hệ tinh thần của chuột biển dị cấp bốn, có thể gặp nhưng không thể cầu, nhất định không thể bỏ qua.

Hạ Đình nói không sai, huyết hạch đúng là chỗ trí mạng của chuột biển dị, thú biển dị cấp cao đều hiểu được gần lợi tránh hại, không bị thương đến chỗ trí mạng thì những vết thương bình thường không cách nào giết được chúng nó.

Thấy Đường Yên chiến đấu với chuột biển dị, đám người Hạ Đình không có do dự mà chạy như bay ra khỏi thuyền chõ dầu rồi lập tức đi lên bờ.

“Àm Rầm” Đột nhiên một tiếng nổ vang lên, Hạ Đình mới vừa lên bờ thì bị hất ngã về phía trước.

Đường Yên đã lấy được huyết hạch của chuột biển dị, đang định lên bờ thì có một luồng sóng xung kích đánh thẳng vào thuyền chõ dầu, loại thuyền chõ dầu cỡ nhỏ này không chịu được nên bị chìm xuống, nhìn cá biển dị đầy đặc trong sông, đồng tử của Đường Yên co rút lại, không kịp lên bờ nữa rồi ...

Đường Yên ngẩng đầu nhìn Lưu Thâm Nhã đang đứng ở trên, trong mắt chứa đựng căm giận ngút trời, Lưu Thâm Nhã chết tiệt...Là cô lo là! Nắm chặt huyết hạch trong tay, trong khoảnh khắc vừa rơi xuống sông thì Đường Yên lập tức tiến vào không gian, theo sau là một đám cá biển dị ủa ủa kéo tới, vây kín tàu chõ dầu không một kẽ hở.

“Chị Yên...” Hai mắt Miêu Trạch mờ to, không dám tin nhìn cảnh này, tất cả đều phát sinh quá nhanh khiến mọi người hoàn toàn không phản ứng kịp.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 44

“Lưu Thâm Nhã” Miêu Trạch tức giận trừng mắt nhìn Lưu Thâm Nhã, trên người cậu ta dính rất nhiều bụi bặm, vũ khí sinh hóa chia vào Lưu Thâm

Nhã, dùng dị năng hệ kim bao trùm toàn thân, bất cứ lúc nào sẵn sàng ra tay. Mạnh Lộ đứng bên cạnh cũng không chịu yếu thế, dùng dị năng ngăn chặn đường lui của Lưu Thâm Nhã.

“Miêu Trạch, cậu làm cái gì vậy?” Khuôn mặt Lưu Thâm Nhã hiện lên sự kinh ngạc, nhìn Miêu Trạch, ánh mắt lộ ra một chút uất ức: “Yên Nhi bị rơi xuống nước tôi cũng rất đau lòng, nhưng mà cậu làm vậy là có ý gì vậy? Chẳng lẽ cậu nghi ngờ là tôi chôn địa lôi sao? Điều này làm sao có thể...”

“Có ý gì? Hừ... Cô không rõ sao, đây là bến tàu bị bỏ hoang, làm sao có người chôn địa lôi được, trừ cô ra thì tôi không thể nghĩ đến người nào khác.” Miêu Trạch hừ lạnh, sáng giọng, ánh mắt nhìn chằm chằm Lưu Thâm Nhã, sau đó xoay người nhìn Hạ Đình.

Hạ Đình không biết làm sao, nhìn chằm chằm Lưu Thâm Nhã, ánh mắt tràn đầy đề phòng, vừa rồi nếu bọn họ chạm một chút nữa, đừng nói Đường Yên, ngay cả bọn họ cũng sẽ bị mất mạng, Lưu Thâm Nhã quả nhiên ác độc. Cô nên nghe lời của ba, không nên khinh thường cô ta. Ánh mắt Hạ Đình lướt qua Lưu Thâm Nhã, dừng ở trên người Hình Liệt Phong, giọng nói lạnh như băng: “Hình Liệt Phong, anh nghĩ như thế nào? Đường Yên là cháu gái của bác sĩ Đường ở trung tâm nghiên cứu sinh hóa, nếu cô ấy xảy ra chuyện, bác sĩ Đường lại muốn tra xét tới cùng thì anh nên hiểu là sẽ có chuyện gì xấu ra.”

Sắc mặt Hình Liệt Phong thay đổi, Đường Yên đã chết, Lưu Thâm Nhã đã cứu anh ta một mạng, dị năng chữa khỏi lại quá hiếm có. Tuy năng lực của bác sĩ Đường không tệ, tuy nhiên tính cách quá cứng rắn, luôn từ chối đề nghị của anh ta, người như thế giữ lại sẽ chỉ là trở ngại, hơn nữa bọn họ đã lôi kéo được Triệu Thiên Lâm, sớm muộn gì trung tâm nghiên cứu sinh hóa cũng sẽ là đồ vật trong lòng bàn tay. Suy nghĩ như vậy nên trong lòng Hình Liệt Phong đã có lựa chọn, nói: “Thâm Nhã luôn ở bên cạnh tôi, không có khả năng ra ngoài chôn địa lôi, chuyện vừa rồi là ngoài ý muốn. Bây giờ không còn sớm, mọi người nghỉ ngơi trước, ngày mai còn phải chuẩn bị qua sông.”

Hình Liệt Phong nói hai ba câu đều không có đề cập đến Lưu Thâm Nhã, điều này làm cho Miêu Trạch, Mạnh Lộ tức giận đến phát run, trong lúc nhất thời lại tìm không thấy cái gì để phản bác, dùng nắm đấm thì đánh không lại nên chỉ có thể trở mặt nhìn Hình Liệt Phong che chở Lưu Thâm Nhã rồi đi.

Tức giận của Hạ Đình cũng tăng vọt, nhưng cô cũng rất bất đắc dĩ, lần này ra ngoài thì dị năng giả bên cô ít hơn Hình Liệt Phong, thực lực cũng kém hơn một bậc, nếu trở mặt vào lúc này thì không có lợi đối với cô. Sự tranh đoạt quyền lợi của tầng cao trong căn cứ càng ngày càng rõ ràng mà nhà họ Hạ cần có nhà họ Hình ủng hộ.

“Tiểu thư, hôm nay Lưu Thâm Nhã dám ra tay với Đường Yên mà chúng ta lại không làm gì cả thì nói không chừng, ngày mai cô ta sẽ ra tay chúng ta. Đường Yên và cô ta lớn lên bên nhau nhưng vẫn có thể ra tay độc ác như vậy, huống chi tiểu thư và cô ta không thân cũng chẳng quen...” Trịnh Nhiên lạnh lùng nói.

Trịnh Nhiên dị năng giả hệ hỏa mà Hạ Đình lôi kéo được ở căn cứ, thực lực không tệ. Suốt dọc đoạn đường này đã giúp đỡ Hạ Đình khá nhiều.

Nghe vậy, sắc mặt Hạ Nhất trầm xuống, anh ta vốn đã chứng mất Hình Liệt Phong, Lưu Thâm Nhã thì càng không cần phải nói, giọng nói càng thêm lạnh lẽo: “Tiểu thư, Trịnh Nhiên nói không sai, tướng quân vốn không đồng ý liên thủ với nhà họ Hình, nhiệm vụ tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 lần này quá quan trọng, ai biết nhà họ Hình có nảy sinh ý định nuốt trọn một mình hay không? Mỗi lần bị thương đều là người của chúng ta, lần này nếu không phải Đường Yên nhắc nhở chúng ta thì toàn bộ chúng ta đều chết ở trong này rồi. Hừ... Tôi không tin đám người Hình Liệt Phong thật sự không làm gì cả.”

“Hạ Nhất không cần nói nữa, tôi biết nên làm như thế nào.” Về mặt Hạ Đình tối tăm, nhìn bóng lưng của đám người Hình Liệt Phong, Hạ Đình đột nhiên nhớ tới cách đây không lâu Lưu Thâm Nhã đã lên tiếng chỉ ra chỗ ẩn thân chuột biển dị, nếu vậy thì chuyện chuột biển dị c lần này, Lưu Thâm Nhã thật sự không biết gì sao? Trong lòng Hạ Đình càng nghi ngờ hơn, nhìn ba người Miêu Trạch đang đứng ở bên cạnh: “Tốt nhất ba người nên cẩn thận một chút, đừng cách chúng tôi quá xa.”

Những lời vừa rồi của Miêu Trạch coi như là đã trở mặt với Lưu Thâm Nhã, dựa theo sự hiểu biết của cậu đối với Hình Liệt Phong thì Hình Liệt Phong sẽ không dễ dàng tha thứ cho người ra tay với Lưu Thâm Nhã. Dị năng chữa khỏi giả quá hiếm có, nhất định Hình Liệt Phong sẽ không tiếc thứ gì để bảo vệ Lưu Thâm Nhã.

Ba người Miêu Trạch nhìn nhau, biết Hạ Đình không nói qua nên nghiêm túc gật đầu.

“Đội trưởng Hạ có thể giúp chúng tôi tìm chị Yên hay không?” Miêu Trạch hỏi.

Hạ Đình lắc đầu, nhìn mặt sông đã khôi phục lại vẻ tĩnh lặng, tỏ vẻ bất lực: “Thật xin lỗi, tình huống vừa rồi cậu cũng thấy đấy, nhiều cá biến dị như vậy...” Lời còn lại Hạ Đình không nói ra miệng, cho dù là ba cô nếu bị nhiều cá biến dị như vậy bao vây thì cũng không thể thoát thân được.

Mạnh Lộ cúi đầu, che giấu sự tàn bạo trong đáy mắt, ánh mắt độc ác liếc nhìn bóng lưng của Lưu Thâm Nhã, ánh mắt của Miêu Trạch giống như La Sát từ địa ngục tới làm cho người ta sợ hãi, giọng nói lạnh lẽo: “Miêu Trạch đừng nóng vội, đoạn đường này còn rất dài, ai chết ai sống thật khó mà đoán trước, không phải sao? Bản lĩnh của chị Yên thì cậu càng rõ hơn ai hết... Sẽ không có chuyện gì đâu!”

Lúc rời khỏi căn cứ, Đường Yên đã từng nói nếu có phát sinh chuyện gì thì bảo Miêu Trạch đừng lo lắng, cô nhất định sẽ không có việc gì. Cho dù Đường Yên không nói rõ, tuy nhiên Mạnh Lộ đoán được nhất định Đường Yên vẫn còn cất dấu một con át chủ bài nào đó!

Nghe vậy, đáy mắt Miêu Trạch lóe sáng, giống như nhớ tới cái gì đó nên gật đầu. Sau khi nhìn mặt sông vài lần thì trong đôi mắt không kiềm chế được sự tàn nhẫn.

“A a...” Tiếng kêu đau đớn thoát ra khỏi miệng, Đường Yên chặt vật quý rập trên mặt đất, toàn thân ướt đẫm, quần áo hóa thành vải vụn treo ở trên người, cả người bị cắn thành một đồng bầy nhầy, cũng may vừa rồi cô khá nhanh nên không thương tổn đến gân cốt.

Đường Yên cúi đầu nhìn ngón tay đang run rẩy ở trên thảm cỏ sau đó nhìn hồ nước cách đó không xa, cố gắng chịu đựng đau đớn, chậm chạp bò về phía trước. Tinh thần lực tiêu hao quá nhiều nên trong một khoảng thời gian ngắn không có cách nào dùng được.

Đường Yên thở gấp, miệng vết thương bị cát bùn cọ xát khiến cô cảm thấy như có hàng ngàn, hàng vạn con kiến đang cắn mình, cũng may là lúc rời căn cứ đã tiêm huyết thanh thể hệ hai, nếu không thì bây giờ không cần gãy giữa nửa mà cứ chờ biến thành tang thi thôi! Cỗ, bụng, cánh tay, đùi... Toàn thân đều bị cá biển dị cắn nát, trong khoảnh khắc lúc rơi vào sông thì cô đã kịp thời chui vào không gian nhưng vẫn không thể tránh khỏi bị thương.

Bình thường thì chỉ cần bước vài bước nhưng lần này Đường Yên phải bò rất khó khăn mới đến được hồ nước, bàn chân dùng sức sau đó lặn vào hồ nước. Đường Yên từ từ nhắm hai mắt lại, cảm nhận hồ nước đang vỗ về, chữa trị vết thương cho cô. Sau một lúc lâu, Đường Yên cảm thấy thân thể đã khôi phục được chút sức lực thì cô cố gắng đứng dậy, cởi quần áo sau đó từ từ chìm vào hồ nước, để cho hồ nước bao bọc lấy cơ thể mình.

Đường Yên lẩm bẩm Khô mộc quyết, tinh thần lực không ngừng tăng cao, suốt dọc đoạn đường này, có vài lần Đường Yên gần như dùng hết tinh thần lực nhưng lúc này cô lại cảm nhận được cơ thể tràn đầy sức mạnh, lúc này Đường Yên mới chậm rãi mở hai mắt ra, cô rất bất ngờ nhìn khi nhìn thấy bên cạnh có hai viên huyết hạch mà mấy viên tinh hạch trong suốt. Từ lúc nào thì hồ nước có mấy thứ này?

Đường Yên cau mày, ngồi dậy, nhặt lên tinh hạch trong hồ nước lên sau đó bắt đầu bắt đầu cẩn thận, đột nhiên cô nhớ đến hai viên huyết hạch này, một viên là cô dùng ảo thuật trộm từ trong tay Hạ Nhất, một viên mới lấy được từ đầu của con chuột biến dị trên tàu chở dầu. Về phần tinh hạch, chẳng lẽ... Nhìn những viên tinh hạch sáng bóng long lanh, Đường Yên mừng như rỡ điện, những tinh hạch gần đây đều có đặc thù riêng nên không thể tùy tiện hấp thu như trước đi, không nghĩ tới hồ nước lại có tác dụng tinh lọc, có thể tẩy đi tạp chất tinh hạch, bảo tồn năng lượng lúc ban đầu. Nói như vậy thì bất kể là tinh hạch loại nào cô cũng có thể hấp thu được. (Mấy chế còn nhớ không, ở một chương nào đó đã có nói, dị năng hệ phong thì hấp thu tinh hạch hệ phong thôi, tinh hạch hệ phong thì màu xanh, chó không được hấp thu hệ khác. Hồ nước này tẩy màu tinh hạch về thành màu trắng, còn tinh hạch cấp 3 thì vẫn là cấp 3)

Đáng tiếc không thể lấy được huyết hạch của những con chuột biến dị kia, nếu không thì tốt hơn rất nhiều!

Đường Yên không vội vã hấp thu huyết hạch, dù sao trước đây không lâu cô vừa mới hấp thu huyết hạch của con trăn biến dị, vì tránh cho thân thể theo không kịp nên Đường Yên lựa chọn hấp thu tinh hạch, sau khi bỏ mấy viên tinh hạch xuống vào trong miệng thì Đường Yên vận hành Khô mộc quyết, nhanh chóng chuyển năng lượng của tinh hạch thành sức mạnh của mình. Sau mấy vòng Khô mộc quyết, Đường Yên vừa lòng cảm nhận cả người tràn đầy sức mạnh, cấp bốn cao nhất, chỉ cần một bước nữa là có thể bước vào cánh cửa của dị năng giả cấp cao. Chỉ có bước vào cấp năm thì mới tính là dị năng giả cấp cao, dưới cấp năm đều là dị năng giả cấp thấp.

“Ọt...” “Cảm giác đói bụng truyền đến, lúc này Đường Yên mới giật mình nhớ tới từ giữa trưa đến bây giờ cô vẫn chưa ăn cái gì, khó trách bụng lại đói đến mức kêu ọt ọt.

Lấy quần áo từ trong nhà gỗ ra, sau khi mặc vào裳 hoàng thì Đường Yên định nấu thứ gì đó để lấp đầy bụng, sau đó nghỉ ngơi thật tốt, cô không vội quay trở về, cá biến dị lại càng khó ứng phó với chuột biến dị, mà cô thì lại không có ý muốn giúp đỡ. Đường Yên định mượn cơ hội này để đi trước một bước.

“Nhiệm vụ có manh mối gì chưa?” Khuôn mặt Việt Kỳ tuần tú lúng, hai mắt bình tĩnh nhìn thẳng về phía trước. Trước mặt đang đốt lửa, xung quang đám lửa có vài người đang ngồi. Vì đêm tối lờ mờ, cảnh vật bị bao phủ bởi một tấm màn đen nên khiến cho người ta không thấy được rõ ràng.

An Lộ lắc đầu, nhú mày, giọng nói lạnh lùng: “Không biết ai đó đã để lộ ra nên đã có người xuất phát đến thành phố Thanh Hải, chắc hẳn mục đích là nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181.”

“Làm sao bọn họ biết được nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181?” Lâm Mông to giọng hỏi, hai tay lau chùi vũ khí sinh hóa đang ánh lên ánh lửa trên tay, vũ khí sinh hóa màu trắng bạc mang theo sát khí lạnh lẽo làm cho người ta không dám nhìn thẳng!

“Cậu đã quên bác sĩ Đường đang ở căn cứ Thanh Long sao, lúc trước nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 ở Thanh Hải kia là của Bác sĩ Đường.” An Lộ nhàn nhạt nói, sau đó trừng mắt nhìn Lâm Mông không tìm không phổi, đồ óc heo này không nhớ được gì lâu cả!

“Lúc trước chúng ta nên bắt ông ấy về, như vậy sẽ giảm đi rất nhiều phiền toái.” Lâm Mông nói.

“Bá về, nói dễ nghe nhì.” An Lộ tức giận trừng mắt nhìn Lâm Mông, nói chuyện với tên ngu ngốc này này chỉ tổ làm bản thân tức chết: “Đại ca, nghe nói Đường Yên cũng tham gia vào nhiệm vụ Thanh Hải lần này.”

“Cái gì?” Việt Kỳ nhú mày, xoay người nhìn An Lộ: “Sao lại thế này, nói rõ ràng xem?”

“Người bên căn cứ truyền tin đến nói trong nhiệm vụ đến Thanh Hải lần này thì cháu gái của bác sĩ Đường...Đường Yên cũng có ở trong đó, ngoài ra còn có Hạ Đình, Hình Liệt Phong, thằng nhóc nhà họ Trịnh. Còn có một dị năng giả chữa khỏi, tên là Lưu Thẩm Nhãlà cháu gái mà mười mấy năm trước bác sĩ Đường đã nhận nuôi, là chị của Yên.” An Lộ vừa nói vừa không quên đánh giá sắc mặt của Việt Kỳ, chỉ cần là chuyện liên quan đến Đường Yên thì cảm xúc của đại ca mới dao động.

“Xem ra, nhà họ Hình đã không còn kiên nhẫn muốn nắm quyền khống chế căn cứ Thanh Long nên mới nhanh chóng tiến đến Thanh Hải, tôi cực kì không an tâm về người phụ nữ tên là Lưu Thấm Nhã này.” Mấy năm nay anh vẫn thu thập tin tức về Đường Yên và những người xuất hiện bên cạnh cô xuất hiện nên anh không cảm thấy xa lạ gì với Lưu Thấm Nhã, dã tâm của người phụ nữ này rất lớn, bây giờ người phụ nữ này lại dính líu đến Hình Liệt Phong thì nhất định sẽ liên lụy đến Đường Yên.

“Nếu đi Thanh Hải thì nhiệm vụ lần này làm sao bây giờ, chúng ta mặc kệ chuyện quân khu trung tâm bên kia sao?” An Lộ nói.

“Có các nguyên lão áp chế, nhà họ Hình, nhà họ Lưu sẽ không gây được sóng gió gì lớn. Nhà họ Việt đã yên lặng trên trăm năm, nếu không phải do tận thế thì nhà họ Việt cũng sẽ không ra mặt, nếu chuyện quân khu trung tâm không phải là bất đắc dĩ thì nhà họ Việt sẽ không nhúng tay vào. Cậu nghĩ rằng các nguyên lão nghĩ thứ đó có ích sao, các nhà đó đã nắm quân khu trong lòng bàn tay vài thập niên, cậu cho rằng bọn họ thật sự không biết gì sao?” Giọng nói của Việt Kỳ lạnh lẽo, hiển nhiên là không để sự lo lắng của An Lộ ở trong lòng.

An Lộ ngăn ra, sau đó lấy lại tinh thần, biết Việt Kỳ nói đúng nên gật đầu đồng ý.

“An Du, đừng lơ là!” Đột nhiên Việt Kỳ cảm vũ khí sinh hóa bên cạnh lên, nhắm vào phía sau An Du bắn liên tục ba phát. An Du cười một tiếng, tay trái đưa ra phía sau, ve vẩy hau cái, nhất thời máu tươi phun ra, mọi người đều nhanh chóng né tránh máu tươi như mưa máu hắt vào người.

Lập tức một con rắn biển dị dài gần mười mét ngã xuống, ở giữa trán có ba cái lỗ, ngoại trừ phần đầu nguyên vẹn thì những bộ phận khác đều không có chỗ nào hoàn hảo, thịt vụn rơi đầy đất. Lâm Mông rút cổ, sợ hãi nhìn chằm chằm An Du, cô gái điên này, mỗi lần ra tay đều phải làm cho mọi thứ biến thành máu tanh như vậy mới chịu.

“Đại ca, An Du không phải sợ ý, rõ ràng là cô ấy cố tình.” Lâm Mông ôm vũ khí yêu dấu trong ngực, cẩn thận chà lau vết máu dính trên đó, tức hận bất bình nói.

“Lâm Mông, có vẻ như anh có ý kiến với tôi phải không?” An Du nhướn mày, thân thể mềm mại nở nang dán sát vào người Lâm Mông, ngón tay mảnh khảnh dừng ở trước ngực Lâm Mông, chậm rãi vuốt ve. Giọng nói lộ ra vẻ uất ức, dứt lời thì lập tức véo mạnh vào lưng Lâm Mông.

“Ừc...!” Lâm Mông khản trương nuốt nước miếng, hối hận vì mình lảm mồm, biết rõ An Du điên này ra tay rất tàn nhẫn nhưng một lần đều không nhìn được chống đối cô nàng. Đau đớn làm cho sắc mặt Lâm Mông trắng bệch nhưng lại không dám đẩy tay An Du ra.

An Lộ không thèm nhìn hai người mà nhanh chóng tiến lên lấy huyết hạch bên trong đầu rắn biển dị ra, sau đó ném vào cho người đang đứng ở trong bóng tối: “Lâm Tam, cho cậu, huyết hạch hệ phong.”

“An Du, đừng quậy nữa, nửa đêm trước Lâm Tam canh gác, nửa đêm về sáng thì Lâm Mông tới thay ca.” Việt Kỳ liếc An Du và Lâm Mông bị trêu chọc đến đỏ bừng mặt, sau đó nghiêm túc bảo An Du đừng làm ồn nữa, ai cũng không biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì đâu. Người sáng suốt đều nhận ra được An Du thích Lâm Mông, nhưng mà tên đàn Lâm Mông này không biết nên mỗi lần đều bị An Du chinh gần chết.

“Được rồi!” An Du nhún nhún vai, cả người liền dựa vào người Lâm Mông, Lâm Mông lại không dám đẩy ra, chỉ có thể đỏ mặt để mặc cho An Du dựa vào, không dám nhúc nhích, đôi mắt vô tội mở to hướng về những người bên cạnh xin giúp đỡ, những người khác làm bộ như không phát hiện, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lâm Mông thả lỏng tay, không biết nên đặt tay mình ở chỗ nào, An Du mím môi nhỏ giọng cười trộm, khoa tay múa chân với An Lộ ra vẻ đắc ý, An Lộ lộ ra vẻ mặt cam chịu, đứa em gái này của anh ta quá mức hung mãnh, đoán chừng ngay cả Lâm Mông cũng không chịu được.

Việt Kỳ lặng im nhìn đêm đen, sau đó lấy sợi dây chuyền gì trên cổ xuống, từ từ mở mặt dây chuyền ra, bên trong có một tấm ảnh, là một cô bé khoảng sáu bảy tuổi đang cười tươi lộ ra lúm đồng rất đáng yêu! Ngón tay thon dài của Việt Kỳ nhẹ nhàng lướt qua gò má của cô bé, trên khuôn mặt lạnh lẽo cứng rắn lộ ra nụ cười rất nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 45

Bên cạnh nhà gỗ là một mảnh vườn xanh um, những cây nông nghiệp gieo trồng lần trước phát triển rất tốt, chưa tới mấy ngày nữa sẽ cao vút lên nhanh chóng làm cho Đường Yên vui mừng không thôi. Sau khi tận thế, đất đai cũng chứa đầy mầm bệnh và căn cội nên có rất nhiều loại rau dưa, trái cây đều không thể trồng được, lúc trước khi thấy vậy thì Đường Yên cảm thấy cực kì đáng tiếc nhưng sau khi có không gian thì tất cả mọi chuyện đều thay đổi.

Sau khi không gian thăng cấp thì Đường Yên có thể phóng tinh thần lực ra ngoài và dùng tinh thần lực cẩn thận tra xét xem xung quanh có cá biến dị hoặc là tang thi hay không. Sức mạnh của địa lôi đã hắt văng thuyền chờ dầu đi nên cô và thuyền chờ dầu đều chìm xuống đáy sông. Bây giờ ngay cả Đường Yên cũng không rõ lắm là mình đang ở đâu nữa.

“Rào rào “ Chỉ có tiếng nước sông chảy xuôi và tiếng bùn đất cọ xát, rất yên tĩnh!

Đường Yên dùng tinh thần lực quan sát bốn phía, cô vẫn còn ở trên thuyền chờ dầu, tuy nhiên bờ sông này lại không phải là bờ sông ở gần bến tàu, cảnh vật xung quanh cực kì xa lạ. Có thể là lúc trước trên thuyền chờ dầu dính không ít vết máu nên chung quanh thuyền chờ dầu có không ít cá biến dị quanh quẩn. Đường Yên đánh giá vài lần, cấp bậc của cá biến dị đang bơi chung quanh không cao, phần lớn đều là cá biến dị cấp hai. Tuy nhiên số lượng lại làm cho Đường Yên hoảng sợ, từ khi nào thì tốc độ của cá biến dị lại nhanh như vậy, so với Thiểm Thực Giả thì tốc độ của cá biến dị cấp hai nhanh hơn rất nhiều!

Chỗ này cách bờ sông khoảng hai mươi mét, lõi điện có thể không sử dụng được, chỉ có thể đánh nhau bằng sức người. Đường Yên cất kiếm, lấy vũ khí sinh hóa mà Bác Dương đã chuẩn bị cho cô từ trong ba lô ra, vũ khí mà bác sĩ Đường cho cô là vũ khí sinh hóa đạn bạc kiểu mới nên Đường Yên có chút luyến tiếc khi phải sử dụng nó nên lựa chọn vũ khí sinh hóa đời thứ nhất do trung tâm nghiên cứu sinh hóa nghiên cứu chế tạo ra. Đường Yên nhìn cá biến dị bên ngoài không gian, thân cá biến dị mục rữa hôi thối, tốc độ lại nhanh vô cùng, hàm răng sắc bén giống như răng cưa đang cắm vào thuyền chờ dầu giống như không kiêng nể triển lãm bộ mặt khát máu tàn tạo của chúng nó.

Đội sau khi cá biến dị xung quanh thuyền bơi đi thì Đường Yên ra không gian, cẩn thận rẽ nước bơi về phía bờ sông.

Không thể! Đường Yên vừa rời khỏi thuyền chờ dầu thì đã bị cá biến dị ở gần đó phát hiện. Đường Yên lập tức huy động tinh thần lực tạo ra hai tấm lá chắn, tay càng hoạt động với tốc độ nhanh hơn nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy thì không được, dị năng lại không thể dùng...

“Rắc “ Một tấm chắn đã bị cá biến dị phá nát, lập tức có bốn con cá biến dị từ phía trước bơi tới, mở cái miệng như chậu máu, lộ ra hàm răng sắc bén giống như răng cưa phóng thẳng đến chỗ Đường Yên.

Đường Yên nhanh chóng lấy vũ khí sinh hóa từ trong không gian ra, nhắm vào con cá biến dị gần nhất “Pằng...pằng “ Đường Yên bắn liên tục vài phát, tiếng súng nổ bất thành linh làm cho bốn cá biến dị bất ngờ, nhân cơ hội này Đường Yên không ngừng rẽ nước bơi tới chỗ bờ sông. Nước sông gọn sóng, rất nhanh có mấy con cá biến dị vọt tới từ phía sau, Đường Yên nỗ lực bơi, không nghĩ tới cá biến dị lại khó chơi như vậy, cô tiếp tục giờ vũ khí sinh hóa lên nhắm bắn. Nhất thời nước sông bị nhuộm đỏ...

Đường Yên tập trung tinh thần lực, lập tức viên đạn cực đi với tốc độ cực nhanh găm vào đầu cá biến dị, sau đó máu tươi bắt đầu lan ra nhuộm đỏ một mảng sông. Cá biến dị ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm nên bơi lại dày đặc giống như tằm ăn rỗi... Thấy thế, Đường Yên không nhịn được ợ vài cái, sau khi bắn vài con cá biến dị ở xung quanh thì Đường Yên không dám ham chiến, nhanh chóng bơi về phía bờ sông.

Gần rồi! Gần rồi! Tay cô đã có thể va chạm mảnh đất màu nâu kia rồi.

Bất chấp tất cả, hai chân Đường Yên đạp vào con cá biến dị ở gần nhất sau đó mượn lực tung người nhảy lên bờ sông, thân thể nặng nề rơi trên mặt đất, bùn đất cộng với quần áo ướt sũng làm cho Đường Yên chật vật không chịu nổi, chỗ mu bàn tay còn bị vấy của cá biến dị cắt qua. Đường Yên nằm sấp ở trên bờ thờ dốt, không còn sức lực để bận tâm đến những vết thương này nữa, cô không thể tưởng được chỉ là cá biến dị cấp hai mà lại khó chơi như vậy, nguy hiểm thật... Rất may mắn vì cô có không gian, nếu không thì chỉ sợ sẽ bị cá biến dị chia xác rồi!

Đường Yên lật người lại, cố gắng bình ổn lại con tim đang đập mãnh liệt.

“Cô là... Đường Yên?” Lúc này, một giọng nói kinh ngạc vang lên, Đường Yên cảnh giác đứng dậy, giờ súng lên nhìn sang.

Đường Yên hơi sững sờ, Mã Lương?

Mã Lương chần chờ nhìn Đường Yên chật vật, ngồi ở dưới đất, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp: “Đường Yên, tại sao cô lại ở chỗ này?” Vừa dứt lời thì anh ta cẩn thận nhìn xung quanh vài lần, sau đó định đi qua đỡ Đường Yên dậy. Đường Yên và anh ta chẳng có hiềm khích gì, lúc trước ở căn cứ nghe lệnh bởi Lưu Thâm Nhã chẳng qua là kẻ hoãn binh, từ đầu đến cuối anh ta đều không có ý định đầu quân cho Lưu Thâm Nhã.

Sau khi cắm địa Miêu Trại sụp đổ thì Đường Yên chưa từng gặp lại Mã Lương, cô còn tưởng rằng anh ta đã chết rồi nên không nghĩ tới lại gặp Mã ở nơi này. Đường Yên đánh giá Mã Lương gầy yếu, xanh xao vàng vọt, hiển nhiên khoảng thời gian Mã Lương sống không được tốt lắm.

Nghe Mã Lương hỏi, Đường Yên liếc nhìn về mặt sông ở phía xa... Trong đầu nhớ lại hình ảnh cá biến dị dữ tợn khát máu, khoe miệng giết giết, im lặng mượn lực từ cánh tay Mã Lương để đứng lên.

Thấy Đường Yên hồ hững không trả lời, Mã Lương có vẻ như hiểu ra cái gì đó, ánh mắt tối đi, đôi mắt ửng đỏ. Lúc trước Mã Lương gia nhập đội Lưu Thâm Nhã cũng chỉ vì muốn mượn tay Lưu Thâm Nhã để đến Tiêu Sơn tìm người nhà, hiện giờ... Về mặt Mã Lương tối tăm, muốn khóc nhưng cuối cùng lại không khóc được!

“Rời khỏi nơi này trước đã, nơi này không an toàn, nếu như bị những người đó phát hiện thì thảm, đi theo tôi!” Mã Lương cảnh giác nhìn khắp bốn phía, sau đó ngồi xuống cầm một đồng bùn trét lên mặt Đường Yên: “Đừng hỏi nhiều, chút nữa tôi sẽ nói cho cô biết.”

Những người đó?

Nghe Mã Lương nói vậy nên Đường Yên cũng không hỏi nhiều nữa, từ ánh mắt lạnh lẽo kia, Đường Yên nhìn thấy được sự phòng bị nên gạt đầu, lễ phép một cái rồi đi theo Mã Lương. Kỳ thực nếu không gặp Mã Lương thì Đường Yên sẽ lựa chọn tiến vào không gian, bây giờ đến cả tang thì bình thường cô cũng không chống lại được.

Đây là đâu? Tại sao Mã Lương lại ở đây? Nhìn vẻ mặt của Mã Lương thì không giống như là vừa đến nơi này, trong tay Mã Lương còn cầm chút lúa mạch non và khoai lang. Đây là đồ ăn bình thường tuy nhiên khi nhìn thấy thái độ cẩn thận giấu kín mấy thứ này của Mã Lương thì có vẻ như mấy thứ này cực kì quan trọng đối với anh ta. Thân thủ của Mã Lương không tệ, tại sao bây giờ lại kém cỏi như vậy?

Đột nhiên Mã Lương hoảng loạn đưa tay đẩy cô vào trong bụi cỏ bên cạnh. Đường Yên vừa định lên tiếng quát vắn thì nhìn thấy đồng tử của Mã Lương co rụt lại, anh ta cúi người lui về phía sau hai bước, dùng cơ thể mình che Đường Yên đang núp trong bụi cỏ lại. Đường Yên co người lại, ngẩng đầu nhìn lên, phía trước có bốn năm người đang đi tới, quần áo cũ nát, tay vung vẩy côn cảnh sát, đều thanh niên khoảng hai mươi mấy tuổi, người nào cũng giống như hung thần ác sát, chắc hẳn ở trước tận thế cũng chẳng phải là người đứng đắn gì.

“Hừ! Trốn nhanh thật, nhất định là đang giấu đồ ăn ngon gì đó, mau giao ra đây!” Thanh niên đi đầu nhuộm tóc màu vàng chói, mũi đeo khoen, phải tay cầm côn cảnh sát, đứng chắn trước mặt Mã Lương, quát to, những người cũng nhanh chóng đi tới. Chỗ bụi cỏ này rất um tùm nên những người này không thấy được Đường Yên đang núp ở bên trong, ánh mắt đều nhìn chăm chăm lúa mạch non và khoai lang mà Mã Lương đang giấu ở trong quần áo.

Mã Lương rụt người lại, lắc đầu. Đã hai ngày nay anh ta chưa ăn gì cả, những thứ đồ này là cho mấy đứa kia, nếu không mang được thứ gì về thì lão Đình nhất định sẽ đánh chú ý lên trên người chúng nó, không nghĩ tới lại đụng phải những tên côn đồ này, nếu là trước đây thì làm sao anh ta lại sợ hãi vài tên côn đồ như vậy, nhưng bây giờ đã đói bụng hai ngày rồi, đừng nói ra tay ngay cả đi đường cũng có chút lảo đảo nữa là.

Tên thanh niên cầm đầu đợi đến phát phìên, khua tay nói: “Hừ, tao không tin cơ dê chết bầm này không giấu gì đó.”

Vừa dứt lời thì mấy tên khác lập tức nhào tới, đè Mã Lương xuống đất sau đó lục lấy hai củ khoai lang và ba ngọn lúa mạch non mà Mã Lương giấu trong quần áo. Trước khi đi vẫn không quên dùng côn cảnh sát thụi Mã Lương vài cái: “Khỉ, còn dám giấu hả! Lão già...” Nói xong thì đám người này đánh Mã Lương thêm một gậy sao đó nhét đồ vào túi quần chạy mất.

“Khụ khụ...” Mã Lương khom người, ho một hồi lâu vẫn không đứng dậy nổi. Trong miệng anh ta phát ra tiếng rên rĩ nhỏ nhỏ, rất khẽ, rất trầm nhưng lại tuyệt vọng và bất đắc dĩ, trong ánh mắt trống rỗng hiện lên cô đơn, giận dữ, chết lặng... Cuối cùng không còn gì cả. Sau khi ho một lúc lâu Mã Lương mới chậm rãi đứng lên, thân thể vốn gầy yếu lúc này lại càng gầy yếu hơn, Mã Lương cười khổ, nhìn Đường Yên đang núp trong bụi cỏ, cúi đầu nói: “Đi thôi! Lát nữa phải gặp...”

Gặp, gặp cái gì?

Một đám cướp khác hay là tang thi? Không ai biết cả. Ánh mắt Mã Lương trống rỗng, trong đầu đang suy nghĩ lát nữa nên nói với lão Đình như thế nào, còn có mấy đứa nhỏ đang đói khát kia nữa...

Đường Yên không nói gì, lặng im đi theo sau Mã Lương. Đây là một căn cứ nhỏ, thua xa căn cứ Thanh Long chính quy, còn thua cả căn cứ lúc trước. Ở chỗ hàng rào gỗ quán dây thép gai là một đám người ăn mặc lam lũ, trong tay cầm súng hoặc là dao, giống như hung thần giữ cửa.

Mã Lương đứng nhìn hàng rào gỗ một lúc, bàn tay siết chặt, sau đó cúi đầu, lách người đi qua đến hàng rào gỗ đến một chỗ dơ dáy bẩn thỉu, chung quanh toàn là lều cỏ được xây dựng lộn xộn, hoặc là dùng cọc gỗ chống tám vãi hay miếng bạt gì đó làm chỗ che thân.

Lúc đi tới thì Đường Yên ngửi thấy một mùi rất tanh tươi, Mã Lương dừng lại trước một túp lều cũ kĩ, phía trước được che bằng một miếng vải rách, vừa vén miếng vải đi vào thì đột nhiên nghe một giọng nói từ bên cạnh truyền tới: “Mã Lương, mấy bảo hôm nay giao thức ăn mà? Đã ba ngày mày chưa nộp đồ ăn rồi đấy.”

“Lão Đình, có thể hoãn lại một chút hay không? Không phải là tôi không tìm được sao, nếu tìm được thì nhất định sẽ đưa cho ông.” Mã Lương nói một cách yếu ớt. Có thể là nghe được giọng nói của Mã Lương nên có mấy bóng người lao ra từ phía bên trong. Là ba đứa bé, một bé gái, hai bé trai, bé gái lớn hơn, khoảng bảy tám tuổi, thân hình nhỏ gầy thân, có vẻ như nó rất sợ lão Đình trong miệng Mã Lương nên từ lúc xóc màn lên đi ra thì nó cứ nắm chặt góc áo Mã Lương, sợ hãi nhìn lão Đình đang đứng trước mặt.

“Hoãn lại, Mã Lương, mày xem chỗ này là nơi từ thiện hả? Hôm nay tao nói lại một lần nữa, nếu trước khi mặt trời lặn mà không giao được đồ ăn ba ngày thì con bé này phải đi theo tao.” Lão Đình quát lên bén nhọn, ánh mắt ba người đàn ông đi theo phía sau đều đảo qua đảo lại trên người bé gái phía sau Mã Lương. Đường Yên nhủ thầm, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn đám người lão Đình, cận bã! Cô bé này nhiều nhất cũng chỉ mới tám tuổi, những người này điên rồi.

“Lão Đình...” Một người đàn ông đứng ở phía sau lão Đình giật ống tay áo lão ta rồi chỉ vào Đường Yên bên cạnh Mã Lương, nói: “Lão Đình, ông xem... Người phụ nữ này.....”

Cả người Đường Yên chật vật, trên mặt còn dính bùn do Mã Lương trét lên, tuy nhiên đáng người lờ lờ thì không thể che giấu được. Vừa rồi lão Đình chỉ chú ý đến Mã Lương nên không phát hiện Đường Yên đang đứng bên cạnh, lúc này người đàn ông kia nhắc tới thì ánh mắt đục ngầu của lão Đình nhìn chăm chăm Đường Yên, khi nhìn thấy da thịt trắng nõn lộ ra ngoài thì nhất thời không nhịn được mà nuốt nước miếng.

“Mã Lương, nếu không thì mày đưa người phụ nữ này cho tao, tao lập tức miễn khoản nợ ba ngày.” Lão Đình nhìn chăm chăm Đường Yên, hận không thể tiến sờ mó hai cái.

Đường Yên cố nén giận dữ đang dâng lên trong lòng, từ từ nhắm hai mắt lại, giả bộ không nghe, không thấy gì hết.

Mã Lương giận dữ nắm chặt hai tay, che chở cho mấy đứa bé ở phía sau, tức giận nói: “Lão Đình, ông không biết là những lời này rất quá đáng sao?” Mã Lương tự nhận mình cũng không phải là người tốt lành gì nhưng cũng không phải là loại người không biết xấu hổ như vậy. Mã Lương tức giận đến phát run nhưng lại không làm gì được.

“Hừ... Quá đáng, Mã Lương, tao cho mày hai con đường, một là mày giao người phụ nữ này và con bé ở phía sau cho tao thì món nợ ba ngày nay không tính nữa. Hai là trước khi mặt trời lặn phải kiếm đủ đồ ăn ba ngày đưa tới. Bằng không... thì mày cứ chờ xem.” Lão Đình hung tợn nói, hai mắt vẫn

nhìn chăm chăm Đường Yên thể hiện tham lam, dục vọng. Khi thấy Mã Lương dầu muối đều không vào thì nói mấy lời độc ác rồi tức giận rời đi.

“Anh, anh không sao chứ?” Cô bé kia cất giọng nói non nớt, nhỏ giọng dò hỏi.

“Chi Doanh, anh không sao.” Mã Lương cười khẽ, xốc tấm vải rách lên đi vào, lúc xoa đầu cô bé thì trong mắt hiện lên thống khổ gãy gãy.

Nghe Mã Lương nói, cô bé cao hứng nắm tay Mã Lương. Khi Đường Yên vào nhà thì lập tức đánh giá túp lều cỏ đơn sơ này, một cái giường, một cái bàn, mấy cái ghế dài, ở trong góc là một đồng hồ có vẻ rách nát. Lúc vào nhà thì Chi Doanh ngồi xồm xuống, vẫy tay với Mã Lương rồi chỉ vào đồng hồ ở trong góc, sau đó cô bé dùng cánh tay khô gầy nhẹ nhàng đào đồng hồ kia lên, cười nói: “Anh, hôm nay em và Đại Minh, Đông Tử tìm được mấy thứ này, không bị ai phát hiện cả!”

Cô bé đào ra một nửa củ cải và một miếng bánh quy sau đó cẩn thận đưa cho Mã Lương. Nhìn thấy cảnh này, hai mắt Mã Lương không khỏi đỏ lên, đôi mắt như bị bao phủ bởi một lớp sương mù. Đường Yên hơi run rẩy, nhìn ba đứa bé ở trong phòng, Chi Doanh lớn nhất cũng chỉ mới tám tuổi, Đại Minh, Đông Tử, một đứa bảy tuổi, một đứa sáu tuổi. Trước tận thế những đứa bé này đều là cục cưng bảo bối được mọi người nâng niu trong tay, bây giờ lại rơi vào thảm cảnh như vậy...

“Xin lỗi, thực xin lỗi... là anh vô dụng, làm cho Chi Doanh và các em chịu khổ!” Mã Lương nói xong thì không nhịn được khóc lên, nếu anh ta có thể thức tỉnh dị năng thì có phải mấy đứa bé này sẽ không phải chịu khổ nữa hay không?

Đường Yên đứng lặng im, không lên tiếng, đường đường là một người đàn ông lại có thể bật khóc như một đứa trẻ thì có thể thấy được khoảng thời gian này Mã Lương sống không tốt. Tận thế là thế giới ăn thịt người, làm gì có ai quan tâm đến những kẻ yếu đang phải gãy gãy sinh tồn? Chỉ có trở nên mạnh mẽ, không ngừng trở nên mạnh mẽ thì mới có thể sống sót.

“Anh, đừng khóc nữa, có phải là bọn em đã làm sai điều gì không?” . Chi Doanh hoảng loạn nói, bởi vì quá gầy nên hai mắt có vẻ rất lớn, đứng ở bên cạnh Đường Yên, khẩn cầu nhìn Đường Yên: “Chỉ...”

“Đây là đâu? Mấy người vừa rồi là ai?” Đường Yên buông ba lô phía sau ra, vừa rồi khi nhìn thấy đám người lão Đinh thì Đường Yên giấu ba lô đi theo bản năng, lúc này cô cảm thấy rất may mắn vì hành động theo bản năng đó. “Tôi có chút đồ ăn, anh không cần phải lo lắng không có đồ ăn đưa cho những người đó.”

Nói đến cùng, Mã Lương bị cô liên lụy. Nếu Mã Lương không cứu cô thì mấy thứ kia sẽ không bị cướp đi.

Mã Lương nghi ngờ nhìn Đường Yên, không rõ vì sao Đường Yên lại hỏi như vậy nhưng vẫn lên tiếng giải thích: “Đây là Tiêu Sơn, người hỏi này là lão Đinh, là người cầm quyền ở căn cứ này. Những người bình thường không thể thức tỉnh dị năng giống như chúng tôi hoặc là không có chỗ dựa thì không có quyền lên tiếng, cho dù ở bên ngoài căn cứ thì mỗi ngày cũng phải giao nộp một lượng đồ ăn nhất định nếu không thì cũng sẽ bị đuổi đi.”

“Cái gì? Anh nói đây là Tiêu Sơn?” Đường Yên chấn động, cô không nghĩ tới mình lại trôi xa như vậy. Cô chỉ ở trong không gian vài ngày, vừa mới ra mà đã tới Tiêu Sơn, Tiêu Sơn rất gần Thanh Hải.

“Ừ!” Lúc ấy, khi mọi người chạy trốn khỏi Miêu Trại thì Mã Lương liền đi theo một đám người tới Tiêu Sơn tìm kiếm người nhà, không nghĩ tới đến Tiêu Sơn thì mới phát hiện người nhà đã sớm không thấy tăm hơi, sau đó lại lưu lạc đến căn cứ này.

Đường Yên thu hồi kinh ngạc, làm bộ như đang lấy đồ trong ba lô nhưng thực chất là từ trong không gian lấy ra một bao bánh bích quy năng lượng cao, mấy cái bánh mì, một lon thịt bò hộp và hai chai nước đưa tới: “Ăn chút gì trước đã, sau đó hãy anh hãy kể lại tỉ mỉ chuyện ở nơi này cho tôi nghe.” Đường Yên vận nắp chai nước ra, có hồ nước nên thể lực bị tiêu hao của cô dần dần được khôi phục. Cảm giác tinh thần lực, thể lực tiêu hao đến cạn kiệt là một cảm giác quá tệ! Cô không bao giờ muốn trải qua cảm giác đó một lần nữa.

Nhìn vũ khí sinh hóa đặt bên cạnh Đường Yên, ánh mắt Mã Lương hiện lên nóng rực. Anh ta trầm tĩnh tiếp nhận đồ ăn Đường Yên đưa tới, sau đó chia cho ba đứa bé, mấy đứa bé ăn rất cẩn thận, một chút vụn bánh mì cũng không để rơi xuống. Cảm giác đau lòng trào lên, trong căn phòng vang lên tiếng nước nở nho nhỏ. . .

Chương sau anh nam chính lên sàn cứu mỹ nhân. Hai lần xuất hiện đều cứu mỹ nhân nhé. Mấy bạn có nhớ lần trước anh cứu như thế nào hom?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 46

“Chi Doanh, mấy em đi ngủ trước đi!” Đường Yên nhìn đồng hồ trên tay, ý bảo ba đứa nhỏ lên giường đi ngủ, Mã Lương đã đi ra ngoài được hai giờ. Lúc Mã Lương đi ra ngoài đã nhắc nhở bọn họ đừng đi ra ngoài, mặc kệ bên ngoài có xảy ra chuyện gì cũng đừng ra khỏi cửa, nếu là có người dám xông tới thì cứ liều chết ở trong đó.

Đêm dần dần đen hơn, bên tai truyền đến tiếng rên rỉ ái muội và tiếng thờ gấp gấp, bây giờ Đường Yên mới hiểu được biểu tình muốn nói lại thôi trước

khi ra ngoài của Mã Lương là vì cái gì. Không có lễ giáo đạo đức ràng buộc, bởi vì sống sót nên cái gì cũng có thể bỏ qua.

Thình thoảng bên tai Đường Yên lại truyền đến tiếng quát hùng hùng hổ hổ, có đôi khi còn kèm theo: “Anh trai, muốn em chơi với anh hay không, chỉ cần một túi bánh...” Giọng nói nũng nịu, cao thấp, nam nữ đều có liên tiếp vang lên bên tai.

Đột nhiên tấm vải rách che ở trước cửa bị người ta vén lên, sau đó có một bóng người cao lớn lao đảo đi vào, ánh trăng mờ ảo chiếu lên khuôn mặt tục tũn của người nọ, người đàn ông đó toét miệng cười to xông vào: “Khà khà... Đêm nay thằng Mã Lương kia không có ở đây, nhất định ông đây phải làm cho thỏa thích!”

Nghe giọng nói thô lỗ của người đàn ông, ba đứa nhỏ cuộn tròn lại, trốn ở trên giường, sợ hãi nhìn người đàn ông đang đi vào, không dám lên tiếng. Ánh mắt nhìn về phía Đường Yên, gắt gao che miệng.

“Cút” Giọng nói của Đường Yên lạnh lùng, vẻ mặt không thay đổi liếc người đàn ông đang xông vào, một mùi vị tanh tươi khó ngửi theo người đàn ông đó chui vào chóp mũi Đường Yên làm cho khuôn mặt của cô càng thêm lạnh lùng.

“Em gái, tên Mã Lương thân mình khô quắt kia có thể thỏa mãn được em sa? “Súng” của anh đây tuyệt đối mạnh hơn Mã Lương...” Vừa nói hai tay của hắn vừa sờ soạng chỗ giữa đùi, khoa tay múa chân làm động tác hạ lưu, sau đó định đưa tay sờ mó Đường Yên.

Đột nhiên hắn cảm thấy bên hông lạnh lạnh, khi nhìn xuống thì thấy nòng súng đã kề sát bên hông của mình rồi.

“Cút xa một chút.” Nếu không phải là không muốn gây chuyện thì Đường Yên thật sự muốn bắn một phát súng giết chết người đàn ông này, bộ dáng này mà muốn đùa giỡn cô, chán sống rồi sao?

Thấy Đường Yên lấy súng ra, người đàn ông kia vội cười làm lành nói: “Đừng kích động, tôi chỉ muốn đùa cô một chút thôi mà, đi... Tôi lập tức đi ngay!” Hắn ta cười hai tiếng, quay đầu như muốn đi ra ngoài, sau khi liếc thấy Đường Yên thu hồi súng lại thì gã thui cùi chó qua, muốn chế ngự Đường Yên. Ngay sau đó, Đường Yên lập tức bắt lấy tay hắn: “Răng rắc!” Một tiếng tiếng gãy xương vang lên, Đường Yên lạnh lùng nói: “Tình tình của tôi không tốt, đừng có cố khiêu chiến giới hạn của tôi!”

Nghe giọng nói lạnh lẽo của Đường Yên, lúc này người đàn ông thật sự sợ hãi, hắn quỳ trên mặt đất: “Bà cô, tôi sai rồi, thật sự sai rồi! Hộp bánh bích quy này coi như là xin lỗi.”

Hắn kêu đau oai oái, lấy một hộp bánh bích quy sau đó từ trong túi áo ra đưa cho Đường Yên rồi ôm cánh tay chạy thẳng một mạch không dám quay đầu lại, mẹ nó, thật xui xẻo, lần này gặp trúng thứ cứng rồi!

Ba đứa bé trên giường tròn tròn mắt, sùng bái nhìn Đường Yên.

Đường Yên đưa hộp bánh bích quy cho mấy đứa bé, sau đó lấy một con dao ngắn trong không gian ra đưa cho Chi Doanh: “Cầm đi, chị ra ngoài một chuyến, nhớ canh chừng cửa.” Sau khi nhắc nhở Chi Doanh thì Đường Yên xốc lên tấm vải lên đi về phía căn cứ.

“Đứng lại!” Người tuần tra ở cửa ngăn cản Đường Yên: “Cô là ai?”

“Tôi tìm Mã Lương.” Đường Yên liếc nhìn người tuần tra, không vui nhíu mày, cô luôn cảm thấy ánh mắt người này nhìn cô có chút không đúng, cô lại mới đến này có mấy giờ, lẽ ra không có người nào biết cô mới đúng. Suy nghĩ vậy nên về mặt của Đường Yên có chút cứng nhắc.

“Tìm Mã Lương hả, đi theo tôi.” Người nọ không nói gì cả, sau khi đánh giá Đường Yên thì dẫn Đường Yên vào trong căn cứ xem ra là đã đợi cô một lúc lâu.

Đường Yên hơi hơi nheo mắt lại, tay không tự giác nắm chặt vũ khí sinh hóa bên hông. Trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, cô không nhận được mà trách cứ bản thân mình, cô nên cẩn thận hơn mới đúng. Nếu không phải muốn từ trong miệng Mã Lương tìm hiểu đường đi ở vùng này thì cô cũng không đến nỗi lựa chọn một mình đi vào căn cứ. Cô vẫn chưa quên buổi chiều lão Đinh và những người đàn ông kia kiêu ngạo ương ngạnh như thế nào, thậm chí còn trắng trợn đùa giỡn cô, thật hiển nhiên người ở căn cứ này không phải là thứ tốt lành gì.

Đường Yên cẩn thận đánh giá người dẫn đường phía trước, cười vô cùng châm chọc, không biết lần này Mã Lương diễn vai gì? Cẩn chặt môi dưới, sắc mặt Đường Yên như rơi vào hầm băng, chiến đấu một mình thì cô không sợ, nơi này không thể có thể có dị năng giả cấp năm được, cho nên dựa vào thực lực của dị năng giả cấp bốn cao nhất của cô thì có thể chiến thắng một cách dễ dàng nhưng kiến nhiều thì cần chết rồi, đạo lý này Đường Yên rất rõ ràng.

Hai chân đạp mạnh xuống đất, nhanh chóng vọt lên không chế người dẫn đường ở phía trước, lạnh giọng hỏi: “Mã Lương ở đâu? Nói...”

Thấy xung quanh hoang vắng nên Đường Yên tiên phát chế nhân, không chế người dẫn đường rồi tra hỏi.

“Hu hu...” Cô bị bóp chặt, nòng súng dí vào thái dương, hai chân của người đàn ông run lên, hiển nhiên không lường trước Đường Yên lại cảnh giác như vậy, chỉ trong chốc lát mà đã phát hiện được cái bẫy của bọn họ.

“Nói mau, Mã Lương ở đâu? Mấy người có mục đích gì?” Đường Yên vận dụng tinh thần lực tạo ra ảo thuật để lừa gạt người dẫn đường. Đường Yên phát hiện tinh thần lực càng cao thì sử dụng ảo thuật lại càng thuần thục, hiện tại cô có thể sử dụng ảo thuật theo ý mình. Đương nhiên là sử dụng trên một diện tích lớn thì vẫn chưa làm được.

“Lão Đinh muốn Mã Lương lừa người phụ nữ đi cùng hắn vào căn cứ, Mã Lương không làm theo nên bị Lão Đinh nhốt trong kho hàng rồi bảo tôi nếu người phụ nữ kia vừa xuất hiện thì lập tức dẫn cô ta vào kho hàng.”

“Cái gì?” Đường Yên hoảng hốt, khó trách Mã Lương mãi không trở về, hóa ra là bị người ta nhốt. Đường Yên dùng sức một chút, lập tức giết chết người dẫn đường sau đó mở tinh thần lực tra xét bốn phía. Ngay khi tinh thần lực tới gần phía trước kho hàng thì Đường Yên lập tức cảm nhận được bên trong có người, số lượng không ít. Mã Lương thì bị trói ở trên ghế, bị đánh hết sức thô bạo, gò má sưng to, khuôn mặt bầm tím máu.

Trong kho hàng có ít nhất là ba mươi người, hơn một nửa trong đó là dị năng giả. Đường Yên cẩn thận tới gần kho hàng, lấy ống hãm thanh trong không gian ra, tinh thần lực quả thực là một vũ khí chơi xấu cực tốt. Đường Yên im lặng tiếp cận kho hàng, nhắm vào người đang canh gác bên ngoài, một người một súng, cơ thể linh hoạt nhẹ nhàng di chuyển, chỉ trong nháy mắt đã diệt sạch những người canh gác bên ngoài.

Đột nhiên có một sợi dây leo từ bên cạnh đánh tới, Đường Yên nghiêng người tránh đi, đột nhiên lại bị gai nhọn trên dây leo đâm trúng: “A “ Đường Yên kinh ngạc, sao lại thế này, rõ ràng tinh thần lực không phát hiện xung quanh đây có người, vậy dây leo này xuất hiện từ đâu?

Nhìn mấy vết thương nhỏ trên cánh tay, trong lòng Đường Yên càng thêm nghi ngờ, không đúng... Không đợi cô suy nghĩ cẩn thận thì cửa kho hàng đã bị mở ra.

Mã Lương cố gắng giãy giụa, gò má sưng rất to, hai mắt chỉ có thể mở thành một cái khe rất nhỏ, khi thấy người đến là Đường Yên thì lập tức quát to: “Đường Yên đi mau, đây chính là Lão Đinh cố ý giăng bẫy muốn bắt sống cô, mặc kệ tôi, đi mau...”

Anh ta còn chưa nói xong thì đã bị người đàn ông bên cạnh lão Đinh đập mạnh hai cái, mắng: “Đồ không biết sống chết, có người nào lão Đinh xem trọng mà không chiếm được hả!”

Đường Yên liếc nhìn Mã Lương đang ngã trên mặt đất, vẻ mặt lạnh lùng, cầm súng nhắm vào người đàn ông đã đánh Mã Lương, một phát ngay giữa lòng mày, người đàn ông không kịp giãy giụa mà trực tiếp ngã xuống đất. Việc này khiến Lão Đinh hoảng sợ, sốt ruột quát lên: “Thất thần làm cái gì, còn không mauắt người phụ nữ này cho tao, đồ vô dụng!”

Nói xong thì hắn giờ chân đạp dị năng giả bên cạnh.

Thấy dị năng giả đó ra tay, Đường Yên nhanh chóng bỏ thẳng hai tia sét xuống, dị năng giả bên đó cấp bậc không cao nhưng lại hơn ở số lượng.

“Dị năng giả.” Lão Đinh chấn động, không nghĩ tới người phụ nữ trước mặt này lại là dị năng giả, đôi mắt nhìn Đường Yên lại càng nóng hơn, ở tận thế, dị năng giả rất hiếm có, dị năng giả càng là nữ lại càng hiếm hơn. Lão Đinh nghĩ tới việc nếu có thể đè dị năng giả xinh đẹp này ở dưới thân thì hô hấp lập tức trở nên dồn dập.

Sao lại thế này? Đường Yên lắc đầu, cảnh vật trước mắt như ảo như hiện, hình như trong không khí tràn ngập mùi hương kì lạ mê người. Đường Yên cảm thấy đầu mình choáng váng, sau đó ý thức cũng bắt đầu mơ hồ, trong người dâng lên một ngọn lửa không tên, thân thể có vẻ như không do cô khống chế nữa. Tất cả xảy ra quá nhanh làm cho Đường Yên hoàn toàn không có thời gian phản ứng kịp, cô dùng sức cắn nát đầu lưỡi, có mùi máu tươi kích thích nên Đường Yên khôi phục được một chút suy nghĩ bị tan rã nhưng mà lý trí còn sót lại làm cho Đường Yên không cách nào suy nghĩ cẩn thận được.

“Độc đã có tác dụng rồi, mau bắt sống cô ta đi. Tao chờ không kịp muốn nếm thử mùi vị của dị năng giả rồi.” Lão Đinh gấp gấp nói, vẻ mặt đáng khinh làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Nghe thấy những lời nói không biết xấu hổ này, Đường Yên vung tay cho lão Đinh mấy tia sét sau đó nắm chặt vũ khí sinh hóa trong tay, liên tục bắn phá xung quanh, đồ trúng thì đáng chết, dám hạ độc... Đường Yên cố gắng chống đỡ dựa vào mấy phần lý trí còn sót lại, cô dùng tinh thần lực chặt đứt dây thừng trên người Mã Lương rồi sử dụng ảo thuật nhốt đám người lão Đinh lại sau đó lão đảo chạy ra khỏi kho hàng.

Không gian, phải vào không gian...

Đường Yên dùng sức lắc đầu, muốn tập trung suy nghĩ để tiến vào không gian nhưng làm thế nào cũng không được. Trước khi hôn mê, Đường Yên đột nhiên phát hiện trước mắt xuất hiện một bóng người, hương vị lạnh lạnh quen thuộc, hình như cô đã ngửi thấy mùi này ở một nơi nào đó rồi thì phải. Một tiếng thờ dài vang lên, bóng người đó tiếp được thân hình đang ngã xuống của Đường Yên.

Cách căn cứ khoảng năm trăm mét có một chiếc Hummer đang chạy vững vàng ở trên đường, lái xe vĩnh viễn là Lâm Tam không nói nhiều, khuôn mặt nghiêm túc, đầy sát khí, bên cạnh là Lâm Mông, trong lòng Lâm Mông là An Du, An Du đang ngâm nga một bài hát, rất là khoáng trá, thảnh thơi còn sờ soạng trên người Lâm Mông hai cái, hoàn toàn không có cảm giác sợ hãi khi đang đi trên đường vào ban đêm.

“Đại ca, anh làm như vậy không sợ những tên nguy hiểm từ đó biết được, đến lúc đó lại tìm chúng ta gây phiền toái sao?” Giọng nói của An Du rất ngọt, mọi người đồng thời nhớ lại vừa rồi Việt Kỳ trình diễn một màn chết chóc, Việt Kỳ rất ít khi tự mình ra tay, lần này lại giận dữ nên ra tay không hề lưu tình!

“Thì sao?” Giọng nói của Việt Kỳ lạnh như băng nhưng động tác lại mềm mại ôm Đường Yên vào trong lòng, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Đường Yên, cho dù xung quanh tối đen nhưng vẫn có thể cảm thấy được nhu tình khó nén trong cặp mắt kia.

“Đại ca, anh thật là lợi hại!” An Du tròn trĩnh mắt, đối với phong cách làm việc của Việt Kỳ cảm thấy rất bất đắc dĩ.

“Nói nhỏ một chút chút, đừng quấy rầy cô ấy.” Việt Kỳ lạnh lùng liếc An Du, ý bảo An Du yên lặng một chút, đừng mãi nói lúi lúi không ngừng.

Ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mềm mại của Đường Yên, đáy mắt Việt Kỳ tràn đầy dịu dàng, lần này nếu không phải anh vừa đi ngang qua căn cứ này thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Cho dù giết sạch những người đó thì vẫn khó có thể làm dịu được tức giận trong lòng anh, những người đó sao dám đụng vào Yên Nhi của anh, cho dù có thiên đao vạn quả thì cũng không đủ thể phát tiết mối hận trong lòng!

“Yên Nhi...” Giọng nói Việt Kỳ trầm thấp, ngón cái khẽ chạm vào môi Đường Yên, cánh môi non mềm bởi vì bị cọ xát liên tục nên hiện ra màu hồng nhuận khác thường. Bên cạnh anh quá nguy hiểm, vốn tưởng rằng để cho cô đi đến căn cứ Thanh Long thì có thể tránh khỏi nguy hiểm, không nghĩ tới cô nàng xấu xa này lại cứ nhắm nguy hiểm mà lao vào.

Trong con người đen thâm thúy tràn ngập yêu thương, đây là cô gái mà anh cất giữ ở trong đáy lòng hai mươi mấy năm, anh hy vọng có thể giữ cô bên người đến cổ nào. Mọi người ở bên trong xe đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, không ai dám lên tiếng cả. Nghe thấy tiếng kêu khàn khàn của Việt Kỳ, vành tai An Du bất giác ửng hồng, cả thân thể vùi vào trong ngực Lâm Mông, lắng nghe tim Lâm Mông nhảy lên kịch liệt. Lâm Mông ngu ngơ ôm người vào trong ngực, trong đáy mắt thật thà chất phác xẹt qua một chút khác thường, sau đó càng ôm chặt lấy An Du hơn.

Cánh môi ẩm áp nhẹ nhàng đặt lên cái trán tròn bóng của Đường Yên, giữa lông mày, sau khi dừng lại ở lông mi của Đường Yên một lúc thì trượt xuống mũi, cuối cùng dừng lại trên đôi môi mà anh khát vọng đã lâu, chỉ cần nghĩ đến cô cũng khiến cho trái tim của anh đau đớn. Lúc này cô thật sự đang ở trong lòng mình!

Cánh môi hồng hào, mềm mại ẩm áp giống y như trong tưởng tượng của anh, cảm giác ngứa ngứa khi hơi thở phun ra làm cho toàn bộ trái tim Việt Kỳ âm lên, cái lưỡi mềm nhẵn quét nhẹ qua cánh môi hồng nhuận, chậm rãi du ngoạn ở trên đó, tham lam hưởng thụ lấy khoái lạc tốt này. . Việt Kỳ cảm thấy hình như mình đang ở trong một lò lửa, khô nóng, cuồng loạn, rất muốn biến cô thành của riêng mình. Anh cạy mở cánh môi ướt át của cô ra, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, mời cái lưỡi thom mềm của cô cùng nhau nhảy múa.

“Ừ a...” Đường Yên than nhẹ, cô cảm thấy trong miệng mình có cái gì đó, mềm mềm, ẩm ẩm, mang theo mùi vị lạnh lạnh dễ ngủ.

“Yên Nhi!” Việt Kỳ nhỏ giọng gọi, đầu lưỡi vẫn cứ quần quít không rời, tay đang để ở bên hông tăng thêm sức lực như muốn cô gắng sức khắc chế không nóng đang dâng lên trong người. Rõ ràng là nên khắc chế nhưng trong tích tắc đấy, thân thể anh không thể tự chủ muốn đoạt lấy tất cả của cô, ý niệm này sắp bức anh đến phát điên rồi.

“Đại ca.” An Lộ bất an lên tiếng, An Lộ hiểu rõ vị trí của Đường Yên ở trong lòng Việt Kỳ hơn bất cứ ai. Lần trước Việt Kỳ để Đường Yên rời đi thì An Lộ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, trong đáy lòng Việt Kỳ đang cất giấu một con mãnh thú mà chỉ có Đường Yên mới có khả năng ngăn lại.

“Không có việc gì.” Việt Kỳ khàn khàn nói, anh biết An Lộ lo lắng cái gì, lo lắng anh không kiềm chế được mà làm tổn thương Đường Yên.

Cánh môi truyền đến cảm giác nóng rực đau đớn, Đường Yên cực kì kinh ngạc, cô còn nhớ trước khi ngắt đi thì đã được người ta cứu. Đường Yên cố gắng mở ánh mắt mờ như đau nhức ra, không nghĩ tới thuốc đó lại lợi hại như vậy, không biết mình đã hôn mê bao lâu rồi.

Nhìn khuôn mặt tuần tú lạnh lùng quen thuộc ở phía trên, có vẻ như cô đã nhìn thấy khuôn mặt này ở đâu đó rồi, ngón tay Đường Yên giật giật, mở miệng nói: “Cảm ơn!” Cô cố gắng ngồi dậy vì không có thói quen đưa lưng cho người xa lạ, hành động này từ khi làm bộ đội đặc chủng ở kiếp trước thì cô đã luôn ghi nhớ ở trong lòng. Không nghĩ tới kiếp này lại liên tục bị người ta hãm hại, liên tục bị thương... Khiến cô rất buồn bực, quả nhiên thế giới thay đổi thì có rất nhiều việc đều trở nên không giống nhau!

Nếu như ở kiếp trước thì với mức độ của loại thuốc này không có khả năng khiến cô hôn mê được. Anh Bác Dương nói đúng, cô còn cần phải tập luyện rất nhiều mới được, có khả năng thì sẽ càng sống lâu ở tận thế.

“Đừng!” Cả người Việt Kỳ cứng đờ, mạnh mẽ khống chế Đường Yên đang giãy giụa: “Tác dụng của thuốc vẫn còn, nằm thêm một chút nữa đã.”

Khóe miệng Đường Yên giật giật, cả người cứng ngắc khi bị người ta ôm ở trong ngực, trong mũi tràn đầy mùi hương nam tính nồng đậm xa lạ. Đường Yên hít sâu hai cái, đợi chút... Mùi vị lạnh lạnh này là của người đã cứu cô!

“Đường Yên, dị năng giả lòi điện, các anh đi đâu vậy?” Đường Yên đi thẳng vào vấn đề, ánh mắt quét qua những người trong xe, rất mạnh... Mỗi một người trong xe đều rất mạnh, nhất là người đàn ông đang ôm cô, chỉ dựa vào khí thế này đã không có người nào có thể phản kháng rồi, dị năng giả cấp năm sao? Đáy lòng Đường Yên bất giác run lên, không thể tưởng tượng được tận thế tới chưa được nửa năm mà đã xuất hiện dị năng giả cấp năm. (nó nó, sai rồi, không phải cấp năm :v)

“Việt Kỳ, dị năng giả song hệ băng hỏa, đang đi đến tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 ở Thanh Hải.” Việt Kỳ trả lời, ngay từ đầu anh đã không có ý định giấu diếm cái gì nhưng lời nói ra lại làm cho những người khác trong xe kinh ngạc, mọi người đều biết Việt Kỳ coi trọng Đường Yên nhưng không nghĩ tới lại quan trọng đến mức này, không hề kiêng dè mà tiết lộ là bài tẩy của mình cho cô, anh không sợ Đường Yên bán đứng mình sao? (nó nó, không phải song hệ :v)

“Song hệ?” Đường Yên chấn động, không nghĩ tới ngoại trừ Lưu Thẩm Nhã vẫn còn có người thức tỉnh dị năng song hệ? Việt Kỳ... Rõ ràng trong tiểu thuyết không có xuất hiện người này? Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra, có vẻ như mọi chuyện đã lệch ra khỏi quỹ đạo của tiểu thuyết, Đường Yên cực kì hoảng hốt, nếu không giống như tình tiết trong tác phẩm, vậy thì những chuyện sau đó sẽ còn xảy ra sao?

Bàn tay đang đặt ở trên đùi nắm chặt lại, sắc mặt nhất thời trắng bệch, ánh mắt hoang mang phức tạp, cô nên làm cái gì bây giờ? Nếu tình tiết không còn là tình tiết, vậy tương lai sẽ trở nên thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 47

“Không sao chứ!” Thấy sắc mặt Đường Yên thay đổi, Việt Kỳ còn tưởng rằng cô giật mình vì dị năng song hệ, dị năng song hệ ở tận thế làm cho người ta cực kì sợ hãi vì trong hàng vạn người khó có một người có thể thức tỉnh dị năng, trách không được Đường Yên sẽ cảm thấy kỳ quái: “Tuy rằng dị năng song hệ hiếm thấy nhưng cũng không phải là không có, không phải Lưu Thẩm Nhã đã thức tỉnh dị năng song hệ sao. Kỳ thực đây cũng không phải là chuyện lớn gì!”

“Ha ha... Không có việc gì, chẳng qua đầu óc có chút choáng váng, không được thoải mái thôi.” Đường Yên cười gượng hai tiếng, coi như là ứng phó, trong lòng lại cực kì thấp thỏm, bất an. Đường Yên hít sâu hai cái, chậm rãi ổn định sự xao động trong đáy lòng. Cô tự an ủi mình, cô xuyên qua được tình tiết trong tác phẩm thay đổi cũng không phải là chuyện gì lớn, lại nói tình tiết trong tiểu thuyết xoay chung quanh Lưu Thẩm Nhã thì không có nghĩa là thế giới này không có người nào đó tên Việt Kỳ. Đường Yên suy nghĩ lại, cuối cùng khôi phục một chút tinh lực.

“Là dây thường xuân, họ dây leo sống bằng cách leo lên các vật khác, lá non và hoa có hình vẩy nhỏ, lá có cuống, dày, hình tam giác mọc sát cành. Quả, hạt giống, lá cây đều có độc. Trước tận thế nếu ăn phải thì sẽ đau bụng, đi tả, nghiêm trọng hơn thì dẫn đến nhiễm trùng đường ruột, hôn mê, thậm chí làm cho hô hấp khó khăn. Sau khi tận thế, độc tính lại càng mạnh hơn, nếu bị đâm vào da, thì cho dù là dị năng giả cũng sẽ bị hôn mê.” Việt Kỳ nhỏ giọng nói. Giọng nói mang theo tàn nhẫn, không nghĩ tới căn cứ nho nhỏ này lại có người thức tỉnh dị năng hệ độc được cực kì hiếm thấy.

Thật đúng là không thể khinh thường được, sau khi tận thế buông xuống, sự vật thay đổi liên tục. Làm việc cũng phải cực kì cẩn thận, chỉ cần hơi lơ là thì rất dễ bị lật thuyền trong mương. Cũng may là lần này anh nghe nói ở căn cứ gần Tiêu Sơn xuất hiện thú biến dị cỡ lớn, vì nhất thời tò mò nên mới chạy tới. Anh không cách nào tưởng tượng được nếu lần này không tới đây thì Đường Yên sẽ phải trải qua cái gì nữa. Chỉ cần nghĩ tới đây thì trong lòng Việt Kỳ giống như có sóng to gió lớn, sát ý lập tức trở dậy không thể ngăn cản được.

“Độc?” Đường Yên kinh ngạc, hiển nhiên là không nghĩ tới lúc ở kho hàng chỉ bị vài cái gai đâm nhưng lại khiến cô trúng độc. Tận thế quả thật là quần ma loạn vũ, ngay cả dị năng hệ độc hiếm thấy cũng thức tỉnh rồi, sau này nếu như không cẩn thận một chút thì chỉ sợ là nửa bước khó đi.

“Đúng vậy, tại sao em lại không ở căn cứ Thanh Long? Một mình chạy tới nơi này làm cái gì, tận thế không thể so trước kia, rất hỗn loạn!” Việt Kỳ mặt không đổi sắc nói.

“Vi sao tôi lại phải ở căn cứ Thanh Long?” Đường Yên hỏi ngược lại, lập tức lấy lại tinh thần, xem xét kỹ Việt Kỳ, chung quy cô vẫn luôn cảm thấy đã gặp người này ở nơi nào đó rồi: “Anh là ai? Vì sao biết tôi ở căn cứ Thanh Long? Mục đích các anh đi Thanh Hải cũng là nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 sao?”

Ông đã từng nói ngoại trừ ông ra thì không có người khác biết về nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181, vì sao những người này lại biết? Cách người này nói chuyện rất quen, là người quen sao? Việt Kỳ, khí chất lạnh lùng, bộ dạng tuấn tú, thực lực mạnh mẽ. Nếu cô đã gặp người này thì không có khả năng quên được nhưng trí nhớ của Đường Yên kiếp trước lại không có bất cứ kí ức gì về người này, rốt cuộc là vì sao?

“Anh là Việt Kỳ, anh biết bác sĩ Đường ở căn cứ Thanh Long nên biết em ở căn cứ Thanh Long thì có gì kỳ quái?” Việt Kỳ nói.

Những người khác trong xe đều cố nhịn cười, cho tới bây giờ mọi người đều không biết đại ca lạnh lùng ít lời đi, cũng sẽ có lúc lái nhai như vậy. Quả nhiên bình thường đại ca không vừa mắt bọn họ cho nên mới lười mở miệng nói chuyện, điều này khiến bọn họ làm sao chịu nổi đây?

“Chúng ta quen nhau sao?” Đường Yên cau mày nhìn Việt Kỳ, mắt tự nhiên liếm liếm môi dưới. Chỗ đó có chút sưng đỏ, đau đớn, rõ ràng cô nhớ trước khi hôn mê thì chỗ này không có thương, vì sao miệng lại đau như vậy? Thật là kỳ quái...

“Có quen.” Việt Kỳ nghiêm túc gật đầu, nhìn chằm chằm môi Đường Yên, sau đó nói tiếp: “Lần trước ở Miêu Trại đã cứu em một lần, quên rồi sao?”

Nói xong khuôn mặt tuấn tú của Việt Kỳ bị xị, có vẻ như không vui. Con người đen thâm thúy nhìn Đường Yên chăm chú, đáng về kia làm cho người ta có chút sợ hãi, độ ẩm trong xe đột nhiên giảm xuống làm những người khác vội vàng nuốt nước miếng. Mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng giả bộ như không nghe thấy gì cả, đừng nhìn thấy bình thường đại ca lạnh như băng, không nói nhiều, kỳ thực là bụng dạ đen tối, lại thích mang thù!

“Là anh!” Đột nhiên, Đường Yên nhớ tới khuôn mặt dưới ánh trời chiều kia, khó trách cô cảm thấy rất quen mắt. Tuy nhiên Đường Yên vẫn cảm thấy mọi chuyện có điểm gì đó là lạ nhưng Đường Yên lại không muốn hỏi, có một số việc người khác không muốn nói, cô cũng lười phải hỏi nhiều. Miễn cho đến lúc đó gặp phải càng nhiều chuyện phiền toái, tận thế bo bo giữ mình mới quan trọng nhất!

Đường Yên hỏi thăm chuyện của Mã Lương, Việt Kỳ nói là không có việc gì, những người tiếp tay làm ác trong căn cứ đó đều bị ăn giết sạch. Tuy nhiên Việt Kỳ không can thiệp vào chuyện của căn cứ, tận thế là nơi cá lớn nuốt cá bé, ai cũng phải hiểu rõ điều này. Lần này anh giết lão Đinh thì rất nhanh căn cứ sẽ xuất hiện một lão Đinh thứ hai, người chung quy phải dựa vào chính mình.

Đạo lý kia Đường Yên biết, sau khi biết được Mã Lương không có việc gì thì cũng không hỏi chuyện sau đó nữa. Chỉ không biết về sau còn có thể ở gặp được Mã Lương và Chi Doanh ba hay không? (Còn... Tui thả thính nè, có ai đón không?)

“Đường Yên, tại sao cô lại đi một mình đến Tiêu Sơn?” An Du hiểu kỳ nói.

Cho dù là bọn họ thì cũng không dám đi ra ngoài một mình ở tận thế, quá nguy hiểm! Tang thi, thú biến dị và người đầu nguy hiểm, bên người không có đồng đội đáng tin cậy làm bàn thì không phải là một chuyện tốt. Hơn nữa, cô không cho rằng bác sĩ Đường sẽ yên tâm để Đường Yên “du lịch” ở tận thế một mình. Người quen bác sĩ Đường người đầu biết bác sĩ Đường cực kì cưng chiều cháu gái.

“Bị người khác hãm hại!” Đường Yên thần nhiên nói. Trong mắt xẹt qua một chút tàn nhẫn, bến tàu kia là bến tàu không người, không có khả năng địa lôi có sẵn ở đó, nhất định là có người vào bến tàu trước bọn họ sau đó chôn địa lôi xuống đất. Mọi thứ đều được tính toán chuẩn xác như vậy, có thể nhận ra người nọ cực kì hận cô. Suy nghĩ kĩ một chút thì say khi dừng xe ở bến tàu, Hạ Đình có phân một nhóm người dọn dẹp nhà ở, một nhóm người thanh lí bến tàu, chỉ có một người duy nhất không làm gì cả là... Lư Thâm Nhã, chỉ có thể là cô ta, cô ta có thể nhận thấy được tung tích của chuột biến dị, biết được chuột biến dị ẩn nấp ở trên thuyền chở dầu cũng không phải là kì lạ. Cô ta lừa bọn họ lên thuyền chở dầu vì biển rõ có chuột biến dị nấp ở trên đó, sau đó lại dẫn đám người Hình Liệt Phong rời đi rồi cho nổ địa lôi, tất cả đều rất chặt chẽ, logic, không chỉ có cô mà Hạ Đình cũng sẽ chết ở trên đó.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là Lư Thâm Nhã khinh thường cô. Cô để cho đám người Hạ Đình xuống thuyền chở dầu trước, như vậy Hạ Đình không có trùng gian kế của Lư Thâm Nhã mà bản thân cô thì lại lợi dụng không gian tránh thoát khỏi kiếp nạn này. Đường Yên từ từ nhắm hai mắt lại, Lư Thâm Nhã đúng là rất ngoan độc, Đường Yên không nhìn được mà tòa sát khí bốn phía. Thiên tính vạn tính lại không tính đến gan Lư Thâm Nhã lại lớn vậy, ra tay công khai đối với cô và Hạ Đình, không biết tình huống của Miêu Trạch và Mạnh Lộ như thế nào? Vì quyền lợi, nhất định Lư Thâm Nhã sẽ không bỏ qua cho hai người bọn họ.

“Không có việc gì là tốt rồi!” Việt Kỳ nói.

Cảm nhận được sát khí sắc bén của Đường Yên, trong mắt mấy người bên trong xe hiện lên kinh ngạc, nhìn nhau, sát khí dày đặc như vậy không giống như của những người bình thường. Có phải là đại ca còn che giấu cái gì hay không? Đường Yên thật sự chỉ là một người bình thường thôi sao, khí thế kia không thua kém Lão Quỷ chút nào, Lão Quỷ lại là Bình Vương ở bộ đội đặc chủng nhiều năm, đã từng thực hiện vô số nhiệm vụ gian nan, trên tay dính vô số máu tươi, còn Đường Yên chỉ là một tiểu thư nhà giàu, tại sao trên người lại có được sát khí sắc bén như vậy, điều này thực sự làm cho người ta khó hiểu.

Đêm cực kì yên tĩnh, Đường Yên nhìn đồng hồ, đã là một giờ sáng. Đường Yên nhìn cảnh vật đang lướt qua cửa kính xe, trong lúc nhất thời bên trong xe cực kì yên tĩnh làm cho người ta có chút khó thích ứng.

“Hiện tại đến đâu rồi?” Đường Yên hỏi.

“Đã ra khỏi ranh giới Tiêu Sơn, đang ở trên cao tốc Hải Thanh, phía trước là thôn Tiểu Kiều, Lâm Tam, đợi lát nữa đến thôn Tiểu Kiều thì nghỉ ngơi ở đó, sáng sớm ngày mai tiến đến thành phố Thanh Hải.” Việt Kỳ ngẩng đầu nói sau đó xoay người nhìn Đường Yên đang không ngừng xoa cái đầu đau nhức, độc của dây thường xuân sẽ không biến mất nhanh như vậy. Việt Kỳ vươn tay kéo Đường Yên dựa vào vai anh, lòng bàn tay mang theo vết chai san đặt lên đầu Đường Yên, nhẹ nhàng vuốt ve: “Ngủ đi, đến nơi anh sẽ gọi em.”

“...” Cả người Đường Yên cứng ngắc, khi cảm nhận được sự thoải mái từ đầu truyền đến thì mới hơi thả lỏng dựa vào Việt Kỳ, trong mắt xẹt qua một chút khác thường. Một lúc sau Đường Yên mới chậm rãi nhắm mắt lại, không buồn binh tranh chấp với Việt Kỳ nữa, chỉ là một cuộc nói chuyện ngắn ngủi nhưng không khó để nhận ra người đàn ông này cực kì bá đạo, không thích người khác ngỗ nghịch với mình.

Trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, Đường Yên mơ hồ nghe thấy lớp xe phát ra tiếng ma sát kèm theo tiếng súng ngắn ngủi. Suy nghĩ quay trở lại, Đường Yên nhanh chóng mở mắt ra nhìn chung quanh. Đêm đen tĩnh lặng hiện ra dưới ánh trăng mờ ảo, Việt Kỳ đứng ở trước xe, trên tay cầm súng, nhẹ nhàng thoải mái ứng phó với tang thi đang xông tới từ bốn phía, những người khác thì ung dung đứng nhìn. Phải biết rằng bình thường Việt Kỳ rất ít khi ra tay, những chuyện thanh lí tang thi nhỏ nhặt này hơn phân nửa đều do Lâm Mông và Lâm Tam ra tay, Việt Kỳ thì đứng ở một bên nhìn, ngẫu nhiên ra tay đánh chết một con cá lợt lưới.

Lần này Lâm Mông đang định ra tay thì bị Việt Kỳ quát bảo ngưng lại, lý do là Việt Kỳ ghét bỏ mỗi lần Lâm Mông ra tay đều gây ra tiếng động quá lớn, Việt Kỳ lo lắng Lâm Mông sẽ làm ảnh hưởng đến Đường Yên đang ngủ say trên xe nên mới xuống xe tự mình ra tay. Từng lưỡi dao băng lạnh léo lẻo sáng không chút lưu tình đâm vào đầu tang thi, An Lộ nhún vai, cầm dao gần sắc bén cắt đầu tang thi giống như cắt đậu hủ rồi lấy tinh hạch ở bên trong ra, thỉnh thoảng lại bình luận về những viên tinh hạch dính máu đỏ tươi. Ở đêm tối có vẻ đáng sợ đến khiếp người!

An Du thì quần quít lấy Lâm Mông. Lâm Tam nhỏ gầy thì di chuyển qua lại giữa đàn tang thi, mỗi một lần tạm dừng thì tang thi xung quanh đều ngã xuống mặt đất. Nhìn cảnh này, Đường Yên khiếp sợ đến hai mắt tròn tròn, lưu loát, quyết đoán, không chút dong dài dây dưa, sạch sẽ đến mức tàn nhẫn như thế này là lần đầu tiên cô nhìn thấy. Nếu là kiếp trước thì có tự nhận cũng có thể làm được nhưng mà đối với thân thể hiện giờ thì cô không dám đánh cược, chỉ có thể thỉnh thoảng nhớ lại trong đầu.

“Tĩnh rồi sao?” Việt Kỳ quay đầu lại nhìn, nói: “Đến thôn Tiểu Kiều rồi, ăn một chút gì đó rồi sau đó nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày mai mới tiến vào thành phố Thanh Hải.”

Đường Yên mở cửa xe ra, đi xuống thì nhìn thấy đây là một nhà dân ba tầng. Bên cạnh là tường xi măng, khi nhìn thấy An Lộ lưu loát lấy máy phát điện, lò vi ba, nồi cơm điện ra thì... đầu Đường Yên đầy vạch đen, cũng là không gian, Đường Yên cảm thấy bản thân mình thật là yếu kém so với An Lộ. Loại máy phát điện này cô cũng có hai cái lấy được ở nhà xưởng chế biến thực phẩm, tuy nhiên lại không có nghiên cứu về nó. Về phần lò vi ba, nồi cơm điện thì... đến máy phát điện cô còn không quan tâm thì nói gì đến mấy thứ này, nghĩ đến đây Đường Yên cảm thấy An Lộ thật là chu đáo.

Nhìn thấy Đường Yên tròn mắt há hốc mồm, An Du khẽ cười nói: “An Lộ là dị năng giả không gian, bình thường anh ấy đều mang theo mấy thứ này. Dị năng giả hệ độc cũng có thì dị năng giả không gian không tính là hiếm thấy. Tuy nhiên tinh thần lực của An Lộ cao hơn người bình thường nên không gian cũng lớn hơn một chút.”

Đường Yên chớp mắt, một câu nói của An Du nhưng lại có hai nghĩa. Lớn hơn người bình thường ư, không gian của An Lộ có thể chứa mấy thứ đồ linh tinh này thì chỉ sợ từ “lớn” này có hàm nghĩa là rất rộng. Đường Yên đâm chiêu liếc Việt Kỳ một cái. Cô không cho là rằng mình rất có sức quyến rũ, chỉ cần hai câu, cười hai tiếng là sẽ làm cho mọi người mê mẩn. Dị năng không gian không tính là hiếm thấy nhưng cũng không gặp nhiều, vì sao An Lộ lại có thể thần nhiên lộ ra trước mặt một người không quen biết như vậy? Không sợ cô sinh ra tâm tư khác sao...

Việt Kỳ ra về không phát hiện biểu tình đâm chiêu của Đường Yên mà nhanh chóng đi vào trong nhà. Lâm Mông, Lâm Tam thì lắp ráp máy phát điện, An Du bắt đầu chuẩn bị đồ ăn, Đường Yên nhìn nhìn, cuối cùng đi theo giúp đỡ An Du chuẩn bị đồ ăn.

Nhìn miếng thịt tươi non ở trên thớt gỗ, Đường Yên tò mò ngẩng đầu, hỏi: “Đây là thịt gì vậy? Có thể ăn được sao?”

Tận thế không chỉ có loại người nhiễm bệnh độc tang thi, mà động vật thay đổi theo. Hiện thời không có người dám ăn thịt tươi cả, dù sao cũng không ai biết được thú biến dị có mang theo bệnh độc tang thi hay không. Nếu không phải đột nhiên nhìn thấy miếng thịt này thì Đường Yên cảm thấy mình đã quên mất cảm giác ăn thịt là cái gì rồi. Trong không gian của Đường Yên có không ít thịt đông, tuy nhiên Đường Yên không thời gian nấu thức ăn, ngắt lại thì cô đến nơi này đã hơn một tháng, cũng đã gần như quên mất hương vị thịt rồi... Khoảng thời gian này cô đều vội vàng thăng cấp nên hoàn toàn bỏ quên ham mê ăn uống!

“Thịt thú biến dị, có thể ăn được.” An Du cầm dao cắt thịt một cách lưu loát: “Dị năng giả có sức chống cự nhất định với bệnh độc tang thi, chất thịt của thú biến dị rất ngon, nếu dị năng giả ăn no thì còn có thể giúp dị năng tăng lên. Tuy nhiên trước mắt thì không có người nào biết việc này cả.”

“Cái gì?” Đường Yên chân động, nhìn thịt khối thú biến dị tươi non trên thớt gỗ, ánh mắt trở nên nóng rực nhìn chằm chằm An Du, sau đó suy nghĩ về thân phận của Việt Kỳ. Việc thịt thú biến dị có thể ăn, khẳng định là có người đã thử nghiệm qua. Cô không cho rằng Việt Kỳ sẽ là người này, như vậy là người nào? Là thể lực nào đây?

Thú biến dị không giống với thú tang thi, thú biến dị là do gen của chúng nó tự thay đổi tiến hóa còn thú tang thi là động vật bị nhiễm bệnh sau đó biến thành cái xác không hồn. Tuy nhiên phần lớn mọi người đều gọi chung là thú biến dị. Thú tang thi có bộ mặt dữ tợn, cả người hôi thối tanh tưởi. Thú biến dị thì khác, hình thể, tốc độ, sức mạnh của thú biến dị đều tiến hóa, so với thú tang thi thì thú biến dị khó đối phó hơn! Tuy nhiên trước mắt những tin tức báo này thì quân khu trung tâm vẫn chưa công bố, nên có rất ít người bên ngoài biết được chuyện này.

“Thế nào? Rất kinh ngạc đúng không! Kỳ thực lúc chúng tôi biết chuyện này thì cũng cảm thấy rất khiếp sợ!” An Du nhún vai, sau khi đã cắt thịt xong thì bảo Đường Yên rửa rau xanh rồi cắm điện vào bắt đầu xào rau, Lâm Mông Lâm Tam ở bên ngoài canh gác, Việt Kỳ ở trong phòng không biết làm cái gì. Đường Yên không dám dùng tinh thần lực để dò xét, chỉ ở chung trong một khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng Đường Yên có thể cảm thấy được thực lực của những người này đều rất mạnh, cô lại không muốn lộ tinh thần lực ra ngoài nên tốt nhất vẫn là an phận thủ thường.

“Ai nói cho mọi người biết là thịt thú biến dị có thể ăn được?” Đường Yên nói bóng hời hợt.

“Cô thật sự muốn biết sao?” An Du quay đầu lại, như cười như không đánh giá Đường Yên, việc này quân khu trung tâm vẫn chưa nói cho bốn căn cứ lớn biết, xem như cơ mật bậc một, nếu tiết lộ sẽ bị xử trí theo quân pháp. Tuy nhiên, nếu Đường Yên muốn biết chuyện này thì cô không ngại ném vấn đề này cho đại ca, đại ca có nói hay không cũng chẳng liên quan đến cô!

“Không thể nói sao?” Tránh đi ánh mắt hài hước của An Du, Đường Yên hỏi ngược lại.

An Du cười trộm, lắc đầu: “Có thể nói, nhưng tôi thì không thể, nói ra sẽ bị xử trí theo quân pháp. Nếu như cô thật sự muốn biết thì có thể hỏi đại ca, nhất định đại ca sẽ nói cho cô biết.” Cô biết về Đường Yên ít hơn An Lộ, tuy nhiên việc này không ảnh hưởng đến việc cô tìm hiểu, ai bảo lúc nào đại ca cũng bày ra vẻ mặt lạnh như băng, thanh tâm quả dục nhưng lại âm thầm dày vò bọn họ không ít.

“... A! Vậy thôi.” Khuôn mặt Đường Yên cứng ngắc, cố ý bỏ qua biểu tình quỷ phá của An Du. Trong lòng Đường Yên có chút phát điên, vì sao cô cảm thấy được sự kì lạ trong lời nói của An Du? Có lừa hay không, cô chỉ mới gặp Việt Kỳ hai lần mà thôi, vì sao ánh mắt của mấy người An Du lại kỳ quái như thế? Ánh mắt An Lộ nhìn cô lúc còn ở trong xe đã đủ kì quái rồi, không nghĩ tới An Du cũng nói những lời mờ ám như vậy...

“Vậy thật là đáng tiếc... Phải biết rằng thịt thú biến dị cũng không thể tùy tiện ăn được, tuy rằng trong thân thể dị năng giả có được kháng thể nhưng nếu ăn bậy thì vẫn sẽ bị nhiễm bệnh độc tang thi đấy.” An Du ra về đáng tiếc, rõ ràng là muốn nói nhanh đi hỏi đi, chúng tôi thật sự không để ý đâu!

“...”

Rất nhanh, hai người Đường Yên đã làm xong đồ ăn, sau đó gọi ba người Việt Kỳ lại đây ăn. Việt Kỳ nhìn khuôn mặt như bị táo bón của An Du thì bất giác nhũn mày: “Không thoải mái sao?”

“Không, không có...” Nhìn thấy Việt Kỳ nhìn mình chằm chằm, An Du nhanh chóng lắc đầu, cô cũng không dám nói cho đại ca biết lúc này cô mới lừa gạt Đường Yên, nếu chuyện này bị lộ ra thì kết cục tuyệt đối thảm!

“Đây là thịt thú biến dị, em ăn nhiều một chút, như vậy mới có lợi cho dị năng.” Việt Kỳ nhìn An Du sau đó cầm đĩa gấp cho Đường Yên mấy miếng thịt thú biến dị, ý bảo Đường Yên ăn nhiều một chút. Thứ này không gặp nhiều, trước mắt đại đa số động vật đều bị tang thi hóa, số lượng thú biến dị không tính là nhiều mà thú biến dị có thể ăn được thì lại càng thiếu.

Thấy động tác này của Việt Kỳ, ba người khác trực tiếp hóa đá. Người này thật sự là đại ca máu lạnh vô tính của bọn họ sao? Gặp quỷ rồi! Mấy người còn lại cứng ngắc vươn tay dụi mắt rồi lại dùng sức nháy mắt, muốn xác định thử có phải bọn họ đang nằm mơ hay không.

Không nhìn động tác kì lạ của ba người còn lại, Đường Yên và Việt Kỳ đều ăn rất nhanh, quả thật chất thịt của thú biến dị rất ngon, hương vị cực kì tốt! Sánh ngang với thịt bò thượng đẳng. Trong lòng Đường Yên lại càng thêm tò mò về lai lịch Việt Kỳ, tuy nhiên Đường Yên cũng không vội vã lên tiếng hỏi.

Trong bữa cơm, ba người An Du đều yên lặng nhai nuốt.

Sau khi ăn xong, người gác đêm chính là Việt Kỳ. Đường Yên và An Du ở chung một gian phòng, hai người ngồi dưới đất, dựa vào vách tường. Tận thể, đang ở bên ngoài thì không ai dám ngủ thật sự cả, quá nguy hiểm! Ai biết một giây sau khi mình ngủ say thì có thể bị tang thi cắn đứt cổ hay không? Đường Yên nhắm mắt lại, nghĩ về chuyến đi đến Thanh Hải, không biết nên tìm cơ gì để tách ra khỏi mấy người này đây. Cô không muốn buông tha cho vật tư của nhà họ Lôi ở tòa nhà Thuận Phát, Thanh Hải, nhất định cô phải đến trước bọn Lưu Thẩm Nhã để giành lấy nó mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 48

Đường Yên nằm trên đồng đất ẩm ướt lạnh như băng, hoàn toàn không để ý đến nước bùn dơ bẩn làm cái quần bông của cô ướt sũng, cảm giác rét lạnh thấm từ lòng bàn chân lan dần lên cả người làm cho lông mày Đường Yên nhíu lại, khuôn mặt trần đầy cẩn thận, gắt gao nhìn chăm chăm tang thi bò ở ngay trăm mét phía trước.

Sáng sớm, sương sớm vẫn chưa có tan hoàn toàn, sau khi dọn dẹp thì đoàn người sẵn sàng xuất phát đến thành phố Thanh Hải. Mới vừa tiến vào Thanh Hải thì bọn họ lập tức dừng phải đàn tang thi, lúc gồng Đường Yên cố ý tách ra khỏi nhóm người Việt Kỳ rồi trốn đông trốn tây đến chỗ này, vì không muốn bị tang thi vây quanh nên đành phải nằm rạp ở dưới đất chờ đợi, cô đã giữ tư thế này, không nhúc nhích khoảng nửa giờ rồi.

Nói là đồng đất kỳ thực là những mảnh vụn của các căn nhà sau khi sụp xuống lẫn vào bùn đất nên rất cứng, cho dù có dùng búa sắt của công trường thì cũng không nhất định đập nát được nó. Đường Yên cẩn thận che giấu chính mình bên dưới đồng đất, bàn tay và khuỷu tay chống ở dưới đất bị mảnh vụn cọ xát truyền đến từng trận đau đớn.

Cho dù có đau đớn thì Đường Yên cũng không hề để ý. Xung quanh có không ít tang thi đi lại, tuy nhiên thứ chân chính làm cho trái tim Đường Yên đập mạnh chính là tang thi bò phía trước cô một trăm mét. Thân thể đau đớn vừa đúng lúc làm giảm bớt sự căng thẳng của thân kinh, Đường Yên liếc cánh môi dưới khô ráp, nhẹ nhàng cử động vai cái để giảm bớt sự cứng ngắc của thân thể khi phải giữ nguyên tư thế một thời gian dài đồng thời làm cho máu lưu thông.

Tang thi bò ở trăm mét phía trước phát ra từng trận gào thét, chân giậm giậm mặt đất, cách tang thi bò không xa là một cái xác máu thịt bê bối. Đàn tang thi đang vây quanh cái xác đó, liên tiếp phát ra tiếng gào thét muốn, tang thi bò thì chậm rãi gặm cắn, có vẻ như không đói bụng lắm. Toàn bộ thi thể bị cắn xé chỗ này một miếng, chỗ kia một miếng, bụng bị cắn nát lộ ra nội tạng hôi thối, mùi máu tươi tan ra xung quanh hấp dẫn tang thi ở xa tới.

Đường Yên rất rõ ràng chỉ bằng một người thì không có khả năng đồng thời đối phó với tang thi bò và nhiều tang thi như vậy. Hai mắt tang thi du đãng ửng đỏ, hiển nhiên là đã trải qua biến dị lần đầu, thực lực đã tăng lên không ít, cũng không phải là tang thi bình thường lúc tận thể mới bắt đầu. Tang thi bò biết cách uy hiếp đàn tang thi đang muốn để áp sát vào cướp đoạt thì có thể thấy được là trí tuệ của nó không thấp. Đáy mắt Đường Yên xét qua kinh ngạc, quá nguy hiểm, từ khi nào mà tang thi bò đã trở nên lợi hại như vậy?

Nửa người tang thi bò mục nát lộ ra xương trắng dày đặc làm cho thân thể dầy đặc có vẻ cực kì khủng bố. Trên đỉnh đầu là cặp sừng to dài giống như hai thanh kiếm sắc bén, mắt của nó đỏ kè lòi ra, nửa bên mặt mục rửa hôi thối, lỗ mũi phun phi phi, cái đuôi vung vẩy liên tục làm bụi bặm bay mù mịt. Kích thước của con bò này không có gì thay đổi nhưng nhìn thế nào cũng không giống như là bò bình thường.

Bỗng nhiên tang thi bò ngừng cắn xé, cặp mắt to bự màu đỏ cảnh giác nhìn về bên trái Đường Yên, miệng phát ra tiếng rít gào trầm thấp.

“Có người tới.”

Đường Yên áp sát người xuống, nắm chặt vũ khí sinh hóa trong tay, tinh thần lực nhanh chóng dò xét động tĩnh bốn phía, lúc này cô nghe thấy có giọng nói truyền đến từ phía đầu đường.

“Nghe giọng nói thì hẳn là hai người.”

Giày cao su dẫm lên đồng đất lầy lội trộn lẫn với mảnh vụn phát ra tiếng vang lạo xạo rất nhỏ, dù người tới cực kì cẩn thận nhưng vẫn gây ra tiếng động. Rất cẩn thận! Nếu không có tinh thần lực thì trong lúc nhất thời Đường Yên cũng không có cách nào phát hiện nơi phát ra tiếng vang. Kiếp trước cô là một bộ đội đặc chủng, điều tra, truy tung không phải là việc xa lạ gì với cô nên sau khi tới tận thể giới tận thể này một tháng thì cô đã làm việc này rất thuần thục.

Quả nhiên cảm giác của tang thi bò rất nhạy bén, Đường Yên cẩn thận ẩn núp chờ tang thi bò lựa chọn chủ động tấn công. Lúc này thân thể của tang thi bò giống như một ngọn núi nhỏ rời khỏi cái xác đã bị cắn xé nát nát sau đó vọt qua đầu đường bị phê tích của các tòa nhà đã sụp đổ che khuất. Lúc này hai bóng dáng lộ ra dưới ánh nắng mặt trời nhanh chóng nhảy lên, động tác linh hoạt né tránh tang thi bò đang vọt tới bất bình thình, một chuỗi động tác

được thực hiện rất gọn gàng, thoải mái làm cho người ta thần phục.

Dịch Thao! Dịch Thiến!

Đường Yên kinh ngạc, không phải hai người này đang bảo vệ Hầu Tích Hoa về căn cứ Bạch Hồ sao? Tại sao lại xuất hiện ở Thanh Hải? Không đợi Đường Yên suy nghĩ cẩn thận hai người và dã thú ở phía trước đã bắt đầu chiến đấu.

Đột nhiên tang thi bò đánh úp lại làm cho Dịch Thao Dịch Thiến chấn động, tuy nhiên hai người không kinh hoảng bao mà nhanh nhẹn lách người sang bên cạnh, tránh được tang thi bò đang tấn công trực diện. Dịch Thiến nâng vũ khí sinh hóa lên, nhắm về phía tang thi bò đang xông tới rồi bóp cò, hai phát đạn được bắn ra liên tiếp đều trúng chân trước của tang thi bò.

Bạc đạn như nhanh như tia chớp ghim vào chân trước của tang thi bò lưu lại hai cái lỗ lớn chừng quả đu đủ đang rỉ ra không ít máu. Đột nhiên bị thương khiến tang thi bò cực kì giận dữ, nó há mồm phun lửa về phía Dịch Thiến, chân trước thì có ý định dẫm nát Dịch Thiến, vừa cuồng loạn loại bạo lực. Dịch Thao cũng không cam lòng yếu thế, lập tức rút dao nhọn bên hông ra đâm vào tang thi bò, dao nhọn này là vũ khí do trung tâm nghiên cứu sinh hóa chế tạo, không thể so sánh với vũ khí bình thường được, dao nhọn như mây bay nước chảy lưu loát sinh động trong lòng bàn tay Dịch Thao. Dịch Thao đập hai chân xuống đất để mượn lực rồi phóng về phía trước, dao nhọn đang cắm sâu vào trong đầu tang thi bò truyền đến âm thanh “răng rắc”, sau đó đầu của tang thi bò bị chém thành hai nửa đều nhau.

Dịch Thiến nhẹ nhàng phủi đất đá trên người sau đó ngồi xổm xuống nhặt huyết hạch trong đầu tang thi bò rồi tung hai cái ở trong lòng bàn tay để ước lượng trọng lượng của viên huyết hạch. Dịch Thao nhìn đàn tang thi đang tụ tập ở xung quanh, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười lạnh lùng, nếu ra tay dọn dẹp thì khẳng định tinh hạch và huyết hạch thu được sẽ không ít. So với lúc ban đầu chỉ có trong đầu Thiểm Thực Giả mới xuất hiện tinh hạch thì đến bây giờ trong đầu tang thi bình thường cũng có khả năng có tinh hạch, tất cả đều thay đổi quá nhanh!

Dịch Thao vươn tay ngăn cản động tác của Dịch Thiến, sau đó nhìn phía đồng đất mà Đường Yên đang ẩn nấp, lạnh nhạt nói: “Đi ra!”

“Là tôi! !” Đường Yên chậm rãi đứng dậy, nhìn Dịch Thao, Dịch Thiến, tay thì vẫn không ngừng chém giết tang thi đang vọt tới, máu tươi có sức hấp dẫn khó nói nên lời với tang thi thì huyết hạch và tinh hạch ẩn chứa năng lượng cũng hấp dẫn bọn họ giống vậy. Chẳng qua sau này mới biết chứ lúc trước thì vẫn chưa ai phát hiện tang thi và thú biến dị lại tiến hóa nhanh như vậy. Trong đó điểm quan trọng nhất chính là tang thi và thú biến dị còn ăn cả đồng loại, chính vì nguồn năng lượng đó nên mới khiến chúng nó tiến hóa nhanh như vậy.

“Đường Yên, tại sao cô lại ở chỗ này?” Dịch Thao nghi ngờ nói. Anh ta đánh giá Đường Yên đang đứng chỉ có một mình, anh ta đã điều tra cẩn thận và chắc chắn xung quanh đây không còn người nào khác, tại sao Đường Yên lại xuất hiện một mình tại thành phố Thanh Hải, những người khác bên căn cứ Thanh Long đâu rồi?

“Lời này hẳn là tôi hỏi anh mới đúng, Miêu Trạch nói với tôi là hai người đã bảo vệ Hầu Tích Hoa đến căn cứ Bạch Hồ, bây giờ... Tại sao lại xuất hiện ở Thanh Hải?” Đường Yên chất vấn, chẳng lẽ mục đích của bọn họ cũng là nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 sao? Trừ chuyện này thì cô không thể nghĩ ra được nguyên nhân nào khác.

Nhìn thấy trên mặt Đường Yên hiện lên vẻ sáng tỏ, Dịch Thao thân nhiên nói: “Sau khi thượng tướng Hầu biết được tin tức Húc Kiều đến căn cứ Thanh Long thì đã thực hiện một giao dịch với tôi.” Kỳ thực sau khi bọn họ rời khỏi căn cứ Thanh Long thì thượng tướng Hầu bên kia mới đưa ra giao dịch này, điều kiện giao dịch cực kì hấp dẫn nên cho dù là Dịch Thao cũng khó mà từ chối.

“Giao dịch gì?” Đường Yên hiểu rằng nhất định giao dịch này có liên quan đến việc Dịch Thao, Dịch Thiến xuất hiện tại Thanh Hải. Trong tiểu thuyết có nói tính cách của Dịch Thao rất cứng cỏi, rất khó bị đã động nên cô cực kì tò mò không biết thượng tướng Hầu ở căn cứ Bạch Hồ đã đưa ra giao dịch gì lại khiến cho Dịch Thao không thể từ chối như vậy.

“Lương thực, vũ khí, tinh hạch và chỗ dung thân. Điều kiện của giao dịch là điều tra rõ nguyên nhân của những chuyện kì lạ ở Thanh Hải! Kỳ thực lần này không chỉ có căn cứ Bạch Hồ đang theo dõi Thanh Hải những nơi khác cũng như thế.” Dịch Thao nói, điều kiện này bất kể là ai đều không thể từ chối được, ở tận thế, nắm mấy thứ này trong tay thì có thể ở trên mọi người, nếu chỉ dựa vào anh và Dịch Thiến thì rất khó đạt được tự do. Vốn là lính đánh thuê tự do, bọn họ không muốn bị trói buộc nên chỉ có thể trao đổi, điều kiện thượng tướng Hầu đưa ra rất mê người, lại ở trong phạm vi có thể tiếp nhận lĩnh được nên anh không có lý do gì từ chối cả.

“Chuyện kì lạ ở Thanh Hải?” Đường Yên kinh ngạc, không hiểu nhìn phía Dịch Thao. Hi vọng Dịch Thao có thể đưa ra câu trả lời thuyết phục, cô nhớ ông chỉ đề cập đến nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 ở Thanh Hải chứ không nói gì đến chuyện kì lạ ở Thanh Hải. Chẳng lẽ... Đột nhiên Đường Yên nghĩ đến một khả năng, lúc này cô tức giận đến cả người phát run. Hóa ra từ lúc trước tầng cao của căn cứ Thanh Long đã bắt đầu phòng bị ông, phòng bị trung tâm nghiên cứu sinh hóa. Khó trách ông không lại không biết gì về chuyện lạ ở Thanh Hải. Về mặt Đường Yên cực kì lạnh lùng nhìn Dịch Thao, trong lúc vừa nói chuyện ba người cũng vừa nhanh chóng tiêu diệt tang thi ở chung quanh.

Dưới ánh mặt trời, tinh hạch phát ra các màu sắc sặc sỡ, về mặt của ba người cực kì phức tạp, làm thế nào cũng không thể tin được những tinh hạch đẹp thế này lại có liên quan đến tang thi xấu xí dữ tợn được, không thể không nói thế giới này thật kỳ diệu!

“Bốn căn cứ lớn phát hiện tốc độ tiến hóa của tang thi và thú biến dị quá mức kì quái nên mới muốn truy xét cho ra ngọn nguồn, sau đó bọn họ phát hiện tốc độ tiến hóa của tang thi và thú biến dị ở xung quanh Thanh Hải là nhanh nhất, thực lực cũng mạnh nhất nên mới phái người đến để dò xét việc này, tuy nhiên có vẻ như bị tổn thất không ít người.” Dịch Thao nói khẽ, cau chặt mày nhìn về phía trung tâm thành phố Thanh Hải, là nơi nào đây? Là nơi nào làm cho tang thi và thú biến dị nổi điên...

Về mặt Đường Yên trầm xuống, cẩn thận suy nghĩ về tình huống suốt dọc đoạn đường này. Khó trách cô vẫn luôn cảm thấy Hạ Đình và Hình Liệt Phong đang giấu diếm gì đó, chẳng lẽ nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 là lý do căn cứ đưa ra để làm cho bọn họ nhận nhiệm vụ lần này nhưng

thực tế lại là thu thập tình báo về chuyện ở Thanh Hải, nói như vậy, Lưu Thấm Nhả dám hạ độc thủ với cô và Hạ Đình cũng không phải là chuyện khó hiểu. Đến lúc đó cô ta chỉ cần đổ tất cả cho dị biến ở Thanh Hải thì cho dù là nhà họ Hạ cũng không thể bới móc được. Càng không nói đến ông hoàn toàn không biết về dị biến ở Thanh Hải này... Lần này hai nhà đứng đầu về quân sự và chính trị hợp tác với nhau phần lớn là sợ hãi thực lực của trung tâm nghiên cứu sinh hóa, trung tâm nghiên cứu sinh hóa lại do ông nắm giữ, có lẽ từ lúc nghiên cứu phát triển vũ khí sinh hóa kiểu mới thì hai bên quân sự và chính trị của tầng cao ở căn cứ Thanh Long đã bắt đầu nóng nảy rồi. Bọn họ lắng trung tâm nghiên cứu sinh hóa cứ phát triển theo tốc độ này thì danh tiếng của ông ở căn cứ sẽ không ai bì kịp, một khi ông kêu gọi thì đến lúc đó mọi người trong căn cứ nghe ai thật đúng là khó nói.

“Vây... Hai người có phát hiện gì không?”

Rất nhanh Đường Yên đã khôi phục lại bình tĩnh. Ánh mắt bình tĩnh dừng ở trên người Dịch Thao, nơi này là thành phố Thanh Hải, dọc đường đã xuất hiện Ba Hành Giả, chuột biến dị, cá biến dị... Thậm chí còn xuất hiện dị năng giả hệ độc. Nói không lo lắng thì là gạt người, con đường phía trước lại xa vời vợi, không biết đám người Việt Kỳ như thế nào nữa? Đàn tang thì đột nhiên xuất hiện khiến cô và đám người Việt Kỳ lạc nhau, tuy rằng lúc trước cô luôn luôn tìm cách rời đi nhưng lúc thật sự phải đi thì lại cảm thấy có chút không nỡ.

Ngẫm lại lúc ấy cô hỏi Việt Kỳ đến Thanh Hải có phải là vì nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 hay không thì về mặt Việt Kỳ có gì đó không đúng. Lúc trước cô cũng không cảm thấy có gì lạ nhưng lúc này cẩn thận ngẫm lại liền nhận ra được một số việc khác thường. Đúng là đám người Việt Kỳ đến tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 nhưng không phải nhóm thiết bị mà là một thứ gì đó ở trong tòa nhà, hơn nữa thứ này chính là đầu sỏ gây ra mọi chuyện hỗn loạn này, không biết là cái gì đây?

Đường Yên lắc đầu, cô luôn cảm thấy có cái gì đó đã bị cô bỏ quên... Nhưng rốt cuộc là cái gì đây? Cô đã quên mất thứ quan trọng gì?

“Rất kì lạ, tang thi và thú biến dị xuất hiện xung quanh Thanh Hải không thích hợp. Chúng nó không chỉ có tốc độ mà sức mạnh cũng cực kì kinh người, ngay cả trí tuệ cũng rất cao, chuyện này tuyệt đối không tầm thường! Hơn nữa tang thi ở đây cho dù là tang thi bình thường nhất thì trong đầu vẫn có tinh hạch, cô không thấy chuyện này rất kì quái sao?” Dịch Thao nghiêm túc mở miệng, về mặt nhìn chăm chăm trung tâm thành phố Thanh Hải, anh ta cảm nhận được tất cả đáp án đều ở ngay tại nơi đó.

“Lời anh nói rất đúng.” Đường Yên gật đầu, quả thật tang thi và thú biến dị mà cô gặp ở suốt đoạn đường này có trí tuệ rất cao, rõ ràng đã vượt ra khỏi số liệu mà trung tâm nghiên cứu sinh hóa đã mô phỏng. Số liệu mà trung tâm nghiên cứu sinh hóa đưa ra chính là số liệu về sự tiến hóa của tang thi và thú biến dị trong ít nhất là năm năm nữa mới có được trí tuệ của người ba lăm tuổi, nhưng hôm nay... Chỉ trong nửa năm mà chúng nó đã thông minh không kém gì đứa trẻ tám tuổi, cứ theo đà này thì không cần tới năm năm..

“Anh, có một đàn tang thi với số lượng rất lớn đang tới gần.” Dịch Thiển cau mày, cô ngửi được mùi tanh tưởi đang dần dần tụ lại trong không khí (dị năng hệ phong nè ~, hay chưa, không phải tự nhiên ngửi được đâu nha), có vẻ như tất cả tang thi du dương và thú biến dị đều ngưng ở thành phố Thanh Hải, đây là dấu hiệu rất xấu. Tang thi đều hành động theo bản năng, luôn đi tìm đồ ăn chứ không có ở mãi một chỗ. Thành phố Thanh Hải lại rất tiêu điều, không có khả năng còn người sống sót. Như vậy tại sao tang thi và thú biến dị phải tụ tập ở trong này?

“Rời đi trước đã.” Đường Yên và Dịch Thao nhìn nhau sau đó nhanh chóng quyết định phương hướng rời đi.

Cùng lúc đó, ở một chỗ khác trong thành phố Thanh Hải.

Gương mặt Việt Kỳ cực kì âm trầm lâm xung quanh bị bao phủ bởi một lớp băng dày, mấy người An Lộ cúi đầu, im lặng không nói gì. Trên người đều dính máu đã khô, muốn nói lại thôi nhìn Việt Kỳ lạnh lùng đứng ở chính giữa, toàn thân tản ra sát khí sắc bén.

“An Lộ, không phải tôi đã nhắc cậu trông chừng Yên Nhi sao? Hiện tại người đâu “ Việt Kỳ lạnh như băng, ánh mắt không hề có sức sống nhìn chăm chăm An Lộ, không khí xung quanh dần dần ngưng đọng lại, làm cho mọi người có cảm giác áp bách.

“Em...” An Lộ có miệng nhưng khó mà trả lời, Đường Yên có tay có chân, anh trông chừng thế nào được, đàn tang thi vừa rồi cũng không phải là tang thi bình thường, anh ta cũng không ngờ chỉ vừa quay qua quay lại một lát thì Đường Yên đã biến mất không thấy tăm hơi.

Sắc mặt Việt Kỳ càng ngày càng lạnh lùng, lớp băng xung quanh dần dần vỡ tan, từng luồng khí màu đen từ người Việt Kỳ tản ra bốn phía, khi lớp sương mù màu đen đó đi qua chỗ nào thì bất luận là tang thi hay là phế tích của các tòa nhà đều bị cắn nuốt. Sắc mặt An Du trắng bệch, nhanh chóng chấn ở trước người Lâm Mông.

“Đại ca, anh bình tĩnh một chút, anh bình tĩnh trước đã. Thân thủ Đường Yên không kém, khẳng định là không có việc gì, nhất định là còn ở xung quanh đây, việc cấp bách bây giờ là chúng ta phải chóng tìm được cô ấy mới đúng.” An Du vội vàng nói. Không nghĩ tới có người lại có lá gan lớn như vậy, vậy mà lại để thứ kia ở Thanh Hải, khó trách tang thi và thú biến dị xung quanh Thanh Hải lại tiến hóa nhanh như vậy, nhanh một cách biến thái. Nếu đại ca bùng nổ vào thời điểm này thì không ai đoán được sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

“Đúng vậy, nhất định là cô ấy còn ở xung quanh đây, em lập tức đi tìm” An Lộ ra sức gạt đầu, lần này anh thật sự là bị Đường Yên cho hại thảm rồi! Đại ca thật sự tức giận, ngay cả sức mạnh thần bí luôn che giấu, chưa bao giờ để lộ ra cũng dùng đến. An Lộ không dám nói nhiều đề cầu xin tha thứ, chỉ có nhanh chóng đi tìm Đường Yên để tranh thủ sự khoan dung, anh mới hơn hai mươi tuổi thôi, phụ nữ còn chưa ôm được vài người, anh không muốn chết sớm như vậy đâu.

Việt Kỳ liếc An Lộ một cái, lúc này mới thu lại khí thế của mình, sau đó lấy ra lấy bao tay bằng tơ của tấm băng ra mang vào. Cả người lao về phía trước, Việt Kỳ vừa đi thì hai chân An Lộ mềm nhũn, xụi lơ trên mặt đất, gần ngay cả sức mạnh thần bí kia cũng có thể không chế được nhưng mà như vậy quá dọa người rồi.

“Đồ vô dụng!” An Du quệt miệng, khinh thường nhìn An Lộ đang ngồi bệt ở dưới đất, chật vật không chịu nổi.

Khỏe miệng An Lộ giật giật, hung hăng trừng mắt nhìn An Du: “Anh vô dụng còn em thì có ích. Vậy vừa rồi đại ca tức giận sao không thấy em làm gì, thực lực của đại ca càng ngày càng sâu không lường được, khó trách đám người trong căn cứ lại sợ anh ấy như vậy.”

“Đó là chuyện tất nhiên, cũng không xem thử đại ca là ai?” An Du dùng sức gật đầu, không thèm để ý đến câu nói châm chọc của An Lộ. Lâm Mông đỡ An Lộ dậy sau đó mấy người nhanh chóng đuổi theo bóng dáng của Việt Kỳ.

Mấy bóng đen biến mất để lại một đồng máu thịt hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 48

Đường Yên nằm trên đồng đất ẩm ướt lạnh như băng, hoàn toàn không để ý đến nước bùn dơ bẩn làm cái quần bông của cô ướt sũng, cảm giác rét lạnh thấm từ lòng bàn chân lan dần lên cả người làm cho lông mày Đường Yên nhíu lại, khuôn mặt tràn đầy cẩn thận, gắt gao nhìn chăm chăm tang thi bò ở ngay trăm mét phía trước.

Sáng sớm, sương sớm vẫn chưa có tan hoàn toàn, sau khi dọn dẹp thì đoàn người sẵn sàng xuất phát đến thành phố Thanh Hải. Mới vừa tiến vào Thanh Hải thì bọn họ lập tức dừng phải đàn tang thi, lúc gần Đường Yên cố ý tách ra khỏi nhóm người Việt Kỳ rồi trốn đông trốn tây đến chỗ này, vì không muốn bị tang thi vây quanh nên đành phải nằm rạp ở dưới đất chờ đợi, cô đã giữ tư thế này, không nhúc nhích khoảng nửa giờ rồi.

Nói là đồng đất kỳ thực là những mảnh vụn của các căn nhà sau khi sụp xuống lẫn vào bùn đất nên rất cứng, cho dù có dùng búa sắt của công trường thì cũng không nhất định đập nát được nó. Đường Yên cẩn thận che giấu chính mình bên dưới đồng đất, bàn tay và khuỷu tay chống ở dưới đất bị mảnh vụn cọ xát truyền đến từng trận đau đớn.

Cho dù có đau đớn thì Đường Yên cũng không hề để ý. Xung quanh có không ít tang thi đi lại, tuy nhiên thứ chân chính làm cho trái tim Đường Yên đập mạnh chính là tang thi bò phía trước cô một trăm mét. Thân thể đau đớn vừa đúng lúc làm giảm bớt sự căng thẳng của thần kinh, Đường Yên liếc cánh môi dưới khô ráp, nhẹ nhàng cử động vài cái để giảm bớt sự cứng ngắc của thân thể khi phải giữ nguyên tư thế một thời gian dài đồng thời làm cho máu lưu thông.

Tang thi bò ở trăm mét phía trước phát ra từng trận gào thét, chân giậm giậm mặt đất, cách tang thi bò không xa là một cái xác máu thịt bê bối. Đàn tang thi đang vây quanh cái xác đó, liên tiếp phát ra tiếng gào thét muốn, tang thi bò thì chậm rãi gặm cắn, có vẻ như không đói bụng lắm. Toàn bộ thi thể bị cắn xé chỗ này một miếng, chỗ kia một miếng, bụng bị cắn nát lộ ra nội tạng hôi thối, mùi máu tươi tan ra xung quanh hấp dẫn tang thi ở xa tới.

Đường Yên rất rõ ràng chỉ bằng một người thì không có khả năng đồng thời đối phó với tang thi bò và nhiều tang thi như vậy. Hai mắt tang thi du đãng ửng đỏ, hiển nhiên là đã trải qua biến dị lần đầu, thực lực đã tăng lên không ít, cũng không phải là tang thi bình thường lúc tận thế mới bắt đầu. Tang thi bò biết cách uy hiếp đàn tang thi đang muốn để áp sát vào cướp đoạt thì có thể thấy được là trí tuệ của nó không thấp. Đáy mắt Đường Yên xét qua kinh ngạc, quá nguy hiểm, từ khi nào mà tang thi bò đã trở nên lợi hại như vậy?

Nửa người tang thi bò mục nát lộ ra xương trắng đặc làm cho thân thể dữ tợn có vẻ cực kì khủng bố. Trên đỉnh đầu là cặp sừng to dài giống như hai thanh kiếm sắc bén, mắt của nó đỏ kè lỏi ra, nửa bên mặt mục rữa hôi thối, lỗ mũi phun phì phì, cái đuôi vung vẩy liên tục làm bụi bặm bay mù mịt. Kích thước của con bò này không có gì thay đổi nhưng nhìn thế nào cũng không giống như là bò bình thường.

Bỗng nhiên tang thi bò ngừng cắn xé, cặp mắt to bự màu đỏ cảnh giác nhìn về bên trái Đường Yên, miệng phát ra tiếng rít gào trầm thấp.

“Có người tới.”

Đường Yên áp sát người xuống, nắm chặt vũ khí sinh hóa trong tay, tinh thần lực nhanh chóng dò xét động tĩnh bốn phía, lúc này cô nghe thấy có giọng nói truyền đến từ phía đầu đường.

“Nghe giọng nói thì hẳn là hai người.”

Giày cao su dẫm lên đồng đất lầy lội trộn lẫn với mảnh vụn phát ra tiếng vang lạo xạo rất nhỏ, dù người tới cực kì cẩn thận nhưng vẫn gây ra tiếng động. Rất cẩn thận! Nếu không có tinh thần lực thì trong lúc nhất thời Đường Yên cũng không có cách nào phát hiện nơi phát ra tiếng vang. Kiếp trước cô là một bộ đội đặc chủng, điều tra, truy tung không phải là việc xa lạ gì với cô nên sau khi tới thế giới tận thế này một tháng thì cô đã làm việc này rất thuần thục.

Quả nhiên cảm giác của tang thi bò rất nhạy bén, Đường Yên cẩn thận ẩn núp chờ tang thi bò lựa chọn chủ động tấn công. Lúc này thân thể của tang thi bò giống như một ngọn núi nhỏ rời khỏi cái xác đã bị cắn xé nát nát sau đó vọt qua đầu đường bị phế tích của các tòa nhà đã sụp đổ che khuất. Lúc này hai bóng dáng lộ ra dưới ánh nắng mặt trời nhanh chóng nhảy lên, động tác linh hoạt né tránh tang thi bò đang vọt tới bất bình thình, một chuỗi động tác được thực hiện rất gọn gàng, thoải mái làm cho người ta thán phục.

Dịch Thao! Dịch Thiện!

Đường Yên kinh ngạc, không phải hai người này đang bảo vệ Hắc Tịch Hoa về căn cứ Bạch Hổ sao? Tại sao lại xuất hiện ở Thanh Hải? Không đợi Đường Yên suy nghĩ cẩn thận hai người và dã thú ở phía trước đã bắt đầu chiến đấu.

Đột nhiên tang thi bò đánh úp lại làm cho Dịch Thao Dịch Thiện chấn động, tuy nhiên hai người không kinh hoảng bao mà nhanh nhẹn lách người sang bên cạnh, tránh được tang thi bò đang tấn công trực diện. Dịch Thiện nâng vũ khí sinh hóa lên, nhắm về phía tang thi bò đang xông tới rồi bóp cò, hai phát đạn được bắn ra liên tiếp đều trúng chân trước của tang thi bò.

Bạc đạn như nhanh như tia chớp ghim vào chân trước của tang thi bò lưu lại hai cái lỗ lớn chùng quả đâm đang rỉ ra không ít máu. Đột nhiên bị thương khiến tang thi bò cực kì giận dữ, nó há mồm phun lửa về phía Dịch Thiện, chân trước thì có ý định đâm nát Dịch Thiện, vừa cuồng loạn loại bạo lực. Dịch Thao cũng không cam lòng yếu thế, lập tức rút dao nhọn bên hông ra đâm vào tang thi bò, dao nhọn này là vũ khí do trung tâm nghiên cứu sinh hóa chế tạo, không thể so sánh với vũ khí bình thường được, dao nhọn như mây bay nước chảy lưu loát sinh động trong lòng bàn tay Dịch Thao. Dịch Thao đạp hai chân xuống đất để mượn lực rồi phóng về phía trước, dao nhọn đang cắm sâu vào trong đầu tang thi bò truyền đến âm thanh “răng rắc”, sau đó đầu của tang thi bò bị chém thành hai nửa đều nhau.

Dịch Thiện nhẹ nhàng phủi đất đá trên người sau đó ngồi xổm xuống nhặt huyết hạch trong đầu tang thi bò rồi tung hai cái ở trong lòng bàn tay để ước lượng trọng lượng của viên huyết hạch. Dịch Thao nhìn đàn tang thi đang tụ tập ở xung quanh, khỏe miệng nhếch lên thành nụ cười lạnh lùng, nếu ra tay dọn dẹp thì khẳng định tinh hạch và huyết hạch thu được sẽ không ít. So với lúc ban đầu chỉ có trong đầu Thiêm Thực Giả mới xuất hiện tinh hạch thì đến bây giờ trong đầu tang thi bình thường cũng có khả năng có tinh hạch, tất cả đều thay đổi quá nhanh!

Dịch Thao vươn tay ngăn cản động tác của Dịch Thiện, sau đó nhìn phía đồng đất mà Đường Yên đang ẩn nấp, lạnh nhạt nói: “Đi ra!”

“Là tôi! ” Đường Yên chậm rãi đứng dậy, nhìn Dịch Thao, Dịch Thiện, tay thì vẫn không ngừng chém giết tang thi đang vọt tới, máu tươi có sức hấp dẫn khó nói nên lời với tang thi thì huyết hạch và tinh hạch ẩn chứa năng lượng cũng hấp dẫn bọn họ giống vậy. Chẳng qua sau này mới biết chứ lúc trước thì vẫn chưa ai phát hiện tang thi và thú biến dị lại tiến hóa nhanh như vậy. Trong đó điểm quan trọng nhất chính là tang thi và thú biến dị còn ăn cả đồng loại, chính vì nguồn năng lượng đó nên mới khiến chúng nó tiến hóa nhanh như vậy.

“Đường Yên, tại sao cô lại ở chỗ này?” Dịch Thao nghi ngờ nói. Anh ta đánh giá Đường Yên đang đứng chỉ có một mình, anh ta đã điều tra cẩn thận và chắc chắn xung quanh đây không còn người nào khác, tại sao Đường Yên lại xuất hiện một mình tại thành phố Thanh Hải, những người khác bên căn cứ Thanh Long đâu rồi?

“Lời này hẳn là tôi hỏi anh mới đúng, Miêu Trạch nói với tôi là hai người đã bảo vệ Hắc Tịch Hoa đến căn cứ Bạch Hổ, bây giờ... Tại sao lại xuất hiện ở Thanh Hải?” Đường Yên chất vấn, chẳng lẽ mục đích của bọn họ cũng là nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 sao? Trừ chuyện này thì cô không thể nghĩ ra được nguyên nhân nào khác.

Nhìn thấy trên mặt Đường Yên hiện lên vẻ sáng tỏ, Dịch Thao thân nhiên nói: “Sau khi thượng tướng Hắc biết được tin tức Húc Kiều đến căn cứ Thanh Long thì đã thực hiện một giao dịch với tôi.” Kỳ thực sau khi bọn họ rời khỏi căn cứ Thanh Long thì thượng tướng Hắc bên kia mới đưa ra giao dịch này, điều kiện giao dịch cực kì hấp dẫn nên cho dù là Dịch Thao cũng khó mà từ chối.

“Giao dịch gì?” Đường Yên hiểu rằng nhất định giao dịch này có liên quan đến việc Dịch Thao, Dịch Thiện xuất hiện tại Thanh Hải. Trong tiểu thuyết có nói tính cách của Dịch Thao rất cứng cỏi, rất khó bị đả động nên cô cực kì tò mò không biết thượng tướng Hắc ở căn cứ Bạch Hổ đã đưa ra giao dịch gì lại khiến cho Dịch Thao không thể từ chối như vậy.

“Lương thực, vũ khí, tinh hạch và chỗ dung thân. Điều kiện của giao dịch là điều tra rõ nguyên nhân của những chuyện kì lạ ở Thanh Hải! Kỳ thực lần này không chỉ có căn cứ Bạch Hổ đang theo dõi Thanh Hải những nơi khác cũng như thế.” Dịch Thao nói, điều kiện này bất kể là ai đều không thể từ chối được, ở tận thế, nắm mấy thứ này trong tay thì có thể ở trên mọi người, nếu chỉ dựa vào anh và Dịch Thiện thì rất khó đạt được tự do. Vốn là lính đánh thuê tự do, bọn họ không muốn bị trói buộc nên chỉ có thể trao đổi, điều kiện thượng tướng Hắc đưa ra rất mê người, lại ở trong phạm vi có thể tiếp nhận lĩnh được nên anh không có lý do gì từ chối cả.

“Chuyện kì lạ ở Thanh Hải?” Đường Yên kinh ngạc, không hiểu nhìn phía Dịch Thao. Hi vọng Dịch Thao có thể đưa ra câu trả lời thuyết phục, cô nhớ ông chỉ đề cập đến nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 ở Thanh Hải chứ không nói gì đến chuyện kì lạ ở Thanh Hải. Chẳng lẽ... Đột nhiên Đường Yên nghĩ đến một khả năng, lúc này cô tức giận đến cả người phát run. Hóa ra từ lúc trước tầng cao của căn cứ Thanh Long đã bắt đầu phòng bị ông, phòng bị trung tâm nghiên cứu sinh hóa. Khó trách ông không lại không biết gì về chuyện lạ ở Thanh Hải. Về mặt Đường Yên cực kì lạnh lùng nhìn Dịch Thao, trong lúc vừa nói chuyện ba người cũng vừa nhanh chóng tiêu diệt tang thi ở chung quanh.

Dưới ánh mặt trời, tinh hạch phát ra các màu sắc sặc sỡ, về mặt của ba người cực kì phức tạp, làm thế nào cũng không thể tin được những tinh hạch đẹp đẽ này lại có liên quan đến tang thi xấu xí dữ tợn được, không thể không nói thế giới này thật kỳ diệu!

“Bốn căn cứ lớn phát hiện tốc độ tiến hóa của tang thi và thú biến dị quá mức kì quái nên mới muốn truy xét cho ra ngọn nguồn, sau đó bọn họ phát hiện tốc độ tiến hóa của tang thi và thú biến dị ở xung quanh Thanh Hải là nhanh nhất, thực lực cũng mạnh nhất nên mới phái người đến để dò xét việc này, tuy nhiên có vẻ như bị tổn thất không ít người.” Dịch Thao nói khẽ, cau chặt mày nhìn về phía trung tâm thành phố Thanh Hải, là nơi nào đây? Là nơi nào làm cho tang thi và thú biến dị nổi điên...

Về mặt Đường Yên trầm xuống, cẩn thận suy nghĩ về tình huống suốt dọc đoạn đường này. Khó trách cô vẫn luôn cảm thấy Hạ Đình và Hình Liệt Phong đang giấu diếm gì đó, chẳng lẽ nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 là lý do căn cứ đưa ra để làm cho bọn họ nhận nhiệm vụ lần này nhưng thực tế lại là thu thập tình báo về chuyện ở Thanh Hải, nói như vậy, Lưu Thẩm Nhã dám hạ độc thủ với cô và Hạ Đình cũng không phải là chuyện khó hiểu. Đến lúc đó cô ta chỉ cần đổ tất cả cho dị biến ở Thanh Hải thì cho dù là nhà họ Hạ cũng không thể bói móc được. Càng không nói đến ông hoàn

toàn không biết về dị biến ở Thanh Hải này... Lần này hai nhà đứng đầu về quân sự và chính trị hợp tác với nhau phần lớn là sợ hãi thực lực của trung tâm nghiên cứu sinh hóa, trung tâm nghiên cứu sinh hóa lại do ông nắm giữ, có lẽ từ lúc nghiên cứu phát triển vũ khí sinh hóa kiểu mới thì hai bên quân sự và chính trị của tầng cao ở căn cứ Thanh Long đã bắt đầu nóng nảy rồi. Bọn họ lắng trung tâm nghiên cứu sinh hóa cứ phát triển theo tốc độ này thì danh tiếng của ông ở căn cứ sẽ không ai bì kịp, một khi ông kêu gọi thì đến lúc đó mọi người trong căn cứ nghe ai thật đúng là khó nói.

“Vây... Hai người có phát hiện gì không?”

Rất nhanh Đường Yên đã khôi phục lại bình tĩnh. Ánh mắt bình tĩnh dừng ở trên người Dịch Thao, nơi này là thành phố Thanh Hải, dọc đường đã xuất hiện Ba Hành Giả, chuột biến dị, cá biến dị... Thậm chí còn xuất hiện dị năng giả hệ độc. Nói không lo lắng thì là gạt người, con đường phía trước lại xa vời vợi, không biết đám người Việt Kỳ như thế nào nữa? Đàn tang thì đột nhiên xuất hiện khiến cô và đám người Việt Kỳ lạc nhau, tuy rằng lúc trước cô luôn luôn tìm cách rời đi nhưng lúc thật sự phải đi thì lại cảm thấy có chút không nỡ.

Ngắm lại lúc ấy cô hỏi Việt Kỳ đến Thanh Hải có phải là vì nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 hay không thì về mặt Việt Kỳ có gì đó không đúng. Lúc trước cô cũng không cảm thấy có gì lạ nhưng lúc này cẩn thận ngắm lại liền nhận ra được một số việc khác thường. Đúng là đám người Việt Kỳ đến tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 nhưng không phải nhóm thiết bị mà là một thứ gì đó ở trong tòa nhà, hơn nữa thứ này chính là đầu số gây ra mọi chuyện hỗn loạn này, không biết là cái gì đây?

Đường Yên lắc đầu, cô luôn cảm thấy có cái gì đó đã bị cô bỏ quên... Nhưng rốt cuộc là cái gì đây? Cô đã quên mất thứ quan trọng gì?

“Rất kì lạ, tang thi và thú biến dị xuất hiện xung quanh Thanh Hải không thích hợp. Chúng nó không chỉ có tốc độ mà sức mạnh cũng cực kì kinh người, ngay cả trí tuệ cũng rất cao, chuyện này tuyệt đối không tầm thường! Hơn nữa tang thi ở đây cho dù là tang thi bình thường nhất thì trong đầu vẫn có tính hạch, cô không thấy chuyện này rất kì quái sao?” Dịch Thao nghiêm túc mở miệng, về mặt nhìn chằm chằm trung tâm thành phố Thanh Hải, anh ta cảm nhận được tất cả đáp án đều ở ngay tại nơi đó.

“Lời anh nói rất đúng.” Đường Yên gật đầu, quả thật tang thi và thú biến dị mà cô gặp ở suốt đoạn đường này có trí tuệ rất cao, rõ ràng đã vượt ra khỏi số liệu mà trung tâm nghiên cứu sinh hóa đã mô phỏng. Số liệu mà trung tâm nghiên cứu sinh hóa đưa ra chính là số liệu về sự tiến hóa của tang thi và thú biến dị trong ít nhất là năm năm nữa mới có được trí tuệ của người ba lăm tuổi, nhưng hôm nay... Chỉ trong nửa năm mà chúng nó đã thông minh không kém gì đứa trẻ tám tuổi, cứ theo đà này thì không cần tới năm năm..

“Anh, có một đàn tang thi với số lượng rất lớn đang tới gần.” Dịch Thiển cau mày, cô nghĩ được mùi tanh tươi đang dần dần tụ lại trong không khí (dị năng hệ phong nè ~, hay chưa, không phải tự nhiên nghĩ được đâu nha), có vẻ như tất cả tang thi du dương và thú biến dị đều ngửi đồng ở thành phố Thanh Hải, đây là dấu hiệu rất xấu. Tang thi đều hành động theo bản năng, luôn đi tìm đồ ăn chứ không có ở mãi một chỗ. Thành phố Thanh Hải lại rất tiêu điều, không có khả năng còn người sống sót. Như vậy tại sao tang thi và thú biến dị phải tụ tập ở trong này?

“Rời đi trước đã.” Đường Yên và Dịch Thao nhìn nhau sau đó nhanh chóng quyết định phương hướng rời đi.

Cùng lúc đó, ở một chỗ khác trong thành phố Thanh Hải.

Gương mặt Việt Kỳ cực kì âm trầm lâm xung quanh bị bao phủ bởi một lớp băng dày, mấy người An Lộ cúi đầu, im lặng không nói gì. Trên người đều dính máu đã khô, muốn nói lại thôi nhìn Việt Kỳ lạnh lùng đứng ở chính giữa, toàn thân tản ra sát khí sắc bén.

“An Lộ, không phải tôi đã nhắc cậu trông chừng Yên Nhi sao? Hiện tại người đâu “ Việt Kỳ lạnh như băng, ánh mắt không hề có sức sống nhìn chằm chằm An Lộ, không khí xung quanh dần dần ngưng đọng lại, làm cho mọi người có cảm giác áp bách.

“Em...” An Lộ có miệng nhưng khó mà trả lời, Đường Yên có tay có chân, anh trông chừng thế nào được, đàn tang thi vừa rời đi cũng không phải là tang thi bình thường, anh ta cũng không ngờ chỉ vừa quay qua quay lại một lát thì Đường Yên đã biến mất không thấy tăm hơi.

Sắc mặt Việt Kỳ càng ngày càng lạnh lùng, lớp băng xung quanh dần dần vỡ tan, từng luồng khí màu đen từ người Việt Kỳ tản ra bốn phía, khi lớp sương mù màu đen đó đi qua chỗ nào thì bất luận là tang thi hay là phế tích của các tòa nhà đều bị cắn nuốt. Sắc mặt An Du trắng bệch, nhanh chóng chấn ở trước người Lâm Mông.

“Đại xa, anh bình tĩnh một chút, anh bình tĩnh trước đã. Thân thủ Đường Yên không kém, khẳng định là không có việc gì, nhất định là còn ở xung quanh đây, việc cấp bách bây giờ là chúng ta phải chóng tìm được cô ấy mới đúng.” An Du vội vàng nói. Không nghĩ tới có người lại có lá gan lớn như vậy, vậy mà lại đề thứ kia ở Thanh Hải, khó trách tang thi và thú biến dị xung quanh Thanh Hải lại tiến hóa nhanh như vậy, nhanh một cách biến thái. Nếu đại ca bùng nổ vào thời điểm này thì không ai đoán được sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

“Đúng vậy, nhất định là cô ấy còn ở xung quanh đây, em lập tức đi tìm.” An Lộ ra sức gạt đầu, lần này anh thật sự là bị Đường Yên cho hại thảm rồi! Đại ca thật sự tức giận, ngay cả sức mạnh thần bí luôn che giấu, chưa bao giờ để lộ ra cũng dùng đến. An Lộ không dám nói nhiều đề cầu xin tha thứ, chỉ có nhanh chóng đi tìm Đường Yên để tranh thủ sự khoan dung, anh mới hơn hai mươi tuổi thôi, phụ nữ còn chưa ôm được vài người, anh không muốn chết sớm như vậy đâu.

Việt Kỳ liếc An Lộ một cái, lúc này mới thu lại khí thế của mình, sau đó lấy ra lấy bao tay bằng tơ của tấm băng ra mang vào. Cả người lao về phía trước, Việt Kỳ vừa đi thì hai chân An Lộ mềm nhũn, xụi lơ trên mặt đất, gần ngay cả sức mạnh thần bí kia cũng có thể không chế được nhưng mà như vậy quá dọa người rồi.

“Đồ vô dụng!” An Du quyết miệng, khinh thường nhìn An Lộ đang ngồi bệt ở dưới đất, chật vật không chịu nổi.

Khỏe miệng An Lộ giật giật, hung hăng trừng mắt nhìn An Du: “Anh vô dụng còn em thì có ích. Vây vừa rồi đại ca tức giận sao không thấy em làm gì,

thực lực của đại ca càng ngày càng sâu không lường được, khó trách đám người trong căn cứ lại sợ anh ấy như vậy.”

“Đó là chuyện tất nhiên, cũng không xem thử đại ca là ai?” An Du dùng sức gật đầu, không thèm để ý đến câu nói châm chọc của An Lộ. Lâm Mông đỡ An Lộ dậy sau đó mấy người nhanh chóng đuổi theo bóng dáng của Việt Kỳ.

Mấy bóng đen biến mất để lại một đồng máu thịt hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 50

Tang thi trẻ con hành động rất nhanh nhẹn lại có chút xảo trá, đã có liên tiếp mấy dị năng giả bị trúng kế, Hình Liệt Phong đẩy cặp kính trên sống mũi, trong mắt xẹt qua tính toán nhìn mọi người đang hoảng sợ rồi tiến lên hai bước, lạnh lùng nhìn chằm chằm tang thi trẻ con đang trốn trong tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181.

“Mọi người cẩn thận lui về phía sau, để tôi xử lý nó!” Hình Liệt Phong vẫy tay tạo ra lá chắn tinh thần, mọi người xung quanh nhìn thấy Hình Liệt Phong tình nguyện mạo hiểm ra mặt như vậy thì ào ào lui về phía sau. Cam nguyên lấy Hình Liệt Phong làm chủ, sai đầu đánh đó, một số người thì lấy lòng, có đầu rút cổ đứng ở bên cạnh Lưu Thâm Nhã. Tuy rằng bọn họ đều muốn làm người đứng đầu nhưng cũng phải có mạng mới làm được, trong ở những người đây thì người có thực lực mạnh nhất là Phùng Khải Dương, tuy nhiên vẫn kém hơn Hình Liệt Phong một chút.

Hai mắt Phùng Khải Dương nhìn chằm chằm Lưu Thâm Nhã, không thèm che giấu sự háo sắc trong đó. Lưu Thâm Nhã rất mạnh mẽ, thực lực không hề tầm thường, đặc biệt là lúc đồng tiền thánh thiện lúc chữa trị vừa rồi, trong tích tắc đẩy Lưu Thâm Nhã cực kỳ tao nhã, thật là chọc vào lòng mọi người. So với Lưu Thâm Nhã thì vẻ đẹp của Chu Thiên bên cạnh gã có vẻ dung tục, Chu Thiên đủ đẹp nhưng lại thiếu sự trầm tĩnh, thanh tao, lịch sự.

Lông mày Đỗ Dương hơi nhíu lên, im lặng nhìn hai người đang nói chuyện với nhau. Bối cảnh và lai lịch của Phùng Khải Dương không nhỏ, Lưu Thâm Nhã lại là người rất có dã tâm, nhất định cô ta sẽ không bỏ qua cho cơ hội khó được này. Phùng Khải Dương lại cố ý muốn làm quen nên hai người trò chuyện với nhau rất vui.

Lưu Thâm Nhã cười yếu ớt, thoải mái ứng phó với Phùng Khải Dương nhưng ánh mắt lại đuổi theo Hình Liệt Phong, ánh mắt Đỗ Dương nhìn Lưu Thâm Nhã ngày càng khó coi, gần đây cô ta luôn luôn đề dặt cẩn thận, sợ bị làm khó dễ. Cô ta phải nắm chặt Hình Liệt Phong mới được, tuy nhiên khi từ trong lời nói của Phùng Khải Dương biết được gã đến từ căn cứ Chu Tước, lai lịch lại không nhỏ thì Lưu Thâm Nhã tính toán rất nhanh, cố gắng suy nghĩ làm thế nào để tối đa hóa lợi ích đạt được.

Lưu Thâm Nhã cực kỳ cẩn thận khi dùng tinh thần lực dò xét tang thi trẻ con giáo hoạt đang núp trong hành lang, những người khác không thấy rõ nó là thứ gì nhưng Lưu Thâm Nhã nhìn thấy rất rõ ràng, là tang thi trẻ con có gương mặt xấu xí dữ tợn. Lưu Thâm Nhã che giấu mình cực kỳ tốt. Tốc độ của tang thi trẻ con cực nhanh hơn nữa nó có điều tra được thực lực mạnh yếu của dị năng giả, trong những người ở đây ngoại trừ Hình Liệt Phong thì chỉ có cô ta và Đỗ Dương là có thực lực mạnh nhất, Phùng Khải Dương thì hơi kém hơn một chút nên cô không thể không suy xét đến việc tang thi trẻ con có thể công kích cô ta hay không.

“Liệt Phong, nó đang ở phía dưới thang cuốn ở hàng lang bên trái. Cẩn thận một chút, tốc độ của nó rất nhanh!” Lưu Thâm Nhã lên tiếng nhắc nhở.

Hình Liệt Phong hơi chút đầu, ra hiệu cho những người khác bao vây xung quanh còn mình thì đi thẳng về phía trước.

Thấy Hình Liệt Phong ra tay tàn nhẫn, không lưu tình chút gì trong mắt Đường Yên hiện lên khác thường, không gian cắt, trong nháy mắt lúc tang thi trẻ con tấn công thì Hình Liệt Phong nhanh chóng tạo không gian cắt ở phía trước rồi dùng tinh thần lực khóa tang thi trẻ con, sau đó bình tĩnh giết chết tang thi trẻ con (có thể mấy chế chưa hiểu nên tui giải thích nha, ông này tạo một cái không gian cắt, khóa tang thi sẽ con lại rồi cái không gian cắt đó sẽ cắt tang thi trẻ con thành nhiều mảnh vụn, ai xem truyện tranh thì hình như có mấy bức vẽ nhân vật bị cắt ngang thành nhiều mảnh, cái này tương tự vậy đó), tất cả đều chỉ xảy ra trong chớp mắt. Người sợ cực kỳ sợ hãi khi thấy tang thi trẻ con dễ dàng bị Hình Liệt Phong giết chết, nhất thời, ánh mắt của mọi người khi nhìn Hình Liệt Phong đều mang theo kính sợ.

“Rất biết thu mua lòng người!” Đường Yên thán nhiên nói, không thể phủ nhận quả thật Hình Liệt Phong rất khó làm cho mọi người ghét, tác phong làm việc rất đồng bộ. Chỉ với hành động này thì, không lo sau khi tiến vào tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 mọi người không nghe lời anh ta.

“Từ trước tới nay người nhà họ Hình rất có thiên phú ở phương diện này, mọi người cẩn thận một chút. Sự tình không đơn giản như vậy đâu!” An Lộ nói xong thì quay đầu lại liếc Lâm Mông, hai mắt đầy đặc ý cảnh báo, ra hiệu báo An Du trông chừng Lâm Mông cẩn thận, tránh cho lát nữa tên đàn này lại gây ra chuyện phiền toái. Lần này người được quân khu trung tâm phái tới tra xét dị biến ở Thanh Hải là nhà họ Lưu, từ trước tới nay nhà họ Lưu vẫn không ưa nhà họ Việt luôn khiêm tốn nên ngày thường ở quân khu trung tâm nhà họ Lưu rất hay tìm nhà họ Việt gây sự.

Bình thường đại ca đều mặc kệ bọn họ ngược lại làm cho nhà họ Lưu càng thêm kiêu ngạo. Lần này nếu bị nhà họ Lưu bắt được nhược điểm, nói không chừng sẽ là sẽ xảy ra chuyện nghiêm trọng.

“Người nhà họ Lưu người!” Lâm Tam đột nhiên mở miệng, giọng nói khàn khàn mang theo vẻ kì lạ.

Nghe vậy, Việt Kỳ liếc nhìn hành lang đối diện sau đó kín đáo gật đầu với mấy người An Lộ, bảo bọn họ cẩn thận làm việc. Lần này đến Thanh Hải là quyết định ngẫu nhiên nên không cần thiết trêu chọc người của nhà họ Lưu vào thời điểm này. Người của Nhà họ Lưu có thù tất báo, còn đáng ghét hơn cả ruồi bọ hơn nữa Hình Liệt Phong của nhà họ Hình cũng có ở đây. Lúc ở quân khu trung tâm hai nhà này đã cấu kết làm bậy, nếu thực sự không có liên quan gì thì đến quỷ cũng không tin.

Lưu Thâm Nhã cẩn thận kiểm tra giúp Hình Liệt Phong một lượt, khi nhìn tinh hạch của tang thi trẻ con trong tay, Hình Liệt Phong thì trong mắt lóe lên sắc bén. Lúc cô ta xoay người thì vừa khéo thấy được mấy người Đường Yên đang đứng ở bên ngoài thì ánh mắt chợt lóe lên kinh hoàng rồi biến mất.

Thấy hành tung đã bị bại lộ nên Đường Yên thần nhiên đi tới. Ánh mắt đảo qua đánh giá mấy người bên cạnh Lưu Thâm Nhã, vừa rồi An Lộ đã nói qua về lai lịch và thân phận của mấy người này, Đường Yên đều cảm thấy rất bình thường nhưng khi tầm mắt đảo qua Phùng Khải Dương thì lông mày bất giác nhíu lại. Cô không tích ánh mắt của người này, lạnh lùng mang theo tham lam, mặc dù Phùng Khải Dương tự nhận là che giấu hết sức tốt, cố làm ra vẻ thông dong nhưng vẫn làm cho Đường Yên không thích.

Nhìn mọi người kính sợ Lưu Thâm Nhã, Đường Yên cười lạnh. Thủ đoạn của Lưu Thâm Nhã vẫn như cũ, ngư long hỗn tạp, bên cạnh cô ta loại người gì cũng có. Quả thật là ai đến cũng không từ chối, suốt ngày đánh nhận, cô ta không sợ có ngày bị nhận mổ vào mắt ư?

Không gian cực kì im lặng, khi Giang Ly thấy Đường Yên thì trên mặt hiện lên tươi cười: “Đường Yên, cô đã đến rồi, ngày đó cô không sao chứ?”

Ngày đó ở bến tàu Thanh Ninh xảy ra vụ nổ mạnh nên tất cả mọi người đều tưởng rằng Đường Yên đã bỏ mình nơi đáy sông, làm thức ăn cho cá biển đi rồi, chỉ có Miêu Trạch và Mạnh Lộ vẫn kiên trì, ở trên con đê tìm kiếm một đêm nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Ngày hôm sau khi Hình Liệt Phong nói muốn qua sông đồng thời báo Hạ Đình ra lệnh cho những quân nhân kia hấp dẫn sự chú ý của cá biển đi để cho bọn họ qua sông trước thì nước lấy sự chất vấn mãnh liệt của Hạ Đình, hai bên tranh cãi âm ỉ không ngớt, huyền thiếu chút nữa trở mặt nên cuối cùng vẫn là dùng thuyền chờ đầu qua sông.

Mới vừa tới địa phận Chương Hóa thì không biết tại sao mọi người lại đột nhiên đi vào đàn tang thi. Khi đám người Hạ Đình bị đàn tang thi bao vây, Hình Liệt Phong chẳng những không ra tay, ngược lại còn đứng xem. Lúc Hạ Đình hỗn chiến đẫm máu với đàn tang thi thì Hình Liệt Phong lặng yên mang theo người của bọn họ chạy mất. Lúc đi vẫn không quên ném mấy quả địa lôi, địa lôi nổ rất to, gần như hấp dẫn toàn bộ tang thi ở xung quanh lại đó.

Cho tới bây giờ ký ức của Giang Ly về việc Lưu Thâm Nhã lạnh lùng, tuyệt tình rồi đi vẫn còn mới mẻ. Anh ta che giấu phức tạp trong đáy mắt, vui mừng nhìn Đường Yên bình yên vô sự.

Liếc nhìn Giang Ly, trong mắt Đường Yên dâng lên gọn sóng: “Không có việc gì, Miêu Trạch, Mạnh Lộ như thế nào? Tại sao không đi cùng với anh?”

“Chúng tôi tách nhau ở Chương Hóa, tuy nhiên tôi mới gặp bọn họ ở Thanh Hải cách đây không lâu, bọn họ không có việc gì cả.” Giang Ly cười nói, thực lực của Miêu Trạch và Mạnh Lộ không tầm thường, tính tình lại hợp với anh ta nên từ lúc gặp nhau ở Thanh Hải thì luôn đi cùng nhau nhưng đột nhiên ở Kim Điền Đại Hạ xuất hiện động tĩnh lớn như vậy nên anh ta chạy tới xem trước còn hai người thì ở cổng vào thành phố Thanh Hải chờ Đường Yên, bọn họ luôn tin tưởng Đường Yên không có việc gì, tuy nhiên chưa gặp được người thì chưa yên tâm.

Hai người đang nói chuyện về Miêu Trạch và Mạnh Lộ thì đột nhiên bị một giọng nói thanh thúy cắt đứt: “Giang Ly, tại sao anh lại ở đây?” Trong giọng nói của Lưu Thâm Nhã mang theo vẻ kinh ngạc, nếu như suy nghĩ cẩn thận thì không khó để nhận ra trong lời nói của cô ta lộ ra sự tức giận.

Lưu Thâm Nhã mở miệng dẫn tới sự chú ý của người khác. Đón nhận ánh mắt nghi hoặc Hình Liệt Phong, Lưu Thâm Nhã lập tức cảm thấy giọng điệu của mình không đúng nên vội vàng nói: “Giang Ly, không phải là anh đang ở Chương Hóa sao? Tại sao lại ở cùng với Đường Yên?”

Giang Ly xoay người, thấy người đến là Lưu Thâm Nhã thì ánh mắt hiện lên một chút khinh thường, vẻ mặt lạnh lùng, nói: “Tôi mới đến Thanh Hải không lâu.”

“Anh đến Thanh Hải tại sao không tới tìm em, Hạ Đình đâu rồi? Tại sao lại không đến cùng với anh?” Lúc hỏi thì ánh mắt của Lưu Thâm Nhã thỉnh thoảng quét về phía Đường Yên, ý tứ ám chỉ cực kì rõ ràng, giống như sợ người khác nghe không hiểu.

Tất nhiên Đường Yên cũng nhận thấy được toan tính nhỏ nhỏ đó của Lưu Thâm Nhã cho nên bấu môi chăm chọc, nhủ thầm nói: “Giang Ly, tôi cũng tò mò từ lúc chúng ta tách nhau ra ở bến tàu thì anh đến Thanh Hải như thế nào? Còn đám người Hạ Đình đi đâu rồi?”

Giang Ly ngẩng đầu nhìn Đường Yên sau đó chú ý đến sắc mặt của Lưu Thâm Nhã chỉ trong phút chốc đã trở nên khó coi. Khi nghe lời này của Đường Yên thì Lưu Thâm Nhã đột nhiên nhớ tới lúc trước là cô ta dụ đoàn người Hạ Đình vào đàn tang thi, về sau lại giết dây Hình Liệt Phong bỏ mặc bọn họ, Lưu Thâm Nhã nhìn mọi người xung quanh, nhanh chóng thu lại sát khí trong ánh mắt.

“Tôi còn sống đã đi đến Thanh Hải thật sự phải cảm ơn Lưu tiểu thư, nếu không phải Lưu tiểu thư tốt bụng dụ chúng tôi vào đàn tang thi thì nói không chừng chúng tôi có thể sống đến bây giờ hay không là một vấn đề đấy. Lưu tiểu thư quả thật là Bô Tát, dụ chúng tôi vào đàn tang thi sau đó bỏ mặc.” Giọng nói của Giang Ly lạnh như băng, những câu đó mới nghe qua thì đang khen Lưu Thâm Nhã nhưng tại sao mọi người nghe đều cảm thấy rất chói tai?

Giương mặt Lưu Thâm Nhã lúc xanh lúc trắng, há miệng thở dốc, nói xin lỗi: “Giang Ly, anh hiểu lầm em rồi! Lúc Chương Hóa em thật sự không biết quang quáng trường lại có nhiều tang thi như vậy. Thời điểm mọi người bị đàn tang thi bao vây thì bọn em cũng đụng phải tang thi dê, lúc sau bọn em quay lại thì không thấy mọi người đâu nữa...”

Giọng nói của Lưu Thâm Nhã rất thanh thúy, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, thật sự làm cho mọi người chung quanh tin cô ta bảy, tám phần.

Đường Yên nghiêng đầu, mặc kệ Lưu Thấm Nhã mè nheo khóc chuột, giả từ bỏ.

Giang Ly không phải người ngu, Lưu Thấm Nhã thật sự tưởng rằng mình có thể nắm mọi người trong tay, tùy ý để cô ta xoa tròn bóp méo sao? Giang Ly xuất thân từ bộ đội, năng lực và thực lực đều không thiếu, cho dù chỉ có một mình thì cũng không thiếu nơi để đi, từ lúc rời khỏi căn cứ đầu thì hầu hết các chuyện của Lưu Thấm Nhã đều do Giang Ly giải quyết. Ai ngờ lúc ở Miêu Trại Lưu Thấm Nhã gặp được con cá lớn Hình Liệt Phong thì bắt đầu làm việc quá mức trắng trợn tào bạo làm cho trái tim Giang Ly rét lạnh. Bên cạnh Lưu Thấm Nhã không có Giang Ly bảo vệ thì lúc làm việc luôn bị gò bó, hơn nữa Đỗ Dương bên cạnh Hình Liệt Phong không hoàn toàn tin nhiệm Lưu Thấm Nhã, ngẫu nhiên sẽ bới móc vài câu nên có thể đoán được cuộc sống của Lưu Thấm Nhã cũng không xuôi gió xuôi nước, gió lốc mà lên như trong tiểu thuyết đã viết.

Đỗ Dương nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng mang theo ác ý Giang Ly, lúc ở căn cứ Thanh Long Lưu Thấm Nhã đã đi tìm Giang Ly rất nhiều lần mà những lần đó vừa khéo lại bị Đỗ Dương bắt gặp, trách không được Đỗ Dương luôn không thích Lưu Thấm Nhã. Trong tiểu thuyết, Giang Ly chết ở Miêu Trại nhưng kiếp này thì Giang Ly hoàn toàn không xảy ra chuyện gì hơn nữa Lưu Thấm Nhã muốn dùng dị năng chữa khỏi thì phải tiêu hao tính hạch, thỉnh thoảng thì còn có thể chấp nhận nhưng cứ thế mãi thì trong lòng ai không có vướng mắc. Theo lời của Đỗ Dương thì Lưu Thấm Nhã chẳng qua chỉ là dị năng giả được Hình Liệt Phong mời đến giữa chừng, hao phí tài nguyên cho cô ta như vậy thì sẽ làm những người khác trong đội bất mãn. Đỗ Dương lại là người quản lý đội viên nên đội viên có suy nghĩ gì làm sao anh ta không rõ cho được.

“Đường Yên, Miêu Trạch và Mạnh Lộ đang đến kìa.” Hiện tại Giang Ly không muốn đề ý đến Lưu Thấm Nhã nữa, sau khi rời khỏi căn cứ thì mọi hành động của Lưu Thấm Nhã đều khiến trái tim anh băng giá. Anh không hiểu tại sao lại có người vì quyền thế, ích lợi mà vứt bỏ tính mạng của đồng đội mình? Có lẽ là anh suy nghĩ quá rồi.

Việc Giang Ly khó chịu, Đường Yên có thể hiểu được. Tận thế phóng đại sự ích kỷ, lợi kỷ của con người đến mức tối đa, Lưu Thấm Nhã làm như vậy kỷ thực không có gì không đúng. Vì sống sót mà hy sinh một số người, lạnh lùng tuyệt tình thì không có gì là sai qua. Chẳng qua Lưu Thấm Nhã tính quá sâu, quá mưu mô nên cho rằng tất cả mọi người đều như vậy mà không biết ở tận thế, tình thân, tình bạn, tình yêu mới đáng quý hơn cả.

Miêu Trạch và Mạnh Lộ từ xa xa vọt tới, thấy như vậy đang đứng không tốn hao lông tóc gì thì trên mặt hiện lên vui sướng: “Chị Yên, em biết chị sẽ không có chuyện gì mà.”

“Hai em không có sao chứ!” Khuôn mặt lạnh lùng của Đường Yên nhu hòa hơn, thấy trên người của hai người có không ít vết thương đồng thời vành mắt đen thui thì không khó để nhận ra đoạn đường hai người đã chịu không ít khổ. Tuy nhiên ánh mắt của Miêu Trạch và Mạnh Lộ lại càng thêm cứng cỏi, làm cho Đường Yên yên tâm không ít, cô lấy hai viên thuốc bỏ ra bảo hai người uống.

“Không có việc gì.” Miêu Trạch, Mạnh Lộ gật đầu.

Lưu Thấm Nhã quay đầu đi, nhìn Hình Liệt Phong. Trong mắt hiện lên sự khó hiểu, bọn họ đều không có việc gì, xem ra hẳn là Hạ Đình cũng còn sống. Không được, nhất định không thể để cho những người này còn sống trở về căn cứ Thanh Long được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chương 51

Thấy Giang Ly không trả lời, ánh mắt của Lưu Thấm Nhã rất buồn bực, khóe miệng hơi mím lại, thầm hận Giang Ly không biết suy xét, suốt đoạn đường này nếu không có cô ta âm thầm giúp đỡ thì Giang Ly có thể bình yên sống đến khi tới căn cứ Thanh Long sao? Lúc trước khi bọn họ đi đến căn cứ Thanh Long thì Hình Liệt Phong định chiêu mộ Giang Ly vào trong đội của anh ta. Dù sao bọn họ cùng đi với nhau từ khi ở Miêu Trại nên Giang Ly hiểu rõ năng lực của rất nhiều người trong đội bọn họ.

Ở tận thế, biết được dị năng của người khác đồng nghĩa với biết được nhược điểm của đối phương. Hình Liệt Phong làm việc cẩn thận, tất nhiên là không muốn buông tha cho Giang Ly, thực lực của Giang Ly lại không kém, lực công kích của dị năng giả hệ hỏa lại rất mạnh mẽ, không nghĩ tới Hình Liệt Phong vừa nhắc tới chuyện này thì Giang Ly lập tức từ chối Hình Liệt Phong.

Việc này không khác gì rước họa vào thân, về sau Lưu Thấm Nhã ở chính giữa hòa giải nên mới khiến cho Hình Liệt Phong từ bỏ ý định hạ độc thủ với Giang Ly. Lần này đến Thanh Hải, Lưu Thấm Nhã khuyên Giang Ly đi cùng vì là muốn kéo Giang Ly vào trong đội Hình Liệt Phong, một là vì tăng thêm lợi thế cho bản thân mình, thứ hai là muốn loại bỏ hoàn toàn khả năng Hình Liệt Phong ra tay với Giang Ly. Cô ta đã nghe được bọn Đỗ Dương nói với Hình Liệt Phong nên loại bỏ quả bom hẹn giờ Giang Ly không chỉ một lần.

Cô ta không sợ hãi khi ra tay với Đường Yên và Hạ Đình vì cô ta biết sau chuyến đi Thanh Hải này thì Hình Liệt Phong sẽ ra tay đoạt quyền ở căn cứ Thanh Long. Bác sĩ Đường không biết tốt xấu từ chối cảnh trạm nhà họ Hình đưa ra thì sớm hay muộn trung tâm nghiên cứu sinh hóa cũng sẽ bị hủy ở trong tay anh ta. Vì vậy sớm loại bỏ Đường Yên và Hạ Đình đối với kế hoạch nhà họ Hình ngày sau chỉ trăm lợi mà không có một hại. Cho nên cho dù trong đội có nhiều người không ủng hộ việc cô ra tay thì Hình Liệt Phong luôn ra mặt thay cô bịt miệng của những người này lại.

Về mặt Lưu Thấm Nhã oán hận đảo qua Đường Yên. Dựa vào cái gì mà bên cạnh Đường Yên toàn những người đối xử thật tâm thật ý với cô ta? Ngay cả Giang Ly cũng rời khỏi cô ta, nghĩ đến đây, tâm tư của Lưu Thấm Nhã phập phồng, trong cổ họng không khỏi dâng lên mùi vị ngai ngái, cô ta cố gắng

đề xuống rồi hỏi Giang Ly: “Giang Ly, tại sao lại không thấy Hạ Đình?”

Vừa mới nói xong thì có mấy con gió lướt qua sau đó có mấy bóng dáng đi đến trước mặt mọi người.

“Thế nào, cô nhớ tôi như vậy nếu tôi không đến chẳng phải là sẽ làm cô đau lòng sao?” Tư thế của Hạ Đình oai hùng hiên ngang, mặc bộ quân trang màu xanh lá cây đậm, tóc ngắn ngang vai lộ ra khuôn mặt khí khái nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng, thoải mái. Thân hình đầy đặn ở dưới lớp quân trang có một hương vị riêng làm cho mọi người nhất thời bị hoa mắt.

“Hạ Đình!” Lưu Thâm Nhã nghẹn lời, bị lời nói lạnh lùng, châm chọc của Hạ Đình dọa tới mức sợ không nhẹ.

Hạ Đình nhú mồm, liếc Lưu Thâm Nhã một cái sau đó nhìn quét một vòng, dừng lại ở trên người Hình Liệt Phong, Phùng Khải Dương một lát sau đó đặt súng tự động do trung tâm nghiên cứu sinh hóa chế tạo ra lên vai, nhắm vào Hình Liệt Phong, mạnh mẽ bóp cò súng.

“Pằng...”

Bạc đạn vọt ra với tốc độ cực nhanh, Hình Liệt Phong từ từ nhắm hai mắt, gò má bị viên đạn sượt qua, mấy sợi tóc bên mang tai cũng bị đạn cắt đứt, từ từ rơi xuống mất đất! “pằngpằng” “Phía sau khoảng năm mươi mét có hai tên tang thi ngã xuống

Sự tình chỉ xảy ra trong vài giây ngắn ngủi, đợi đến khi mọi người lấy lại tinh thần giờ thì sự đã rồi. Đám người Đỗ Dương Đỗ Mộng ào ào lấy vũ khí ra, nhắm vào Hạ Đình, lạnh giọng chất vấn: “Hạ Đình, cô có ý gì?”

Hạ Đình cười thản nhiên, không nhanh không chậm nói: “Chào hỏi thôi, ở bến tàu Thanh Ninh và Chương Hóa mấy người đều tặng cho tôi lễ vật long trọng như vậy không phải tôi nên thay nhà họ Hạ cảm ơn nhà họ Hình sao? Đồng thời cũng nhờ mọi người chuyển lời đến ông Hình, nhà họ Hạ không trèo lên nổi cây cao nhà họ Hình vì vậy nên hủy bỏ hôn sự của hai nhà Hình, Hạ thôi!”

Nhiều lần bị người ta hăm hại, nếu Hạ Đình có thể nhịn được thì cô sẽ không gọi là Hạ Đình nữa. Trải qua lần này thì cô xem như hoàn toàn rõ ràng rồi, Hình Liệt Phong đang muốn mượn tay cô để cướp quyền khống chế căn cứ của nhà họ Hạ. Trước kia, ba đã từng nhắc nhở cô tuy nhiên khi đó cô không để ở trong lòng. Bây giờ bình tĩnh suy nghĩ lại thì Hình Liệt Phong cực kì xuất sắc, không có người phụ nữ nào không động tâm với anh ta nhưng chuyện này không có nghĩa là cô ngu ngốc!

“Hạ Đình, tôi nghĩ giữ chúng ta có chút hiểu lầm, việc này chờ chúng ta về căn cứ rồi bàn lại. Việc cấp bách bây giờ là nên thảo luận làm như thế nào để tiến vào tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181, cô thấy có đúng không?” Hình Liệt Phong không nóng không lạnh đẩy gọng kính trên sống mũi nói, anh ta mượn đôi kính kia để che giấu sự thâm trầm và tối tâm cùng với sát khí đang lóe lên trong đáy mắt làm cho người ta sợ hãi. Lời nói của Hạ Đình có khả năng sẽ phá vỡ kế hoạch mà nhà họ Hình đã tỉ mỉ xây dựng trong nửa năm qua, người yêu thích nắm mọi thứ trong tay như Hình Liệt Phong nhất định sẽ không cho phép xuất hiện ngoại lệ này.

Hạ Đình nhún vai, xem như đồng ý với lời nói của Hình Liệt Phong.

Ở bên cạnh, Phùng Khải Dương ôm Chu Thiển, đôi tay không an phận lên xuống trên người Chu Thiển nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm Đường Yên, tầm mắt dâm tà, tham lam làm cho mọi người chán ghét. Chu Thiển trong lòng Phùng Khải Dương cúi đầu, trong mắt tràn đầy tức giận, tuy nhiên trên mặt vẫn treo một nụ cười lấy lòng như trước, hòa theo động tác của Phùng Khải Dương.

Đúng lúc này, người được phái đi dò đường đỡ một dị năng giả bị thương nặng đi tới: “Đội trưởng Hình, bên trong tòa nhà có không ít tang thi biến dị và thú biến dị, thực lực rất mạnh.” Dứt lời thì người đó kín đáo trao đổi bằng mắt với Lưu Thâm Nhã rồi gật nhẹ làm cho mọi người không thể nhận ra.

“Cái gì?” Hình Liệt Phong kinh ngạc, ngồi xổm xuống nhìn dị năng giả bị thương nặng.

“Nhìn vết thương thì giống như bị thú biến dị linh trường tập kích, anh lui về sau một chút để tôi chữa trị cho anh ta.” Lưu Thâm Nhã tiến lên, ngồi xổm xuống xem xét vết thương của dị năng giả đó.

Phùng Khải Dương chen lên trước kia, ánh mắt tối tăm nhìn dị năng giả bị thương nặng không rõ sống chết nằm trên mặt đất, người nọ là bên dị năng giả bên gã. Lần này gã không mang theo nhiều người, thật vất vả mới đến được thành phố Thanh Hải nên không muốn tay không mà về, gã ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Thâm Nhã: “Lưu tiểu thư, xin cô nhất định phải cứu cậu ta!”

Lưu Thâm Nhã cẩn thận xem xét vết thương, bụng, lưng, đùi... Từ trên xuống dưới không có mấy chỗ hoàn hảo, có vài vết thương sâu thấy cả xương, lục phủ ngũ tạng bị đập nát. Nếu là người bình thường thì chỉ sợ là đã chết từ lâu rồi.

Người này có thể kéo dài hơi thở đến bây giờ là do trước đó đã có dị năng giả hệ thủy dùng dị năng để giảm bớt đau đớn cho anh ta. Bây giờ Lưu Thâm Nhã không thể tùy tiện sử dụng dị năng chữa khỏi vì mỗi lần sử dụng dị năng chữa khỏi thì thân thể đều bị tổn thương không ít, số lần sử dụng mỗi ngày cũng có hạn chế, nếu vượt qua số đó thì hiệu quả chữa khỏi cực kì chậm, may mà cô ta là dị năng giả hệ thủy, tính chất ôn hòa có thể hỗ trợ thêm có dị năng chữa khỏi nếu không thì chỗ thiếu sót trong dị năng chữa khỏi của cô ta rất khó che giấu.

Lưu Thâm Nhã ngẩng đầu nhìn Đường Yên đang đứng ở bên cạnh, trong mắt mang theo khẩn cầu, nói: “Vết thương của anh ta quá nặng, mất máu rất nhiều, dị năng chữa khỏi chỉ có thể chữa được miệng vết thương nhưng lại không có tác dụng gì với mất máu. Nghe nói bác sĩ Đường có nghiên cứu chế tạo một loại thuốc cầm máu, không chỉ có tác dụng chữa trị mà còn có thể bù lại được lượng máu trong cơ thể. Mọi người trong căn cứ đều biết bác sĩ Đường thương Yên Nhi nhất, như vậy chắc trên người Yên Nhi có không thuốc cầm máu này đúng không? Không biết Yên Nhi có đồng ý bỏ ra thứ mình yêu thích hay không?”

Lưu Thâm Nhã vừa nói xong thì mọi người đều dùng ánh mắt khẩn thiết nhìn chằm chằm Đường Yên đồng thời nhớ tới lúc này Đường Yên đã cho Miêu Trạch và Mạnh Lộ một viên thuốc bổ huyết, nói vậy trên người Đường Yên hẳn là không thiếu thứ này. Tận thể bị thương là việc nhỏ, các thiết bị và dược phẩm chữa bệnh lại thiếu thốn, lúc này nghe được trên tay Đường Yên có đồ tốt thì nhất thời có nhiều người nổi lên lòng tham.

Đường Yên bình tĩnh nhìn Lưu Thâm Nhã, cô cảm thấy chắc chắn mọi chuyện không đơn giản như vậy. Lúc bị tang thì chuột đánh lên ở quốc lộ 107 thì cô đã lấy thuốc cầm máu ra, khi đó cũng không thấy Lưu Thâm Nhã kích động như vậy. Rốt cuộc là vì sao? Đây cô lên đầu sóng ngọn gió thì Lưu Thâm Nhã có được lợi gì? Quả thật trên người cô có không ít thuốc bổ huyết nhưng chỉ với thứ này thì vẫn chưa đủ làm cho Lưu Thâm Nhã nhớ thương được.

“Quả thật trên người tôi có thuốc bổ huyết do ông chế tạo, tuy nhiên như vậy sao?” Đường Yên nhàn nhạt nói, lấy ra một cái bình sứ trắng nhẹ nhàng vẩy vẩy ở trong lòng bàn tay: “Hơn nữa, thuốc bổ huyết lại không cứu được mạng người, cô có dị năng giả chữa khỏi lại không cần mà mơ ước thuốc bổ huyết của tôi làm cái gì? Hay là dị năng chữa khỏi của cô không dùng được...”

Những lời này của Đường Yên không chỉ làm cho Lưu Thâm Nhã biến sắc mà ngay cả đám người Hình Liệt Phong cũng gấp gáp đến xoay quanh, nhìn chằm chằm Lưu Thâm Nhã. Nếu không có dị năng chữa khỏi thì chẳng qua Lưu Thâm Nhã cũng chỉ là một dị năng giả bình thường, như vậy giá trị của cô ta sẽ thấp đi rất nhiều.

Chu Thiển lắc lắc eo thon nhỏ, ôm tay Phùng Khải Dương cười duyên, nói: “Dị năng chữa khỏi quá mức nghịch thiên, nếu có chuyện gì xảy ra thì cũng không phải là kì quái. Tôi thấy sắc mặt của Lưu tiểu thư tái nhợt, bước chân thì lảo đảo, chắc là thiếu máu đúng không?” Chu Thiển là bác sĩ, tuy rằng không thức tỉnh dị năng tuy nhiên chỉ cần dựa vào cái danh bác sĩ và gương mặt xinh đẹp nên cô ta vẫn sống rất tốt ở tận thế.

Từ lúc Phùng Khải Dương gặp Lưu Thâm Nhã thì ánh mắt của Phùng Khải Dương luôn rơi trên người Lưu Thâm Nhã. Chu Thiển đã theo Phùng Khải Dương hơn nửa năm, làm sao có thể không rõ chút tâm tư này của Phùng Khải Dương được. Cô ta không thể hành động quá trắng trợn với Lưu Thâm Nhã tuy nhiên hành động bỏ đá xuống giếng này thì không sao cả.

Chu Thiển vừa lên tiếng thì sắc mặt của đám người Hình Liệt Phong trở nên cực kì nghiêm túc. Đường Yên vỗ tay ở trong lòng, âm thầm khen ngợi Chu Thiển, lúc ánh mắt lướt qua Chu Thiển thì trên mặt hiện lên nụ cười. Trong tiểu thuyết, Chu Thiển này là nữ phụ có số mạng tốt nhất, về sau theo Hình Liệt Phong, bày mưu tính kế cho Hình Liệt Phong. Có khi ngay cả Lưu Thâm Nhã cũng phải nể cô ta ba phần, cô ta là thầy thuốc nên sau khi bác sĩ Đường qua đời thì mình cô ta độc diễn. Chu Thiển đã nghiên cứu chế tạo không các loại thuốc mới, hơn nữa tâm cơ thủ đoạn của Chu Thiển cũng không ít nên nghiêm nhiên cân sức ngang tài với Lưu Thâm Nhã.

Trong tiểu thuyết, sau khi Hình Liệt Phong đoạt quyền thì Chu Thiển mới xuất hiện ở trong căn cứ. Không nghĩ tới lần này lại xuất hiện sớm, quả nhiên con bướm bướm là cô đã gây ra sóng gió không nhỏ. Cô rất tò mò nếu như bên cạnh Hình Liệt Phong không có Lưu Thâm Nhã toàn năng, có dị năng chữa khỏi giúp đỡ hay không có Chu Thiển hỗ trợ về mặt y dược thì Hình Liệt Phong còn có thể đi lên đến đỉnh được hay không? Và nếu như Hình Liệt Phong không cách nào đứng ở trên đỉnh thì Lưu Thâm Nhã còn có thể xuôi gió xuôi nước như vậy được hay không?

“Thâm Nhã, chuyện này là thật sao?” Hình Liệt Phong lên tiếng dò hỏi.

Sắc mặt Lưu Thâm Nhã cứng đờ, oán hận trừng mắt nhìn Chu Thiển, ngầm bức người phụ nữ này không có việc gì lại đi sinh sự nhưng bên ngoài cô ta vẫn cười khê nói: “Em không sao, chẳng qua do vết thương của anh ta quá nặng lại mất máu quá nhiều nên cho dù em có dùng dị năng chữa khỏi thì cũng không có cách nào làm cho anh ta bình yên vô sự được nên mới xin thuốc bổ huyết từ chỗ Yên Nhi, nếu có nó thì việc chữa trị sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều, khiến cho mọi người lo lắng rồi, là Thâm Nhã có lỗi.”

Nói xong trong lòng bàn tay của cô ta hiện lên một luồng năng lượng màu xanh, Lưu Thâm Nhã nhẹ nhàng đặt tay lên trên ngực dị năng giả kia, luồng năng lượng màu xanh đỏ từ từ thâm nhập vào trong thân thể dị năng giả rồi tản ra thành từng vầng sáng, vầng sáng qua đi vết thương nào thì chỗ đó không còn chảy máu nữa, mấy vết thương sâu thấy xương cũng chậm rãi liền lại sau đó kéo da non.

Chữa trị xong xuôi, Lưu Thâm Nhã thu tay lại, cố gắng đè nén cảm giác ngại ngái đang không ngừng dâng lên cuộn cuộn trong cổ họng sau đó cô ta nhìn Đường Yên và Chu Thiển bằng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo rồi vội vàng khởi động dị năng hệ thủy để giảm bớt đau đớn trong cơ thể. Mỗi lần sử dụng dị năng chữa khỏi thì cả người cô ta đều sẽ truyền đến cảm giác đau đớn tận tủy xương cốt, ngũ tạng lục phủ giống như bị lửa đốt cháy. Lưu Thâm Nhã không dám nói chuyện này cho người khác, trong lòng lại càng sợ hãi cảm địa Miêu Trạch. Tâm mắt cô ta đảo qua cổ tay Đường Yên, thầm nghĩ nếu có được vòng bạch ngọc của Đường Yên thì thiếu sót của dị năng chữa khỏi này sẽ được giải quyết, cô ta nên lên kế hoạch kĩ càng mới được.

Lần trước Đường Yên ngã xuống đáy sông nhưng không chết, điều này làm cho Lưu Thâm Nhã càng thêm thèm muốn vòng bạch ngọc. Nếu như suy đoán của cô ta là đúng thì nhất định Đường Yên đang nắm giữ không gian trong tay. Ngoại trừ khả năng này thì Lưu Thâm Nhã không thể nghĩ ra được lí do nào khác có thể giúp Đường Yên sống tới bây giờ? Nghĩ đến đây, ánh mắt Lưu Thâm Nhã nhìn Đường Yên càng thêm sốt ruột.

“Được rồi, nhưng mà anh ta mất máu quá nhiều, có thể sống sót hay không thì tôi không dám nắm chắc.” Lưu Thâm Nhã nói xong, thỉnh thoảng tầm mắt lại rơi trên người Đường Yên.

Nhìn dáng vẻ này của Lưu Thâm Nhã thì làm sao Phùng Khải Dương có thể không rõ. Gã buông Chu Thiển ra, đi về phía Đường Yên: “Đường tiểu thư, cô thấy tôi dùng năm viên tinh hạch để đổi lấy một viên thuốc cầm máu thì như thế nào?” Dị năng giả gã mang đến không nhiều lắm, nếu như chết vài người thì đến lúc tranh đoạt thứ kia sợ rằng rất khó chiếm được ưu thế nên gã lấy năm viên tinh hạch ở chỗ Chu Thiển định đổi lấy thuốc cầm máu ở chỗ Đường Yên.

Dị năng giả chỉ có thể hấp thu tinh hạch đồng loại còn những tinh hạch khác có giữ lại thì cũng vô dụng. Hành động này của Phùng Khải Dương làm cho dị năng giả bên cạnh gã cực kì kính nể, cho dù bây giờ trong đầu tang thì bình thường đều có tinh hạch nhưng vẫn cung không đủ cầu như trước. Dị năng giả cấp thấp sẽ không có yêu cầu gì với cấp độ và phẩm chất của tinh hạch, chỉ cần là tinh hạch đồng loại thì đều có thể hấp thu được.

Chỉ có dị năng giả sau cấp năm mới có yêu cầu với cấp độ và phẩm chất của tinh hạch. Dị năng giả cấp cao hấp thu tinh hạch cấp thấp thì không đạt được bao nhiêu năng lượng, cho dù có hấp thu thì cũng không có nhiều tác dụng lắm. Tuy nhiên hiện tại đa số dị năng giả đều chưa vượt qua được cánh cửa cấp năm cho nên những người biết chuyện này không nhiều vì vậy hành động này của Phùng Khải Dương được dị năng giả chung quanh tán thưởng, dị năng giả bị thương nặng nằm trên mặt đất càng cảm động đến rơi nước mắt.

Đường Yên tiếp nhận tinh hạch, không từ chối hảo ý của Phùng Khải Dương. Cỗ mở nắp bình, đổ ra một viên thuốc bổ huyết đưa cho Phùng Khải Dương. Mùi thuốc nhàn nhạt làm cho mọi người xung quanh như hồ rình mồi. Nhìn ánh mắt đỏ kè tham lam của mấy người này, Đường Yên khinh thường lườm Lưu Thâm Nhã một cái, vẫy tay tạo nên một cánh tay bằng lõi điện từ trên trời bổ thẳng xuống, tạo nên một cái hố to sâu năm sáu mét trên mặt đất.

“Thế nào, muốn ra tay đoạt sao?”

Miêu Trạch và Mạnh Lộ đều thể hiện dị năng của mình, Giang Ly cũng đi qua đó. An Lộ chậm rì rì đi tới, nhìn đám người đó một lần sau đó ánh mắt dừng ở trên người Hình Liệt Phong: “Hình thiếu, đã lâu không gặp!”

Nhìn An Lộ đi tới, đồng tử của Hình Liệt Phong co rụt lại, cảnh giác nhìn về phía sau An Lộ, sau đó khôi phục bình thường: “An Lộ, tại sao không thấy Việt Kỳ? Không ngờ các anh cũng tới Thanh Hải đấy.”

An Lộ nhún vai, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Hình thiếu và người nhà họ Lưu đều đến đây nên chúng tôi cũng muốn đến xem náo nhiệt. Đường Yên, cô thấy tôi nói có đúng không?”

An Lộ lộ diện mục đích là để làm chỗ dựa cho Đường Yên. Phùng Khải Dương cười mỉa hai tiếng, tiến lên vỗ vỗ vai An Lộ, nói: “An thiếu, anh cũng tới à, không thể tưởng được hôm nay mọi người lại có hứng thú như vậy, đều đến Thanh Hải cả.” Dứt lời giả không quên chép miệng nhìn về phía hành lang cạnh đó.

“Đừng vậy!” An Lộ cũng không hất tay Phùng Khải Dương ở trên vai mình ra, tầm mắt anh ta còn bận nhìn chăm chăm người đàn ông đang đi tới: “Lưu thiếu mới là người không bỏ được đây, thời gian này không gặp tôi còn tưởng rằng Lưu thiếu thẹn thùng cơ.”

“Anh không nói lời nào thì không ai bảo anh câm đâu.” Lưu Hân Vũ trừng mắt nhìn An Lộ, ánh mắt giao nhau với Hình Liệt Phong sau đó đi thẳng về phía Việt Kỳ.

Về mặt của Lưu Thâm Nhã âm trầm, nhìn chăm chăm những người đột nhiên xuất hiện này. Đỗ Dương thấy vẻ mặt Lưu Thâm Nhã không thích hợp thì lên tiếng giới thiệu về thân phận của mấy người này. Hai mắt anh ta nhìn chăm chăm sắc mặt Lưu Thâm Nhã, khi nhìn thấy ánh mắt của Lưu Thâm Nhã theo sát Lưu Hân Vũ thì đáy lòng trào lên cảm giác tức giận tuy nhiên rất nhanh đã bị anh ta ép xuống.

Đường Yên im lặng nghe mấy người này nói chuyện, sắc mặt không đổi tuy nhiên đáy lòng lại càng nghi ngờ. Phía sau Hình Liệt Phong là nhà họ Hình, ở quần khu trung tâm cũng có coi như không tầm thường, Lưu Hân Vũ là trưởng tôn nhà họ Lưu, địa vị cũng không đơn giản nhưng người này lại rất kiêng kỵ Việt Kỳ, vì sao trong tiểu thuyết lại chưa từng nhắc tới Việt Kỳ?

Đột nhiên có vài dị năng giả từ trong hành lang chạy ra, bọn họ đều bị thương không nhẹ, từ miệng vết thương thì không khó để nhìn ra là tương tự với dị năng giả bị thương nặng lúc trước. Bọn họ gặp phải thú biến dị. Tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 nằm ở trung tâm thành phố Thanh Hải, xa biên và rừng rậm, vì sao trong tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 lại có thú biến dị linh trưởng? Chuyện này rất không khoa học!

“Tôi sẽ không nhúng tay vào chuyện ở Thanh Hải.” Việt Kỳ lạnh nhạt nói.

Nghe được Việt Kỳ nói như vậy, Lưu Hân Vũ và Hình Liệt Phong đều thờ dài nhẹ nhõm, nếu Việt Kỳ thật sự muốn nhúng tay vào thì bọn họ cũng chẳng biết ngăn cản như thế nào. Lưu Hân Vũ đại diện cho quần khu trung tâm tiến đến Thanh Hải điều tra dị biến, mục đích là những đồ vật được cất giấu trong tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 kia. Hình Liệt Phong trên danh nghĩa là nhóm thiết bị trong tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 ở thành phố Thanh Hải, còn mục đích thực sự là cái gì thì không ai biết cả. Tuy nhiên rất hiển nhiên là bọn họ đều không hy vọng Việt Kỳ nhúng tay vào.

Mọi người không biết Việt Kỳ là loại người nào, lai lịch ra sao nhưng hai người bọn họ, một là người thừa kế nhà họ Hình, một cái trưởng tôn nhà họ Lưu, tất nhiên là biết nhiều thứ mà người ta không biết. Nhà họ Việt chính là dòng họ lớn từ thời xa xưa, ngoại trừ mấy gia tộc lớn thì rất ít có người biết có sự tồn tại của nhà họ Việt.

“Có chuyện gì?” Lưu Hân Vũ nhìn dị năng giả đang chật vật chạy trốn, mày nhíu lại.

“Gặp phải tập kích.” Hình Liệt Phong thần nhiên nói. Hỏi Lưu Thâm Nhã đang chữa trị cho mấy người này: “Thâm Nhã, như thế nào rồi?”

“Bị thương giống người vừa rồi, là linh trưởng biến dị, thực lực không dưới cấp bốn.” Lưu Thâm Nhã nghiêm túc nói sau đó liếc nhìn Đường Yên, khi nhìn thấy Đường Yên lấy thuốc cầm máu ra thì vẻ mặt Lưu Thâm Nhã rất kì quái nhìn chăm chăm cô tay Đường Yên, vòng bạch ngọc... Cô ta nhất định phải có được vòng bạch ngọc!

“Thực lực không dưới cấp bốn?” Lưu Hân Vũ kinh ngạc, ánh mắt bất ngờ đảo qua Lưu Thâm Nhã, sau đó mắt trợn trừng, ông già bên cạnh nhìn thấy Lưu Hân Vũ luống cuống như thế thì ho nhẹ hai tiếng. Ánh mắt của ông già đó đục ngầu, cũng nhìn chăm chăm Lưu Thâm Nhã, vẻ mặt có chút kích động.

“Ừ!” Lưu Thâm Nhã gật đầu, khó hiểu liếc nhìn Lưu Hân Vũ và ông già đó. Có cái gì không đúng sao? Cô ta nhanh chóng liếc nhìn chính mình một lần, rõ ràng là không có chỗ nào kì lạ mà.

“Trước tiên xử lý chuyện này đã, việc đó sau này sẽ điều tra kĩ.” Ông già kia nhỏ giọng nhắc nhở Lưu Hân Vũ phải chú ý đến chuyện quan trọng hơn.

Lưu Hân Vũ hơi gật đầu, tuy nhiên ánh mắt vẫn nhìn Lưu Thấm Nhã chăm chăm như trước làm cho Hình Liệt Phong đứng ở một bên có chút không kiên nhẫn: “Hân Vũ...”

“Linh trường biến dị, chẳng lẽ là từ vườn bách thú của thành phố Thanh Hải sao?” An Du ngẩng đầu nhìn tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 cao vút như chạm đến mây kia, không còn phồn hoa như trước mà lộ ra sự tiêu điều, hiu quạnh.

“Thú biến dị có vú bình thường đã khó giải quyết rồi, bây giờ còn gặp phải linh trường biến dị thì chẳng phải là phiền toái hơn sao?” Động vật linh trường có trí tuệ cao hơn những động vật khác, bởi vì thứ kia đang ở Thanh Hải nên đại đa số động vật ở đây đều có trí tuệ, lần này phiền toái lớn rồi!

“Kỳ thực tôi có một biện pháp.” Lưu Thấm Nhã nói khẽ, nói xong thì tầm mắt nhìn chăm chăm Đường Yên, khóe miệng hơi cong lên mang theo một chút mưu mô.

“Cách gì?” Mọi người hỏi.

“Thuần thú sư!” Lưu Thấm Nhã phun ra ba chữ.

Lưu Thấm Nhã vừa nói xong thì Đường Yên lập tức cảm thấy không tốt. Lúc trước khi cầm địa Miêu Trại sụp xuống thì Lưu Thấm Nhã cũng kinh ngạc thốt lên ba chữ kia nhưng khi đó Đường Yên không để ở trong lòng, thuần thú sư... Làm gì có nghề này tồn tại chứ?

Đột nhiên Đường Yên nhớ tới không lâu trước đây cô đã gặp dị năng giả hệ độc ở căn cứ nhỏ kia. Tận thể buông xuống, ngay cả dị năng cũng xuất hiện thì có gì là không thể? Nhìn ánh mắt tính kế của Lưu Thấm Nhã, Đường Yên giật mình hiểu ra, khó trách Lưu Thấm Nhã lại muốn có được thuốc cầm máu của cô, rõ ràng là cô ta muốn bắt ở được nhược điểm của cô, tiện đà ép buộc cô tiến tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181. Dù sao lúc ở cầm địa Miêu Trại thì không chỉ có Lưu Thấm Nhã thấy Buster mà Giang Ly, Miêu Trạch đều thấy cả...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chương 52

“Thuần thú sư?” Hình Liệt Phong lặp lại ba chữ kia, nghi ngờ nhìn về phía Lưu Thấm Nhã. Lưu Hân Vũ và Phùng Khải Dương cũng đầy mê mang, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Lưu Thấm Nhã còn Việt Kỳ đang đứng ở xa thì cau chặt mày, ánh mắt sâu âm u nhìn Lưu Thấm Nhã, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười có vẻ sắc bén.

“Đúng vậy, thuần thú sư!” Đối mặt với sự đánh giá của mọi người, Lưu Thấm Nhã không có một chút luống cuống nào, khuôn mặt đẹp đẽ, thanh tao, lịch sự, hơi tái nhợt, con ngươi như nước trong suốt lóe lên sự tài trí và kiên định.

Nhìn Lưu Thấm Nhã bình tĩnh thông dong, cả người hiện lên sự thanh tao, kiêu ngạo thì Đường Yên hí mắt, tay phải vuốt ve vòng bạch ngọc chỗ cổ tay, khóe miệng hơi nhếch lên thành nụ cười trào phúng.

Đầu tiên Lưu Thấm Nhã thể hiện dị năng chữa khỏi hiểm thấy, sau đó thỉnh thoảng lại biểu lộ trí tuệ bất phàm, như vậy thì làm sao mọi người không chú ý cho được? Kịp trước Lưu Thấm Nhã cũng dùng chiêu thức ấy làm cho tất cả mọi người ái mộ cô ta không thôi. Bất kể là Hình Liệt Phong, Giang Ly hay là Cao Phong thì người nào cũng không đơn giản nhưng vẫn bị Lưu Thấm Nhã xoay quanh. Quả nhiên nữ chính luôn có bàn tay vàng còn những người khác đều là vật hi sinh!

Làm cho Đường Yên thân là nữ phụ cực kì tức giận bất bình, cô hí mắt, nhìn chăm chăm Lưu Thấm Nhã đang mở rộng bàn tay vàng, đáy lòng tức giận đến quay cuồng.

“Nói thử mộ chút, thuần thú sư là gì vậy?” Trong đôi mắt sâu thẳm của Lưu Hân Vũ nổi lên một chút hứng thú, tiến lên hỏi.

Lưu Thấm Nhã này chẳng những thức tỉnh dị năng chữa khỏi hiểm thấy mà dung mạo còn xuất chúng, ngay cả tính tình cũng rất tốt, hoàn toàn không giống người phụ nữ chỉ biết nũng nịu, khoe khoang sắc đẹp của mình ở tận thế, đồng thời về yên tĩnh, thanh cao này cũng không giống như đang giả bộ, ngay cả khuôn mặt cũng giống người cô đã mất tích của hắn. Năm đó cô hắn và em họ bỏ nhà ra đi, đi một lần gần hai mươi mấy năm, không nghĩ tới hai mươi mấy năm sau hắn lại gặp một cô gái có khuôn mặt tương tự như cô của mình ở tận thế.

Lưu Thấm Nhã không nhanh không chậm băng bó vết thương cho dị năng giả sau đó cầm miếng vải lau vết máu dính trên tay rồi chậm rì rì mở miệng nói: “Linh trường biến dị rất thông minh vì vậy rất khó trong việc bắt hay giết nó. Ở tận thế, các dị năng lần lượt xuất hiện trong đó có một loại người có năng lực đặc biệt, bọn họ được gọi làthuần thú sư. Không biết ở đây có người nào chơi game online hay không, trong game online, thuần thú sư có thể làm cho thần thú phục tùng mình.”

“Đúng vậy, quả thật trong game online có loại người này.” Phùng Khải Dương gật đầu nói, gã rất thích các loại game online nên khi Lưu Thấm Nhã nói ra

cái tên thuần thú sư thì già cũng không xa lạ gì, già còn nhiều lần chơi nhân vật thuần thú sư nữa là.

“Ý của Thẩm Nhã chính là trong mấy người chúng ta có người có năng lực đặc biệt này sao?” Hình Liệt Phong nghi ngờ hỏi. Tận thể có rất nhiều dị năng giả thức tỉnh, có thuần thú sư thì cũng chẳng có gì lạ. Tuy nhiên không biết thuần thú sư có thật sự thần kì như vậy không? Thú biến dị có thực lực mạnh, làm sao cam tâm phục tùng con người được?

“Vâng! Hai mươi mấy ngày trước kia, ở tại Miêu Trại em đã từng tận mắt nhìn thấy có một người điều khiển được thú biến dị, thú biến dị cũng phục tùng người đó.” Luru Thẩm Nhã nói xong thì trong con ngươi trong trẻo bị bịt kín bởi một tầng hơi nước làm cho người ta cảm thấy xinh đẹp một cách mơ màng và yếu ớt, lông mi dài cong vút nhẹ nhàng lay động làm cho lòng người ngửa ngác khó nhìn.

Tất cả đàn ông chung quanh đều bắt giác nuốt nước miếng, theo tầm mắt của Luru Thẩm Nhã thì ánh mắt của mọi người đều dừng ở Đường Yên trên người. Ý tứ trong đó không cần nói cũng biết, hồng nhan họa thủy trong truyền thuyết chỉ sợ cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi!

Thấy dáng vẻ này của Luru Thẩm Nhã, trong lòng Đường Yên thầm gợn ngón tay cái lên, kĩ thuật diễn xuất này ề là tượng vàng Oscar cũng không xứng với cô ta. Luru Thẩm Nhã dung hợp nhu nhược và thông minh lại làm một tạo nên một họa thủy đặc biệt xuất sắc làm cho ánh mắt của mọi người đều dừng ở trên người cô ta, còn ai chú đến việc dị năng chữa khỏi lúc này nữa? Không chỉ có vậy, sự vật hay sự việc mới đều làm cho người ta chú ý, nếu đổi lại là cô nói những lời này thì chỉ sợ là không bằng một phần ngàn của Luru Thẩm Nhã.

Người khác không hiểu Luru Thẩm Nhã nhưng cô bị cô ta hại vô số lần còn không hiểu sao? Người chết đều có thể bị cô ta nói thành người sống thì có gì kì lạ? Thuần thú sư là cái gì? Chẳng qua cũng chỉ là lời nói của Luru Thẩm Nhã mà thôi. Đường Yên không ngừng rít gào ở trong lòng nhưng trên mặt vẫn không tỏ vẻ gì, vẫn lạnh băng giống như trước, giả bộ hoàn toàn không nghe thấy Luru Thẩm Nhã nói cái gì.

Mọi người ở đây đều nhìn về phía Đường Yên. Nếu như chuyện thuần thú sư là thật, vậy thì thật sự rất khó lường, nếu ở tận thể có thể thu phục một con thú biến dị mạnh mẽ sau đó nuôi ở bên người thì ngày sau không khác gì có thêm một mạng, những người ở đây đều biết về thú biến dị nên cũng hiểu được chúng nó rất mạnh mẽ. Thú biến dị có thực lực cao còn mạnh hơn cả dị năng giả, loại chuyện tốt này ai mà không muốn chứ.

“Đường Yên, cô là thuần thú sư sao?” Hình Liệt Phong ngẩng đầu, hai mắt nhìn chằm chằm Đường Yên, trong đáy mắt Hình Liệt Phong chợt lóe lên cái gì đó rồi biến mất, nếu thật sự là vậy thì đến lúc đó nhất định phải lôi kéo được Đường Yên, có Đường Yên thì lo gì không đoạt được quân khu trung tâm. Các nhà khác đã chiếm lấy quân khu trung tâm quá lâu rồi. Tục ngữ nói: phong thủy luân chuyển, năm nay đến nhà của tôi. Bây giờ là lúc nhà họ Hình leo lên ngôi cao, đầu tiên là phải diệt trừ căn cơ của nhà họ Hạ ở căn cứ Thanh Long sau đó nắm lấy quyền không chế căn cứ, kế tiếp đó sẽ là quân khu trung tâm, quyền lực thay đổi, từ xưa đến nay không phải đều là gió nổi mây vần sao?

Trong khoảnh khắc này Hình Liệt Phong cũng không thêm che giấu dã tâm của mình nữa. Luru Hân Vũ không có nhiều lời tuy nhiên trong con ngươi đen sâu thẳm lại tiết lộ khát vọng trong nội tâm hắc, hắc đứng rất gần Hình Liệt Phong, từ đó không khó để nhận ra trong hai người này ai chiếm thế thượng phong.

Con ngươi Đường Yên tối lại, hơi lộ ra vẻ châm chọc. Luru Thẩm Nhã, đây chính là mục đích của cô sao ta, chỉ ra và xác nhận cô là thuần thú sư sau đó ép cô đi vào tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181. Nếu cô thật sự là thuần thú sư thì nhất định có thể thu phục được linh trưởng biến dị bên trong, chứng tỏ cô ta không nói dối, nếu là giả thì vẫn có thể quang minh chính đại khiến cô đi chịu chết. Kế rất hay! Đúng là rất thủ đoạn! Có lẽ từ lúc Luru Thẩm Nhã thấy cô đứng ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 thì cô ta đã giăng sẵn cạm bẫy rồi. Vừa tìm hiểu xung quanh để chiếm lấy tiên cơ nhưng cũng vừa soi mói nhược điểm của người khác, quả thật là quan sát rất tỉ mỉ!

Miêu Trạch và Mạnh Lộ đều im lặng không lên tiếng, tuy nhiên ánh mắt nhìn về phía Luru Thẩm Nhã lại hàm chứa tức giận đến tận xương. Người phụ nữ này thật sự là một tai họa! Sau khi Đường Yên rơi xuống nước, không phải bọn họ không muốn xuống tay với Luru Thẩm Nhã nhưng vì Hình Liệt Phong cảnh giác rất cao, thực lực của Luru Thẩm Nhã cũng không tầm thường nên bọn họ hoàn toàn không có cơ hội.

Mọi người thấy Đường Yên im lặng khác thường thì trong lòng càng thêm vội vàng. Việt Kỳ nhủ mảy, lặc đầu với An Lộ, ý bảo anh ta đừng hành động thiếu suy nghĩ, anh tin tưởng chỉ chút chuyện nhỏ này thì Đường Yên vẫn có thể tự giải quyết được. Đây là tận thể, không có khả năng bảo vệ Đường Yên trong nhà ầm mịt được, suy sụp, đau khổ, những thứ này đều cô đều phải trải qua.

Luru Thẩm Nhã, cô muốn tôi chết nhanh như vậy, nếu không thành toàn cho cô thì chẳng phải lãng phí ý tốt của cô sao? Vừa hay bản thân cũng có thể mượn cơ hội này để thể hiện toàn bộ thực lực của mình. Ở tận thể, nắm tay ai to thì người đó chính là đại ca. Đường Yên liếc nhìn Luru Thẩm Nhã một cái thật sâu sau đó quay đầu nhìn mọi người chung quanh một vòng, đối diện với ánh mắt sốt ruột của những người này thì Đường Yên lạnh lùng nói: “Về thuần thú sư thì tôi cũng đã nghe người ta nhắc qua.”

Sắc mặt Phùng Khải Dương thay đổi, vội hỏi: “Thực sự cô đã nghe người ta nói về nó sao?”

Những người khác đều dựng thẳng hai tai lên, căng thẳng nhìn chằm chằm vào Đường Yên. Vừa rồi có người mơ ước đến thuốc cảm máu của Đường Yên hoàn thi bàn tay sét vừa rồi vẫn còn rất mới mẻ cho nên nhất thời không ai dám coi thường cho cô. Huống chi lúc này bên cạnh Đường Yên còn có vài dị năng giả.

Luru Thẩm Nhã thấy ánh mắt Đường Yên nhìn mình có ý tứ sâu xa thì trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt. Tính tình Đường Yên thay đổi rất nhiều khiến cô ta không thể đoán trước được.

Đường Yên cúi đầu không thêm quan tâm, chỉ lau chùi vũ khí trong tay rồi thông thả mở miệng nói: “Về việc thuần thú sư thì tôi cũng có nghe Luru Thẩm Nhã nhắc tới, lần đó ở cắm địa phía sau núi Miêu Trại, tôi và Luru Thẩm Nhã đang tranh đoạt một vật ở cắm địa Miêu Trại thì đột nhiên có một con mèo xuất hiện. Lúc đó Luru Thẩm Nhã đột nhiên hô to thuần thú sư... Khi đó Miêu Trạch và Giang Ly cũng có ở đó, bọn họ đều biết. Kỳ thực... Tôi cũng rất tò mò rốt cuộc người được gọi là thuần thú sư là gì? Hi vọng cô có thể giải thích nghi ngờ cho chúng tôi.”

Đường Yên nói nửa thật nửa giả, lúc ấy sự việc phát sinh ở cấm địa Miêu Trại xảy ra quá nhanh, không thể giải thích được nên mọi người cũng không biết rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra. Chỉ có Miêu Trạch biết Buster là của Đường Yên nhưng lúc này sẽ kéo Đường Yên xuống đài. Giang Ly hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của Buster, huống chi lúc ấy cấm địa sụp xuống, Giang Ly chỉ vội vàng cứu Lư Thâm Nhã ra ngoài, làm gì có thời gian chú ý đến Buster.

Nghe vậy, Miêu Trạch và Giang Ly đều ngẩng đầu Lư Thâm Nhã sau đó đồng thời gật đầu.

Trong lòng Lư Thâm Nhã căng thẳng, cô ta cúi đầu, vội vàng che giấu sự tàn nhẫn trong mắt.

Đường Yên lập tức làm rõ chuyện ở Miêu Trại khiến Lư Thâm Nhã trở tay không kịp, Lư Thâm Nhã muốn vứt chuyện thuần thú sư cho Đường Yên khiến Đường Yên hoảng hốt nhưng không ngờ Đường Yên chỉ nói hai ba câu là đã đẩy ngược về phía cô ta, lúc trước Hình Liệt Phong đã cứu cô ta và Giang Ly ở cấm địa Miêu Trại, mọi chuyện đều giống như lời Đường Yên nói nên Hình Liệt Phong không chút nghi ngờ. Đường Yên lại thần nhiên, Buster thì không ở bên cạnh Đường Yên, căn cứ không ai biết Đường Yên có nuôi thú cưng mà nếu có không sẽ không nghĩ Buster là thú biến dị. Không thể không thừa nhận, lần này cô ta bị Đường Yên trả đũa đến thua thê thảm!

Lư Thâm Nhã oán hận động thời ý định muốn diệt trừ Đường Yên càng thêm kiên định.

Thấy Lư Thâm Nhã im lặng không lên tiếng, cuối cùng Hình Liệt Phong nhìn Lư Thâm Nhã, mở miệng hỏi: “Thâm Nhã, lúc ở Miêu Trại em có tận mắt nhìn thấy rốt cuộc thuần thú sư là ai không?” Giọng điệu của Hình Liệt Phong chất vấn mang theo một chút cảnh giác, so với Đường Yên thần nhiên thì cử chỉ của Lư Thâm Nhã có vẻ quá mức cẩn thận. Rõ ràng giống như đang che giấu cái gì đó? Nghĩ đến chuyện Lư Thâm Nhã giấu diếm mình chuyện gì đó, trong phút chốc sắc mặt Hình Liệt Phong có chút thay đổi.

Nghe những lời này Hình Liệt Phong làm sao Lư Thâm Nhã có thể không rõ Hình Liệt Phong đã nổi lên nghi ngờ đối với mình? Trong lòng Lư Thâm Nhã lo lắng nhưng trong lúc nhất thời lại không thể nào phản bác, cô ta không khỏi dùng ánh mắt khẩn cầu Giang Ly, hi vọng Giang Ly có thể nói đỡ cho cô ta một câu.

Giang Ly quay đầu, tỏ vẻ không nhìn thấy.

Đường Yên mím môi, lạnh lùng nói: “Thế nào, không muốn nói sao?” Bây giờ cho dù Lư Thâm Nhã có muốn nói cô là thuần thú sư thì mọi người cũng sẽ không tin tưởng như trước nữa. Cô thật sự muốn quấy đảo nước đục này để cho kế hoạch của Lư Thâm Nhã bị đổ bể. Thật thật giả giả, giả giả thật thật, ai có thể nhìn thấu cho được? Mỗi lần Lư Thâm Nhã đều ra vẻ hào phóng nhưng kì thực làm việc lại quá mức hẹp hòi. Có lẽ chuyện này có liên quan đến thân phận của cô ta, bác sĩ Đường đối xử với cô ta không tệ nhưng rốt cuộc trên người Lư Thâm Nhã vẫn không chảy dòng máu nhà họ Đường nên có một số thứ không thể nào của cô ta được, chính điều này đã tạo cho Lư Thâm Nhã thói quen nhìn thấy thứ gì tốt thì đều muốn chiếm làm của riêng.

Bình thường Lư Thâm Nhã đều mang mặt nạ dịu dàng thiện lương khiến mọi người tưởng rằng cô thiện lương thật nhưng nếu ở chung lâu thì những thói xấu của cô ta sẽ xuất hiện lại thêm bên cạnh Lư Thâm Nhã loại người gì cũng có, lòng người là phức tạp nhất, nếu không có ích lợi thì ai sẽ chân thành coi trọng với mình? Cô ta vì ích lợi mà đẩy Giang Ly ra, bây giờ xảy ra chuyện lại muốn Giang Ly ra mặt giải thích cho mình mà không trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy?

“Đường Yên, cô rõ ràng là thuần thú sư, tại sao lại không nói ra?” Lư Thâm Nhã chỉ trích, tỏ vẻ thương hại nhìn dị nghị giả bị thương nằm trên mặt đất, bộ dạng cô ta giống như là nếu Đường Yên thừa nhận thì sẽ tha thứ cho Đường Yên làm Đường Yên nhìn mà muốn ối.

Miêu Trạch hừ lạnh một tiếng, khinh thường trừng mắt nhìn Lư Thâm Nhã sau đó nói: “Lư Thâm Nhã, đủ rồi đó! Cô đã nhiều lần hạ độc thủ với chị Yên rồi, giờ lại còn thuần thú sư gì đó, không phải lại là trò mới của cô đó sao! Lúc ở bến tàu Thanh Ninh cô lừa chị Yên lên thuyền chờ đầu, sau đó cho nô thuyền muốn cho chị Yên chìm xuống đáy sông, rõ ràng là muốn đẩy chị Yên vào chỗ chết. Lúc ở Chương Hóa lại lừa chúng tôi vào đàn tang thi, lần này lại muốn làm cái gì nữa? Muốn Chị Yên xung phong tiến vào tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 sao? Cô thật làm cho người ta cảm thấy ghê tởm... Chị Yên đắc tội cô lúc nào, đừng quên nhà họ Đường đã nuôi cô hai mươi mấy năm, cô là con sói mặt trắng vong ân phụ nghĩa không biết nhớ ơn...”

Lời lẽ của Miêu Trạch rất sắc bén, không thêm che giấu sự căm ghét đối với Lư Thâm Nhã. Lúc còn ở căn cứ Thanh Long, La Hồng Ân và Bác Dương luôn nhắc nhở bọn họ phải cẩn thận với Lư Thâm Nhã, cũng nói toàn bộ những chuyện mà Lư Thâm Nhã đã làm với Đường Yên từ nhỏ đến lớn cho cậu và Mạnh Lộ nghe. Trước kia Đường Yên rất tin tưởng Lư Thâm Nhã, La Hồng Ân không thể nhiều lời tránh làm cho Đường Yên không thích. Sau khi tận mắt, bọn họ phát hiện Đường Yên rất cực cũng thông nên mới nói ra những chuyện trước kia.

Bị Miêu Trạch mĩa mai một trận, cho dù Lư Thâm Nhã rất bình tĩnh nhưng cũng tức giận không nhẹ. Khuôn mặt đẹp đề lúc xanh lúc trắng, không nhịn được mà phun ra một búng máu.

“Thâm Nhã, Thâm Nhã, em không sao chứ?” Hình Liệt Phong đỡ Lư Thâm Nhã đang ngã về phía trước, tức giận liếc Miêu Trạch một cái: “Đồ Mộng!”

Lư Hân Vũ mặt mờ rịt tay về nhìn ông già đi cùng với hân sau đó nhìn Miêu Trạch bằng ánh mắt tàn nhẫn, cảnh này bị Đường Yên vừa vặn nhìn thấy, cô nâng tay che miệng, che giấu đường cong rất nhỏ nơi khóe môi, ánh mắt đảo qua lại Lư Thâm Nhã và Lư Hân Vũ. Người nhà họ Lư...

“Tôi là bác sĩ, để tôi xem thử.” Chu Thiến xưng phong nhận việc đi tới, ngồi xổm xuống kiểm tra cho Lư Thâm Nhã.

Đường nhìn động tác thuần thực Chu Thiến, nhìn thì có vẻ không chút để ý nhưng kì thực là rất đúng thời cơ. Thủ đoạn của cô ta không hề thua Lư Thâm Nhã, không biết lúc Lư Thâm Nhã nhìn thấy chuyện này thì suy nghĩ như thế nào? Chu Thiến này không thể coi thường được!

Mọi người nghe thấy Chu Thiến nói thì lập tức tránh ra. Hình Liệt Phong ôm Lư Thâm Nhã để Chu Thiến dễ dàng kiểm tra. Chu Thiến ngồi xổm xuống, lúc Chu Thiến gần sát thì đáy mắt Hình Liệt Phong thoáng hiện lên vẻ kì lạ.

Đường Yên ngẩng đầu nhìn Hạ Đình, thấy Hạ Đình lạnh lùng lau chùi vũ khí trong tay thì lông mày bất giác nhíu lại. So với Lư Thâm Nhã và Chu Thiến tâm tư thâm trầm thì Hạ Đình và Dịch Thiến hợp với cô hơn.

Đường Yên và Miêu Trạch cùng ra tay nên chuyện thuận thủ sư coi như đã xong xuôi. Tuy nhiên việc này có thật sự chấm dứt ở đây hay không thì trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ riêng? Chuyện này cũng chính là ý định của Đường Yên, cô không muốn làm chim đầu đàn, tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 kia tuyệt đối không đơn giản, Đường Yên nhìn chung quanh một vòng quanh thì thấy vẻ mặt người nào cũng nghiêm túc.

Chỉ sợ thực lực của tang thi và thú biến dị trong tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 này vượt xa mấy thứ tạp nham ở bên ngoài!

Lư Thâm Nhã dựa vào Hình Liệt Phong nhìn động tác nhẹ nhàng của Chu Thiến. Hiển nhiên Lư Thâm Nhã cũng nhận ra lúc Hình Liệt Phong nhìn Chu Thiến thì trong mắt thoáng qua vẻ kì lạ. Cô ta mím môi mang theo lạnh lẽo sắc bén, Hạ Đình vẫn chưa loại trừ được mà lại thêm một người nữa. Tuy nhiên chỉ là một người bình thường không thức tỉnh dị năng thì vẫn không đáng để cô ta lãng phí sức lực. Lư Thâm Nhã nhắm mắt lại, suy nghĩ bước tiếp theo nên như thế nào? Nhất quyết không thể để cho Đường Yên còn sống trở về căn cứ Thanh Long được, không phải cô ta không đi tìm bác sĩ Đường nhưng mỗi lần đều bị La Hồng Bản và Bác Dương đuổi đi cho nên ngay cả mặt bác sĩ Đường cô ta cũng không thấy được. Điều này làm Lư Thâm Nhã không khỏi hoài nghi có phải là Đường Yên đã nói cái gì đó hay không?

Nhớ tới sự lạnh nhạt của Bác Dương đối với cô ta, oán hận trong lòng Lư Thâm Nhã càng mãnh liệt hơn. Bác Dương là người đàn ông duy nhất không để ý đến vẻ đẹp của cô ta, rõ ràng cô ta ưu tú hơn Đường Yên nhưng cô ta chưa từng được Bác Dương quan tâm! Điều này làm cho Lư Thâm Nhã luôn kiêu ngạo không thể chịu đựng được.

Hình Liệt Phong nhờ Đỗ Dương chăm sóc Lư Thâm Nhã, sau đó xoay người thảo luận kế hoạch tiếp theo với mọi người.

“Cẩn thận một chút!” Việt Kỳ đi ở bên cạnh Đường Yên, giúp cô loại bỏ các chướng ngại vật ở dưới chân. Anh đã nói không nhúng tay vào tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 thì sẽ không làm nên sau đó mấy người An Lộ liền yên lặng biến mất ở góc đường nhưng Việt Kỳ nói cho Đường Yên anh sẽ ở gần đây. Tuy rằng anh nói là không nhúng tay vào nhưng không có nghĩa là anh thật sự khoanh tay đứng nhìn, chẳng qua là làm ra vẻ mà thôi!

Cả người Đường Yên cứng đờ, nhẹ nhàng gật đầu.

Những người bên cạnh Hình Liệt Phong thì đám người Việt Kỳ biến mất ở cuối đường thì không khỏi nhẹ nhàng thờ ra. Hình Liệt Phong và Lư Hân Vũ nhìn nhau, theo trong mắt đều là vẻ thận trọng. So với trước kia thì Việt Kỳ bây giờ mạnh hơn rất nhiều! Không hổ là người nhà họ Việt, làm cho bọn họ ghen tị đồng thời có chút tức giận. Đối với bọn họ mà nói thì Việt Kỳ giống như là một ngọn núi lớn vĩnh viễn không thể vượt qua được...

Đường Yên từ từ nhắm hai mắt lại, khi nhận thấy được có người tới gần thì hai mắt lạnh băng mở ra, nhìn chăm chăm Chu Thiến đang đi tới.

“Có việc gì không?” Đường Yên bình tĩnh đánh giá Chu Thiến trước mặt, không thể phủ nhận bất luận là đáng người hay là khuôn mặt thì Chu Thiến đều không hề thua cội Lư Thâm Nhã. Chỉ là người bình thường nhưng có thể ở lại bên cạnh Phùng Khải Dương, nếu không có chút bản lĩnh thì làm sao làm được, tuy nhiên không biết lúc này cô ta tới đây làm gì?

“Khải Dương bảo tôi tới xem mọi người một chút, mọi người có cần tôi giúp gì hay không?” Chu Thiến nói, trong tay cầm một bó hộc gai.

“Không cần!” Đường Yên không thèm nhìn Chu Thiến mà trực tiếp từ chối.

“Hoa hộc gai này nở rất đẹp, không biết Đường tiểu thư có thích hay không?” Chu Thiến không cảm thấy xấu hổ khi bị từ chối, vẫn thản nhiên gai hoa hộc gai xuống trước mặt Đường Yên, sau đó nở nụ cười với ba người Miêu Trạch rồi xoay người rời đi.

Nhìn dáng người dong đưa của Chu Thiến lúc rời đi, Miêu Trạch khó hiểu nhìn chăm chăm hoa hộc gai trên mặt đất, vẻ mặt y như bị táo bón: “Chị Yên, có phải người phụ nữ này điên rồi hay không? Tuy hoa hộc gai này nở rất đẹp nhưng cô ta thật sự coi đây là trước tận thế sao? Còn có tâm tư mà thường thức hoa cỏ?”

Mạnh Lộ từ từ nhắm hai mắt, dựa vào vách tường. Giang Ly thì nhìn chăm chăm hoa hộc gai trên mặt đất, trong mắt hiện lên tò mò. Anh ta không ngay thẳng như Miêu Trạch nên biết Chu Thiến sẽ không bắn tên không có mục đích.

Đường Yên nhặt hoa hộc gai trên mặt đất lên, đưa lên mũi ngửi ngửi, khóe miệng cong lên có chút kì lạ, nói khẽ: “Hoa hộc gai biểu thị sự hữu nghị, cô ta có việc muốn chúng ta giúp. Người phụ nữ này rất khôn khéo!” Tuy rằng đã sớm biết Chu Thiến không đơn giản nhưng không nghĩ tới vừa mới gặp mà Chu Thiến đã đánh chủ ý lên cô rồi.

Đường Yên nhìn ngả tư đường tiêu điều qua khung cửa sổ, xa xa còn có thể nhìn thấy vài tên tang thi đang đi lại, chỗ này đã được dị năng giả thiết lập cảnh báo, nếu có tang thi, thú biến dị tới gần thì chuông báo động sẽ kêu lên. Không có giây phút nào mà Đường Yên cẩn thận hơn lúc này vì cô đang ở tận thế.

“Hữu nghị?” Miêu Trạch hoang mang.

“Không có việc gì, không cần để ý tới.” Đường Yên hơi lắc đầu, nếu Chu Thiến thật sự có giá trị thì lôi kéo cũng không sao, tuy nhiên điều kiện tiên quyết là cô ta sống sót được sau chuyến đi Thanh Hải lần này.

Tuần sau tui đi học rồi nên không đăng liên tục được nữa nha

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chương 53

“Gió nổi lên rồi!” Đường Yên ngẩng đầu, ngửi mùi vị hơi thở trong không khí sau đó hơi nhíu mày, liếc nhìn Hạ Đình đang nhắm mắt nghỉ ngơi bên cạnh. Dịch Thao, Dịch Thiên thì đứng yên lặng, hơn nửa người ở trong bóng tối, nếu không có tiếng tim đập khê khê thì rất khó làm cho người ta phát hiện trong căn nhà này có tồn tại hai người.

Bỗng nhiên có một bóng dáng xuất hiện khiến Đường Yên kinh ngạc, cô cẩn thận mở tinh thần lực, tinh thần lực dần dần mở rộng ra bốn phía. Người quen! Khuôn mặt của Lưu Thâm Nhã rất bình tĩnh, cô ta đứng bên cạnh cửa sổ, mượn tấm rèm che để che giấu bóng dáng của mình. Ông già đứng ở bên cạnh cô ta hơi khom người, hình như đang nói gì đó.

Ông già này là người bên cạnh Lưu Hân Vũ. Trong tác phẩm có nói đến về sau Lưu Thâm Nhã tìm được người thân, đó là nhà họ Lưu ở quận khu trung tâm. Nhà họ Hình nắm được quận khu trung tâm trong lòng bàn tay, Nhà họ Lưu đi theo cũng được hưởng lợi, lúc đó Lưu Thâm Nhã vô cùng nổi bật.

Không nghĩ tới bọn họ sớm như vậy đã biết Lưu Thâm Nhã là người nhà họ Lưu, khó trách cô ta lại nhẫn tâm xuống tay với bác sĩ Đường. Thực lực của ông già này rất mạnh mẽ, Đường Yên không dám khinh thường. Đường Yên cẩn thận mở rộng thêm phạm vi của tinh thần lực thỉnh thoảng nghe thấy hai người đang nhận người thân, Lưu Thâm Nhã bảo Lưu Hân Vũ ra tay, ngoại trừ loại bỏ cô thì nhất định phải lấy được vòng bạch ngọc ở trên tay cô.

“Hừ!”

Đường Yên nhỏ giọng hừ lạnh, quả nhiên Lưu Thâm Nhã biết được bí mật của vòng bạch ngọc, khó trách ngay từ đầu cô ta đã nhìn chằm chằm vòng bạch ngọc của cô. Ấn nhẫn như vậy cũng chỉ vì mai kia phượng vũ cửu thiên (phượng múa trên chín tầng trời)! Cô há có thể làm cho Lưu Thâm Nhã được như ý? Sau nghe đại khái nắm bắt được kế hoạch của hai người kia thì khóe miệng Đường Yên cong lên thành một nụ cười lạnh như băng.

Sau khi mọi người thảo luận xong thì bắt đầu thanh lý tòa nhà. Hình Liệt Phong đi trước dẫn đầu bước vào tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181, Đường Yên liếc mắt nhìn ông già đi theo bên cạnh Lưu Thâm Nhã, đáy mắt hiện lên ánh sáng. Trong tòa nhà có không ít tang thi nên khi ngửi thấy mùi vị của máu thịt thì lập tức nhào tới.

Đường Yên nghiêng người, dùng chân đạp tang thi đang nhào tới văng ra ngoài. Mạnh Lộ ở bên cạnh cũng tay phải vung lên, một cái gai đất hiện ra đâm thủng tang thi đang tiến gần.

Miêu Trạch cũng không cam lòng yếu thế, phũ phàng nâng lên tay sau đó dùng tay không chém tang thi đánh lén thành hai nửa. Đường Yên không vội vã dùng dị năng mà nắm chặt kiếm sắc, dùng mảnh giết sạch tang thi xung quanh. Cô có chút cảm thán nếu mang theo Buster thì mình sẽ không cần phải vất vả thu thập tinh hạch, cũng không biết được Buster học từ ai mà lại rất thích thu thập tinh hạch sáng lấp lánh, mỗi lần ra ngoài thanh lý tang thi và thú biến dị thì đều thích xông lên phía trước.

Càng đi lên trên thì thực lực của tang thi dần dần trở nên mạnh mẽ. Áp lực của mọi người cũng lớn hơn nên không dám khinh thường.

Đột nhiên có một bóng đen từ gian phòng cuối cùng vọt ra, nó duỗi cánh tay dài bắt lấy một dị năng giả lực lượng dẫn đầu phía trước rồi xé dị năng giả lực lượng kia thành hai nửa, cái miệng rộng đầy máu tham lam hút lấy máu tủy của dị năng giả đó.

Thấy thế đoàn người cổ cảm thấy lạnh lẽo. Giang Ly vung tay tạo nên một quả cầu lửa rồi ném về phía tang thi kia, tên tang thi đó nhanh nhẹn nhảy lên, né tránh rất thoải mái sau đó nó ném thi thể đã bị hút sạch não tủy và tinh hạch lại, lúc gần đi vẫn còn không quên dùng ánh mắt trắng dã xen lẫn tơ máu nhìn chằm chằm các dị năng giả khác.

“Là Ba Hành Giả, mọi người cẩn thận một chút!” Hình Liệt Phong lạnh lùng nhắc nhở.

Đường Yên vung kiếm lên, chém một kiếm về phía Ba Hành Giả đang vương móng vuốt sắc bén ra. Ba Hành Giả thu hồi móng vuốt sắc bén, sợ hãi nhìn Đường Yên nhưng ánh mắt vẫn hiện rõ sự tham lam. Đường Yên nhìn dị năng giả vừa mới chết thảm không lâu thì đáy lòng không khỏi rung mình, sợ rằng Ba Hành Giả này đã để mắt đến đám dị năng giả bọn họ rồi.

Đối mặt với tang thi không hề có cảm giác đau, mọi người chỉ có thể chết lặng đi tới dùng vũ khí và dị năng tiêu diệt bọn chúng.

“A!” Lại là một tiếng hét thảm, một dị năng giả bên đội Hình Liệt Phong đã bị Ba Hành Giả tóm lấy cánh tay, máu thịt be bét, Hình Liệt Phong vấy tay nhanh chóng chém đứt móng vuốt sắc bén của Ba Hành Giả. Tang thi càng ngày càng nhiều, thực lực cũng càng ngày càng mạnh.

Lưu Thâm Nhã được mọi người cẩn thận bảo vệ ở phía sau, vì dị năng giả bị thương nghiêm trọng cần cô ta chữa trị.

“Dị năng giả hệ công kích phụ trách đánh úp Ba Hành Giả đừng để cho bọn chúng tới gần, Thẩm Nhã tìm xem thử ở tầng này có tang thi hoặc là thú biến dị chi huy hay không?” Hình Liệt Phong trầm giọng nói.

Nghe Hình Liệt Phong nói, Đường Yên nhỏ giọng dặn dò mấy người Miêu Trạch phải thật cẩn thận, đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Bỗng nhiên có một cặp móng vuốt sắc bén xuất hiện ở bên trái, đâm xuyên qua bụng một dị năng giả sau đó chộp tới Giang Ly.

Đồng tử của Giang Ly co rút lại, sau khi nhanh chóng lui về phía thì vung tay lên, dùng dị năng cản trở thế tấn công của nó. Không ngờ tên tang thi biến dị này hết sức giao hoạt, dễ dàng tránh được câu lửa của Giang Ly, nó xoay người ở trên không, vươn móng vuốt sắc bén ra muốn đâm thủng cổ Giang Ly. Lúc này Đường Yên vung kiếm sắc lên, chém thẳng về phía móng vuốt sắc bén của tang thi biến dị, Mạnh Lộ vội vàng tạo một cái tường đất, kéo Giang Ly đang kề cận cái chết trở lại.

“Có thấy rõ không?” Đường Yên lạnh giọng hỏi những người chung quanh. Tốc độ của tang thi biến dị này cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Mọi người đều lắc đầu, sắc mặt rất khó coi.

“Ba Hành Giả hệ không gian, am hiểu đánh lén và ẩn nấp.” Lưu Thẩm Nhã lên tiếng, cố gắng dùng tinh thần lực để nhìn rõ tung tích của Ba Hành Giả không gian đang ẩn nấp trong bóng tối: “Nó là boss của tầng này, tôi hoài nghi nhóm của chúng ta đã bị cách ly với không gian chung quanh, mọi người cẩn thận một chút!”

“Cái gì?”

Nghe vậy những dị năng giả đứng ở bên cạnh cửa vội vàng đưa tay xoay nắm cửa rồi lại dùng sức nện vào cửa chính: “Ầm...rầm!” Lập tức trong không gian yên tĩnh vang vọng tiếng đập cửa

“Bị nhốt rồi!” Ánh mắt Đường Yên chợt lóe lên, kinh ngạc nhìn kết cấu xung quanh. Không thể tưởng tượng được thực lực của Ba Hành Giả không gian lại mạnh như vậy, trực tiếp phong bế cả một tầng lầu. “Giang Ly, nhanh chóng tìm cách liên lạc với người bên ngoài.”

“Rì...rì...” Bên trong bộ đàm truyền đến tiếng động ầm ĩ, không liên lạc được. Trong lúc nhất thời cả không gian đều yên tĩnh lại, bên tai chỉ còn nghe thấy tiếng rì rì, rẹt rẹt của bộ đàm không được kết nối.

“Sao lại thế này?” Có một dị năng giả không nhẫn nại được nên lên tiếng hỏi thăm, rõ ràng lúc này tiến vào còn tốt mà, tại sao lại đột nhiên không liên lạc được với người bên ngoài, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

“Không gian phong tỏa, không thể tưởng tượng được tang thi biến dị lại trở nên thông minh như vậy.” Giọng nói Hình Liệt Phong có vẻ trầm trọng, anh ta cẩn thận quan sát bốn phía, bảo người tự tại cùng một chỗ, đừng hành động thiếu suy nghĩ dẫn tới rắc rối.

“Cộc...cộc” Đường Yên nắm chặt kiếm sắc, thỉnh thoảng gõ nhẹ trên mặt đất, vừa gõ vừa nghiêng tai lắng nghe.

“Chị Yên, chị đang làm cái gì vậy?” Miêu Trạch tò mò hỏi, những người khác cũng tò mò nhìn chằm chằm hành động kì lạ của Đường Yên.

“Suyt, đừng lên tiếng!” Đường Yên lắc đầu, cẩn thận phát tán tinh thần lực ra bốn phía. Một mét, hai mét, ba mét... Mãi cho đến hai mươi mét vẫn không có phản ứng gì. Đường Yên không khỏi nhíu mày, ngừng đầu nhìn Hình Liệt Phong.

“Đường Yên, có phải cô đã phát hiện ra cái gì đó hay không?” Hình Liệt Phong xoay người hỏi. Từ lúc phát hiện có cái gì đó không đúng thì anh ta đã hỏi Lưu Thẩm Nhã nhưng Lưu Thẩm Nhã lại lắc đầu, tỏ vẻ bất lực. Dù sao tinh thần lực của cô ta cũng không phải là vạn năng hơn nữa Ba Hành Giả không gian quá mức giao hoạt. Nó đặt rất nhiều bẫy làm bọn họ vòng vo vài vòng mới phát hiện không thích hợp, lúc đó thì mới biết là bị sập hố của con tang thi biến dị này rồi!

Đường Yên mở miệng, nhíu chặt mày: “Tầng lầu này không đúng, đội trưởng Hình là dị năng giả hệ tinh thần thì chắc hẳn cũng phát hiện ra rồi!” Không có tiếng vang truyền ra nghĩa là bọn họ vẫn luôn đi vòng quanh một chỗ, hoàn toàn không rời khỏi tầng lầu này. Đây chính là cái mà mọi người gọi là quỷ đánh tường!

* Quỷ đánh tường: nghĩa là bị quỷ che đi tầm mắt tạo ảo giác khiến người ta đi lạc.

“Ừ! Chúng ta vẫn luôn đi vòng quanh.” Hình Liệt Phong đẩy mắt kính, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh. Nhiều người như vậy lại bị một con quái vật vậy khôn, điều này làm cho Hình Liệt Phong từ trước tới nay luôn kiêu ngạo không khỏi giận dữ.

“Cái gì? Đội trưởng Hình, lời này của anh có ý gì?” Rất nhanh lập tức có người chất vấn, cái gì gọi là luôn đi vòng quanh? Điều này sao có thể, không phải bọn họ đã dọn dẹp ba tầng lầu sao?

“Anh xem chỗ này đi.” Đường Yên duỗi ngón tay chỉ vách tường phía trước, sau đó rút kiếm ra, vết cắt trùng khớp với cạnh kiếm của Đường Yên: “Lúc trước tôi đã chém một Thiểm Thực Giả ở nơi này. Nếu chúng ta thật sự đã lên lầu ba thì không có khả năng nhìn thấy dấu vết này được.”

Nhất thời chung quanh như muốn nổ tung, làm thế nào cũng không muốn tin tưởng đây là sự thật.

Giang Ly uốn oải đóng bộ đàm, lắc đầu nói: “Không liên lạc được với người bên ngoài, chúng ta bị nhốt rồi!”

“Đừng để cho các tang thi khác tới gần, tầng này ít nhất còn mấy chục con tang thi ẩn nấp, thực lực cũng không yếu.” Đường Yên lạnh lùng ngắt đầu, đảo qua mọi người, khi nhìn thấy hành lang hỗn độn thì vẻ mặt lạnh như băng.

“Mọi người đừng chán nản, hiện tại chúng ta vẫn còn chiếm thế thượng phong.” Lưu Thâm Nhã an ủi sau đó ánh mắt nhìn Đường Yên lộ ra ánh sáng lạnh, đây có phải là một cơ hội hay không? Cô ta cẩn thận liếc mắt ra hiệu với ông già kia, bảo ông già kia tùy thời mà hành động. Tang thi biến dị rất mẫn cảm với mùi vị của dị năng giả, bọn họ lại có mười mấy dị năng giả nên nhất định tang thi biến dị sẽ không dễ dàng buông tha.

Đường Yên sử dụng kiếm cán đẩy cửa một gian phòng ra, muốn thoát ra không gian phong tỏa này thì nhất định phải giết chết Ba Hành Giả không gian kia, tầng lầu này có hơn ba mươi căn phòng, tách ra hành động là thích hợp nhất.

Có tiếng động! Đường Yên khoát tay với Miêu Trạch và Mạnh Lộ ở phía sau, khi tới gần một gian phòng thì đột nhiên trong đó có một bóng đen vọt ra, Thiêm Thực Giả nghe rằng nanh và vuốt móng vuốt sắc bén muốn đâm thẳng đến ngực Đường Yên. Đường Yên nghiêng người, mục tiêu là hông của Thiêm Thực Giả.

Thừa lúc Thiêm Thực Giả đang dừng lại thì Đường Yên tung một cú đá mạnh, đá trúng hông của Thiêm Thực Giả. Sau vài lần thay da đổi thịt thì sức chịu đựng và bền bỉ tuy rằng vẫn chưa được như khiếp trước nhưng sức mạnh cũng tăng lên rất nhiều. Thiêm Thực Giả lao đảo một cái, thân thể mất đi cân bằng, Đường Yên lại nghiêng người, hai chân đạp vào vách tường, dùng kiếm chém ngang tới Thiêm Thực Giả.

Nhận thấy được nguy hiểm, Thiêm Thực Giả muốn dùng móng vuốt sắc bén để ngăn cản kiếm của Đường Yên nhưng Đường Yên đã ngưng tụ dị năng trong lòng bàn tay trái, năm đạo tia sét trực tiếp bổ thẳng xuống đầu Thiêm Thực Giả.

“Keng...” Một tiếng động thanh thúy vang lên.

Đường Yên kinh ngạc nhìn móng vuốt sắc bén của Thiêm Thực Giả, vậy mà lại không chặt đứt được, cho dù không ngưng tụ dị năng thì một kiếm này cũng chặt đứt được móng vuốt sắc bén của Thiêm Thực Giả mới đúng. Quả nhiên sự chịu đựng của nó đã trở nên mạnh mẽ, sự chịu đựng đã sánh ngang với Ba Hành Giả rồi. Mạnh Lộ tạo một gai đất đâm mạnh tới, gai đất trực tiếp chui vào trong cẳng chân của Thiêm Thực Giả.

Thiêm Thực Giả vì sơ sẩy nên trúng đòn, cơ thể lung lay vài cái, tức giận phát ra một tiếng gào thét. Nhất thời không gian lập tức bị chấn động, Miêu Trạch và Giang Ly ở ngoài canh gác, Đường Yên cũng không chần chờ nữa, phù dị năng lên trên kiếm sắc, đi về phía trước. Thừa dịp Thiêm Thực Giả bị Mạnh Lộ hấp dẫn lực chú ý thì chém mạnh một kiếm về phía bụng của Thiêm Thực Giả: “Xẹt....xẹt...” Một mùi khét lẹt tỏa ra, Mạnh Lộ theo sát ở phía sau không chút lưu tình dùng gai đất đâm thẳng vào đầu Thiêm Thực Giả.

“Gào gào...” Thiêm Thực Giả phát ra tiếng gào thét thê thảm sau đó ngã xuống.

Đường Yên kinh ngạc, cũng may là con Thiêm Thực Giả này không có dị năng, nếu gặp phải sự tấn công của con Ba Hành Giả không gian đã nhốt bọn họ ở đây thì mọi chuyện sẽ phức tạp hơn rất nhiều. Đường Yên nhìn tinh hạch màu vàng đất trong lòng bàn tay rồi đưa cho Mạnh Lộ.

“Chị Yên, tại sao Thiêm Thực Giả lại trở nên lợi hại như vậy?” Miêu Trạch vẫn còn sợ hãi nhìn Thiêm Thực Giả đã chết. Sau khi thấy rõ nó đúng là Thiêm Thực Giả thì đáy lòng nhẹ nhàng thở ra nhưng không nghĩ tới con Thiêm Thực Giả này lại mạnh như vậy, cũng không yếu hơn con Ba Hành Giả đã gặp trước kia bao nhiêu.

“Có người đã che giấu vài thứ mà mấy thứ này lại ảnh hưởng tới tang thi và thú biến dị, khiến chúng nó nhanh chóng tiến hóa và sinh ra trí tuệ.” Đường Yên trầm giọng nói. Có phải mục đích của Hình Liệt Phong là thứ đang bị che giấu đó không, nó là cái gì đây? Trong tiểu thuyết không có nhắc đến chuyện này, rõ ràng là trong tác phẩm có nói đến nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 nhưng vì cái gì bây giờ lại thay đổi? Rốt cuộc con bướm là cô đã khiến cho mọi chuyện thay đổi theo hướng nào đây?

Đúng rồi, còn có nhóm vật tư của nhà họ Lôi ở tòa nhà Thuận Phát kia cũng nên tìm một thời cơ thích hợp để thu vào không gian. Nếu không đến lúc bọn Hình Liệt Phong ra tay thì phiền toái rồi!

“Cái gì?” Sắc mặt Giang Ly thay đổi, nhớ lại lúc ở căn cứ, trong lúc vô tình anh ta loáng thoáng nghe được Lưu Thâm Nhã và Hình Liệt Phong nói chuyện, nói thầm: “Chẳng lẽ là thật?”

“Cái gì thật hay giả?” Miêu Trạch đưa tay chột chột Giang Ly, ánh mắt cảnh giác, không dám thả lỏng.

“Lúc ở căn cứ Thanh Long, trong lúc vô tình tôi có nghe thấy Hình Liệt Phong và Lưu Thâm Nhã nói chuyện, hình như là dị biến Thanh Hải rồi kế hoạch Nữ Bạt hay Hạng Bạt gì đó.” Giang Ly cau mày, nhớ lại những thứ mà mình đã nghe được ngày đó.

“Nữ Bạt!” Đường Yên cúi đầu, vô thức lặp lại mấy chữ đó. Trong truyền thuyết Nữ Bạt chính là một nữ hoàng đế, bởi vì bị Xi Vu nguyên rủa nên trở thành cương thi. Chẳng lẽ đại nạn tận thế này không phải ý trời mà là ý người? Nghĩ đến đây, sắc mặt Đường Yên càng lúc càng khó coi.

“Nữ Bạt là cái gì, chị Yên, hai người đang nói cái gì vậy?” Miêu Trạch không hiểu nói.

Đường Yên khàn khàn nhìn xung quanh rồi nói: “Nữ Bạt còn có tên là Hạng Bạt, là một nữ hoàng đế, trong truyền thuyết bà ta bị Xi Vu nguyên rủa nên biến thành cương thi. Cương thi nằm ngoài lục đạo luân hồi, thiếu khuyết linh khí trời đất mà con người chính là linh hồn của vạn vật nên mới có chuyện cương thi hút máu người.”

*Lục đạo luân hồi: Lục đạo là 6 nơi ở của chúng sinh trong vòng luân hồi: cõi trời, cõi người, cõi Atula, cõi súc sinh, cõi quỷ đói, cõi địa ngục. Phật giáo cho rằng, tất cả chúng sinh chưa được giải thoát, dưới sự thúc đẩy của nghiệp lực đều phải lưu chuyển sinh tử trong Lục đạo. Chúng sinh luân hồi đều ở trong biển khổ vô biên.

“Chị Yên, cái mà chị nói đều là thần thoại xa xưa thôi mà.” Miêu Trạch trợn trừng mắt, không thể hiểu được tại sao lại nói đến chuyện cương thi.

Không giống với Miêu Trạch thiếu đầu óc, Giang Ly và Mạnh Lộ lập tức nhận thấy được điểm đáng ngờ nên lập tức ngừng đầu nhìn về phía Đường Yên, sắc mặt trắng bệch: “Đường Yên, có phải đang nói giỡn hay không?”

“Tôi cũng hy vọng là mình đang đùa nhưng không phải vậy...” Những lời còn lại Đường Yên không nói ra nữa nhưng mà lại càng nắm chặt thanh kiếm trong tay, ai lại có gan làm ra chuyện điên rồ tới bậc này chứ?

“Ha ha... Quả nhiên là Đường tiểu thư rất thông minh, vậy mà lại đoán ra, vì vậy... không thể để cô sống sót được.” Đột nhiên có một giọng nói lạnh lẽo như tới từ địa ngục vang lên ở chỗ Thiêm Thực Giả đang nằm trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Chương 54

Đột nhiên có một bóng đen xuất hiện từ trong góc, vươn cánh tay định tấn công Đường Yên, nó dùng lực rất mạnh mang theo sự khát máu, bạo ngược. Mạnh Lộ ở gần nhất, vì sơ sẩy nên bị đánh lén, trên bụng lập tức xuất hiện ba vết cào dằm máu.

Đường Yên nghiêng người dùng hai chân phá cửa sổ nhảy ra ngoài, kiểm sắc cảm thấy xuống sàn, Đường Yên phải lui về sau bốn năm bước thì mới đứng vững được, cô lau vết máu ở khóe miệng sau đó ngừng đầu nhìn bóng người đột nhiên xuất hiện, trong phút chốc đồng tử của Đường Yên co rút lại. Là ông già luôn đi theo bên cạnh Lưu Hân Vũ, dị năng giả cấp năm, còn mạnh hơn cả Hình Liệt Phong nữa, chẳng lẽ là cấp năm cao nhất?

“Là ông!” Đường Yên chậm chạp đứng dậy, ánh mắt sắc bén.

“Đường Yên?” Giang Ly bất an nhìn ông già đó, loại cảm giác này làm cho lông tơ của anh ta dựng đứng, chính là loại hoảng hốt khi gặp phải tang thi lúc tận thế vừa bùng xuống, đó là sợ hãi cùng cực. Ông già này rốt cuộc là ai? Tại sao muốn ra tay với bọn họ?

“Cẩn thận một chút, hiện tại dị năng giả cấp năm cũng không nhiều đâu!”

“Cái gì?” Giang Ly liếc nhìn Đường Yên, dị năng giả cấp năm... Người cầm quyền nhà họ Hạ cũng là một dị năng giả cấp năm, đối với bọn họ mà nói thì dị năng giả cấp năm đại biểu cho sự vô địch.

Nghe vậy mấy người Giang Ly nhanh chóng lui về phía, cảnh giác nhìn ông già đang chậm rãi đi ra.

“Lưu Thẩm Nhã bảo ông ra tay đúng không? Thật đúng là một con sói mặt trắng.” Đường Yên lạnh lùng nói. Trong lòng lại càng tò mò đối với quân khu trung tâm, chỉ cứ người đến đã là dị năng giả cấp năm, không nói ông già trước mặt này, ngay cả Lưu Hân Vũ thực lực cũng không kém.

Ông già này rất gầy nhưng hai mắt giống như phát sáng, đáng vẻ giống như không để mấy người Đường Yên vào mắt bởi vì một dị năng giả cấp cao có thể dễ dàng xử lý vài dị năng giả cấp thấp. Hơn nữa ông ta cho rằng đối với mấy người mà ngay cả cánh cửa dị năng giả (cấp năm đó) cũng không qua được thì có thể tạo được uy hiếp gì đối với mình đây?

Ông già kia lấy một sáo dọc kì lạ từ trong ngực ra, nhẹ nhàng thổi lên. Âm thanh của tiếng sáo đó rất kì dị, cứ như đâm vào màng nhĩ người nghe sau đó từ từ tản ra xung quanh. Miêu Trạch cau mày nhìn hành động quái lạ của ông ta, không khỏi cảm thấy cực kì kinh ngạc: “Chị Yên, ông già này đang làm cái gì vậy? Thổi cái gì mà khó nghe muốn chết.”

Tinh thần lực của Đường Yên rung động, cô lập tức lấy lại tinh thần, lạnh nhạt nói: “Cẩn thận một chút, chớ khinh thường.”

Đường Yên cảm thấy cẩn thận nhìn hành động của ông ta, bỗng nhiên ông ta biến mất không thấy bóng dáng sau đó có một Thiêm Thực Giả xuất hiện, vươn móng vuốt sắc bén định đánh lén Miêu Trạch đang đứng ở bên trái.

Đường Yên vẫn rất bình tĩnh, cô phủ dị năng lên kiểm sau đó chém thẳng xuống cánh tay hơi thối kia, một kiếm chém đứt móng vuốt sắc bén của Thiêm Thực Giả, ngay sau đó Giang Ly bắn thẳng một ngọn lửa vào đầu Thiêm Thực Giả, khi ngọn lửa màu xanh chạm vào đầu Thiêm Thực Giả thì trong nháy mắt đã đốt Thiêm Thực Giả thành tro bụi.

Đường Yên tán thưởng nhìn Giang Ly, dị năng tiến hóa đến mức này thì quả thật Giang Ly rất có bản lĩnh.

“Sau khi hấp thu một viên huyết hạch của chuột biển dị thì dị năng theo đó tiến hóa, vì vậy lực sát thương của ngọn lửa màu xanh cũng mạnh hơn ngọn lửa bình thường rất nhiều!” Không đợi Đường Yên mở miệng hỏi thì Giang Ly đã nhỏ giọng giải thích.

“Ừ, sức nóng chính là mấu chốt của dị năng hệ hòa.” Đường Yên mím môi gật đầu, mở tinh thần lực ra, cẩn thận tìm kiếm bóng dáng của ông già kia.

“Chị Yên, cẩn thận!” Mạnh Lộ lập tức tạo nên ba tường đất rồi đưa tay đẩy Đường Yên qua một bên. Ngay sau đó ba tường đất trước mặt đã bị đâm thủng, Mạnh Lộ ôm cánh tay máu chảy đầm đìa, hít một hơi khí lạnh.

Trong tích tắc đó, đột nhiên có tám lưỡi dao gió xé không khí bay thẳng về phía đám người Đường Yên, không trung truyền tiếng xé gió, ánh mắt Đường Yên chợt lóe lên, tay nắm chặt kiếm chém thẳng về phía trước, ngay lập tức trong không trung truyền đến một tiếng “Phụt!”, ngay sau đó trên mặt đất xuất hiện rất nhiều giọt máu nhỏ rồi có tiếng vật gì đó va chạm vào đồ đạc xung quanh, vết máu rơi đầy mặt đất.

“Ba Hành Giả không gian!” Đường Yên cẩn thận nói.

Tất cả những điều này đều xảy ra một cách khó giải thích nhưng mà ba người Giang Ly đều biết tuyệt đối đã xảy ra chuyện gì đó. Miêu Trạch bảo vệ Mạnh Lộ đang ôm lấy cánh tay lùi về một góc. Giang Ly lập tức phóng hai ngọn lửa vào vị trí vết máu biến mất: “Xẹt” “Đã trúng cái gì đó, trong nháy mắt ngọn lửa nổ tung, trong không khí dần dần tràn ngập một mùi khét lẹt!

Tiếp theo ở phía trước không có gì dần dần xuất hiện một bóng dáng đầy máu. Đường Yên dùng kiếm chém ngang qua bụng Ba Hành Giả, nội tạng đầm máu rơi ra đầy đất. Giang Ly lập tức phóng tiếp hai cầu lửa vào vai trái của Ba Hành Giả, cầu lửa xuyên qua vai trái của nó làm lộ ra cả xương quai xanh. Ba Hành Giả mở cái miệng dữ tợn, nhìn Đường Yên rồi gào lên.

“Mạng thật là cứng!”

Không nghĩ tới Ba Hành Giả không gian này bị người bên cô quần ẩu như vậy mà vẫn không chết! Thật sự là ngoài dự đoán của Đường Yên. Bây giờ bọn họ hai mặt đều là địch, trong tôi còn có một dị năng giả cấp năm đang trốn, trước mặt lại là Ba Hành Giả không gian. Cả tầng lầu này đều đổ nát, bọn họ gây ra động tĩnh lớn như vậy mà vẫn không thấy những người khác lại đây trợ giúp, chẳng lẽ bọn họ đã gặp phải chuyện không may sao?

Gió lạnh xuyên qua cửa sổ thổi vào trong phòng, giấy vụn và rác bay lên theo gió, cửa sổ thì bị phá hủy, trên sàn toàn là vết máu đỏ sẫm, trong góc có một cánh tay hơi thối và một đồng xác tang thi, không gian thì yên tĩnh giống như là tòa thành chết.

Đường Yên khoe miệng hơi cong lên, giống như biến thành Tu La đánh thẳng về phía Ba Hành Giả không gian, cô gần như không quan tâm đến việc lộ ra điểm yếu mà chém thẳng xuống. Thực lực của dị năng giả cấp bốn cao nhất được Đường Yên thể hiện ra tới đa. Khí thế tàn nhẫn quả quyết, tuyệt đối không dong dài dây dưa, bức Ba Hành Giả không gian lui về trong góc. Lôi điện trời sinh khắc chế tà vật, Ba Hành Giả không gian lại bị thương quá nặng, không cách nào trốn vào không gian nữa nên chỉ có thể đối cứng với sự công kích của Đường Yên. Giang Ly ở bên cạnh thỉnh thoảng lại đánh lên hỗ trợ, Đường Yên giờ kiểm lên đâm thẳng vào đầu Ba Hành Giả không gian.

“Gào gào...” Ba Hành Giả không gian gào thảm một tiếng rồi ngã xuống đất.

Không gian xung quanh giống như vị vận vẹo, Đường Yên thờ phỉ phò, mấy người bên cạnh lập tức đi theo cô. Ngay lập tức bọn họ nhìn thấy được cảnh tượng quen thuộc, sau khi giết chết Ba Hành Giả không gian thì xem như đã phá được không gian phong tỏa. Tuy nhiên tại sao lại không thấy bóng dáng của đám người Hình Liệt Phong.

Giang Ly chỉ vừa mới thả lỏng một chút thì lập tức có chuyện xảy ra, đột nhiên có một lưỡi dao gió bay thẳng tới, mục tiêu là Đường Yên đi ở phía trước. Đường Yên tránh như không kịp, lưỡi dao gió lướt qua để lại một vết cắt rất sâu, máu trực tiếp phun ra từ vết cắt.

“Chị Yên...” Miêu Trạch hoảng hốt, vội vàng bảo vệ Đường Yên.

Không đợi bọn họ lấy lại tinh thần thì lưỡi dao gió giống như từ bốn phía bay đến. Mạnh Lộ hoảng loạn tạo tường đất ngăn cản, Đường Yên ôm vai trái bị lưỡi dao gió cắt qua, miệng vết thương rất sâu, có thể nhìn thấy xương trắng qua vết cắt. Trước đó Mạnh Lộ đã bị thương, nay lại bị lưỡi dao gió tấn công liên tục nên có chút lực bất tòng tâm. Miêu Trạch, Giang Ly lạnh lùng, nín thở cố gắng muốn tìm ra người đang tấn công.

Rõ ràng bọn họ đã giết chết Ba Hành Giả không gian và phá được không gian phong tỏa, chẳng lẽ ở tầng lầu này vẫn còn một Ba Hành Giả không gian khác? Từ khi nào mà ở trước mặt tang thi dị năng giả lại kém cỏi như vậy?

Đột nhiên lưỡi dao gió ngừng lại, Mạnh Lộ mệt mỏi ngồi thịch xuống đất, miệng vết thương ở cánh tay cậu rất lớn, cách cầm máu bình thường hoàn toàn không có tác dụng gì. Đường Yên xé một góc áo xuống, thô bạo băng bó vết thương trên vai trái, sau đó lấy thuốc cầm máu ra uống hai viên rồi đưa cho Mạnh Lộ: “Hai viên!”

Đường Yên cảnh giác nhìn xung quanh tầng lầu này, lúc trước thiết kế của nó rất tao nhã nhưng hiện giờ lại biến thành một đồng phế tích. Bọn họ vẫn không thấy bóng dáng của ông già đó nhưng biết rằng ông ta không thể nào từ bỏ ý đồ dễ dàng như vậy được. Đường Yên cất kiếm, cầm chặt vũ khí sinh hóa, khi thấy ba người Miêu Trạch đang thở hổn hển thì mày nhíu lại. Cô đang định nói thì đột nhiên có vô số lưỡi dao nước từ bốn phía bay tới.

Lưu Thâm Nhã đang ở gần đây, loại người như Lưu Thâm Nhã tâm tư rất kín đáo, thủ đoạn lại độc ác, cô ta đã ba lần bốn lượt muốn loại trừ cô thì tất nhiên sẽ không dễ dàng dừng tay, ở tận thế nếu không phải anh chết thì là tôi chết. Vì vậy nếu có cơ hội thì làm sao cô ta có thể buông tha cho được?

Lưu Thâm Nhã đang núp trong bóng tối dùng ánh mắt ác độc nhìn Đường Yên, cô ta gật đầu, dùng ngón tay kín đáo ra hiệu. Lúc này tiếng sáo dọc từ miệng ông già đó càng thêm dồn dập, phảng phất như là bùa đòi mạng, cứ quanh quẩn mãi ở trong không gian.

“Đường Yên, tiếng sáo dọc này rất kì lạ?” Giang Ly nói khẽ.

“Anh Giang nói không sai, em vẫn luôn cảm giác tiếng sáo dọc này làm cho tang thi biến dị càng trở nên hung tàn.” Sắc mặt Mạnh Lộ tái nhợt giống như không có một chút máu, cậu không dám khinh thường tránh né lưỡi dao nước đang bay tới, xung quanh rất hỗn loạn, trên vách tường trần đầy dấu vết của lưỡi dao gió và lưỡi dao nước để lại.

“Chẳng lẽ tiếng sáo dọc này có thể ra lệnh cho đám tang thi biến dị đó?” Miêu Trạch không biết làm sao, vừa nói xong thì sắc mặt lập tức thay đổi, ngẩng đầu nhìn Đường Yên, nói lắp bắp: “Chị...chị Yên... Chuyện này không phải là thật chứ? Nếu tiếng sáo dọc này có thể khống chế tang thi biến dị vậy thì chúng ta chết chắc rồi!”

Đột nhiên Miêu Trạch nhớ tới thân vật ở cấm địa Miêu Trại, ông cậu đã từng nói, vạn vật trên thế gian không có cái gì là tuyệt đối cả, chưa thấy qua không có nghĩa là không có.

Đường Yên im lặng nhưng sống lưng thì rét run, trên trán toát ra cả lớp mồ hôi lạnh. Nếu đó là thật sự thì rốt cuộc thứ bí mật gì đang ở phía sau màn chi phối tai kiếp tang thi này?

Tốc độ và lực công kích của lưỡi dao nước đã tăng lên, có chút làm cho Đường Yên không chống đỡ được.

“Gào gào...” Bốn phía lại xuất hiện bốn Thiểm Thực Giả, Thiểm Thực Giả há cái miệng máu dữ tợn, nhìn chăm chăm bốn người Đường Yên. Ánh mắt trắng dã xen lẫn tơ máu hơi lồi lên, cái lưỡi vừa dài vừa cứng quét qua lại như đang nhảy múa. (Thiểm là liếm đó, đặc trưng của con này là cái lưỡi, sr vì nói quá trẻ :c)

“Xông lên, mọi người đi trước đi.” Đường Yên vung tay lên, bốn tia chớp lập tức bỏ xuống chặn đường Thiểm Thực Giả. Đường Yên bảo ba người Giang Ly đi trước: “Thực lực của chúng ta chênh nhau quá lớn, mọi người ở lại chỉ làm liên lụy đến tôi thôi, đi trước đi!” Đường Yên túm Mạnh Lộ lên quăng ra ngoài cửa sổ.

“A ừ...” Nhân cơ hội này, mấy lưỡi dao nước lập tức cắm vào lưng Đường Yên, Đường Yên không nhận được khê rên thành tiếng, cô quay đầu lại, nâng vũ khí sinh hóa lên rồi bắn, bạc đạn xé không gian bay thẳng về phía Thiểm Thực Giả. Đường Yên cắn răng, cô mất máu quá nhiều, vết thương trên bả vai sâu tới xương hơn nữa mấy vết thương ở lưng cũng đang chảy máu. Đường Yên hiểu được bản thân mình sẽ không chống đỡ được bao lâu nữa!

Đột nhiên Đường Yên sợ ý nên bụng bị móng vuốt sắc bén của Thiểm Thực Giả đâm thủng, miệng vết thương to như cái bát, máu tươi chảy ròng ròng. Chỉ trong chớp mắt đã thấm ướt cả nửa người của cô.

“Khụ khụ...” Đường Yên mở to mắt, không dám tin cúi đầu vết thương ở trên bụng mình sau đó nhấc chân hung đá Thiểm Thực Giả đánh lên mình vắng ra ngoài.

Đúng lúc này có hai bóng dáng chậm rãi đi ra từ một góc tối, bước đi nhẹ nhàng thoải mái chứng tỏ tâm tình của bọn họ rất tốt.

Đường Yên ho nhẹ, nhú mày nhìn về phía phát ra tiếng bước chân thì thấy Lưu Thâm Nhã tao nhã đi tới, sắc mặt cô ta tái nhợt, cánh môi không có một chút máu nhưng khuôn mặt lại tràn đầy tươi cười. Về mặt cô ta rất đặc ý, trong giọng nói thanh thúy dễ nghe không che giấu được sự ác độc: “Yên Nhi, không sao chứ! Miệng vết thương lớn như vậy sẽ chết người đấy.”

Về mặt Đường Yên lạnh lẽo không thêm đề ý đến Lưu Thâm Nhã đang làm bộ làm tịch.

“Là cô làm đúng không?” Đường Yên lạnh nhạt liếc nhìn Lưu Thâm Nhã, về mặt sắc bén.

“Chị không hiểu Yên Nhi đang nói cái gì. Vòng bạch ngọc ở đâu? Mau giao vòng bạch ngọc tay ra đây thì chị sẽ cứu em một mạng, giao dịch này như thế nào?” Lưu Thâm Nhã tao nhã vén lọn tóc đang rơi xuống, cả người gọn gàng sạch sẽ hoàn toàn không giống như đang ở tận thế.

“Cô cho tôi là kẻ ngu sao? Giao vòng bạch ngọc cho cô sau đó chờ cô giết tôi à.” Đường Yên hừ lạnh nói, so với ai khác thì Đường Yên càng hiểu suy nghĩ của Lưu Thâm Nhã. Giao vòng bạch ngọc cho cô ta thì sau đó chờ cô sẽ là cái chết.

“Yên Nhi thật đúng là hiểu rõ chị!” Bị Đường Yên chế ngạo nhưng Lưu Thâm Nhã vẫn không tức giận. Cô ta đưa tay kéo tóc Đường Yên, hung hăng giẫm lên vết thương của Đường Yên vài cái rồi sẵn giọng nói: “Khi đó nếu như mày chết ở căn cứ thì thật là tốt. Từ nhỏ đến lớn cái gì mày cũng tốt hơn tao, ông cưng chiều mày, Bác Dương yêu thương mày, còn tao ở đâu? Không có gì cả, cái gì tao cũng hơn mày, nhưng... trong mắt bọn họ chỉ có mày, dựa vào cái gì mà lại như vậy?”

“Chẳng lẽ bởi vì trong người ta không chảy dòng máu nhà họ Đường sao? Tao không cam lòng, mấy năm nay tao chiều theo mày, nghe theo mày... sau đó nhìn mày kiêu căng, điều ngoa tùy hứng... Rõ ràng là tính tình của mày không tốt nhưng vì sao trong lòng bọn họ mày vẫn là tốt nhất. Rõ ràng vòng bạch ngọc nên thuộc về tao, tại sao ông đưa nó cho mày, ngay cả Bác Dương cũng giống vậy, rõ ràng là tao mạnh hơn mày rất nhiều!” Lưu Thâm Nhã nhấc chân lên điên cuồng đá Đường Yên.

Đường Yên mím môi, máu theo khoe miệng chảy ra, khó trách tính cách của Đường Yên kiêu trước lại đáng ghét như vậy, thì ra đầu sỏ gây nên chuyện này là Lưu Thâm Nhã. Yêu thương chết người... Đường Yên hít một hơi, không khỏi nhớ tới một câu truyện cười mà cô đã nghe trước kia, nếu bạn căm ghét một người nào đó thì hãy sinh một đứa con gái rồi cưng chiều nó đến vô pháp vô thiên, sau đó gả nó cho người mà bạn căm ghét... Xem ra chuyện này không phải không đạo lý. Ngoài mặt thì có vẻ Lưu Thâm Nhã luôn che chở Đường Yên, mặc cho Đường Yên có làm chuyện gì sai thì Lưu Thâm Nhã vẫn ở bên thu thập cục diện rồi rầm giúp Đường Yên, Đường Yên kiêu trước lại ngây thơ không nhận ra điều đó nên mới khiến mình từng bước từng bước đi vào địa ngục.

“Ha ha... Luru Thăm Nhã, chắc mày đã quên một chuyện rồi, mày chỉ là một cô nhi mà ông tao nhốt ở bên ngoài thôi, mày dựa vào cái gì mà muốn có được những điều đó.” Đường Yên lạnh lùng châm chọc. Lòng người không đủ rắn nuốt voi*, lời này quả thực chuẩn xác!

*Con rắn thì nhỏ mà con voi thì to, ý chỉ là quá mức tham lam, nuốt không trôi cũng cố nuốt

“Mày... Đáng chết!” Luru Thăm Nhã dùng chân đạp vai trái Đường Yên sau đó dùng sức day mạnh.

Ông già nọ cúi đầu đứng ở phía sau, giống như không nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người.

Phát tiết nửa ngày, Luru Thăm Nhã mới bình tĩnh ngồi xổm xuống, vén lên ống tay áo Đường Yên, lúc nhìn thấy trên cổ tay không có cái gì thì cô ta lập tức hỏi: “Vòng bạch ngọc ở đâu? Mau giao ra đây...” . Luru Thăm Nhã cầm lưỡi dao nước trên tay, lướt qua lướt lại trên khuôn mặt Đường Yên.

“Mất rồi!” Đường Yên nói.

“Mất rồi...” Hô hấp của Luru Thăm Nhã trở nên dồn dập, cô ta cầm lưỡi dao nước rạch lên má trái Đường Yên hai cái, máu tươi theo gò má chậm rãi chảy xuống nhỏ lên mặt đất: “Mày nói nếu không có khuôn mặt này thì Bác Dương còn thích mày hay không đây?”

..... Đường Yên hít mấy hơi khí lạnh, Luru Thăm Nhã điên rồi. Hai ba câu đều không rời Bác Dương, lúc Đường Yên nhìn thấy cô ta và Hình Liệt Phong vành tai và tóc mai chạm nhau thì còn tưởng rằng người trong lòng cô ta là Hình Liệt Phong, không nghĩ tới lại là Bác Dương, thật đúng là khó nắm bắt được tâm tư của cô ta.

“Mau nói đi, rốt cuộc vòng bạch ngọc ở đâu rồi?” Luru Thăm Nhã tức giận không thôi, hung tợn trừng mắt nhìn Đường Yên, nếu những thứ viết trong sách đều là thật thì chẳng lẽ Đường Yên mở không gian rồi sao? Trong phút chốc Luru Thăm Nhã trở nên căng thẳng, ngẩng đầu nhìn ông già đứng ở phía sau nói: “Bác Luru, bác đi tìm anh họ trước đi, lát nữa cháu sẽ đi tìm anh ấy.”

Ông già kia chần chờ một lát nhưng khi nhìn thấy Đường Yên không còn bao nhiêu sức lực thì gật đầu rời đi.

Thấy ông già đó rời khỏi thì khóe miệng Đường Yên cong lên thành một nụ cười giảo hoạt. Cô khẽ liếm đôi môi khô ráp, nhìn cảnh tượng xung quanh, trong mắt chợt lóe rồi tàn nhẫn chợt biến mất. Không vội, sự thú vị nhất trong trò mèo vờn chuột đó chính là quá trình...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương (tt)

“Nói mau, mày giấu vòng bạch ngọc ở đâu?” Nói xong, lưỡi dao nước trên tay Luru Thăm Nhã không chút do dự chui vào trong thân thể Đường Yên. Ánh mắt của cô ta ác độc nhưng lại nóng rực nhìn chằm chằm Đường Yên, hỏi: “Có phải mày đã mở không gian bên trong vòng bạch ngọc hay không?”

Lưỡi dao nước còn đang nhỏ máu không có ý tốt lướt qua lướt lại ở quanh người Đường Yên. Về mặt Luru Thăm Nhã cực kì điên cuồng, cô ta cũng không thêm che giấu ham muốn có được vòng bạch ngọc. Nếu có được vòng bạch ngọc hơn nữa lại có dị năng chữa khỏi nghịch thiên thì cho dù đang tận thế, cô ta vẫn có thể đứng ở trung tâm của quyền lực.

“Không gian gì, tao không hiểu mày đang nói cái gì cả... Khụ khụ!” Vì mất máu quá nhiều nên sắc mặt Đường Yên càng thêm tái nhợt, nói chuyện cũng trở nên đứt quãng. Đường Yên im lặng tập trung tinh thần lực lên trên người Luru Thăm Nhã, cô muốn biết rốt cuộc dị năng chữa khỏi đã xảy ra chuyện gì? Kỳ thực từ lúc Luru Thăm Nhã thì trong đầu Đường Yên luôn tồn tại một ý niệm, nó thôi thúc cô phải đến gần Luru Thăm Nhã. Đường Yên vội vàng chặt đứt suy nghĩ này, loại suy nghĩ này rất điên cuồng, nó muốn cắn nuốt Luru Thăm Nhã.

Lúc ý niệm này xuất hiện thì Đường Yên rất chấn động. Rõ ràng Luru Thăm Nhã là một con người nhưng cô lại muốn cắn nuốt cô ta, chuyện này quá điên cuồng rồi!

Vì vậy trên đường đến Thanh Hải Đường Yên đều cẩn thận né tránh Luru Thăm Nhã vì cô lo lắng nếu mình không kiềm chế được mà cắn Luru Thăm Nhã vài phát thì... .. Cô cũng không phải tang thi, tại sao lại muốn cắn người?

Thấy Đường Yên không còn nhiều hơi sức lắm thì Luru Thăm Nhã cẩn thận dùng dị năng chữa khỏi kéo dài hơi thở cho Đường Yên.

Đường Yên cảm nhận được năng lượng màu xanh đang dừng mãnh tiến vào trong cơ thể, ngay sau đó cả người truyền đến cảm giác sáng khoái giống như là đang ở trên thiên đường! Loại cảm giác này quá tuyệt vời khiến Đường Yên càng muốn nhiều hơn... Nhận thấy điều này nên cô cố gắng kiềm chế cảm giác quái dị này lại!

Thấy Đường Yên phủ nhận việc không gian nên Luru Thăm Nhã càng thêm phần hận, cô ta tạo thêm vài lưỡi dao nước sau đó biến khuôn mặt xinh đẹp của Đường Yên trở nên máu thịt be bét. Nhìn khuôn mặt cực kì xinh đẹp của Đường Yên bị dao nước cắt đến máu thịt bầy nhầy thì đột nhiên Luru Thăm Nhã cảm thấy thoải mái. Trái tim bị đè nén vụn vụn nhiều năm cũng thoải mái hơi rất nhiều, tươi cười lại càng thêm kinh khủng.

“Không hiểu sao, Đường Yên, mày đừng gạt tao. Tao rất mày, từ nhỏ mày đã ý lại, tín nhiệm tao, nhưng lần đó sau khi theo tao ra ngoài căn cứ thì bắt đầu phòng bị tao. Trước kia là tao không phát hiện nhưng bây giờ suy nghĩ lại một chút thì chán hẳn lúc đó mày đã biết được sự tồn tại của không gian. Nên sau này lúc tao hỏi mày về chuyện vòng bạch ngọc mày mới phủ nhận nhanh như vậy, không phải sao?” Lưu Thâm Nhã nói một cách khẳng định.

Lưu Thâm Nhã nhìn thấy Đường Yên chặt vật không chịu nổi ngã ở dưới chân mình, nguyện vọng nhiều năm đã được thực hiện khiến tươi cười trên mặt cô ta càng thêm xán lạn nhưng cũng tức giận vì Đường Yên chết đã đến nơi rồi mà vẫn còn mạnh mẽ. Lưu Thâm Nhã nghĩ trước kia Đường Yên gọi đến đuổi đi đối với mình, thậm chí còn nhục nhã mình vài lần mà bây giờ lại nằm hấp hối trên mặt đất khiến tâm lý bệnh hoạn của Lưu Thâm Nhã được thỏa mãn.

Thật là tự tin! Nhiều lần chạm trán trước kia đều bị Lưu Thâm Nhã nhẹ nhàng hóa giải, điều này làm cho Đường Yên cực kỳ khó chịu, cô nhìn tươi cười đắc ý hả hê trên khuôn mặt Lưu Thâm Nhã thì hơi cúi đầu, khoe miệng cong lên thành nụ cười lãnh.

“Vòng bạch ngọc gì? Không gian gì? Lưu Thâm Nhã, hình như mày bị bệnh không nhẹ đâu.” Đường Yên châm chọc nói. Chuyện vòng bạch ngọc cô cứ giả ngu giả dại xem như không biết nhưng nghe giọng điệu của Lưu Thâm Nhã thì có vẻ cô ta biết rất rõ lai lịch và tác dụng của vòng bạch ngọc.

“Đừng giả vờ giả vịt nữa, tao biết vòng bạch ngọc đang ở trên người mày, mau giao ra đây.” Thấy Đường Yên không biết tốt xấu thì Lưu Thâm Nhã rất là chán nản. Cô ta cầm lấy lưỡi dao nước, cắt ngón trỏ của mình, một giọt máu đỏ tươi từ ngón tay của cô ta chảy ra.

Lúc giọt máu chảy ra thì thân thể Đường Yên không tự chủ được bắt đầu co rút. Rất muốn... rất muốn... Dục vọng bị áp chế không ngừng dâng lên Đường Yên dùng sức cắn đầu lưỡi của mình, mượn mùi máu tươi ở đầu lưỡi để khôi phục lại lý trí sắp không khống chế được nữa, cũng may lực chú ý của Lưu Thâm Nhã luôn ở trên cổ tay Đường Yên nên không phát hiện ra sự khác thường của cô.

Lưu Thâm Nhã vừa để giọt máu chảy ra trong miệng vừa lăm bắm cái gì đó. Đáy lòng cô ta không yên, cô ta biết thành hay bại là dựa vào chuyện này. Rốt cuộc bên trong vòng bạch ngọc có một không gian hay không?

Nghe Lưu Thâm Nhã thì thầm thì Đường Yên hiểu ra có vẻ như vòng bạch ngọc ẩn chứa không ít bí mật, ngón tay tưởng như không còn sức lực trên mặt đất bắt đầu động đậy, cô cầm lấy thanh kiếm nằm ở một bên, ánh mắt trở nên sắc bén sau đó mạnh mẽ đứng dậy, dùng kiếm đâm thủng vai trái Lưu Thâm Nhã sau đó ghim cô ta lên trên vách tường.

“Mày... Làm sao có thể?” Lưu Thâm Nhã chấn động, không dám tin nhìn Đường Yên không bị thương chút nào.

“Vừa rồi chắc mày chơi rất vui về đúng không?” Giọng nói của Đường Yên lạnh lùng, từ lúc chừa vào tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 thì cô đã nghe được kế hoạch của Lưu Thâm Nhã cho nên mới tương kế tựu kế vì thế từ lúc bước vào tòa nhà 181 thì cô đã bắt đầu thiết lập ảo thuật cho nên mọi chuyện xảy ra trước mắt đều là giả.

Mọi chuyện xảy ra đều do Đường Yên điều khiển, thực lực của ông già đó quá mạnh mẽ. Đường Yên không dám để lộ ảo thuật ra ngoài nên mãi đến khi ông già đó rời khỏi Lưu Thâm Nhã thì Đường Yên hành động.

“Không có khả năng, rõ ràng vừa rồi mày bị thương không nhẹ, làm sao có thể khôi phục nhanh như vậy được?” Lưu Thâm Nhã mở to mắt, ôm lấy vết thương không ngừng đang không ngừng chảy máu, cô ta nhìn chung quanh một vòng, đây không phải là tầng lầu mà cô ta tiến vào, đây là đâu? Rốt cuộc Đường Yên đã làm cái gì?

“Không phải là mày rất lợi hại sao? Chẳng lẽ vẫn không đoán ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?” Đường Yên dùng sức đâm kiếm vào sâu thêm hai phân rồi dùng tay bóp chặt cổ Lưu Thâm Nhã, ở sâu trong thân thể cô không ngừng kêu gào cắn cô ta đi, mau cắn cô ta đi...

“Ảo thuật.” Lưu Thâm Nhã biến sắc, đột nhiên nhớ tới lúc gặp phả chuột biến dị ở quốc lộ 107, lũ chuột biến dị kia cũng biết sử dụng ảo thuật như vậy nhưng không phải Đường Yên thức tỉnh dị năng lỗi điện sao? Ảo thuật là chiêu thức thuộc về dị năng giả hệ tinh thần, chẳng lẽ Đường Yên cũng là dị năng giả song hệ giống như cô ta? Nghĩ tới khả năng này, trên trán Lưu Thâm Nhã bắt đầu toát mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch.

“Rất thông minh! Chuyện vòng bạch ngọc và không gian là như thế nào? Còn có cây sáo dọc trong tay ông già kia là thứ gì?” Đường Yên lạnh lùng nói. Nếu thật sự cây sáo dọc đó có thể điều khiển tang thi biến dị thì nhất định ở phía sau đang cất giấu một cái âm mưu kinh thiên động địa mà cô lại không cam tâm làm một quân cờ mặc cho người ta định đoạt.

Ánh mắt Đường Yên như con dao đâm thẳng về phía Lưu Thâm Nhã, khi thấy sắc mặt Lưu Thâm Nhã không thay đổi cũng không thêm để ý đến vai trái đang chảy máu đâm đũa thì trong lòng âm thầm khen ngợi, không hổ là nữ chính trong tiểu thuyết, đối với người mình còn ngoan độc với người khác!

Lưu Thâm Nhã thu tâm mắt lại, trong lòng trào lên sát ý, đây là lần chặt vật nhất của cô ta từ trước đến giờ mà người khiến cô ta chặt vật như vậy lại là Đường Yên, người mà cô ta hận nhất, tức giận cuộn cuộn trào lên khiến Lưu Thâm Nhã không thể kiềm chế được, cổ họng cũng dâng lên mùi vị ngai ngái nhưng cô ta cố gắng ép xuống. Cô ta không thể chết được, tuyệt đối không thể chết như vậy được.

“Mày thật sự muốn biết sao?” Lưu Thâm Nhã gian nan nói, cổ họng bị Đường Yên bóp chặt khiến cô ta trả lời có chút khó khăn.

“Nói đi!”

“Mày bóp chặt như vậy thì... Tao nói như thế nào đây.” Lưu Thâm Nhã liếc nhìn cánh tay Đường Yên đang bóp chặt lấy cổ mình, ý bảo Đường Yên buông tay.

Ánh mắt Đường Yên lóe lên, Đường Yên hơi buông tay ra, kiếm sắc vẫn đâm xuyên qua vai trái Lưu Thâm Nhã làm cho máu tươi nhiễm đỏ cả nửa

người trên của cô ta Lưu Thấm Nhã. Tay Đường Yên cầm chuôi kiếm, xoay kiếm vài vòng, cô chưa từng quên vừa rồi trong ảo cảnh Lưu Thấm Nhã đã tra tấn bản thân mình như thế nào, đến gương mặt cũng bị Lưu Thấm Nhã cắt xẻ đến mức máu thịt bầy nhầy.

Đường Yên buông tay đang bóp cổ Lưu Thấm Nhã ra, đầu ngón tay ngưng tụ lôi điện sau đó lòng bàn tay lướt qua khuôn mặt trơn mịn của Lưu Thấm Nhã, lôi điện xẹt qua để lại trên mặt Lưu Thấm Nhã vết tích da thịt bị đốt cháy.

“Mày...” Lưu Thấm Nhã hồn hển, từng trận đau đớn đánh úp lại, trong không khí truyền đến một mùi khét lẹt. “Mặt ... mặt của tao... Đường Yên, tao muốn giết chết mày!”

Thấy mình bị hủy dung nên Lưu Thấm Nhã cố gắng vẫy tay, phóng ra bảy tám lưỡi dao nước về phía Đường Yên. Đường Yên lộn ngược ra sau, rồi rút kiếm ra, hai chân đạp mạnh xuống đất rồi lao tới đâm thẳng vào vai phải của Lưu Thấm Nhã: “Phụt!” Ngay sau đó là một tia sét bời thêm.

“A...” Vai phải bị kiếm đâm thủng sau đó lại bị trúng lôi điện khiến. Lưu Thấm Nhã ngã nhào trên đất, chặt vật không chịu nổi. Sau khi dị năng chữa khỏi thức tỉnh thì thân thể cô ta đã bị thương tổn. Mặc dù hiện tại cô ta là dị năng giả cấp bốn nhưng mà thân thể lại không theo kịp nên khi bị Đường Yên đâm hai kiếm, lại bị sét đánh thì... Đừng nói là phản kích mà ngay cả sức lực động đậy cũng không có.

Thấy Đường Yên cầm kiếm, ánh mắt tràn ngập sát khí thì cả người Lưu Thấm Nhã đều lạnh đi. Trong lòng không cam tâm, chẳng lẽ cô ta phải chết ở đây sao? Cô ta không cam lòng... Lúc này Đường Yên cũng nhìn ánh mắt oán độc của Lưu Thấm Nhã. Lưu Thấm Nhã giống như một con rắn độc, không hoàn toàn đánh chết cô ta thì sớm hay muộn gì cô ta cũng sẽ cắn ngược lại. Vì vậy không thể nương tay được.

Ánh mắt Đường Yên nghiêm túc, dị năng cuộn cuộn ở trong lòng bàn tay: “Không nói thì sớm hay muộn gì tao cũng sẽ biết.”

Dị năng ở bàn tay tập trung bỏ thẳng vào chỗ Lưu Thấm Nhã.

“Xoẹt... xoẹt “Bụi bậm bay tung tóe, Đường Yên nhìn xuyên qua lớp bụi rồi cau mày...

Hình Liệt Phong đã dựng lên lá chắn tinh thần ngăn chặn dị năng của Đường Yên đang bỏ xuống, ánh mắt của Hình Liệt Phong làm cho người ta rét run đang nhìn thẳng vào Đường Yên. Lưu Hân Vũ theo sát phía sau cũng trừng mắt, nhìn thăm cảnh của Lưu Thấm Nhã thì tức giận nói: “Bác Lưu, cháu muốn cô ta chết.”

Giọng nói lạnh lẽo ở trong tầng hầm ngầm âm u có vẻ khiếp người. Lưu Hân Vũ vừa nói dứt thì thân mình hơi còng của ông già đó lóc lên, lao thẳng về phía Đường Yên.

“Lưu Hân Vũ, mày muốn ai chết vậy?” Giọng nói của Việt Kỳ lạnh như băng giống như truyền đến từ bốn phương tám hướng, chỉ trong nháy mắt cả tầng hầm ngầm đã bị băng bao trùm. Bóng dáng của ông già họ Lưu đó rất nhanh, tránh thoát khỏi quả cầu lửa của Việt Kỳ tuy nhiên tóc bên tai vẫn bị đốt trụi không ít, ông ta đứng thẳng, sợ hãi nhìn Việt Kỳ đang đứng ở cửa.

(Mấy chế thấy chưa, anh ý luôn có mặt rất kịp thời để cứu mỹ nhân, mấy chế thấy nam 9 này OK chưa. Riêng tui thấy quá ngẫu đi chứ)

Quá mạnh!

Đường Yên bắt giác thở hắt ra, tinh thần lực của cô tiêu hao quá lớn, nếu vừa rồi Việt Kỳ không ra tay thì e rằng cô trốn không thoát khỏi sự tấn công của ông già họ Lưu kia. Đường Yên điên cuồng vận chuyển Khô mộc quyết để khôi phục lại tinh thần lực bị tiêu hao. Cả người phải dựa vào vách tường mới có thể miễn cưỡng đứng vững được.

Nghe thấy giọng nói của Việt Kỳ thì đồng tử của Lưu Hân Vũ và Hình Liệt Phong đều co lại, hai người nhìn nhau, đáy mắt xẹt qua oán hận, Hình Liệt Phong ôm lấy Lưu Thấm Nhã, bình tĩnh nói: “Việt Kỳ, không phải anh đã nói là không nhúng tay vào chuyện tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 sao, tại sao bây giờ lại lật lọng?”

Lưu Hân Vũ biết rất rõ thực lực của ông già họ Lưu, về điểm này thì Hình Liệt Phong cũng rất rõ ràng vì dựa vào thực lực trước mắt thì anh ta không đánh thắng được ông ta, nhưng mới vừa rồi Việt Kỳ chỉ dùng một chiêu mà đã bức lui đã ông ta, điều này vừa kích thích cũng vừa làm cho bọn họ không cam lòng.

“Tôi nói không nhúng tay vào chuyện tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 chứ không nói là không nhúng tay vào chuyện của Đường Yên.” Việt Kỳ chậm rãi đi đến, đứng chắn ở phía trước Đường Yên, nhìn thẳng vào đám nguowfi Hình Liệt Phong.

“Đội trưởng Hình dài dòng với hần ta làm cái gì, dứt khoát giết chết...” Thấy Việt Kỳ can rờ như vậy một dị năng giả phía sau Hình Liệt Phong không nhịn được xen mồm vào.

Nhưng lời còn chưa dứt thì ngay sau đó đã có lưỡi dao băng màu trắng lướt qua cổ hần khiến hần chết ngay tức khắc.

Việt Kỳ lạnh lẽo nhìn tất cả những điều này, cũng không thèm ngẩng đầu lên mà đứng ở đối diện nói với giọng điệu lạnh lùng: “Còn có muốn giết tôi không?”

Giọng nói khàn khàn trầm thấp lộ ra sát khí nhàn nhạt, tuy không lớn nhưng lại làm tầng hầm ngầm lặng ngắt như tờ vì tất cả mọi người đều bị Việt Kỳ dọa sợ tới mức không nhẹ, thực lực của dị năng giả đã chết ở đội ngũ Hình Liệt Phong không tính là yếu, xếp hạng ở hạng vừa đến khá cao nhưng vừa rồi đối mặt với Việt Kỳ thì chưa kịp phản ứng gì đã bỏ mạng rồi.

Gương mặt Hình Liệt Phong xanh mét, mấp máy môi, cuối cùng vẫn không nói gì cả. Về mặt Hình Liệt Phong âm trầm, ôm lấy Lưu Thấm Nhã nhìn Đường Yên một cái rồi nói: “Đi!”

Lưu Hân Vũ oán độc, hung tợn trừng mắt nhìn Đường Yên sau đó mới xoay người đi ra khỏi tầng hầm ngầm.

Đường Yên vẫn lạnh nhạt, tỏ vẻ hoàn toàn không phát hiện sự cảnh cáo của Hình Liệt Phong và Lưu Hân Vũ. Cô và Lưu Thấm Nhã đã không thể làm được bạn bè thì cần gì phải duy trì tình nghĩa giả dối. Chỉ đáng tiếc lần này có cơ hội tốt như vậy nhưng lại không giết được Lưu Thấm Nhã, e rằng sau này sẽ rất khó có được cơ hội tốt như vậy nữa.

Sau khi đoàn người Hình Liệt Phong rời đi thì cả người Đường Yên không chống đỡ được nữa mà xụi lơ trượt dọc theo vách tường, ngồi phịch xuống đất: “Hừ, thật đáng tiếc!”

Thấy Đường Yên đột nhiên trẻ con nói một câu như vậy thì khóe miệng Việt Kỳ bất giác cong lên, sự lạnh lùng nơi đáy mắt cũng biến mất, anh không nhìn được đưa tay vuốt xoa mái tóc bị mồ hôi làm cho ướt đẫm của Đường Yên: “Lô nững, nếu anh không tới kịp thì nguy hiểm rồi!”

“Hừ! Nếu không phải là đám người Hình Liệt Phong tới sớm thì...” Trong mắt Đường Yên xẹt qua sát khí, thâm hận Lưu Thấm Nhã mạng lớn: “Lưu Hân Vũ là người như thế nào?”

“Là người nhà họ Lưu của quân khu trung tâm, thực lực không yếu. Nếu về sau gặp lại thì tốt nhất em nên tránh xa một chút, người này rất hay mang thù, là loại người có thù tất báo. Hôm nay anh làm hấn mất mặt, nhất định hấn sẽ không bỏ qua như vậy đâu.” Việt Kỳ nói một cách lạnh nhạt.

“Quân khu trung tâm... Từ khi nào thì có một quân khu trung tâm?” Đường Yên ngẩng đầu: “Anh tới Thanh Hải với mục đích gì? Chỉ dựa vào nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 thì tôi nghĩ không có khả năng hấp dẫn nhiều người như vậy?”

“Năm 2001, ở quần đảo thuộc Nam Mỹ, có một tổ nghiên cứu khoa học nhỏ đã phát hiện được một loại vi khuẩn solanum chưa biết rõ ở độ sâu khoảng năm nghìn mét dưới hải vực, nó được gọi là vi khuẩn thứ năm và loài người vẫn chưa biết rõ về loại vi khuẩn này. Vì muốn được nghiên cứu loại vi khuẩn này nên tổ nghiên cứu khoa học đó đã giấu diếm khi phát hiện ra nó, bọn họ dùng chuột bạch làm thí nghiệm, tuy nhiên hiệu quả không cao lắm. Trong một lần thí nghiệm thì có một nhân viên đã lỡ tay đâm kim tiêm chứa vi khuẩn đó vào cơ thể... Thứ vi khuẩn này lây lan cực nhanh lại không cách nào ngăn cản được nên chỉ trong hai ngày ngắn ngủi thì tổ nghiên cứu khoa học đó đã không một người nào có thể sống sót. Lúc biết được tin tức này thì nước M nhanh chóng phong tỏa cả quần đảo Nam Mỹ và xóa sạch toàn bộ dấu vết của tổ nghiên cứu trên quần đảo đó rồi niêm phong vi khuẩn đó, cất vào kho mang đi. Trong tư liệu có ghi rõ người bị lây bệnh sẽ biến thành người thực vật hay còn được gọi là tang thi, không sợ ánh sáng, di chuyển rất chậm, khi nhìn thấy người sống thì tốc độ trở nên rất nhanh, không có cảm giác đau đớn, không biết sợ hãi, chỉ biết thuận theo bản năng tìm đồ ăn... Quân khu gọi đại nạn lần này là sự trừng phạt của Nữ Bạt và kế hoạch thanh toán loại vi khuẩn cùng với tang thi nay là kế hoạch Nữ Bạt. Người phụ trách tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 ở Thanh Hải đã tham gia vào hành động lần đó, ông ta có cất giấu một đồ vật, thứ này cũng được phát hiện cùng một lần với loại vi khuẩn đó ở dưới đáy biển sâu.” Việt Kỳ nhỏ giọng giải thích nguyên nhân mọi chuyện, sắc mặt đông lạnh mang theo sát khí.

“Cái gì?” Đường Yên kinh ngạc hô lên sau đó lập tức kiềm chế lại được. Trong tác phẩm không hề đề cập tới chuyện này nên sau khi nghe Việt Kỳ nói thì Đường Yên đột nhiên cảm thấy rất hoảng hốt. Không biết ở trong tiểu thuyết Lưu Thấm Nhã có biết chuyện này hay không, hay đây vẫn chỉ là bí mật không ai biết đến?

Đường Yên kiếp trước chết ở căn cứ nên không gặp được Việt Kỳ, lại càng không có chuyến đi đến Thanh Hải lần này, hoặc là trong tiểu thuyết thì thứ đó đã rơi vào trong tay Hình Liệt Phong. Có lẽ chuyện sự trừng phạt của Nữ Bạt chỉ có một số thế lực ở tầng cao mới biết, dân chúng bình thường hoàn toàn không có tư cách được biết, nếu như vậy thì rất nhiều chuyện đều có thể giải thích được.

Đường Yên cúi đầu, hít sâu một hơi để ổn định trái tim đang đập thành thịch của mình.

“Làm sao bây giờ?” Đường Yên hỏi.

“Thế lực của hai nhà Hình, Lưu không nhỏ, cho dù ở quân khu trung tâm thì bọn họ vẫn có một chỗ đứng vững chắc, anh vốn muốn em không dính dáng đến chuyện này, không muốn...” Ánh mắt Việt Kỳ rất phức tạp nhìn Đường Yên, giống như không có cách dứt ra được.

“Theo lời anh nói thì quân khu trung tâm đã xảy ra chuyện gì sao?” Đường Yên hỏi, nhưng trong lòng đã nghĩ đến Lưu Thấm Nhã là mối nguy hiểm lớn nhất. Nếu như vậy thì Hạ Đình không thể chết được, cái chết của Hạ Đình chính là khởi điểm cho sự suy yếu của nhà họ Hạ, nếu Hạ Đình không chết thì Hình Liệt Phong không thể dễ dàng nắm được quyền không chế căn cứ Thanh Long như trước nữa.

“Chuyện quân khu trung tâm em biết càng ít thì càng tốt.” Việt Kỳ lắc đầu, sự tồn tại của quân khu trung tâm càng ít người biết càng tốt.

“Vì sao?” Đường Yên nhún mày, hỏi.

“Không tại sao cả, nếu em có thể trở thành dị năng giả cấp mười thì có lẽ anh sẽ nói ch em biết.”

Nghe vậy khóe miệng Đường Yên giật giật, dị năng giả cấp mười... Hiện giờ ngay cả cấp năm cô cũng chưa vượt qua được nữa là, tuy nhiên điều này càng làm cho cô quyết tâm trở nên mạnh mẽ hơn. Đường Yên ngẩng đầu đánh giá Việt Kỳ, không biết bây giờ Việt Kỳ là dị năng giả cấp mấy rồi?

“Đại ca.” An Lộ đi đến.

“Có việc gì?” Việt Kỳ xoay người, nghiêng nhìn An Lộ.

“Đám người Phùng Khai Dương đã lên đến tầng năm mươi rồi, chúng ta có nên ra tay hay không?” An Lộ hơi ảm đạm, giọng nói lạnh lùng làm cho người ta có cảm giác chết chóc.

“Không cần, thứ kia không ở phía trên.” Việt Kỳ nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt như có như không quét qua vách tường phía sau Đường Yên sau đó cong bàn tay lại, móc vào bức tường.

Đường Yên nghiêng người, dán lỗ tai vào vách tường thì nghe thấy phía sau vang lên tiếng gì đó: “Phía sau tường có gì đó.”

“Trương Quốc Huy cũng không phải là đồ ngốc, ông ta đã đoán trước nên mới giấu thứ kia ở dưới đất.” Việt Kỳ khinh thường nói: “Bảo bọn An Du vào hết đi, Hình Liệt Phong không ngốc, hẳn là sẽ nhận ra nhanh thôi. Khi bọn họ đến đây thì chúng ta phải lấy được thứ kia trước.”

“Vâng.” Trong mắt An Lộ hiện lên ánh sáng, không hổ là đại ca, vĩnh viễn đều lạnh lùng, quyết đoán như vậy.

Đường Yên mím môi, càng thêm tò mò về lai lịch của Việt Kỳ. Khó mặc quyết trong cơ thể đang không ngừng vận chuyển vòng tròn, tinh thần lực bị khô kiệt cũng dần dần khôi phục lại, hình như còn mạnh trước kia hai phần, phát hiện này làm cho Đường Yên cực kì vui sướng.

Mấy bạn thấy chương này thế nào. Tui thì thấy nó cực dài. Có ai chờ mong chương sau sẽ xảy ra chuyện gì ko? Thứ đó là thứ gì ta :v. Tui lại thả thính đó

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chương 55

Trong nháy mắt tinh thần lực của Đường Yên đã bao trùm khắp cả tầng hầm ngầm, khóe miệng cô hơi cong lên, quả nhiên phía sau tường trống rỗng. Tinh thần lực men theo cầu thang đi xuống phía dưới, càng xuống thì càng cảm thấy tà khí âm u lạnh lẽo. Tin tức mà tinh thần lực truyền về làm cho Đường Yên cảm thấy không khoẻ, hơi thở kia khiến cô cực kì không thoải mái.

“Em thấy thế nào?” Việt Kỳ sờ vào vách tường, cẩn thận quan sát tình huống xung quanh tầng hầm ngầm.

Đường Yên hơi lui về phía sau, ánh mắt dừng ở trên người Mạnh Lộ: “Trong đó trống rỗng, Mạnh Lộ, em làm đi!” Ý của Đường Yên là bảo Mạnh Lộ dùng dị năng mở một cánh cửa ở trên bức tường này.

Hai tay Mạnh Lộ hiện lên tia sáng màu vàng đất, ngay sau đó chính giữa vách tường bắt đầu bị ăn mòn, một cái cửa rộng khoảng hai mét lập tức xuất hiện ở trước mắt mọi người. Ngay sau đó có một mùi thối rữa từ trong bóng tối truyền đến, Mạnh Lộ thu tay lại, ánh mắt cẩn thận nhìn xuống phía dưới cầu thang.

Vách tường rất ẩm ướt, nhựa đường dính đầy trên hành lang, trong không khí thoang thoảng mùi mặn đặc trưng của biển. Bởi vì vách tường rất ẩm ướt nên rong rêu mọc đầy trên đó đồng thời tản ra mùi hôi thối. Cả cầu thang đều bị bao trùm bởi những dây mây kì lạ, những dây mây này bò lan ra khắp xung quanh. Lúc tinh thần lực của Đường Yên chạm vào những dây mây thì cảm nhận được có đang co rút lại.

Đường Yên kéo Mạnh Lộ lại, dùng kiếm chỉ dây mây to bằng cánh tay ở trên bậc thang gần đó, dây mây này đang quấn quanh một cái xác, cái xác này đã bốc mùi hôi thối không chịu nổi, bị những dây mây quấn rất chặt. Chỗ này quá ẩm ướt, người này chết cũng đã lâu nên cái xác trở nên trắng bệch phù thũng, hai mắt lồi lên nhìn có vẻ rất đáng sợ!

“Những sợi dây mây này rất quái dị, cẩn thận đừng tới gần nó!” Đường Yên vừa mới nói xong thì đột nhiên có một tiếng hét vang lên. “A!” Một cái bóng màu xanh nhanh như tia chớp quét qua chỗ An Du đang đứng, nhìn kĩ thì là một sợi dây mây mềm dẻo đang bò lên mất cả chân trái An Du, những cái gai tên đó thì đâm vào da thịt cô ấy muốn kéo cô ấy vào trong cầu thang tối tăm kia.

Quá nhanh!

Tất cả mọi chuyện phát sinh chỉ trong chớp mắt, Việt Kỳ hồi phục tinh thần lại trước tiên, anh nhanh chóng ngưng tụ đao băng trong tay rồi chém mạnh xuống.” Chỗ sợi dây mây bị chém đứt rì ra một chất dịch màu xanh biếc, chỉ trong nháy mắt những dây mây đang bò đầy trên cầu thang đã biến mất. Trên mặt đất chỉ còn lại một đoạn dây mây dài khoảng nửa mét màu xanh đang không ngừng vận vận và vẫn cố quấn quanh mất cả chân trái của An Du.

An Du kinh hoàng, ngồi xổm xuống vén ống quần lên, trên mắt cá cô xuất hiện vô số lỗ nhỏ, ở những lỗ nhỏ đó có chất dịch màu xanh biếc hòa lẫn với mả, rất là kì lạ! An Du lúc đầu muốn thoát khỏi tình trạng choáng váng, Lâm Mông lập tức phát hiện ra An Du không thích hợp nên nhanh chóng đỡ An Du chỉ chực ngã xuống.

“Thực vật, là thực vật biến dị.” Đường Yên bình tĩnh nói rồi mở ba lô lấy ra một lọ thuốc giải độc, bảo Lâm Mông cho An Du uống vào: “Trong những cái gai của dây mây này có độc tố, nếu bị nó đâm thì sẽ choáng váng rồi ngất đi, không ngờ những loại thực vật cũng bắt đầu mơ ước đến loại người rồi.” Đường Yên lấy một bình thuốc khác ra phân phát cho mọi người, người thay đổi, động vật thay đổi, hiện tại đến phiên thực vật sao?

Việt Kỳ ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm đoạn dây mây đang vận vận trên mặt đất kia, khóe miệng hơi nhếch lên: “Nhất định phải mang thứ kia đi, dĩ

biển ở Thanh Hải đã vượt xa dự đoán lúc đầu rồi.” Sau đó Việt Kỳ khởi động dị năng hệ hỏa, thiêu trụi đoạn dây mây kia thành một đồng tro tàn.

“Thực vật sợ lửa, dị năng giả hệ hỏa đi trước để giải quyết chúng nó!” Mặc kệ những người đó có kế hoạch cái gì, chuyện dị biến này không chỉ thúc đẩy tang thi, thú biến dị phát triển trí tuệ mà ngay cả thực vật cũng đều biến dị, nếu không nhanh chóng tiêu hủy thứ kia thì chỉ sợ kế tiếp sẽ tồn thất rất nặng nề.

Việt Kỳ nhắm mắt lại sau khi mở mắt ra thì trong đó chỉ còn lạnh lùng: “An Lộ, mau liên lạc với các lão, bảo bên kia nhanh chóng chuẩn bị tiếp nhận thứ đó, việc này nhà họ Việt không nhúng tay vào không được đồng thời cũng bảo bọn họ đề phòng nhà họ Hình và nhà họ Luru, chuyện lần này hai nhà bọn họ không thoát được liên quan.”

“Em đã biết!” An Lộ xoay người, lấy ra một cái máy truyền tin nhỏ sau đó liên lạc với các lão của quân khu trung tâm, nhân tiện để cho nhà họ An và nhà họ Việt trao đổi.

Trong không gian âm u ẩm ướt, bốn phía có không ít các thi thể, từ quần áo của những người này thì không khó để nhận ra bọn họ là nhân viên nghiên cứu của tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181, cái chính là tại sao bọn họ lại chết ở chỗ này? Lúc tận thế mới chỉ bắt đầu thì những giáo sư thuộc viện nghiên cứu đều được mang đi đầu tiên, không có lí gì lại chết ở chỗ này cả, trừ phi bọn họ từ chối cảnh oliu của chính phủ.

Tiếng bước chân của mọi người cứ như quanh quẩn trong hành lang dài âm u, tĩnh lặng. Mọi người cẩn thận cầm chặt đèn pin, đánh giá xung quanh, không gian rất rộng rãi, hẳn là phòng nghiên cứu ở dưới đất.

“Cẩn thận!”

Việt Kỳ đột nhiên lên tiếng, nghe thấy giọng nói của anh, Đường Yên lập tức lùi lại mấy bước, ngay sau đó nhìn thấy một khối băng xuất hiện bao trùm không gian phía trước trong phạm vi hai mét. Mọi người ngừng thở, mượn ánh sáng từ đèn pin, cúi đầu nhìn xuống thì thấy bên trong khối băng là một dây mây màu xanh, trên sợi dây mây này là vô số các gai nhọn hoắt.

Ngay sau đó có hàng hà sa số dây mây bị phủ kín bởi đám gai nhọn bò tới từ bốn phương tám hướng, bọn nó như những mũi tên sắc bén đã rời cung, tấn công thẳng về phía đám người Đường Yên. Nhìn những sợi dây mây đang bò chen chúc nhau thì mọi người không khỏi rùng mình nhưng đã lấy lại tinh thần và lập tức ra tay.

Đường Yên vùng tay lên, ném một tia sét vào sâu trong hành lang: “Ầm “ Một tiếng nổ thật lớn vang lên, Việt Kỳ dùng lửa đốt cháy những dây mây đang có ý đồ quần quanh lấy mình, ngọn lửa bò dọc theo sợi dây mây, không bao lâu sau bên tai liền nghe thấy được tiếng gào thét bén nhọn: “Gào gào”

Có thể là bị chọc giận nên càng đi vào bên trong, dây mây càng dày đặc, tấn công cũng càng thêm điên cuồng. Đường Yên vùng kiếm được phủ dị năng lên, dứt khoát chém đứt tất cả dây mây cản đường mình.

Không bao lâu sau mọi người đã đi tới một đại sảnh trống trải, bên trong đại sảnh đầy những dụng cụ thí nghiệm rỉ sắt loang lổ, nằm lộn xộn trên mặt đất. Ở góc sâu nhất trong đại sảnh có một cây đại thụ. Gốc của cây đại thụ này ở bên trong một cái rãnh chứa chất dinh dưỡng, trong cái rãnh đó có một người, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hai mắt cũng trắng dã, tay chân bị gốc cây quấn quanh, dây mây màu xanh đều xuất phát từ cái cây này.

An Lộ nghi ngờ nhìn cái rãnh rãnh dinh dưỡng và cả khuôn mặt của người bị cái cây quấn lấy kia: “Đại ca, hình như người kia là Trương Quốc Huy. Hóa ra là ông ta đã chết, khó trách tìm khắp nơi mà không thấy ông ta.”

Những dây mây bị lửa đốt cháy đều điên cuồng vùng vẫy mong muốn thoát khỏi ngọn lửa đang thiêu trụi mình. Khuôn mặt người trắng bệch kia không ngừng phát ra tiếng thét thê lương chói tai, dây mây cũng không ngừng vùng vẫy muốn dập tắt ngọn lửa trên những sợi dây mây đang bị đốt cháy. Không thể nghi ngờ cây đại thụ biến dị này đã sinh ra trí tuệ, mọi người liếc nhìn Trương Quốc Huy đang bị đại thụ quấn lấy thì toàn thân đều cảm thấy lạnh lẽo. Cũng may là bọn họ đang ở tầng hầm, nếu là ở bên ngoài thì chẳng phải là cây đại thụ này càng thêm lợi hại sau...

“Nhìn vị trí bên cạnh rãnh dinh dưỡng đi.” Đột nhiên giọng nói cứng nhắc, lạnh lẽo của Lâm Tam vang lên làm mọi người đều hoảng sợ đưa mắt nhìn sang. Nhất thời sắc mặt mọi người trở nên xám xịt vì thứ mọi người nhìn thấy chính là ở bên cạnh rễ cây chỗ rãnh dinh dưỡng có rất nhiều thi thể chồng chất lên nhau, khuôn mặt của mỗi người đều rất sợ hãi, ngoại trừ mặt thì cả người đều dây mây quấn quanh, ở huyết thái dương của mỗi thi thể đều bị một cái rễ cây đâm vào. Có người, có tang thi, có thú biến dị, khó tránh cây đại thụ biến dị này bị giới hạn ở tầng hầm nhưng thực lực vẫn mạnh như vậy, thì ra cây đại thụ biến dị này đã hấp thu rất nhiều năng lượng của tang thi, thú biến dị!

“Khó trách xung quanh tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 lại tụ tập vô số tang thi, thú biến dị. Đoán chắc là do thứ này giờ trò quỷ đây.” Lúc đầu thì phát ra năng lượng dụ dỗ tang thi và thú biến dị tới sau đó cắn nuốt chúng nó, thật là giảo hoạt!

Hình như cây đại thụ biến dị này cảm nhận được uy hiếp nên mặt người ở chính giữa gốc cây há mồm gào thét hai tiếng, ngay sau đó có vô số dây mây dữ tợn tấn công đám người Đường Yên. Việt Kỳ đứng ở trước gốc cây đại thụ biến dị, vẻ mặt nghiêm túc trước nay chưa có.

“Trí tuệ của cây đại thụ biến dị này không thua gì nhân loại, mọi người hãy cẩn thận một chút. Thực lực của đám dây mây này đã gần bằng dị năng giả cấp ba, còn thân cây biến dị thì khả năng không thua kém một dị năng giả cấp năm” Việt Kỳ không quay đầu lại, trong lòng bàn tay hiện lên ngọn lửa, cho dù có biến dị thể nào đi nữa thì cuối cùng cũng vẫn là thực vật, hỏa khắc mộc, đây là chân lý không thay đổi được!

Đường Yên lui về phía sau, Khô mộc quyết trong cơ thể không ngừng vận chuyển, cô phải nắm chặt thời gian để khôi phục lại tinh thần lực vừa mới tiêu hao. Lúc rời khỏi căn cứ Thanh Long thì ông đã cho cô vũ khí sinh hóa kiểu mới, chỉ trong nháy mắt vũ khí đã bao lấy cánh tay Đường Yên đồng thời cô cũng lấy tinh hạch ra để nạp năng lượng. Vũ khí sinh hóa kiểu mới có thể trực tiếp chuyển hóa tinh hạch thành năng lượng, đây là điểm khác nhau với vũ

khí sinh hóa thể hệ đầu hơn nửa lực sát thương cũng lớn hơn rất nhiều.

Nhìn cây đại thụ biến dị đột nhiên yên tĩnh lại, vẻ mặt của mọi người càng thêm nghiêm túc.

Ánh mắt Đường Yên sắc bén, im lặng vòng ra phía sau đánh lên hai cái rễ cây màu nâu: “Bang bang” “hai tiếng súng vang lên, xung lực cực lớn làm rễ cây bị chặt đứt. Rễ cây bị đứt vụn vụn vài cái sau đó hóa thành tro tàn, đây mới là điểm bá đạo nhất của vũ khí sinh hóa kiểu mới. Những người khác đều khiếp sợ nhìn vũ khí trong tay Đường Yên, đáy mắt tràn đầy sự hoảng hốt.

“Đây là vũ khí sinh hóa mới nhất do trung tâm nghiên cứu sinh hóa ở căn cứ Thanh Long chế tạo ra, tổng cộng có ba cái, trong tay Hình Liệt Phong và Hạ Đình đều có một cái. Nếu gặp phải thì tốt nhất là tránh đi, uy lực của nó mọi người cũng nhìn thấy rồi đây.” Hãy đến diễn đàn Lê Quý Đôn để đọc truyện nhanh nhất và ủng hộ editor. Đường Yên thần nhiên nói, thực lực của rễ cây không kém gì dị năng giả cấp bốn nhưng chỉ một phát súng đã khiến rễ cây hóa thành tro tàn, không thể không nói thứ vũ khí này rất bá đạo.

Những bóng xanh của dây mây giống như một cái lưới, bao trùm lấy mọi người đang đứng trong đại sảnh kín không kê hở, một cái, năm mươi cái, một trăm cái... Chỉ trong nháy mắt, cả đại sảnh chấn động, vô số rễ cây từ dưới đất chui ra, những rễ cây này vô cùng mềm dẻo nhưng lại cứng hơn sắt thép.

Thấy thế, Việt Kỳ như rụng mảy, cúi người xuống đặt tay lên mặt đất, chỉ trong nháy mắt cả đại sảnh đã bị đóng băng, theo đó cây đại thụ biến dị cũng bị đông cứng. Đường Yên nghiêng đầu sang một bên, giờ vũ khí trên tay lên, nhắm thẳng vào mặt người ở rãnh dinh dưỡng rồi bóp cò súng.

“Mạnh Lộ, cẩn thận!” Giang Ly đột nhiên đưa tay đẩy Mạnh Lộ sau đó lẩn một vòng tránh những dây mây đang đâm tới.

“Sao lại thế này?” Dịch Thao vừa bước vào đại sảnh đã nhìn thấy cảnh tượng quỷ ma loạn vũ này (vô số ma quỷ nhảy múa), trong mắt hiện lên chấn động. Dịch Thiên thì dùng chân phải làm điểm tựa, xoay tròn đá văng những dây mây đang muốn tấn công mình, đôi khi hai người thấy rõ cây đại thụ biến dị ở gần rãnh dinh dưỡng thì vẻ mặt lập tức thay đổi.

“Cẩn thận, đừng để bị gai của dây mây đâm trúng, thứ này rất kì lạ, có độc đấy!” Thấy Dịch Thao ra tay, Miêu Trạch nhẹ nhàng thở ra, giọng nói cũng thoải mái hơn hẳn, vừa rồi đúng là nguy hiểm thật, nếu không có Dịch Thao, Dịch Thiên tiến vào kịp lúc thì thiếu chút nữa cậu đã bị dây mây đâm thủng ngực trái rồi.

“Pằng!” Đường Yên bắn một phát súng nhưng bị đại thụ né được. Đường Yên cúi đầu nhìn đồng tro tàn dưới mặt đất, cây đại thụ biến dị này có khả năng tái sinh, chỉ cần chặt đứt một cái rễ hoặc một dây mây của nó thì một cái khác sẽ mọc ra thay thế, rễ cây càng mềm dẻo thì càng mạnh, càng khó đối phó hơn!

“Dị năng tái sinh?” Đường Yên bĩu môi, vẻ mặt có chút mệt mỏi.

“An Lộ, phải nhanh chóng tìm ra vị trí của thứ kia, tôi nghi ngờ Trương Quốc Huy đã nuốt thứ kia rồi. Cây đại thụ biến dị này chính là Trương Quốc Huy, hơn nữa nó lại có dị năng tái sinh, chúng ta đánh tiếp cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi.” Việt Kỳ lên tiếng nói sau đó kiểm chế cây đại thụ ở chính diện để cho An Lộ có thời gian nhanh chóng tìm ra vị trí của thứ kia.

“Là vật gì vậy?” Miêu Trạch nghi hoặc hỏi, cậu nghe một lúc lâu mà vẫn không hiểu rốt cuộc thứ kia trong miệng Việt Kỳ là cái gì?

“Một trái tim màu đỏ rất kì dị!” An Lộ nhìn Việt Kỳ một cái, Việt Kỳ nhẹ nhàng gật đầu.

“Trái tim... trái tim?” Miêu Trạch mạnh ngắc đầu, nhìn sang An Lộ, nghe được đáp án này, Đường Yên cũng không nhịn được mà quay sang, nghi ngờ nhìn An Lộ. Thứ kia là một trái tim màu đỏ sao? Là cái gì đây...

“Đúng vậy, là một trái tim màu đỏ rất kì lạ, nhớ kỹ nếu nhìn thấy thứ kia thì tuyệt đối không được dùng tay chạm vào nó, thứ đó rất kì lạ.” An Lộ nghiêm túc nói. Trong mắt hiện lên cẩn thận, thứ đó hết sức tà mọn, rõ ràng là đã chết nhưng vẫn còn đập được.

“Thứ mọi người đáng nói đến có phải cái kia hay không?” Đường Yên duỗi ngón tay chỉ xuống phía dưới mặt người ở giữa cây đại thụ biến dị, chỗ đó bị vô số dây mây che nhưng vẫn có thể thấy loáng thoáng trái tim màu đỏ, cho dù khoảng cách khá xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhịp tim đập rất trầm ổn.

“Đúng rồi, chính là nó.” An Lộ nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn Việt Kỳ, chỗ đó lại không dễ ra tay. Làm sao bây giờ?

“Chúng ta phải kiểm hãm cây đại thụ biến dị này lại, Đường Yên thì tìm cơ hội lấy trái tim kia lên rồi bỏ vào trong cái hộp này. Nhớ là phải cẩn thận, không nên đụng vào nó.” Việt Kỳ không biết từ nơi này lấy ra một cái hộp màu đen có chạm khắc hoa văn rất kì lạ đưa cho Đường Yên.

Dịch Thao nhìn chằm chằm trái tim như ẩn như hiện bị dây mây che lấp sau đó xoay người nhìn Dịch Thiên: “Anh là người nhà họ Việt sao?”

“Hai người là ai?” Việt Kỳ lạnh lùng, không thèm che giấu sát khí trong đáy mắt, anh liếc nhìn hành lang rất dài kia, không thể kéo dài thêm được nữa. Rất nhanh đám người Hình Liệt Phong sẽ đến được đây, tuyệt đối không thể để thứ này rơi vào trong tay hai nhà Hình, Lưu được.

“Người của Hậu thượng tướng ở căn cứ Bạch Hồ.” Dịch Thao nói.

“Nếu đúng là người của ông ấy vậy thì dễ nói chuyện rồi.” Việt Kỳ hu hồi ánh mắt sắc bén, tập trung nhìn cây đại thụ biến dị trước mắt. “Là bây giờ, ra tay mau!” Chỉ trong nháy mắt Việt Kỳ đã làm cho cả đại sảnh đóng băng lần nữa. Trong tay anh cũng đang cầm một cây kiếm bằng băng, cây kiếm rất sắc bén, chặt đứt tất cả dây mây của cây đại thụ biến dị muốn đến gần. Ngay sau đó Việt Kỳ nhanh nhẹn đâm thẳng kiếm bằng vào chính giữa trán mặt

người của cây đại thụ biến dị.

“Răng rắc...” Toàn bộ rãnh dinh dưỡng bề tan tành, cây đại thụ biến dị dần dần rũ xuống, trong nháy mắt đó có một thứ gì đó màu đỏ đỏ rớt ra, bóng dáng Đường Yên lóe lên, ngay lập tức mở hộp ra để cho thứ đó rơi vào trong hộp.

Lúc này cây đại thụ biến dị gần đứt dị thường, dây mây, rễ cây giống như nổi điên tấn công bọn họ, cả đại sảnh đều rung động, hình như là sắp sụp xuống. Mọi người đều đứng không vững, chỉ có thể lao đảo theo sự chấn động của mặt đất.

Việt Kỳ mở mắt ra, một ngọn lửa đỏ rực xuất hiện trong lòng bàn tay anh nhanh chóng đánh thẳng về phía thân cây biến dị. Thân cây đại thụ này vốn đang rất sum suê nhưng sau khi bị ngọn lửa nhiệt độ cao bao trùm thì toàn thân cây đều hiện lên vết cháy xém, dây mây không còn động đậy, giống như không có sức sống nữa. Đường Yên liếc nhìn thì thấy ở bên trong rãnh dinh dưỡng, ánh mắt rét lạnh, lõi điện hình cánh tay không lồ từ trên trời bổ xuống, uy lực không hề thua kém ngọn lửa của Việt Kỳ, chỉ trong nháy mắt cây đại thụ đã bị đốt trụi chỉ còn lại thân cây.

Mọi người chưa kịp ra tay lần nữa thì thân cây biến dị trong rãnh dinh dưỡng dần dần mòn ra, để lộ một thi thể khô quắt, vị trí trái tim của thi thể đó là một lỗ trống bằng quả trứng, bên trong không có gì cả.

Sau khi thấy rõ thi thể Việt Kỳ lạnh như băng, vung tay tạo nên ngọn lửa đốt thi thể đó thành tro bụi. Sau khi thi thể hóa thành tro tàn thì dưới đáy của rãnh dinh dưỡng lộ ra một vật gì đó sáng lấp lánh. Nó không tròn trịa như tinh hạch, lại hơn lớn hơn huyết hạch, bên trong còn có những vết đỏ dài giống như tia máu.

“Đây là tinh hạch sao?” Đường Yên kinh ngạc, nhặt đồ vật giống như viên ngọc lấp lánh dưới rãnh dinh dưỡng lên, khi chạm vào nó thì cảm thấy rất lạnh lẽo, khác với tinh hạch và huyết hạch khi chạm vào thì có cảm giác ấm áp. Rất kỳ quái!

Việt Kỳ lắc đầu, nhìn mọi người chung quanh rồi nói: “Đây là lăng tinh, là kết tinh năng lượng trong đầu dị năng giả.”

“Cái gì? Dị năng giả cũng có thể hình thành hạch năng lượng sao?” Miêu Trạch chấn động, không dám tin nên giọng nói có chút lớn. Nếu việc này là thật sự, như vậy... Chẳng phải là sẽ có người vì thăng cấp mà lựa chọn sẵn bắt dị năng giả sao? Điều này làm sao có thể?

“Tang thi, thú biến dị đều thay đổi và tiến hóa, dị năng giả cũng như thế! Vì sao dị năng giả không thể hình thành hạch năng lượng được? Chỉ là trước kia không có ai biết việc này mà thôi!” Việt Kỳ lạnh lùng nói, sau đó đưa lăng tinh cho Đường Yên: “Lăng tinh của dị năng giả có thể chuyển hóa một trăm phần trăm, có nghĩa là thể nào thì tôi nghĩ việc này mọi người đều hiểu, việc này tốt nhất là không nên tiết lộ ra ngoài, nếu không...”

Lúc dị năng giả hấp thu tinh hạch và huyết hạch thì tối đa chỉ có thể chuyển hóa được khoảng 80% năng lượng trong đó nên chuyển hóa 100% là gì thì không cần Việt Kỳ giải thích, trong đáy lòng của mọi người đều hiểu rõ. Điều này cũng làm có nghĩa là có thể dị năng giả cấp cao sẽ vì thăng cấp mà sẵn bắt dị năng giả cấp thấp, gà nhà đá nhau!

“Chẳng lẽ năng lượng của tinh hạch và huyết hạch đều không thể chuyển hóa 100% được sao?” Đường Yên nghi ngờ, nắm chặt lăng tinh sau đó ngẩng đầu nhìn Việt Kỳ, cô vẫn luôn cho rằng năng lượng trong tinh hạch và huyết hạch đều có thể chuyển hóa 100%, chẳng lẽ không đúng như vậy?

“Không thể, nhiều nhất chỉ có thể chuyển hóa được 80%, đương nhiên cũng có một số người có thể chất đặc biệt thì có thể chuyển hóa được 90%. Không ai có thể chuyển hóa được 100% cả.” Việt Kỳ giải thích, việc này ở quân khu trung tâm cũng không phải bí mật, trong bốn căn cứ lớn cũng có không ít người biết. Có thể chuyển hóa 90% có nghĩa là tuy hai dị năng giả đó đồng cấp nhưng tương lai sẽ chênh lệch nhau rất nhiều!

“Là như vậy sao?” Đường Yên nhanh chóng cúi đầu, che giấu kinh ngạc trong mắt. Cô vẫn luôn cho rằng tinh hạch có thể chuyển hóa toàn toàn, như vậy về sau không thể hấp thu tinh hạch hoặc là huyết hạch ở trước mặt người khác được. Việc cô có thể chuyển hóa 100% tinh hạch và cùng huyết hạch tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, nếu không sẽ rất phiền toái.

Đường Yên đưa cái hộp cho Việt Kỳ, cô biết Hình Liệt Phong và Lưu Hân Vũ đều nhìn chăm chăm thứ này, giữ nó tuyệt đối là phiền phức cực lớn. Mặc dù rất hiếu kỳ nhưng cô vẫn hiểu được nặng nhẹ! Việt Kỳ vừa nhận thứ đó thì bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân.

Việt Kỳ liếc mắt ra hiệu với An Lộ, An Lộ nhanh chóng nhận lấy cái hộp trong tay Việt Kỳ rồi bỏ vào không gian. Sau đó về mặt bình tĩnh làm như không có chuyện gì thanh li đại sảnh bởi vì không có cây đại thụ biến dị trấn giữ nên đám tang thi bị áp chế bấy lâu nay tuôn ra ào ào như ong vỡ tổ.

“Việt Kỳ!” Lưu Hân Vũ từ bên ngoài vọt vào, theo sát phía sau là một đám người.

“Có việc gì không?” Việt Kỳ cảm sung, không quay thềm quay đầu lại mà tập trung bắn chết những tang thi đang chen chúc bò ra khỏi rãnh dinh dưỡng. Anh nhìn bức tường bị sập phía sau rãnh dinh dưỡng, không nghĩ tới Trương Quốc Huy lại điên cuồng như vậy, đằng sau bức tường đó giam giữ mấy trăm người, hẳn là đây là nơi mà ông ta làm thí nghiệm nên sau khi bệnh độc tang thi bùng nổ thì những người bên trong không một ai chạy thoát cả.

“Thứ kia ở đâu rồi?” Hai mắt Lưu Hân Vũ tròn tròn, hung tợn nhìn mọi người trong đại sảnh. Hình Liệt Phong đứng ở phía sau Lưu Hân Vũ, ẩn giấu chính mình nhưng hai mắt lại nhìn thẳng vào Đường Yên, anh mắt bí hiểm làm cho người không đoán ra lúc này Hình Liệt Phong đang suy nghĩ cái gì.

Đường Yên nhún vai, hoàn toàn không để ý Hình Liệt Phong. Lúc này bọn họ đã xé rách mặt nên không cần tiếp tục giả bộ nữa, chỉ là lúc này không thấy bóng dáng đám người Hạ Đình làm cho Đường Yên có chút bất an.

“Thứ gì?” Việt Kỳ lạnh nhạt nói, lúc này mọi người đều đang bận tiêu diệt tang thi, không ai rảnh để ý đến ánh mắt như muốn ăn thịt người của Lưu Hân Vũ cả: “Chuyện dị biến ở Thanh Hải, tôi sẽ điều tra rõ ràng, hi vọng là không có liên quan gì đến hai nhà Hình, Lưu, nếu không thì các lão bên kia nhất định sẽ không bỏ qua!”

Nói xong thì Việt Kỳ thu hồi súng ống, không thèm quay đầu lại mà đi ra khỏi đại sảnh.

Mấy người Đường Yên cũng đi theo, lúc cô đi ngang qua chỗ Hình Liệt Phong thì nghe thấy giọng nói cực kì lạnh lẽo: “Cảm ơn cô đã chăm sóc cho Thâm Nhã, thay tôi gửi lời hỏi thăm đến bác sĩ Đường!”

“Tôi sẽ nói!” Đường Yên ngừng lại một chút sau đó lướt qua Hình Liệt Phong đi ra ngoài. Trên khuôn mặt lạnh lẽo của Đường Yên lóe lên ngọn lửa rồi biến mất. Hình Liệt Phong thật sự tưởng rằng cô dễ bắt nạt sao? Nhưng nhà họ Hình còn chưa có mộ tay che trời ở căn cứ Thanh Long mà về mặt Hình Liệt Phong lại chắc chắn, chẳng lẽ Hạ Đình thật sự đã xảy ra chuyện gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Chương 56

“Lúc trở về căn cứ thì nhớ tránh xa nhà họ Hình ra, chờ anh tới tìm em.” Việt Kỳ nghiêm túc nhìn Đường Yên, lần này anh nhúng tay can thiệp vào chuyện di biến của Thanh Hải nhưng nhất định hai nhà Hình, Lưu sẽ không từ bỏ ý đồ, anh phải trở về quân khu trung tâm một chuyến mà căn cứ Thanh Long lại cách quân khu trung tâm khá xa, ngoài tầm tay với của anh nên nếu Hình Liệt Phong thật sự muốn làm cái gì đó thì chỉ sợ là anh tới không kịp.

“... Ừ!” Đường Yên im lặng một lát rồi gật đầu. Khi nhìn thấy ánh mắt đầy áy náy của Việt Kỳ thì Đường Yên đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ. Cô là Đường Yên nhưng không phải là Đường Yên chân chính cho nên phần tình cảm này cô không thể trả được...

“Cắt kỹ những thứ này, bên trong trung tâm nghiên cứu sinh hóa có nội gián nên nhớ nhắc bác sĩ Đường phải cẩn thận.” Việt Kỳ đưa một cái túi cho Đường Yên, bên trong toàn là tinh hạch và huyết hạch, tuy nhiên hình như trong đó còn có không ít lắng tinh. Đột nhiên lúc này Việt Kỳ lại hỏi: “Tại sao không thấy vòng bạch ngọc của em nữa?”

Đường Yên nhìn Việt Kỳ, trong lòng rất giật mình. Việt Kỳ cũng biết chuyện vòng bạch ngọc tay sao, chuyện này... có vẻ còn phức tạp hơn trong tưởng tượng của cô. Đường Yên không nhìn Việt Kỳ mà cúi đầu xuống.

“Nội gián.” Đường Yên thì thầm hai chữ này, ngay cả Việt Kỳ cũng biết trung tâm nghiên cứu sinh hóa có nội gián, xem ra Nhà họ Hình thật sự là không còn kiên nhẫn muốn Triệu Thiên Lâm lên đứng đầu trung tâm nghiên cứu sinh hóa rồi. Đường Yên cũng không từ chối tinh hạch mà Việt Kỳ đã đưa cho, cô nhìn mấy người Việt Kỳ, An Du thực lực yếu nhất cũng mạnh hơn cô, có lẽ vì vậy nên bọn họ không thèm quan tâm đến những thứ này: “Tôi biết nên làm như thế nào, thuận buồm xuôi gió!”

Đường Yên dứt lời thì không nhìn Việt Kỳ nữa mà quay đầu đi về hướng ngược lại.

“Đại ca, nếu đã luyến tiếc như vậy thì vì sao không cùng cô ấy trở về căn cứ Thanh Long?” An Du nhíu mày, tính tình của Đường Yên rất hợp khẩu vị với cô. Đây là tận thế, cô rất khinh thường những người phụ nữ dựa vào đàn ông để sống sót hoặc giả bộ ngây thơ thiện lương, thật là buồn cười! Ở tận thế này có thể dựa vào ai chứ, ngoại trừ mình ra thì còn có thể dựa vào ai nữa đây?

“Vẫn chưa tới lúc, chúng ta không tiện nhúng tay vào chuyện của căn cứ Thanh Long.” Việt Kỳ lạnh lùng nói. Nếu nhà họ Việt nhúng tay vào thì nhà họ Hình, nhà họ Lưu sẽ càng ra tay trắng trợn hơn. Quân khu trung tâm luôn muốn bảo trì thế cân bằng cho nên bọn họ không thể ra tay được, Hình Liệt Phong có thể mượn danh tiếng của nhà họ Hạ để hành động nhưng anh lại không được. Nhà họ Việt đã thoái lui từ lâu, nếu tùy tiện ra tay thì sẽ đánh vỡ thế cục cân bằng đang có.

“Các lão muốn chúng ta nhanh chóng trở về quân khu trung tâm.” An Lộ thu hồi mấy truyền tin, nói ý tứ của các lão bên quân khu trung tâm.

“Đi thôi.” Việt Kỳ liếc nhìn bóng lưng của Đường Yên sau đó xoay người lên xe. Ở tận thế chỉ cần sống là sẽ có cơ hội gặp nhau. Hi vọng lần gặp tiếp theo cô sẽ nhớ được anh. (Vì hai lần trước đều không nhớ được đó, có ai còn nhớ hơn hè)

Lúc rẽ qua một góc đường thì mấy người Đường Yên nhìn thấy Chu Thiên đang lười biếng dựa vào một cây đèn đường bọn họ chậm rãi đi tới. Trong mắt cô ta lóe lên một chút ánh sáng, tóc đen tung bay theo gió. Lúc Đường Yên sắp lướt qua thì cô ta mới mở miệng.

“Cẩn thận nhà họ Hình, quân khu trung tâm đang theo dõi căn cứ Thanh Long, qua khôn bao lâu nữa thì các thế lực ở căn cứ Thanh Long sẽ hoàn toàn thay đổi.” Chu Thiên nghiêng người, nhỏ giọng nói. Cánh tay mảnh khảnh vén lọn tóc đen lên, khoe miệng hơi cong mang theo biếng nhác.

“Tại sao lại nói cho tôi biết? Không sợ bị phát hiện sao.” Đường Yên căng thẳng, quả nhiên nhà họ Hình định sau chuyến đi Thanh Hải này thì sẽ rat ay với căn cứ Thanh Long. Nhưng mà tại sao Chu Thiên lại muốn làm quen với cô, đầu tiên là hoa hòe gai, hiện tại lại không để ý đến nguy hiểm khi bị Phùng Khải Dương phát hiện để lộ ra tin tức này, cô ta có mục đích gì đây?

“Vì muốn tạo một con đường lui cho sau này mà thôi!” Chu Thiên quay lại, nhìn thẳng vào Đường Yên, ánh mắt trong suốt không có một chút mù quáng: “Có lẽ người khác không biết về nhà họ Việt nhưng tôi lại tinh cò biết được sự tồn tại của bọn họ. Việc này cho dù tôi không nói thì anh ta cũng sẽ nói cho cô biết. Tôi chỉ thuận tay tặng một món quà mà thôi, sau này nếu tôi không còn chỗ nào để đi thì còn phải phiền đến cô chứ chấp, cho tôi một chỗ

dung thân rồi.”

Ở tận thế, cho dù người bình thường có mạnh mẽ như thế nào thì so ra cũng kém dị năng giả. Ngày cô khuất phục trao thân cho Phùng Khải Dương thì đã hiểu được đạo lý này. Cho dù không cam lòng nhưng lại không thể chống lại suy nghĩ tham sống sợ chết! Có thể sống thì ai lại muốn chết? Có lẽ lúc tận thế mới bắt đầu thì cô đã muốn chết nhưng sau khi trải qua nhiều việc, phải giãy giụa đấu tranh để sống thì ham muốn còn sống càng trở nên mãnh liệt!

“Có thể.” Tuy rằng Chu Thiên không thức tỉnh dị năng nhưng năng lực lại không tệ. Bác sĩ ở tận thế chính là nghề nghiệp hút hàng, một khi thời cuộc ổn định lại, trong tay ai còn nhiều lá bài tẩy thì người đó sẽ đứng ở vị trí cao hơn. Giao dịch này cô không thiệt hại gì cả, dựa vào năng lực của mình thì Chu Thiên không lo không tìm thấy chỗ dựa nhưng có lẽ Chu Thiên lựa chọn cô là vì Việt Kỳ, nhưng như vậy thì sao?

“Đúng rồi, còn có một việc nữa.” Lúc Đường Yên đang định đi thì bị Chu Thiên gọi lại, cô ta bữu môi nhìn về phía Kim Điền Đại Hạ, nói: “Có người dụ Hạ Đình qua bên kia, có lẽ cô sẽ cảm thấy hứng thú với tin tức đó.”

“Ài?” Khó trách từ nãy đến giờ vẫn không thấy bóng dáng của mấy người Hạ Đình, quả nhiên là đã xảy ra chuyện.

“Tôi không thể nói, tuy nhiên nếu cô không đến nhanh thì chỉ sợ là ngay cả nhật xác cũng không có cơ hội nữa đâu.” Chu Thiên cười khề, vẫy tay rồi xoay người đi về chỗ ở của đám người Phùng Khải Dương. Lần này đến Thanh Hải lại là công dã tràng, đoán chắc là người nọ lại lên cơn rồi!

Chu Thiên ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, không gian có vẻ tiêu điều vắng lạnh. Thành thị phồn hoa xưa kia đã hóa thành phế tích, ngã tư đường, vách tường, nhà lầu khắp nơi đều có vết máu, thỉnh thoảng còn có mùi vị tanh tươi chui vào trong mũi. Người còn sống thì hỗn loạn, cho dù còn sống thì cũng rất nhưng cũng may là còn sống. Không biết ba mẹ ở thiên đường có khỏe hay không? Có phải cũng đang đau khổ giãy giụa giống như cô hay không?

Đường Yên nhìn Chu Thiên bóng lưng dần dần đi xa, đột nhiên trong lòng dâng lên cảm giác phiền muộn. Đường còn rất xa, Lưu Thẩm Nhã còn chưa chết thì cô vẫn chưa thể thả lỏng được. Trải qua cuộc chiến vừa rồi, cô đã thuận lợi bước chân vào ngưỡng cửa của dị năng giả cấp năm cửa. Đường Yên im lặng cảm thụ sức mạnh đang không ngừng dâng lên trong thân thể, sau đó dùng tinh thần lực bắn ra bốn phía, một trăm mét, một trăm năm mươi mét, hai trăm mét... Cuối cùng dừng lại ở ba trăm mét. Đường Yên không thể ngờ được vượt qua ngưỡng cửa cấp năm, tinh thần lực lại thay đổi đến như vậy, đây chính là thực lực dị năng giả cấp năm.

Đường Yên vẫy tay, nắm tia sét lập tức bổ thẳng xuống đầu tang thi gần đó.

“Oành” Chỉ trong một chiêu, tên tang thi đó đã hóa thành tro tàn.

“Đường Yên, cô... Lên cấp?” Giang Ly không chần chừ, hỏi. Ánh mắt mang theo kinh ngạc, trên suốt đường đi, Đường Yên luôn làm cho bọn họ kinh ngạc, cái này nói tiếp cái khác. Giang Ly không nghĩ tới chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà Đường Yên lại đột phá đến mức như vậy.

“Chị Yên, chị đã đột phá cấp năm rồi hả?” Miêu Trạch cực kì vui sướng, liên tục dùng sức vỗ vai Mạnh Lộ làm cho Mạnh Lộ mất thăng bằng, lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống đất.

“Ừ!” Trong lòng bàn tay Đường Yên chậm rãi hiện lên tia sét, sức mạnh mang tính áp bức làm cho tang thi xung quanh run sợ, vẫn gào thét dữ tợn nhưng lại không dám tới gần. Nhìn thấy cảnh này, đám người Miêu Trạch tầm tắc bảo kì lạ, không hổ là tang thi có trí tuệ. Nếu như là trước đây, chỉ cần ngửi thấy máu thịt thì nhất định bọn nó sẽ chen chúc mà đến, đâu giống hiện tại, còn biết sợ hãi tránh xa nữa.

“Lần này trở về, mọi người phải nhanh chóng gia tăng thực lực, rất nhanh sự yên bình của căn cứ Thanh Long sẽ bị phá vỡ.” Đường Yên lấy không ít tính hạch từ trong ba lô ra, chia làm ba phần cho ba người bọn họ. Tính hạch hệ kim của Miêu Trạch ít nhất, chỉ có thể dùng huyết hạch thay thế, tuy nhiên năng lượng huyết hạch quá mức tàn bạo nên Đường Yên không thể không nhắc nhở Miêu Trạch lúc hấp thu năng lượng huyết hạch thì phải chia ra từng nhóm nhỏ.

“Ừ!” Tuy Đường Yên nói không tỉ mỉ, tuy nhiên ba người Giang Ly cũng không ngốc, sau tận thế thì cho tới bây giờ thời chưa bao giờ yên bình. Bên ngoài thì có vẻ yên ổn nhưng cũng chỉ là qua mây khói, lần này Đường Yên lại lên tiếng nhắc nhở, chỉ sợ không bao lâu sau sóng ngầm sẽ nổi dậy.

Ba người nghiêm túc gật đầu, cất kỹ tính hạch, lúc này ba người nhớ tới những nguy hiểm mà mình đã gặp phải suốt dọc đường đi, nếu thực lực của bọn họ mạnh mẽ hơn thì đâu có thể nào dễ dàng trúng gian kế của Lưu Thẩm Nhã được.

Giang Ly thoải mái tiêu diệt đám tang thi vừa đến, Mạnh Lộ thì thu thập vật tư, cửa kính thủy tinh của những cửa hàng hai bên đường đã sớm bể tan tành từ lâu rồi. Lúc trước vì phải chạy trốn nên hành động có chút vội vàng, bây giờ Miêu Trạch nhìn thấy có một cửa tiệm vàng, vàng rơi đầy đất, lóc lên ánh vàng rực chói mắt thì không khỏi vui sướng lượm không ít nhét vào ba lô, chẳng có ai là không thích thứ này cả.

Bỗng nhiên Đường Yên dừng lại, tầm mắt nhìn về một bóng người rất quen ở con phố đối diện, đi tới thêm vài bước thì Đường Yên nhìn thấy trên đất có không ít thi thể làm cô hơi kinh hãi, đứng là những quân nhân bên cạnh Hạ Đình.

“Đúng là người bên cạnh Hạ Đình!” Giang Ly nói.

Thi thể của bọn họ bị móng vuốt sắc bén đâm xuyên qua bụng, một chiêu mất mạng, nhìn qua cái lỗ kia còn có thể thấy loáng thoáng nội tạng trong bụng, vết máu nhuộm đỏ cả thân thể, gương mặt vặn vẹo còn mang theo hoảng hốt, uất ức còn mắt trợn tròn, hoảng sợ không thôi.

Không ít thi thể tay chân không toàn vẹn, hiển nhiên là bị xé rách, nội tạng rơi đầy ra đất, trên mặt đều mang theo vẻ sợ hãi. Những thi thể này vẫn còn

ấm, hẳn là vừa mới chết không lâu, mọi người yên lặng lắng nghe, có vẻ như còn có thể nghe được tiếng đánh nhau và tiếng người nói. Đường Yên ngồi xồm xuồng, cẩn thận nhắc nhở: “Bọn họ ở bên trong, đi vào trước đã.”

Chỉ hai ba chiêu bọn họ đã giải quyết được đám tang thi đang vây quanh, thừa dịp đám tang thi này còn chưa có lấy lại tinh thần thì đã nhanh chóng vọt vào bên trong.

“Cẩn thận!” Đường Yên dẫn dò bọn Miêu Trạch.

Miêu Trạch gật đầu, Đường Yên liếc nhìn trung tâm thương mại trống trải, trong đầu đột nhiên nhớ tới vừa rồi hình như cô có nhìn thấy mấy chữ “Tòa nhà Thuận Phát” ở trước cửa, khó trách Hạ Đình lại tới nơi này, hẳn là Hình Liệt Phong cố ý tiết lộ nhóm vật tư của nhà họ Lôi trong kho hàng ở tòa nhà Thuận Phát cho Hạ Đình nên Hạ Đình mới buông tha cho nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 mà đánh chủ ý lên nhóm vật tư này, dù sao so với nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 thì nhóm vật tư ở tòa nhà Thuận Phát vẫn quan trọng hơn. Lấy hay là bỏ, chỉ trong chốc lát Hạ Đình đã nhanh chóng ra quyết định.

“Đúng là Hạ Đình.” Bọn họ đi thêm một đoạn ngắn nữa thì nhìn thấy Hạ Đình đang chặt vật chống đỡ cách đó không xa. Chuyến đi lần này Hạ Đình dẫn theo hai mươi quân nhân và mười mấy dị năng giả nhưng sau khi đến Thanh Hải thì chỉ còn lại không đến hai mươi người, mà lúc này cũng chỉ còn lại bảy tám người sống sót, tuy nhiên trên người đều bị thương không nhẹ.

“Ra tay không?” Mạnh Lộ dò hỏi.

Đường Yên gật đầu, ý bảo mấy người Giang Ly ra tay giúp đỡ. Hạ Đình không thể chết được, ít nhất là bây giờ vẫn chưa thể chết. Trong tay Hạ Đình đang nắm phân ba bình quyền của nhà họ Hạ một, nếu Hạ Đình xảy ra chuyện thì nhất định đây là một sự tổn thất không nhỏ đối với nhà họ Hạ.

Có bốn người Đường Yên ra tay nên nhất thời đám người Hạ Đình cảm thấy dễ thở hơn rất nhiều. Hạ Đình nhìn thân thủ lưu loát quả quyết của Đường Yên, trong mắt hiện lên kinh ngạc, cô ấy lại trở nên mạnh mẽ hơn rồi! Mỗi lần cô thấy Đường Yên ra tay thì tưởng rằng mình đã hiểu rõ thực lực của Đường Yên rồi nhưng lần tiếp theo gặp lại thì Đường Yên lại mạnh hơn! Giống như có làm như thế nào thì cũng không thể đuổi kịp, loại cảm giác này thật sự là tệt hết biết!

“Cám ơn!” Hạ Đình mệt mỏi ngồi dưới đất, nhận thuốc cầm máu Đường Yên đưa qua rồi nhìn những người còn sống sót ở bên cạnh, đáy mắt tràn đầy tối tăm: “Hình Liệt Phong, anh ta điên rồi!”

“Tại sao cô lại ở chỗ này?” Đường Yên ra vẻ vô tình hỏi.

“Bị người ta lừa gạt, lần này may mắn có cô giúp đỡ.” Hạ Đình nghiêm túc nói cảm ơn, nơi này hoàn toàn không có vật tư gì cả. Cô đã cẩn thận kiểm tra tòa nhà Thuận Phát mấy lần nhưng ngoại trừ đồ điện thì hoàn toàn không có lấy một chút đồ ăn, vậy thì chỉ có một khả năng là Hình Liệt Phong đã lấy nhóm vật tư này đi sau đó thiết lập bẫy chờ cô nhảy vào.

“Không có gì.” Nhìn thấy vẻ mặt tối tăm của Hạ Đình, ánh mắt Đường Yên chợt lóe lên, chẳng lẽ Hạ Đình không tìm thấy nhóm vật tư trong kho hàng nhà họ Lôi sao? Rất có khả năng này, chắc chắn nhà họ Lôi sẽ không giấu nhóm vật tư đó ở những chỗ mà người khác dễ dàng tìm thấy được, nghĩ vậy, Đường Yên lên tiếng an ủi Hạ Đình vài câu sau đó thuận tiện nói sang chuyện Trương Tùng. Trong chuyến đi này Hạ Đình đã nổi lên vướng mắc với Hình Liệt Phong, lần này nếu cô không nhúng tay vào thì chỉ sợ Hạ Đình sẽ toàn quân bị diệt cho nên cô không lo Hạ Đình không tin lời cô nói.

“Trương Tùng?” Hạ Đình nghi ngờ, liếc mắt nhìn Đường Yên, Trương Tùng là cảnh vệ bên cạnh ba cô, rất kín tiếng ở trong căn cứ, nếu không phải Trương Tùng canh gác cửa Nam thì bình thường cô sẽ không sát khí: “Trước kia hẳn là cảnh vệ bên cạnh ba tôi, sau khi tận thế thì ba tôi bảo hẳn canh gác cửa Nam. Hẳn thế nào?”

“Cẩn thận với hắn!” Đường Yên đứng thẳng lên, Hạ Đình đã may mắn thoát được hai lần nhưng chắc chắn Hình Liệt Phong sẽ dùng tay. Nhà họ Hình tính toán đã lâu rồi, tuy rằng chuyến đi đến Thanh Hải lần này không diệt trừ được Hạ Đình nhưng chỉ cần căn cứ Thanh Long bị tang thi tấn công thì người tổn thất lớn nhất vẫn là nhà họ Hạ. Nhà họ Hình lại mượn cơ hội này để nổi dậy thì lo gì không thể cướp được quyền khống chế của căn cứ Thanh Long.

Trong tác phẩm có viết Hình Liệt Phong mượn chuyến đi đến Thanh Hải để tiêu diệt Hạ Đình. Sau đó lại mượn tay Trương Tùng mở cửa phía Nam để cho Ba Hành Giả vào thành. Trước kia Đường Yên còn cảm thấy rất kì lạ, cô không hiểu tại sao Hình Liệt Phong lại cả gan cho tang thi vào căn cứ như vậy, làm như vậy cho dù nhà họ Hạ, nhà họ Từ bị tổn thất nặng nề thì nhà họ Hình cũng không thể thoát được. Làm thế không khác gì giết địch nhưng cũng tự chặt đi cánh tay của mình, không phải ai cũng có thể làm ra loại chuyện như thế này được.

Nhưng lần này sau khi gặp ông già họ Lưu ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 thì cô mới xem như hiểu được vì sao nhà họ Hình lại không e sợ gì cả. Hóa ra bọn họ đã khống chế được tang thi biến dị nên không cần lo lắng sẽ làm người mình bị thương. Rốt cuộc cây sáo độc kia là cái gì? Thực lực của ông già họ Lưu đó quá mạnh mẽ, cô đâu không lại, tuy nhiên nếu bây giờ có thể chiếm được tiên cơ thì sau này sẽ thoải mái hơn.

“Ý của cô là gì?” Hạ Đình kéo lê thân thể bị thương nặng, chống vào vách tường đứng dậy. Trên khuôn mặt lộ ra sát khí tàn nhẫn, người tên Trương Tùng này, cô không chỉ quen biết mà còn hết sức quen thuộc.

“Có tin hay không là tùy cô, những gì nên nói thì tôi đã nói hết rồi.” Hãy đến diễn đàn Lê Quý Đôn để đọc truyện nhanh nhất và ủng hộ editor. Đường Yên nói xong thì tò mò liếc nhìn Trịnh Nhiên đi theo phía sau Hạ Đình. Trịnh Nhiên cười khẽ, bình tĩnh đón nhận ánh mắt của Đường Yên làm cho Đường Yên không hiểu ra sao nhưng cũng không từ chối thiện ý làm quen của Trịnh Nhiên. Lần trước cô đã cảm thấy hành vi của người này rất kì quái, tuy nhiên cũng không nghĩ nhiều.

Đường Yên thoáng nhìn có một tên tang thi núp ở phía sau nên không nghĩ nhiều mà vẩy tay tạo hai tia sét đánh thẳng xuống. Sau khi vượt qua cấp năm thì việc sử dụng dị năng càng thêm thành thạo. Phải nhanh chóng giải quyết nhóm vật tư của nhà họ Lôi ở tòa nhà Thuận Phát này sau đó hấp thu một ít tinh hạch, tranh thủ đến lúc trở về căn cứ phải tăng lên được cấp sáu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 57

“Hiện tại cô định làm như thế nào?” Giang Ly nhìn Hạ Đình đang xụi lơ trên mặt đất, khi thấy sắc mặt cô tái nhợt thì đột nhiên có chút đau lòng vì vậy anh tiến lên đỡ Hạ Đình đứng dậy, động tác rất nhẹ nhàng.

Khi nhìn thấy cảnh này thì vẻ mặt Đường Yên thay đổi, trong mắt bay xẹt qua vẻ kinh ngạc. Nhìn thấy ánh mắt dò xét của Đường Yên thì khóe miệng Giang Ly giật giật, xấu hổ rút cái tay đang đỡ Hạ Đình sau đó im lặng lui về sau hai bước, ra vẻ thoải mái ho hai tiếng nhưng ánh mắt lại né tránh Miêu Trạch và Mạnh Lộ đang dùng ánh mắt để trừng chọc mình.

“Khụ khụ...”

Nhìn vẻ mặt Hạ Đình có chút hốt hoảng, Hạ Nhất ho nhẹ hai tiếng dời đi sự chú ý của mọi người: “Hình Liệt Phong dụ chúng tôi tới nơi này khẳng định là có cạm bẫy gì đó, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi tòa nhà Thuận Phát thì tốt hơn!”

“Hạ Nhất nói rất đúng,” Đường Yên gật đầu.

Mục tiêu lần này của Hình Liệt Phong là thứ được giấu ở tầng hầm của tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 nhưng lại bị mấy người Việt Kỳ đoạt trước, vì vậy chắc chắn trong lòng hắn sẽ rất giận dữ. Nếu bây giờ gặp phải Hình Liệt Phong thì mọi chuyện sẽ càng trở nên nguy hiểm. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà xung quanh đã có không ít tang thi kéo đến, Đường Yên móc súng lục ra, bỏ hãm thanh rồi bắn vài phát súng về phía tòa nhà đối diện với tòa nhà Thuận Phát.

Tiếng súng chói tai vang tận mây xanh làm mọi người kinh hãi nhìn sang, khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Đường Yên thì vẫn không hiểu tại sao Đường Yên lại làm như vậy.

Sau khi tiếng súng vang lên thì đàn tang thi đang chen chúc đi vào tòa nhà Thuận Phát đột nhiên dừng lại rồi quay đầu đi về phía đối diện. Thấy thế, những người khác cũng lấy lại tinh thần, nhanh chóng lấy súng ra, bỏ ống hãm thanh rồi vừa chạy tới ngã tư đường phía xa xa vừa nổ súng. Có mấy người Đường Yên dụ đàn tang thi đi xa nên mấy người bị thương bên Hạ Đình có thời gian cẩn thận băng bó vết thương sau đó tính toán đường rút lui.

“Đội trưởng...” Hạ Nhất nhìn Đường Yên đang dụ đàn tang thi đi xa thì cảm thấy cực kì kinh ngạc: “Đường Yên, cô ấy...”

Nhiệm vụ dị biến ở Thanh Hải lần này có rất ít người biết đến vì tầng cao của căn cứ đã hạ lệnh che giấu đồng thời cũng nghiêm cấm tiết lộ cho người bên trung tâm nghiên cứu sinh hóa. Hạ Nhất lại là người được nhà họ Hạ bồi dưỡng nên cũng biết được không ít chuyện mờ ám, bản thủ trong căn cứ. Nhà họ Hình thì luôn xúi giục các thế lực khác trong căn cứ để thôn tính trung tâm nghiên cứu sinh hóa còn nhà họ Lưu thì biết nhưng lại không nói gì. Hiện giờ trung tâm nghiên cứu sinh hóa đang ở trong tay Bác sĩ Đường, tính tình của bác sĩ Đường lại lạnh lùng, cứng rắn, dầu muối không vào nên làm cho rất nhiều người trong căn cứ bất mãn.

“Lát nữa rồi nói.” Vẻ mặt Hạ Đình rất phức tạp nhìn Đường Yên, không nói gì cả, sau đó ngẩng đầu uống hết mấy viên thuốc cầm máu trong lòng bàn tay. Trong căn cứ rất hỗn tạp, tuy rằng nhà họ Hạ nắm giữ quyền khống chế nhưng có rất nhiều chuyện không phải do một mình nhà họ Hạ định đoạt, hơn nữa nhà họ Hình lại như hổ rình mồi, vì vậy chuyến đi đến Thanh Hải lần này, bọn họ không có âm mưu gì trong đó thì cô thật sự không tin. Cô phải mau chóng trở về căn cứ, nói rõ lòng muông dạ thú của nhà họ Hình cho ba để ba sớm cảnh giác mới được, tránh cho đến lúc đó lại trở tay không kịp.

Hạ Nhất im lặng, âm thầm gật đầu.

Hai người Giang Ly và Miêu Trạch hợp tác dẫn tang thi rời đi, tốc độ không nhanh không chậm, làm như vậy thứ nhất là để đàn tang thi theo kịp, thứ hai là tránh cho việc mình bị đàn tang thi tấn công hơn nữa bọn họ phải kéo dài càng lâu càng tốt để cho đám tàn binh Hạ Đình đủ thời gian thoát khỏi tòa nhà Thuận Phát.

Lúc gần đi, Đường Yên quay đầu lại liếc nhìn tòa nhà Thuận Phát một lần để ghi nhớ kĩ, bố cục vị trí của nó, định tới nay trở về một chuyến, vật tư mà nhà họ Lôi giấu ở Thanh Hải cũng không ít, không thể để cho Hình Liệt Phong được lợi được. Bây giờ Lưu Thâm Nhã đập lên đầu cô thì sau này nhất định cô ta sẽ đập lên đầu bác sĩ Đường vì vậy cô nhất định không thể để cho cô ta vừa lòng đẹp ý được. Hai kiếm ở tầng hầm ngầm kia cũng đủ làm cho Lưu Thâm Nhã nằm trên giường bảy tám ngày, hơn nữa lúc đó cô còn sử dụng dị năng lôi điện nên cho dù Lưu Thâm Nhã có dùng dị năng chữa khỏi thì cũng không hề dễ dàng. Nói đến cùng thì dị năng giả cũng là người bị lây bệnh độc tang thi, tuy nhiên không giống tang thi, dị năng giả thay đổi theo hướng tốt hơn, hướng mà con người chờ mong. Lôi điện lại trời sinh khắc chế tà vật, lúc này chắc rằng Lưu Thâm Nhã đang bị gãy vỡ không nhẹ.

“Xe ngừng ở đâu?” Thấy Giang Ly và Miêu Trạch trở về, Đường Yên lập tức lên tiếng hỏi. Sắc trời không còn sớm nữa, những người này cũng không

mạnh mẽ như mấy người Việt Kỳ, không dám hành động vào ban đêm nên phải tìm một nơi đặt chân mới được.

“Ngã tám, thôn Lũng Đông, khu Hồng Vân.” Hạ Đình nói.

“Cách nơi này xa không?” Đường Yên nhanh chóng mở bản đồ Thanh Hải ra, tìm kiếm vị trí thôn Lũng Đông thuộc khu Hồng Vân.

“Cách đây không xa, ước chừng mười phút.” Giang Ly trả lời, không biết anh ta kiếm được xe hơi từ đâu, tuy rằng không bằng xe quân dụng nhưng cũng rất có ích trong lúc này, Giang Ly ngừng xe sau đó mở cửa: “Lên xe trước đi, xe này không còn nhiều xăng lắm, hy vọng là có thể tới được khu Hồng Vân.”

Những chiếc xe bị bỏ lại thì hầu như đều không còn xăng, Giang Ly rất vất vả mới tìm được chiếc xe này, sau đó nhân tiện vợ lấy không ít đồ ăn chuẩn bị cho buổi tối. Miêu Trạch liếc nhìn đồ ăn ở cốp sau, không tự chủ nuốt nước miếng, đã một ngày nay cậu chưa ăn cái gì rồi. Tuy nhiên cậu cũng hiểu được bây giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện đói bụng.

“Lên xe trước đi.” Giang Ly liếc nhìn tang thi đang đuổi theo phía sau, trong mắt hiện lên sự vội vã.

Đoàn người nhanh chóng lên xe, khi đến thôn Lũng Đông thuộc khu Hồng Vân thì Giang Ly dừng xe ở bên ngoài một nhà dân ở đầu thôn vì tiểu khu này có rất nhiều tang thi. Xe của đám người Hạ Đình được giấu ở bên trong nhà dân này. Đây là một ngôi nhà cao ba tầng cao, khá rộng, đoàn người để xe ở bên ngoài, mở cửa sắt ra sau đó cẩn thận đi vào, khi tất cả mọi người đều vào hết thì lại cẩn thận khóa cửa sắt lại rồi dùng vật cứng, nặng chặn cửa sắt kín không kẽ hở.

Lúc trước đám người Hạ Đình đi khá vội vàng nên chưa kịp quét dọn phòng ở, nhưng có thể là có cửa sắt nên bên trong không vết máu, rất sạch sẽ. Chẳng lẽ lúc tận thế bùng nổ thì ngôi nhà này không có người ở.

Giang Ly và mấy người khác đi vào buồng trong, vẻ mặt cẩn thận. Mạnh Lộ thì đưa tay bật công tắc đèn trên tường làm cho khúc miệng Đường Yên giật giật, cô lạnh lùng liếc Mạnh Lộ một cái.

Mạnh Lộ lấy lại tinh thần, cười ngốc hai tiếng, xoa xoa đầu rồi nói: “Em quên mất chuyện không có điện, thói quen mà...”

“...”

Mọi người cảm nín thở trầm trầm, không ngờ Mạnh Lộ từ trước tới nay luôn chín chắn lại làm ra một việc ngốc nghếch như vậy.

“Lộc cộc...”

Đột nhiên trên lầu hai truyền đến tiếng động. Mấy người Đường Yên nhìn nhau, nhẹ nhàng gạt đầu rồi cầm vũ khí đi lên lầu hai. Trên lầu hai rất sạch sẽ, không có bất kỳ vết máu nào ngoại trừ một lớp bụi bặm, giống như là chủ nhân của căn nhà này đã ra ngoài đi du lịch, rất lâu không về nhà nên trong nhà mới phủ bụi dày như thế. Mọi người cùng đi lên lầu hai, đá văng cánh cửa ra, cửa phòng ngủ chính, phòng khách, toilet... Không có ai cả, trong tủ quần áo cũng không có.

Mọi người đi dọc theo hành lang, cẩn thận xem xét tất cả căn phòng, cuối cùng dừng lại ở căn phòng cuối cùng. Tất cả các căn phòng trước mọi người đã xem qua nhưng không có gì cả, chỉ còn căn phòng cuối cùng này là chưa kiểm tra. Đường Yên mở tinh thần lực ra dò xét xung quanh còn Miêu Trạch thì vươn tay, kim loại sáng bóng lập tức bao trùm hết cánh tay cậu ta sau đó Miêu Trạch nhẹ nhàng mở cửa.

“Hu hu...” Đột nhiên trong tủ quần áo ở phòng ngủ truyền ra tiếng khóc lóc, tiếng khóc rất nhỏ, nghe có vẻ đè nén. Mọi người đều im lặng không nói gì, Đường Yên liếc mắt ra hiệu với Miêu Trạch, ý bảo cậu tiến lên mở tủ quần áo ra...

“Hu hu.. mẹ, mẹ ở đâu?” Tiếng khóc non nớt, đứt quãng từ trong tủ quần áo truyền tới làm mọi người nhẹ nhàng thờ ra, là người!

Miêu Trạch tiến lên mở tủ quần áo ra thì thấy một đứa bé trai khoảng năm sáu tuổi đang cuộn tròn trong góc tủ quần áo, bên cạnh có không ít vỏ đồ ăn đồng thời Miêu Trạch cũng ngửi thấy một mùi hôi thối. Tủ quần áo bị khóa từ bên ngoài, chắc hẳn đứa bé này đói đến sắp ngất, lúc này nghe được tiếng người nên mới khóc. Vẻ mặt Miêu Trạch thay đổi, tiến lên bế thẳng bé ra.

“Đói ngất đi thôi!” Miêu Trạch lấy tay dò xét hơi thở của cậu bé. Lúc Miêu Trạch vừa mở tủ quần áo ra thì lập tức nhìn thấy cậu bé ở bên trong sắp choáng váng ngất lịm, trên người tản ra mùi hôi thối, bên trong tủ quần áo lại có rất nhiều vỏ đồ ăn nên chắc hẳn là đã ở bên trong rất lâu rồi.

Hiện tại là tận thế, một đứa bé năm sáu tuổi có thể sống đến được bây giờ thật sự là không dễ dàng. Hẳn là xung quanh đây có người sống sót, tuy tủ quần áo có chút dơ dáy bẩn thỉu nhưng cũng không giống như là trong thời gian dài không được dọn dẹp. Chắc là người thân của cậu bé này lo lắng nó sẽ gặp chuyện không may nên lúc ra ngoài mới nhốt nó ở trong tủ quần áo đồng thời cũng dặn nó không được lên tiếng.

“Làm sao bây giờ?” Ánh mắt Mạnh Lộ rất phức tạp nhìn đứa bé đã ngất đi sau đó ánh mắt không tự chủ nhìn về phía Đường Yên.

Đường Yên lặng im nhìn đứa bé nhỏ gầy đang nằm trên mặt đất, sắc mặt không được tốt lắm, sau khi im lặng một lúc lâu thì mới nói: “Cứ dẫn nó theo trước đã, chắc hẳn là nó vẫn còn người thân sống sót.” Nói xong Đường Yên chỉ vào đồng hồ ăn ở trong tủ treo quần áo, khẳng định là có người đưa cho nó, nếu không thì đứa bé này đã sớm chết đói rồi.

Những người khác đều ăn ý không có mở miệng, tận thế đã qua được nửa năm, trái tim bọn họ cũng đã sớm trở nên lạnh cứng.

Sau khi xuống lầu thì Giang Ly kể lại chuyện đưa bé một hồi, Hạ Đình im lặng một lúc lâu rồi cũng đồng ý cho đưa bé này ở lại. Bọn họ có thể không chút do dự giết tang thi, giết thú biến dị nhưng không cách nào thật sự nhẫn tâm bỏ rơi một sinh mệnh nhỏ như thế này được.

Miêu Trạch đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra, sau khi nhìn thấy trong tủ lạnh vẫn còn không ít thịt heo và rau dưa thì nhất thời mừng rỡ như điên: “Chị Yên, trong phòng bếp có thịt heo và rau xanh, đêm nay chúng ta có lộc ăn rồi.” Sau tận thế thì có được cơm nóng để ăn là chuyện không dễ dàng nên khi mọi người nghe thấy trong tủ lạnh có thịt và rau xanh thì đột nhiên cảm thấy bánh bích quy rất khó nuốt, tất cả đều bụng lương khô trên tay xuống, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm phòng bếp, ý tứ trong mắt không cần nói cũng biết.

“Tìm thử xem trong phòng bếp có gạo và khí đốt hay không.” Giọng nói của Đường Yên nhu hòa hơn không ít, sau khi rời đi căn cứ, ngoại trừ lúc đi theo Việt Kỳ thì hoàn cảnh gặp phải suốt dọc đường đều không thích hợp để nói chuyện ăn uống. Có lúc Đường Yên nghĩ có nên để lộ dị năng không gian ra ngoài hay không, dù sao cũng có Việt Kỳ và Lưu Thấm Nhả là dị năng giả song hệ hơn nữa không ai biết về tinh thần của cô lực nên cho dù có để lộ ra dị năng không gian thì cũng không đến nỗi quá đột ngột. Ánh mắt Đường Yên chợt lóe lên, cân nhắc nên để lộ chuyện dị năng không gian ra ngoài như thế nào.

Lần này Lưu Thấm Nhả không chết thì nhất định cô ta vẫn còn đánh chủ ý lên vòng bạch ngọc, thay vì cứ bị động đón nhận thì tại sao lại không chủ động tấn công? Nghĩ đến đây thì Đường Yên càng muốn để lộ dị năng không gian ra ngoài. Sau khi để lộ ra năng không gian thì sau này thu thập vật tư cũng có thể làm một cách quang minh chính đại hơn nữa còn có thể mượn dị năng không gian để che giấu tinh thần lực, nhất cử lưỡng tiện.

“Vâng.” Miêu Trạch lấy thịt và rau xanh trong tủ lạnh ra sau đó bắt đầu càn quét cả phòng bếp thì tìm được nửa bao gạo trắng và một bình khí đốt. Lúc này cậu không khỏi cảm thấy may mắn vì chủ nhân của căn nhà này dùng khí đốt, nếu dùng điện thì hôm nay bọn họ phải ăn đồ sống rồi..

Hạ Đình bảo đám người Hạ Nhất đi qua giúp đỡ, riêng Đường Yên thì cảm tính hạch đi vào phòng, trước khi đi có dặn Mạnh Lộ một tiếng, bảo đến lúc ăn cơm thì gọi cô sau đó Đường Yên chọn một gian phòng, sau khi đi vào thì lập tức tiến không gian. Cô nên chuẩn bị cho việc tiết lộ dị năng không gian. Đường Yên ném tinh hạch, huyết hạch mà Việt Kỳ cho cô vào hồ nước, tinh hạch sau khi được nước hồ tinh lọc thì khác hệ cũng có thể hấp thu được.

Đường Yên cân nhắc nên tìm cơ gì để tiết lộ dị năng không gian ra ngoài, sau khi tinh thần lực được nâng cao thì Đường Yên cảm giác được sự chịu đựng của thân thể cũng dần dần trở nên mạnh hơn, chỉ cần kiên trì thì không bao lâu nữa cô có thể hoàn toàn điều khiển được cơ thể này theo ý mình. Đường Yên bắt đầu lẩm nhẩm Khô mộc quyết rồi tiến hành hấp thu tinh hạch trong hồ, củng cố dị năng đứng vững ở cấp năm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chương 58

Sau khi Lưu Thấm Nhả tỉnh táo lại từ trong hôn mê thì liên tục hỏi về tình huống của bản thân mình vì nửa người trên của cô ta gần như không còn cảm giác. Điều này làm cho Lưu Thấm Nhả cực kì bất an, cố gắng đứng dậy, Hình Liệt Phong không kịp ngăn cản nên đành phải do dự nói ra tình trạng của vết thương.

Dị năng lôi điện của Đường Yên quá mức bá đạo, nó vẫn luôn ở trong cơ thể Lưu Thấm Nhả, nếu không thể loại bỏ thì trong khoảng thời gian ngắn Lưu Thấm Nhả không thể nào dùng dị năng được, hai xương bả vai lại bị đâm thủng nên cho dù cô ta là dị năng giả lại có năng lực chữa khỏi thì cũng không có cách nào khôi phục ngay lập tức được.

“Dị năng mất rồi... mất rồi sao?” Lưu Thấm Nhả nằm xuống, ánh mắt âm độc, bộ mặt dữ tợn hỏi. Cô ta không thể tin vào lỗ tai của mình, chuyện này tuyệt đối không phải là sự thật!

“Thấm Nhả, em đừng vội, bác Lưu nói tình huống này chỉ là tạm thời mà thôi, chỉ cần loại bỏ được dị năng lôi điện trong thân thể em thì dị năng của em sẽ tự khôi phục lại.” Hình Liệt Phong ôn hòa an ủi nhum trong mắt lại cực kì lạnh lẽo, nếu có dị năng chữa khỏi Lưu Thấm Nhả hỗ trợ thì hẳn có thể vững vàng không chế không chế căn cứ Thanh Long nhưng mà bây giờ lại như vậy, tất cả những mọi thứ điều đã bị Đường Yên phá hỏng! Điều này làm cho hấn cực kì tức giận, tuy nhiên việc cấp bách hiện giờ là phải an ủi Lưu Thấm Nhả.

Lưu Thấm Nhả đột nhiên cảm thấy ngực mình như bị một cái chùy cực nặng đập vào, cô ta oán hận phun ra một búng máu.

Hình Liệt Phong đứng ở gần đó nên hơn nửa người đều bị máu nhuộm đỏ, trên cặp kính của hấn cũng dính vài giọt máu làm che khuất đi con ngươi đen đáng sợ ở phía sau. Trần Lưu Thấm Nhả nổi gân xanh, cánh môi trắng bệch giống như người chết sắp chết.

“Khụ khụ... Liệt Phong, em rất hận!” Lưu Thấm Nhả nuốt chất lỏng ngai ngái trong cổ họng xuống, tiếng nói khàn khàn lộ ra sự tàn độc nhưng về mặt thì lại tỏ ra nhu nhược không có chỗ dựa, nước mắt chảy dọc xuống theo gò má, trong lòng lại thầm hận Đường Yên, nhất định cô ta phải làm cho Đường Yên sống không bằng chết để giải tỏa mối hận trong lòng: “Bác Lưu có nói phải làm như thế nào mới có thể loại bỏ được dị năng lôi điện trong cơ thể em không?”

Lưu Thấm Nhả dựa vào Hình Liệt Phong, hai tay vô lực buông thõng bên giường, thỉnh thoảng cả người lại co rút run rẩy, cô ta nhìn tình trạng thể chất của mình, trong lòng lại càng bất an, lúc ở Miêu Trại cô ta đã thoáng cảm thấy Đường Yên biết được tâm tư của cô ta. Cô ta tự nhận đã che giấu dã tâm trong hai mươi mấy năm này vô cùng tốt, ngay cả ở trước mặt Bác sĩ Đường chưa từng để lộ ra nhưng cuối cùng lại thua ở trên tay Đường Yên kiêu căng

điều ngoa. Trước kia ba lần bốn lượt không giết được Đường Yên, cô ta còn tưởng Đường Yên may mắn, bây giờ ngẫm lại thì thấy đúng là bản thân quá tự phụ, nhất thời Lư Thâm Nhã nhớ lại chuyện ở vách núi trong trần nhỏ ngày ấy, Đường Yên đã dùng môi nói với cô ta là ... sẽ trở lại!

Roi vào tình cảnh thâm thâm như vậy đều là do cô ta quá tự phụ. Nếu ngay từ đầu tự mình ra tay thì hôm nay cũng sẽ không thâm thâm như vậy, dĩ năng bị phong tỏa, xương bả vai bị đâm thủng, thiếu chút nữa nay cả tính mệnh cũng không còn... Tất cả những điều này đều là do Đường Yên mà cô ta đã từng xem thường nhất ban cho .

“Không vội, bác Lư nói chờ cơ thể em tốt hơn một chút thì ông ấy sẽ tự mình ra tay, bác Lư là dĩ năng giả hệ thủy cấp năm, ông ấy đã tự mình ra tay thì nhất định sẽ không có việc gì.” Dĩ năng hệ thủy là dĩ năng ôn hòa nhất nhưng dĩ năng lôi điện lại quá bá đạo, các dĩ năng khác không có cách nào tới gần được, mặc dù dĩ năng hệ thủy có thể loại bỏ được lôi điện nhưng nhất định là đau tận xương cốt!

“Vâng, em hiểu được.” Lư Thâm Nhã nhanh chóng tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn Hình Liệt Phong, vẻ mặt hơi mệt mỏi, mềm giọng nói: “Liệt Phong, anh cũng mệt rồi, đi trước đi nghỉ ngơi, em không sao.”

“Được, vậy anh đi xử lý nhóm vật tư ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 kia trước. Anh đã báo cho Hân Vũ bảo cậu ta tới trông chừng em.” Mọi quan hệ giữa Lư Thâm Nhã và nhà họ Lư là chuyện nằm ngoài dự đoán của Hình Liệt Phong, tuy nhiên đây không phải là chuyện xấu. Hân cần thận đáp chần cho Lư Thâm Nhã rồi đi ra khỏi phòng.

Hình Liệt Phong vừa đi khỏi thì khuôn mặt đẹp đẽ của Lư Thâm Nhã lập tức trở nên vụn vỡ dữ tợn. Đáy mắt chứa đựng âm u, Đường Yên... lúc Lư Thâm Nhã thì thầm tên Đường Yên thì trong con ngươi đen không khỏi hiện lên ánh sáng kì lạ.

Lư Thâm Nhã cảm nhận được tay chân cứng ngắc, kinh mạch bị lấp đầy bởi dĩ năng lôi điện. Lư Thâm Nhã là dĩ năng giả hệ thủy nên khi kinh mạch bị dĩ năng lôi điện quấy nhiễu thì nhất thời đau đớn không chịu nổi (điện mà gặp nước thì biết rồi đó). Lư Thâm Nhã cẩn thận sử dụng huyết châu ở chính giữa trán, từ từ hấp thu lấy dĩ năng lôi điện trong kinh mạch. Lư Thâm Nhã cũng không ngờ tới ngày đó hấp thu huyết châu nhưng nó lại ở chính giữa trán, cũng vì năng lượng của huyết châu quá bá đạo nên Lư Thâm Nhã cũng chỉ dám dùng một chút đồng thời cải thiện thể chất, đây cũng chính là lí do vì sao tuy rằng cô ta đã thức tỉnh dĩ năng chữa khỏi nhưng không cách nào sử dụng nó hoàn toàn được.

Cảm thụ trong dĩ năng lôi điện đang giảm đi từng chút một trong kinh mạch, Lư Thâm Nhã lễ lưởi liếm vết máu ở khóe miệng. Đáy mắt toàn là tối tăm, âm u.

Sau khi tiến vào không gian thì Đường Yên vẫn luôn tập trung tu luyện Khô mộc quyết, sau khi hấp thu tinh hạch và huyết hạch thì cô vẫn không ngừng rèn luyện thân thể đồng thời cũng dùng nước trong hồ để làm giảm sự tàn bạo của năng lượng đang hủy hoại kinh mạch. Có Khô mộc quyết dẫn đường, hơn nữa còn được hồ nước nuôi dưỡng nên năng lượng của tinh hạch và huyết hạch đều được hấp thu hoàn toàn.

Đường Yên nằm ngửa ở trong hồ nước, da thịt nhẵn nhụi bóng loáng như đang tỏa ra ánh sáng, ở dưới da thịt lôi điện như ẩn như hiện, nước trong hồ dần dần bắt đầu sôi trào. Trong đầu Đường Yên chậm rãi hồi tưởng lại những chuyện đã phát sinh trong khoảng thời gian này rồi từ từ suy nghĩ. Kiếp trước cô là bộ đội đặc chủng nên thực lực có được từ kinh nghiệm, còn ở kiếp này cô cần phải có thời gian để thân thể và ý thức kết hợp lại.

Thực lực cứ tăng từng chút từng chút một, cuối cùng dừng lại ở cấp năm cao nhất. Càng về sau những tinh hạch cấp thấp sẽ không cung cấp được bao nhiêu năng lượng cho dĩ năng giả, tuy cấp bậc của những tinh hạch và huyết hạch mà Việt Kỳ cho cô không thấp nhưng hắc hắc là Việt Kỳ xem thường cô, tưởng rằng nhiều nhất cô cũng chỉ mới vượt qua cấp bốn mà thôi nên nghĩ từng đó tinh hạch, huyết hạch cũng đủ cho cô thăng cấp nhưng lại không biết cô vượt qua cánh cửa của dĩ năng giả cấp cao, trở thành dĩ năng giả cấp năm. Vì vậy nên cấp bậc của đồng tinh hạch, huyết hạch này liền trở nên vô dụng .

Sau khi cùng có dĩ năng ở cấp năm cao cấp thì Đường Yên mới chậm rãi mở mắt ra rồi đứng dậy, cô vuốt ve trơn mịn da thịt, trong mắt hiện lên một vẻ bất đắc dĩ. Cũng may là sau tận thể khí hậu thay đổi, cho dù trời đang nắng thì nhiệt độ cũng không cao như trước nên phần lớn mọi người đều mặc trang phục mùa đông, nếu không thì làn da trắng nõn này của cô thật sự không giống như người đang sống ở tận thế.

Đường Yên đi tới nhà gỗ lấy quần áo mặc vào, sau khi nhìn thấy không gian to lớn xa xa chất đầy đồ ăn thì trong mắt hiện lên vui sướng. Nghĩ tới vừa rồi Miêu Trạch có nói đã lâu cũng không được nếm mùi vị hoa quả tươi non thì Đường Yên nhớ tới những hạt giống mà mình đã gieo lúc trước, là chỗ ruộng gần triền núi, cách nơi này khá xa. Lúc đó cô đã trồng một vài loại cây ăn quả, lại dùng nước trong hồ để tưới nên bây giờ những cây ăn quả này rất khỏe mạnh, trái cây cũng rất to tròn mọng nước. Đường Yên lấy ba lô mà mình đã bỏ bên ngoài không gian vào rồi hái không ít hoa quả bỏ vào đó. Về rau dưa thì vẫn chưa gấp, đến lúc đó giả bộ không gian thành dĩ năng không gian rồi hãy lấy ra dùng. Đường Yên thuần thục dùng tinh thần lực thu hoạch rau dưa và hoa quả rồi bỏ vào hầm. Không biết có phải là được tới bởi nước hồ trong không gian hay không mà vị của hoa quả rất ngọt.

(Giải thích xiu nha, Đường Yên có không gian thôi, kiểu như cái ba lô khổng lồ dầy đó, không gian này là của vòng bạch ngọc còn dĩ năng không gian là tự thức tỉnh kia, như An Lộ hay An Du gì đó quên rồi, cao hơn thì như Ba Hành Giả không gian lúc trước, nó cũng thức tỉnh dĩ năng, không chỉ bỏ đồ mà nó có thể phân cắt không gian, phong tỏa không gian hay di chuyển không gian, dùng không gian ăn núp gì gì đó....)

Đường Yên chọn một quả hồng chín rồi cắn một miếng, rất ngọt, cũng may là có loại “nhà ấm” cỡ lớn này để gieo trồng nên Đường Yên không hề lo lắng về vấn đề mùa vụ. Từ đầu trong không gian đã không hề tồn tại cái gọi là mùa vụ, chỉ cần gieo hạt thì bất kể là hoa quả rau dưa mùa nào cũng có thể sinh trưởng và phát triển ở trong này được.

Đường Yên nhớ đến mình đã tiến vào không gian một khoảng thời gian không ngắn nên nhanh chóng ôm ba lô rau củ thoát ra ngoài sau đó dùng đồ bôi trét lên mặt để làm cho sắc mặt có vẻ tái nhợt một chút.

Lúc cô mở cửa đi ra ngoài thì đám người Hạ Đình đang ngồi an vị trong nhà, có thể là do được nghỉ ngơi một khoảng thời gian nên sắc mặt trắng bệch của bọn họ đã khôi phục không ít. Vết thương trên người cũng dần dần tạo sẹo, rốt cuộc cũng là dị năng giả cho nên tốc độ khôi phục không giống với người thường, nếu là người thường bị thương kiểu này thì chắc đã đi nửa cái mạng rồi, làm sao có thể thoải mái giống như hiện tại được, khó trách sau tận thế có vô số người bình thường cam nguyện làm vật thí nghiệm, đồng ý tiêm đủ loại thuốc vào người chỉ vì 10% khả năng trở thành một dị năng giả mạnh mẽ mà không tiếc đánh đổi tính mạng của mình.

“Lại trở nên mạnh mẽ hơn rồi!” Hạ Đình giật mình nhìn Đường Yên, đáy mắt thoáng qua vẻ phức tạp. Cô vẫn chưa có cách nào đột phá được cánh cửa cấp năm nên cứ ở cấp bốn cao nhất rất lâu rồi. Lúc vừa mới rời khỏi căn cứ Thanh Long thì cô vẫn còn mạnh hơn Đường Yên nhưng mới chỉ nửa tháng trôi qua, Đường Yên đã bỏ cô lại quá xa, cảm giác này thật sự không dễ chịu chút nào!

“Cô cũng tiến bộ rất nhanh!” Đường Yên nhìn Hạ Đình, cấp bốn cao nhất, Đường Yên cũng không nói đùa, thật sự là Hạ Đình rất mạnh. Cô lấy mấy viên tinh hạch hệ mộc và huyết hạch ra đưa cho Hạ Đình: “Chắc chắn trên đường trở về sẽ không yên bình, tốt nhất nhanh là cô phải nhanh chóng đột phá cấp năm, mọi người cũng vậy.”

Đường Yên nói xong thì nhìn mọi người chung quanh một lượt, không ai có thể biết trước một giây sau sẽ gặp phải cái gì cả.

Không phải cô đã biết trước những tình tiết trong tiểu thuyết sao? Đáp án không phải là rất rõ. Dù sao lúc trước cô đọc là vì cảm thấy hứng thú với hai chữ Đường Yên này nhưng không nghĩ tới ngay từ đầu tiểu thuyết Đường Yên lại chết, tuy rằng cảm thấy tác giả viết không sai nhưng mọi chuyện trong tác phẩm cũng không phải được giải thích rõ ràng nên cô cũng chỉ biết đại khái mà thôi. Vì sống sót, cô không thể không đi theo Lưu Thâm Nhã biết mọi chuyện. Mà lúc này những tình tiết trong tác phẩm đều bị thay đổi hơn phân nửa, kiếp trước Đường Yên là bộ đội đặc chủng nhưng cũng là người phụ nữ, vì là một người phụ nữ sống ở tận thế nên cô cũng sẽ sợ, cũng sẽ hoảng hốt...

Nhưng vì sống sót khiến cô không thể không giấu nó đi. Cô phải giết tang thi, diệt thú biến dị lại phải luôn đề phòng để không bị Lưu Thâm Nhã giết chết, tất cả những điều này nhìn thì có vẻ dễ dàng nhưng khi làm lại rất khó.

Không vận may nghịch thiên và ánh sáng của nữ chính như Lưu Thâm Nhã nên tất cả những thứ cô có được đều phải dựa vào hai tay của mình. Mặc dù cô biết rất rõ Lưu Thâm Nhã và Hình Liệt Phong đang muốn chiếm quyền khống chế căn cứ Thanh Long và ra tay với trung tâm nghiên cứu sinh hóa nhưng cô chỉ có thể giấu ở trong lòng. Ngoại trừ không ngừng nâng cao thực lực thì cô cũng chỉ có thể yên lặng nhìn chòng chọc Lưu Thâm Nhã nhưng mà Lưu Thâm Nhã lại được Hình Liệt Phong bảo vệ hết sức kín kẽ, đừng nói nhìn chòng chọc, ngay cả theo dõi cũng rất khó.

Lúc ở tầng hầm ngầm cô không để ý đến chuyện hao hết tinh thần lực chỉ vì muốn vận dụng ảo thuật để giết Lưu Thâm Nhã nhưng vào lúc cuối cùng lại bị Hình Liệt Phong phá hỏng làm cô rất ảo não cũng oán hận nhưng rốt cuộc lại không thể nói được gì.

“Tôi sẽ cô hết sức!” Hạ Đình không từ chối tinh hạch mà Đường Yên đưa qua, dị năng của cô đã chậm chạp cảm nhận ở cấp bốn cao nhất lâu lắm rồi, nguyên nhân chính cũng là bởi vì tinh hạch và huyết hạch không đủ hơn nữa theo thời gian trôi qua thì tinh hạch và huyết hạch bên trong đầu tang thi biến dị, thú biến dị cũng xuất hiện biến hóa, hệ khác nhau thì không có cách nào hấp thu được, huyết hạch thì tốt hơn một chút nhưng vấn đề là thực lực của đại đa số thú biến dị đều rất mạnh mẽ khiến cô không dám tùy tiện săn bắn thú biến dị. Vì vậy cũng chỉ có thể chậm rãi tích lũy năng lượng, sau đó dùng nó để phá lá chắn cấp năm, tuy nhiên bây giờ có tinh hạch và huyết hạch Đường Yên cộng thêm năng lượng tích trữ trong cơ thể thì đã đủ để cô phá lá chắn, bước vào cánh cửa của dị năng giả cao cấp.

Giang Ly, Mạnh Lộ và vài người bị thương nhẹ ra khỏi nhà để thanh lý tang thi xung quanh vì nghe tiếng động mà đến. Bọn họ không thể ngăn cản được mùi máu tươi trên người Hạ Đình và những người khác tản ra, vì vậy nếu không tiêu diệt tang thi xung quanh đây thì e rằng đêm nay sẽ rất phiền toái, chính vì thế nhân lúc mấy người Miêu Trạch đang chuẩn bị đồ ăn thì đám người Giang Ly đi ra ngoài thanh lý tang thi.

Miêu Trạch bưng đồ ăn đặt lên bàn, Đường Yên mở bộ đàm ra gọi đám người Giang Ly trở về. Lúc đầu Hạ Nhất ở trong phòng bếp giúp Miêu Trạch nhưng về sau lại bị Miêu Trạch đuổi ra nên anh ta liền trông chừng đứa bé đồng thời cầm khăn mặt cẩn thận lau mặt cho nó.

Nhìn khuôn mặt đứa bé dần dần rõ ràng, Đường Yên hơi nhíu mày, cô vẫn luôn cảm thấy khuôn mặt này có chút quen thuộc, có vẻ như cô đã gặp nó ở nơi nào đó nhưng lại không nhớ rõ. Không bao lâu sau thì mấy người Giang Ly trèo tường tiến vào, khi nhìn thấy vết máu trên người Giang Ly thì Đường Yên mới thu hồi nghi hoặc trong đáy mắt.

“Thế nào, có tang thi biến dị sao?”

“Ừ! Gặp một con Thiêm Thực Giả. Thực lực mạnh hơn những con mà chúng ta đã gặp trước kia không ít, tứ chi cũng linh hoạt hơn rất nhiều. Gần đây có một trung tâm mua sắm ở dưới đất, tối nay muốn đi dò thám hay không?” Chắc hẳn là trung tâm thương mại dưới đất này có không ít đồ ăn, mặc dù suốt dọc đường bọn họ đã thu thập được không ít vật tư nhưng vì nhiều người nên cũng tiêu hao rất nhanh, bây giờ lại may mắn gặp được một trung tâm mua sắm cỡ lớn, rất đáng để đi xem thử.

“Cách đây xa không?” Đường Yên hỏi đồng thời đang suy nghĩ có nên mượn cơ hội này để ngả bài với mấy người Miêu Trạch hay không, cô đã quan sát Miêu Trạch và Mạnh Lộ rất lâu rồi nên mới quyết định xem bọn họ như đồng đội thật sự. Ngoài Miêu Trạch và Mạnh Lộ thì Đường Yên còn rất vừa ý với Dịch Thao, Dịch Thiển, thực lực của hai người này rất mạnh, tuy nhiên cô vẫn luôn không có cơ hội để nói với bọn họ, không biết về sau còn có thể gặp gỡ hay không. Về Giang Ly thì cô không dám chắc chắn vì bây giờ ánh mắt khi Giang Ly nhìn Hạ Đình đã lộ ra một chút tình ý.

Hơn nữa nể Hình Liệt Phong quyết định ra tay với căn cứ Thanh Long thì nhất định Lưu Thâm Nhã sẽ giúp đỡ, đến lúc đó Giang Ly sẽ lựa chọn như thế nào?

Bất cứ lúc nào thì thực lực mới đúng là nắm đấm cứng nhất! Nếu tụt lại phía sau thì sẽ bị đánh, đây là sự thật không thể chối cãi được. Trong tiểu thuyết thì vốn Đường Yên bị Lưu Thâm Nhã chèn ép đến sứt sáo sau đó sớm bỏ mạng chứ đâu giống như bây giờ, cô không chỉ thăng cấp trở thành dị năng giả

cấp năm mà ngay cả tính cách cũng thay đổi không ít nên kéo theo những người bên cạnh cũng thay đổi.

Trong tiểu thuyết thì Giang Ly vì cứu Lưu Thâm Nhã nên chết ở Miêu Trại, còn Lưu Thâm Nhã không tới vài ngày sau đó đã thông đồng với Hình Liệt Phong đánh quai thẳng cấp, hoàn toàn không để Giang Ly đã từng hy sinh vì mình ở trong lòng. Nói thật Đường Yên luôn cảm thấy Giang Ly làm vậy chẳng đáng, không chỉ có Giang Ly mà còn có cả Cao Phong nữa, người đàn ông này luôn luôn lo lắng hết lòng cho Lưu Thâm Nhã nhưng cuối cùng cũng rơi vào bi kịch chết thảm còn Lưu Thâm Nhã vì để cho Hình Liệt Phong hoàn toàn khống chế được căn cứ Thanh Long thậm chí không tiếc vu oan cho Cao Phong để kích thích lực của nhà họ Từ ở căn cứ, đáng thương cho Cao Phong đến chết cũng không biết bản thân mình cũng chỉ là một con cờ trong tay Lưu Thâm Nhã mà thôi. Đương nhiên trong tiểu thuyết thì Lưu Thâm Nhã đã sắp xếp rất tốt, từ đầu tới cuối cũng không có người nào cảm thấy Cao Phong vô tội, đã chết còn tô đẹp cho thanh danh Lưu Thâm Nhã thì Đường Yên tự nhận là không làm được.

Hiện tại tình tiết trong tác phẩm lại thay đổi vòng vo. Đây tiên là cô mở được không gian trong vòng bạch ngọc sau đó chiếm được nhóm vật tư ở trong trấn nhỏ kia, ngay cả thân vật trong cấm địa Miêu Trại cũng đoạt mất một nửa, hơn nữa lại đánh tiếng trước bên bác sĩ Đường, lặng yên không một tiếng động ép Lưu Thâm Nhã đến sứt ruột. Dựa vào thủ đoạn của Lưu Thâm Nhã thì nếu như muốn loại bỏ cô và Hạ Đình thì chắc chắn kế hoạch của cô ta sẽ không đơn giản như thế nhưng vì cô luôn ép sát khắp nơi, đồng thời tinh thần lực hướng cô ta đi theo ý muốn của mình khiến cô ta mất lý trí, trở nên giận dữ sau đó tự cô ta sẽ để lộ ra nhược điểm, những nhược điểm này đối với Hình Liệt Phong đang vui vẻ và yêu cô ta thì sẽ không thấm vào đâu nhưng lại làm những người bên cạnh Hình Liệt Phong thấy rõ Lưu Thâm Nhã là người chỉ vì cái lợi trước mắt, đã tâm bưng bưng.

Tận thế không người thiếu có dã tâm, nhưng dã tâm cũng phải có thực lực mạnh mẽ để chống đỡ. Trong tiểu thuyết Lưu Thâm Nhã có thể đi xa như vậy có quan hệ rất lớn tới thực lực của cô ta, đủ mạnh thì mới có quyền nói chuyện. Thật đáng tiếc, vốn lúc này Lưu Thâm Nhã nên thăng cấp trở thành dị năng giả song hệ cấp năm thì lại bị cô quấy nhiễu nên phải dừng lại ở dị năng giả cấp bốn, ngay cả dị năng chữa khôi cũng có thiếu sót. Dị năng giả cấp bốn không tính là nhiều nhưng cũng không ít. Cứ như vậy, sự tồn tại của cô ta không thể nghi ngờ đã rước lấy không ít bất mãn của mọi người người, nếu không có Hình Liệt Phong bảo vệ thì chắc chắn Lưu Thâm Nhã sẽ không nhẹ nhàng được như thế.

“Ra cửa rồi quẹo trái, đi thẳng khoảng năm trăm mét là tới.” Giang Ly trả lời sau đó nhìn Đường Yên chăm chú, mặc dù Đường Yên đã đè nén hơi thở nhưng là chỉ cần là dị năng giả thì rất miễn cảm với sức mạnh, những dị năng giả khác trong phòng cũng rất dễ dàng cảm thấy được khí thế của Đường Yên lại trở nên mạnh mẽ!

“Ăn cơm xong rồi đi dò thám tình huống.” Ở gần như vậy thì không có lí gì lại bỏ qua được.

Giang Ly và vài người ra ngoài lúc này vào nhà ăn cơm, Hạ Nhất đánh thức đứa bé, khi nó nhìn thấy người xa lạ thì sợ hãi mở to mắt nhìn đám người Đường Yên tuy nhiên lại không khóc mà nuốt nước miếng nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn, tuy vậy vẫn ngoan ngoãn đứng ở trong góc.

Thấy thế, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra. Bọn họ đều là người trưởng thành lại chưa hề ở chung với con nít nên nếu nó quấy hay khóc thì bọn họ thật sự không biết giải quyết như thế nào. Bây giờ nhìn thấy nó đứng yên lặng ở trong góc thì mọi người cảm thấy rất đau lòng. Miêu Trạch xới một chén cơm đưa tới: “Ăn đi!” Ý bảo mọi người đi qua ăn, đoàn người cũng không nói gì, ở tận thế có thể ăn cơm nóng là chuyện không dễ dàng gì, ở căn cứ còn tốt chứ nếu ở bên ngoài thì chỉ ăn qua loa tùy tiện là xong bữa rồi.

Đồ ăn không tính là phong phú, lượng cũng không nhiều tuy nhiên mọi người đều ăn rất vui vẻ, đứa bé kia thì ngồi ở trong góc, ăn rất nhanh nhưng nước mắt thì lại không ngừng rơi xuống dưới. Nó ngồi trong góc khóc một cách yên lặng, không khóc thành tiếng. Nhìn cảnh này, về mặt Hạ Đình có chút không đành lòng, cô gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén của đứa bé, nói khẽ: “Ăn nhiều một chút, sẽ không có chuyện gì đâu!”

Đường Yên lặng lẽ nhìn, từ đầu tới cuối cũng không có lên tiếng. Tận thế không ai có quyền than thở cả, vì sinh tồn nên bọn họ chỉ có thể vứt bỏ hết thảy! Đồ ăn không đủ, mọi người đều ăn chưa no tuy nhiên lúc này không ai oán giận gì cả. Đường Yên vào phòng mang ba lô ra, sau đó đồ đồng hoa quả ra bàn: “Mọi người ăn đi, vừa rồi lúc rời khỏi Thanh Hải thì thuận tay lấy từ cửa hàng.”

Hầu hết các loại trái cây đều là những thứ mà Đường Yên thuận tay hái xuống, hồng, táo, lê, chuối tiêu... Mỗi thứ đều có một ít. Đường Yên cũng không dám lấy nhiều vì hoa quả hái mới xuống thì tươi ngon nhưng để lâu sẽ hư. Bây giờ quan trọng là phải tranh thủ thời gian đi xem trung tâm thương mại dưới đất mà Giang Ly đã nói đến. Kỳ thực lúc trước nhìn bản đồ thì Đường Yên thoáng đã cảm thấy thôn Lũng Đông thuộc khu Hồng Vân này rất quen thuộc, có vẻ như đã thấy ở nơi nào đó, đột nhiên trong đầu cô hiện lên một chuyện.

Đường Yên nhanh chóng nhìn bản đồ, cảm lấy đèn pin ở bên cạnh qua chiếu vào bản đồ sau đó cứ nhìn chằm chằm vào ba chữ khu Hồng Vân trên bản đồ mãi. Cô nhớ hình như mình đã thấy ba chữ này ở nơi nào rồi, hình như lúc trước đọc tiểu thuyết thì trong đó có nói Lưu Thâm Nhã đã phát hiện được một lượng vật tư cực kì lớn của nhà họ Lôi ở khu Hồng Vân, khó trách Hạ Đình lại không tìm thấy vật tư ở tòa nhà Thuận Phát, chắc hẳn là nhà họ Lôi đã sử dụng kế điệu hổ ly sơn, đánh tráo kho hàng vật tư.

“Sao vậy?” Thấy Đường Yên đột nhiên trở nên nghiêm túc thì đám người Hạ Đình cũng không tự chủ mà nói nhỏ lại đồng thời cũng quên luôn chuyện hoa quả mà tập trung vào Đường Yên

“Hạ Đình, cô còn nhớ Hình Liệt Phong đã đề cập với cô chuyện vật tư ở tòa nhà Thuận Phát không?” Đường Yên cũng không có ý định đọc chiếm nhóm vật tư này vì thế cô mới làm rõ mọi chuyện với Hạ Đình. Tuy lần này Hạ Đình tổn thất rất lớn nhưng căn cơ ở căn cứ Thanh Long của nhà họ Hạ đã ổn định, nếu muốn phá hỏng quý kế của Hình Liệt Phong thì cần phải hợp tác với nhà họ Hạ.

“Có.” Hạ Đình gật đầu, về mặt nghi ngờ nhìn Đường Yên, cô hiểu chuyện này có liên quan gì đến nhóm vật tư ở tòa nhà Thuận Phát mà Hình Liệt Phong đã nói.

“Chắc hẳn là nhóm vật tư đó đang ở trong kho hàng của trung tâm thương mại dưới đất này!” Đường Yên chỉ vào vị trí của trung tâm thương mại dưới đất trên bản đồ, tuy rằng cô không nhớ rõ ràng, tuy nhiên mấy chữ thôn Lũng Đông, khu Hồng Vân này ở trong ký ức của Đường Yên vẫn còn rất mới mẻ. Trong tiểu thuyết thì Lưu Thâm Nhã ở trong này phô bày thực lực sau đó thu phục không ít người, hình như trong tác phẩm thì ở chỗ này còn xảy ra

một cao trào nhỏ.

Nhưng mà bây giờ Lưu Thâm Nhã lại bị cô làm cho tàn phế, chỉ còn lại chút hơn tàn, sợ là không có cơ hội tới đây phô bày thực lực. Tuy nhiên Hình Liệt Phong có thể điều tra được chỗ này hay không thì rất khó nói, vì vậy trước khi đám người Hình Liệt Phong tới đây thì cô phải lấy được nhóm vật tư này trước. Trên bản đồ thôn Lũng Đông cũng chỉ có một cái trung tâm thương mại dưới đất cỡ lớn này, ngoại trừ nơi này thì cô không thể nghĩ tới một nơi nào khác có thể chứa đựng một số lượng vật tư lớn như vậy nữa.

“Làm sao cô biết được?” Đáy mắt Hạ Đình hiện lên ánh sáng, kinh ngạc nhìn Đường Yên, làm sao mà Đường Yên biết được? Dựa vào tính tình cẩn thận của Hình Liệt Phong thì nhất định hẳn sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài.

“Lôi Đông Hồ, ở căn cứ Thanh Long thì ai mà không biết Lôi Đông Hồ?” Đường Yên lạnh lùng nói. Sau khi Lôi Đông Hồ tiếp xúc với Lưu Thâm Nhã thì lập tức mất tung mất tích, Lưu Thâm Nhã lại là người của Hình Liệt Phong, vì vậy không khó đoán ra tất cả những điều này là vì cái gì.

“Vậy tại sao cô lại khẳng định nhà họ Lôi sẽ giấu vật tư giấu tại đây? Thành phố Thanh Hải lớn như vậy, không nhất định phải giấu ở khu Hồng Vân, khu Hồng Vân rất xa nội thành.” Hạ Đình nói.

“Đánh cuộc một lần đi, từ tòa nhà Thuận Phát hướng ra chung quanh thì cũng chỉ có thôn Lũng Đông thuộc khu Hồng Vân này là trung tâm thương mại dưới đất có thể giấu được rất nhiều vật tư, không phải sao?” Đường Yên đáp, tất nhiên cô không thể nói là mình biết chuyện này khi xem tiểu thuyết nên chỉ có thể tùy tiện nói ra một lý do để chặn Hạ Đình là được, cái khác cô lười nghĩ nhiều.

Cô vốn định thừa dịp bóng đêm để trở về tòa nhà Thuận Phát một chuyến, bây giờ xem ra không cần nữa rồi, Đường Yên ngẩng đầu lên nhìn Hạ Đình, chờ Hạ Đình lên tiếng.

Hạ Đình cắn môi, nhìn chằm chằm vị trí của trung tâm thương mại dưới đất trên bản đồ. Lý do Đường Yên đưa ra quá gượng ép, nếu như trước đây thì Hạ Đình nhất định sẽ không đồng ý nhưng mà xưa đâu giống nay, mặc kệ trung tâm thương mại dưới đất này là thật hay giả thì bọn họ cũng phải vào xem thử một lần. Nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 đã rơi vào trong tay Hình Liệt Phong, chuyện đi biển ở Thanh Hải cô cũng không điều tra được gì, cuối cùng cũng chỉ có thể chuyển hướng sang nhóm vật tư của nhà họ Lôi mà thôi.

Nhà họ Hạ không thể so bì độ giàu có với nhà họ Trịnh được, lần này nếu một hành xử quyết liệt với nhà họ Hình mà nhà họ Trịnh không trợ giúp thì tình cảnh của nhà họ Hạ sẽ càng trở nên khó khăn. Vì để cho nhà họ Hạ lấy được quyền chủ động thì nhóm vật tư này đối với cô là tình thế bất buộc.

Suy xét một hồi lâu, cuối cùng Hạ Đình nghiêm túc gật đầu: “Được, cho dù không có nhóm vật tư kia thì chắc hẳn trung tâm thương mại dưới đất này cũng có không ít thứ.” Trong tay bọn họ còn ba chiếc xe quân dụng, cũng đủ để vận chuyển không ít đồ.

“Chuẩn bị đi sau đó lập tức xuất phát!” Đường Yên quyết đoán nói, bên này cũng phải để lại một người trông chừng. Sau khi bàn bạc xong thì mọi người chà lau súng ống, chuẩn bị sẵn sàng để xuất phát bất cứ lúc nào.

Thời thái bình thịnh trị sau 3c thì đã qua rồi, bây giờ tới cao trào tiếp theo. Trên đó bà tác giả cũng nói rồi đó. Có ai hóng hơn, dạo này tui lu bu quá

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chương 59

Trên đường bọn họ gặp phải tang thi chó, thân hình của nó hôi thối, dữ tợn, thỉnh thoảng máu lại nhỏ giọt xuống đất, hai mắt trở nên trắng dã, hơi thở tanh hôi, ánh mắt tham lam nhìn chòng chọc đoàn người Đường Yên. Đường Yên thành thạo dùng kiếm giải quyết nó sau đó lại dùng mũi khoét sọ lấy ra một viên huyết hạch màu đỏ nhạt lớn cỡ trứng cút rồi lấy nước suối từ ba lô ra rửa sạch. Tinh hạch mà cô cho Miêu Trạch và Mạnh Lộ đều đã được ngâm qua hồ nước nên hai người thuận lợi thăng cấp trở thành dị năng giả cấp bốn.

Miêu Trạch thuộc hệ kim chủ về giết nên lực sát thương mạnh hơn Mạnh Lộ hệ thổ chuyên về phòng ngự rất nhiều tuy nhiên thăng nhóc Mạnh Lộ thích chơi ngầm, thực lực không thể khinh thường được.

“Hiện tại chúng ta đi đâu?” Lục Uẩn cau mày, lên tiếng nói. Lục Uẩn là dị năng giả mà Hạ Đình chiêu mộ, thực lực cũng coi như không tệ nhưng tính cách thì có chút kiêu căng cổ chấp, thật sự không làm cho người khác thích được. Bên trán trái của y có một vết sẹo rất sâu làm cho khuôn mặt vốn đã tối tăm của Lục Uẩn lại càng thêm âm u, trong ánh mắt khó nén được sự tham lam.

Đường Yên bình tĩnh quan sát chung quanh, ánh mắt tối đen thâm thúy tại dưới bầu trời đêm càng làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Kinh nghiệm khi sống ở tận thế làm cho Đường Yên không muốn áp chế mùi máu tanh, sự tàn nhẫn trên người mình. Lục Uẩn khí thế Đường Yên phóng ra đè ép nên cuống quýt tránh đi ánh mắt Đường Yên, im lặng không nói tiếng nào nữa.

Đường Yên luôn luôn hoài nghi bên cạnh Hạ Đình có cọc ngầm, nếu không thì dựa vào bản lĩnh của Hạ Đình không có lý gì lại không thể bình yên đến thành phố Thanh Hải được. Dị năng giả hệ mộc cực kì hiếm thấy, tấn công phòng thủ đều tốt cả nhưng suốt dọc đoạn đường này Hạ Đình lại nhiều lần gặp chuyện không may hơn nữa lại có rất nhiều chỗ sơ hở, trước khi lên đường thì Đường Yên đã nói gần nói xa với Hạ Đình để cho Hạ Đình có sự

chuẩn bị rồi.

Quân nhân đi theo lần này đều là tư binh của nhà họ Hạ, bọn họ không có khả năng phản bội Hạ Đình được, vậy thì chỉ còn lại dị năng giả chiều mộ lúc ở căn cứ Thanh Long mà thôi, sau khi sàng lọc một phen thì Hạ Đình khóa mục tiêu là Lục Uẩn. Người này hay biến mất khi ở cùng bọn họ, tuy chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn nhưng vẫn làm cho Hạ Đình nổi lên nghi ngờ.

“Việc này không tới phiên anh nhúng tay vào, cứ đi theo là được.” Đường Yên liếc y một cái, đáp lời bằng giọng nói lạnh lẽo, tốc độ di chuyển vẫn không giảm đi chút nào.

Trên mặt Đường Yên thoáng hiện lên một chút sát khí, tuy rằng rất nhạt nhưng cũng đủ để làm cho Lục Uẩn hoảng sợ. Suốt dọc đường đi Đường Yên không nói nhiều lắm, về mặt lại bình thản lạnh nhạt nhưng khí thế lại hết sức kinh người, mới vừa rồi sát khí mà Đường Yên tỏa ra làm cho hai chân Lục Uẩn run lẩy bẩy. Mặc dù y cũng sợ Hạ Đình nhưng khi đối mặt với Hạ Đình thì lại không cảm nhận được sự hoảng sợ từ sâu trong linh hồn này.

Sắc mặt Lục Uẩn tái nhợt, khi thấy Đường Yên xoay người không để ý đến mình nữa thì cả người mới thả lỏng. Y sờ sờ ống tay áo, khăn trương nuốt nước miếng vài cái, ngón cái cứ sờ cái nút trên tay áo, cuối cùng vẫn là đè nén xuống.

Trịnh Nhiên nhìn xung quanh, động tác nhanh nhẹn tiêu diệt tang thi rải rác trên đường. Ban đêm nhiệt độ hơi thấp, Trịnh Nhiên thở ra một hơi sau đó nói: “Là ở phía trước, buổi chiều lúc tới đó thì chưa xem xét cẩn thận nên mọi người hãy thận trọng một chút!”

“Chưa điều tra kĩ?” Đường Yên quay đầu nhìn thẳng vào Trịnh Nhiên, cô cảm thấy người này đang nhắc nhở cô nên nghiêm túc gặt đầu.

Trung tâm thương mại dưới đất này được giữ gìn rất tốt, hoàn toàn không giống như đã bị cướp. Chuyện này cực kì không thích hợp, đây là tận thế trung, sẽ không ai bỏ qua vật tư cả. Đường Yên quay người, lòng mảy may chú ý nhìn về phía Hạ Đình sau đó bản tính thần lực ra bốn phía, cẩn thận dò xét hoàn cảnh chung quanh từng tí một, trung tâm thương mại dưới đất cách chỗ bọn họ đang đứng khoảng chừng năm mươi mét, thấy Đường Yên không lên tiếng thì mọi người đều giữ im lặng nên không khí có chút đè nén.

Tinh thần lực xuyên qua đất vào trong trung tâm thương mại, đột nhiên hơi thở Đường Yên trở nên bất ổn, sát khí bắn ra bốn phía, lúc này sát khí của Đường Yên quá mạnh làm cho mọi người giật mình, âm thầm kinh ngạc.

Trung tâm thương mại dưới mặt đất rất gọn gàng sạch sẽ nhưng vẫn có thể thấy được máu tươi nhuộm đỏ đồ vật và những cổ thi thể bị vết sạch nội tạng hình dạng hoàn toàn thay đổi. Ở trong góc tối của trung tâm thương mại có một con Liệp Thực Giả đang lẳng lặng ngủ đông, tinh thần lực không cách nào mô tả được bộ mặt của con Liệp Thực Giả này tuy nhiên dựa theo hình thể thì thiên về thú biến dị.

Sàn, hành lang, bậc thềm... Chung quanh đó đều có những đoạn ruột ngắn và chân tay đã bị cụt, nhìn thoáng qua thì rất giống hiện trường tai nạn xe cộ. Sắc mặt Đường Yên thay đổi, cái tay đang cầm chai nước hơi dùng sức làm cho chai nước móp méo. Mọi người đều bị sát ý của Đường Yên dọa sợ tới mức không nhẹ, sắc mặt không khỏi trở nên nặng nề.

Giang Ly theo phản xạ lui về phía sau hai bước, ánh mắt nghiêm túc nhìn trung tâm thương mại dưới đất ở phía trước năm mươi mét. Dị năng giả có thể cảm nhận được nguy hiểm lại thêm sắc mặt kì lạ của Đường Yên về mặt dị thường nên mọi người đều rất cảnh giác: “Đường Yên, bên trong có cái gì vậy? Rất nguy hiểm sao...”

“Số lượng không rõ, hẳn là thú biến dị. Hình thể không lớn, tính tình rất bạo ngược.” Đường Yên nói rõ ra, cô cũng không muốn giấu diếm gì cả. Đường Yên nhớ lại tình huống mà mình cảm nhận được ở trung tâm thương mại dưới đất, nếu con thú biến dị kia không có tính tình tàn ngược thì sẽ không thích máu me như vậy. Chuột biến dị thích máu thịt con người nhưng cũng biết để lại bộ xương còn con thú biến dị không rõ mặt mũi ở trung tâm thương mại dưới đất mặt kia có vẻ như chỉ ăn nội tạng, nhìn qua có vẻ cực kì tàn bạo, nó là cái gì đây?

Không biết vì sao trung tâm thương mại dưới đất này lại khác với các cửa hàng xung quanh. Trước cửa rất sạch sẽ, sạch sẽ đến mức làm cho người ta không dám tin nhưng những cửa hàng còn lại ở hai bên đường phố ít nhiều đều có dính vết máu, chỉ riêng khu vực xung quanh trung tâm thương mại dưới đất đó là không có gì cả, nếu không phải nhờ dùng tinh thần lực để tra xét cảnh tượng máu me bên trong thì Đường Yên nhất định sẽ nghĩ rằng trung tâm thương mại dưới đất này rất an toàn!

“Hình thể không lớn ư, có thể là chuột biến dị hay không?” Giang Ly ngẩng đầu nhìn về phía Đường Yên hỏi.

Hạ Đình không để ý đến mọi người đang thảo luận, cô cau mày nhìn chung quanh trung tâm thương mại dưới đất, Hạ Đình vuốt mái tóc ngắn, đôi môi mím chặt. Nương theo bóng đêm, một cái cây màu xanh biếc lặng yên không một tiếng động bò dọc theo ngã tư đi vào trung tâm thương mại dưới mặt đất, xung quanh trung tâm thương mại dưới đất này quá sạch sẽ làm cho Hạ Đình không có cách nào an tâm.

Tận thế, khắp nơi đều thê lương, hỗn độn, vì sao nơi này lại gọn gàng sạch sẽ như vậy? Tận thế đã tiến đến nửa năm, diện tích của thành phố Thanh Hải lại khá lớn, có thể nơi đây đã chống cự được vài tháng rồi mới thất thủ. Tuy vậy thì ít nhất nơi này cũng đã bị bỏ hoang hai tháng, cho dù đã được quét dọn sạch sẽ trước đó thì cũng sẽ không sạch sẽ một cách quá đáng như vậy được.

Lúc Hạ Đình ra tay thì mọi người đều im lặng nhìn chằm chằm cửa trung tâm thương mại dưới đất. Sau một khoảng thời gian, bỗng nhiên Hạ Đình biến sắc, đôi mắt hiện lên sự tức giận nhưng hai tay lại hơi run rẩy. Hiển nhiên là cô đã biết được tình hình bên trong trung tâm thương mại dưới đất đồng thời cũng bị cảnh tượng máu me trong đó dọa sợ!

“Sao vậy? Trung tâm thương mại dưới đất này có cái gì không thích hợp sao?” Giang Ly nghi ngờ nói.

Lúc hoảng hốt vì thời gian cấp bách nên khi bọn họ phát hiện trung tâm thương mại dưới đất này vẫn chưa kịp đi vào tra xét mà quay trở về nơi ở tạm.

Bây giờ thấy sắc mặt Đường Yên và Hạ Đình có chút trắng bệch thì cảm thấy hơi hoảng hốt.

“Là nhện, nhện biển đi! Số lượng không ít, vì sợ bị phát hiện nên không dám tiếp tục vào sâu điều tra.” Hạ Đình dùng tay lau chùi mồ hôi lạnh đang toát ra trên trán sau đó nhìn mấy người đã đi thanh lí tang thi vào lúc hoàng hôn, ánh mắt cực kì phức tạp: “Cũng may là lúc hoàng hôn mọi người không tùy tiện đi vào, nếu không thì lành ít dữ nhiều rồi!”

Nghe vậy sắc mặt mọi người lập tức thay đổi, hiển nhiên là không lường trước được Hạ Đình sẽ nói như vậy, xem ra trung tâm thương mại dưới đất này không khác đầm rồng hang hổ. Trong đầu bọn họ đều đang tưởng tượng hình dáng của con nhện sau đó sắc mặt lại càng tái nhợt hơn. Mọi người nhìn nhau, như vậy thì có vào hay không đây? Trong khoảng thời gian này không ai lên tiếng cả, ánh mắt nhìn thẳng vào cửa chính của trung tâm thương mại dưới đất đồng thời suy nghĩ về cảnh tượng đáng sợ bên trong.

“Có đi hay không?” Đường Yên nhìn Hạ Đình, trong những dị năng giả khác đã có mấy người bắt đầu rút lui, bọn họ nghĩ rằng không cần thiết phải vì nhóm vật tư không chắc chắn là có tồn tại hay không mà mạo hiểm như vậy, cho dù không có nhóm vật tư này thì bọn họ vẫn có thể sống sót được.

Hạ Đình lạnh lùng nhìn những dị năng giả đang lui về sau, sắc mặt vẫn không có gì thay đổi cả. Cô thận trọng gật đầu, mọi người đã tới nơi này rồi, vì sao lại không vào xem? Đây là tận thế, tính mạng của con người đã như treo trên sợi dây mảnh rồi, cứ mãi bó tay bó chân thì tới khi nào mới làm được việc lớn. Từ nhỏ đã tiếp nhận sự giáo dục trong doanh trại quân nhân nên Hạ Đình rất xem thường những người nhát gan.

“Đi, nếu ai không muốn đi thì tôi cũng sẽ không ép buộc, đến lúc về căn cứ thì thù lao của mọi người cũng sẽ không thiếu một xu nào cả.” Hạ Đình nhàn nhạt nói, nếu sau khi vào mà hối hận thì không bằng ngay từ đầu đừng đi vào, miễn cho liên lụy, cản trở mọi người xung quanh.

Những lời này của Hạ Đình khiến cho sắc mặt của vài dị năng giả lúc đỏ lúc trắng, có ba người vẫn đứng tại chỗ, còn những người khác thì lùi về phía sau. Hạ Đình cũng không ép buộc, bảo những người đó đi về nhà dân trước sau đó lại nhìn ba người ở lại, ánh mắt dừng ở trên người Lục Uẩn, trong mắt xẹt qua vẻ trào phúng. Nếu không có Đường Yên nhắc nhở thì làm thế nào cô cũng không thể tưởng được người này là gián điệp đã nhiều lần đẩy bọn họ vào hố lửa.

Đường Yên dùng tinh thần lực nhìn chăm chăm Lục Uẩn, sau khi thấy Lục Uẩn dùng tay đề cái nút áo ở cổ tay thì khóe miệng nở nụ cười lạnh. Sau khi thảo luận kĩ càng thì đoàn người đi về phía trung tâm thương mại dưới đất. Lúc vừa bước vào cửa chính của trung tâm thương mại dưới đất thì một mùi máu tươi trộn lẫn với mùi tanh tươi chui vào trong mũi bọn họ làm cho bọn họ không nhịn được rùng mình.

Vừa đi vào cửa chính chưa tới hai mươi mét thì đột nhiên có một sợi tơ trắng mềm dẻo từ góc phóng đến, Đường Yên lập tức dùng kiếm chém xuống thì sợi tơ đó vỡ vụn lùi về. Lúc cô quay sang thì thấy vách tường ở bên góc trái có ba bốn bóng đen, sau khi dị năng giả tiến hóa thì thị lực trở nên rất tốt, cho dù ở trong đêm khuya tối thui, không mượn đèn pin thì vẫn có thể thấy rõ sự vật như trước nhưng lúc này Đường Yên lại bật hai cái đèn pin, soi qua: “....”

Nhất thời trong không gian vang lên tiếng vật gì đó ngo ngậy, cọt sạt, là một con nhện to khoảng cỡ thùng nước, có màu đen và vàng, trên bụng có những hoa văn kì lạ, rõ ràng kích thước của con nhện này to hơn những con nhện bình thường rất nhiều. Nhưng cái chân bị phủ kín bởi lông tơ màu đen bám lên trên vách tường, đôi mắt kép màu đỏ trở nên trắng dã lóe lên ánh sáng khiếp người, cô chấp nhìn chăm chăm đám người Đường Yên, bọn họ có thể cảm nhận trong ánh mắt của con nhện biển đi kia mang theo sự thèm muốn mãnh liệt.

Sau khi đám người Giang Ly mượn ánh sáng đèn pin thấy rõ những cổ thi thể chồng chất trước mặt thì đột nhiên trong bụng cảm thấy sôi trào. Miêu Trạch che miệng quay đầu qua phía khác. Tuy dị năng giả có thể thấy rõ cảnh vật ban đêm nhưng chỉ ở mức độ giống như đeo kính, không phải quá rõ ràng giống như ban ngày, vì vậy khi Đường Yên vừa mở đèn pin lên thì thứ bọn họ nhìn thấy thật sự là “Địa ngục trần gian”.

“A a...”

Sau tận thế bọn họ đã trải qua không ít chuyện nhưng chưa bao giờ thấy loại cảnh tượng máu me, toàn nhẫn đến mức này, trong góc tối là những con nhện biển đi khủng khiếp đang ần núp, trên đất nội tạng bị cắn nát nát và những phần tay chân bị cụt nằm la liệt khắp mọi nơi... Hãy đến diễn đàn lê quý đôn để đọc truyện nhanh nhất và ủng hộ editor. Máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ mặt đất, so với ngã tư đường sạch sẽ bên ngoài trung tâm thương mại dưới đất sự đối lập đến mức này làm cho người ta khó có thể tin. Miêu Trạch lấy lại tinh thần, nhìn một cổ thi thể chết không nhắm mắt ở bên cạnh, đó là một người đàn ông, hai mắt mở trừng trừng, bụng bị xé toang, nội tạng trải dài trên đất, hơn phân nửa khuôn mặt bị cắn nát, một con mắt rớt ở ngay bên cạnh thi thể, thân thể bị găm cán đèn máu thịt be bét, cũng may là nhiệt độ không cao nên cổ thi thể này không bị hư thối, tuy nhiên mùi máu tươi lại cực kì nồng.

Kỳ lạ là mùi máu tươi nồng như thế này nhưng lại không hấp dẫn được đàn tang thi, thật đúng là rất kỳ quái!

“Quá tàn nhẫn!” Giang Ly nhìn bốn phía, sát khí trong đáy mắt dần dần tăng lên, nhất định không thể để cho đám nhện biển đi này nhòn nhơ ngoài vòng pháp luật được. Nhìn mặt đất bị nhuộm đỏ thì không khó tưởng tượng ra trung tâm thương mại dưới đất này đã ăn tươi nuốt sống bao nhiêu sinh mệnh rồi.

Vì lúc trước đã dùng tinh thần lực tra xét nên phản ứng của Đường Yên không lớn như những người khác, cô cẩn thận tra xét bốn phía trung tâm thương mại dưới đất, bên cạnh là cầu thang lên lầu hai là thang máy để đi vào trung tâm thương mại dưới đất tuy nhiên thang máy đã ngừng hoạt động từ lâu rồi. Vết máu trải dọc xuống theo thang máy. Ánh mắt Đường Yên đảo qua nhện biển đi trên tường, cấp bậc không cao lắm, lợi hại nhất cũng chỉ là nhện biển đi cấp hai.

Trước cửa thang máy có mấy cái xác nhện biển đi, có khả năng là đã có dị năng giả tiến vào trung tâm thương mại dưới đất này nhưng không biết vì nguyên nhân gì đó mà bọn họ không sống sót đi ra ngoài được... Đường Yên cầm chặt kiếm, mạnh mẽ giải quyết hết đám nhện biển đi ở thang máy và hành lang sau đó sử dụng mũi kiếm khoét đầu nhện biển đi ra để lấy huyết hạch trong đó rồi cầm ở trong tay đánh giá vài lần, cũng không có gì khác với

huyết hạch của chuột biến dị cả, cấp bậc quá thấp, cô có giữ lại cũng không dùng được nên rửa sạch rồi đưa cho Miêu Trạch đang đi ở phía sau.

“Sau khi vào bên trong thì phải cẩn thận một chút. Đây là thuốc giải độc và thuốc cầm máu, khôn muốn bị thương nặng thì uống đi.” Trên miệng những con nhện này có những cái cang, trên những cái cang đó lại có những cái gai có độc, hơn nữa độc tố của những con nhện biến dị này rất mạnh. Sau khi phân phát xong thuốc thì Đường Yên không khỏi cảm thán Bác Dương đã dự đoán rất đúng nên mới chuẩn bị đầy đủ hết mấy thứ này, khiến cô không cần phải lo trước lo sau.

Nước trong hồ ở không gian có thể giải độc nhưng lại không thể tùy tiện để lộ ra ngoài, sau khi cắt đèn pin thì mọi người hít sâu một hơi, ổn định tinh thần đi vào bên trong trung tâm thương mại dưới đất, ánh mắt Đường Yên dừng ở trên người Lục Uẩn, cô phóng tinh thần lực ra để tra xét thứ được giấu trong ống tay áo của Lục Uẩn, sau khi nhìn vào trong cổ tay áo được thiết kế rất tinh xảo thì khóe miệng Đường Yên cong lên thành một nụ cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chương 60

Đám người Đường Yên vừa mới đi vào được hai mươi phút thì đoàn người Hình Liệt Phong đã tới trước cửa trung tâm thương mại dưới đất. Về mặt Lưu Hãn Vũ lạnh lùng, âm trầm nhìn ngọn lửa đang bốc lên từ lòng bàn tay, hỏi: “Là chỗ này sao?”

“Thiết bị định vị trên người Lục Uẩn biến mất tại đây, hẳn là bọn họ đã đi vào bên trong rồi.” Hình Liệt Phong đẩy mắt kính trên sống mũi, trong con ngươi đen hiện lên sự tính toán. Bọn họ không tìm được tung tích của nhóm vật tư ở tòa nhà Thuận Phát mà Lôi Đồng Hồ đã nói hơn nửa trung tâm thương mại dưới đất này lại là bất động sản của Hối Hâm mà thực chất Hối Hâm cũng là công ty con của nhà họ Lôi cho nên khi tận thế bùng xuống việc nhà họ Lôi chuyển vật tư từ tòa nhà Thuận Phát tới nơi này cũng không phải là không có khả năng.

“Giờ chúng ta đi vào theo thiết bị định vị sao?” Lưu Hãn Vũ liếc Hình Liệt Phong một cái, thực lực Hình Liệt Phong mạnh hơn hẳn rất nhiều nên nhiều năm qua hẳn đã có thói quen hỏi ý kiến của Hình Liệt Phong.

Đột nhiên sắc mặt của Hình Liệt Phong trở nên thận trọng, tinh thần lực mang lại cho hắn một tin tức rất tệ, không ngờ trung tâm thương mại dưới đất này lại ẩn chứa nguy hiểm như vậy. Sau khi thấy rõ thảm cảnh ở trung tâm thương mại dưới đất thì sắc mặt Hình Liệt Phong rất khó coi: “Cẩn thận một chút, nơi này đã bị nhện biến dị chiếm giữ, coi chừng mắc bẫy!”

“Nhện biến dị?” Lưu Hãn Vũ nhíu mày tiến vào.

Sau khi thấy rõ cảnh tượng của bên trong thì sắc mặt của đám người Hình Liệt Phong đều thay đổi, bọn họ cố nén cảm giác buồn nôn, chậm rãi đi về phía thang máy.

Mà bên kia thì mấy người Đường Yên đang phối hợp ăn ý, hai người thành một đội xông vào hang ổ của nhện biến dị. Bọn họ lặng lẽ đến gần những con nhện biến dị, Mạnh Lộ đi trước mở đường, dùng dị năng trói chặt chân của nhện biến dị để Đường Yên đi sau vung kiếm chém giết.

“Rít... rít” Đột nhiên một con nhện biến dị phát ra sóng âm bén nhọn, sóng âm đột nhiên lên cao đánh úp về phía mọi người. Mấy người như Giang Ly có thực lực kém một chút thì bị sóng âm này làm cho chấn động, không khỏi ho ra một búng máu.

“Boss...” Cả người Hạ Đình lung lay nhưng vẫn tập trung nhìn con nhện biến dị mới xuất hiện, cái đầu của nó lớn hơn rất nhiều những con nhện mà bọn họ gặp lúc trước, nó cao khoảng bằng nửa người bình thường. Tám con mắt kép nhìn chằm chằm đám người Đường Yên, chân trước của nó giờ cao lên, cang cũng banh ra, phía sau nó là một mạng nhện khổng lồ, tơ nhện vốn màu trắng bị máu tươi từ thi thể bị dính chặt trên đó nhuộm thành màu đỏ. Hàng hóa trên kệ chung quanh rơi đầy trên đất, máu tươi nhuộm đỏ mạng nhện, cảnh tượng âm u, nói là đây là địa ngục thì vẫn chưa không đủ.

“Nhện biến dị cấp năm, nó là thú biến dị hệ độc đầu tiên mà tôi gặp.” Đường Yên nói nhỏ, trên cái mạng nhện màu đỏ kia không dấu vết đánh nhau, khả năng duy nhất đó chính là thực lực của con nhện biến dị này rất mạnh, trước khi dị năng giả tới gần thì nó đã giết chết người đó rồi.

“Hệ độc?” Hạ Đình chấn động, hỏi: “Có loại năng lực này sao?”

“Coi chừng bị nó đánh lén, đừng quên xung quanh chúng ta còn có năm con nhện biến dị cấp bốn, nhện biến dị cấp hai, ba thì nhiều đếm không xuể...” Giọng nói lạnh lẽo của Đường Yên chậm rãi vang lên, không đợi nhện biến dị tới gần thì cô đã tung ra vài tia sét: “Xoẹt... âm...” nhanh chóng tiêu diệt bọn nó.

Đây là khu quần áo, khu thực phẩm ở bên trái nhưng bên trái lại có hai con nhện biến dị cấp bốn. Lúc Lục Uẩn đang tập trung chú ý vào con nhện biến dị cấp năm thì Đường Yên đã nhanh tay phá hủy thiết bị định vị ở ống tay áo của y hơn nửa lúc dừng ở cửa thang máy Đường Yên đã cố ý dùng tinh thần lực để tra xét kết cấu của trung tâm thương mại này nên biết trong khu thực phẩm có lối thoát hiểm, lối thoát hiểm này dẫn đến bãi đỗ xe ở dưới đất, phía sau bãi đỗ xe đó có một kho hàng bỏ hoang, kho hàng kia đã bị bỏ hoang rất lâu nên không có người sửa chữa mà khu vực đó cũng có rất ít người đi lại.

Muốn đi tới kho hàng thì có vẻ như chỉ có thể đi từ trung tâm thương mại dưới đất đi vào. Dấu hiệu trên bản đồ không rõ ràng nên Đường Yên không

cách nào biết được là còn có đường nào khác để đi tới bãi đỗ xe dưới đất hay không, hơn nữa trên bản đồ không có con đường nào đi tới bãi đỗ xe nên chỉ có thể thử đánh cuộc đi vào trung tâm thương mại dưới đất.

Nhện biến dị cấp thấp ở nơi này không có trí tuệ, không có dị năng, chỉ có khát vọng đối với máu thịt khác hẳn với những con thú biến dị mà họ gặp phải ở trong thành phố Thanh Hải, có vẻ như bọn nhện này không đã bị thứ ở dưới tầng hầm ngầm của tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 kia ảnh hưởng.

Đường Yên dùng tinh thần lực tập trung theo dõi Lục Uẩn, ánh mắt hiện lên một sự khác thường.

“Thất thần làm gì! Mau chạy về phía bên trái.” Đường Yên vừa tấn công nhện biến dị vừa nói, dị năng hệ độc cực kì khó đối phó nên cô không muốn lãng phí sức lực ở chỗ này, hơn nữa lại có gián điệp Lục Uẩn ở đây nên chắc chắn đám người Hình Liệt Phong sẽ xuất hiện nhanh thôi nên cô mới quay sang quát lên với đám người Hạ Đình.

Hạ Đình cũng không chần chờ mà lập tức chạy tới khu thực phẩm ở bên trái, thấy nhện biến dị ở chung quanh không có hành động gì nữa nên mọi người cũng thoải mái hơn, dẫm lên xác nhện biến đi theo Đường Yên vào khu thực phẩm rồi đến lối thoát hiểm ở phía sau.

“Đợi chút, Lục Uẩn còn chưa tới sao?” Hạ Nhất dừng lại, quét mắt nhìn chung quanh, khi không tìm được Lục Uẩn thì anh ta định quay đầu lại tìm y nhưng bị Hạ Đình quát ngừng lại, tuy rằng không hiểu vừa rồi Đường Yên làm cái gì, tuy nhiên Hạ Đình cũng không có ý định truy cứu.

“Không cần, Lục Uẩn là người của Hình Liệt Phong, suốt đoạn đường này chúng ta năm lần bảy lượt lâm vào nguy hiểm đều là do Lục Uẩn giờ trò quỷ.” Ánh mắt của Hạ Đình lạnh như băng liếc nhìn Lục Uẩn đang đứng bên cạnh, vẻ mặt hơi mờ mịt còn ánh mắt của Hạ Đình thì lại quả quyết, tàn nhẫn.

“Cái gì?” Hạ Nhất kinh ngạc thốt lên. Lục Uẩn là do anh ta mời vào đội, nếu như thật sự y là người bên Hình Liệt Phong thì chẳng phải chính anh ta là người đẩy Hạ Đình vào trong nguy hiểm sao, nghĩ đến đây nhất thời sắc mặt Hạ Nhất trở nên hết sức khó coi, sát khí bắt đầu tỏa ra.

“Đừng lãng phí thời gian vì mấy chuyện này nữa.” Đường Yên liếc nhìn lối thoát hiểm phía sau sau đó giơ tay lên bỏ đồ ăn vào không gian, cô cũng không thêm để ý đến ánh mắt khiếp sợ của mọi người mà vẫn tiếp tục bỏ hết tất cả các hộp thịt đông lạnh vào: “Vừa mới thức tỉnh...dị năng không gian.”

“Thật sao?” Hạ Đình chấn động, làm thế nào cũng không nghĩ tới việc Đường Yên lại thức tỉnh dị năng không gian, trở thành dị năng giả song hệ. Lúc ở căn cứ Thanh Long thì cô chỉ biết có một dị năng giả song hệ là Lưu Thâm Nhã, Lưu Thâm Nhã vừa thức tỉnh dị năng hệ thủy và dị năng chữa khỏi nhưng so với Đường Yên thì có vẻ dị năng song hệ của Lưu Thâm Nhã hơi yếu một chút. Dù sao đây cũng là tận thế, dị năng có tính công kích càng mạnh thì càng dễ sống sót.

Lôi điện có sức công kích rất mạnh hơn nữa dị năng không gian cũng rất hiếm có. Đường Yên thật sự là gặp phải vận cứt chó rồi! (Thường vận cứt chó là xui chứ nhì, chẳng biết sao trong đây nó lại là hên)

Hạ Đình nhìn Đường Yên cầm quét đồ ăn của khu thực phẩm mà chỉ biết câm nín. Ai bảo trong đội bọn họ không có dị năng giả không gian nên bây giờ cũng chỉ có thể nhìn mà thôi. Tuy nhiên khi Hạ Đình nhìn thấy Đường Yên cầm quét đồ ăn không kiêng nể gì thì có chút lo lắng nói: “Đường Yên, không gian của cô rộng bao nhiêu, nếu tìm được nhóm vật tư của nhà họ Lôi thì có thể gửi ở chỗ cô hay không?”

Nghe Hạ Đình nói vậy, hai mắt Đường Yên lóe lên, Hạ Đình không hổ là người được nhận nền giáo dục rất tốt, rất nhanh đã nắm bắt được trọng điểm. Sở dĩ Đường Yên quyết định tiết lộ dị năng không gian là vì muốn nhân cơ hội này mang hết tất cả nhóm vật tư đó đi, Thanh Hải cách căn cứ Thanh Long quá xa, dễ lâu sẽ càng thêm phiền toái, chỉ có giữ ở trong tay mới an toàn nhất, hiển nhiên Hạ Đình cũng nghĩ đến điểm này.

“Đủ!” Đường Yên gật đầu, nói cho Hạ Đình biết không gian của cô khoảng hơn hai trăm mét vuông, đủ để chứa nhóm vật tư mà nhà họ Lôi đã giấu kia, sau khi cầm quét sạch sẽ khu thực phẩm thì Đường Yên giải trừ ảo thuật, mọi người đẩy cửa lối thoát hiểm ra tiến vào bãi đỗ xe ở phía sau. (Chắc là lúc trước ĐỖ dùng ảo thuật nên bọn nhện không có phản ứng)

Sau khi mọi người đã qua hết thì Miêu Trạch khóa chặt cánh cửa thoát hiểm dày nặng, ngăn bọn nhện ở bên kia, ngay sau đó bên kia truyền đến sóng âm bén nhọn và tiếng hét thảm thiết của Lục Uẩn.

“Bọn nó tới rồi sao?” Hạ Đình quay đầu lại hỏi.

“Chắc là vậy.” Đường Yên cầm kiếm chém giết nhện biến dị trên hành lang, đại đa số nhện trong bãi đỗ xe đều là cấp bậc thấp nên rất nhanh đã bị mấy người Đường Yên giết sạch. Lúc này bọn họ nghe thấy bên trong truyền đến tiếng đánh nhau, như vậy chắc là bọn người Hình Liệt Phong đã đến, khoe miệng cong lên thành nụ cười nhật đồng thời bảo mọi người nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Cô hi vọng món quà này sẽ làm cho bọn người Hình Liệt Phong vừa lòng. Nhện biến dị hệ độc cấp năm không dễ đối phó, từ lúc Lục Uẩn đề cái nút ở cổ tay áo thì cô đã bắt đầu chuẩn bị cho bọn họ rồi.

“Hiện tại chúng ta đi đâu?” Hạ Đình mở bản đồ ra, trên bản đồ không ghi chú rõ về bãi đỗ xe này, bọn họ nhìn bãi đỗ xe trống rỗng sau đó đi xung quanh cẩn thận quan sát vài vòng nhưng vẫn không thấy nơi này có đường ra.

“Lúc ở cửa thang máy tầng một tôi đã có xem qua bản đồ của trung tâm thương mại dưới đất này, ở đó có vẻ phía sau bãi đỗ xe có một kho hàng bỏ hoang, tôi nghi ngờ nhà họ Lôi không giấu nhóm vật tư kia ở tòa nhà Thuận Phát mà giấu trong kho hàng bỏ hoang này. Mọi người cẩn thận tìm thử xem, chắc hẳn là phải có một con đường dẫn đến kho hàng bỏ hoang kia.” Đường Yên mở tinh thần lực ra, cẩn thận kiểm tra bãi đỗ xe dưới đất.

Bọn họ tìm một lúc lâu, ngoại trừ miệng cống bị khóa ra thì không phát hiện được con đường nào khác.

Đột nhiên Mạnh Lộ dừng lại ở trước thang máy của bãi đỗ xe. Trước thang máy có đặt tấm bảng đang sửa chữa đồng thời xung quanh đó cũng có rất nhiều đồ vật lộn xộn. Mạnh Lộ nhìn thang máy mấy lần, cảm thấy có chút không khỏe nhưng vẫn cứ đi vòng quanh thang máy vài vòng.

Đường Yên đi tới, hỏi: “Sao vậy? Phát hiện ra cái gì hả?”

“Chị Yên, chị không cảm thấy cái thang máy này rất quái dị sao?” Mạnh Lộ chỉ thang máy trước mặt, rõ ràng thang máy của bãi đỗ xe dưới đất dưới đất này là nơi bọn họ đã đi xuống, tại sao nơi này lại có thêm một cái thang máy nữa...

“Mạnh Lộ nói ra thì tôi cũng cảm thấy có điểm kì lạ.” Giang Ly đi tới, nhấc chân đá văng tấm bảng đang sửa chữa đặt ở trước thang máy ra sau đó đứng qua một bên để Miêu Trạch tiến lên xem xét: “Miêu Trạch, cậu mở cánh cửa này thử xem?”

Miêu Trạch tiến lên, hai tay dán cánh cửa kim loại, ngay lập tức cánh cửa kim loại bằng bị chảy ra.

“Là một con đường.” Miêu Trạch kinh ngạc nói. Sau khi cánh cửa kim loại bị chảy ra thì lộ ra một hang động.

“Vào xem thử.” Đường Yên nói xong thì dẫn đầu đi vào.

Hang động này không sâu, khoảng chừng ba bốn mét, Đường Yên lấy đèn pin trong ba lô ra, mở đèn pin rồi đi xuống. Trong cái động này có mạch nước ngầm, trên mặt nước có không ít đồ vật đang trôi nổi tản ra mùi tanh tưởi. Nếu như trước đây thì có lẽ mọi người sẽ không chịu nổi nhưng diện tích còn có người ai để ý tới chuyện này nữa, có chuyện kinh khủng nào mà bọn họ chưa trải qua, mùi khó ngửi nào mà chưa ngửi qua...

“Đi xuống đi!”

Bọn họ đi dọc theo theo con sông nhỏ đó rồi đi lên một cái cầu thang, quả nhiên là kho hàng bị bỏ hoang. Lúc trước nhà họ Lôi vội vàng chuyển nhóm vật tư này đến đây, lại lo lắng sau này không tìm thấy nên mới ghi chú lên bản đồ ở trung tâm thương mại dưới đất, không nghĩ tới cuối cùng lại làm lợi cho đám người Đường Yên hoặc có lẽ là nhà họ Lôi không nghĩ tới sẽ có người mò đến trung tâm thương mại dưới đất này.

“Cẩn thận, có hai tang thi bò.”

Mọi người vừa định tiến vào kho hàng thì đột nhiên hai bên trái phải xuất hiện hai bóng đen tản ra mùi tanh tưởi khó ngửi. Tang thi bò... Cấp năm? Hai con? Sắc mặt của đám người Giang Ly tái nhợt, không khỏi hoài có phải lúc ra khỏi cửa bọn họ đã quên thấp hương hay không, nếu không thì tại sao bây giờ lại đụng phải hai con tang thi cấp cao này? Thật sự là mới thoát được đầm rồng lại sa vào hang hổ, bọn họ rất vất vả mới thoát được nhện biển đi hệ độc ở trung tâm thương mại dưới đất, không nghĩ tới lại đụng phải lại tang thi cấp cao ở trong này, nói không chừng hôm nay thực sự phải nằm lại ở chỗ này rồi.

“Bình tĩnh, đừng hành động lỗ mãng.” Một giọng nói trong trẻo, lạnh lùng vang lên, khí thế mạnh mẽ có tác dụng trấn an mọi người nên trong nháy mắt làm đám người Hạ Đình đã bình tĩnh lại, không tự chủ nuốt nước miếng, nhích sát tới gần Đường Yên.

Đường Yên bình tĩnh nhìn chằm chằm tang thi bò đang lao tới, cấp năm sao? Khó trách ngay cả Hạ Đình cũng thất kinh, cho dù thế nào thì bọn họ cũng không nghĩ tới chỗ này lại có hai con tang thi bò cấp cao đang ẩn nấp được. Lúc này nhất định phải trấn định lại cho nên mở miệng Đường Yên cũng ngầm sử dụng tinh thần lực để trấn an mọi người.

Đội mọi người đều tỉnh táo lại thì Đường Yên cười lạnh lùng, khí thế khiếp người hoàn toàn phóng ra ngoài, lập tức tạo cánh tay sét khổng lồ đánh thẳng về phía tang thi bò. Cánh tay sét khổng lồ từ trên trời bổ thẳng xuống, chụm lại rồi sau đó tràn ra xung quanh, chỉ trong vài giây ngắn ngủi mà toàn bộ kho hàng giống như bị lôi điện bao phủ.

“Chính là đây dị năng giả cấp năm!” Sau khi nhìn Đường Yên ra tay thì mọi người không khỏi hít vào một hơi, từ lúc cánh tay sét bổ xuống thì đám người Hạ Đình đang sẵn sàng chiến đấu không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Trong lúc mọi người vẫn còn chưa lấy lại tinh thần thì Đường Yên nắm chặt kiếm, hai chân đạp mạnh xuống đất, cả người như giao long lao nhanh về phía tang thi bò. Chắc hẳn hai tang thi bò này là hai mẹ con vì kích thước của tang thi bò phía sau khá nhỏ, hẳn là mới sinh được không lâu, vẫn còn chưa trưởng thành.

“Ầm rầm....”

“Gào gào” “Đột nhiên có hai tiếng gào thảm thiết vang lên rồi nhanh chóng biến mất.

Bụi bậm bay mù mịt làm cho bọn họ không có cách nào thấy rõ được sự việc đang diễn ra, đám người Hạ Đình không khỏi nín thở, cảnh giác nhìn chung quanh, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào. Tuy rằng bọn họ kia nghe thấy tiếng gào thét thê thảm kia rất rõ ràng nhưng là mọi người đều hiểu tang thi cấp năm không có khả năng dễ bị đánh bại như vậy được.

Đường Yên nhàn nhã lui về phía sau, phủ dị năng lên trên thanh kiếm, sau khi bước qua được cánh cửa của dị năng giả cấp cao thì đây là lần đầu tiên cô ra tay. So với lúc trước bị bó buộc nhiều chỗ thì bây giờ cô đã có thể vận dụng toàn bộ dị năng để chiến đấu, loại cảm giác này khiến cô nhớ lại kiếp trước, khi còn làm bộ đội đặc chủng ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, cái loại cảm giác này nhiệt huyết sôi trào này làm cho hai tay Đường Yên không nhịn được mà run lên, quá hưng phấn, đã lâu cô không có loại cảm giác này rồi!

Bụi bậm vừa tan đi thì đám người Hạ Đình lui về sau mấy bước, nhìn chằm chằm dáng người thoăn thoắt của Đường Yên đang chiến đấu ở phía trước, lúc này trái tim bọn họ như bị véo mạnh, trong khoảng thời gian ngắn không có ai tiến lên rat ay cả.

“Gào...Gào....” “Đột nhiên có hai tiếng kêu gào đau đớn vang lên, bụi bậm dần dần tản đi, trên mảnh đất trống khoảng hai mươi mét phía trước, Đường

Yên dùng kiếm phủ lõi điện chọc thủng một lỗ to trên bụng hai con tang thì bò hôi thối, trên lớp da của hai con tang thì bò cũng có không ít dấu vết sau khi bị lõi điện đốt cháy, mùi khét liên tục tan ra. Miếng thịt trên bụng tang thì bò bị Đường Yên dùng lõi điện khoét xuống nhanh chóng nát ra thành thịt vụn, máu đỏ tươi vung ra đầy đất.

“Quá mạnh!” Trịnh Nhiên tròn mắt há hốc mồm, ngây ngốc nhìn Đường Yên đứng phía trước. Tuy rằng bọn họ đều biết thực lực của Đường Yên không yếu nhưng cũng không nghĩ tới lại mạnh như vậy, chỉ trong nháy mắt mà đã đẩy lui được hai con tang thì bò cấp năm, đây là cái quái quỷ gì? Nghĩ tới chuyện lúc trước, ánh mắt Trịnh Nhiên nhìn Đường Yên lại càng nóng hơn, khó trách chủ nhân đã nói là không cho anh ta nhúng tay vào chuyện của Đường Yên.

“Dị năng giả cấp năm thật sự mạnh như vậy sao?” Ánh mắt của mọi người ở đó nóng rực, ảo tưởng tới một ngày nào đó bọn họ cũng có thể lợi hại như vậy, chỉ cần vung tay là có thể đánh chết thú biến dị cấp cao.

“Mọi người đi trước đi, vào kho hàng xem thử, tôi sẽ xử lý hai con tang thì bò này.” Trong mắt Đường Yên càng thêm lạnh lẽo, vẻ mặt không chút thay đổi, tinh thần lực trực tiếp tập trung vào tang thì bò đồng thời cũng mở miệng bảo đám người Hạ Đình đi vào kho hàng trước. Động tĩnh ở đây quá lớn, sớm hay muộn gì cũng sẽ kinh động đến người khác.

Đã biết Đường Yên rất mạnh nên đám người Hạ Đình cũng không do dự nữa, bọn họ xoay người tiến vào kho hàng. Hạ Đình đã đạt tới mức cao nhất của cấp bốn nhưng tới giờ vẫn chưa đột phá được cánh cửa cấp năm, tuy nhiên cô hiểu rõ chắc chắn thực lực của Đường Yên không phải là dị năng giả cấp năm bình thường. Hình Liệt Phong cũng là dị năng giả cấp năm, Hạ Đình phân vân không biết giữa Hình Liệt Phong và Đường Yên thì ai lợi hại hơn ai đây?

Sau khi Hạ Đình rời đi thì Đường Yên càng không nể nang gì nữa, cô tăng thêm dị năng trên kiếm, tinh thần lực thì khóa chặt tang thì bò sau đó lao tới, kiếm sắc đâm thẳng vào giữa đầu tang thì bò nhưng Đường Yên vẫn không dừng lại mà vẫn lao tiếp về phía trước, dùng sức chém tang thì bò thành hai nửa, sau khi tinh thần lực thăng cấp thì Đường Yên điều khiển cơ thể và dị năng càng theo ý mình.

Đường Yên dùng tinh thần lực khóa chặt tang thì bò sau đó trực tiếp chém giết. Tuy rằng hai con tang thì bò này thăng cấp thành tang thì cấp cao, tuy nhiên lại là hệ lực lượng chuyên về sức mạnh, nếu như nó thức tỉnh dị năng năng lực (phong, thủy, hỏa.. đó) khác thì có lẽ Đường Yên sẽ phải vất vả một phen. Hệ năng lực không giống hệ như sức mạnh vì lúc chiến đấu cô còn phải đề phòng bọn họ đánh lên.

Đường Yên thu hồi kiếm sau đó dùng tinh thần lực khóa chặt tang thì bò còn lại, hai cánh tay huy động dị năng biến cánh tay sét thành giao long trực tiếp xuyên qua thân thể tang thì bò. Sau khi lõi điện tan hết thì chỗ tang thì bò đứng lúc này biến thành một cái hố to sâu gần mười mét, trong hố chỉ có một viên huyết hạch lẳng lẳng nằm ở dưới đáy hố. Đường Yên nhảy xuống hố nhặt nó lên, sau khi cất kỹ hai viên huyết hạch thì không thèm quay đầu lại đi vào kho hàng.

Sau khi Hạ Đình tiến vào thì đã tiêu diệt hết đám tang thì quanh đó rồi chờ Đường Yên xuất hiện.

Mọi người lẳng lặng canh giữ các góc của kho hàng, không có ai lên tiếng cả, hiển nhiên là mọi người vẫn chưa thể lấy lại tinh thần từ kích thích vừa rồi, Đường Yên không thích nói nhiều, biểu tình cũng lạnh lùng nhưng mà hôm nay sau khi thấy Đường Yên ra tay thì mọi người đều cảm thấy trước kia mình thật ngu ngốc nhưng đồng thời cũng không nhận được mà cảm thấy tự đắc vì trước kia mình thông minh, không đắc tội với Đường Yên.

Không thể không nói lòng người đứng là phức tạp, khi bạn ở thế yếu thì tất cả mọi người muốn giẫm đạp lên bạn nhưng khi bạn trở thành kẻ mạnh thì tất cả kính thường đó đều trở thành kính yêu và sợ hãi. Ở tận thế, sự mạnh mẽ là thứ mọi người đều ham muốn.

“Sao rồi?” Đường Yên nhìn quét một vòng kho hàng, đáy mắt hiện lên khiếp sợ. So với nhóm vật tư mà cô lấy được ở trấn nhỏ lần trước thì vật tư ở đây nhiều gấp bốn, năm lần, quả nhiên nhà họ Lôi rất giàu có.

“Toàn bộ đều ở trong này, đã giải quyết xong tang thì bò rồi sao?” Hạ Đình kinh ngạc nói đồng thời trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, việc Đường Yên mạnh như thế cũng đồng nghĩa với Bác sĩ Đường có khả năng nổi dậy. Chuyện này đối với nhà họ Hạ mà nói chẳng phải là tin tức tốt gì!

“Ừ!” Đường Yên gật đầu sau đó đưa một viên huyết hạch cho Hạ Đình, viên còn lại đưa cho Miêu Trạch. Miêu Trạch cũng đang ở cấp bốn cao nhất, chỉ cần cố gắng thêm một chút nữa là có thể đột phá, thăng cấp trở thành dị năng giả cấp cao.

“... Cảm ơn!” Hạ Đình bình tĩnh nhận lấy huyết hạch, huyết hạch cấp năm của tang thì bò ẩn chứa năng lượng rất lớn, ít ra cũng phải mạnh hơn mấy chục lần những tinh hạch và huyết hạch cấp thấp. Hạ Đình không nghĩ tới Đường Yên lại đưa huyết hạch cho cô nhưng lại nghĩ tới chuyện sau khi thăng cấp trở thành dị năng giả cấp năm thì những tinh hạch và huyết hạch cấp thấp hoặc bằng cũng không có tác dụng gì nhiều.

“Không cần, nhất định trên đường về sẽ không yên ổn, tốt nhất là mọi người hãy tự nâng cao thực lực của mình một cách nhanh nhất.” Đường Yên nói một cách thẳng thắn sau đó xoay người, dùng tinh thần lực bắt đầu bỏ vật tư vào không gian: “Bốn - sáu, tôi muốn sáu phần.”

Đường Yên nhàn nhạt nói, không thèm để ý đến vẻ mặt phức tạp của Hạ Đình. Chỉ mấy phút sau, vật tư chồng chất trong kho hàng đều bị cô bỏ vào trong không gian.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Chương 61

Trăng treo trên ngọn cây, gió đêm lạnh lẽo lạnh lẽo thổi qua, Hạ Đình quay đầu lại, ánh mắt phức tạp nhìn kho hàng trống rỗng, cuối cùng không nói gì cả mà theo sát bước chân của Đường Yên nhanh chóng cùng mọi người dọn dẹp chiến trường. Bọn họ đứng ở một góc của kho hàng nhìn về trung tâm thương mại dưới đất ở phía xa, dường như còn có thể thoáng nghe được tiếng đánh nhau và tiếng kêu thảm thiết.

“Trịnh Nhiên, phóng lửa!” Đường Yên nhủ thầm, nhìn trung tâm thương mại dưới đất sau đó quay sang bảo Trịnh Nhiên ra tay.

Đôi mắt Trịnh Nhiên chợt lóe lên, khoe miệng hơi cong lên thành nụ cười sau đó vung tay lên tạo thành một ngọn lửa cực nóng bắn thẳng về phía kho hàng. Trong chớp mắt kho hàng bỏ hoang đã bị bao quanh bởi ngọn lửa bốc lên tới tận trời, cả đường chân trời như bị ngọn lửa nhuộm đỏ.

Khoe miệng Hạ Đình giật giật, liếc nhìn Đường Yên đang kiêu ngạo đứng ở trên nóc nhà. Đù dút khoát! Đù ngoan độc! Không biết sau khi Hình Liệt Phong thoát ra thấy cảnh tượng này thì có thể tức tới hộc máu hay không? Hạ Đình tưởng tượng ra cảnh Hình Liệt Phong luôn nhã nhặn nho nhã bỗng dung trở nên vằn vện dữ tợn thì trong đáy lòng lập tức cảm thấy thoải mái, suốt dọc đường đi cô đã phải chịu không ít đau khổ, lần này rốt cục cũng đến lượt cô nhìn Hình Liệt Phong phát điên!

“Đi thôi! Trời sắp sáng rồi, chúng ta nên xuất phát thôi.” Đường Yên cười nói.

Ngay sau đó bọn họ xoay người trở về ngôi nhà dân trước đó, bỏ lại một đồng tàn chờ Hình Liệt Phong tới nhận.

Bên trong trung tâm thương mại dưới đất.

Đám người Hình Liệt Phong nhanh chóng đi vào bên trong trung tâm thương mại, Đỗ Dương cực kì nghiêm túc nhìn chằm chằm vào đồng tàn đang không ngừng lóe lên trên thiết bị định vị, đã hai mươi mấy phút trôi qua nhưng hình như chấm đỏ đó không di chuyển, anh ta có chút lo lắng nói: “Ở phía trước nhưng rất kỳ quái... Mọi người cẩn thận một chút!”

Suốt dọc đoạn đường này bọn họ đã giết không ít nhện biến dị nhưng vẫn luôn cảm thấy yên tĩnh quá mức. Bên trong trung tâm thương mại dưới đất có nhiều nhện biến dị ẩn nấp như vậy thì không có khả năng đám người Đường Yên không gặp được nhưng lại không có một chút động tĩnh nào cả... Chẳng lẽ toàn quân bị diệt sao? Đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi, chưa tới nửa giờ mà toàn quân bị diệt sao? Không thể nhanh như vậy được.

“Á...” Đột nhiên một dị năng giả bị tạt nhện cuốn lấy kéo vào bên trong, tiếp theo đó là tiếng thét thê lương chói tai sau đó mọi thứ lại trở nên yên tĩnh. Đám người Hình Liệt Phong nhìn nhau, trong lòng hiện lên vẻ bất an.

Hình Liệt Phong dùng tinh thần lực để tra xét tình huống bên trong, bỗng nhiên sắc mặt của hắn trở nên xanh mét, khí thế kinh người: “Đáng chết, trùng kẻ rồi! Mọi người chuẩn bị mở đường máu.”

Sau khi thấy rõ cảnh tượng bên trong thì Hình Liệt Phong hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước. Tình cảnh chém giết máu me bên này hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến mấy người Đường Yên, sau khi bọn họ rút lui khỏi kho hàng thì lập tức trở về ngôi nhà đã dùng chân trước đó, nhanh chóng thu dọn hành trang, chuẩn bị rời đi trong đêm. Vất vả cả một đêm, cuối cùng trời cũng hừng sáng nhưng Đường Yên vẫn quyết định tiếp tục lên đường, nhanh chóng trở về căn cứ.

Từ sau khi xe chạy ra khỏi thành phố Thanh Hải thì đứa bé kia vẫn không nói một lời nào cả mà chỉ núp ở phía sau xe, ánh mắt rụt rè nhìn chung quanh, chỉ có khi đối tượng thì trên mặt nó mới hiện lên một chút biểu cảm.

Đường Yên ngồi lặng im, Khô mộc quyết không ngừng vận chuyển trong cơ thể. Lúc trở về thì bọn họ phải thay đổi lộ trình tại vì cầu Thanh Ninh đã sụp, giờ mà trở về theo đường cũ thì nhất định phải chiến đấu với cá biến dị trong sông, quá phiền toái, cũng may là không phải chỉ có một con đường này. Trong xe cực kì yên tĩnh, không ai mở miệng nói chuyện, chỉ có tiếng gió thổi vù vù làm tóc của bọn họ tung bay.

Mọi người thay phiên nhau lái xe, những người còn lại ngoại trừ người làm nhiệm vụ canh chừng thì những người khác đều yên lặng hấp thu tinh hạch để tăng thực lực. Ở kho hàng, sau khi đã biết được thực lực của Đường Yên thì trong đầu bọn họ chỉ có một suy nghĩ duy nhất là phải trở nên mạnh mẽ!

Miêu Trạch hấp thu viên huyết hạch cấp năm của tang thi bò mà Đường Yên đưa cho sau đó dùng hết sức tiến lên cánh cửa cấp năm. Trên người của cậu ta thỉnh thoảng hiện lên ánh sáng, xe quân dụng này đã được cải tạo lại nên chỗ ngồi phía sau thông với buồng sau của xe, vì để cho tiện việc chiến đấu nên cánh cửa ngăn cách ở giữa không có khóa khép vì vậy khi Đường Yên cảm nhận được được năng lượng của Miêu Trạch bắt đầu khởi động thì cô lập tức mở mắt ra, xoay người nhìn Miêu Trạch đang hấp thu năng lượng ở phía sau.

Bị nguồn năng lượng này kích thích nên những người đang ngồi phía sau cũng tỉnh táo lại, ngay cả những người đang ngồi trên hai chiếc xe khác cũng cảm nhận được nguồn năng lượng này: “Đường Yên, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Giọng nói của Trịnh Nhiên bên kia truyền qua bộ đàm.

“Không có việc gì, Miêu Trạch đang thăng cấp.” Đường Yên thần nhiên trả lời sau đó lại lấy thêm hai viên huyết hạch từ trong ba lô ra rồi đứng dậy đi đến chỗ Miêu Trạch. Không hổ là hệ kim chủ giết, năng lượng của huyết hạch cấp năm của tang thi bò vẫn không đủ để làm cho Miêu Trạch thăng cấp. Bàn tay Đường Yên vẩy hai viên huyết hạch đỏ tươi sau đó cô phủ dị năng lên tay mình rồi tới gần Miêu Trạch. Đường Yên tập trung năng lượng của huyết hạch trong lòng bàn tay đã được bao phủ bởi dị năng sau đó đặt hai tay mình lên mu bàn tay của Miêu Trạch rồi dẫn năng lượng của huyết hạch vào trong cơ thể Miêu Trạch.

Năng lượng của huyết hạch rất tàn bạo, chỉ trong phút chốc khuôn mặt thanh tú của Miêu Trạch đã trở nên vặn vẹo, thất khiếu chảy ra tơ máu. Đường Yên thấy thế lập tức dùng tinh thần lực thăm dò sau đó dùng tinh thần lực làm dịu lại nguồn năng lượng cuồng bạo đang di chuyển trong kinh mạch của Miêu Trạch. Có tinh thần lực của Đường Yên giúp đỡ nên năng lượng trong kinh mạch của Miêu Trạch dần dần dịu lại sau đó bắt đầu chữa trị kinh mạch.

Bỗng nhiên trên người Miêu Trạch phát ra ánh sáng. Khuôn mặt cậu ta hiện lên vẻ vui mừng, lập tức mượn tinh thần lực của Đường Yên để chuyển vận năng lượng cố gắng đột phá cánh cửa cấp năm trong một lần, sau đó Miêu Trạch đã thành công thăng cấp trở thành dị năng giả cấp năm.

Một lúc sau Miêu Trạch mở mắt ra, bên trong con ngươi đen láy chột lóe ánh sáng rồi biến mất mà thay vào đó bằng sát khí khiến người, ánh mắt Miêu Trạch dừng ở trên người Đường Yên, cậu ta vội vã thu hồi sát khí lại, trên mặt hiện lên vẻ ngượng ngùng: “Chị Yên, cảm ơn chị!” Vừa rồi vào thời khắc mấu chốt vì năng lượng không đủ nên thiếu chút nữa cậu ta đã thất bại, cũng may là Đường Yên kịp thời ra tay.

“Thăng cấp kiêng kỵ nôn nóng, lần sau không được mắc sai lầm này nữa!” Đường Yên trừng mắt nhìn Miêu Trạch. Thực lực của Miêu Trạch vẫn còn kém hơn Hạ Đình chút, lần này cô để cho cậu ta tùy tiện hấp thu huyết hạch cấp năm của tang thi bỏ quá thật là có hơi nóng nảy, thiếu chút nữa cậu ta đã nổ tan xác mà chết rồi, cũng may là cô kịp thời phát hiện sau đó bổ sung thêm năng lượng, nếu không thì hậu quả thật sự không tưởng tượng nổi.

“Vâng!” Miêu Trạch vui sướng cảm nhận năng lượng đang cuộn cuộn trong cơ thể, hiện giờ cơ thể cậu ta đang tràn trề năng lượng làm Miêu Trạch hận không thể lập tức đi xuống chém giết một phen tuy nhiên khi bị ánh mắt không nóng không lạnh của Đường Yên đảo qua thì lập tức an tĩnh lại.

Đường Yên cảm bộ đàm lên vì sau khi Miêu Trạch vừa thăng cấp xong thì cô cảm nhận được một nguồn năng lượng hệ mộc rất mãnh liệt xuất hiện từ chiếc xe phía sau nhưng đã biết mất ngay lập tức: “Trịnh Nhiên, tình huống của Hạ Đình như thế nào?” Đường Yên nhìn qua kính chiếu hậu để quan sát tình hình của Hạ Đình ở chiếc xe phía sau.

“Đội trưởng thành công lên cấp rồi, cũng nhờ có viên huyết hạch tang thi bỏ cấp năm kia của cô.” Trịnh Nhiên vui vẻ nói, dựa theo tình huống hiện giờ thì trong đội có tới ba gã dị năng giả cấp năm, như vậy chắc chắn đoạn đường tiếp theo sẽ thoải mái hơn không ít. Nghe được tin tức tốt này, tất cả mọi người trong xe đều lộ ra vẻ mặt vui vẻ.

“Chúc mừng!” Đường Yên nhẹ nhàng thở ra sau đó xoay người liếc nhìn Mạnh Lộ đang ngồi im lặng ở trong góc: “Mạnh Lộ, bây giờ em đang ở cấp mấy?”

“Cấp bốn cao nhất.” Mạnh Lộ mở mắt ra, trong lòng bàn tay hiện lên năng lượng màu vàng của hệ thổ, tuy vậy nhưng giọng nói của Mạnh Lộ có vẻ hơi buồn bực.

“Đừng gấp, trước hãy đẩy thực lực tăng lên tới đỉnh của cấp bốn, đoạn đường trở về này sẽ không yên bình đâu.” Đường Yên thần nhiên nói.

Mạnh Lộ gật đầu, cậu biết loại chuyện này không thể sốt ruột được, phải thăng cấp một cách từ từ.

Giang Ly quay sang, cười khê rồi nói: “Miêu Trạch, thăng nhóc cậu không tệ đâu, nhanh như vậy mà đã leo lên tới cấp năm rồi. Tội con chưa biết tới khi nào mới đạt được cấp năm đâu đấy.” Giọng nói của anh ta mang theo một chút tiếu虐, anh ta cũng là cấp bốn cao nhất nhưng Đường Yên lại đưa viên huyết hạch cấp năm của tang thi bỏ cho Miêu Trạch nên anh ta chỉ có thể chờ đợi, anh ta hiểu được Đường Yên vẫn còn cảnh giác đối với mình.

“Đừng lo lắng, về sau tôi sẽ bảo vệ mọi người.” Miêu Trạch cười sau đó vỗ ngực hứa hẹn.

Trong khoảng thời gian này trong xe luôn truyền ra tiếng cười vui vẻ. Đường Yên cũng cười xoa đầu cậu bé kia, thời gian âm áp và an bình như thế này ở tận thế không nhiều lắm cho nên mỗi người đều cực kì quý trọng khoảng thời gian khó được này. Mặt trời dần dần lên cao, đám người Đường Yên cũng đã ra khỏi địa phận thành phố Thanh Hải.

Tinh thần lực truyền đến điều bất thường, ánh mắt Đường Yên lóe lên, cô cảm lấy bộ đàm, nói: “Hạ Đình, dừng xe đi, phía trước có chuyện rồi.” Theo như bản đồ thì phía trước là thôn Cao Điền, địa thế của thôn Cao Điền tương đối cao, chỉ có một con đường duy nhất để ra vào, bình thường cũng rất ít giao tiếp với người bên ngoài nên có chút bài ngoại. Bọn họ nhất định phải đi qua thôn Cao Điền này nhưng tinh thần lực lại báo rằng quốc lộ phía trước bị phá hỏng, hoàn toàn không có cách nào đi qua đó được.

“Sao vậy?” Hạ Đình nghi ngờ nói.

“Đường phía trước đã bị phá hỏng, tôi nghi ngờ trong thôn Cao Điền này có không ít người sống sót, chúng ta hành động như vậy quá mức rêu rao nên tôi đề nghị mọi người hãy tập trung trên một chiếc xe đồng thời phải chuẩn bị sẵn sàng để ứng phó với bất kì tình huống nào xảy ra.” Đường Yên trả lời, sau khi nghe Đường Yên nói xong thì Hạ Đình cũng cẩn thận dùng dị năng dò xét tình huống, lập tức sắc mặt Hạ Đình trở nên rất kém, cô gật gù đầu đồng ý với ý kiến của Đường Yên. Sau khi mọi người thu dọn hành trang trên ba chiếc xe thì tất cả mọi người đều lên xe của Đường Yên còn những chiếc xe khác thì được Đường Yên bỏ vào không gian.

Nhìn thấy Đường Yên thần nhiên bỏ hai chiếc xe vào không gian thì Hạ Đình lại kinh ngạc thêm lần nữa. Tuy nhà họ Hạ cũng có mời được vài dị năng giả không gian nhưng mà không gian của bọn họ có hạn, không giống lớn giống như của Đường Yên. Sau khi cảm nhận một phen thì Hạ Đình nghĩ tới chuyện Đường Yên thức tỉnh dị năng không gian lúc đang ở cấp bốn hiển nhiên là khác so với người bình thường thức tỉnh dị năng không gian vì tinh thần lực mạnh yếu quyết định dị năng cao hay thấp.

Sau khi chuẩn bị xong thì bọn họ lái xe tới quốc lộ đi vào thôn Cao Điền, đi được một đoạn thì nhìn thấy con đường đã bị phá hỏng, ở đó được người ta dựng nên một tường đất cực cao hơn nữa còn có dây thép gai quấn xung quanh đồng thời trên đó có buộc những quả chuông nhỏ, tác dụng phòng ngự của hàng rào này rất tốt tuy nhiên nếu gặp phải tang thi biến dị cấp cao hoặc là thú biến dị thì e rằng sẽ không còn tác dụng gì cả.

“Tường đất.” Giang Ly đạp mạnh phanh lại, anh ta nhìn đường quốc lộ đã bị phá hỏng và bức tường đất cực dày trước mặt sau đó quay sang nhìn Đường Yên.

Đường Yên nâng tay lên, một tia sét đột ngột xuất hiện sau đó bỏ thẳng xuống nhưng lại rất chính xác dừng ở trên những chiếc chuông, ngay lập tức những chiếc chuông trên bức tường đất phát ra tiếng kêu thanh thúy: “Đình... đình...” Tiếng chuông truyền đi rất xa, không bao lâu sau bọn họ nghe được tiếng bước chân tiến lại gần, tiếng bước chân gấp gấp chứng tỏ những người này đang rất rối loạn.

“Chị Yên thật là có khí thế!” Miêu Trạch nhỏ giọng cảm thán.

Không sai, đủ ngoan độc! Đủ tuyệt tình! Đủ lạnh lẽo cũng đủ bình tĩnh! Nếu đổi lại là cô thì cô sẽ không thông dong được như vậy, lúc Hạ Đình cảm thấy mình nên nghiêm túc đánh giá Đường Yên lại một lần nữa, ánh mắt mọi người trong xe vẫn không có gì khác biệt, tuy nhiên lúc nhìn Đường Yên thì ánh mắt của bọn họ trở nên tôn sùng và ngưỡng mộ.

“Mạnh Lộ, tạo một con đường đi.” Đường Yên không thèm ngẩng đầu chỉ nhỏ giọng nói với Mạnh Lộ. Cô nghe thấy được phía sau tường đất có một giọng nói rất quen, mí mắt hơi giật giật, hi vọng không phải là người mà cô đang nghĩ tới...

Mạnh Lộ lập tức nhảy xuống xe, đi tới đặt tay lên tường đất, chỉ trong nháy mắt bức tường đất dày nặng đã biến mất trước mắt mọi người.

“A! Chu Nhã...” Đã từng có thời gian ở cùng với Chu Nhã nên Miêu Trạch chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra Chu Nhã đang dựa vào ngực một người đàn ông trong đám người trước mắt: “Ồ! Không phải là cô ta nên đi theo đám người Hầu Tích Hoa tới căn cứ Bạch Hồ sao? Tại sao lại ở đây...”

Đường Yên ngẩng đầu nhìn lên, biểu tình có chút thay đổi. Chu Nhã này thật đúng là âm hồn không tan, chẳng lẽ là do thằng nhóc Hầu Húc Kiêu kia ra tay? Lúc đầu cô đã nhận ra Hầu Húc Kiêu không thích nhìn Chu Nhã đóng kịch nhưng vì e ngại Hầu Tích Hoa nên mới ngậm miệng cho Chu Nhã đi theo. Cô còn tưởng rằng ít nhất phải đến căn cứ Bạch Hồ thì thằng nhóc kia mới ra tay, không nghĩ tới nhanh như vậy mà đã không nhận được. Thôi, chuyện này không có liên quan gì đến cô, chỉ cần Chu Nhã an phận thủ thường, không gây chuyện với cô là được, cô cũng lười tức giận với người như thế.

“Mấy người là ai?” Lý Kế Lượng buông Chu Nhã ra, ngoan độc nhìn chằm chằm Mạnh Lộ sau đó tầm mắt tham lam của hắn dừng lại ở trên chiếc xe quân dụng phía sau Mạnh Lộ. Lý Kế Lượng vốn là hộ nghèo ở thành phố Thanh Hải, hộ tịch thì ở thôn Cao Điền. Sau khi tận thế, Lý Kế Lượng bỏ chạy từ thành phố Thanh Hải về thôn Cao Điền sau đó bất ngờ thức tỉnh dị năng hệ thủy rồi hắn lại thu thêm mấy đàn em cũng dị năng giả, làm bá vương một cõi ở thôn Cao Điền.

Trong một lần hắn ra ngoài thu thập vật tư thì cứu được một đám người đang chật vật chạy trốn thì gặp được Chu Nhã. Hai người mất đi mây lại cũng xem vừa mắt sau đó ở chung một chỗ. Lý Kế Lượng đã có một vợ và một nhân tình, trước tận thế thì hắn còn kiêng dè một chút nhưng sau sau tận thế ý vào việc thức tỉnh dị năng nên khi nam bá nữ* không ít lần. Tuy hắn có thôn Cao Điền bao nuôi mười mấy người phụ nữ, trong đó Chu Nhã là người có bản lĩnh nhất, đầu tiên là dỗ Lý Kế Lượng đến vui quên trời đất sau đó đập những người phụ nữ còn lại xuống.

*khi nam bá nữ: khinh thường, chèn ép đàn ông, ức hiếp phụ nữ

“Đường Yên, là mấy người?” Chu Nhã lắc lắc mông, trên khuôn mặt trang điểm cực kì đậm của cô ta lộ ra nụ cười châm chọc nhưng sau khi thấy rõ đoàn người trong xe thì mặt cô ta lập tức thay đổi. Cô ta rất rõ năng lực của Dịch Thao, Dịch Thiển, trong chuyến đi lúc trước Dịch Thiển đã không ít lần cảnh cáo cô ta bảo cô ta đừng đi theo chọc Đường Yên, tránh cho chết thể nào cũng không biết.

Sau khi hoảng hốt thì cô ta quay sang nhìn Lý Kế Lượng, khi thấy Lý Kế Lượng bày ra vẻ mặt háo sắc nhìn chòng chọc Đường Yên và Hạ Đình thì nhất thời cảm thấy cực kì ghê tởm tuy nhiên đã biến mất rất nhanh mà thay vào đó là sự tính toán.

“Đường Yên, người đẹp tên là Đường Yên sao?” Sau khi thức tỉnh dị năng thì Lý Kế Lượng chưa bao giờ bị thua thiệt nên khi thấy Đường Yên cực kì xinh đẹp thì hận không thể mọc thêm một đôi mắt để nhìn chằm chằm Đường Yên, hắn không thể lập tức ôm Đường Yên vào lòng, yêu thương một phen.

Đường Yên liếc nhìn Lý Kế Lượng, lạnh lùng nói: “Để cho bọn tôi đi qua, bọn tôi sẽ dùng đồ ăn để trao đổi.” Đường Yên không muốn có thêm phiền toái, rống mạnh không ép rần thổ địa, chuyện này ai cũng biết cả, Đường Yên nhìn Lý Kế Lượng bằng ánh mắt chán ghét, sau khi dứt lời thì lập tức nhắm mắt lại mặc kệ Lý Kế Lượng, để cho Giang Ly ra mặt giải quyết.

“Muốn đi qua hả, được thôi.” Khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Đường Yên thì đầu tiên Lý Kế Lượng rất bức bối nhưng ngay sau đó lại cười nói: “Chỉ cần em đi theo anh mấy đêm, đừng nói đi qua, muốn ở lại đây cũng chỉ là một câu nói mà thôi.”

Ánh mắt Giang Ly lạnh như băng đảo qua đám người Lý Kế Lượng, một dị năng giả cấp hai mà cũng dám nói ầu nói tả như vậy thật sự là đúng là người không biết không sợ! Giang Ly dừng xe lại sau đó xuống xe, lạnh lùng nói: “Gió quá lớn, vừa rồi anh nói cái gì vậy? Chúng tôi không có nghe rõ, phiền anh nói lại thêm lần nữa được không?”

Giang Ly và Mạnh Lộ một đứng ở trái, một đứng ở phải, vẻ mặt mọi người trong xe đều rất thoải mái. Tang thi bò cấp năm cũng chưa là gì thì làm sao bị mấy tên dị năng giả cấp thấp dọa được.

Nghe được lời nói lạnh lùng, trào phúng của Giang Ly, Lý Kế Lượng nhất thời thẹn quá thành giận, lập tức dùng dị năng muốn dạy dỗ Giang Ly. Khuôn mặt Chu Nhã hiện lên nụ cười trào phúng, trong mắt lại hiện lên vẻ ghen tị.

Giang Ly thoải mái né tránh quả cầu nước mà Lý Kế Lượng ném tới sau đó tạo một gai đất xệt qua bắp đùi Lý Kế Lượng, cảm giác nóng bừng đó làm cho Lý Kế Lượng kinh ngạc. Trong mắt hắn hiện lên hốt hoảng, nhanh chóng ngồi xổm xuống, lúc này hắn mới nhận ra đối phương cũng là dị năng giả hơn nữa thực lực không thấp hơn mình. Hắn sờ soạng giữa hai chân, sau khi cảm thấy không có việc gì mới lấy lại tinh thần, hung tợn trừng mắt nhìn Giang Ly đồng thời suy nghĩ nên làm như thế nào để trả thù.

Thấy đáng vẻ hoảng sợ của Lý Kế Lượng, Miêu Trạch đang ngồi trong xe tức giận cười thành tiếng, chỉ dựa vào một chút bản lĩnh này mà dám nhìn chằm chằm chị Yên, thật sự là muốn móc mắt của hắn ra. Trong mắt Miêu Trạch hiện lên thô bạo, cậu đã trải qua vô số lần giãy giụa giữa sống và chết nên không còn là cậu trai nhát gan, chỉ biết trốn tránh, khóc thầm như khi còn ở Miêu Trại nữa.

Đường Yên xuống xe, ánh mắt lạnh như băng đảo qua người Lý Kế Lượng: “Anh nói muốn tôi ở cùng anh mấy tối?”. Giọng nói Đường Yên mềm mại đáng yêu nhưng lại lộ ra sát khí lạnh lẽo, ánh mắt nghiêm nghị, cao ngạo đảo qua người Lý Kế Lượng sau đó tập trung dị năng trong lòng bàn tay, lõi điện làm không khí chung quanh rung động. Đường Yên nhắm mắt lại, bỏ thẳng xuống bên cạnh Lý Kế Lượng.

Lõi điện sát qua bên tai Lý Kế Lượng sau đó rơi xuống đất cách hắn ta nửa mét: “Ầm rầm “ Tiếng vang rất lớn, chỉ trong nháy mắt mặt đất đã nổ tung tạo thành một cái hố to sâu khoảng năm mét. Đường Yên mở bàn tay ra, lõi điện tập trung trên mười đầu ngón tay lộ ra ánh sáng lạnh lẽo (tưởng tượng như có mấy tia sét nhỏ nhỏ bao quanh mấy đầu ngón tay ấy, ai hay xem dị nhân là biết nè :v), về mặt không chút thay đổi nhưng khí thế khiến người không còn gì để nói lại đang tràn ra.

“Tôi... Tôi...” Lý Kế Lượng sợ hãi đến mức xụi lơ, ngay sau đó trên quần hắn ta tăn ra mùi khai của nước tiểu. Đường Yên liếc nhìn đũng quần ướt đẫm của Lý Kế Lượng, khóe miệng cong lên thành nụ cười nhạt có pha chút khinh thường sau đó bảo Miêu Trạch để lại một ít vật tư còn cô thì không thèm nhìn nữa mà quay đầu lên xe.

“Chỉ bằng chúng ta hãy ở lại đây nghỉ ngơi một chút đã.” Hạ Đình nhìn quét một vòng thôn Cao Điền, ở đây không có gì khác trước tận thế cả, ven đường vẫn có thể nhìn thấy gà vịt đi kiếm ăn, có chuồng heo lại còn chăn nuôi gia cầm. Điều này làm cho mấy người Đường Yên hơi giật mình. Chỗ nào bọn họ đi qua cũng toàn là phế tích do tang thi xâm chiếm để lại nên chưa bao giờ nhìn thấy địa phương không khác gì so với trước tận thế như thôn Cao Điền.

“Đúng vậy! Chị Yên, chỉ bằng chúng ta hãy đổi một ít gà vịt với mọi người ở nơi này, đã rất lâu chúng ta chưa được ăn thịt tươi rồi.” Miêu Trạch nuốt nước miếng, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm gà mẹ đang thành thoi kiếm ăn ở ven đường.

Đường Yên nhìn thoáng qua gà mẹ đang bị Miêu Trạch nhìn chằm chằm sau đó gật đầu: “Cũng tốt, sau tận thế thì những chỗ yên bình như thế này không còn nhiều lắm. Nhìn thoáng qua thì thôn Cao Điền này có vẻ rất yên tĩnh, tự tại.”

“Đúng vậy!” Hạ Đình lau chùi súng ống sau đó giắt nó ở bên hông rồi dẫn đầu mọi người xuống xe.

Đường Yên yên lặng đánh giá thôn Cao Điền, cân nhắc một chút xem thử có nên bỏ gà vịt vào không gian hay không. Bây giờ bọn họ không có nhiều cơ hội nhìn thấy gà vịt, bọn chúng đều được căn cứ liệt vào cơ mật bậc một vì lây bệnh độc tang thi rồi theo đà đó tang thi hóa. Cô dùng tinh thần lực chọn vài miếng đất ở trong không gian sau đó vẫy lại. Lúc này Đường Yên đưa mắt nhìn liếc rù bên bờ sông của thôn Cao Điền, hình như trong sông còn có cá nhỏ đang bơi lội sau đó cô tiếp tục phóng tầm mắt ra xa, cách đó không xa, bên cạnh nông trại có vài hồ nuôi cá không lớn không nhỏ, có vẻ như thu hoạch của bọn họ ở thôn Cao Điền này sẽ không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 62

Người dân trong thôn vốn có chút sợ hãi nhưng sau khi nghe thấy mấy người Đường Yên nói muốn mua một ít thổ sản vùng núi cùng gà vịt và các loại gia cầm thì nhất thời dấy lên hi vọng. Sau khi Lý Kế Lượng bỏ chạy về thôn Cao Điền thì lập tức phong tỏa cả thôn Cao Điền lại. Thôn Cao Điền đã quen tự cung tự cấp nhưng người dân trong vùng vẫn muốn ăn những thứ khác. Muối trong thôn đã hết từ lâu nên có vài nhà đã lâu không được nếm mùi vị của muối nên khi nghe thấy mấy người Đường Yên muốn mua đồ thổ sản vùng núi và gia cầm thì lập tức giới thiệu đồ của mình xem thử có thể trao đổi một vài thứ với Đường Yên hay không, bây giờ tiền là thứ không đáng giá nhất nên bọn họ đều dùng phương pháp trao đổi. Trong xe Đường Yên lại có không ít những đồ điện và đồ ăn lấy được từ trung tâm thương mại dưới đất nên người trong thôn rất vui vẻ khi trao đổi vài thứ với bọn họ.

Về phương diện này thì Hạ Đình không am hiểu gì mấy nên tự giác lui qua một bên nhìn Đường Yên và mấy người Miêu Trạch nói chuyện với người trong thôn. Thôn Cao Điền sống theo lối tự cung tự cấp nên bọn họ đã khai khẩn không ít đất đai, đồng ruộng và gieo trồng rất nhiều thứ. Lúc này Đường Yên không bày ra vẻ mặt lạnh lùng nữa và rất hòa nhã thảo luận với người dân ở đây về chuyện gieo trồng, tuy thời tiết đã chuyển lạnh nhưng đại đa số người dân đều dựng lều lớn để gieo trồng hơn nữa hoa quả rau dưa cũng còn rất nhiều. Hạt tiêu, cà chua, đậu đũa... Dưa và trái cây đều còn không ít. Tuy nhiên sau khi tận thế thì tất cả mọi người đều hiểu rõ nguy cơ nên rất cẩn thận che chắn cho những căn lều lớn của nhà mình, buổi tối đều có người không ngủ để canh giữ ở bên cạnh lều lớn.

Người trong thôn cũng nuôi không ít heo và gà vịt, nên những rau dưa hư thối thì cho bọn nó còn trái cây thì đều sấy khô rồi bỏ vào hầm. Sau khi trò chuyện với người dân thì Đường Yên cảm thấy hơi động tâm. Lúc này cô bảo Miêu Trạch mở cốp xe, lấy những thứ mà bọn họ cần quét ở bên trong trung tâm thương mại dưới đất ra. Trong ba lô mà Miêu Trạch đang đeo trên lưng còn có vàng và trang sức lấy từ cửa hàng vàng nữa tuy nhiên khi thấy

người dân chỉ muốn đổi lấy đồ điện và các đồ gia vị linh tinh hoặc đồ ăn thì Miêu Trạch cũng không lên tiếng nữa.

Sau khi trò chuyện xong thì đám người Đường Yên đi theo một người đàn ông tên là Lý Hồng Quân tới nhà của anh ta ăn cơm trưa. Sau khi đến nhà Lý Hồng Quân thì bọn họ lấy không ít thịt đông lạnh, rau dưa và gạo trắng từ trong cốp xe ra. Một người Hạ Đình thì ngồi ở bên ngoài còn một số người như Hạ Nhất thì vào trong phòng hấp thu tinh hạch để tăng thực lực. Miêu Trạch đi theo Lý Hồng Quân vào phòng bếp làm cơm trưa, Đường Yên thì theo vợ Lý Hồng Quân ra sân, cô hỏi cô ấy ở quanh đây có người nào muốn trao đổi trái cây hay rau dưa gì với bọn họ không. Bọn họ định đi tới nhà thôn trưởng thương lượng chuyện này, Đường Yên cũng không muốn buông tha cho heo và gà vịt, mấy thứ này ở tận thể rất ít gặp nên khi đã gặp thì Đường Yên không muốn bỏ qua. Ở những chỗ khác thì phần lớn động vật đều đã bị tang thì hóa hoặc biến dị hóa, đừng nói ăn chúng nó, bọn họ còn phải cẩn thận đừng để bị chúng nó ăn nữa đấy.

Vợ của Lý Hồng Quân tên là Lý Hiểu Hồng, cô ấy đúng chất dân quê, tuổi chừng hơn ba mươi, dắt theo bên cạnh một đứa nhỏ khoảng bảy tám tuổi, cột tóc hai búi, trên người nó mặc một cái dẹt kim đã bạc màu và một cái quần màu xám, chân mang giày vải. Hai mắt trong suốt, nói chuyện to, rõ ràng làm cho người ta cảm thấy rất đáng yêu.

Lúc trước Lý Hiểu Hồng thấy Đường Yên rất xinh đẹp nên hơi lo lắng rằng hai người rất khó ở chung nhưng sau khi nói chuyện với nhau thì Lý Hiểu Hồng không khỏi sinh ra cảm giác thân cận với Đường Yên. Tuy rằng khuôn mặt Đường Yên rất ít bày tỏ cảm xúc, lại không thích cười nhưng giọng nói lại rất dịu dàng, mềm mại tạo cho cô cảm giác rất hiền hoà. Vừa rồi khi Đường Yên dạy dỗ Lý Kế Lượng thì cô cũng nhìn thấy, bây giờ lại thấy Đường Yên rất hiền hoà nên không khỏi có thêm vài phần hảo cảm.

Sau khi hai người nói chuyện được một lúc thì Lý Hiểu Hồng cũng không kiêng dè gì nữa, cô nói không ít về những thổ sản vùng núi của thôn Cao Điền cho Đường Yên nghe đồng thời cũng nói đại khái một số chuyện liên quan đến Lý Kế Lượng, lúc nói thì giọng điệu toát ra vẻ khinh thường. Vợ Lý Kế Lượng là người thành phố, trước kia cô ta xem thường nhà Lý Kế Lượng nên mười mấy năm cũng chưa từng tới thăm một lần. Sau khi tận thể, Lý Kế Lượng mang theo vợ con bỏ chạy về thôn Cao Điền rồi thu nạp thêm một vài dị năng giả sau đó làm mưa làm gió ở trong thôn, người cô gái hay phụ nữ xinh đẹp trong thôn đẹp đều bị hắn chiếm đoạt dẫn đến không ít bất mãn của mọi người nhưng người trong thôn đều sợ hãi bản lĩnh của Lý Kế Lượng nên không ai dám nói gì với hắn cả.

Đường Yên đi theo Lý Hiểu Hồng đến nhà thôn trưởng, đường ở nông thôn rất dài lại có rất nhiều cỏ dại. Lý Hiểu Hồng vừa đi vừa chỉ vào những cái lều lớn ở bên đường và giới thiệu cho mấy người Đường Yên. Địa hình ở thôn Cao Điền hơi cao, mấy năm trước ở huyện cho hỗ trợ một khoảng tiền để làm đường xi-măng. Sau khi đường được làm xong thì phần lớn những nông sản ở thôn Cao Điền đều tìm được nguồn tiêu thụ, từ đó cuộc sống của người trong thôn cũng thay đổi theo, nhà nào cũng xây được nhà ngói đỏ. Tuy địa thế của đường quốc lộ hơi cao nhưng sau khi đi vào trong thôn Cao Điền thì lại bằng phẳng. Địa hình ở đây giống như là một cái cái chảo chảo lớn, hai bên thì cao còn ở giữa lại lõm xuống.

Lý Hiểu Hồng vừa đi vừa nói chuyện, con đường bọn họ đang đi là đường đất nhưng vì trong khoảng thời gian này trời không mưa nên đi lại cũng không khó khăn. Rau dưa và trái cây được trồng trong những căn lều lớn đều dùng xe vận tải hoặc là xe ba bánh chở đến thành phố Thanh Ninh để bán, người trong cả thôn đều dựa vào những thứ này để nuôi sống gia đình. Sau khi tận thể, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh nên người trong thôn dựng những căn lều lớn này sớm hơn bình thường. Mỗi nhà trong thôn Cao Điền đều có máy phát điện đủ cung cấp điện và nước cho người trong thôn dùng nên ở đây còn thoải mái hơn không ít căn cứ nữa.

Ánh mặt trời hơi chói mắt nhưng nhiệt độ lại không cao. Mỗi nhà trong thôn đều trồng một hai cây rất lớn ở trong sân nhà mình, khi bọn họ nhìn thấy Lý Hiểu Hồng và Đường Yên, Mạnh Lộ thì có không ít người dân đi tới chào hỏi. Sau khi bọn họ nghe Lý Hiểu Hồng giới thiệu về chuyện muốn trao đổi rau dưa, trái cây, heo và gà vịt linh tinh gì đó thì đều hơi gật đầu đồng ý. Tuy nhiên bọn họ cũng nói là sau khi nhìn thấy Đường Yên có cái gì thì mới quyết định trao đổi hay không.

Nghe lời nói của chất phác người dân thì Đường Yên không khỏi cảm thấy vui vẻ. Đã rất lâu cô không có thả lỏng như vậy rồi. Lý Hiểu Hồng và Đường Yên đã đến nhà thôn trưởng, thôn trưởng là một người già thôn Cao Điền, mọi chuyện lớn nhỏ trong thôn đều do ông quyết định. Thôn trưởng cũng là tộc trưởng của họ Lý, đại đa người trong thôn Cao Điền đều mang họ Lý, bọn họ đã sinh sống tại thôn Cao Điền này rất lâu rồi. Mọi người ở đây đều rất kính trọng thôn trưởng nên khi Lý Kế Lượng mang theo dị năng giả vào trong thôn điều vô dương oai thì hắn cũng không dám thật sự đối nghịch với thôn trưởng.

Lý Kế Lượng không dám chiếm lấy phụ nữ trong thôn và đồ ăn một cách trắng trợn, thôn trưởng cũng có dặn dò mọi người Lý Kế Lượng che chở cho thôn an toàn nên mọi người cũng nên gom góp một chút đồ ăn đưa cho hắn coi như là trả công vì vậy mọi người đều chung sống hòa bình. Tuy là nói như thế nhưng riêng về việc Lý Kế Lượng chiếm đoạt không ít phụ nữ trong thôn nhưng chỉ cần hành động của Lý Kế Lượng không quá đáng thì thôn trưởng cũng chỉ có thể mở một con mắt, nhắm một con mắt cho qua, ai bảo bọn họ yếu hơn hắn?

Sau khi Đường Yên và Lý Hiểu Hồng vào nhà thôn trưởng thì lập tức nói với thôn trưởng về chuyện trao đổi đặc sản trong thôn, thôn trưởng nói rõ tuy mấy thứ này đều không đáng bao nhiêu tiền nhưng mà nếu muốn đổi thì phải đổi với những thứ mà người trong thôn cần. Ở tận thể đồ ăn quý hơn vàng, từ sau khi Lý Kế Lượng từ bên ngoài trốn về thôn thì người dân cũng biết bên ngoài không yên ổn nữa nên tầm nhìn cũng rộng hơn.

Sau khi nói chuyện với thôn trưởng một lúc lâu thì xem như hai bên đạt được thỏa thuận. Đường Yên và Lý Hiểu Hồng trở về ăn cơm trưa còn thôn trưởng thì đi báo cho người dân đến nhà ông họp để bàn về chuyện đổi đồ ăn.

Mặt trời đã lên chính giữa đỉnh đầu, khi mấy người Đường Yên trở về nhà Lý Hiểu Hồng thì Miêu Trạch đã làm một bàn đồ ăn rất lớn, trong đó có đồ của mấy người Đường Yên mang đến đồ ăn nhưng cũng có không ít rau dưa và hoa quả khô của nhà Lý Hiểu Hồng. Bọn họ làm thịt một con gà và nấu một nồi cháo gà, khi mở nắp ra thì hương thơm tỏa ra khắp nơi khiến đám người Hạ Đình không tự chủ nuốt nước miếng, ngoài ra còn có trứng xào cà chua, thịt bò hầm khoai tây... Nhìn những món ngon ở trên bàn, mọi người đều không nhịn mà ngênh cổ lên.

Chồng của Lý Hiểu Hồng...Lý Hồng Quân là một người thẳng tính, anh ta nghĩ mấy người Đường Yên đã lấy gạo trắng, rau dưa và thịt ra thì anh ta cũng nên lấy thịt xông khói dự trữ cho mùa đông và hoa quả khô ra, những thứ này đều là đồ ăn mà gia đình bọn họ dự trữ cho sáu tháng mùa lạnh. Sau khi

Lý Hiểu Hồng trở về từ theo thôn trưởng thì lập tức nói mọi chuyện cho Lý Hồng Quân biết. Hai vợ chồng bọn họ cũng biết mấy người Đường Yên rất có bản lĩnh nên dặn mấy đứa nhỏ trong nhà đừng chạy lung tung để tránh và phải mấy người Đường Yên.

Sau khi xong xuôi thì Lý Hồng Quân gọi mọi người ngồi vào bàn ăn cơm đồng thời cũng chứa một ít thức ăn để ở phòng bếp cho ba mẹ anh ta và mấy đứa nhỏ ăn ở trong đó còn anh ta và Lý Hiểu Hồng cùng ăn với mấy người Đường Yên, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, tuy nhiên phần lớn thời gian đều là Lý Hồng Quân nói, thỉnh thoảng mấy người Đường Yên mới đáp lại vài câu.

Sau khi ăn cơm xong thì Đường Yên bàn bạc với Hạ Đình rồi quyết định bọn họ sẽ ở lại thôn Cao Điền hai ngày, dù sao thu hoạch rau dưa và trái cây cũng tốn thời gian, không có khả năng xong ngay lập tức được. Sau khi ăn xong thì mấy người Đường Yên ở nhà Lý Hồng Quân nghỉ ngơi còn Lý Hồng Quân thì đến nhà thôn trưởng họp, bàn bạc về chuyện thổ sản và gia cầm.

Việc này thôn trưởng cũng không có ý giấu Lý Kế Lượng nên báo người đi báo cho Lý Kế Lượng biết. Sau khi Lý Kế Lượng biết chuyện này thì đỏ mặt, nhìn chằm chằm nhà Lý Hồng Quân, hần hận đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng vẫn đi đến nhà thôn trưởng một chuyến. Chu Nhã nghe thấy thôn trưởng mời Lý Kế Lượng đến nhà mình nhà họp đồng thời nghe thấy mấy người Đường Yên sẽ ở lại thôn Cao Điền hai ngày thì trên mặt hiện ra một nụ cười kì lạ.

Chu Nhã là một người phụ nữ rất biết tính toán, lúc trước khi cô ta bị Hầu Húc Kiều vớt bỏ thì trong lòng vừa giận vừa hận nhưng Hầu Tích Hoa lại không lên tiếng nên một người bình thường như cô ta chẳng thể làm gì được. Khi đó cô ta đã thề một ngày nào đó cô ta sẽ bắt những người đã từng xem thường mình quỳ gối trước mặt cô ta. Nói thật thì cô ta không vừa mắt Lý Kế Lượng nhưng vì sinh tồn nên cô ta không có biện pháp nào cả, cô ta chỉ có thể dựa vào Lý Kế Lượng để sống sót mà thôi. Bây giờ khi nhìn thấy đám Đường Yên thì tâm tư của cô ta bắt đầu dao động. Nếu như một ngày nào đó cô ta cũng có thể thức tỉnh dị năng thì cô ta sẽ không cần phải nhìn mặt người khác để sống nữa.

Tuy nhiên, trước tiên thì cô ta cần phải tiếp cận đám người Đường Yên trước đã.

Sau khi nghe xong điều mình muốn nghe thì Chu Nhã lắc móng trở về phòng của mình và bắt đầu suy nghĩ phải làm như thế nào mới có thể tiếp cận được Đường Yên. Làm sao thôn Cao Điền này có thể so sánh với căn cứ Thanh Long được? Cô ta không muốn ở lại chỗ này cả đời.

Đường Yên cầm bút bắt đầu ghi lại những thổ sản và đặc sản muốn đổi còn Hạ Đình thì ngồi ở bên cạnh nghe Đường Yên nói chuyện, Miêu Trạch và Mạnh Lộ cũng ở bên cạnh thỉnh thoảng góp thêm gì đó nhưng quan trọng Hạ Đình ngồi nghe nhưng lại ù ù cạc cạc... Không có cách nào, nhà họ Hạ là thế gia về quân đội, từ nhỏ Hạ Đình đã ở quân doanh, nói chuyện với quân nhân nên không biết gì về những đồ dùng sinh hoạt hằng ngày là đúng rồi vì vậy Hạ Đình chỉ có thể ngồi ngốc ở một bên nghe Đường Yên chốt lại mọi thứ, sau đó Đường Yên vung tay lên lấy những đồ vật bên trong không gian ra đặt ở cốp sau xe.

Bọn họ ngồi ở trong nhà Lý Hồng Quân, nhìn về phía xa của thôn Cao Điền, khắp núi đều là non xanh nước biếc khiến thần kinh luôn trong trạng thái căng thẳng của bọn họ không tự chủ thả lỏng ra. Cốp sau xe đã bị Đường Yên nhét đủ thứ đồ, nào là muối ăn, đồ điện, gia vị... Những thứ này đều là những đồ vật cần thiết cho cuộc sống hằng ngày. Đồng thời cô cũng lấy ra một số quần áo, so với vật phẩm xa xỉ khác thì rõ ràng mấy thứ này có ích hơn rất nhiều.

“Cậu nói thử xem bây giờ căn cứ như thế nào?” Miêu Trạch đưa tay chọc Mạnh Lộ, cậu ta đang cầm một con còng cò đuôi chó, ngồi ở trong sân nhìn giàn nho rồi nhìn bầu trời trong xanh vạn dặm không có một bóng mây, rõ ràng là trời đang nắng chói chang nhưng nhiệt độ lại không cao, cũng may là dị năng giả còn có thể thích ứng với sự chênh lệch nhiệt độ này nhưng người thường thì không thể không ăn mặc kín kẽ được.

Mấy con gà mẹ trong viện kêu lên, theo sau là một đàn gà con lông xù theo mẹ kiếm ăn ở trong sân. Tất cả mọi người đều đang im lặng cảm nhận khoảng thời gian yên tĩnh khó có được này.

“Không biết.” Mạnh Lộ không thèm ngẩng đầu, hất cái tay đang gây chuyện của Miêu Trạch ra.

Trịnh Nhiên kín đáo nhét một tờ giấy nhét vào lòng bàn tay Đường Yên sau bình tĩnh đi về phía Hạ Đình. Đường Yên hơi nhíu mày, không tỏ vẻ gì giấu tờ giấy vào trong lòng bàn tay sau đó đứng ở trước cửa nhìn khoảnh khắc thỉnh thoảng có mấy đứa nhỏ ló đầu vào nhìn chung quanh, mỗi cô hơi nín lại, về mặt lạnh lùng.

Những người khác hoặc ngồi dựa vào tường hoặc là lau chùi vũ khí trong tay.

Một giờ sau, Lý Hồng Quân trở về từ nhà thôn trưởng. Thôn trưởng và những người dân khác thì đi theo phía sau bọn họ, thôn Cao Điền có khoảng ba trăm người, hơn năm mươi hộ gia đình. Lúc này có bốn mươi ba người đi tới nhà Lý Hồng Quân, trên tay mỗi người đều cầm một tờ giấy, trên đó viết những thứ mà bọn họ muốn đổi và những thổ sản và gia cầm mà bọn họ đang có.

“Cô Đường, thôn trưởng và mọi người trong thôn đều đến đây rồi, cô xem thử nếu có mấy thứ này thì chúng ta trao đổi còn nếu không có thì chúng ta thương lượng xem thử có thể đổi thứ khác hay không...” Hãy đến diễn đàn Lê Quý Đôn để đọc truyện nhanh nhất và ủng hộ editor. Lý Hiểu Hồng thu những tờ giấy lại, sau đó đưa cho Đường Yên.

Đường Yên nhận lấy, nhìn thấy mặt đó viết là đồ ăn, heo, gà vịt, trứng gà, rau dưa... rồi nhìn những thứ mà bọn họ muốn đổi, lần này cũng xem như đáng giá. Người ở nông thôn gieo trồng rau dưa và trái cây rất ít khi dùng phân hóa học, phần lớn đều dùng phân súc vật nên khi nhận ra điều này thì Đường Yên rất vừa lòng, những thứ mà bọn họ muốn đổi trên giấy thì phần lớn cô đều có. Nhiều nhất là muối ăn, đồ điện và những dụng cụ vật phẩm linh tinh cần cho hằng ngày. Các thứ dùng để trao đổi cũng rất hợp lý, thôn trưởng thấy Đường Yên nhìn chằm chằm tờ giấy thì trong lòng có chút không yên, chẳng lẽ Đường Yên cảm thấy đắt sao?

Sau khi Đường Yên xem xong thì vẫy tay bảo mấy người Miêu Trạch và Mạnh Lộ lại đây, chuyển mấy thứ được ghi trên tờ giấy này ra rồi quay đầu lại

nói với những người dân đang đứng ở đó: “Muối ăn, gia vị, đồ điện thì chúng tôi đều có. Rau dưa, trái cây, gia cầm mọi người có bao nhiêu thì chúng tôi sẽ đổi bấy nhiêu.”

Sau đó cô bàn bạc với thôn trưởng về mức trao đổi. Lúc người dân nhìn thấy mấy người Miêu Trạch lấy không ít muối ăn và đồ điện ở cốp xe ra thì trong đáy lòng thờ phào nhẹ nhõm. Những đồ ăn khác thì trong thôn không thiếu nhưng riêng củi, gạo, dầu muối, dấm chua thì không thể thiếu được, củi, gạo dầu thiếu thì còn có thể chấp nhận được còn mấy thứ muối, tương, dấm thì bọn họ không biết tìm ở đâu ra. Cũng may là thỉnh thoảng bọn Lý Kế Lượng ra ngoài thu thập vật tư sẽ lấy được một ít, tuy nhiên dựa theo thực lực của mấy người Lý Kế Lượng thì bọn hân cũng không dám đi đến những thị trấn thành phố lớn thành ra những vật tư thu thập được cũng có hạn.

Hôm nay bọn họ thấy một đồng muối ăn, nước tương mà Đường Yên bảo Miêu Trạch lấy ra thì đều cao hứng vô cùng. Thôn của bọn họ đã bị phong tỏa hơn ba tháng, trong thôn cũng có mấy quầy tạp hóa, những quầy này lại có không ít hàng hóa nhưng mấy thứ như muối ăn, nước tương dùng một ít thì sẽ ít đi một ít nên về sau mấy tiệm tạp hóa nên cũng không muốn bán nữa. Trước kia một bao muối ăn khoảng một tề năm thì đến bây giờ một trăm tề một bao cũng không có ai muốn bán. Ai bảo mấy thứ này ăn hết thì không còn nữa, có không ít nhà không dự trữ mấy thứ này nên đồ ăn nấu ra cực kì nhạt nhẽo, dù cho đồ ăn có ngon đến mấy mà không có muối ăn, nước tương thì rất khó mà nuốt được.

Ánh mắt người dân giống như đang lóe sáng nhìn chằm chằm kia đôi dùng mấy bao muối ăn, thấy thế trong đáy mắt bình tĩnh của Đường Yên lại nổi lên ngọn sóng, lúc này cô cực kì căm ghét những người đã phá vỡ cuộc sống yên bình của người dân, mặc dù Việt Kỳ không nói rõ ràng tuy nhiên Đường Yên cũng hiểu được hàm ý trong lời nói của anh. Kiếp nạn này vốn không nên phát sinh, chỉ tại những người đó quá mức tham lam mà thôi.

“Cô Đường, chúng tôi phải đi về nhà chuẩn bị đã.” Thôn trưởng khẩn thiết nói.

“Không cần vội, chúng tôi sẽ ở lại thôn Cao Điền hai ngày, mọi người có thể từ từ chuẩn bị. Hiện nay thời cuộc rất rối loạn, tốt nhất là mọi người không nên tùy tiện rời khỏi thôn. Bên ngoài đáng sợ hơn trong tưởng tượng của mọi người rất nhiều lắm..” Nhìn những gương mặt chất phác của người dân ở đây, Đường Yên không nhịn được lên tiếng nhắc nhở. Ở tận thế rất khó có thể nhìn thấy được cuộc sống yên tĩnh như vậy nên cô hi vọng bình yên ở thôn Cao Điền này sẽ không bị phá vỡ.

Sau khi nghe Đường Yên nói thì thôn trưởng gật đầu lia lịa. Tuy người trong thôn không ngoài ra nhưng cũng có không ít người từ bên ngoài trở về. Bọn họ đều kể về những chuyện xảy ra ở thế giới bên ngoài, lúc tận thế vừa mới bắt đầu thì trong thôn cũng có người biến thành quái vật, cũng may là không nhiều lắm nên bị mọi người liên thủ giết chết sau đó thiêu cháy. Về sau Lý Kế Lượng chạy trốn trở về thôn lại chặn đường vào thôn cộng thêm thôn Cao Điền quá hẻo lánh nên chẳng có ai đến đây nữa.

Nếu không phải trước khi xuất phát Hạ Đình đã nghiên cứu kĩ đường đi thì chắc chắn bọn họ cũng sẽ không thể chú ý tới thôn Cao Điền này. Con đường này không có dấu hiệu rõ ràng ở trên bản đồ nên vì lý do an toàn, có rất ít người chịu mạo hiểm đi đường này.

Đường Yên nhìn đứa bé trai được bọn họ dẫn theo từ Thành phố Thanh Ninh đang được đứa con của Lý Hồng Quân nắm tay, hai đứa nhỏ ở trong sân vây nhìn mấy con gà mái già đang đi lượn vòng, trên khuôn mặt ngây thơ hiện lên nụ cười thì vẻ mặt của Đường Yên cũng nhu hòa lại, vẫn còn có hi vọng không phải sao? Bây giờ vẫn chưa phải là lúc tuyệt vọng, chỉ cần sống là có hi vọng!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Chương 63

Ngày hôm sau, khi mặt trời lên chính giữa đỉnh đầu thì người dân trong thôn đã tập trung ở trong sân nhà Lý Hồng Quân, Hạ Đình ngồi ở trên bàn được kê trước cửa nhà để ghi sổ sách còn Giang Ly và Hạ Nhất thì làm nhiệm vụ thu các thổ sản, đặc sản của người dân, không bao lâu đồ đặc đã chất đầy một sân góc. Sáng sớm Đường Yên đã dẫn Miêu Trạch và Mạnh Lộ đi tới nhà người dân mua gia súc, ngay cả cá trong ao cũng không bỏ qua.

So với động vật hung tàn ở bên ngoài thì gia súc ở thôn Cao Điền làm cho mọi người cảm thấy bọn nó rất hiền lành. Sau khi ghi lại tất cả Đường Yên trực tiếp bỏ chúng vào không gian làm cho người dân rất chấn động, từ đó cũng càng kính cẩn với Đường Yên hơn. Bọn họ không ngờ chuyện trao đổi này lại kéo dài cho đến xế chiều, bây giờ đã là hoàng hôn, Đường Yên nhìn núi rừng rậm rạp sau đó không khỏi nhớ tới Buster đang ở căn cứ Thanh Long, không biết nó ở đó có ngoan hay không?

Đường Yên bảo Miêu Trạch và Mạnh Lộ mang theo giấy ghi những đồ vật trao đổi trở về rồi lấy những thứ trong đó đưa cho người dân còn Đường Yên thì đi loanh quanh ở bia rừng sau đó chọn một chỗ có cỏ bằng phẳng ngồi im lặng xếp bằng vận chuyển Khí nội quyết chuyển động vài vòng, ngay lập tức Đường Yên cảm thấy cả người ấm áp và thoải mái không nói nên lời, dị năng trong kinh mạch cũng theo đó mà tăng thêm hai phần. Cô lấy huyết hạch ở trong hồ nước không gian ra, nhanh chóng hấp thu, vừa hấp thu xong Đường Yên đã cảm nhận ngay được nguồn năng lượng đang chảy xuôi trong kinh mạch, điều này làm cô cảm thấy cực kì kích động.

Tinh thần lực trong cơ thể đã tràn đầy nên Đường Yên cũng cảm thấy cả núi rừng tràn trề sức sống, nước trong khe núi chảy ào ào, uốn lượn sống dưới làm tinh thần Đường Yên rất sáng khoái. Cô dùng tinh thần lực đi vào không gian, sau khi nhìn thấy những con gia súc, gia cầm ở trong những chỗ mà cô đã vây lại trước đó để nuôi nhốt không có một chút uể oải nào vì thay đổi môi trường thì Đường Yên rất hài lòng. Gia súc đều được nuôi ở trong khu rừng phía sau nhà gỗ, rau dưa và trái cây ở gần nhà gỗ lại nở hoa lần nữa, trên sườn núi xa xa có những cây đã kết quả rất lớn, hình như cô còn thoáng ngửi thấy được mùi hương ngọt ngào của trái cây.

Bỗng nhiên phía sau bụi cỏ truyền tiếng động. Đường Yên lập tức mở mắt ra, nắm chặt thanh sắc bên hông đồng thời dùng tinh thần lực dò xét thì thấy cả người Chu Nhã chập vấp sau bụi cỏ, trên người cô không ít dấu vết đi roi quất, da thịt lộ ra bên ngoài đều bị bầm tím, khoe miệng sưng lên, tóc tai bù xù, đáng vẻ rất thảm.

“Có việc gì không?” Đường Yên đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống nhìn Chu Nhã. Ánh mắt bình tĩnh như đang nhìn một vật chết, cả người tản ra sự xa cách. Cô không muốn có dính líu gì đến Chu Nhã, trong ánh mắt của người phụ nữ này hiện lên sự tham lam, tuyệt đối không giống như người an phận thủ thường.

“Cứu tôi, cầu xin cô cứu tôi với!” Hai mắt Chu Nhã đầm lệ, đáng người đẩy đà nửa kín nửa hở làm cho người ta cảm thấy cả người cô ta toát ra vẻ dục dồ. Về mặt vật đáng thương không nói nên lời, cánh tay đầy dấu hôn của cô ta nắm chặt lấy tay áo Đường Yên. Từ trước tới nay, lúc ở trên giường Lý Kế Lượng đều rất ác độc, trước kia còn nhớ đến việc bôi thuốc cho cô ta hoặc là bảo dì nặng già hệ thủy chữa trị cho cô ta một chút nhưng ngày hôm qua, sau khi hân gặp qua Đường Yên thì vào buổi tối, thủ đoạn tra tấn Chu Nhã càng đa dạng, mức độ cũng độc ác hơn rất nhiều.

Đường Yên nhú mày, Chu Nhã này lại muốn giờ trò gì đây? Chẳng lẽ cô ta nghĩ rằng cô sẽ động tâm với phụ nữ sao? Nhìn qua thì đáng vẻ cô ta cũng gọn gàng, sạch sẽ hơn nữa lại rất đáng thương, đối với đàn ông thì bộ dạng này đúng là có lực sát thương không nhỏ nhưng đáng tiếc, cô là người phụ nữ. Chu Nhã bày ra đáng vẻ này cho cô xem không những không chiếm được lòng thương hại của cô mà trái lại càng khiến cho cô cảm thấy ghê tởm.

“Dựa vào cái gì?” Đường Yên quay đầu đi, lạnh lẽo Chu Nhã. Về mặt Đường Yên lạnh nhạt đến mức làm cho người ta cảm thấy cô là người không màng đến tính người, vốn tưởng rằng trải qua lần dạy dỗ này thì Chu Nhã sẽ học được cách thu liễm một chút. Không nghĩ tới cô ta lại ngày một nghiêm trọng, chỉ với chút bản lĩnh này mà dám vọng tưởng trèo lên cao, thật đúng là ngu xuẩn!

“Tích Hoa, cô dẫn tôi đến căn cứ Bạch Hồ tìm Tích Hoa đi, lúc đó cô muốn gì tôi cũng cho cô hết.” Chu Nhã nắm chặt lấy quần áo trên người Đường Yên, lúc cô ta nói thì trong ánh mắt hiện lên sự ngoan độc. Nếu không phải do thằng nhóc Hầu Húc Kiều kia thì làm sao cô ta có thể lưu lạc tới thôn Cao Điền chìm không để trứng này được. Nếu cứ dựa vào thằng ngu không chịu được như Lý Kế Lượng thì đừng nói đến quần áo xinh đẹp hay trang sức mà ngay một chút đồ ăn đều ngon miệng cũng không có...

“Ha ha...” Đường Yên không nhịn được cười hai tiếng, cô quay đầu, lạnh lùng, trào phúng đánh giá Chu Nhã vài lần. Người phụ nữ này thực sự coi mình như đồ ăn sao, cho tới bây giờ mà cô ta vẫn còn chưa nhận thức rõ được hiện thực, Hầu Tích Hoa đúng là em ruột của đúng thượng tướng Hầu ở căn cứ Bạch Hồ thật nhưng còn Chu Nhã thì là gì của ông ta? “Chu Nhã, cô có biết tận thế không thiếu cái gì nhất không?”

“Cái gì?” Thấy vẻ mặt Đường Yên hiện lên sự trào phúng thì Chu Nhã hơi sững sờ. Cô ta mò mịt ngẩng đầu nhìn chằm chằm Đường Yên sau đó không tự chủ nuốt nước miếng. Đường Yên như vậy khiến trong lòng Chu Nhã dâng lên sự sợ hãi không giải thích được.

“Ồ tận thế mạng người là không đáng tiền nhất, chẳng lẽ cô vẫn chưa rõ sao, cô đã bị nhà họ Hầu bỏ qua từ lâu rồi.” Đường Yên lạnh lùng dùng mũi kiếm nâng cằm Chu Nhã lên rồi nói: “Chỉ là một người phụ nữ mà thôi, tận thế không thiếu. Điem ấy ngay cả Hầu Húc Kiều mười tuổi cũng hiểu chứ nếu không thì cô cho rằng vì sao cô lại ở đây?”

“Không có khả năng... Cô ăn nói bậy bạ, làm sao Tích Hoa có thể vứt bỏ tôi được?” Ánh mắt Chu Nhã trở nên cuồng loạn, cô ta hung tợn trừng Đường Yên sau đó nắm lấy nhánh cây khô héo bên cạnh, lao đảo đứng dậy, quật lung tung. Trong đầu cô ta vẫn còn nhớ rõ lời ngon tiếng ngọt ngày xưa của hai người, lời nói này của Đường Yên không thể nghi ngờ đã hoàn toàn chặt đứt một chút lưu luyến cuối cùng trong đáy lòng của cô ta làm cho Chu Nhã từ trước tới nay đã quen cao ngạo xa xỉ làm sao có thể chịu đựng được?

Đường Yên bình tĩnh né tránh sự tấn công lộn xộn của Chu Nhã.

Cô dùng vỏ kiếm đánh vào vai trái của Chu Nhã sau đó đuổi chân phải ra đập Chu Nhã văng ra ngoài. Đường Yên cảm kiếm sắc đặt ở trên cổ Chu Nhã, ánh mắt lạnh nhạt nhìn chằm chằm Chu Nhã, sáng giọng nói: “Điền đủ chưa?”

“Dừng tay, cô muốn làm gì Chu Nhã?” Đột nhiên trong không gian truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn. Lý Kế Lượng lạnh giọng quát lớn, thương tâm tiến lên nhìn Chu Nhã chập vấp trên mặt đất sau đó ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Đường Yên: “Làm phiền cô Đường nói thử xem cô muốn làm gì Chu Nhã?”

Đường Yên cười khê, bán cánh tay che gò má, miệng lên mấy tiếng thanh thúy linh hoạt kỳ ảo tiếng cười. Hèn mọn liếc nhìn Lý Kế Lượng kia nghiêm nghị không sợ thần thái, không khỏi cảm thấy cực kì buồn cười. Cô như nghĩ cũng đúng Chu Nhã ra tay, tuy nhiên trong nháy mắt trong lúc đó, làm gì như vậy phiền toái. Nhìn Lý Kế Lượng bọn họ tư thế, cảm tình những người này đào hồ sẽ chờ cô nhập cục?

Lý Kế Lượng cười như không cười dùng sức ôm chặt Chu Nhã vào trong ngực sau đó kín đáo rút một con dao nhỏ sắc bén từ bắp đùi ra đâm vào ngực trái cô ta. Nhất thời máu tươi nhuộm đỏ hơn nửa thân trên của Chu Nhã.

“Chu Nhã, Chu Nhã, em làm sao vậy? Em nói câu gì đi...” Lý Kế Lượng dùng sức lay Chu Nhã còn một tay thì nắm chặt con dao sau đó khởi động dị năng làm cho con dao đó tan chảy thành kim loại lỏng. Sau khi làm xong tất cả những điều này thì đáy mắt hân lóe lên sự ngoan độc nhưng trên mặt lại tỏ ra bi thương giận dữ, ngẩng đầu nhìn Đường Yên.

Đường Yên vừa quay đầu lại thì thấy Chu Nhã chỉ còn một hơi thở mỏng manh, cả người đầm máu, khoe miệng cũng tràn ra vết máu. Thấy thế Đường Yên lạnh lẽo liếc nhìn Lý Kế Lượng, sát khí trong đáy mắt nổi lên cuộn cuộn. Thủ đoạn của Lý Kế Lượng này thật là ác độc, dù gì thì Chu Nhã cũng đã theo hân một khoảng thời gian vậy mà hân lại có thể không nể tình đẩy Chu Nhã đi làm quân cờ. Khi nhìn thấy ánh mắt tàn nhẫn của Lý Kế Lượng thì Đường Yên lập tức hiểu được e là Lý Kế Lượng đã để mắt đến xe vật tư của bọn họ nhưng không dám ra tay trực diện nên chỉ có thể âm thầm làm một số thủ đoạn hạ lưu ở sau lưng.

Lý Kế Lượng đã âm mưu chuyện này hơn nửa lại hành động giống trống khua chiêng nên hiển nhiên là đã kinh động đến mọi người thôn trong Cao Điền. Có mấy người thấy Lý Kế Lượng bao vây Đường Yên thì nhanh trí vội vàng chạy đến nhà Lý Hồng Quân báo cho đám người Miêu Trạch biết.

“Sắp chết rồi sao?” Đường Yên không chút để ý liếc nhìn Chu Nhã, giọng nói lạnh nhạt bình thản chứ không hoảng sợ như trong tưởng tượng của Lý Kế Lượng. Nếu là trước tận thế thì nói không chừng Đường Yên sẽ để ý đến kỹ thuật diễn vụng về này của Lý Kế Lượng nhưng đừng quên bây giờ bọn họ đang ở tận thế, đừng nói người giết không phải Đường Yên, cho dù là cô ra tay thì tính sao? Cá lớn nuốt cá bé mà thôi! Ai quản được?

“Cô... Lời này của cô có ý gì?” Lý Kế Lượng lấp bắp, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Đường Yên. Trong mắt hắn hiện lên kinh hoàng sau đó quay đầu liếc nhìn mấy dị năng giả ở bên cạnh mình, tại sao lại không giống với tưởng tượng của hắn? Chiều hôm qua hắn cố tình tiết lộ chuyện của mấy người Đường Yên cho Chu Nhã biết, buổi tối lại cố ý ép buộc cô ta cũng là vì buổi diễn ngày hôm nay nhưng hắn không nghĩ tới từ đầu mọi chuyện đã không theo kịch bản của hắn.

“Chị Yên, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Miêu Trạch vội vã chạy tới sau đó nhủ mày không vui nhìn đám người Lý Kế Lượng.

“Không có việc gì, chẳng qua chỉ là vài con tôm tép nhãi nhép mà thôi! Không đáng để ý đến.” Cô vốn định ở lại thôn Cao Điền thêm một ngày nữa nhưng bây giờ xem ra không cần thiết phải lãng phí thời gian ở đây nữa. Không phải cô không muốn giết Lý Kế Lượng nhưng mặc dù Lý Kế Lượng hao sắc tham lam nhưng vẫn còn có chút tác dụng với thôn Cao Điền. Ở tận thế, người bình thường giống như miếng thịt trên thớt, giữ lại đám người Lý Kế Lượng thì bọn hắn còn có thể giúp ích được gì đó cho thôn Cao Điền.

Đường Yên vừa dứt lời thì lập tức xoay người đi về thôn.

“Đứng lại!” Gặp Đường Yên xoay người rời đi, thấy Đường Yên không để ý đến bọn họ, Lý Kế Lượng nhất thời thẹn quá thành giận, phóng một quả cầu nước ở sau lưng Đường Yên.

Bước đi của Đường Yên vẫn thong dong, cô vung kiếm lên hóa giải chiêu đánh lén của Lý Kế Lượng. Sau đó ngưng tụ tám tia sét ở trong lòng bàn tay rồi đánh thẳng về phía Lý Kế Lượng, lôi điện lộ ra uy thế sắc bén. Khuôn mặt của Đường Yên lạnh lùng nhìn Lý Kế Lượng đang gãy chết, cô dùng chân đạp một cái trong khoảnh khắc Lý Kế Lượng sắp cháy thành than. Đường Yên không chế dị năng rất tốt nên chỉ khiến cho đám người Lý Kế Lượng choáng váng chứ không nguy hiểm đến tính mạng.

Đường Yên ngồi xuống bên cạnh, trong lòng bàn tay cuộn cuộn dị năng, cô nói sát vào tai Lý Kế Lượng: “Ầm vang “Chỉ trong nháy mắt, mặt đất cách chỗ Lý Kế Lượng chưa tới một ngón tay đã sụp xuống, tạo thành một cái hố to sáu sáu bảy mét, đáy hố còn đang bốc khói.

“Mày không trêu chọc nổi tao đâu! Hiểu không?” Ánh mắt của Đường Yên lạnh như băng, giống như một con dao sắc lướt qua người Lý Kế Lượng. Giọng nói thì lạnh lùng đầy sát khí làm cho đám người Lý Kế Lượng không nhìn được phát run, cũng không có thời gian để ý đến mình còn choáng váng do lôi điện nữa mà chật vật bò dậy, liều mạng gặt đầu sau đó vất giò chạy vào trong thôn.

Trên mặt đất chỉ còn lại Lý Kế Lượng toàn thân cháy đen, lộ ra hai cái mông trắng nõn như cánh hoa, vụn vụn đón hoàng hôn...

Phía sau là một chuỗi các tiếng cười dài của người dân, Đường Yên quay đầu sang chỗ khác nhìn Chu Nhã chết không nhắm mắt trên cỏ. Về mặt cô rất bình tĩnh, nếu không phải do dã tâm của Chu Nhã quá lớn thì nhà họ Hầu cũng không đến nỗi không chứa được một người phụ nữ... Tuy nhiên Hầu Húc Kiều lại không tiếc điều động tài lực dưới danh người thừa kế của nhà họ Hầu để trừng trị Chu Nhã chứng tỏ tâm tư của nó rất quả quyết tàn nhẫn, không chút nể tình. Đợi sau này thức tỉnh dị năng thì chắc chắn sẽ là một nhân vật phong vân*... (người làm mưa làm gió ấy)

“Cần gì...” Đường Yên than nhẹ nhìn Chu Nhã, khi nhìn thấy khuôn mặt xám như tro tàn của Chu Nhã thì đột nhiên cảm thấy cực kỳ vô vị.

Ở tận thế, ngoại trừ dựa vào chính mình thì còn muốn dựa vào ai nữa? Chu Nhã quá mức tự tin, bởi vì cô có thể nắm giữ đàn ông ở trong tay nhưng cô ta lại không biết cuối cùng người bị vứt bỏ vẫn sẽ là chính cô ta, Chu Nhã là người thông minh nhưng ngay cả điểm ấy cũng không hiểu rõ...

“Chị Yên, chị muốn cứu cô ta hay không?” Miêu Trạch lạnh nhạt liếc nhìn Chu Nhã đang nằm trên đất, vết thương này của cô ta vẫn chưa đến mức phải chết tuy nhiên nếu cứ để như vậy thì sớm hay muộn cũng sẽ đổ máu quá nhiều mà tử vong.

“Muốn sống không?” Đường Yên bình thản nhìn Chu Nhã, Chu Nhã có thể đi theo bên cạnh Hầu Tích Hoa nhiều năm như vậy thì không thể không có chút bản lĩnh nào được. Tuy nhiên đáng tiếc là cô ta không hiểu được bây giờ đã là tận thế nên mới đi vào ngõ cụt...

Chu Nhã nhắm mắt lại, một lúc sau mới mở ra, giọng nói khàn khàn: “Sống”

Đường Yên lấy thuốc cầm máu ra nhét vào miệng Chu Nhã, niết bàn sống lại, cô rất chờ mong sau này Chu Nhã sẽ thay đổi như thế nào: “Ở tận thế, chỉ có thực lực mới là giấy thông hành tốt nhất, nếu muốn không bị người ta giẫm đạp vậy thì hãy trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn bất cứ kẻ nào.”

Đường Yên cũng không biết nhưng lời cô nói hôm nay đã tạo nên một ma nữ máu lạnh thích giết chóc trong tương lai... Chu Nhã, chỉ cần một cái tên đã khiến người ta vừa nghe đã bỏ chạy. Rõ ràng người phụ nữ này không thức tỉnh dị năng nhưng thủ đoạn còn bạo ngược hơn cả dị năng giả. Không ai có thể biết trước chuyện ngày sau được, nếu biết lời nói vô tâm của mình lúc này sẽ khiến cho Chu Nhã trở nên cực đoan thích giết chóc thì không biết Đường Yên sẽ có suy nghĩ như thế nào.

Đường Yên bảo Miêu Trạch ôm Chu Nhã lên sau đó quay trở về nhà Lý Hồng Quân.

Khi Hạ Đình thấy Miêu Trạch ôm Chu Nhã vào nhà thì mọi người đều hai mặt nhìn nhau. Đường Yên không giải thích thêm mà chỉ bảo dị năng giả hệ

thủy bên Hạ Đình làm giảm bớt đau đớn cho Chu Nhã. Mặc dù dị năng hệ thủy không thể bằng dị năng chữa khỏi của Lưu Thấm Nhã nhưng ở mức độ làm giảm bớt đau đớn thì vẫn có thể làm được.

“Đường Yên, tại sao cô lại mang Chu Nhã về đây? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Hạ Đình đưa giấy đã sắp xếp xong cho Đường Yên, thổ sản vùng núi đều được xếp chồng chất ở trong góc vườn, Đường Yên chỉ cần bỏ hết vào trong không gian là được.

“Không có gì, chỉ là vài con tôm tép nhãi nhép mà thôi. Không có xảy ra chuyện gì cả!” Đường Yên cầm lấy tờ giấy xem một lúc sau đó vung tay bỏ tất cả thổ sản đang xếp chồng chất trong sân vào không gian ngay trước mặt một nhà Lý Hồng Quân sau đó xoay người đi vào trong nhà, đồ đạc trong này cũng không ít, cô cần phải sắp xếp thật tốt rồi mới bỏ vào để tránh biến không gian thành một đồng lộn xộn

“Mọi chuyện đều đã chuẩn bị xong hết rồi, chỉ bằng chúng ta xuất phát ngay trong đêm nay, nhanh chóng trở về căn cứ Thanh Long.” Hạ Đình chần chờ mở miệng, cô lo lắng về Hình Liệt Phong nên muốn nhanh chóng trở về căn cứ nói chuyện Hình Liệt Phong lòng muông dạ thú cho ba cô nghe đồng thời nhắc ba phải nhanh chóng chuẩn bị. Lúc cô rời đi thì máy truyền tin mà ba cô cho đã bị Hình Liệt Phong phá hỏng ở bên tàu câu Thanh Ninh nên hiện giờ cô hoàn toàn không thể liên lạc được với bên căn cứ, nếu không thì cô cũng sẽ không lo lắng như vậy!

Hiểu được nôn nóng của Hạ Đình nên Đường Yên gật đầu: “Bảo bọn họ chuẩn bị đi, một giờ sau xuất phát!”

“Được, tôi bảo mấy người Hạ Nhất đi chuẩn bị.” Thấy Đường Yên gật đầu, Hạ Đình lập tức đứng dậy bảo mấy người Hạ Nhất bắt đầu thu dọn hành trang, chuẩn bị xuất phát.

“Chị Yên, sao vậy?” Miêu Trạch nghi ngờ nhìn đám người Hạ Nhất bắt đầu thu dọn hành trang, không đã nói là sẽ ở lại thêm một ngày sao? Tại sao bây giờ đã bắt đầu thu dọn đồ đạc rồi.

“Không có gì. Mọi thứ đều đã trao đổi xong hết rồi nên Hạ Đình muốn xuất phát trong đêm nay.” Đường Yên giải thích. Kỳ thực cô cũng có chút bận tâm về bên kia, nếu Hình Liệt Phong dám ra tay với cô và Hạ Đình thì nhất định là đã chuẩn bị đầy đủ tất cả. Máy truyền tin bên Hạ Đình đã bị hỏng nên cô hoàn toàn không liên lạc được với ông ở căn cứ nên rất khó trách khỏi những chuyện ngoài ý muốn, vì vậy vẫn nên nhanh chóng trở về căn cứ thì tốt hơn.

Mặc dù có chút nghi hoặc nhưng Miêu Trạch rất sáng suốt không hỏi nhiều mà bắt đầu xoay người cùng Mạnh Lộ thu dọn hành lý, nói là thu dọn hành lý nhưng chẳng qua chỉ là lắp ráp chà lau súng ống và vũ khí một lần nữa mà thôi! Kỳ thực mấy thứ khác đều được Đường Yên bỏ vào không gian rồi nên cũng không cần phải hao phí tâm tư gì cả.

Đường Yên vốn định để đưa bé mà cô đang mang theo từ thành phố Thanh Hải ở lại thôn Cao Điền nhưng còn chưa nói ra miệng thì đứa bé luôn không lên tiếng đó đã nhào thẳng vào trong lòng Đường Yên, hai cánh tay nhỏ ôm chặt lấy cổ Đường Yên, nói thế nào cũng không chịu buông tay. Đường Yên rất bất đắc dĩ nên chỉ có thể ôm nó ngồi vào ghế sau xe, lúc này Đường Yên nghi hoặc nhìn nó vài lần. Cô vẫn luôn cảm thấy có cái gì không đúng lắm, hình như cô chưa mở miệng nhưng có vẻ như đứa bé này đã biết cô muốn làm cái gì thì phải? Nhìn thấy ánh mắt đánh giá Đường Yên, bàn tay đứa bé đó hơi siết chặt lại.

Có lẽ đứa bé này đã sớm thức tỉnh dị năng nhưng mà lại không biết nên vận dụng như thế nào mà thôi? Có thể là tinh thần lực của nó có thể hiểu được tình cảm của người khác... Khó trách...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Chương 64

“Bác Lưu, Thấm Nhã như thế nào rồi?” Trong giọng nói luôn ôn hòa của Hình Liệt Phong mang theo sự lo lắng nôn nóng. Tuyệt đối không thể để Việt Kỳ phá hỏng kế hoạch NữBAT được, kế hoạch mà nhà họ Hình đã sắp đặt nhiều năm rồi cuộc cũng được đưa ra ánh sáng nên dù thế nào cũng không thể để nhà họ Việt phá ngang trong lúc mấu chốt này được, ánh mắt Hình Liệt Phong buồn bực, khó nén được sát khí quay cuồng trong mắt.

... Đường Yên, nếu không là do người phụ nữ này thì chuyến đi đến Thanh Hải sẽ không bị trở ngại như vậy, Lưu Thấm Nhã cũng sẽ không xảy ra chuyện, không nói đến chuyện ở công ty điện tử Lưu Thấm Nhã đã cứu hấn, chỉ cần dị năng chữa khỏi hiểm thấy thì cũng đã đủ để nhà họ Hình không cho phép Lưu Thấm Nhã xảy ra chuyện vào lúc này.

Có dị năng giả chữa khỏi thì ngày sau việc chiêu mộ dị năng giả sẽ dễ dàng giống như hổ thêm cánh. Cho dù là dị năng giả thì cũng sợ hãi, càng mạnh càng sợ hãi từ vong. Mấy ngày nay Bác Lưu luôn luôn dùng dị năng để bồi bổ cho Lưu Thấm Nhã đồng thời giảm bớt sự tàn bạo của dị năng lôi điện đang phá hỏng kinh mạch.

Ông già họ Lưu cau mày, nghi hoặc cảm nhận trong nguồn năng lượng trong cơ thể Lưu Thấm Nhã: “Không có việc gì, nghỉ ngơi thêm ba bốn ngày nữa là có thể hồi phục.” Ông ta cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Lần này Thấm Nhã gặp họa nhưng được phúc, dị năng lôi điện trong cơ thể cô ấy đã phá vỡ lá chắn cấp năm, chúc mừng Thấm Nhã thành công thăng cấp trở thành dị năng giả cấp năm song hệ.”

“Thật sao?” Hình Liệt Phong vui vẻ nói sau đó cẩn thận đỡ Lưu Thấm Nhã dậy, ngay cả xóc nảy trên đường đi cũng không thêm để ý nữa mà chỉ đắm

chìm bên trong tin tức tốt mà ông già họ Lưu đã nói cho bọn họ biết.

Ông già họ Lưu nghiêm túc gật đầu, ánh mắt khi nhìn Lưu Thẩm Nhã đột nhiên trở nên hiền lành hơn.

So với sự yên ả bên Hình Liệt Phong thì bên Đường Yên lại gặp phải trở ngại không nhỏ. Sau khi rời khỏi thôn Cao Điền thì chiếc xe chậm rãi chạy về căn cứ Thanh Long. Thực lực của Mạnh Lộ lại ngày một tăng lên nên cũng chạm đến cánh cửa cấp năm, có vẻ như chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể đột phá. So với bên Hạ Đình thì đoàn người Đường Yên rất mạnh, ngoại trừ Chu Nhã mới tham gia vào có vẻ không phù hợp thì ngay cả Mạnh Lộ và Giang Ly đều đang ở cấp bốn cao nhất còn đứa bé trai từ đầu đến cuối đều không có mở miệng cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài!

Phát hiện này làm cho vẻ mặt Hạ Đình có chút phức tạp.

Miêu Trạch lái xe còn Đường Yên thì ngồi ở vị trí kế bên tài xế. Giang Ly và Mạnh Lộ ngồi ở trên mui xe, Đường Yên nói như vậy có thể giúp đỡ bọn họ tăng thực lực, dọc đường đi, lúc đụng phải tang thi và thú biến dị thì đều do hai người bọn họ ra tay. Đường Yên cẩn thận quan sát Giang Ly, cô phát hiện mặc dù Giang Ly có tâm tư đối với Hạ Đình nhưng vẫn biết điểm mấu chốt, điều này làm cho Đường Yên rất yên tâm. Cô giúp đỡ Giang Ly tăng thực lực nhưng không phải là để đối địch với mình.

Giang Ly và Mạnh Lộ đều là dị năng giả hệ thổ, trong khoảng thời gian ở chung này hai người ra tay hết sức ăy, Giang Ly lưu loát tạo ra gia đất để giải quyết tang thi còn Mạnh Lộ thì đi theo phía sau thu thập tinh hạch, động tác cực kì thành thạo giống như đã làm vô số lần. Nhìn động tác bạo lực của Mạnh Lộ khi mở so tang thi và thú biến dị để lấy tinh hạch, huyết hạch thì vẻ mặt Đường Yên có chút cứng ngắc. Phong cách của hai người này quá máu me bạo lực, thoát nhìn cực kì tàn bạo, hoàn toàn đối lập với Buster khi thu thập tinh hạch, điều này càng khiến cho động tác của hai người thêm thô lỗ.

Càng gần căn cứ Thanh Long thì Đường Yên càng nhớ Buster, ông và Bác Dương, La Hồng Bản. Nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 đã bị Hình Liệt Phong đoạt mất, không biết ông có tức giận hay không?

Chiếc xe dừng lại trước một nhà máy lọc dầu khiến mắt Hạ Đình lóe sáng, nhà máy lọc dầu này rất lớn, cửa kho hàng lại bị khóa kín, thoát nhìn không giống đã bị người ta xâm nhập. Hạ Đình lập tức vung tay lên dùng dị năng phá khóa ở cửa kho hàng

“Thu súng lại, Hạ Nhất, mấy anh ở lại coi chừng xe.” Vì sợ chuyện lau súng cướp cò nên Hạ Đình bảo mấy người Hạ Nhất ở lại còn cô thì dẫn theo một nhóm nhỏ dị năng giả đi vào kho hàng, Đường Yên liếc nhìn xung quanh, tay nắm chặt kiếm, giải quyết ba tên tang thi quản lí (trước làm quản lí kho hàng á) sau đó đoàn người nhanh chóng bước vào kho hàng.

Xe chạy xăng trong kho hàng không nhiều lắm, Đường Yên liếc mắt ra hiệu với Miêu Trạch, bảo Miêu Trạch đuổi theo mấy người Hạ Đình còn cô thì dẫn Mạnh Lộ đi về phía bên ngược lại, Đường Yên đi qua chỗ nào thì hàng hóa chỗ đó đều biến mất, ngay cả lọ mỡ lợn lọ cũng không buông. Mạnh Lộ đi theo phía sau Đường Yên, khi nhìn thấy cô càn quét như vậy thì trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi.

Hạ Đình lấy hết xăng sau đó phân loại rồi cất kỹ theo cách chia 4-6 mà Đường Yên đã nói lúc trước. Tuy rằng cô không cam lòng nhưng chỉ có thể đồng ý, ai bảo phía bên cô không có dị năng giả không gian nên chỉ có thể đồ mắt nhìn Đường Yên mà thôi. Trong lòng Hạ Đình không khỏi tò mò không gian của Đường Yên lớn đến cỡ nào, trong suốt đường đi cô thấy Đường Yên vơ vét cũng không ít thứ.

Dưới sự cổ chấp của Hạ Đình thì mấy người Hạ Nhất đành phải lái một chiếc xe bồn. Ở tận thế thì xăng đúng là vật tư không thể thiếu được nên tất nhiên Hạ Đình cho cái nơi đầy xăng dầu này, nếu không phải trong lúc Đường Yên đang vơ vét, mấy người Hạ Nhất đi qua thì cô hận không thể mang theo kho hàng này cùng đi áy chứ.

Sau khi thu thập xong thì mọi người lên xe đi tiếp, trên mặt ai nấy đều mừng rỡ như điên, ở tận thế có thể gặp được vận may như thế này thật sự là không nhiều lắm.

“Cẩn thận một chút, phía trước có chuyện...” Đường Yên mở hai mắt ra, trong mắt xẹt qua một chút khác thường, cô lên tiếng nhắc nhở mọi người.

Về mặt Miêu Trạch căng thẳng: “Ồ đâu?”

Hạ Đình ngồi phía sau xe cảnh giác hạ cửa kính xe xuống, mắt nhìn chăm chăm con đường phía trước.

Khi chiếc xe chạy chậm chậm về phía trước được khoảng một trăm mét thì sắc mặt Đường Yên trở nên nặng nề, vẻ mặt cực kì tối tăm: “Con đường phía trước đã bị chặn lại, có mấy chiếc xe nằm ngang trên mặt đường hơn nữa có mùi máu tươi và tiếng gào thét của đàn tang thi... Đàn tang thi bị ai dẫn dụ tới đây?”

Đường Yên vừa nói xong thì vẻ mặt của mọi người trong xe đều trở nên nghiêm túc, trong mắt cuộn cuộn sát khí. Giang Ly và Mạnh Lộ trên mui xe nhảy xuống đầu tiên sau đó Miêu Trạch mới phanh xe lại, lúc này Hạ Đình bảo mọi người xuống xe: “Xuống xe mở đường, có người cố dựng chướng ngại vật.”

Về mặt Chu Nhã tối sầm, trên tay nắm chặt dùi cảnh sát. Khuôn mặt vốn luôn trang điểm rất đậm của cô ta nay đã trở về khuôn mặt mộc vốn có nhưng cũng không kém phần xinh đẹp, đôi mắt âm u làm cho người ta có cảm giác chết chóc bị đè nén ở trong đó, thứ này vốn không nên xuất hiện ở những người trẻ như cô ta, mọi người đang định tới gần Chu Nhã nhưng tinh thần lực lại bị xao động sau đó vội vàng lui về phía sau đồng thời lo lắng mình sẽ bị Chu Nhã dễ dàng bắt gặp.

Sau khi cứu Chu Nhã thì Đường Yên không nói nhiều khác nhưng cũng ngầm đồng ý để Chu Nhã đi theo sau đó lấy một quyển sách về các huyết đạo trên thân thể con người đưa cho Chu Nhã xem. Khi thấy mọi người xuống xe thì Chu Nhã cũng cầm dùi cảnh sát đi theo ở phía sau, hai tay cô ta có chút run rẩy, tuy nhiên sự hoảng hốt trong ánh mắt lúc nhìn Đường Yên đã giảm đi rất nhiều.

Lúc xuống xe, nhờ ánh sáng của ngôi sao mai nên mọi người vẫn có thể thấy đường xá ở trước mặt. Tang thi ở đó không ít, khoảng chừng một trăm, trên mặt đường có ba chiếc xe nằm ngang. Đàn tang thi vây kín quanh những chiếc xe đó, trong không khí tràn ngập mùi rỉ sắt...

“Bên cạnh tôi không có đồ vô dụng, nếu muốn đi theo tôi vậy thì cô phải chứng minh mình có đủ tư cách để ở lại không.” Đường Yên nắm chặt kiếm, mũi kiếm gõ nhẹ nhẹ trên mặt đất, truyền ra đến tiếng “cộp... cộp” rất nhỏ nhưng đủ để đàn tang thi phía trước nghe được. Bọn chúng lập tức há cái miệng đầy máu ra, bước chân loạng choạng đi tới chỗ Đường Yên.

Chu Nhã nuốt nước miếng, nhìn đàn tang thi dữ tợn xấu xí phía trước, vì mất máu quá nhiều nên sắc mặt vốn đã tái nhợt của cô ta lại càng trắng hơn. Hạ Đình hơi dừng lại, có chút chần chờ nhìn Đường Yên, tuy rằng tang thi này không có tang thi biến dị nhưng số lượng lại không ít mà Chu Nhã lại chỉ là một người bình thường, làm như vậy thật sự không có việc gì chứ?

Đường Yên hơi lắc đầu, ý bảo Hạ Đình không cần nhúng tay vào. Nếu như không hiểu về cái chết thì cũng đừng nghĩ đến chuyện sống sót ở tận thế nên cô mới nhắc nhở những người khác không được nhúng tay vào. Hành động của tang thi bình thường rất chậm, không đủ để gây nên sợ hãi gì nhưng Hạ Nhất lại không nhìn được lên tiếng: “Chu Nhã chỉ là người thường, làm như vậy có phải quá mức...” Sau khi Đường Yên nghe được hai chữ ‘Người thường’ thì lập tức quay sang, ánh mắt rét lạnh đảo qua người Hạ Nhất, lạnh lùng nói: “Tang thi và thú biến dị sẽ không bởi vì cô ta là người thường mà bỏ qua cho anh, nếu muốn sống thì phải ra tay. Không thì... Mẹ nó cút ngay cho tôi!”

Mọi người thấy Đường Yên phát hỏa nên trong lúc nhất thời ai cũng im lặng, không dám lên tiếng nữa.

Chu Nhã cắn răng, nắm chặt dùi cảnh sát một lần nữa xông tới trước. Đối với tang thi đang nhào tới, Chu Nhã oán hận vùng dùi cảnh sát, hung hăng đập xuống đầu nó làm cho máu tươi văng ra, nhuộm đỏ cả thân thể nhỏ bé của cô ta. Máu tươi, mùi tanh tươi... tất cả đều có thể làm cho người ta phát điên. Khi nhìn Chu Nhã đập loạn xạ giống như nổi điên thì mọi người không đành lòng nên quay sang chỗ khác.

Đứa bé trai luôn theo sát phía sau Đường Yên cầm chặt cây súng mà nó nhặt được ở trong xe, cánh tay nhỏ gầy run run nhắm thẳng vào tang thi: “Bang bang...”

Nghe được súng tiếng vang lên một cách đột ngột nên mọi người đều kinh ngạc xoay người lại. Sau khi thấy rõ người nỏ súng thì bọn họ lại càng kinh ngạc hơn, chỉ có Đường Yên là vẫn không có biểu cảm gì, lạnh nhạt nói: “Tập trung bắn vào giữa trán của tang thi, đạn ở tận thế không nhiều lắm, không thể lãng phí một viên nào cả.” Giọng nói lạnh như băng của cô làm cho lòng người cũng lạnh theo nhưng đứa bé đó lại nhếch miệng nở nụ cười rồi nghiêm túc gật đầu.

Sau đó nó khó khăn giờ súng lên tập trung vào giữa trán tang thi: “Bang bang...” Lần này mỗi một phát súng đều vô cùng chính xác, trăm phát trăm trúng làm cho Hạ Đình chấn động. Cho dù là cô thì lần đầu tiên dùng súng cũng không thể đạt đến mức độ chính xác này được.

“Không tệ!” Đường Yên đưa tay xoa nhẹ mái tóc ngắn của nó: “Nếu muốn sống thì phải có ý nghĩ muốn chết, ở tận thế, không ai chịu trách nhiệm cho tính mạng của người khác cả.”

“Cám ơn! Em muốn giết sạch những con quái vật này để báo thù cho ba mẹ và các anh.” Giọng nói non nớt kiên định vang lên dưới ở bầu trời đêm hiu quạnh an tĩnh nhưng lại mang theo sự kiên quyết từ trước đến nay chưa từng có làm cho lòng của mọi người run lên, ánh mắt phức tạp nhìn đứa bé.

“Vậy thì phải nỗ lực để trở nên mạnh mẽ!” Đường Yên rút kiếm ra, bóng dáng lóe lên sau đó nhanh chóng vọt vào đàn tang thi cứu Chu Nhã ra, cô nhìn mấy vết thương do tang thi gây ra trên người Chu Nhã rồi lấy ra huyết thanh thể hệ hai tiềm tính mạch cho cô ta: “Cảm giác chết qua một lần như thế nào? Hoan nghênh trở về từ địa ngục!”

“Chưa từng nghĩ tới hương vị máu lại ngon như vậy.” Chu Nhã cúi đầu liếm cánh tay dính vết máu, khuôn mặt đẹp đẽ của cô ta quý dị giống như la sát làm cho người ta không nhìn được mà sinh ra e ngại, về mặt đó vào ban đêm lại càng làm cho người ta sợ hãi.

Đường Yên tức giận tát cho Chu Nhã một cái, nói: “Thế nào, muốn biến thành tang thi sao?”

“Làm sao có thể. Cô đã tiêm cho tôi cái gì vậy?” Chu Nhã lắc đầu, rất vất vả cô ta mới sống lại sau khi kề cận cái chết nên cô ta không muốn chết nhanh như vậy.

“Huyết thanh thể hệ hai của trung tâm nghiên cứu nghiên cứu sinh hóa, nó có thể trung hòa vi khuẩn tang thi như cô là người thường nên thể chất tương đối kém, chắc có lẽ phải hôn mê vài ngày.” Đường Yên lên tiếng giải thích sau đó cúi xuống nhìn Chu Nhã rồi nói tiếp: “Nếu không chịu đựng được thì tôi sẽ tự tay tiễn cô ra đi.”

Bệnh độc tang thi có thể kích thích phát triển tiềm năng thân thể ở một mức độ nhất định nhưng là rỗng hay là giun thì đều phải tùy vào chính bản thân của Chu Nhã.

“Tôi hiểu, tuy nhiên trước khi chết tôi còn phải kéo thêm vài cái đệm lưng nữa.” Chu Nhã liếm khoé miệng, nắm dùi cảnh sát vọt tới tang thi đang đứng gần cô ta nhất. Mọi người đều im lặng nghe cuộc nói chuyện của hai người sau đó lại bị vẻ mặt khát máu của Chu Nhã dọa sợ tới mức không nhẹ, cô ta thay đổi quá nhanh rồi... Cái gì mà chết cũng phải kéo theo vài cái đệm lưng chứ, sau khi nhìn động tác tàn bạo của Chu Nhã thì tất cả mọi người đều có chút không chịu nổi, hoàn toàn là khủng long bạo chúa bùng nổ mà...

Hạ Đình nhìn về phía Đường Yên, cô rất thật muốn mở miệng hỏi rõ ràng là Đường Yên có huyết thanh thể hệ hai sẵn trong tay như tại sao lại không tiêm cho Chu Nhã ngay từ đầu mà phải chờ đến khi Chu Nhã bị tang thi làm bị thương tổn mới lấy ra.. Kết quả Đường Yên muốn là cái gì? Hạ Đình nhìn Chu Nhã đang đắm chìm trong cuộc chém giết, tâm tình cực kì khó hiểu, tại sao cô cứ cảm thấy vẻ mặt hưởng thụ của Chu Nhã lại biến thái như vậy chứ...

Cuối cùng Đường Yên cũng ra tay, rất nhanh đàn tang thi gần trăm con đã bị thanh lí sạch sẽ.

Hạ Đình xoay đầu sang chỗ khác, mở miệng nói với Trịnh Nhiên: “Trịnh Nhiên, dọn dẹp phần cuối đi, tôi đến phía trước xem thử.”

Những người khác thì vẫn còn đắm chìm trong cảm giác sợ hãi khi nhìn thấy cảnh tượng Chu Nhã hành hạ những con tang thi đến chết, cảm giác đó cực kì sợ hãi, cả người Chu Nhã đầy vết máu, vẻ mặt thỏa mãn bước từng bước tới chỗ bọn làm cho mọi người cảm thấy giống như đang bị một con rắn độc dễ mặt đến. Chu Nhã hơi híp mắt mắt lộ ra cảm giác khát máu giống như cô ta vẫn còn đang ở trong trận chém giết kia. Cô ta đã vận dụng được những thứ mà cô ta đã học được trong quyển sách của Đường Yên, mặc dù cô ta đã nhiễm bệnh độc tang thi trở thành bán tang thi nhưng vị trí huyết đạo trên cơ thể vẫn không có thay đổi thì nhiều. Bước chân của Chu Nhã có chút loạn choạng, lảo đảo cầm dùi cảnh sát đi tới chỗ mấy người Đường Yên.

Đường Yên liếc nhìn Chu Nhã sau đó cảm thán về sự thay đổi của người phụ nữ này. Ai có thể tin được một người phụ nữ mới không lâu còn phải sống dựa vào người đàn ông mà bây giờ lại lộ ra khuôn mặt tươi cười khát máu dữ tợn như vậy được. Có lẽ ngay từ đầu trong người Chu Nhã đã ẩn chứa sự tàn nhẫn đó rồi. Khi Đường Yên nhìn thấy sắc mặt Chu Nhã đỏ bừng thì cô hiểu được Chu Nhã đã bị lây bệnh, giờ phút này huyết thanh thể hệ hai đang phân cao thấp với bệnh độc ở trong cơ thể cô ta, có thể sống sót hay không thì phải dựa vào chính cô ta rồi.

“Hộc...hộc “ Chu Nhã còn chưa đi đến nơi thì đã ngã xuống.

“Ồm cô ta lên xe, nhớ dùng dây thừng trói chặt lại. Trong những ngày này phải cẩn thận trông chừng cô ta!” Huyết thanh thể hệ hai bá đạo hơn huyết thanh thể hệ rất nhiều nhưng cũng may là vì Chu Nhã đã sống ở tận thể hơn nửa năm nên trong cơ thể đã có một chút kháng thể. Nếu ở lúc tận thể vừa mới bắt đầu thì cơ thể dù là huyết thanh liên thể hệ ba cũng không cứu được. Tác dụng lớn nhất của huyết thanh chính là làm tăng lượng kháng thể trong cơ thể con người nên cô rất tò mò không biết Chu Nhã có thể sống sót được hay không.

Hạ Đình dùng dị năng giải quyết chiếc xe đang cản ngay giữa đường đi.

“Không thể tưởng được ở chỗ này mà vẫn có thể gặp được dị năng giả.” Đột nhiên phía trước truyền đến một giọng nói quen thuộc...

Sau khi nghe thấy giọng nói này, Đường Yên lập tức ngừng đầu nhìn qua. Lúc vừa nhìn qua thì Đường Yên không thể nhận ra được người này là Hoàng Mô, cả người anh ta khô gầy giống y như một bộ xương khô di động, cả người từ trên xuống dưới chỉ còn một bộ da dăng lên khung xương làm cô không cách nào tưởng tượng người đàn ông khỏe mạnh cách đây một tháng bây giờ lại trở nên khô gầy, vàng vọt, ánh mắt lờ mờ xuống, giọng nói khàn khàn như vậy.

Đường Yên chấn động, cô lau sạch thanh kiếm, bỏ vào vỏ rồi bước tới trước, nghi ngờ hỏi: “Hoàng Mô?”

“... Đường Yên? Không nghĩ tới còn có thể gặp gỡ người quen ở chỗ này, Lưu Thâm Nhã tha cho anh ư?” Hoàng Mô cười ôn hòa, bắt tay chào hỏi với Đường Yên. Tuy nhiên anh ta không mở miệng nhưng trong đáy mắt lại khó nén được vẻ đau xót và tức giận.

“Anh có chuyện gì vậy? Tôi nhớ là hẳn các anh phải ở căn cứ Thanh Long chứ, tại sao lại ở chỗ này?” Đường Yên kinh ngạc nói, theo tình tiết trong tác phẩm thì có vẻ cuộc đời của hai anh em Hoàng Mô cũng không tệ, như vậy thì tại sao bây giờ lại thê thảm đến thế? Đường Yên đánh giá Hoàng Mô vài lần sau đó không thấy bóng dáng Hoàng Lão Tam thì hỏi: “Hoàng Lão Tam đi đâu rồi? Tại sao lại không ở chung với anh?”

“Đi đâu sao... Ha ha ha... Đã chết rồi!” Chỉ trong phút chốc sắc mặt Hoàng Mô trở nên cực kì dữ tợn, giọng nói giống như chứa đựng oán hận từ trong xương tủy: “Anh ấy đã bị tang thi xé nát ở trước mặt tôi ... Cô nói đi, vì sao những người đó vẫn còn sống chứ?”

Cả người Đường Yên thân mình run rẩy, hận ý ngập trời của Hoàng Mô làm cho lòng người hoảng hốt. Rốt cuộc Hoàng Mô đã trải qua chuyện gì mà lại bị tra tấn thành được đến mức người không giống người, quỷ không giống quỷ thế này? Kỳ thực thì nói đến cùng việc này cũng có liên quan đến Đường Yên. Sau khi Lưu Thâm Nhã đến căn cứ Thanh Long thì cô ta đã bí mật dò xét tin tức về Đường Yên và trung tâm nghiên cứu sinh hóa. Sau khi biết được Đường Yên đã đến căn cứ thì trong lòng Lưu Thâm Nhã cực kì bất an, cô ta đã đến trung tâm nghiên cứu sinh hóa đi tìm Đường Yên và bác sĩ Đường nhưng không ngờ lại bị từ chối ngoài cửa nên Lưu Thâm Nhã mới nảy sinh oán hận nên muốn đồ hết tất cả mọi chuyện lên trên người Đường Yên trên người nhưng cô ta lại lo lắng có người để lộ ra sự thật nên mới nảy sinh ý định giết người giết khẩu, vừa đúng lúc này cô ta lại nhận được tin tức đám người Hoàng Mô vừa mới đến căn cứ nên cô ta và Hình Liệt Phong đã hạ độc thủ với Hoàng Mô.

Đoàn người của Hoàng Mô và Hoàng Lão Tam xuất phát từ căn cứ nhỏ kia có đến cả trăm người nhưng trên đường đi người thì chết, người thì bị thương, cuối cùng chỉ có không đến hai mươi người còn sống sót thì làm sao có thể so được với Hình Liệt Phong nên trong một lần ra ngoài nhiệm vụ bọn họ đã bị mấy người bên Hình Liệt Phong dụ vào đàn tang thi sau đó chết hết... Hoàng Lão Tam không có bản lĩnh gì nhưng lại rất yêu thương người em ruột là Hoàng Mô, vì vậy mới liều mạng cứu Hoàng Mô cuối cùng bị tang thi xé xác.

Vì vậy nên Hoàng Mô mới nản lòng thoái chí, anh ta mai phục bên ngoài căn cứ trong một thời gian rất dài và giết không ít những đội nhỏ ra ngoài thu thập vật tư của Hình Liệt Phong nên tình cờ biết được tin tức Hình Liệt Phong và Lưu Thâm Nhã sẽ đến Thanh Hải để nhiệm vụ, vì vậy Hoàng Mô mới quyết định bám theo nhưng lại rất khó khăn vì căn cứ che giấu tung tích của bọn họ rất kĩ, nên Hoàng Mô cũng không thể nghe ngóng thêm được tin tức nào nữa, kết quả là không thu được gì mà lại suy mất luôn mạng của mình.

“Anh muốn làm cái gì?” Đường Yên bình tĩnh nhìn Hoàng Mô, lúc này Hoàng Mô đã cách giới hạn phát đến không xa nữa, bình thường thì còn được chứ nếu thật sự chọc giận người như thế này thì hậu quả sẽ rất nguy hiểm! Tính cách Hoàng Mô rất trầm ổn bình tĩnh giống như rắn độc ẩn nấp trong bóng tối vì vậy không ai có thể biết được chắc chắn lúc nào anh ta sẽ xuất hiện cắn mình một miếng cả.

“Bảo thù, hãy cho tôi đi theo cô. Lưu Thâm Nhã hận cô đến tận xương nhưng cô vẫn có thể sống đến giờ khiến tôi rất giận mình.” Ánh mắt lạnh lùng của Hoàng Mô nhìn chằm chằm Đường Yên, trong giọng nói mang theo sự cố chấp, kiên quyết: “Tôi là dị năng giả hệ kim cấp bốn, tôi cũng không muốn gì

cả, chỉ cần cô giữ mạng Lưu Thẩm Nhã lại cho tôi thì tôi sẽ tùy ý cho cô sai bảo, thế nào?”

“Đồng ý!” Đồ ăn đã dâng lên tận miệng mà bỏ thì quá uổng, thứ đáng sợ nhất của Hoàng Mô không phải của thực lực là mà suy nghĩ của anh ta. Đường Yên cũng nhìn trộm Hoàng Mô ở điểm này, Giang Ly không tệ nhưng Đường Yên không dám hoàn toàn tin tưởng anh ta. Cô ngẩng đầu liếc nhìn mấy người phía sau Hoàng Mô. Thực lực của bọn họ cao thấp không đều, ánh mắt bí ối lão liên, vừa thấy đã biết không phải là người an phận, người như thế giữ lại sẽ chỉ thêm phiền toái mà thôi: “Vậy những người này giải quyết như thế nào?”

Ngu ý của cô chính là cô không có ý định giữ lại những người này.

“Giết!” Hoàng Mô vừa nói xong thì lập tức hai tay anh ta phủ đầy dị năng, chỉ trong mấy chiêu đã xé nát mấy người phía sau, mưa máu rơi đầy mặt đất, vừa quá quyết lại tàn nhẫn làm cho đáy lòng Hạ Đình lạnh lẽo đồng thời kiêng kị thêm vài phần. Dị năng giả bên cạnh Đường Yên càng ngày càng nhiều, chuyện này đối với căn cứ mà nói là chuyện tốt nhưng cũng là tai họa đối với nhà họ Hạ

Giường nhà mình há lại cho người khác ngủ ngáy, nhà họ Hạ Hình như hồ rình mồi, nếu như bác sĩ Đường cũng sinh ra tâm tư khác thì quyền không chế căn cứ của nhà họ Hạ tràn đầy nguy cơ... Trước kia bác sĩ Đường không tâm tư gì chẳng qua là vì bên không có dị năng giả nhưng hôm nay thì khác, bên cạnh Đường Yên có không ít dị năng giả thực lực không kém nên đâu ai có thể nói trước được điều gì. Hạ Đình trao đổi ánh mắt với Hạ Nhất bên cạnh, trong đôi mắt hai người đều là phức tạp, nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Chương 65

Trên đường về vì có sát thần Hoàng Mô gia nhập nên tốc độ nhanh hơn không ít. Con đường này lệch tuyến so với thành phố Thanh Hải nên tang thi và thú biến dị ở đây không bị được ảnh hưởng, vì vậy thực lực chỉ ở mức bình thường làm cho mọi người có chỗ con giặc, ngoại trừ Chu Nhã hôn mê chưa tỉnh thì mọi người trong xe đều đã đổi phiên tiêu diệt tang thi vài lần.

“Vẫn không thể liên hệ với người bên căn cứ người sao?” Đường Yên nhíu mày, bây giờ đã là cuối tháng năm gần bước qua tháng sáu nên trong lòng Đường Yên không khỏi nôn nóng, vốn là tháng chín mới xuất hiện cá biến dị nhưng bây giờ lại xảy ra trước nên cô không biết bên căn cứ còn an toàn hay không. Tang thi có tấn công căn cứ trước thời gian hay không.

“Không được.” Hạ Nhất lắc đầu, nghiêm túc sửa chữa đồng máy móc điện tử trên tay nhưng vẫn không cách nào bắt được liên lạc với bên căn cứ như trước, sau khi tận thế bùng nổ thì rất nhiều thiết bị thu phát trên mặt đất đã bị phá hỏng nên rất khó nhận được tín hiệu của vệ tinh.

“Không có biện pháp khác sao?” Đường Yên liếc nhìn Hạ Nhất đang mân mê đồng thiết bị điện tử trên tay, cô không am hiểu về phương diện này nên chỉ có thể đứng ở một bên lo lắng suông mà thôi.

“Thiết bị quá ít, không cách nào biến tần được, trừ khi có thể tìm được thiết bị thay thế nếu không thì...” Hạ Nhất nhìn đồng thiết bị điện tử trước mặt, mày kiếm nhíu chặt. Máy truyền tin mà căn cứ trang bị đã bị Hình Liệt Phong phá hỏng ở cầu Thanh Ninh nên bọn họ đã mất liên lạc với căn cứ gần nửa tháng, không biết căn cứ có gặp chuyện gì không may hay không?

“Ý của anh chỉ cần có thể tìm được thiết bị thông tin thế thì có thể liên lạc được với căn cứ bên kia sao?” Ánh mắt Đường Yên lóe sáng, nghiêm túc nhìn chằm chằm Hạ Nhất. Lúc ở công ty điện tử cô đã vợ vết được không ít thứ, gần đây lại vội vã nâng cao thực lực nên thiếu chút đã quên mất những thứ đó!

“Chỉ cần có thể tìm được thiết bị thông tin thế thì tôi nắm chắc 80% có thể liên lạc được với căn cứ bên kia.” Hạ Nhất gật đầu, anh ta vốn là lính kỹ thuật thông tin, vì tận thế tới đột ngột nên mới chuyển sang làm lính cảnh vệ nhưng tất nhiên là vẫn thuần thục công việc cũ, hai tay nhanh thoăn thoắt lắp ráp các thiết bị điện tử lộn xộn trên mặt đất.

Àm...rầm

Đường Yên vùng tay lên, lập tức một đồng thông tin thiết bị và công cụ hàn nối đều bị cô chất đồng trước mặt Hạ Nhất. Hạ Nhất sửng sốt ngẩng đầu sau đó hàng loạt vạch đen xuất hiện nên không nhận được muốn hỏi Đường Yên có phải là cô đã đánh cướp công ty điện tử nào hay không? Nếu không thì sao lại có nhiều như vậy.

Đường Yên không hề để ý đến biểu tình kinh ngạc của Hạ Nhất, chờ mong hỏi: “Chừng này... Đủ chưa?”

Nghe thấy Đường Yên hỏi, Hạ Nhất đột nhiên lấy lại tinh thần, gật đầu thật mạnh rồi nói: “Đủ rồi, đủ rồi...” Sau đó anh ta cao hứng chạm vào các loại thiết bị điện tử kia rồi ngồi ở một góc bắt đầu mân mê máy truyền tin.

Đường Yên ngẩng đầu, sau khi thấy vẻ mặt tò mò của mọi người bên trong xe đang nhìn mình thì cả người cứng đờ rồi thân nhiên nói: “Lấy ở công ty điện tử đó, thế nào... Mấy người có ý kiến gì không?” Sau đó ánh mắt sắc bén của cô đảo qua một vòng, thấy mọi người đều im lặng, mắt mũi nhìn mũi, mũi nhìn miệng coi như chưa thấy chuyện gì xảy ra thì rất hài lòng

“Tút... út...” Thịnh thoảng trong xe vang lên vài tiếng ồn nhỏ phát ra từ chiếc máy truyền tin trong tay Hạ Nhất. Những người khác thì nhắm mắt nghỉ ngơi, Mạnh Lộ không có chuyện gì làm nên liền ngồi xõm bên cạnh Chu Nhã, thỉnh thoảng đưa tay chọc chọc gò má đỏ bừng của cô ta. Trong khoảng thời gian hôn mê này, nhiệt độ cơ thể của Chu Nhã lúc cao lúc thấp, thay đổi chóng mặt nên không ai có thể chẩn đoán được sau khi tỉnh dậy thì Chu Nhã sẽ là người hay là tang thi.

Đường Yên ngồi im lặng vận chuyển Khí mạch quyết để tu luyện tinh thần lực. Dị năng giả cấp càng cao thì việc thăng cấp càng khó khăn, vì không muốn thua người khác nên Đường Yên chỉ có thể tranh thủ từng phút từng giây để nâng cao thực lực của mình. Không có hào quang của nữ chính nên cô không thể không kiên trì từng bước một được. Cô biết rất nhanh Lưu Thẩm Nhã sẽ đột phá trở thành dị năng giả cấp cao. Khi Đường Yên nghĩ tới thèm khát vào ngày hôm đó thì có chút buồn bực, Lưu Thẩm Nhã cũng không phải miếng mồi ngon, vì sao cô lại muốn cắn cô ta như vậy? Đường Yên vuốt vòng bạch ngọc chỗ cổ tay, cả người rơi vào trầm tư.

Đột nhiên Hạ Nhất nhảy dựng lên, kính động đến mọi người trong xe.

“Được rồi!” Hạ Nhất rất nhẹ nhàng chuyển kênh rồi đưa bộ đàm cho Hạ Đình: “Đội trưởng, ta có liên lạc với thượng tướng Hạ bên căn cứ rồi.”

Sắc mặt Hạ Đình thay đổi, thờ phào tiếp nhận bộ đàm trên tay Hạ Nhất, nói: “Ba, là con! Tình huống ở căn cứ như thế nào?” Hạ Đình dạ vài tiếng sau đó nói tắt cả những chuyện phát sinh trên đường đi cho Hạ Chu Tuất nghe. Đột nhiên cô nghe thấy bên kia nói gì đó sau đó không nhận được giận dữ mà hét lên: “Ba, ba nói cái gì? Con còn sống sờ sờ đây này, chết lúc nào? Có phải Hình Liệt Phong nói với ba là con đã chết hay không?”

Mọi người trong xe hai mặt nhìn nhau, yên tĩnh lắng nghe. Cuối cùng, Hạ Đình đưa bộ đàm cho Đường Yên: “Đường Yên, ba tôi muốn nói với cô vài câu.”

Đường Yên hơi ngẩng đầu, nhìn Hạ Đình liếc, cô cũng không chối từ tiếp nhận bộ đàm Hạ Đình đưa tới, lạnh nhạt nói: “Xin chào Thượng tướng Hạ, tôi là Đường Yên.”

Hai người một hỏi một đáp hơn nữa câu trả lời của Đường Yên càng lúc càng ngắn gọn. Cô kể một cách đơn giản những chuyện xảy ra đồng thời không quên nhắc đến chuyện nhà họ Lưu và nói với Thượng tướng Hạ trước khi bọn họ trở về căn cứ thì không nên đánh rắn động cỏ, phải chú ý đến nhất cử nhất động của Trương Tùng và thay cô đi trung tâm nghiên cứu sinh hóa một chuyến để nói chuyện của cô cho bác sĩ Đường nghe, tránh cho bọn họ lo lắng. Sau khi rời đi căn cứ không lâu thì bọn họ đã mất liên lạc với căn cứ, ở căn cứ việc này cũng không phải là chuyện bí mật gì tuy nhiên Đường Yên cũng không quên báo Thượng tướng Hạ giấu chuyện bọn họ còn sống, diễn kịch thì phải diễn nguyên cả bộ nên bọn họ phải tiếp tục làm cho đám người Hình Liệt Phong tưởng rằng đoàn người Đường Yên vẫn đang mất liên lạc với căn cứ để thuận tiện cho đến lúc đó đóng cửa đánh chó.

Nhà họ Hạ nắm giữ quyền khống chế căn cứ Thanh Long lâu như vậy nên không có khả năng bị nhà họ Hình dễ dàng lật đổ được tuy nhiên rất trăm chân chết rồi vẫn còn ngo ngoe vì vậy rất có thể căn cứ sẽ khó giữ được sự an ổn, bọn họ không thể để nhà họ Hình vì tư lợi cá nhân và phá vỡ sự cân bằng này.

Sau khi bắt liên lạc được với căn cứ, bọn họ nghe được căn cứ biết đám người Hình Liệt Phong đã vận chuyển nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 chuẩn bị trở về căn cứ thì nghiệp đoàn dị năng giả đã thông báo nhiệm vụ hoàn thành đồng thời cử một phân đội nhận nhiệm vụ rồi căn cứ đi đón bọn họ. Điều này làm cho mấy người Đường Yên nhẹ nhàng thở ra, có nhóm thiết bị ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 kéo lại, chắc hẳn đám người Hình Liệt Phong sẽ không đi nhanh được.

Sau năm ngày, ngày đêm không nghỉ, mọi người thay phiên điều khiển xe thì cuối cùng đoàn người Đường Yên cũng đã đến được địa phận thành phố Thanh Ninh.

“Còn ba giờ nữa là chúng ta sẽ về đến căn cứ.” Trịnh Nhiên thoải mái nói.

Đường Yên cau mày, ngẩng đầu nhìn Hạ Đình, mở miệng nói: “Hạ Đình, có lối đi bí mật tiến vào căn cứ hay không?”

Cả người Hạ Đình cứng đờ, nghi ngờ nhìn Đường Yên, không rõ vì sao Đường Yên lại hỏi như vậy, cô cúi đầu đáp: “Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Vậy chính là có, chúng ta theo lối đi bí mật tiến vào căn cứ. Ở căn cứ có người của nhà họ Hình, nếu chúng ta trở về căn cứ một cách công khai thì nhất định sẽ bị phát hiện, đến lúc đó sẽ chỉ kinh động đến bọn họ mà thôi. Chuyện này cực kì bất lợi đối với chúng ta!” Đường Yên phân tích.

Hạ Đình là người thông minh nên sau khi nghe được lời này thì đã nhanh chóng hiểu được ý của Đường Yên, cô gật đầu sau đó nháy mắt với Hạ Nhất bảo Hạ Nhất và đội vị trí Giang Ly điều khiển.

Có Hạ Đình chỉ đường nên đoàn người tiến vào căn cứ từ một cánh cửa bí mật. Hạ Đình không ngừng lại mà dẫn Đường Yên đi đến một tòa nhà trong căn cứ. Hai người nguy trang thành một quân nhân bình thường rồi đi theo bảo vệ thẳng lên lầu sáu. Hạ Đình dẫn Đường Yên vào phòng, môi mấp máy, vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng Hạ Đình không nói gì cả mà đóng cửa lại rồi rời đi.

Đường Yên đi vào phòng, liếc nhìn Hạ Chu Tuất sau bàn làm việc. Hạ Chu Tuất khoảng bốn, năm mươi tuổi, tóc mai hai bên có chút, mặt chữ quốc (国) vui buồn đều không lộ ra bên ngoài, trông rất nghiêm túc. Đường Yên không đợi ông chào hỏi đã đi đến trước sofa rồi ngồi xuống.

Hạ Chu Tuất cũng không để ý, ông đã lăn lộn vài chục năm ở quan trường nên đã sớm luyện thành hoá nhân kim tính (mất Tôn Ngộ Không sau khi ra khỏi lò luyện đơn của Thái Thượng Lão Quân á, tuổi thơ dữ dội của tui). Người dám tự tại thân nhiên ở trước mặt ông như vậy cũng không nhiều lắm hơn nữa Đường Yên không giống loại người ngoài mạnh trong yếu. Ánh mắt của cô rất bình tĩnh, cử chỉ thong dong, hiển nhiên là không để uy nghiêm của ông ở trong mắt. Dị năng giả song hệ cấp năm... Đúng là Trường Giang song sau xô song trước, quả nhiên thế hệ bọn ông đã già rồi!

Đường Yên cảm lạnh tinh long lánh ở trong tay: “Tôi nghĩ hẳn là chúng ta nên thảo luận về chuyện hợp tác chứ?”

Nhìn Đường Yên tùy ý thường thức lạnh tinh, trên mặt Hạ Chu Tuất xẹt qua nụ cười khổ, đã có bao giờ ông bị người ta uy hiếp trực tiếp như vậy đâu. Dĩ năng giả cấp cao rất miễn cảm, ông tin nếu hai người bọn họ thật sự ra tay thì người thua nhất định là ông, tuy rằng ông không phục lắm nhưng cũng đành chịu mà thôi!

Hạ Chu Tuất mở miệng nói: “Căn cứ thù trong giặc ngoài, tôi tin rằng cô cũng thấy rồi, nhà họ Hạ đã nắm quyền nhiều năm nên tôi cũng không nghĩ tới chuyện mình bị nhà họ Hình nhìn chăm chăm nhiều năm như vậy nhưng nhà họ Hạ không thể ra tay vì chỉ cần động đây là sẽ bị nhà họ Hình phát hiện. Cô đại diện cho bác sĩ Đường hay là cá nhân cô đề hợp tác với nhà họ Hạ? Cô muốn vật tư, nhân lực, tài nguyên, hay là thứ gì khác? Nhà họ Hạ cũng không có nhiều thứ lắm, cô muốn cái gì?”

Đường Yên cúi đầu nên không nhìn thấy được ánh sáng thoáng qua trong mắt Hạ Chu Tuất. Vật tư thì cô không cần, những thứ đồ trong không gian cũng đủ cho cô tiêu xài rất nhiều năm. Nhân lực, thứ này cảm phòng tay, không đáng để suy xét. Tài nguyên thì có vẻ được hơn. Tuy rằng trong tay trong ông có trung tâm nghiên cứu sinh hóa, nhưng phần lớn tin tức vẫn đều bị quân đội ở tầng cao của căn cứ nắm giữ: “Tôi muốn ngài giúp đỡ đồng thời giải quyết những phiền toái mà trung tâm nghiên cứu sinh hóa gặp phải. Ngoài ra những tin tức mới nhất, bí mật hay những thành quả nghiên cứu bên quân khu trung tâm đều phải chia cho chúng tôi một phần.”

“...”

Khỏe mắt Hạ Chu Tuất giựt giựt, yêu cầu của Đường Yên nhìn như đơn giản nhưng quả thật đúng là công phu sư tử ngoạm. Giúp đỡ giải quyết phiền toái cho trung tâm sinh hóa thì dễ thôi nhưng cái phía sau, mặc kệ là chuyện nào, chỉ cần tiết lộ một trong những thứ đó nếu để cho quân khu trung tâm biết thì đã đủ để phái người đến giết ông rồi. Người ngoài thì không biết gì về việc thành lập bốn căn cứ lớn nhưng nhà họ Hạ nắm trong tay căn cứ Thanh Long sao có thể không rõ đây. Quân khu trung tâm giống như một cái điều khiển TV từ xa nắm giữ tất cả các căn cứ.

“Chuyện trung tâm nghiên cứu sinh hóa thì tôi đáp ứng nhưng chuyện bên quân khu trung tâm thì tôi bất lực! Nhưng mà tôi có thể bồi thường cho cô những thứ khác, đất đai, phòng ốc, đồ ăn... Thậm chí là điểm tích lũy của nghiệp đoàn dĩ năng giả cũng được.” Giọng nói của Hạ Chu Tuất rất trầm thấp, thật dễ dàng làm cho người tin phục.

Đường Yên nắm chặt lạnh tinh trong lòng bàn tay, sau đó đứng dậy định đi ra cửa. Hạ Chu Tuất thấy Đường Yên định đi thì quỳnh lên, cuống quýt đứng dậy ngăn cô lại: “Người trẻ tuổi đúng là không có kiên nhẫn, chúng ta có thể ngồi xuống thương lượng thật kĩ mà, mua bán... Có mua mới bán không phải sao?” Nhà họ Hạ cần sự giúp đỡ của Đường Yên là chuyện không thể nghi ngờ được, nếu như là trước đây thì ông không vội, cùng lắm thì liên thủ với nhà họ Từ để chống lại nhà họ Hình. Nhưng mà bây giờ tình huống đã thay đổi, mọi cử động của nhà họ Hạ đều bị nhà họ Hình theo dõi, thậm chí ông còn không dám tới gần lãnh cảnh vệ bên cạnh mình nữa là.

“Thượng tướng Hạ, tôi hi vọng ông có thể hiểu rõ bây giờ không phải là tôi cầu xin ông mà là nhà họ Hạ của ông đang cầu xin tôi.” Đường Yên cười lạnh, trên đường đến Thanh Hải nếu không có cô thì Hạ Đình có chín cái mạng cũng không đủ chết nhưng sau khi cô rời khỏi căn cứ thì sau lưng bọn họ lại ra tay với trung tâm sinh hóa, nếu không phải là ông và mấy anh đã theo dõi Triệu Thiên Lâm từ lâu thì cô có thể gặp lại ông và mấy anh hay không là một chuyện khác, vậy mà bây giờ Hạ Chu Tuất còn dám giờ giọng này với cô, da mặt thật là dày!” Chuyện dị biến ở Thanh Hải, ngài đã lừa gạt trung tâm nghiên cứu sinh hóa. Ngài thật cho rằng tôi không biết mấy người có ý định gì ư? Hẳn là muốn đồ chuyện dị biến Thanh Hải lần này lên trên đầu trung tâm nghiên cứu sinh hóa rồi trục xuất ông nội tôi ra trung tâm nghiên cứu sau đó lấp người của ngài vào...”

Đường Yên như cười như không cười, lạnh lùng đảo qua Hạ Chu Tuất. Những người tính toán thật là tỉ mỉ! Nếu không trên đoạn đường này, cô âm thầm phá hủy âm mưu của nhà họ Hình thì mọi chuyện thật sự sẽ theo đúng quỹ đạo của kiếp trước.

“Khụ khụ...” Hạ Chu Tuất ho nhẹ hai tiếng, ông hiểu được việc này là do căn cứ không đúng. Tuy nhiên chuyện này không phải do ông đề nghị mà là trình sát nam vùng của nhà họ Hình đề nghị. Bác sĩ Đường đầu muối không vào, hiển nhiên là làm cho các thể lực trong căn cứ bất mãn, chính là lúc ấy ông lại không nghĩ tới nhà họ Hình định dùng một hòn đá để ném hai con chim: “Tình báo của quân khu trung tâm thì tôi không thể tiết lộ, tuy nhiên tôi nghe Tiểu Đình nói cô có quen biết với Việt Kỳ?”

“Thì sao?” Đường Yên nhú mày, cô không rõ việc này có quan hệ gì đến Việt Kỳ cả. Tuy nhiên khi nhìn thấy vẻ mặt giống như kẻ trộm của Hạ Chu Tuất thì lập tức cảm thấy khó tả. Cũng may là trong căn phòng này chỉ có hai người bọn họ, nếu để cho người bên ngoài nhìn thấy vẻ mặt này của Hạ Chu Tuất thì không biết là sẽ bị dọa sợ bao nhiêu người nữa. Ai mà không biết Hạ Chu Tuất nổi danh nghiêm túc, không nể tình thương nên làm sao có thể liên tưởng đến dáng vẻ “ngây thơ” hiện giờ được.

“Địa vị của nhà họ Việt ở quân khu trung tâm rất cao, giống như quốc sư của một quốc gia cổ đại vậy. Tôi không thể tiết lộ chuyện của quân khu trung tâm nhưng cô có thể đi hỏi Việt Kỳ, nếu cậu ta đồng ý thì mọi chuyện đều dễ thương lượng rồi!” Hãy đến diễn đàn Lê Quý Đôn để đọc truyện nhanh nhất và ủng hộ editor. Hạ Chu Tuất thần nhiên nói. Vì ông nắm căn cứ Thanh Long trong tay nên càng không thể để lộ ra chuyện quân khu trung tâm được. Lúc trước ông còn nghi ngờ không biết Đường Yên biết được chuyện quân khu trung tâm từ đâu nhưng sau khi nghe Hạ Đình nhắc đến tên Việt Kỳ thì lập tức hiểu rõ. Hóa ra phía sau nhà họ Đường...

Nghe trong lời nói của Hạ Chu Tuất mang theo một chút nịnh nọt khiến đầu Đường Yên đầy vạch đen.

Đường Yên quay đầu không nhìn Hạ Chu Tuất nữa vì cô lo lắng nếu nhìn sẽ không nhìn được mà rút kiếm ra chém ông ta một cái: “Ngày mai đám người Hình Liệt Phong sẽ trở về căn cứ, đêm nay ngài hãy cho người gọi Trương Tùng đến, sau đó cứ tiến hành theo kế hoạch.” Đường Yên nói xong thì định đứng dậy rời đi.

“Đợi chút!” Hạ Chu Tuất gọi Đường Yên lại, buồn bực nói: “Tôi còn chưa nói xong mà cô đã định đi rồi. Nếu đột nhiên gọi Trương Tùng đến thì chỉ sợ

sẽ kinh động đến nhà họ Hình.”

“Chuyện này ngài không cần lo lắng, tôi có kế hoạch sẵn rồi.” Đường Yên nhớ đến bản lĩnh của Hoàng Mô hơn nữa nếu dùng ảo thuật lừa gạt Hình Liệt Phong thì cô vẫn có thể làm được.

“Tốt lắm.” Hạ Chu Tuất gật đầu, đột nhiên ông nhớ tới cái gì nên nói: “Đúng rồi, còn có một việc quên nói cho cô biết, gián điệp bên trong trung tâm nghiên cứu sinh hóa là Triệu Thiên Lâm, học trò của ông cô, cô nhớ bảo người trung tâm nghiên cứu sinh hóa canh chừng hắn cho kỹ, đừng để hắn gây ra chuyện phiền toái gì.”

“Ông đã biết từ lâu rồi!” Đường Yên thần nhiên nói sau đó không để ý đến khuôn mặt vận vẹo của Hạ Chu Tuất mà rời khỏi tòa nhà quân đội đi thẳng đến trung tâm nghiên cứu sinh hóa. Cô còn có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị trước khi ra tay, đầu tiên là phải khống chế được quyền ra vào ở cửa nam Căn cứ Thanh Long có hơn mười vạn người, tình hình rất rắc rối phức tạp nên không thể nóng vội được, trước tiên phải tìm hiểu nguồn gốc, thăm dò hành động của Hình Liệt Phong rồi mới ra tay được.

Hạ Đình đang đứng ở ngoài cửa Đường Yên liếc mắt ra hiệu cho Hạ Đình đi theo mình, sau khi hai người ra khỏi tòa nhà thì rẽ vào một cái hẻm tối. Những người khác còn đang ở bên trong trụ sở bí mật của nhà họ Hạ, dù sao càng ít người đi ra ngoài thì xác suất để lộ ra ngoài sẽ càng nhỏ. Đường Yên nhận lấy di động trong tay Hạ Đình, cái di động này là sản phẩm mới nhất do quân khu trung tâm nghiên cứu chế tạo nên vẫn chưa có thông dụng. Đường Yên bấm số điện thoại của bác sĩ Đường bên trung tâm nghiên cứu sinh hóa rồi nói rõ mọi chuyện sau khi trở về căn cứ cho bác sĩ Đường nghe. Sau khi làm xong tất cả những điều này thì Đường Yên đi theo Hạ Đình đến con đường bí mật mà bọn họ đã vào căn cứ lúc trước rồi lẳng lặng chờ đợi trong đó đến tối để gặp ông và mấy anh nhân tiện giải quyết chuyện Triệu Thiên Lâm, giữ lại bên cạnh một kẻ luôn luôn tìm cách đối phó với mình thì không bằng giải quyết sớm thì hơn. Nói thật ra thì Triệu Thiên Lâm cũng có chút bản lĩnh nhưng mà lòng dạ hẹp hòi, tính tình hay so đo, hơn nữa nếu không sớm giải quyết chuyện Lưu Thẩm Nhã thì không biết phía sau sẽ còn gây ra chuyện gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Chương 66

Bóng đêm lặng lẽ tiến đến, sau khi thay đồ thì Đường Yên lập tức đi đến trung tâm nghiên cứu sinh hóa, cô vừa mới ra khỏi con đường bí mật thì thấy một bóng đen chạy tới với tốc độ rất nhanh đến mức Đường Yên chưa kịp tránh đi thì đã bị bóng đen đó bắt gặp rồi, cô lui về phía sau hai bước, giật mình nhìn cục lông xù đen đen trong lòng ngực.

“Buster!” Đường Yên kinh ngạc kêu lên. Sau khi thấy rõ bóng đen trong ngực thì Đường Yên nhận ra cái cục lông xù xù này chính là Buster đã hơn hai mươi ngày không gặp, thân hình bé nhỏ vẫn không thay đổi, tuy nhiên lại lên nặng không ít. Chắc là trong khoảng thời gian đã được ông cho ăn khá nhiều nên nhìn từ xa cả người nó giống như một quả cầu lông đang ngọ nguậy vậy.

“Meo! Meo!” Buster làm nũng kêu vài tiếng, cái đuôi vung vẩy nhẹ nhàng, nó há mồm hung hăng cắn ngón trỏ Đường Yên, mắt mèo mở trừng trừng giống như đang trách cứ Đường Yên bỏ lại nó một mình để lên đi ra ngoài chơi đùa.

Đường Yên bị Buster nhìn chằm chằm nên có chút chột dạ, khi Buster nhả ngón tay cô ra thì ngón tay đã bị cắn đến chảy máu đồng thời truyền đến cảm giác đau đớn. Đường Yên khẽ cười nói: “Giận hả? Chị không đi chơi mà là đi làm nhiệm vụ. Nhà ra có được không? Sau này chị sẽ chuẩn bị cho em rất nhiều đồ ăn ngon nha!”

Thấy chiều dùng đồ ăn ngon dễ dụ dỗ không thành công nên Đường Yên đành phải xuất ra đòn sát thủ cuối cùng.... sữa pha bằng nước trong không gian, đây chính là thứ mà Buster thích nhất. Trong khoảng thời gian cô không ở đây chắc hẳn Buster đã rất nhớ thương thứ này. Quả nhiên khi Đường Yên mới mở miệng nhắc đến từ sữa thì lập tức lực cắn của Buster giảm đi hai phần.

“Hai chén!” Đường Yên nói. Lực lại giảm đi một chút nữa! Tuy nhiên Buster vẫn còn ngậm ngón trỏ Đường Yên không chịu nhả ra, Đường Yên bắt đầu dỗ: “Ba chén, không thể nhiều hơn được nữa ! Nếu không phải thì lần sau không được uống nữa.”

“Meo...” Nghe Đường Yên nói vậy, Buster lập tức nhả ngón tay cô ra, meo meo làm nũng, dựa vào ngực Đường Yên. Dáng vẻ giống như ăn vụng thành công khiến khóe miệng Đường Yên giật giật. Có mèo nhà ai vừa được cưng chiều vừa hiểu ý người như Buster không nhỉ, biết cò kè mặc cả lại còn biết làm nũng, giả bộ đáng yêu...

Đường Yên ôm lấy Buster, một người một nhanh chóng đi vào trung tâm nghiên cứu. Đường Yên không dẫn theo đám người Miêu Trạch vì ngày mai đám người Hình Liệt Phong sẽ về đến căn cứ nên lúc này cô giao cho Miêu Trạch và Hạ Đình bắt đầu sắp xếp còn cô thì đi đến trung tâm nghiên cứu sinh hóa trao đổi với bác sĩ Đường rồi quay trở lại, dù sao chuyện Trương Tùng chuyện vẫn chưa được giải quyết nên bây giờ thả lỏng vẫn còn quá sớm.

“Ông!” Sau khi tiến vào trung tâm nghiên cứu sinh hóa thì quả nhiên bác sĩ Đường và mấy người La Hồng Ân đều ở đây.

Bác sĩ Đường lập tức đứng dậy, ôm chặt lấy Đường Yên, sau khi quan sát cô một hồi lâu mới chịu buông tay, hai mắt ông đỏ bừng, nói khẽ: “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi... Quả nhiên Buster ở chỗ con, vừa rồi Bác Dương khẳng định là Buster chạy đi tìm con, không ngờ nó thật sự đoán đúng!”

“Nó đúng là đồ ma mãnh!” Đường Yên nhéo mắt tai Buster sau đó cười chào hỏi La Hồng Bản và Bác Dương. Bác Dương đứng dậy ôm chặt lấy Đường Yên, giọng nói khàn khàn: “Em không có việc gì là tốt rồi!” Lúc Hình Liệt Phong truyền tin nói Đường Yên và Hạ Đình đã xảy ra chuyện thì bác sĩ Đường lập tức ngắt xui, La Hồng Bản bận rộn chăm sóc bác sĩ Đường còn anh thì lại không làm gì được, bây giờ nhớ lại cảm giác bất lực, tuyệt vọng lúc đó thì anh không muốn trải qua một lần nào nữa.

Lúc trước Đường Yên chưa đến căn cứ Thanh Long thì anh còn có thể tự an ủi mình rằng Đường Yên còn sống, cô chỉ đang ở chỗ mà anh không thấy được thôi. Về sau Đường Yên còn sống đi đến căn cứ Thanh Long khiến anh thở phào nhẹ nhõm. Cô còn sống... Thật sự sống, không có tin tức nào tốt hơn chuyện này cả. Lần này Hình Liệt Phong lại nói Đường Yên đã xảy ra chuyện, có khả năng đã chết ở bên ngoài, nhất thời cảm giác đau xót giống như trời đất sụp đổ này gần như hoàn toàn bao phủ lấy anh. Cô bé mà anh che chở hai mươi mấy năm bé đã chết, làm sao anh có thể tin điều này được. Anh hận, hận mình bất lực, hận mình không thể làm được gì cả.

Bây giờ ôm cô khiến anh cảm thấy trong lòng rất ấm áp, thật tốt, cô bé của anh còn sống.

“Anh Bác Dương, anh làm em đau.” Nhìn thấy vBác Dương không đứng nên Đường Yên không nhịn được lên tiếng nói.

Đường Yên kêu đau khiến Bác Dương nhanh chóng lấy lại tinh thần, lúc ngẩng đầu thì toàn bộ suy nghĩ trong đầu đã bị anh che dấu, anh cười nói: “Yên Nhi thật là hư! Dọa anh sợ đến phát khiếp.”

Mọi người ngồi lại nói chuyện với nhau, Đường Yên kể lại một cách đơn giản những chuyện đã phát sinh trên đường đến Thanh Hải một lần, cô cũng kể về chuyện trải tìm kiếm ở tầng hầm ngầm của tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 kia cho bác sĩ Đường biết. Sắc mặt bác sĩ Đường xanh mét, không nói gì nhưng lát sau lại lên tiếng nhắc nhở Đường Yên không được chạm vào thứ đó. Kỳ thực bác sĩ Đường cũng đã có nghe qua cái gọi là kế hoạch Nữ Bạt tuy nhiên ông sáng suốt không những tay vào mà lựa chọn đứng ở một bên quan sát.

“Yên Nhi, cháu định làm như thế nào?” Tóc mai hai bên của bác sĩ Đường đã điểm bạc, đầy mắt đầy tối tăm, ông cực kì giận Luru Thâm Nhã, những năm này nhà họ Đường đối xử với cô ta không tệ, không nghĩ tới kết quả lại là nuôi một con sói mất trắng.

“Con đã đạt thành hiệp nghị với Thượng tướng Hạ của căn cứ, sau này căn cứ sẽ không những tay can thiệp vào bất cứ chuyện gì của trung tâm nghiên cứu sinh hóa đối lại là con sẽ ra mặt trợ giúp khi nhà họ Hình hành động.” Đường Yên chậm rãi mở hai lòng bàn tay ra, dị năng lò điện lập tức hiện lên: “Con đã thăng cấp trở thành dị năng giả cấp năm thành công, Miêu Trạch cũng là dị năng giả cấp năm, Giang Ly, Mạnh Lộ, Hoàng Mô đều là cấp bốn cao nhất, nếu chỉ xét về dị năng giả thì sức chiến đấu phía bên ta không yếu hơn bất cứ thế lực nào của căn cứ.” Đường nhiên là chỉ giới hạn ở căn cứ bên này, nếu là quân khu trung tâm bên kia thì rất khó nói. Thực lực của vài người trong nhóm Việt Kỳ đã là không yếu rồi. Cũng may hai nhà Hình, Luru vẫn còn kiêng kỵ quân khu trung tâm bên kia nên không dám ở sắp xếp quá nhiều dị năng giả thực lực mạnh mẽ nằm vùng ở căn cứ Thanh Long, nếu không thì căn cứ đã sớm bị nhà họ Hình tiếp quản rồi. Làm gì còn đến phiên cô nhúng tay nữa?

“Con đã thăng cấp thành dị năng giả cấp cao sao?” Bác sĩ Đường vui vẻ nói.

Đường Yên gật đầu, nói tiếp: “Không chỉ có như thế, con cũng đã thức tỉnh dị năng không gian, hiện tại con là dị năng giả cấp năm song hệ, cho dù là Thượng tướng Hạ thì cũng không thể không dè chừng con được.”

“Song hệ!” Nhất thời hô hấp của ba người trong phòng trở nên dồn dập. Bọn họ không nghĩ tới Đường Yên lại thức tỉnh dị năng song hệ, chuyện này giống như là bánh thịt trên trời rơi xuống vậy.

“Đúng vậy, ngày mai đám người Hình Liệt Phong sẽ trở về căn cứ. Lúc trước con cũng đã nói là bọn họ muốn đoạt quyền sau khi trở về.” Đường Yên nhàn nhạt nói, thuận tiện nói chuyện nhà họ Luru lợi dụng sáo dọc khổng lồ Ba Hành Giả cho bác sĩ Đường nghe sau đó là kế hoạch nhà họ Hạ bên kia và làm như thế nào để khống chế Trương Tùng. Sau khi nói xong tất cả mọi chuyện thì Đường Yên liếc nhìn bóng đêm bên ngoài: “Ông, hiện giờ con phải đến tòa nhà quân đội, những ngày này mọi người nên cẩn thận một chút! Giữ lại Triệu Thiên Lâm là mối họa, nhanh chóng loại bỏ hẳn đi!”

Tuy khuôn mặt của bác sĩ Đường rất hiền hòa nhưng không phải là người không có thủ đoạn. Ông gật đầu, nói: “Việc này Hồng Bản đã làm cho người đi làm, hẳn là giờ này Triệu Thiên Lâm đã tắt thở rồi!”

Sau khi Đường Yên rời đi thì Triệu Thiên Lâm liên tục lui tới với mấy người trong quân đội. Điều này làm cho trái tim bác sĩ Đường băng giá, một Luru Thâm Nhã, một Triệu Thiên Lâm khiến sự thiện lương trong đáy lòng bác sĩ Đường bị giết chết. Hai người này chịu không ít ân huệ của nhà họ Đường nhưng cuối cùng lại cầm dao đâm về phía ông và Yên Nhi. Loại người lòng muông dạ thú này cần gì phải giữ lại.

“Vây là tốt rồi, con đi trước nha.” Đường Yên đứng dậy, chào hỏi rồi xoay người rời đi.

Sau khi Đường Yên tiến vào tòa nhà quân đội thì lập tức Trương Tùng đã bị khống chế. Hoàng Mô ngồi ngay ngắn ở chính giữa, bàn tay vuốt ve một con dao ngắn, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm Trương Tùng.

Đường Yên đi đến nhìn Hạ Đình rồi hỏi: “Đã hỏi được gì rồi?”

“Trương Tùng cũng đã khai ra hết, chỉ thiếu chuyện cây sáo dọc của nhà họ Luru mà thôi.” Sắc mặt Hạ Đình lạnh như băng, dù thế nào cô cũng không thể tưởng được nhà họ Hình đã nhìn chăm chăm nhà họ Hạ vào mười năm trước. Lần này nếu không phải Đường Yên chia tay giúp đỡ thì nói không chừng cô thật sự sẽ chết ở Thanh Hải. Trương Tùng lại là tư binh nhà họ Hạ nên cô không thể tưởng được chuyện Trương Tùng là người nhà họ Hình đồng thời cô không thể tưởng được trong nhà họ Hạ còn có bao nhiêu người thật sự trung thành với nhà họ Hạ mà không phải gián điệp của nhà họ Hình?

Đường Yên không lên tiếng, chuyện này là chuyện của nhà họ Hạ nên cô không cần thiết phải tham gia vào. Sau khi Hoàng Mô hỏi xong xuôi thì Đường Yên tiến lên triển khai tinh thần lực hóa thành ảo thuật tẩy sạch trí nhớ Trương Tùng sau đó sắp xếp lại như cũ, chờ đám người Hình Liệt Phong ra tay. (Cứ tưởng Đường Yên dùng ảo thuật lừa HLP, vậy tác giả quá YY rồi vì HLP làm gì dễ lừa vậy, giờ mới biết là lừa qua Trương Tùng, mấy chế thông cảm, tui đọc lâu quá rồi nên quên :v, nhưng dù sao tui cũng edit đúng nha)

Đường Yên đứng ở trên tòa nhà cao nhất của căn cứ ngắm nhìn toàn bộ căn cứ Thanh Long. Bây giờ đã gần hoàng hôn nên sắc trời có chút tối, đám người Hình Liệt Phong cũng đã trở về căn cứ được ba ngày rồi, theo tin tức thu được từ chỗ Trương Tùng thì Hình Liệt đêm nay Phong sẽ ra tay. Nhưng điều khiến cô kinh ngạc nhất là không ngờ Lưu Thâm Nhã lại khôi phục tốt như vậy, thật không hổ boss nữ chính có hào quang, hai kiếm đó của cô đâm xuyên xương tỳ bà hai vai của Lưu Thâm Nhã, thân kiếm còn được dị năng bao phủ, không nghĩ tới chưa đến mấy ngày mà Lưu Thâm Nhã đã vui vẻ lại.

Cô nghĩ đến những ngày này Lưu Thâm Nhã cứ như đang vẽ một khuôn mặt thánh nữ cứu tai cứu nạn ở căn cứ khiến cô không khỏi cảm thấy buồn cười. Mèo khóc chuột già từ bị, chẳng lẽ Lưu Thâm Nhã không cảm thấy ghê tởm khi làm như vậy sao.

Bóng đêm đã bao trùm tất cả mọi nơi, đột nhiên có vài bóng đen xuất hiện từ những góc hẻo lánh trong căn cứ sau đó tản ra bốn phía. Đường Yên nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ngửi cảm giác khản trương truyền đến trong gió, khẽ miệng dần dần hiện ra nụ cười khát máu: “Tiệc tối bắt đầu! Mọi người hành động theo kế hoạch!”

Dứt lời những người khác đang đứng ở bên cạnh cô nhanh chóng tản ra bốn phương tám hướng. Đường Yên lẳng lặng đứng ở trên mái nhà, cô biết nhất định sẽ Lưu Thâm Nhã xuất hiện, đừng quên chỗ này là căn cứ địa của nhà họ Hạ, dựa vào sự khôn khéo của Lưu Thâm Nhã thì nhất định cô ta sẽ không thể nào buông tha chỗ này.

Thời gian dần dần trôi qua, thỉnh thoảng trong gió truyền đến mấy tiếng hét thảm thiết. Ngay sau đó ở trong căn cứ vang lên tiếng sáo dọc kì lạ, từ lúc tiếng sáo dọc vang lên thì tang thi biến dị trở nên hưng phấn, tiếng gào thét phá vỡ sự yên lặng của ban đêm.

Không bao lâu có một bóng đen chạy thẳng đến tòa nhà mà Đường Yên đang đứng. Đường Yên nhấc tay lên, lập tức có một tia sét bổ thẳng xuống người mới vừa đến, cô lạnh lùng nói: “Lưu Thâm Nhã, mày tới chậm hơn so với tưởng tượng của tao rất nhiều!”

“Đường Yên, tại sao mày lại ở đây? Không đúng, mày trở lại căn cứ lúc nào? Tại sao tao lại thu được bất cứ tin tức gì.” Lưu Thâm Nhã ngừng lại một chút, kinh ngạc nhìn Đường Yên đang đứng ở trên mái nhà. Trên mặt cô ta hiện lên một chút kinh hoàng. Đêm nay, khi kế hoạch đoạt quyền được tiến hành thì Lưu Thâm Nhã định thừa dịp hỗn loạn xâm nhập vào căn cứ địa của nhà họ Hạ, cướp đoạt tài nguyên của nhà họ Hạ để làm cánh tay trợ lực cho cô ta sau này nhưng không nghĩ lại đụng phải Đường Yên chờ đợi đã lâu.

“Tại sao tao lại không thể ở đây?” Đường Yên nhú mày, nắm chặt thanh kiếm trên tay, cô vung tay lên, trên thân kiếm phủ đầy dị năng sau đó chém thẳng về phía Lưu Thâm Nhã chém đi qu: “Ám rầm....” “Uy lực của lôi điện rất mạnh, chỉ trong nháy mắt đã khiến cho chỗ Lưu Thâm Nhã đứng biến thành một cái hố sau mấy mét. Đêm nay những người nằm vùng xung quanh đây đã sớm bị nhà họ Hạ thanh toán hết rồi.

“Bẫy!” Sắc mặt Lưu Thâm Nhã trầm xuống, rất nhanh cô ta đã suy nghĩ một cách cặn kẽ. Nhờ vết thương lần trước nên Lưu Thâm Nhã trực tiếp thăng cấp trở thành dị năng giả cấp năm, hạn chế của dị năng chữa khỏi cũng biến mất. Cô ta biết hành động đêm nay đã để lộ tất cả bí mật nên Lưu Thâm Nhã hiểu được trận chiến này chỉ có thể thắng không thể thua, người thua sẽ không được sống yên ổn.

Ngay lập tức cô ta dùng dị năng hệ thủy tấn công Đường Yên, lần trước Đường Yên đã đưa dị năng lôi điện xâm nhập vào bên trong kinh mạch của Lưu Thâm Nhã, dị năng lôi điện vô cùng bá đạo, có thể phá hủy cả kinh mạch và đan điền nhưng không biết Hình Liệt Phong đã dùng phương pháp gì mà có thể khiến cho Lưu Thâm Nhã khôi phục lại hoàn toàn hơn nữa không chỉ có khôi phục mà còn tiến bộ hơn không ít, điều này làm cho Đường Yên tức giận đến hộc máu.

Sức mạnh của hai người ngang nhau nên trong khoảng thời gian ngắn rất khó phân cao thấp. Nhiều chỗ trên người Đường Yên bị lưỡi dao nước cắt qua nhưng Lưu Thâm Nhã cũng chẳng khá hơn là bao nhiêu, cô ta cũng rắn chống đỡ mấy tia sét nên chỉ sợ lực phủ ngũ tạng đều bị chấn động hoặc nát bét rồi. Đường Yên đâm chân lấy đà, dùng kiếm đâm thẳng về phía Lưu Thâm Nhã, Lưu Thâm Nhã lập tức né tránh sau đó dùng dị năng giữ hai chân Đường Yên lại, tiếp đó nhanh chóng phóng lưỡi dao nước về phía Đường Yên.

Hai người đều dốc toàn lực ra tay, mấy tòa nhà gần đó đã bị dị năng phá hủy nên kiến trúc bị thay đổi hoàn toàn.

“A...!” Đột nhiên bị một năng lượng cực kì bá đạo đánh trúng nên cả người Đường Yên khựng lại hai giây, chỉ trong một chốc lát sơ sẩy đã khiến cô ngã xuống. Không thể, nơi này là lầu ba mươi... cho dù cô là dị năng giả nhưng nếu ngã xuống từ đây thì không chết cũng sẽ bị thương không nhẹ. Đường Yên lập tức xoay người, mượn lực đánh về phía Lưu Thâm Nhã, cô há miệng thuận theo sự thèm khát bên trong cơ thể sau đó cắn lên cổ Lưu Thâm Nhã, tham lam hấp thu mùi vị ngọt ngào trong miệng... Bỗng nhiên có một nguồn năng lượng khác thường từ trong miệng ào ạt tràn vào kinh mạch và đan điền.

“A...” Lưu Thâm Nhã phát cuồng kêu to, dị năng hoàn toàn bùng nổ, chỉ trong phút chốc đã đẩy Đường Yên văng ra ngoài.

“Yên Nhi, cẩn thận!” Đột nhiên có một giọng nói quen thuộc truyền đến ngay sau đó là một tiếng rên rỉ rất nhỏ, Đường Yên dùng tay bắt lấy cửa sổ mái hiên, khi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Việt Kỳ đang chắn ở trước người cô, phía sau lưng bị lưỡi dao nước của Lưu Thâm Nhã găm vào.

Sắc mặt Việt Kỳ lạnh lẽo, anh xoay người lại, ngay lập tức có vô số lưỡi dao băng bay thẳng đến chỗ Lưu Thâm Nhã. Lưu Thâm Nhã không né tránh kịp nên bị bảy tám lưỡi dao băng xuyên qua thân thể. Ở phía xa, Hình Liệt Phong đang lao nhanh đến, khi Việt Kỳ xuất hiện hắn đã nhận ra có gì đó không đúng nên ngay lập tức chạy về phía Lưu Thâm Nhã, vừa lúc đó hắn bắt gặp Đường Yên đang định ra chiêu sát thủ nên dùng tinh thần lực công kích Đường Yên giúp Lưu Thâm Nhã tránh thoát một kiếp.

“Thẩm Nhã không có sao chứ! Chúng ta đi...” Hình Liệt Phong ôm Lưu Thẩm Nhã cả người toàn là máu, hấn giận dữ tấn công Việt Kỳ tuy nhiên hấn không phải là đối thủ của Việt Kỳ nên trên người lập tức xuất hiện mấy vết thương do Việt Kỳ gây ra. Hình Liệt Phong thấy tình hình không ổn nên đưa tay vào trong ngực lấy ra một thứ giống như lựu đạn sau đó ném mạnh về phía Việt Kỳ và Đường Yên còn hấn thì lợi dụng cơ hội này ôm Lưu Thẩm Nhã lên, nhanh chóng chạy trốn.

Ầm ầmSau tiếng nổ rất mạnh thì trên bầu trời đêm lập tức xuất hiện một cột khói hình nấm. Việt Kỳ lo lắng cho Đường Yên đang đứng phía sau mình nên không né tránh vì vậy anh bị sóng xung kích của vụ nổ đánh bay, thiếu chút nữa đã rớt từ mái nhà xuống dưới đất.

Có rất nhiều nguồn năng lượng đang xung đột với nhau nên Việt Kỳ chỉ có thể dốc hết toàn lực bắt lấy mép cửa sổ hơi nhô ra ngoài, chỉ cần có điểm để neo giữ người thì những thứ còn lại sẽ không còn uy hiếp được Việt Kỳ nữa. Sau khi Việt Kỳ bắt được mép cửa sổ thì lập tức dùng sức kéo người, nửa người vốn đang treo ở giữa không trung lập tức mượn lực này để nhảy lên lại tầng thượng.

Khi Việt Kỳ tung người qua cửa sổ thì cũng đồng thời nắm chặt lấy Đường Yên, lúc này Đường Yên cảm giác được Việt Kỳ đang kéo mình lên nên hơi dùng sức làm cho cả người Việt Kỳ hơi lảo đảo, thiếu chút nữa ngã xuống lại. Cũng may là Việt Kỳ kịp thời lấy lại tinh thần, tay dùng sức kéo cả hai người lên trên.

Sau đó Việt Kỳ ôm lấy Đường Yên nhẹ nhàng nhảy xuống đất, anh hoàn toàn không để ý đến việc Hình Liệt Phong đang chạy trốn. Đường Yên được Việt Kỳ ôm chặt vào trong ngực, sau khi thấy Việt Kỳ không có việc gì thì cô cũng nhẹ nhàng thở ra, để mặc cho Việt Kỳ ôm lấy mình mình, cô nói khẽ: “Tôi không sao, đừng lo lắng!” Dù thế nào thì cô cũng không nghĩ tới Việt Kỳ lại xuất hiện vào lúc này hơn nữa lại còn liều lĩnh chấn ở trước người cô.

Việt Kỳ ôm chặt Đường Yên, sau khi nghe thấy lời an ủi của Đường Yên, giọng điệu kiên định thông dong thì anh mới nhẹ nhàng thở ra, anh không thể thân nhiên đối mặt với việc Đường Yên bị thương được, cảm giác không thể nào cứu cô thoát khỏi nguy hiểm này khiến anh cực kì khổ sở. Việt Kỳ cảm giác được cả người mình đang không ngừng run rẩy, đó là một loại sợ hãi không tự chủ được nên cơ thể anh mới sinh ra run rẩy mà anh hoàn toàn không thể không chế. Nghĩ đến đây, Việt Kỳ lại càng ôm chặt lấy Đường Yên hơn.

“Em không có việc gì là tốt rồi! Có thể em như vậy, cảm nhận em một cách rõ ràng, chân thực thật là tốt!” Giọng nói của Việt Kỳ trầm thấp khàn khàn mang theo cảm giác bị thương thâm thiết khó hiểu làm cho Đường Yên không biết làm thế nào. Ở trong mắt cô, Việt Kỳ là một người không có gì không làm được, cho dù là ở tận thế thì Việt Kỳ vẫn rất thông dong lạnh nhạt giống như không có chuyện gì anh không thể giải quyết được nhưng vào lúc này anh lại yếu ớt giống như một đứa bé muốn tìm kiếm sự an ủi.

Kiếp trước cô đã qua lại giữa ranh giới sinh tử không biết bao nhiêu lần nên sống hay chết đối với cô mà nói chẳng đáng một xu. Mất phải là sống, mất trái là chết. Không có gì kỳ lạ cả, cũng không có gì đáng để ý đến, cô đã thấy quá nhiều cái chết nên rất khó để khơi dậy được sự lưu luyến trong lòng cô nhưng cái ôm chặt của người này lại làm cho Đường Yên cảm thấy ấm áp, cảm thấy lưu luyến.

Từ khi sống lại trong thân thể của Đường Yên thì cô vẫn luôn dùng thái độ lạnh nhạt đối với sự sống chết, ngay cả đối với bác sĩ Đường thì phần trách nhiệm vẫn nhiều hơn, là trách nhiệm và hồ thẹn đối với Đường Yên kiếp trước chứ không phải tình thân từ sâu trong đáy lòng, sau khi thức tỉnh dị năng thì tình cảm của cô lại càng thêm lạnh lẽo, chỉ có sự tin tưởng nói cho cô biết muốn sống sót, phải sống sót. Cô vốn định sau khi ra tay giải quyết Lưu Thẩm Nhã, sắp xếp tốt Bác sĩ Đường thì sẽ đi lang thang ở tận thế một mình, tận hưởng cảm giác độc lai độc vãng (đi một mình).

Đời trước ngoại trừ ông già đã nhận nuôi cô thì cô cũng không quá lo lắng cho người người khác và càng không biết lo lắng cho một người là như thế nào nhưng ở thế giới này cô gặp được Việt Kỳ, rõ ràng người đàn ông này rất lạnh lùng tự phụ, đối xử với người khác cũng lạnh như băng không có cảm tình nhưng đối với cô thì anh lại thể hiện tình cảm một cách trực tiếp thẳng thắn nhất.

“Tôi không phải cô ấy...” Đường Yên không nhận được nói ra bí mật mà cô che giấu sâu nhất đáy lòng sau đó cô đưa tay nhẹ nhàng đẩy Việt Kỳ ra, lạnh lùng nói: “Đường Yên mà anh biết đã chết ở căn cứ nhỏ kia rồi, tôi là Đường Yên, chỉ là Đường Yên mà thôi!”

Sau khi nói ra những lời này thì tinh thần lập tức thả lỏng sau đó đột nhiên cô cảm thấy toàn bộ thân thể đau đớn giống như bị xé rách, đặc biệt là ở đan điền giống như bị mấy nguồn sức mạnh giằng xé khiến cho sức lực của cô tiêu tan. Đường Yên cúi người ôm bụng, thở dốc kịch liệt. Hãy đến diễn đàn Lê Quý Đôn để đọc truyện nhanh nhất và ủng hộ editor. Đau quá, chỗ đan điền giống như bị mấy trợn bê tông nghiền nát, đau đến mức giống như lục phủ ngũ tạng đều dời vị trí hơn nữa cảm giác nóng rát ở cổ tay không ngừng đánh úp lại, trong kinh mạch cũng sôi trào hơi thở của lõi điện.

“A...” Đau tận xương tủy, cho dù sức chịu đựng của Đường Yên hơn người nhưng lúc này cũng không nhận được mà phát ra tiếng kêu đau. Cô cắn chặt hàm răng đến mức rách môi chảy máu công thêm cả vết máu chưa kịp lau đi hơi này khiến cho người ta cảm thấy đẹp một cách thảm thương!(bỏ tay)

Nhận ra được Đường Yên có gì đó không đúng nên Việt Kỳ lui về phía sau vài bước, khi nhìn thấy Đường Yên hơi cúi người, sắc mặt trắng bệch không một chút máu, đôi môi hồng nhuận trở nên xám xịt, mồ hôi hột lớn như hạt đậu che kín toàn bộ gò má, cánh tay vốn bị lưỡi dao nước Lưu Thẩm Nhã cắt qua vốn đã ngừng chảy máu thì bây giờ lại rỉ ra máu tươi, tiếng thở dốc như có như không làm cho trái tim Việt Kỳ như thắt lại.

“Yên Nhi, em làm sao vậy?” Sau khi thấy Đường Yên ôm bụng cúi người thì nhất thời cả người Việt Kỳ run rẩy, anh ôm lấy Đường Yên, nhanh tay nhanh chân cởi quần áo trên người Đường Yên ra, trên người Đường Yên bị lưỡi dao nước của Lưu Thẩm Nhã gây ra tổn thương không nhẹ, da thịt trắng nõn dính đầy máu tươi, cả người giống như đang ngâm trong hồ máu, nhìn mà ghê người. Tay của Việt Kỳ cứng ngắt, ôm thật chặt lấy vai Đường Yên.

Đột nhiên Đường Yên lấy lại tinh thần, bắt lấy tay Việt Kỳ, cắn răng nói: “Tôi không sao, còn chưa chết được, trước tiên anh hãy mang tôi rời khỏi nơi này rồi nói tiếp.” Không cần phải nói nhiều, nhất định là vừa rồi trong lúc vô tình cô đã hấp thu huyết châu của Lưu Thẩm Nhã gây hỏng chuyện rồi. Huyết châu này là thứ mà Lưu Thẩm Nhã lấy được trong bình sứ trắng ở cấm địa Miêu Trại, khó trách cơ thể cô luôn luôn kêu gào muốn hấp thu Lưu Thẩm Nhã, hóa ra vấn đề là ở huyết châu trên người cô ta.

“Mau mang tôi rơi khỏi nơi này, quay trở về trung tâm nghiên cứu sinh hóa.” Cô biết ông đang ở một tầng hầm ngầm dưới trung tâm nghiên cứu sinh hóa. Hiện tại chỗ đó là chỗ an toàn nhất, dù thế nào cô cũng không nghĩ tới Luru Thảm Nhã lại nhân tâm tự chặt đứt một cánh tay để muốn giết cô (túi kiểm tra lại khúc đánh nhau phía trên rồi mà thấy không có dụ chặt đứt cánh tay, xuống dưới này lại có, thôi cứ chấp nhận đi ha). Cũng may là Việt Kỳ tới kịp lúc, tuy nhiên mấy tia sét của cô cũng không phải là đồ bỏ đi, trong tinh thần lực lại thêm ảo thuật cũng đủ để Luru Thảm Nhã ở chịu đủ tra tấn trong một khoảng thời gian rất dài. Chẳng qua không biết sau khi cô hấp thu huyết châu này thì dị năng chữa khỏi của Luru Thảm Nhã còn có thể dùng được hay không đây?

Thấy thân thể Đường Yên không ngừng rỉ máu, Việt Kỳ lập tức ngồi xuống muốn ôm Đường Yên lên nhưng Đường Yên lại gãy giữa, nói: “Không cần, tôi có thể tự đi được, bên ông cần có người giúp đỡ, anh đi giúp mọi người đi.” Chuyện không gian nếu không phải đặc đi thì tuyệt đối không thể để lộ ra được, bản chất con người rất tham lam, cô không thể chắc chắn được sau khi để lộ không gian ra ngoài thì Việt Kỳ ra tay với cô hay không, cô không đánh cuộc cũng không dám đánh cuộc chuyện này.

Nhất thời về mặt Việt Kỳ cực kì lạnh lùng, tối tăm nhìn chăm chăm Đường Yên.

Đường Yên trầm giọng nói: “Tôi không hy vọng ông xảy ra chuyện gì, hãy giúp tôi!” Vừa nói cô vừa cố gắng đứng dậy, ánh mắt bình tĩnh nhìn Việt Kỳ. Dị năng trong cơ thể như đang muốn xé rách cô, Đường Yên lo lắng một giây sau sẽ không chịu đựng được nữa mà bất tỉnh nên cô cắn thật mạnh vào lưỡi mình, mãi cho đến khi trong miệng có vị ngai ngái vị mới nhả ra, nhờ có máu tươi kích thích nên cô tỉnh táo lại được vài phần.

Đôi mắt sắc lạnh của Việt Kỳ nhìn lướt qua Đường Yên, sau đó xoay người chạy như bay về phía trước. Sau khi Việt Kỳ rời đi thì cảnh vật trước mắt dần dần mờ hồ, đau, thân thể cô rất đau, bụng thật giống như bị lửa thiêu cháy, cảm giác nóng bùng khiến cô cảm thấy cả người mình đều bất tỉnh theo nhưng cô không thể ngất đi được, cô phải kiên trì.

Đường Yên nhìn qua một vòng cảnh tượng hoang tàn xung quanh, sau khi nhận định rõ vị trí của trung tâm nghiên cứu sinh hóa thì cô đẩy dị năng lên đến cực hạn, dùng tốc độ nhanh nhất đi thẳng về phía đó. Bọn cô đã phá hỏng được kế hoạch dụ Ba Hành Giả vào căn cứ của Trương Tùng nên nếu chỉ dựa vào nhà họ Luru dùng sáo dọc để khống chế Ba Hành Giả và Liệt Thực Giả thì uy hiếp đối với căn cứ không lớn, tuy nhiên Đường Yên vẫn lo lắng cho mấy người bác sĩ Đường. Hơn nữa nếu cô định trốn vào không gian thì nhất định phải lừa Việt Kỳ đi chỗ khác.

Đường Yên nhanh chóng chạy qua những con đường uốn lượn, cũng may là nơi này chỉ cách trung tâm nghiên cứu sinh hóa hai ngã tư đường, nếu không Đường Yên cũng không biết mình có thể kiên trì đi đến được trung tâm nghiên cứu sinh hóa hay không nữa. Bởi vì căn cứ xảy ra chuyện nên lúc này trung tâm nghiên cứu sinh hóa cực kì yên tĩnh, Tay run run Đường Yên chống lên vách tường, đi từng bước vào trong trung tâm nghiên cứu sau đó lao đảo đi đến tầng hầm ngầm dưới cùng. Khi thang máy dừng lại thì cả người Đường Yên đã bị máu tươi nhuộm thành người máu, dọc theo đường đi cũng đầy vết máu loang lổ.

Cô nhập mật mã tiến vào tầng hầm ngầm của bác sĩ Đường sau đó dùng tinh thần lực đưa thân thể tiến vào không gian. Cô mê mang nhìn không gian xảy ra thay đổi cực lớn, trên mặt hiện lên kinh ngạc nghi ngờ nhưng vẫn đi vào trong hồ, để cả người chìm xuống làn nước. Ở nơi Đường Yên không nhìn thấy thì cả không gian đang không ngừng rung động, hồ nước hình hồ lô dần dần biến dạng, mặt hồ gọn sóng, hồ nước vốn trong suốt thấy đáy khi thì trở nên sâu hơn, khi thì lại cạn đi, lên lên xuống xuống nhiều lần cuối cùng hồ nước trở thành hình bán nguyệt. Bên trong hồ nước hình bán nguyệt này có một đóa sen màu cực lớn đang nở rộ mà giờ phút này Đường Yên đang ngủ say ở phía trên đó, hoa sen màu ở ngay giữa hồ, cánh hoa quấn quanh Đường Yên.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Chương 67

Tiếng sáo dọc quý dị cứ vang vọng trong bầu trời đêm, giờ phút này nhà họ Hạ đang dốc toàn lực để nghênh đón những con tang thi biến dị không biết đến từ chỗ nào. Sắc mặt Hạ Chu Tuất xanh mét, biểu tình lạnh lùng, tàn nhẫn nói: “Cẩn miếng to như vậy, Nhà họ Hình không sợ mắc răng sao? Dốc toàn lực ra tay cho tôi, không cần nề nang gì cả.”

Hạ Bác đứng ở phía sau Hạ Chu Tuất, trên vẻ mặt đầy nghiêm túc lộ ra sự tàn nhẫn. Hạ Đình thì đứng thẳng lưng, tuy rằng sắc mặt xanh mét nhưng lại không có vẻ gì là sợ hãi cả. Không phải là bọn họ chưa từng trải qua cục diện khó khăn như vậy, chẳng qua là bọn họ không lường trước được nhà họ Hình lại liên thủ với nhà họ Luru tấn công căn cứ Thanh Long. Hạ Đình nhìn những quân nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh, bình tĩnh sáng suốt, thậm chí không ít người trong đó còn là những tư binh mà nhà họ Hạ đã giấu kín bao lâu nay rồi lại nhìn khuôn mặt lạnh lùng phát ra uy nghiêm của Hạ Chu Tuất khiến ánh mắt của Hạ Đình càng thêm kiên định.

“Gào gào...” Tiếng gào thét chứa đựng sự hung phấn của đàn tang thi biến dị truyền đến khiến cho sắc mặt của những người trong nhà họ Hạ nhất thời trầm xuống.

Đột nhiên Hạ Bác xoay người lại nhìn Cao Phong đứng ở phía sau mình, sắc mặt hấn tái nhợt giống như đang đè nén sự hoảng hốt, có vẻ như hấn gằn phát điên rồi. Hạ Bác bước nhanh qua, túm lấy cổ áo Cao Phong, trầm giọng nói: “Thế nào, sợ rồi hả? Nghe Tiểu Viện nói mày có quan hệ rất tốt với người phụ nữ bên cạnh Hình Liệt Phong mà, chẳng lẽ cô ta không nói cho mày biết chuyện đêm nay sao? Thật không biết Tiểu Viện nhìn trúng mày ở điểm nào, chưa vào trận đã bị dọa sợ tới mức đái ra quần... Hừ! Tốt nhất là mày nên an phận cho tao, nếu không bây giờ tao tiễn mày đi gặp Diêm Vương ngay lập tức.” Vừa nói Hạ Bác vừa móc súng bên hông ra, chia nòng súng lạnh như băng vào Cao Phong.

Cao Phong nhất thời bị dọa, hai mắt mở to nhìn hòng súng đen thui trước mắt làm hắn cực kì sợ hãi. Có thể tang thi biến dị sẽ không sẽ nát hắn nhưng nói không chừng Hạ Bác sẽ đập chết hắn trước. Cả người Cao Phong run rẩy, hai tay bịt chặt miệng của mình, trong lòng lại nghĩ đến không biết Lưu Thâm Nhã thế nào rồi, lúc ở Thanh Hải Đường Yên ra tay rất nặng hơn nữa từ lúc trở về căn cứ hắn vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy Thâm Nhã. Hắn rất khinh thường người nhà họ Hạ và nhà họ Từ, hắn cho rằng bọn họ tước đoạt điều kiện sinh tồn của mọi người trong căn cứ. Dựa vào cái gì mà phần lớn tài nguyên bị bọn họ độc chiếm mất vì vậy hắn rất vui vẻ khi thấy người nhà họ Hạ và nhà họ Từ chết sạch. Cao Phong cúi thấp đầu, trong mắt xẹt qua vẻ oán độc.

Hạ Đình không ngăn cản hành động của Hạ Bác, quả thật cô rất xem thường Cao Phong. Người đàn ông này không có một chút trách nhiệm nào cả, nếu không phải do Từ Viện ngăn cản thì cô đã cho hắn một viên đạn từ lâu rồi, làm gì còn cho hắn cơ hội nhảy lên nhảy xuống ở đây nhưng mà tình hình bây giờ rất nguy cấp nên khi thấy Hạ Bác thu súng lại thì cô thờ phào một hơi. Trong tình huống này thì kiêng kị nhất chính là xảy ra nội chiến. Tên Cao Phong này giết cũng không được mà giữ lại cũng không được nhưng mà lúc này chắc chắn không thể thả hắn đi nhưng giữ ở bên người cũng rất nguy hiểm, ai biết một giây sau hắn có dẫn mấy con quái vật kia đến chỗ bọn họ hay không.

“Ném hắn vào trong nhà lao đi đi, nếu ai dám gây chuyện vào thời điểm này thì cứ ném thẳng vào đó cho tôi.” Hạ Đình không thèm quay đầu lại, lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng.” Linh cảnh vệ phía sau tiến lên nhận lệnh, hai người lập tức lôi Cao Phong đi về phía nhà lao đồng thời bọn họ cũng không quên Cao Phong là dị năng giả, thực lực không tầm thường cho nên có bỏ thêm vào nhà lao mấy thứ. Cho dù là dị năng giả thì cũng sẽ phải ném một chút khổ sở, xem như là cho Cao Phong một bài học.

Hạ Chu Tuất vẫn không tỏ thái độ gì, chỉ nhìn cảnh chiến đấu trước mắt rồi gật đầu nói với Hạ Đình: “Con cũng đi đi, nhanh chóng giải quyết mấy chuyện phiền toái này, tốc chiến tốc thắng. Căn cứ Thanh Long là do nhà họ Hạ chúng ta từng chút tạo dựng nên, tuyệt đối không thể để cho những người này giẫm vỡ giương oai ở đây được.” Hạ Đình hừ lạnh gật đầu, lập tức nhảy từ phía trên xuống gia nhập vào chiến cuộc.

“Thượng tướng, tòa nhà quân đội đã xảy ra chuyện rồi.” Hạ Chu Tuất vừa dứt lời thì có một người chạy đến báo cáo.

Khi Hạ Chu Tuất nghe thấy những lời này thì trái tim không khỏi nhảy lên, tòa nhà quân đội là dấu hiệu đồng thời cũng là căn cứ địa của nhà họ Hạ. Ông đã từng bàn bạc với Đường Yên nên có nghe Đường Yên nói là có người theo dõi, thêm muốn một số đồ vật trong tay nhà họ Hạ mà tòa nhà quân đội là bia ngắm tốt nhất, không nghĩ tới mọi chuyện lại ứng nghiệm như vậy.

Hạ Chu Tuất ngẩng đầu nhìn tình cảnh chiến đấu hỗn loạn phía dưới, lúc này căn cứ Thanh Long đã không còn gió êm sóng lặng như trước kia mà thay vào đó là tiếng tang thi biến dị gào thét, tiếng dị năng giả chiến đấu... Mang theo khí thế mãnh liệt bao trùm, thổi quét toàn bộ căn cứ. Tiếng dị năng xung đột lẫn nhau khiến người cách đó mấy trăm mét cũng có thể nghe thấy được hơn nữa thỉnh thoảng trong đó lại vang lên tiếng sáo dọc quỹ dị càng làm cho người ta không rét mà run.

Bầu trời đêm cực kì yên tĩnh chỉ có tiếng gió gào thét làm lan tỏa mùi máu tươi và mùi mùi hôi thối đặc biệt của tang thi vào trong không khí, tất cả đều biểu thị cho đêm nay không hề yên ổn. Không khí bị đè nén nặng trĩu, trong gió truyền đến áp lực vô hình làm cho người ta gần như không có cách nào hô hấp được.

“Bên trung tâm nghiên cứu sinh hóa như thế nào rồi?” Sóng lưng của Hạ Chu Tuất thẳng tắp, cứng cỏi đứng ở tuyến đầu, sắc mặt của ông nghiêm túc hơn bất cứ lúc nào. Mọi người ở đó đều hiểu đại chiến đêm nay sẽ quyết định sự tồn vong của căn cứ. Bọn họ đã cố gắng cách xa khu vực dân cư đồng thời ở chỗ này cũng không có người bình thường, cuộc chiến đêm nay không có liên quan gì đến bọn họ tuy nhiên tất cả dị năng giả đều bị liên lụy. Đêm nay nhiều thế lực cùng đánh một ván cờ, người thắng làm vua, người thua làm giặc, chuyện này ai cũng rõ ràng cả!

“An toàn, bên bác sĩ Đường đã rút lui hết rồi.”

“Người nhà họ Từ đã tới chưa?” Hạ Chu Tuất quay sang hỏi, sắc mặt nặng nề, từ lúc đám người Đường Yên trở về căn cứ thì Hạ Chu Tuất đã giám sát căn cứ một cách toàn diện, từ đó ông phát hiện trong căn cứ ngoại trừ nhà họ Trịnh ngoại thì tất cả những nhà khác đều vươn một tay ra, ngóng trông nhà họ Hạ hồi dài, đến lúc đó bọn họ sẽ được chia một chén súp, tính toán của bọn họ thật sự rất khôn khéo tuy nhiên cũng phải xem nhà họ Hạ của ông có đáp ứng hay không đã

“Ba, người của bác Từ đã mai phục từ trước rồi, đến thời cơ thì bọn họ sẽ nhập cuộc.” Hạ Bác tự tin nói, hai mắt giống như tia lửa điện nhìn chằm chằm tòa nhà quân đội, đêm nay nơi này chính là nơi quan trọng nhất, đáng tiếc là anh không thể đi qua đó. Hạ Bác quay đầu nhìn hành động sắc bén của Hạ Đình ở phía dưới, trong đáy mắt bắt đầu hiện lên sự khát máu, sau lần đi ra ngoài làm nhiệm vụ này thực lực của chị ấy đã tăng lên rất nhiều! Hạ Bác xoa xoa tay, tập trung vào một con Ba Hành Giả đánh có ý định đánh lên sau đó nhảy xuống: “Ba, con đi giúp đỡ đây!”

Thấy Hạ Bác quả quyết nhảy xuống thì trên khuôn mặt nghiêm túc của Hạ Chu Tuất hiện lên lo lắng nhưng rất nhanh ông đã khôi phục lại sự bình tĩnh của mình. Đêm nay nếu không thành công thì nhà họ Hạ sẽ sụp đổ, làm sao còn có thể suy nghĩ nhiều như vậy được nữa: “Lão Tề, liên lạc với nhà họ Từ đi, kế hoạch dọn dẹp bắt đầu! Tôi cũng nên vận động bộ xương già của mình một chút để tránh cho người ta thấy tôi là người vô dụng rồi để ép!”

Hạ Chu Tuất vừa dứt lời thì ngửa mặt lên trời thét dài. Ông là dị năng giả cấp năm hệ phong, xuất thân quân nhân nên chắc chắn là thân thủ không kém nhưng Hạ Chu Tuất rất ít khi ra tay nên rất nhiều người trong căn cứ đều tò mò không biết Hạ Chu Tuất có phải là dị năng giả hay không tuy nhiên những người đã thấy Hạ Chu Tuất ra tay thì đều cảm thấy ông cực kì đáng sợ. Hơi thở của ông như lốc xoáy mang theo chết chóc lạnh yên thổi quét toàn bộ chiến trường. Lúc này tiếng sáo dọc càng ngày càng dồn dập, tang thi biến dị bị sáo dọc khống chế đã đến cực hạn của bản thân nên dần dần rơi xuống thế hạ phong.

Ở bên này thì La Hồng và Bàn Bác Dương dẫn các nhân viên nghiên cứu của trung tâm nghiên cứu sinh hóa nhanh chóng rời đi. Một khi nhà họ Hình đã ra tay thì nhất định sẽ không buông tha cho miếng bánh ngọt là trung tâm nghiên cứu sinh hóa này.

“Quả thật nhà họ Hình đã bỏ ra vốn rất lớn, vậy mà lại phải mảy đến đây.” La Hồng Bản ra hiệu bảo Bác Dương che chở cho bác sĩ Đường còn mình thì chặn đám người Đỗ Dương lại.

“La Hồng Bản, vậy mà mảy vẫn chưa chết tâm, qua đêm nay thì căn cứ sẽ là của nhà họ Hình. Nếu bọn mảy không phản kháng thì tao có thể chừa lại cho mảy một con đường lui.” Ở tận thế thì nhân viên nghiên cứu cực kì có giá trị, điển hình là bác sĩ Đường đứng đầu trung tâm nghiên cứu sinh hóa nên danh tiếng ở quần khu trung tâm không nhỏ, tuy nhiên bác sĩ Đường lại là người đầu muối không vào nên làm cho nhà họ Hình rất căm tức.

“Bớt nói nhảm đi.” La Hồng Bản nhổ cây cột điện bên cạnh lên quét ngang về phía đám người Đỗ Dương sau đó ném cây cột điện đi, lấy vũ khí sinh hóa ở bên hông ra, nhắm vào đám người Đỗ Dương, bắn liên tục mấy phát.

“Đúng là tự tìm đường chết.” Đỗ Dương hất cây cột điện ra, linh hoạt né tránh công kích của La Hồng Bản sau đó quay đầu ra hiệu cho những người khác ra tay: “Bất sống, những người này còn có chỗ dùng đến.”

Việc chế tạo thuốc trung hòa bệnh độc tang thì vẫn chưa thành công nên bọn hắn cần phải có những số liệu mới nhất của trung tâm nghiên cứu sinh hóa mà những người này đều là nhân tài đứng đầu trong lĩnh vực sinh hóa, giết một người là mất đi một người nhất định phải bất sống, sau đó bọn hắn còn có nhiều rất thời gian làm cho những người này ngoan ngoãn nghe lời.

Bác Dương vừa cẩn thận che chở cho bác sĩ Đường lui về phía sau vừa đối phó với dị năng giả bốn phía. Ngọn lửa giận trong lòng Bác Dương tăng vọt lên, chuyện rồi đi đêm nay đã được giữ bí mật, rốt cuộc là ai đã tiết lộ? Trong nháy mắt trong con người đen bóng của Bác Dương bùng lên ngọn lửa như muốn đốt cháy người khác

Phần lớn người của bác sĩ Đường đều là người bình thường, phần lớn thời gian đều ngồi ở trong phòng nghiên cứu nên không phải là đối thủ của những dị năng giả bên phe Đỗ Dương, La Hồng Bản cũng bị dị năng hệ hỏa của Đỗ Dương gây tổn thương, mặc dù lý luận tri thức của La Hồng Bản rất phong phú nhưng kinh nghiệm trên chiến trường thì vẫn thua xa Đỗ Dương. Bác Dương che chở cho bác sĩ Đường cũng bị thương, phần bụng bị lưỡi dao gió cắt qua tạo nên miệng vết thương hở ra bằng cả ngón tay, máu tươi chảy ào ạt ra ngoài.

Đỗ Dương đứng ở một bên, hai mắt lạnh như băng nhìn đám người Bác sĩ Đường, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười chết chóc, trầm giọng nói: “Mang toàn bộ những người này đi.” Sau khi nói xong thì hắn đi đến bên cạnh bác sĩ Đường sau đó dùng chân đá văng Bác Dương ra xa, tiêu hủy vũ khí trong tay Bác Dương rồi đứng ở trước mặt bác sĩ Đường.

“Ông không nên cố chấp như vậy, để tôi tiễn ông một đoạn đường đi.” Sau khi Đỗ Dương nói xong thì bàn tay mang theo dị năng của hắn chộp về phía bác sĩ Đường, ánh mắt lạnh như băng. Đỗ Dương không phải là người lỗ mãng mà là người hiểu rõ thời thế. Hắn khinh thường Lưu Thẩm Nhã mưu tính quá sâu nhưng hắn lại tò mò về là sẽ không ra tay đối với Lưu Thẩm Nhã, không chỉ không ra tay mà trái lại hắn còn dốc toàn lực giúp đỡ Lưu Thẩm Nhã sau đó từng bước giành được sự tin tưởng của Lưu Thẩm Nhã. Hắn biết Lưu Thẩm Nhã hận nhà họ Đường bởi vì sự tồn tại của nhà họ Đường là công khai nói cho mọi người cô ta đã từng bị người ta nhận nuôi, cô ta là cô nhi. Vết nhơ này không có lúc nào là Lưu Thẩm Nhã không muốn quên đi cả, cô ta không thể tha cho Đường Yên lại càng không thể tha cho bác sĩ Đường.

“Khụ khụ... Đỗ Dương, mảy dám!” Bác Dương ôm bụng, phun ra mấy ngụm máu tươi, ánh mắt căm tức nhìn trừng trừng Đỗ Dương. La Hồng Bản thì bị không chế rất chặt, hai mắt tròn tròn nhưng không thể làm được gì cả.

“Ai cho mảy tư cách ra tay với bọn họ?” Đột nhiên có một giọng nói lạnh lẽo tàn khốc vang lên, giọng nói này chính là của Việt Kỳ đang đứng ở trong góc. Anh vốn không định tới đây nhưng lại bắt gặp đi vì lần này chỉ có An Lộ và Lâm Mông đi theo anh mà hai người này lại bị anh phải đi canh giữ cửa ra vào của căn cứ Thanh Long rồi. Trương Tùng bị xử tử một cách bí mật nhưng căn cứ vẫn rối loạn. Mấy thế lực lớn trong căn cứ đang giao đấu với nhau nên chắc chắn người canh giữ cửa ra vào sẽ không đủ

Căn cứ Thanh Long nhất định phải tồn tại, tuyệt đối không thể vì lòng tham của người nào mà nền móng bị phá hủy được.

Đỗ Dương đã đi theo bên cạnh Hình Liệt Phong nhiều năm nên cũng có gặp qua Việt Kỳ vài lần vì vậy hắn chỉ cần nghe giọng nói là biết Việt Kỳ đang tức giận, nhiệm vụ vốn sắp thành công lại bị phá hủy trong nháy mắt. Trên mặt Đỗ Dương thoáng hiện lên vẻ thấp thòm lo lắng, sự hung ác của Việt Kỳ ở quần khu trung tâm như sấm bên tai, cho dù Việt Kỳ luôn khiêm tốn nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự sợ hãi của mọi người đối với anh.

Sát khí, là sát khí dày đặc. Sát khí như vậy biểu thị Việt Kỳ đang rất tức giận, cả người Đỗ Dương thân mình cứng đờ, thân thể như mềm đi. Lúc ở thành phố Thanh Hải thì hắn đã từng thấy Đường Yên đi chung với Việt Kỳ nhưng hắn chỉ cho rằng bọn họ chỉ quen biết sơ sơ mà thôi nhưng nhìn tình huống hiện giờ thì xem ra hắn đã coi thường địa vị của Đường Yên ở trong lòng Việt Kỳ rồi. Từ trước tới nay nhà họ Việt đều không nhúng tay vào những chuyện này nhưng vì sao vào đúng thời điểm này Việt Kỳ lại xuất hiện tại căn cứ Thanh Long, chẳng lẽ hành động lần này của nhà họ Hình đã bị lộ ra ngoài? Nghĩ đến đây nhất thời cả người Đỗ Dương toát ra mồ hôi lạnh đầm đìa.

“Thế nào, sợ rồi sao?” Giọng nói của Việt Kỳ vẫn lạnh như băng xen lẫn với tức giận và tàn khốc. Ánh sáng hơi yếu của ánh đèn huỳnh quang trong đêm tối có vẻ mờ nhạt, lạnh lẽo. Việt Kỳ vung tay lên dùng dị năng hệ hỏa chống lại dị năng hệ hỏa, cả người Đỗ Dương lập tức nhảy dựng lên, sự thật hiển nhiên là dị năng hệ hỏa của Đỗ Dương yếu hơn nên chỉ chống cự được một lúc đã bị dị năng của Việt Kỳ nuốt sạch sau đó Việt Kỳ lập tức phóng mấy lưỡi dao bằng quang qua, Đỗ Dương tránh không kịp nên bị mấy lưỡi dao bằng đâm xuyên qua, máu tươi từ miệng vết thương nhỏ thành giọt trên mặt đất, Đỗ Dương lập tức lui về sau vài chục bước, cả người dựa vào vách tường, khó khăn lắm mới có thể đứng thẳng người được.

“Khụ khụ...” Sắc mặt Đỗ Dương thay đổi, sợ hãi nhìn ánh mắt của Việt Kỳ trong đêm đen, đồng tử mắt của hắn co rút lại, mọi người đều biết Việt Kỳ rất mạnh nhưng không ngờ lại mạnh đến như vậy, chỉ mới có vài chiêu mà hắn đã thất bại một cách thảm hại!

“Bác sĩ Đường, bác sao rồi?” Việt Kỳ không thèm để ý đến Đỗ Dương đang ngã nhào trên mặt đất mà nâng bác sĩ Đường dậy, dùng giọng nói lạnh nhạt

hỏi.

“Không có việc gì, cậu là?” Bác sĩ Đường đứng dậy, thân thể có chút lão đảo, quần áo trên người cũng có chút xộc xệch, chắc là do dị năng của Đỗ Dương gây nên nhưng vì có Bác Dương che chở nên cũng không thật sự bị thương.

“Bác sĩ Đường, bác không nhớ cháu sao? Cháu là Tiểu Kỳ, trước kia cháu ở bên cạnh nhà bác.” Việt Kỳ lên tiếng giải thích, đây là chuyện cũng rất nhiều năm trước kia rồi, nhà họ Việt luôn coi trọng chính sách nuôi thả nên từ nhỏ Việt Kỳ đã bị bọn họ ném ra bên ngoài nuôi thả một khoảng thời gian, cũng chính là lúc đó Việt Kỳ quen biết Đường Yên sáu tuổi.

“Là cháu sao, không thể tưởng tượng được mười mấy năm không thấy mà cháu đã lớn như vậy rồi!” Bác sĩ Đường đột nhiên nhớ ra, ông mượn ánh sáng huỳnh quang yếu ớt để đánh giá Việt Kỳ, càng xem càng vừa lòng, vẻ mặt của ông rất vui mừng nhìn Việt Kỳ vài lần, lúc này đột nhiên ông nhìn thấy vết máu trên mặt đất sau đó phát hiện Bác Dương bị thương không nhẹ thì vội vàng lấy thuốc cầm máu từ trong túi áo ra: “Bác Dương, không sao chứ? Mau lên, mau uống viên thuốc cầm máu này vào.”

Bác sĩ Đường cẩn thận nâng Bác Dương dậy, dứt cho anh hai viên thuốc cầm máu. Những người khác cũng vội vàng tiến lên đỡ La Hồng Bản dậy còn đám người Đỗ Dương thì đã sớm rút lui vì Đỗ Dương hiểu được Việt Kỳ đã nhúng tay vào thì bọn họ tuyệt đối không làm gì được nên mới rút đi một cách dứt khoát như vậy, tuy nhiên trước khi đi hẳn cũng không quên cướp lấy một phần tài liệu của trung tâm nghiên cứu sinh hóa mà nhóm người bác sĩ Đường mang theo.

Bác sĩ Đường dẫn đoàn người rút lui đến một kho hàng bỏ hoang bên trong một tòa nhà sau đó ông sờ soạng bên trên vài cái, lập tức trên đó hiện ra một lối đi: “Đây là đường lui mà tôi đã giữ lại cho trung tâm sinh hóa, mọi người hãy đi theo tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Chương 68

“Ào ào...” Tiếng hồ nước sôi sùng sục chậm rãi truyền đến, giới hạn của không gian dần dần mở rộng ra bốn phương tám hướng. Bầu trời càng thêm trong trẻo, trong phút chốc ánh sáng xuyên qua tầng mây khiến toàn bộ không gian phát ra tia sáng chói mắt. Đột nhiên có một luồng bảy màu chiếu xuống kèm theo sự biến hóa của không gian khiến cả không gian trở nên lung linh tràn đầy sắc màu.

Cực kì xinh đẹp, xinh đẹp đến mức khó có thể nói nên lời. Ánh sáng bảy màu đang phát sáng một cách rực rỡ.

Hồ nước hình bán nguyệt và đóa hoa sen màu càng tôn nhau lên tạo cho người ta cảm giác cao quý đến bức người. Cánh hoa có màu đỏ, mỏng như cánh chim, nở ra tầng tầng lớp lớp, ở trên đóa hoa sen màu có nằm một người đang Nửa thảng rãng hình dạng hồ nước, trắng nõn da thịt lộ ra bên trên cánh hoa sen đỏ tươi giống như giọt sương màu xanh ngọc tô điểm cho cảnh vật, đúng là hoạt sắc sinh hương.

*Hoạt sắc sinh hương là cụm từ chỉ sự xinh đẹp của hoa hoặc của người phụ nữ. Ở đây chắc là cả hai.

Đường Yên chậm rãi mở mắt ra, tóc đen mềm mại buông lơi, nửa ngồi ở trên cánh hoa sen khiến cho hơi thở cũng tràn đầy mùi thơm ngát của hoa. Cô ngẩng đầu nhìn khắp bốn phía, có chút mơ hồ vì không nhận ra được hình dạng của không gian lúc này. Hồ nước giống như hình mặt trăng giữa thảng, trong suốt, sáng rực, không có một tạp chất nào khác. Bên bờ hồ có không ít cát trắng, trắng mịn, bóng loáng, phát ra ánh huỳnh quang mờ người. Nước hồ dao động một cách nhẹ nhàng tràn ra cả bờ hồ giống như đang cọ rửa.

Nếu như trước kia không gian là một nông trường cỡ lớn thì hiện tại chính là một thảo nguyên, một thảo nguyên bát ngát không cách nào nhìn tới cuối cùng. Căn nhà gỗ bị bao quanh bởi những cây ăn quả xanh um tươi tốt, tỏa ra mùi thơm dịu dịu. Đường Yên yên lặng vận chuyển Khô mộc quyết, nhất thời cô phát hiện dị năng trong kinh mạch đang chảy giống như một con sông với chiều rộng của con sông gấp đôi trước kia.

Cô vươn tay, chạm vào cánh môi mình. Cô nhớ mạng máng mình bị Lưu Thẩm Nhã làm bị thương sau đó cô cắn Lưu Thẩm Nhã một cái thật mạnh, sau đó nữa thì hình như cô nuốt phải một cái gì đó, cuối cùng toàn thân nóng lên, đau đớn không chịu nổi..

Nguồn năng lượng khổng lồ này làm cho Đường Yên trực tiếp thăng cấp trở thành dị năng giả cấp sáu. Đường Yên đỡ trán, thăng cấp đúng là một chuyện tốt tuy nhiên khi nghĩ đến loại đau đớn đó thì vẫn nên thôi đi, nó đau hơn lúc thức tỉnh dị năng cả trăm lần, cho dù cô là người rất giỏi chịu đựng nhưng cuối cùng vẫn ngất đi, như vậy cũng đủ để hình dung là nó đau đến mức nào! Phần lớn vết thương trên người cô cũng đã khôi phục lại như lúc ban đầu, sắc mặt trắng bệch cũng dần dần trở nên hồng nhuận. Đường Yên chậm rãi đứng dậy, không cẩn thận chạm đến đóa hoa sen dưới người, đóa hoa sen này đỏ tươi như máu, lơ lửng giữa bầu trời sáng rực làm cho người ta cảm thấy đẹp đến mức hoàn hảo!

Đường Yên nhìn chằm chằm hoa sen màu nửa ngày nhưng vẫn không thu được thông tin nào nên đành phải buông tha cho nó mà đi lên bờ, sau khi mặc xong quần áo thì cô dùng tinh thần lực để dò xét xung quanh, lúc này Đường Yên cảm nhận được không gian bùng bùng sức sống, khỏe miệng cô lập tức cong lên, cô dùng tinh thần lực hái trái cây bỏ vào kho hàng sau đó xoay người ra khỏi không gian, đồ trên người đã bị hồng hết nên cô không biết mình đã ở trong không gian bao lâu rồi.

Sau khi rời khỏi không gian thì Đường Yên đi tới tầng hầm ngầm của trung tâm nghiên cứu sinh hóa.

Ở đây yên tĩnh tới mức không có một tiếng động nào cả. Cô nhập mật mã vào tầng hầm ngầm thì thấy trên đất có rất nhiều vết máu đứt quãng, là máu của cô lúc trước .

“Meo...” Thân hình bé nhỏ của Buster chạy xuyên qua đàn tang thi. Bác sĩ Đường lo lắng cho trung tâm nghiên cứu sinh hóa vì vậy mới để Buster ở lại trung tâm nghiên cứu sinh hóa nên lúc trước khi Đường Yên bị thương trốn vào tầng hầm ngầm thì Buster đã ngửi thấy mùi của cô và chạy đến đây nhưng lại bị chặn ở bên ngoài.

“Gào gào”

Khi Đường Yên nhìn thấy đàn tang thi đang giương nanh múa vuốt, cả người hơi thối ở bên ngoài trung tâm nghiên cứu sinh hóa thì lông mày nhú chặt lại, cô thầm nghĩ chẳng lẽ căn cứ Thanh Long đã bị phá hủy rồi sao? Sáo dọc của nhà họ Lưu chỉ có thể khống chế tang thi cấp cao chứ không thể dẫn dụ tang thi bình thường lại đây được.

Đường Yên đi ra khỏi trung tâm nghiên cứu sinh hóa, cô lấy kiếm sắc từ trong không gian ra, dùng kiếm nhanh chóng tiêu diệt đám tang thi ở xung quanh trung tâm nghiên cứu sinh hóa. Máy truyền tin trên người cô đã bị rơi mất khi đang chiến đấu với Lưu Thẩm Nhã nên bây giờ cô muốn liên lạc với ông cũng không được. Đường Yên nhanh nhẹn đi xuyên qua hành lang thẳng đến chỗ ánh lửa dễ thấy nhất. Suốt dọc đường Đường Yên đều nghe thấy được tiếng kêu thảm thiết khiến ánh mắt cô lạnh như băng, nhìn tình hình này thì nhất định là đã có người mở cổng căn cứ rồi.

“Rầm!” Đường Yên nhảy từ trên cao xuống, đứng ở bên cạnh Hạ Đình, trầm giọng nói: “Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao trong căn cứ lại xuất hiện nhiều tang thi như vậy?”

“Khốn kiếp, rốt cuộc là ai đã đặt thuốc nổ ở cửa bắc? Không phải đã dặn là không thể ra tay ở gần cổng ra vào sao? Nơi này là hậu phương phòng thủ cuối cùng của loài người, tuyệt đối không thể để thất thủ được. Đúng là một đám ngu xuẩn, chỉ vì một chút lợi nhỏ mà làm tổn hại đến sự tồn vong của cả loài người.” Giọng mắng mỏ thô lỗ xen lẫn lo lắng truyền khắp toàn bộ căn cứ, chỉ cần là người đã nghe qua giọng nói thì sẽ biết chắc chắn là Hạ Chu Tuất. Không ai có thể ngờ được Hạ Chu Tuất từ trước tới nay luôn bình tĩnh trầm ổn cũng có lúc nổi nóng, quát mắng to tiếng được.

“Thượng tướng, không phải là chúng ta cho nổ mà là đám người ngu xuẩn của nhà họ Chân. Không biết tại sao người nhà họ Chân lại đột nhiên chạy tới cửa Bắc, lôi địa lôi ra rồi cho nổ lung tung lên cả.” Anh lính ở bên cạnh nhanh chóng báo cáo.

Đường Yên cũng nghe được chuyện này, cô siết chặt nắm tay lại. Chắc hẳn nhà họ Chân là người của hình Liệt Phong, bọn họ cho nổ cửa phía Bắc sau đó dẫn đàn tang thi bên ngoài vào không phải là muốn tranh thủ cho đám người Hình Liệt Phong thêm chút thời gian sao? Những người này xem mạng sống con người là cái gì đây? Là quân cờ sao? Hay là vật hi sinh cho việc tranh quyền đoạt lợi?

“Thượng tướng, hiện tại chúng ta nên làm sao bây giờ?” Rõ ràng Hình Liệt Phong đang bức bách nhà họ Hạ phải lui bước, căn cứ có hơn vài chục vạn người, mặc dù đa số đều đã tiêm huyết thanh nhưng huyết thanh lại chẳng phải là thuốc tiên vạn năng, huyết thanh chỉ có thể kéo dài thời gian bộc phát của bệnh độc tang thi mà thôi. Sau khi tỉnh lại là người hay là tang thi thì rất khó nói. Giống như Chu Nhã vậy, đến bây giờ cô ta vẫn còn đang nằm bên trong lầu mười ba của trung tâm nghiên cứu sinh hóa.

Hai mắt Đường Yên lạnh như băng, sát khí tràn ra nơi đáy mắt. Ở lúc Hạ Đình còn chưa phản ứng kịp thì cô đột nhiên xoay người, trong lòng bàn tay hiện lên dị năng, lao thẳng lên tầng thượng. Vì có dị năng níu giữ nên Đường Yên hoàn toàn lơ lửng ở giữa không trung, cô trầm giọng nói: “Giết, đây là quê hương của loài người. Bất cứ kẻ nào dám xâm phạm thì đều phải giết hết!” Sau đó có rất nhiều tia sét thì trên trời bổ thẳng xuống giống như quyết định của thiên thần. Dị năng điên cuồng bổ thẳng xuống dưới đất nên chỉ trong khoảnh khắc đã đốt cháy hết vô số tang thi.

“Đứng lên đi! Hãy cầm lấy vũ khí trong tay mọi người để đuổi hết tang thi biến dị ra ngoài.” Trong tiếng nổ Ầm... rầm thì khuôn mặt của Đường Yên vẫn cực kì lạnh lẽo, cô đá thật mạnh vào một con Ba Hành Giả đang có ý đồ đánh lén mình làm nó văng ra xa hơn mười mét, xương sườn bị đá gãy nát, trong bóng đêm chỉ còn lại Đường Yên cao ngạo, đứng thẳng người.

Hạ Đình nhú mày nhìn Ba Hành Giả bị đá văng ra xa, trong mắt hiện lên đáng ghét. Mạnh hơn rồi! Chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi mà thực lực của Đường Yên lại tăng thêm một bậc khiến cô làm bất cứ cách nào cũng không đuổi theo kịp, vì vậy cô cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Đường Yên vẫn lạnh lùng không nói gì cả, cô xuyên qua đàn tang thi đang chen chúc nhau chạy thẳng về cửa Bắc. Bóng dáng cô xuất hiện ở chỗ nào thì tang thi ở chỗ đó ngã xuống đất ào ào khiến mọi người chung quanh đều cảm thấy cực kì kinh nể, dõi theo bóng lưng Đường Yên.

Rầm....

Lại là một tiếng nổ cực mạnh khiến mặt đất bị rung lên. Đường Yên nhất thời nhíu mày, không ít tòa nhà đã sụp xuống, tiếng gào thét của đàn tang thi càng ngày càng nhiều, tiếng kêu thảm thiết càng lúc càng vang vọng khiến lông mày của Đường Yên càng nhíu lại chặt hơn, những người này thật là đáng chết!

Trong phút chốc tinh thần lực của cô giống như một lưới điện, nhanh chóng trải ra khắp xung quanh. Sau khi thăng cấp trở thành dị năng giả cấp sáu thì tinh thần lực Đường Yên của cô đã có thể dễ dàng bao phủ trên phạm vi cây số. Cô nhanh chóng tìm thấy bóng dáng người nhà họ Chân, khỏe miệng hơi cong lên, chỉ trong nháy mắt bóng dáng của Đường Yên đã biến mất còn những người khác thì chỉ nhìn thấy một bóng người màu đen nhanh chóng băng qua ngã tư đường xa xa.

Đường Yên giờ kiểm lên, lưu loát thu hoạch đầu người. Sau khi thăng cấp thì chút chần chừ do dự cuối cùng của Đường Yên cũng biến mất, ngoại trừ vẫn còn một chút tình cảm đối với mấy người bác sĩ Đường thì tim của Đường Yên đã gần như băng giá, tàn nhẫn. Căn cứ Thanh Long là nền móng cho kế hoạch của cô nên cô tuyệt đối không cho phép bất cứ người nào làm cản ở đây cả.

Màn đêm tối đen, tối tới mức bầu trời không có một ngôi sao, không có ánh đèn không có chiếu sáng, mọi chuyện diễn ra trong bóng tối, chỉ có ánh lửa đầy trời và mùi máu tươi thoang thoảng trong không khí ở phía xa xa. Máu đỏ tươi giống như đang nở rộ trong đêm tối

Sau khi tiêu diệt mười mấy người thì Đường Yên đứng ở lối vào cửa Bắc nhìn đàn tang thì đông đúc như kiến ở bên ngoài, sự lạnh lùng trong mắt càng thêm dày đặc, đột nhiên cô nhìn thấy một gương mặt quen thuộc ở trong đám người... là An Lộ.

“Đáng chết, lúc nào thì quân tiếp viện đến?” An Lộ thở hổn hển quát lớn. Có làm thế nào thì anh cũng không nghĩ tới bọn họ lại điên như vậy, biến cả căn cứ Thanh Long trở thành chiến trường. Trận này mặc kệ thắng hay thua đều là loài người thua, thua hoàn toàn. An Lộ nhìn đàn tang thì đông đúc ở bốn phía, biểu tình âm trầm, u ám.

“Đã phát tín hiệu cầu cứu rồi, quân tiếp viện sẽ tới rất nhanh, mọi người hãy cố gắng chịu đựng!” Giang Ly hét rất to nhưng cả người lại chút run run, giọng nói của lạnh như băng, bên trong là tín nhiệm và kiên định tuyệt đối.

Miêu Trạch nắm thật quả đấm, đầu ngón tay đâm lòng bàn tay đến rỉ máu. Tay đứt ruột xót nhưng lúc này ngay cả kêu cầu cũng không thể làm được. Bọn họ không hề nghĩ tới đám người Hình Liệt Phong lại điên cuồng như vậy, bọn họ lại dám phá hủy cửa Bắc, chẳng lẽ bọn họ không biết làm như vậy sẽ dẫn toàn bộ đàn tang thì ở xung quanh căn cứ tới đây sao? Chẳng lẽ bọn họ thật sự vì tư lợi của bản thân mà bất chấp tất cả mọi chuyện?

“Chị Yên nhất định sẽ tới đây, cố gắng chịu đựng đi!” Giọng nói của Mạnh Lộ khàn khàn nhưng lại có lực và mang theo kiên định tuyệt đối không khiến cho mọi người chung quanh bình tĩnh lại, bọn họ ngẩng đầu nhìn đàn tang thì không ngừng tràn vào từ cửa bắc. Đường Yên đứng ở gần đó cũng nghe thấy lời của Mạnh Lộ nên sắc mặt lạnh lùng của cô không khỏi hiện lên âm ảm, trái tim lạnh như băng cũng dần dần trở nên kiên định. Vì ở chỗ này có người tin cậy cô nên cô không thể không quan tâm, không phải vậy sao?

Bản tính con người là thiện hay là ác không tới phiên cô bình luận, cô chỉ cần không thẹn với lương tâm là được!

Đường Yên ngưng tụ dị năng trong lòng bàn tay, lập tức có hơn mười tia sét từ trên trời bổ xuống ngăn cản đàn tang thì đang tràn vào cửa Bắc.”Àm... rầm “Lôi điện bá đạo đốt cháy tang thì không chút nề nang: “Dị năng giả phong hỏa hợp lực ra tay, hệ thổ làm tấm chắn cửa Bắc lại... còn những người khác toàn thì dốc lực chiến đấu.” Giọng nói lạnh nhạt theo gió truyền ra ngoài.

“Chị Yên, đúng là Chị Yên... Chị Yên đến rồi!” Miêu Trạch vui vẻ nói.

Lần này số lượng tang thì tụ tập lại làm cho mọi người cảm thấy da đầu mình đang run lên nhưng có một điều vĩnh viễn không thể thay đổi đó là sau khi tiến hóa thì bọn nó vẫn chỉ có một mình, mặc kệ là tang thì biến dị mạnh đến cỡ nào đi nữa, thông minh đến cỡ nào đi nữa thì chúng nó cũng sẽ không hợp tác với nhau hơn nữa số lượng tang thì bình thường là nhiều nhất mà những tên tang thì bình thường này chỉ biết đánh đá lung tung vì vậy nếu như chiến đấu chân chính thì loài người vẫn giữ được thượng phong, tuyệt đối không thể coi thường trí tuệ của nhân loại được. Đường Yên không am hiểu về mặt chỉ đạo nhưng vẫn còn có An Lộ. Sau khi nghe được lời nói của Đường Yên thì An Lộ lập tức phản ứng kịp, anh gạt đầu với Đường Yên sau đó nhanh chóng chỉ đạo bên dưới.

Có Đường Yên thực lực cực mạnh trấn áp nên mọi người lập tức nhận lệnh và làm theo lời An Lộ nói.

Hệ thổ tạo nên tấm chắn che ở tuyến đầu bao vây tang thì lại sau đó những dị năng giả thuộc các hệ khác sẽ ra tay. An Lộ tập trung những dị năng giả hệ phong lại với nhau, có lẽ trong tất cả các loại dị năng thì lực sát thương của dị năng giả hệ phong không cao nhưng khi có những luồng gió của bọn họ trợ giúp thì ngọn lửa sẽ càng bùng cháy hơn và lan rộng ra xung quanh. Khi sức gió đạt tới mạnh nhất thì ngọn lửa càng thiêu đốt dữ dội.

Đàn tang thì không biết gì về sự thay đổi thế cục nên cứ như tre già măng mọc xông vào tai họa. Dị năng giả hệ thổ liên tục tạo tường đất vây tang thì vào bên trong. Chỉ trong chớp lát cuộc chiến đã đến hồi ngã ngũ, mấy trăm con tang thì hóa thành tro tàn, chỉ còn sót lại tinh hạch trên mặt đất. Trong nháy mắt đó toàn bộ đội ngũ đều bình tĩnh lại, kinh ngạc nhìn thẳng lợi bất thành linh mà có chút không biết làm sao.

Sau khi im lặng một lúc lâu thì cả đám người phát ra tiếng hoan hô vang dội. Đường Yên không ngăn cản bọn họ hoan hô nhưng cũng không quên nhắc nhở bọn họ nhanh chóng dọn dẹp chiến trường. Căn cứ cũng không thiếu tang thì cần phải thanh lý. Trong đó lại có không ít tang thì cấp cao. Nhờ sự giúp đỡ của tinh thần lực nên Đường Yên đã nhanh chóng tìm thấy những con tang thì còn sót lại đang loang quanh trong căn cứ sau đó bảo An Lộ sắp xếp người đi tiêu diệt chúng còn những tang thì cấp cao, ví dụ như Ba Hành Giả thì phần lớn đều do Đường Yên tự mình ra tay.

Những người đi theo Đường Yên sau khi nhìn thấy được sự mạnh mẽ, tàn nhẫn của Đường Yên thì đều kích động khó có thể khống chế được, ai cũng khát vọng trở thành kẻ mạnh và cũng đều kính sợ kẻ mạnh cả. Có lẽ thực lực ngang hàng thì sẽ ghen tị oán hận nhưng khi thực lực chênh lệch quá xa thì ghen tị, oán hận sẽ hóa thành kính sợ.

“Chị Yên?” Miêu Trạch quay đầu lại thì thấy Đường Yên không đi cùng bọn họ.

“Mọi người đi trước đi.” Đường Yên vừa nói ánh mắt vừa nhìn chằm chằm nghiệp đoàn dị năng giả phía trước.

Miêu Trạch và An Lộ nhìn nhau, trên mặt hiện lên sự khó lường sau đó bọn họ nhanh chóng ra hiệu cho đám người phía sau, lập tức đám dị năng giả ở phía sau đứng lại, tản ra bao vây nghiệp đoàn dị năng giả.

“Viu “Một cơn gió sắc bén đến mức có thể cắt qua không khí chặt đứt cột điện phía sau Đường Yên. Không bao lâu sau có một con tang thì hai đầu đi ra từ nghiệp đoàn dị năng giả, tang thì hai đầu là một con Ba Hành Giả đã thức tỉnh dị năng hệ phong. Nó tức giận gào thét với Đường Yên, ánh mắt trắng dã mang theo tơ máu tham lam nhìn chằm chằm Đường Yên. Tang thì cấp cao thích săn bắt dị năng giả, chúng nó biết sau khi hấp thu dị năng giả thì có thể khiến thực lực của bản thân tăng lên.

“Ba Hành Giả? Tại sao lại có hai cái đầu?” Miêu Trạch chắc chắn, tỏ vẻ kì quái, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào tang thi hai đầu biến dị ở trước cửa nghiệp đoàn dị năng giả. Về mặt đề phòng cao độ, hiển nhiên là trí tuệ của con Ba Hành Giả này không thấp, hiểu được phải ra tay với những quả hồng mềm, vừa rồi nếu không phải Đường Yên sử dụng kiếm ngăn lưỡi dao gió của nó thì nói không chừng sẽ có dị năng giả ở phía sau phải nộp mạng.

“Hắn là nó đã hấp thu tang thi đồng cấp bậc nên mới tiến hóa dị dạng như vậy.” Đường Yên lạnh lùng nói sau đó bảo đám người An Lộ tản ra. Cô tuốt kiếm sắc ra khỏi vỏ, dị năng lôi điện dần dần tản ra, bao phủ cả một góc trời.

Ba tia sét trên tay Đường Yên trực tiếp đánh úp về phía tang thi hai đầu, theo sát sau phía sau những tia sét đó là bóng dáng của Đường Yên. Tang thi hai đầu phản ứng không kịp nên chỉ có thể gào lên chói tai né tránh lôi điện nhưng nó không ngờ lại bị Đường Yên theo ngay phía sau dùng kiếm chặt trúng chân mình, chỉ trong khoảnh khắc phần thịt thối rữa ở một bên chân đã bị cháy đen.

Đột nhiên tang thi hai đầu đó ngừng đầu gào thét làm cho mọi người không hiểu ra sao nên cứ nhìn chăm chăm hành động quái dị của nó. Đường Yên quay đầu lại, cảnh giác nhìn tang thi hai đầu, bỗng nhiên sắc mặt của cô trở nên nghiêm túc, cô quay sang nhìn về phía An Lộ: “Không hay rồi, con tang thi hai đầu này đang triệu hồi các tang thi khác, mọi người cẩn thận một chút! Rất có thể chỉ chớp lát sau sẽ xuất hiện Thiêm Thực Giả hoặc là Ba Hành Giả, đừng khinh suất!”

Đường Yên vừa dứt lời thì mọi người lập tức nhìn thấy một đàn tang thi tràn ra từ Ngõ Hộ Bộ. Bọn họ đều không thể ngờ tới chỉ trong thời gian ngắn như thế mà nó lại có thể triệu hồi nhiều tang thi đến như vậy, rốt cuộc trong căn cứ còn có bao nhiêu tang thi đây?

Đường Yên không phí thời gian để suy nghĩ nữa mà nhanh chóng triển khai lôi điện để tấn công.

“Lưỡi dao nước?” Sau khi Đường Yên lộn ngược ra sau để tránh lưỡi dao nước đột ngột xuất hiện thì cô mới nhận ra con tang thi hai đầu này thức tỉnh dị năng song hệ. Phong thủy song hệ, sự kinh ngạc này thật đúng là làm cho người ta giật mình. Có sự chỉ dẫn của tinh thần lực nên Đường Yên hữu kinh vô hiểm (có hoảng sợ nhưng không nguy hiểm) né tránh được lưỡi dao gió và lưỡi dao nước đang đánh úp lại từ cả bốn phía. So với lưỡi dao nước thì lưỡi dao gió càng giống như đang ăn nấp ở khắp mọi nơi, không chỗ nào là không có gió cả, nếu Đường Yên không có tinh thần lực thì chỉ sợ là đã sớm bị lưỡi dao gió cắt cho thương tích đầy mình rồi. (Gió là không khí chuyển động đó không khí ở khắp mọi nơi nên chỉ cần nơi nào có không khí là có lưỡi dao gió, vậy mà bà tác giả kêu hệ phong yếu)

Trái tim của đám người An Lộ nhảy lên đến cổ họng, bọn họ đều nhìn chăm chăm vào trận chiến đấu này, phần lớn tang thi bị tang thi hai đầu triệu hồi đến đều là tang thi bình thường nên rất nhanh đã bị bọn họ tiêu diệt sạch sẽ. Mọi người nhìn Đường Yên và tang thi hai đầu chiến đấu với nhau, trong lúc nhất thời cảm thấy nhiệt huyết trong người đang sôi trào, mạnh, rất mạnh! Đây là suy nghĩ duy nhất của bọn họ vào lúc này!

Khi nhìn tang thi hai đầu thì trong đầu Đường Yên chỉ có một suy nghĩ duy nhất là giết chết nó! Trên khuôn mặt lạnh lùng của Đường Yên lộ ra sắc bén sát khí, sau khi chiến đấu thì cô nhận thấy tang thi hai đầu này nhìn thì rất mạnh tuy nhiên lại không ổn định. Nó đang dao động ở giữa Ba Hành Giả và Liệp Sát Giả tuy nhiên sức mạnh có chút dao động, hẳn là nó vừa mới hấp thu Ba Hành Giả đồng loại nên vẫn chưa có cách nào vận dụng thành thực năng lượng mới thức tỉnh được. Bởi vì đến bây giờ Liệp Sát Giả vẫn chưa xuất hiện nên mọi người cứ theo bản năng nhận định nó là Ba Hành Giả.

Cũng may là cô đã đột phá dị năng giả cấp sáu nếu không thì có chút quá sức khi phải chống lại tang thi hai đầu này. Hiện tại chính là lúc sử dụng dị năng không gian, phải biết rằng mọi người đều nghĩ cô chính là dị năng giả song hệ lôi điện, không gian. Khóe miệng Đường Yên hơi hé mở, phun ra hai chữ: “Thuận đi!” Đường Yên cũng chỉ vừa nhận ra được điều này không lâu. (Lúc trước không gian của Đường Yên chỉ chứa đồ đơn thuần nhưng bà thăng cấp không gian thăng lên theo, lúc trước tui nói chỉ không gian thôi không phải dị năng không gian nhưng tui sai rồi mấy ché. Bà tác giả cho bà lên cấp nhanh quá rồi, à thuận đi là di chuyển trong tích tắc nhé)

Chỉ trong nháy mắt Đường Yên đã biến mất không thấy bóng dáng và chỉ trong chớp mắt sau cô đã xuất hiện ở trước mặt tang thi hai đầu, cô phủ trên dị năng lôi điện lên trên thân kiếm sắc ngay sau đó chém vào cái đầu bên trái. “Phụt” Máu tươi màu đen phun tung toé, thấm ướt cả quần trang trên người Đường Yên: “Xèo...xèo...” Đường Yên không hề nghĩ tới máu của tang thi hai đầu này lại có tính chất ăn mòn, lúc này những chỗ dính máu trên quần trang đều phát ra tiếng xèo xèo.

“Gào gào” “Bị đau nên tang thi hai đầu phát ra tiếng gào thét lộn xộn giống như tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh nhưng không hiểu sao khi nghe tiếng khóc này mọi người đều cảm thấy rất chói tai.

“Chị Yên, chị không sao chứ!” Miêu Trạch la lên. Cậu không hề nghĩ tới tang thi hai đầu này lại lợi hại như vậy, bị chém đứt một cái đầu mà vẫn còn rất hung hăng.

“Không có việc gì, mọi người đừng tới đây.” Dựa vào thân thủ của đám người Miêu Trạch thì cho dù có tới cũng chỉ là đi chịu chết. Hãy đến diễn đàn Lê Quý Đôn để đọc và ủng hộ editor. Liệp Sát Giả và Ba Hành Giả không phải là một. Cô lợi dụng thuận di nhanh chóng lui về phía sau, tiếp theo đó cô dùng lôi điện bá đạo tạo một cái lồng phong tỏa tất cả đường lui của tang thi hai đầu, lôi điện trong lòng bàn tay chạm rai tụt lại thành một quả cầu xét to bằng trái bóng. Tiếng lôi điện vang lên xẹt...xẹt làm cho mọi người đứng ở phía xa nuốt nước miếng. An Lộ lập tức vung tay lên ra hiệu cho mọi người nhanh chóng lui về phía sau.

Đường Yên mím môi, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm tang thi hai đầu trước mặt, Liệp Sát Giả... vậy thì này cứ trở thành vật tế đầu tiên của chiêu thức mới đi: “Tài quyết!” (tài = cắt, quyết = nổ tung, từ hình. Chẳng biết từ nào cho hợp nên để nguyên hán việt) Bầu trời đêm tĩnh lặng giống như cảm nhận áp lực này nên tất cả gió đều lặng đi, không khí như ngưng đọng lại một chỗ.

Đường Yên vẫy tay, phóng quả cầu sét trong tay ra ngoài. Tang thi hai đầu bị lôi điện trói chặt không ngừng phát ra tiếng gào thét thê thảm, không bao lâu sau: “Ầm... rầm” một giây hoặc có lẽ là một giờ... Đợi đến khi mọi người lấy lại tinh thần thì mặt đất trước kia đã biến thành một cái hố sâu cả trăm mét, nghiệp đoàn dị năng giả cũng biến mất giống như đã bị bốc hơi.

Chương 73: Chương 69

“Ừc...” “Những dị năng đứng phía sau không nhìn được nuốt nước miếng, vẻ mặt sợ hãi nhìn hồ sâu trước mặt sau đó bọn họ nhìn chăm chăm Đường Yên bằng ánh mắt vô cùng kính sợ: “Quá mạnh!”

Cho dù không có chiến đấu với tang thi hai đầu nhưng dị năng giả rất miễn cảm với năng lượng nên uy thế của tang thi hai đầu khiến bọn họ không dám nhúc nhích. Mặc dù tang thi hai đầu rất mạnh nhưng không đến mười chiêu của Đường Yên đốt thành tro tàn... Sự chênh lệch quá mức như vậy khiến cho mọi người thần thờ trong một khoảng thời gian rất dài, bọn họ cứ ngỡ ngàng nhìn chăm chăm bóng lưng thẳng tắp của Đường Yên thật lâu mà không biết nói gì!

An Lộ vuốt mấy sợi tóc đang bắt dính ở trên trán ra, khoe miệng hơi hơi cong lên, ánh mắt nhìn về phía Đường Yên mang theo sự công nhận. An Lộ lấy điện thoại trong túi quần ra, bấm một dãy số sau đó nhỏ giọng nói một câu: “Không có việc gì!” Anh lập tức cắt điện thoại tiếp đó cùng dọn dẹp những xác tang thi trên mặt đất với những người khác.

Trong xác tang thi mang theo bệnh độc tang thi nên không thể giữ lại mà phải tiêu càng nhanh càng tốt. Bọn họ chất toàn bộ xác tang thi lại một chỗ sau đó để dị năng giả hệ hỏa hỏa tiêu.

“Mau nhìn về phía bên kia!” Đột nhiên có người kinh ngạc quát lên, người đó chỉ vào không trung, một lúc lâu cũng chưa phát ra được câu nào vì hình ảnh làm cho người ta quá sợ hãi giống như lúc tận thế mới bắt đầu, lần đầu tiên loài người phát hiện một xác không hồn đang đi lại ở trên đường.

Đường Yên nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn xuyên qua tầng lầu cao ngất thì chỉ thấy được một màn đêm tối thui. Phía chân trời vang lên tiếng Âm... âm rung động, đây là trận mưa đầu tiên sau khi tận thế bùng xuống, bầu trời đầy tia chớp và sấm sét như muốn xé rách màn đêm truyền xuống dưới. Tiếng nổ vẫn cứ vang dội; đàn tang thi càng gào thét lớn hơn kèm theo đó là tiếng va chạm, tiếng nổ vang chấn động màng nhĩ mọi người, mưa rơi dần dần nặng hạt hơn, cả căn cứ Thanh Long giống như bị bao phủ trong màn sấm sét.

Hạ Đình thi triển dị năng làm cho một chồi non chui lên từ dưới đất sau đó nó nhanh chóng mọc dài ra bằng tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, thân cây rung động một cách kì lạ. Dưới sự khống chế của Hạ Đình, thân cây lớn lên, cành dài ra, xanh um tươi tốt, cành lá rậm rạp. Chỉ trong nháy mắt thân cây chỉ bằng đường kính của một cái chén ăn cơm đã trở thành một cây đại thụ che trời mà mọi thứ chỉ phát sinh trong nháy mắt. Mọi người nghẹn họng nhìn cây đại thụ đang che trời một cách trần trụi, vì có nước mưa hỗ trợ nên cái cây càng vươn lên cao ngất...

“A...” Đột nhiên có một tiếng hét thảm thiết vang lên, chỉ trong nháy mắt cành cây đã hóa thành dây mây cuốn lấy dị năng giả đang chiến đấu ở đối diện. Mọi người chỉ thấy mấy tuổi phun ra sau đó dị năng giả kia biến mất biệt tích. Bọn họ chỉ còn nghe thấy tiếng kêu thê lương vang vọng ở bên tai và chất lỏng màu đỏ tươi tung tóe trên mặt đất.

“Là Hạ Đình!” Rất nhanh đã có người nhận ra bóng dáng đang đứng sừng sững trên đỉnh cây đại kia. “Thôi hóa” (Thúc giục thay đổi), đây là năng lực mà Hạ Đình đạt được sau khi thăng cấp thành dị năng giả cấp cao. Cô có thể thúc giục thực vật biến đổi theo cách mình muốn để sử dụng nhưng cô không định tiết lộ con át chủ bài này nhanh như vậy, chỉ là Đường Yên thể hiện thực lực quá kinh người nên nếu cô giấu giếm thực lực của mình thì chắc hẳn sau này ở trong căn cứ sẽ chẳng còn mấy người nhớ đến sự tồn tại của nhà họ Hạ nữa... Rơi vào đường cùng nên Hạ Đình buộc phải tiết lộ lá bài tẩy của mình.

“Dị năng hệ mộc còn có thể sử dụng như vậy sao?” An Lộ vuốt cằm, ngẩng đầu nhìn cây đại thụ che trời ở giữa không trung. Trong con ngươi đen của anh ta hiện lên sự tính toán, chợt quét mắt trước mặt mấy chục thước hồ to, văn ngạch nói: “Đường Yên, có phải là cô ra tay quá độc ác rồi không, nghiệp đoàn dị năng giả đều bị cô cho nổ tung thành tro bụi rồi... Xây dựng lại không phải phải là một công việc thoải mái đâu!” Sau khi nói dứt lời An Lộ còn không quên nhún nhún vai của mình.

Đường Yên nhếch môi, im lặng không nói, cô nhặt viên màu tinh hạch xanh lục pha xanh biếc lên. Bỗng nhiên sau đó có một dòng nước màu xanh tràn ra, không bao lâu đã lấp đầy cái hồ to trước mặt... Mọi người hai mắt nhìn nhau, giật mình nhìn phía dưới nền đất không ngừng trào ra nước mát, bọn họ hận không thể đập cho Đường Yên vài phát. Vật tư đã thiếu hụt nhưng tài nguyên nước lại càng thiếu hụt hơn mà Đường Yên chỉ cần tiện tay đập một cái đã ra được 'Một cái giếng' giải quyết được rất nhiều phiền toái.

...

Ở tòa nhà cao tầng phía xa xa có một bóng dáng màu đen đang đứng ở đó. Ánh mắt người đó liếc nhìn Đường Yên đang đứng ở chỗ trước kia là nghiệp đoàn dị năng giả, khoe miệng người đó nở một nụ cười gằn. Ánh mắt lộ ra khinh thường và sát khí, tập trung ở chỗ Đường Yên đang đứng.

Đột nhiên sắc mặt người đó thay đổi, lấy bộ đàm trong túi ra sau đó bấm một dãy số.

“Tút...tút”

Sau khi bộ đàm được kết nối thì trong bộ đàm truyền đến giọng nói mềm mại, nhỏ nhẹ: “Bác Lư, cháu giao quyền khống chế số 6 cho bác, hãy giúp cháu giết chết cô ta.” Giọng nữ mềm mại uyển chuyển mang theo quả quyết, tàn nhẫn, thính thoảng trong giọng nói có xen lẫn tiếng ho húng hắng khiến người ta cảm thấy giống như giọng một con quỷ đang đứng đón gió trong đêm lạnh tận xương.

“Được, nhưng bên lão phu nhân?” Bác Lư cúi đầu, số 6 đúng là vật thí nghiệm tiến hóa hoàn mĩ khó có được. Nếu không phải lần này quá trọng yếu thì nhà họ Lư tuyệt đối sẽ không mang nó ra dùng bởi vì một khi việc này bị tiết lộ ra ngoài thì sẽ gây nên sóng to gió lớn.

“Bên bà ngoại cháu sẽ từ từ giải thích.”

“Được!” Tiếng nói vừa dứt thì tiếng sáo dọc sắc bén lập tức vang lên, ngay sau đó ở khu bình dân bên ngoài thành phía Tây xuất hiện một bóng dáng cực kì mạnh mẽ. “Tiếng gào thét của thứ đó khàn khàn mạnh mẽ như hổ gầm, đôi mắt màu đỏ tươi toát ra sự giận dữ, hung tàn. Tốc độ di chuyển rất nhanh đến chỗ vị trí của ông già họ Lư, đôi mắt màu đỏ tươi của nó chứa đựng tham muốn nhìn chòng chọc những người quanh đó. Nếu không có sáo dọc khống chế được thì giờ phút này con Liệp Sát Già đó đã nhảy vào trong đám người, ăn đến no mới ngừng.

“Tiếng gì vậy?” Đột nhiên An Lộ dừng lại, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm ở ngoại thành phía Tây. Trong khoảng thời gian chiến đấu ngắn ngủi lúc này thì tiếng gào thét của tang thi hai đầu cũng có chút tương tự với tiếng gào thét này, chẳng lẽ trong căn cứ vẫn còn một con tang thi cấp cao khác đang ẩn núp?

Đường Yên cau mày, là tang thi biến dị cấp cao, con này còn mạnh hơn tang thi hai đầu nữa. Có thể con tang thi hai đầu đó chưa hấp thu đủ năng lượng nên thực lực của nó chỉ hơn Ba Hành Giả một chút mà thôi nhưng lực xuyên thấu của tiếng gào thét vừa rồi rất mạnh, không chỉ mạnh hơn tang thi hai đầu một bậc thôi đâu.

“Là tang thi biến dị cấp cao, theo như số liệu phân tích của trung tâm nghiên cứu sinh hóa thì nó chính là Liệp Sát Già, hay còn được gọi là Tảo Đãng Già (liệp sát = săn giết, tảo dâng = cần quét).” Đường Yên trầm giọng nói. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen sau đó nhíu mày. Nhà họ Hình đã ra tay với căn cứ Thanh Long thì làm sao không có át chủ bài được.

“Liệp Sát Già?” Về mặt Hạ Chu Tuất trầm xuống, ông đã hội họp lại với đoàn người Đường Yên ở quảng trường dị năng giả rộng lớn, cả người Hạ Đình đầy người vết máu cũng đón gió đêm đi tới, ánh mắt cô rơi vào cái ao lớn cỡ vài chục mét cách đó mấy trăm mét, thì ra nghiệp đoàn dị năng giả đã hóa thành một đồng lộn xộn, sắc mặt Hạ Đình cực kì phức tạp, đồng tử cũng co rút lại.

“Đúng vậy, vừa rồi tôi đã chiến đấu với Liệp Sát Già nhưng con tang thi hai đầu đó vẫn chưa tiến hóa hoàn toàn, thực lực ở giữa Ba Hành Giả và Liệp Sát Già.” Đường Yên bình tĩnh nói, tinh thần lực của cô đã bao trùm toàn bộ quảng trường dị năng giả, cố gắng bắt giữ nhưng dao động chỉ thoáng qua trong giây lát: “Tang thi đang lảng vảng trong căn cứ thì giao cho mọi người xử lí, tôi sẽ đi gặp con Liệp Sát Già này.”

“Đợi chút” Hạ Đình gọi Đường Yên lại, nói: “Tôi đi cùng với cô!”

“Không cần, dị năng giả cấp năm chiến đấu với Ba Hành Giả còn tạm được chứ khiêu chiến Liệp Sát Già thì chỉ có con đường chết.” Giọng nói của Đường Yên lạnh lùng không gọn chút khiến Hạ Đình nhất thời nhíu mày. Đường Yên cũng không muốn giải thích với thêm với Hạ Đình nữa, bên ông đã có Việt Kỳ coi chừng nên cho dù có đụng phải Hình Liệt Phong thì cũng không cần lo lắng. Cô nhìn không thấu được thực lực Việt Kỳ mà chỉ cảm thấy anh rất mạnh thôi.

Khuôn mặt của Hạ Đình cứng đờ, lông mày nhíu lại thật lâu vẫn chưa giãn ra. Cũng là dị năng giả cấp năm, Đường Yên dựa vào cái gì nói cô không được, sau khi vượt qua cánh cửa cấp cao thì dị năng hệ mộc của cô đã phát triển thành Thôi hóa, có thể dễ dàng đối phó Ba Hành Giả.

“Cũng là dị năng giả cấp năm, vì sao tôi lại không được?” Hạ Đình vừa nói xong thì nhất thời trong quảng trường dị năng giả vang lên tiếng hít khí. Dị năng giả cấp năm ở trong mắt mọi người chính là biểu tượng của kẻ mạnh, một chiêu vừa rồi của Hạ Đình đã khiến không ít người lên bàn luận xem có phải Hạ Đình đã đột phá cấp năm hay không. Hiện tại Hạ Đình đã lên tiếng thừa nhận khiến mọi người hít khí lạnh đồng thời cảm thấy khó trách nhà họ Hạ có thể nắm căn cứ Thanh Long trong tay, trong một nhà lại có tới hai dị năng giả cấp năm, thực lực này đủ để kiêu ngạo, xưng hùng xưng bá với mọi người rồi!

“Cấp năm! Ai nói với cô tôi chỉ là dị năng giả cấp năm?” Đường Yên không quay đầu lại, từ đầu tới cuối đều không có nhìn Hạ Đình, Hạ Chu Tuất lấy một cái, làm sao cô không rõ tính toán của nhà họ Hạ được, chẳng qua cô cũng không để cho bọn họ đạt được mục đích. Đường Yên nhìn chằm chằm bóng người mới lướt qua phía trước bị tinh thần lực bị bắt được, ngay cả liếc mắt cũng không cho Hạ Đình một cái.

Đám người Hạ Đình nghe thấy trong giọng nói của Đường Yên lộ ra nghiêm túc trước nay chưa có khiến bọn họ đang đứng cách Đường Yên năm mét nhưng cả người vẫn căng cứng, ngẩn ngơ nhìn chằm chằm bóng lưng Đường Yên, màu đen quân trang bị vết máu của tang thi hai đầu làm cho mục nát loang lổ lộ ra áo lót ở bên trong, cô đứng đón gió đêm khiến cho lòng của bọn họ không hiểu sao lại căng thẳng.

Về mặt Hạ Chu Tuất rất nghiêm túc, nhìn chằm chằm Đường Yên ở trước mặt, chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà Hạ Đình đã đột phá cánh cửa cấp năm khiến ông cực kì vui sướng nhưng mà sau khi nghe những lời nói này Đường Yên thì về mặt từ trước đến nay luôn bình tĩnh của Hạ Chu Tuất dần dần bị phá vỡ. Lần này hợp tác với Đường Yên không phải là chủ ý của nhà họ Hạ, giường nhà mình há lại cho người khác ngủ say! Căn cứ Thanh Long vốn là lãnh địa của nhà họ Hạ nhưng nhà họ Hình lại lộ ra cái miệng dữ tợn khiến căn cứ lâm vào nguy hiểm nên nhà họ Hạ mới bắt buộc đi liên hợp với Đường Yên và trung tâm nghiên cứu sinh hóa sau lưng cô. Nhà họ Hạ vốn muốn mượn uy thế vừa rồi của Hạ Đình để trấn áp lòng người đang dao động trong căn cứ nhưng dần dà sự tình lại phát triển vượt ra khỏi tầm tay của Hạ Chu Tuất...

“Chị Yên, chẳng lẽ chị lại lên cấp?” Miêu Trạch vui vẻ nói.

Khỏe miệng của Giang Ly và Mạnh Lộ đứng bên cạnh giật giật, kinh ngạc nhìn Đường Yên đứng ở phía, Đường Yên chỉ mới thăng cấp trở thành dị năng

già cấp năm cách đây mấy ngày thôi mà bây giờ lại tiếp tục thăng cấp, tốc độ thăng cấp như vậy trong căn cứ này có ai bị được chứ?

Đường Yên tuốt kiểm ra khỏi vỏ, tập trung nhìn một con hẻm tối ở ngã tư đường thứ ba tính từ quảng trường dị năng giả, dị năng lõi điện được phủ lên trên thân kiểm đang rung động nhẹ nhàng. Cô chém một kiểm thật mạnh vào tang thi biến dị đang ẩn nấp ở trong hẻm tối. Nhờ có ánh sáng mờ ảo của dị năng nên mọi người có thể thấy rõ ẩn tàng thi biến dị nấp ở sâu trong ngõ hẻm tối tăm đã bị chém thành hai khúc rất cân xứng. Sau khi Đường Yên tra kiểm vào vỏ khoảng vài giây thì mặt đất mới xuất hiện vết máu đỏ thẫm... Đường Yên bình tĩnh nhìn bóng tối phía trước, ánh mắt bình tĩnh tràn đầy trầm ổn và lạnh lùng.

“Song hệ cấp sáu!” Giọng nói trong trẻo của cô xuyên qua tiếng gió luan quân bên tai mọi người, tuy rất nhỏ, rất nhẹ nhưng lại làm toàn bộ linh hồn của họ rung động.

“Song hệ cấp sáu!” Giọng nói của Miêu Trạch run run, có lẽ còn kèm theo cả vẻ điên cuồng, không phải sợ hãi điên cuồng mà là máu tanh, phấn chấn và vui sướng không có cách nào để nên được.

“Àm... rầm” “Những tia sét điên cuồng cứ liên tục đánh xuống ở phía chân trời làm cho người ta sợ hãi, nhưng tia sét đó giống như muốn chẻ đôi tất cả mọi thứ ra. Nó giống như nguồn năng lượng dồi dào của thiên nhiên, vừa dày vừa nặng lại điên cuồng tạo cho người ta cảm giác nó đang truyền đến từ bốn phương tám hướng. Quảng trường dị năng giả lặng ngắt như tờ, dị năng giả cấp sáu, từ trước tới nay đây là người đầu tiên thăng cấp thành dị năng giả cấp sáu thành công, như vậy làm sao không khiến mọi người điên cuồng cho được?”

“Nhớ kỹ là phải đuổi hết tang thi ra khỏi căn cứ, đây là nhà thuộc về chúng ta!” Giọng nói lạnh lùng của Đường Yên cứ quanh quẩn trong trời đêm, khi thể vừa mạnh mẽ lại vừa cao ngạo khiến tất cả mọi người chấn động.

“Vâng!” Tất cả mọi người đều trầm miệng một lời, giọng nói kiên quyết vang vọng cả một góc trời.

Đường Yên sử dụng thuật di, trong nháy mắt đã biến mất không thấy bóng dáng. Sau khi thấy Đường Yên biến mất thì Hạ Đình nhắm mắt lại sau đó xoay người nhìn về phía Hạ Chu Tuất, trong mắt hiện lên sự phức tạp. Bọn họ đều hiểu sau đêm nay thì danh tiếng của Đường Yên ở căn cứ sẽ đạt tới đỉnh cao nhất nhưng nó không giống với danh vọng của bác sĩ Đường. Thiên tính của loài người là tôn sùng kẻ mạnh mà Đường Yên lại vừa quả quyết vừa mạnh mẽ nên người người ngưỡng mộ. Cho dù là Hạ Đình cũng không thể không thừa nhận, giờ phút này khi đối mặt với Đường Yên thì bọn họ không thể nổi lên ý định phản kháng được.

Sau trong căn cứ, Đường Yên đang đứng ở trên một bãi cỏ trống trải, cô ngẩng đầu, ánh mắt nhìn bầu trời đỏ quạch, lằng lằng chờ đợi. Cuộc chiến ở tòa nhà quân đội không cần suy nghĩ cũng biết là Lưu Thẩm Nhã bị thương không nhẹ, trước khi đi Hình Liệt Phong lại bị Việt Kỳ đánh bị thương nên hiện tại chắc hẳn là đang trốn ở chỗ nào đó đường thương rồi.

Bãi cỏ này cách căn cứ Thanh Long một khoảng, lại không có gì chỗ nào để ẩn nấp nên nếu mục tiêu của Liệp Sát Giả là cô thì dựa vào năng lực của Liệp Sát Giả nhất định nó có thể tìm được cô. Đường Yên nắm chặt kiểm trong tay, mũi kiểm chọc xuống đất, ánh mắt hiện lên sự bình tĩnh.

“Gào gào...”

Đường Yên đợi không bao lâu thì đã nghe thấy tiếng gào thét to rõ từ xa truyền tới. Không bao lâu sau trên sườn núi phía xa xuất hiện một bóng người. Tiếng sáo dọc kì lạ nhẹ nhàng chậm chạp vang lên, tiết tấu lúc nhanh lúc chậm, ngay lập tức sau đó có một bóng đen lao tới với tốc độ cực kì, Đường Yên bình tĩnh ngẩng đầu lên nhìn, về mặt vẫn không có tí tí dao động nào. Buster vốn ở trong không gian cũng đã được cô đưa ra ngoài, Buster đứng ở trên bả vai Đường Yên, mắt mèo xanh biếc lóe lên ánh sáng lạnh ở trong đêm đen, nhìn chăm chăm Liệp Sát Giả đang lao đến.

“”

Liệp Sát Giả dừng lại cách Đường Yên không xa, im lặng nhìn cô chăm chăm! Sau đó đột nhiên có một ngọn lửa xuất hiện, nhiệt độ cực nóng gần như đốt cháy không khí chung quanh. Sân cỏ phía dưới chân cô vẫn là một màu đen nhánh, về mặt Đường Yên rất bình tĩnh giống như hoàn toàn không để ý đến sự xuất hiện của Liệp Sát Giả trước mắt. Vì cô chưa có kinh nghiệm chiến đấu với Liệp Sát Giả nên Đường Yên không dám tùy tiện ra tay.

Ông già họ Lưu đứng ở trên sườn núi, thân hình hơi còng, trên khuôn mặt toát ra vài phần kinh ngạc khi nhìn thấy về mặt lạnh nhạt, không chút hốt hoảng của Đường Yên ở phía dưới sau đó có chút thần thờ, uy thế của Đường Yên trước mắt không hề giống cô khi còn ở thành phố Thanh Hải. Nếu không phải ông bận điều khiển Liệp Sát Giả thì nếu hai người chiến đấu với nhau, chỉ sợ phần thắng sẽ chia đều 50-50. Ánh mắt đục ngầu của ông già họ Lưu lóe lên ánh sáng, tốc độ thăng cấp như vậy chỉ sợ là ở quân khu trung tâm cũng không có mấy người, nhất định không thể để Đường Yên sống sót được bằng không sẽ trở thành họa lớn, lúc này ông mới hiểu được vì sao Thẩm Nhã liều mạng cho dù bị thương nặng cũng quyết tâm muốn loại trừ Đường Yên...

“Thủ đoạn của nhà họ Lưu thật là giỏi.” Đường Yên liếc nhìn ông già họ Lưu đứng trên sườn núi, trên khuôn mặt bình thản hiện lên nụ cười nhạt sau đó mở miệng nói.

Nhất thời sắc mặt của ông già họ Lưu biến đổi, ông ta nhìn về phía Đường Yên, trong khuôn mặt có vài phần ngạc nhiên... Có vẻ như Đường Yên không hề kinh ngạc khi thấy ông ta xuất hiện ở đây. Tuy nhiên ông ta là người đã trải qua sóng to gió lớn nên sau khi kinh ngạc thì lập tức bình tĩnh lại, ông ta nắm cây sáo dọc, im lặng một lúc rồi nói: “Cô không tò mò tại sao tôi lại xuất hiện ở đây sao? Hay là cô đã sớm biết hành động đêm nay?”

Đường Yên từ chối cho ý kiến, cô đưa tay gãi cằm Buster sau đó lạnh lùng nói: “Căn cứ Thanh Long này giống như một cái bánh ngọt lớn, bị người ta để mất đến cũng là chuyện bình thường... Hãy đến diễn đàn Lê quý đôn để đọc truyện và ủng hộ editor. Bọn ông có thể nhìn đến bây giờ có thể nói là đã rất hao tổn tâm huyết rồi... Hiện tại lại quyết định hành động, tôi nghĩ đại khái lí do là vì việc khống chế tang thi biến dị đã có đột phá, tuy nhiên hẳn là bọn ông cũng phải bỏ ra một cái giá không nhỏ!”

Trong lòng ông già họ Lưu cực kì kinh ngạc, nhất thời ánh mắt của ông ta híp lại, trong đôi mắt xẹt qua ánh sáng lạnh lẽo, ông ta nhìn thẳng vào Đường Yên, không nghĩ tới chuyện cây sáo dọc lại bị Đường Yên đoán được không ít, người này không diệt trừ tất sẽ thành mối họa.

Ông già họ Lưu vung tay lên, trong nháy mắt hơi nước đã bao phủ toàn bộ sân cỏ này. Phía xa xa có không ít người đang ẩn núp quan sát mọi chuyện, khi bọn họ thấy màn hơi nước đột ngột xuất hiện này thì cực kì chấn động. Rất nhanh đã có dị năng giả phát hiện ra màn hơi nước này không hề đơn giản.

Màn hơi nước mỏng manh như có như không ngăn cách sân cỏ này với những chỗ xung quanh.

“Hu u...” Tiếng sáo dọc kì dị lại vang lên dứt quãng sau đó tiết tấu trở nên dồn dập làm cho màng nhĩ của mọi người đau nhức. Hơi nước vừa mới xuất hiện thì bóng dáng của ông già họ Lưu đang đứng ở trên sườn núi chọt lóe lên rồi biến mất.

Những người đứng ở phía xa kinh hoàng nói: “Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại không nhìn thấy gì nữa?”

“Thật sự là gặp quỷ rồi! Dị năng giả hệ thủy còn có thể làm được như vậy sao?”

“Thật là lợi hại! Nghe nói Đường Yên là dị năng giả song hệ cấp sáu, không biết ông già kia là người nào?”

...

Tiếng bàn luận vang lên không dứt, nội dung chỉ có một, chính là hai người đang ở trên sân cỏ.

Mấy bạn đừng nói tui ngắt đúng đoạn gay cấn, tác giả đó, lỗi tác giả hết

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Chương 70

Đột nhiên tiếng sáo dọc của ông già họ Lưu trở nên điên cuồng, Liệp Sát Giả đang đứng yên tĩnh ở một bên cũng nhảy lên lao thẳng tới Đường Yên, móng vuốt sắc bén ngay cả sắt thép vững chắc nhất cũng có thể đâm thủng lóe lên ánh sáng lạnh, hơi nước lan tràn ra xung quanh, lúc này đột nhiên thân hình Đường Yên biến mất trong nháy mắt.

“Nhanh quá!” Trong lòng ông già họ Lưu rất giật mình, sắc mặt lập tức thay đổi, giọng nói lạnh lùng: “Cô ta không phải là dị năng giả cấp năm, rõ ràng là...”

Nhưng mà không đợi ông ta kịp suy nghĩ kĩ thì Liệp Sát Giả bị tiếng sáo dọc khổng lồ đã mở to hai mắt màu đỏ tươi, há cái miệng rộng tham lam khát máu đánh về phía Đường Yên nhưng cho dù tang thi biến dị có tiến hóa như thế nào thì vẫn không thể loại bỏ được sự thèm khát máu thịt của chúng nó. Đường Yên nắm chặt kiếm sắc, linh hoạt né tránh công kích của Liệp Sát Giả sau đó quay sang liếc nhìn Buster trên vai mình.

Buster thông minh nhảy xuống đất, bốn chân hơi khụy xuống.”Meo...” Sau khi phát ra một tiếng kêu trong trẻo thì tứ chi của nó dần dần dài ra, chỉ trong một cái chớp mắt Buster lớn chưa bằng bàn tay đã hóa thành một con báo săn thảo nguyên, thân hình thon dài, tứ chi mềm dẻo, có lực. Buster hơi ngẩng cao đầu, đồng tử xanh biếc mở phóng ra khát vọng săn bắn. Lúc này nó giống như mũi tên rời khỏi dây cung, bổ nhào tới chỗ Liệp Sát Giả đang đứng. Đường Yên hơi kinh ngạc, nhìn bóng dáng mạnh mẽ của Buster, có vẻ như trong khoảng thời gian cô rời đi thì Buster đã lớn lên không ít, bất luận là thân hình, sức mạnh hay là tốc độ đều rất tiến bộ. Lúc quyết đấu với Liệp Sát Giả, trên bốn chân của nó hiện lên bốn trái cầu lửa, đang phát ra sáng rực rỡ.

Sắc mặt ông già họ Lưu đột nhiên thay đổi, trong lòng cực kỳ sợ hãi! Dù thế nào ông ta cũng không nghĩ tới Đường Yên lại nuôi một con thú biến dị bên cạnh mình hơn nữa lại là một con thú biến có dị thực lực không thấp. Hóa ra thuần thú sư... không phải chỉ là truyền thuyết! Đường Yên ẩn mình sâu như vậy sao? Ông ta cũng không chần chờ nữa mà lập tức ra nhập cuộc chiến. Ông ta là người được nhà họ Lưu kính trọng nên tất nhiên thân thủ sẽ không kém.

Đường Yên cẩn thận dò xét thử thì nhận thấy ông già họ Lưu này không chỉ là dị năng giả hệ thủy cấp cao mà còn là một đại sư võ thuật. Như vậy cho dù là trước tận thế thì chắc hẳn ông ta cũng không phải là hạng người vô danh, Đường Yên nắm chặt kiếm sắc, phủ dị năng lên trên, lôi điện bao trùm thân kiếm sau đó chuẩn xác, sắc bén tấn công ông già họ Lưu. Bên kia sức chiến đấu của Liệp Sát Giả và Buster ngang nhau nhưng do có hồ nước trong không gian nuôi dưỡng nên trí tuệ Buster cao hơn Liệp Sát Giả rất nhiều. Móng vuốt sắc bén mang theo ngọn lửa màu xanh của nó mạnh mẽ đâm thủng bụng Liệp Sát Giả, nhất thời trên bụng Liệp Sát Giả xuất hiện một lỗ thủng lớn bằng miệng chén, máu tươi đỏ thẫm theo đó ồ ạt chảy ra.

“Gào gào...” Liệp Sát Giả đau đớn nên rít gào không ngừng, cái lưỡi rất dài giống như một cái roi siết chặt lấy cổ Buster. Móng vuốt sắc bén của nó hung mãnh cắm xuống.

Đường Yên lập tức vung tay lên, ngay sau đó tám tia sét từ trên trời trực tiếp bổ thẳng xuống Liệp Sát Giả, Liệp Sát Giả ăn đau nên đành phải buông thả Buster ra. Có thể màn hơi nước của Bác Lưu sẽ là trở ngại đối với người khác nhưng đối thủ của ông ta lại là Đường Yên, tinh thần lực của Đường Yên

cực cao nên không cần hai mắt thì cô vẫn có thể dễ dàng thấy rõ hoàn cảnh chung quanh.

Lôi điện có khả năng trừ tà nên Liệp Sát Giả sau khi bị dị năng lôi điện đánh trúng thì tiếng gào thét càng thêm thảm thiết. Tiếng gào thét của nó cực kì to rõ làm kinh động đến toàn bộ căn cứ Thanh Long, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà từ các ngõ hẻm, góc tối cao thấp liên tục vang lên tiếng gầm gừ của đàn tang thi. Liệp Sát Giả lao đảo lùi về sau mấy bước nhưng phản ứng của ông già họ Lư thì lại rất nhanh, năng lượng hệ thủy theo tiếng sáo dọc truyền qua nhanh chóng chữa trị vết thương cho Liệp Sát Giả.

Sao Đường Yên có thể dễ lơ mất cơ hội này được, cô nhanh chóng cầm kiếm đâm thẳng tới chỗ ông già họ Lư, lúc ông ta vội vàng ngênh đón chiêu tấn công của cô thì Buster đang núp ở sau lưng Đường Yên nhảy lên, tấn công Liệp Sát Giả, ngọn lửa màu xanh trên chân nó đánh thẳng vào cái đầu đã bị thương nặng của Liệp Sát Giả.

“Rầm...”

Tiếng da thịt bị nổ tung vang lên, Liệp Sát Giả dùng cả thân thể của mình để chống lại ngọn lửa màu xanh mà Buster phun ra. Cuộc va chạm này làm cho Đường Yên và ông già họ Lư lùi về phía sau vài chục bước mới đứng vững được còn Buster đứng ở trung tâm của cuộc va chạm lại đứng vững vàng tại chỗ, đôi điện là Liệp Sát Giả đã hóa thành một đồng máu thịt bầy nhầy. Buster nâng móng vuốt sắc bén lên, đảo đảo bơi bơi trong đám thịt nhầy nhầy kia ra một viên tinh hạch màu bạc sau đó há mồm nuốt vào cuối cùng bước đi một cách tao nhã đến chỗ Đường Yên.

Thân hình của nó dần dần nhỏ lại, lúc đi đến bên cạnh Đường Yên thì Buster đã khôi phục lại thành con mèo chỉ lớn bằng bàn tay. Nó ngẩng đầu lên cạo xát ống quần Đường Yên sau đó kêu “Meo...meo” rồi phun ra tinh hạch trong miệng, cặp mắt mèo sáng lấp lánh nhìn thẳng Đường Yên giống như một đứa trẻ đang chờ được khen ngợi, nhìn qua cực kì đáng yêu!

Đường Yên không nhịn được bật cười thành tiếng, khi cô nhận lấy tinh hạch màu bạc mà Buster đang ngậm trong miệng thì trong mắt hiện lên kinh ngạc. Cô không nghĩ tới Buster lại mạnh đến như vậy, chẳng những có thể đối địch được với Liệp Sát Giả mà còn giết chết được nó. Lúc này cô quay sang nhìn khuôn mặt lúc xanh lúc trắng của ông già họ Lư cuối cùng hai mắt ông ta tỏa sáng nhìn chằm chằm Buster khiến Đường Yên không nhịn được hừ lạnh một tiếng: “Hừ...”

“Đây là thú biến dị gì?” Ông già họ Lư chấn động, ánh mắt nhìn Buster giống như mang theo ngọn lửa.

“Có liên quan gì tới ông không?” Ánh mắt Đường Yên cực kì lạnh lùng nhìn chằm chằm ông già họ Lư, tuyệt đối không thể chuyển Buster lộ ra ngoài được nên cô nhất định không thể để ông ta rời khỏi đây.

Vốn ông ta còn đang lo lắng Liệp Sát Giả bị giết sẽ khiến phía trên nhà họ Lư bất mãn tuy nhiên nếu xuất hiện vật thay thế ưu tú hơn thì chuyện Liệp Sát Giả số 6 có thể cho qua. Nghĩ vậy động tác của ông ta lại tàn nhẫn thêm vài phần, năm ngón tay tạo thành trảo mang theo dị năng hệ thủy đánh thẳng tới mặt Đường Yên.

Toàn bộ cơ thể Đường Yên đều được lôi điện bao trùm, kiếm sắc tấn công thẳng về phía trước phát ra tiếng xé gió chói tai, năng lượng của dị năng gia cấp sáu hoàn toàn bùng nổ tạo thành uy thế vượt ra ngoài dự đoán của Đường Yên. Lúc trước khi chiến đấu với tang thi hai đầu, vì muốn thử thực lực của nó nên Đường Yên ra tay có phần giữ lại nhưng giờ phút này cô đã nổi lên sát tâm với ông già họ Lư nên khi ra tay không thêm nể nang nữa, sắc bén và cực kì tàn nhẫn.

“...” Thân hình ông già họ Lư lao đảo, sắc mặt ông ta lại thay đổi lần nữa. Về mặt vận vẹo dữ tợn nhìn chằm chằm Đường Yên, Liệp Sát Giả đã chết nên màn hơi nước kia không còn tác dụng nữa vì vậy ông ta đã thu hồi màn hơi nước lại, giờ phút này tất cả mọi người ở phí xa xa đều có thể cảm nhận được sự va chạm của hai nguồn năng lượng, những người bình thường hoặc dị năng giả thực lực kém đứng gần đều bị nguồn năng lượng này đánh văng ra xa ba bốn mét, lục phủ ngũ tạng đều đổi vị trí, khộc miệng cũng tràn ra tia máu tươi. Mọi người sợ hãi nhìn hai người đang chiến đấu với nhau, ánh mắt cực kì phức tạp.

“Dị năng gia cấp sáu... Quả nhiên là dị năng gia cấp sáu... Chuyện này sao có thể? Rõ ràng tình báo cho biết nhiều nhất cũng chỉ là dị năng gia cấp năm, chênh lệch quá lớn rồi!” Cả người ông già họ Lư run lên, trên người có mấy chỗ bị lôi điện và kiếm sắc đánh trúng đang cháy ra không ít máu tươi, tóc tai thì hỗn độn, hoàn toàn không còn vẻ nghiêm túc, tự cao lúc trước nữa. Lúc này vẻ thông dong lạnh nhạt của ông ta đã bị sự khiếp sợ và không dám tin lần ắt, lúc trước ông ta cũng đoán rằng hẳn Đường Yên là dị năng gia cấp năm cấp cao, không nghĩ tới ông ta đã đánh giá thấp thực lực của Đường Yên.

Nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh thong dong của Đường Yên, sâu trong đôi mắt của ông già họ Lư nổi lên sát ý cuồng loạn và thâm trầm giận dữ đến mức tận cùng... Giết Đường Yên sau đó cướp con thú biến dị kia thì ông ta mới có đường ăn nói.

Nhìn thấy vẻ mặt điên cuồng của ông già họ Lư, hai tay Đường Yên ẩn chứa sát ý thâm trầm, Khô mộc quyết đa được cô đẩy lên tới cực hạn nên dị năng cũng đã tăng lên đến mức mạnh nhất, tay cô hon run lên, kiếm sắc trong tay giống như một con rồng điện đang [bad word] lộng, gào thét bay thẳng về phía ông già họ Lư... Ông già họ Lư hoàn toàn không có thời gian kinh hãi về thực lực của Đường Yên, khi ông ta nhìn đến thanh kiếm của cô giống như con rồng điện điên cuồng chém tới với ý định cắn xé ông ta thì ông ta không dám khinh thường. Ông ta không có thời gian để ý đến sự uất nghẹn trong lồng ngực mà chỉ cắn chặt răng, rút một thanh đao dài từ bên hông ra, cả người giống như lò xo nhảy qua một bên né tránh sự tấn công của Đường Yên, thanh trường đao trong tay đột nhiên chém vào không trung tạo thành, hóa thành một luồng ánh sáng bay thẳng về phía Đường Yên.

“Àm...”

Hai nguồn năng lượng chạm vào nhau phát ra tiếng nổ cực mạnh, sức mạnh cực kì dữ dội này làm Đường Yên hơi lao đảo, lùi về phía sau năm bước trong khi ông già họ Lư lại run rẩy, lùi về sau bảy tám bước mới miễn cưỡng đứng vững được. Dù như thế nào thì ông ta đều không thể tưởng được thực lực của cô gái đang đứng trước mặt ông ta lại mạnh mẽ đến thế. Bỗng nhiên vào lúc năng có một nguồn dị năng bất ngờ đánh mạnh vào đầu óc của

ông ta khiến ông ta cực kì khó chịu, thân hình lão đảo vài cái sau đó trong miệng phun ra một búng máu tươi. Đôi mắt của ông ta thoáng qua vẻ kinh hãi nhưng ngay lập tức đã hóa thành sát ý sắc bén, hung ác lúc ẩn lúc hiện!

“Đường Yên, hôm nay cô chắc chắn phải chết!” Khuôn mặt của ông ta cực kì dữ tợn, sau khi hét lớn một tiếng thì cả người giống như hóa thành ánh sáng, dị năng cũng đã đẩy lên tới cực hạn lao thẳng về phía Đường Yên. Trong mắt ông ta tràn đầy lạnh lùng và sát khí làm cho tim Đường Yên đập như sấm, đây lần đầu tiên cô cảm thấy hơi thở từ vong cách mình như vậy gần!

Trong nháy mắt trường đao đã cắm sâu vào bên trái bụng Đường Yên, máu tươi theo sống đao chảy ra ngoài rồi nhỏ giọt xuống đất. Đường Yên nắm chặt kiếm sắc, chém mạnh xuống trường đao. Một tiếng “keng..” vang lên, trường đao trong tay ông già họ Lưu đã chặt đứt làm đôi, Đường Yên phun ra một búng máu, Khô mộc quyết lại được đẩy lên tới mức cao nhất. Tốc độ Đường Yên đã đạt tới cực hạn, trong không gian bóng dáng của cô giống như hóa thành ảo ảnh.

Trong nháy mắt hình như toàn bộ thế giới đều ngừng chuyển động!

Gió quá mạnh khiến con mắt ông già họ Lưu giống như muốn lồi ra ngoài, vẻ tái nhợt mang theo sợ hãi động lại rõ ràng ở trên khuôn mặt ông ta...

Ông ta chậm rãi cúi đầu xuống, ánh mắt như đại ra nhìn chăm chăm nhiều vết chém ở trên ngực. Kiếm sắc của Đường Yên lại chém qua, dị năng lôi điện phát ra tiếng vang xèo xèo. Ông già họ Lưu cảm thấy trong cổ họng mình trào lên vị ngòn ngọt, đột nhiên ông ta phun ra một búng máu tươi. Đường Yên rút kiếm ra, tay trái tập trung dị năng đánh mạnh vào ngực ông ta.

“Àm... rầm” Mưa máu văng khắp nơi, một dị năng giả cấp cao đã từ vong ngã xuống!

Buster ở phía xa xa nhanh nhay nhảy lên, chụp lấy lăng tinh văng ra từ cái xác đã nổ tung sau đó rù lông để máu tươi văng ra rồi ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Đường Yên: “Meo meo...” Nó kêu to hai tiếng rồi nhảy lên vai Đường Yên, sau khi nhả lăng tinh ra cho cô thì nằm yên trên vai cô nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Khụ khụ...” Đường Yên ho nhẹ mấy tiếng, khoe miệng không ngừng chảy ra máu tươi. Một đao của ông già họ Lưu khiến cô bị thương không nhẹ, chắc chắn ít nhất phải ở trên giường nghỉ ngơi một hai ngày. Cô không nghĩ tới ông ta cũng là dị năng giả cấp sáu hơn nữa lại còn tinh thông võ thuật, khó trách Việt Kỳ không cho cô tìm hiểu chuyện của quân khu trung tâm, chỉ là một người trong quân khu trung tâm tùy tiện cử đến mà thực lực còn mạnh mẽ như vậy thì làm sao cô có thể nhúng tay vào thăm dò được.

Mọi thứ xung quanh đều yên tĩnh, yên tĩnh giống như cõi chết, sau khi mọi người lấy lại tinh thần nhìn tình cảnh trước mắt thì hai mắt đều mở trừng trừng, không có ai lên tiếng nói chuyện, không có ai hoan hô, không có ai hưng phấn, chỉ có tĩnh lặng giống như ngay cả tiếng gió bên tai cũng đều biến mất.

“Thình thịch” Đường Yên yên lặng lắng nghe tiếng tim đập trong ngực của mình sau đó khoe miệng cong lên rất nhẹ. Cô nhìn vết thương toác ra trên bụng, vẫn còn sống..

Đường Yên vỗ vỗ đầu Buster, im lặng ngồi dưới đất, hai tay vòng lại. Giây phút ấy cô thật sự tưởng rằng mình sẽ chết. Đường Yên lắc đầu, muốn xua đuổi suy nghĩ tới tấp trong đầu. Từ lúc tỉnh lại ở thế giới này thì cô chưa bao giờ sợ cái chết, cái chết đối cô mà nói chỉ là một chuyện bình thường. Cái chết là thứ mà cô hay thấy ở kiếp trước nhất, không nghĩ ở kiếp này cô lại sợ hãi nó như vậy, thật sự rất buồn cười. Đường Yên tự cười nhạo mình hai tiếng..

“Sợ sao?” Đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai Đường Yên khiến cô không khỏi sững sờ sau đó bị Việt Kỳ ôm vào trong ngực, cánh tay mạnh mẽ của anh mang theo kiên cường, cả người anh tản ra hơi thở an ủi và bảo vệ: “Chảy nhiều máu như vậy mà tại sao lại không uống thuốc cầm máu?”

“Không còn sức nữa..” Đường Yên cúi đầu giống như thi thảm, không phải cô không muốn uống thuốc cầm máu mà là cô vẫn chưa thể lấy lại tinh thần từ giây phút kề cận cái chết ấy nhưng tất nhiên là cô sẽ không nói ra chuyện này. Ở tận thế mỗi người đều lo lắng đề phòng đề được sống, đâu có ai dám nói mình không sợ chết chứ? Chẳng qua tất cả mọi người đều đã thói miên nói với người khác rằng mình không sợ hãi mà thôi.

Đầu của cô bị Việt Kỳ nâng lên, cảm thì bị anh bóp chặt, Đường Yên còn chưa phản ứng kịp thì đã có một hơi thở cực nóng dán lên môi cô, môi anh mang theo bá đạo tuyệt đối, sức lực mạnh mẽ nhưng cũng mang theo nói dịu dàng không nên lời. Nếu nói động tác này là hôn môi thì không bằng nói là cắn còn hơn, nó không hề kỹ xảo, cực kì giống như đã thú tranh đoạt địa bàn, mùi vị ri rạt dần dần tràn ngập khoang miệng hai người. Đường Yên vươn tay ra, ôm chặt lấy cổ Việt Kỳ, cắn xé rồi lại triển miên để bày tỏ sự không cam lòng và sợ hãi sâu trong đáy lòng.

“Yên Nhi, con không sao chứ?” Bác sĩ Đường không nhận được ho nhẹ hai tiếng phá vỡ hai người đang đắm chìm trong thế giới riêng của mình. Ánh mắt ông lo lắng nhìn vết thương trên bụng Đường Yên, sau khi sắp xếp xong cho nhân viên nghiên cứu trong trung tâm nghiên cứu sinh hóa thì bác sĩ Đường cực kì lo lắng cho an nguy của Đường Yên nên không để ý nguy hiểm ra ngoài tìm kiếm. Việt Kỳ không cách nào ngăn cản nên đành phải dẫn bác sĩ Đường ra ngoài tìm kiếm Đường Yên.

“Ông, cháu không sao!” Đường Yên bình tĩnh trả lời sau đó quan sát Bác sĩ Đường từ trên xuống dưới vài lần, sau khi thấy bác sĩ Đường an toàn, không có gì ngại mới hoàn toàn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cô thiếu nợ Đường Yên kiếp trước nên cô nhất quyết không thể để bác sĩ Đường gặp chuyện không may. Bác sĩ Đường là sự áy náy sâu sắc nhất của Đường Yên kiếp trước nên ở kiếp này tình cảm của cô cũng bị nó ảnh hưởng.

“Còn gì không có chuyện gì sao? Chảy nhiều máu như vậy...” Bác sĩ Đường trừng mắt nhìn Đường Yên sau đó quay sang lấy thuốc cầm máu ra đút vào miệng cô, ông không hề nhắc một chữ về chuyện lúc nãy của Việt Kỳ và Đường Yên. Sắc mặt Bác Sĩ Dương tái nhợt, ánh mắt nhìn Đường Yên mang theo phức tạp và cô đơn, La Hồng Ân thì không nói gì cả, chỉ vươn tay vỗ nhẹ nhẹ vào vai Bác Sĩ Dương.

Tuy rằng anh không biết lai lịch của Việt Kỳ nhưng dọc theo đường đi Việt Kỳ đã thể hiện thực lực cực kì mạnh mẽ, thái độ lại lạnh lùng nên không khó để nhận ra lai lịch của anh bất phàm bất phẩm. Anh đã nhìn Yên Nhi lớn lên, bây giờ lại là tận thế nên hi vọng bên cạnh Yên Nhi có một người đàn ông có thể bảo vệ được cô.

“Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, việc tiêu diệt tang thi ở các chỗ khác trong căn cứ như thế nào rồi?” Đường Yên ôm bụng, vì có thuốc cầm máu làm giảm bớt sự chảy máu nên đau đớn cũng chậm rãi giảm bớt, cô quay đầu liếc nhìn phần tay chân bị cụt còn sót lại của Liệt Sát Giả, nói: “Ông, ông hãy cho người thu thập phần tay chân bị cụt này lại, đây là của một con Liệt Sát Giả.”

“Cái gì, là Liệt Sát Giả sao? Tang thi tiến hóa thành Liệt Sát Giả vào lúc nào?” Về mặt của bác sĩ Đường cực kì khiếp sợ, ông liếc mắt ra hiệu cho La Hồng Bản, La Hồng Bản lập tức gạt đầu sau đó mang bao tay bắt đầu thu thập những phần còn chân tay sót lại của Liệt Sát Giả.

“Nhà họ Lưu mang đến...” Nói đến Nhà họ Lưu, ánh mắt Đường Yên lập tức tìm kiếm khắp nơi, không biết cây sáo dọc trong tay ông già họ Lưu kia có bị nổ nát vụn hay không? Nếu không vì nổ thì ngày sau cô sẽ có thêm một lá bài tẩy để chống lại nhà họ Lưu.

“Yên Nhi, em đang tìm cái gì vậy?” Bác Dương hỏi.

“Sáo dọc, một cây sáo rất kỳ quái, mọi người hãy tìm xem thử nó có rớt ở chỗ nào hay không?” Đường Yên khoa tay múa chân nói.

Ánh mắt Việt Kỳ chợt lóe lên, nghiêng người ngăn cản Bác Dương đang vươn tay ra: “Cây sáo dọc này là vật có thể không chế tang thi biến dị, sau khi tìm được thì không nên tùy tiện chạm vào nó.” Sau đó anh không thèm để ý đến mọi người chung quanh mà đưa tay ôm Đường Yên, ánh mắt lạnh như băng đảo qua mọi người giống như dã thú trên thảo nguyên đang đánh dấu địa bàn của mình. Đường Yên bắt đầu nhún vai, chỉ có thể để Việt Kỳ ôm vào trong ngực.

Đêm nay qua đi, chắc chắn các thế lực trong căn cứ sẽ phải phân chia lại lần nữa, có rất nhiều chuyện cô phải vạch lại kế hoạch một phen. Vì mình, vì mấy người bác sĩ Đường nên cô không định tiếp tục im lặng nữa.

Mưa dần dần nhỏ lại, phía chân trời dần dần xuất hiện tia nắng ban mai đầu tiên. Ánh nắng vàng rực ấm áp dần dần bao phủ cả căn cứ, làm thức tỉnh vạn vật đang ngủ say sau cả đêm dài. Đám người Hạ Đình từ đằng xa đi tới, sắc mặt nghiêm túc mang theo hơi thở xơ xác tiêu điều.

“Đường Yên, cô không sao chứ?” Vài chỗ trên người Hạ Chu Tuất còn đang quần băng gạc, về mặt có chút uể oải tuy nhiên tinh thần lại rất tốt, ông ta đi tới chỗ Đường Yên, sau khi nhìn thấy một đồng hồ đeo tay ở trên cổ thì trong mắt hiện lên kinh ngạc và nghi ngờ.

“Không có việc gì, việc tiêu diệt tang thi trong căn cứ như thế nào rồi?” Đường Yên không có hỏi đám người Hình Liệt Phong như thế nào vì cô biết nếu đám người Hạ Đình có thể đứng ở chỗ này thì chắc chắn trận chém giết tối hôm qua nhà họ Hạ đã chiếm thế thượng phong. Lúc này nếu đám người Hình Liệt Phong không rút lui thì chắc hẳn cũng đang ẩn nấp ở một chỗ nào đó tuy nhiên Đường Yên lại có chút đáng tiếc, vốn tình tiết trong tác phẩm là trong lần chiến đấu đoạt quyền này Lưu Thẩm Nhã một trận thành danh còn lần này ngoại trừ cuộc chiến ở tòa nhà quân đội thì Lưu Thẩm Nhã không có hành động nào cả. Sau khi cẩn thận ngắm lại thì có lẽ cô đã hấp thu huyết châu nên làm cho nguyên khí của Lưu Thẩm Nhã đại thương, vì vậy cô ta không có cách nào chiến đấu được.

“Đã không chế được toàn bộ căn cứ.” Hạ Chu Tuất gạt đầu, cũng may là bọn họ đã vô cùng may mắn khi ngăn cách dị năng giả với người thường nên trận chiến tối hôm qua chưa hề lan đến chỗ người bình thường. Tuy rằng cũng có không ít người thường chết tuy nhiên vẫn có thể trong phạm vi tiếp nhận được.

“Vây là tốt rồi.” Đường Yên gạt đầu, cô cũng không vội vã hỏi những tình huống khác của căn cứ: “Trước tiên cứ nghỉ ngơi hồi phục đã, chuyện khác sau này sẽ nói. Hãy đến diễn đàn Lê Quý Đôn để đọc truyện nhanh nhất và ủng hộ editor. Có phát hiện được tung tích của đám người Hình Liệt Phong hay không?” Đường Yên thoáng thấy ánh mắt kinh sợ của những người phía sau, có lẽ trận chiến vẫn chưa đến mức làm cho bọn họ bị thương căn cơ, lúc này mọi người đều không rõ rốt cuộc đám người Hình Liệt Phong có rời khỏi căn cứ hay không.

“Không phát hiện được gì cả.” Hạ Bác lắc đầu, sau khi không chế được căn cứ thì việc đầu tiên Hạ Đình và Hạ Bác làm là tới chỗ ở của Hình Liệt Phong. Khi bọn họ tới nơi thì Hình Liệt Phong đã đi rồi, ở nhà họ Chân và những nhà đi theo nhà họ Hình cũng giống như vậy, điều này làm cho Hạ Bác cực kì áy náy.

Đường Yên không nói gì mà chỉ cảm thấy đáng tiếc khi để cho Lưu Thẩm Nhã chạy thoát một lần nữa. Miếng vết thương trên bụng đã dần dần không còn chảy máu nữa, trên người cô đang khoác áo khoác của Việt Kỳ, lúc nhìn căn cứ bình yên trước mắt thì bất giác nhún mày.

“Thôi, trước tiên phải ổn định lòng người đã. Việc truy tìm tung tích của bọn họ không thể vội được!” Nếu đám người Hình Liệt Phong đã muốn chạy trốn thì nhất định sẽ không dễ tóm được bọn họ. Sau khi dứt lời thì Đường Yên xoay người đi về tòa nhà số một, mấy ngày tinh thần của cô luôn trong tình trạng khẩn trương cao độ nên bây giờ phải nghỉ ngơi thoải mái một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 71

Ngày hôm sau, khi bàn luận về việc xây dựng lại căn cứ thì mọi người đi đến trung tâm nghiên cứu sinh hóa. Bên trong căn cứ, ngoại trừ trung tâm nghiên cứu sinh hóa thì những nơi khác đều bị phá hủy ít nhiều, trái lại trung tâm nghiên cứu sinh hóa cách xa căn cứ nên lại tránh được một kiếp.

Hạ Chu Tuất và đám người Hạ Đình vừa đi vào trung tâm nghiên cứu sinh hóa thì phía sau có một quân nhân chạy tới bên cạnh Hạ Chu Tuất, ghé sát vào tai ông ta nhỏ giọng nói gì đó, ngay lập tức sắc mặt Hạ Chu Tuất biến đổi, khuôn mặt của đám người Hạ Đình phía sau cũng xanh mét.

Vết thương ở trên bụng đã tốt được bảy tám phần sau khi Đường Yên uống nước ở hồ nước trong không gian. Lần này sau khi thăng cấp Đường Yên luôn cảm thấy không gian khác trước kia rất lớn, tuy nhiên cụ thể là khác nơi nào thì trong lúc nhất thời Đường Yên cũng không nói rõ được.

Khi nhìn thấy sắc mặt của cả nhà họ Hạ đều thay đổi thì Đường Yên rất tò mò nên hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Về mặt Hạ Chu Tuất tối sầm, tức giận nói: “Cao Phong chạy trốn rồi.”

“Cao Phong?” Đường Yên suy nghĩ một chút mới nhớ được cô gặp Cao Phong lần đầu ở trấn nhỏ kia, thật ra Cao Phong rất si tình, luôn nhớ mãi không quên đối với Lưu Thâm Nhã, ở thời khắc mấu chốt này mà còn băn khoăn, lo lắng cho cô ta. “Nhà họ Từ đã biết hắn chạy trốn chưa?”

“Từ Viện đã xảy ra chuyện, nhà họ Từ hoài nghi Cao Phong bắt cóc Từ Viện rồi chạy trốn.” Hạ Bác nói một cách châm chọc, từ lúc đầu anh đã không vừa mắt Cao Phong rồi, tưởng rằng thức tỉnh dị năng là giỏi sao, lúc nào lỗ mũi hếch lên trời, khinh thường làm bạn với bọn họ, đúng là không biết cái gì! Nếu không phải do nghĩ đến tình cảm của Từ Viện thì còn lâu nhà họ Hạ để ý đến cực phẩm như vậy, vì vậy bọn họ không ngờ hắn ta lại gây ra sự tình này.

“Tôi thấy hết tám phần là Cao Phong đuổi theo đám người Lưu Thâm Nhã rồi.” Hạ Đình nhàn nhạt nói. Lúc trước Từ Viện không đồng ý chuyện Cao Phong đến nghiệp đoàn dị năng giả nhận nhiệm vụ cấp S đến Thanh Hải nhưng Cao Phong vẫn khư khư cố chấp chạy tới nhận nhiệm vụ, cuối cùng nếu không phải Từ Viện chạy đến nhà họ Hạ nhờ cô ở trên đường quan tâm đến Cao Phong thì không biết hắn ta đã chết ở nơi nào rồi, vậy mà bây giờ tên Cao Phong này lại không biết phân biệt phải trái, ngược lại còn giúp đỡ Lưu Thâm Nhã hạ độc thủ với cô, đúng là chó cắn Lã Động Tân, không nhìn ra được ai tốt với mình!

Đường Yên gật đầu: “Cũng có này khả năng, lúc ở một thị trấn nhỏ tôi đã nghe thấy Cao Phong nói là hắn quen Lưu Thâm Nhã từ nhỏ, như vậy hẳn là mối quan hệ của hai người này không ít. Tối hôm qua nhà họ Hình lại thất bại chạy trốn, nhất định là Cao Phong đã nghe được tin này nên sáng sớm mới bắt cóc Từ Viện rồi trốn khỏi căn cứ.”

“Có lần theo dấu vết được không?” Bác Dương cau mày, vẻ mặt hiện lên sự uể oải. Việt Kỳ ngồi ở bên phải Đường Yên, coi như hoàn toàn không nghe thấy mọi người đang trao đổi. Anh không định nhúng tay vào chuyện xây dựng căn cứ kiến thiết, anh ở đây chẳng qua là muốn làm chỗ dựa cho Đường Yên mà thôi.

“Nhà họ Từ nói như thế nào?” Đường Yên hỏi Hạ Chu Tuất. Lúc căn cứ Thanh Long mới thành lập thì có năm gia đình lớn cùng nắm quyền. Bây giờ nhà họ Hình, nhà họ Chân đã rơi đài nên chỉ còn lại ba. Hôm nay mọi người chọn trung tâm nghiên cứu sinh hóa là nơi để bàn luận về việc xây dựng lại căn cứ sau này, nhà họ Hạ, nhà họ Trịnh đã cử người tới từ rất sớm nhưng đã trễ mà vẫn chưa thấy người của nhà họ Từ xuất hiện.

“Sau cuộc đại chiến tối hôm qua, nhà họ Từ đã tổn thất rất lớn, ngay cả người đứng đầu nhà họ Từ, Từ Vi cũng nằm trên giường không đứng dậy nổi nên sợ rằng việc bàn bạc chuyện xây dựng lại căn cứ hôm nay nhà họ Từ sẽ không tới được.” Trịnh Nhiên chậm rãi từ phía sau tới, vẻ mặt thong dong, có vẻ cao quý hơn trước kia rất nhiều.

Hạ Đình hơi cau mày, nói với Trịnh Nhiên: “Trịnh Nhiên, tại sao anh lại ở chỗ này?”

Trên mặt Trịnh Nhiên hiện lên nụ cười khế, vẫn tiếp tục dẫn đầu người nhà họ Trịnh đi vào. Lúc này bác sĩ Đường cũng từ bên ngoài đi vào, trên tay cầm một đồng hồ liệu: “Cậu ta là người nhà họ Trịnh nên lúc này xuất hiện ở trung tâm nghiên cứu sinh hóa cũng không phải là chuyện kì lạ gì. Cho dù nhà họ Từ không tham gia thì nhất định hôm nay cũng phải lên kế hoạch cho việc xây dựng căn cứ sau này, Thượng tướng Hạ, ông nói có đúng không?”

Bác sĩ Đường không ngồi ở bên cạnh Đường Yên mà ngồi ở ghế chủ sự của nhà họ Trịnh, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn hiện lên vẻ nghiêm túc. Ánh mắt khôn khéo nhìn về phía đám người Hạ Chu Tuất, những người nhà họ Trịnh đều lui về sau nửa bước, đứng ở phía sau bác sĩ Đường khi, có vẻ như muốn tôn ông là người đứng đầu.

“Bác sĩ Đường, ông có gì vậy?” Cả người Hạ Chu Tuất hơi run rẩy, ông quay sang nhìn nhà họ Trịnh đang đứng ở phía sau: “Trịnh Gia Hoa, tôi và ông đã quen biết nhau nhiều năm, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Nhà họ Trịnh ủng hộ bác sĩ Đường!” Trịnh Gia Hoa mở miệng trả lời nhưng không có lên tiếng giải thích quan hệ giữa nhà họ Trịnh và bác sĩ Đường. Những người khác của nhà họ Trịnh đều tỏ vẻ đồng ý khiến Đường Yên cực kì kinh ngạc, trên đường đi đến Thanh Hải, Trịnh Nhiên đã nhiều lần chia tay giúp đỡ khiến cô cảm thấy rất kì lạ với hành động của anh ta. Bây giờ xem ra tất cả đã được giải thích, tuy nhiên ông cũng giấu diếm quá sâu rồi, trước đó cô vẫn không biết gì về chuyện này cả.

Khó trách trong tình tiết trong tác phẩm có nói sau khi Bác sĩ Đường gặp chuyện không may thì nhà họ Trịnh dốc hết sức hợp tác với Từ Viện kéo chân Lưu Thâm Nhã. Khi cô đọc tới đây thì cảm thấy chuyện này rất khó giải thích, trong năm thể gia ở căn cứ Thanh Long thì căn cơ của nhà họ Trịnh yếu kém nhất nhưng lại giàu có nhất, vì nhà họ Trịnh nắm trong tay 40% lương thực của căn cứ nên mới khiến cho các nhà khác không dám khinh thường nhưng cô không bao giờ ngờ tới người đứng sau lưng nắm quyền nhà họ Trịnh lại là ông. Điều này thật sự làm cho mọi người trợn mắt, há hốc mồm.

Bác sĩ Đường tháo kính lão trên mặt xuống lau chùi sau đó ông ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Hạ Chu Tuất, giọng nói của ông có lực, lộ ra sự kiên quyết: “Về chuyện dị biến Thanh Hải, các ông cố ý đẩy trung tâm nghiên cứu sinh hóa ra ngoài làm lá chắn thì tôi đã sớm biết nhưng không nói ra, lúc

trước ông không nghĩ tới nhà họ Hình lại qua cầu rút ván cho nên mới không thể không hợp tác với Yên Nhi, kỳ thực chỉ cần các công an phận thủ thường thì tôi sẽ không những tay vào chuyện xây dựng, phân chia căn cứ nhưng mà các ông lại ra tay độc ác với Yên Nhi!”

“Tôi...” Hạ Chu Tuất nhắm mắt lại, thật lâu sau cũng không có lên tiếng.

Trên khuôn mặt đăm người Hạ Đình hiện lên xấu hổ, chuyện Thanh Hải đúng là bọn họ đã thiếu nợ nhà họ Đường, ngay từ đầu đã không có cách nào phản bác được. Khi Hạ Đình nhìn ba mình lựa chọn né tránh thì trong đáy lòng cực kì không thoải mái. Từ lúc cô biết chuyện tới nay cô chưa bao giờ thấy vẻ mặt ba mình phức tạp như vậy, lúc này vì bảo vệ nhà họ Hạ nên ông không thể không giao ra quyền khống chế căn cứ Thanh Long. Ánh mắt Hạ Đình quét qua người Đường Yên trên người, có lẽ căn nguyên, ngọn ngành của chuyện này chính là thực lực, nếu cô mạnh hơn Đường Yên thì cho dù nhà họ Trịnh có ủng hộ bác sĩ Đường thì nhà họ Hạ cũng không cần phải giao ra quyền khống chế căn cứ Thanh Long ra.

Chuyện vốn tưởng rằng cực kì rối rắm phức tạp đã được giải quyết cực nhanh. Nhà họ Hạ giao ra quyền khống chế căn cứ ra. Bây giờ trên danh nghĩa Đường Yên chính là chủ nhân của căn cứ Thanh Long, dĩ năng giả song hệ cấp sáu. Sau khi chuyển giao quyền khống chế căn cứ thì bác sĩ Đường phát những tập tài liệu đang để ở trước mặt xuống.

“Đây là số liệu của con Liệt Sát Giả đã bị Yên Nhi giết chết.” Bác sĩ Đường giải thích.

“Có gì khác biệt sao?” Có người nghi ngờ hỏi.

“Đúng là số liệu này không bình thường, tôi hoài nghi có người muốn khống chế tang thi biến dị.” Bác sĩ Đường vừa dứt lời thì nhất thời trong phòng vang lên tiếng hít khí, khống chế tang thi biến dị... Điều này sao có thể được? Cho dù trí tuệ của tang thi biến dị cao tới đâu thì cũng không thể thoát khỏi sự thèm khát máu thịt. Khát máu, hung tàn chính là bản chất của chúng nên tất cả mọi người đều không có cách nào tưởng tượng được một khi có người thật sự có thể khống chế tang thi biến dị thì mọi chuyện sẽ phát triển như thế nào.

Bác sĩ Đường thấy trên mặt mọi người hiện hoài nghi thì một cái túi ni lông ra, bên trong là một cây sáo dọc kỳ quái, Bác sĩ Đường giơ cái túi lên cao, chỉ vào cây sáo dọc bên trong rồi nói: “Bọn họ thông qua cây sáo dọc kỳ quái này để khống chế tang thi, cây sáo dọc này có khả năng phát ra một luồng sóng âm kì lạ có thể khuấy nhiễu sóng điện não của tang thi biến dị từ đó có thể khống chế, ra lệnh cho bọn nó.”

“Sáo dọc!” Sắc mặt Hạ Đình thay đổi, kinh hãi nhìn chằm chằm cây sáo dọc đang nằm trong túi ni lông. Cô đã thấy cây sáo dọc này ở trong tay nhà họ Lưu lúc ở tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181, thành phố Thanh Hải.

“Đúng vậy.” Bác sĩ Đường nghiêm túc gật đầu.

Việt Kỳ gõ nhẹ lên mặt bàn sau đó cầm túi đựng cây sáo dọc lên, nhìn quét qua mọi người trong phòng một vòng rồi lạnh nhạt nói: “Chuyện cây sáo dọc dừng ở đây!” Anh đã báo cáo chuyện này về quân khu trung tâm, dựa theo khả năng hiện tại của căn cứ Thanh Long thì chuyện cây sáo dọc hoàn toàn không tới phiên bọn họ nhúng tay. Vốn tưởng rằng cây sáo dọc này đã bị phá hủy nhưng không nghĩ tới thể lại bị bác sĩ Đường tìm được.

Bác sĩ Đường xoay người lại nhìn Việt Kỳ một lúc sau đó mới nhẹ nhàng gật đầu.

“Chuyện này không tới phiên chúng ta nhúng tay vào, trước tiên hãy bàn bạc về chuyện xây dựng lại căn cứ đã.” Đường Yên cho rằng có cần phải có một kế hoạch xây dựng hoàn chỉnh để tối đa hóa lợi ích của từng tác đất trong căn cứ. Trong căn cứ có không ít người bình thường không có việc làm, mỗi ngày đều phải chịu đựng con đói dày vò nhưng vì thực lực của bọn họ quá kém nên không có thể ra ngoài thu thập vật tư được, vậy thì tại sao không cho bọn họ khai khẩn đất để gieo trồng? Lương thực dự trữ trong căn cứ vốn không nhiều mà cho dù có nhiều hơn nữa thì chung quy cũng sẽ có ngày cạn kiệt, miếng ăn núi lở thì chuyện đó là hiển nhiên.

Đường Yên bắt đầu nói ra suy nghĩ mình, cô bảo lúc dĩ năng giả ra ngoài thu thập vật tư nếu gặp thứ gì dùng được thì nhất định phải mang về căn cứ, sau đó sẽ được cấp một số điểm tương đương để đổi lấy đồ ăn. Đề nghị này được tất cả mọi người tán thành, sau khi xác định được phương hướng kiến thiết tổng quát của căn cứ thì mới bắt đầu đi vào cụ thể được.

So với khí thế ngất trời của mọi người ở căn cứ Thanh Long thì ở trong một thôn nhỏ trên núi cách căn cứ khoảng vài cây số, Hình Liệt Phong đang nghiêm túc nói những chuyện cần phải chú ý với vài dĩ năng giả, bên cạnh hắn ta có không ít người đang vây quanh.

Lưu Thâm Nhã ngồi ở bên cạnh Hình Liệt Phong, sắc mặt trắng bệch, cánh môi không có một chút máu. Khuôn mặt của Lưu Hân Vũ cực kì âm u, hờ hững lắng nghe Hình Liệt Phong chỉ đạo công việc. Đã một đêm trôi qua mà bác Lưu và số 6 vẫn chưa trở về thì hắn cũng đoán ra được là đã có chuyện bất trắc xảy ra. Lúc Lưu Thâm Nhã báo bác Lưu mang theo số 6 đến căn cứ để tiêu diệt Đường Yên thì hắn không tán thành chuyện này nhưng vì Lưu Thâm Nhã cực kì kiên quyết và Hình Liệt Phong cũng đồng ý nên hắn chỉ gật đầu, số 6 là át chủ bài của nhà họ Lưu mà lại chết không rõ ràng ở căn cứ Thanh Long, hắn có thể tưởng tượng được nếu chuyện này truyền đến quân khu trung tâm thì bà nội và ba hắn sẽ tức giận đến mức nào.

Từ trước tới nay bà cực kì cưng chiều cô, năm đó cô rời nhà trốn đi, đi một lần là mười mấy năm nên hắn định mượn cơ hội để đoạt lấy sự cưng chiều, thể hiện mình trước mặt bà nội một phen, không nghĩ tới cuối cùng trộm gà không được còn mất nắm gạo. Ban đầu lúc ở căn cứ Thanh Long thì hắn đã cảm thấy Lưu Thâm Nhã quen mắt nên mới báo bác Lưu đi qua hỏi thăm, sau khi biết thân thế Lưu Thâm Nhã thì trong lòng hắn đã đoán ra được đại khái, đến tám chín phần là không thể sai được nên mới dung túng cho các quyết định của Lưu Thâm Nhã, đương nhiên trong chuyện này Hình Liệt Phong cũng đã chiếm một phần nhất định. Hai nhà Hình, Lưu quen biết nhiều năm nhưng lúc nào nhà họ Hình cũng đoạt được lợi ích nên hắn mới muốn mượn sức của Hình Liệt Phong để làm cho ba hắn hoàn toàn đứng vững ở nhà họ Lưu.

Tới bây giờ thì mọi chuyện không còn đường lui nữa, hắn chỉ có thể hy vọng khi bà thấy hắn tìm được giọt máu của cô sẽ tha cho hắn một lần! Lưu Hân Vũ từ từ nhắm hai mắt lại, nghiêm túc phân tích lợi hại của mọi chuyện.

Cao Phong áy náy nhìn Từ Viện, tuy nhiên lúc ánh mắt dừng ở trên người Lư Thâm Nhã thì sự áy náy đó lập tức biến mất. Khi Từ Viện nhìn thấy vẻ mặt này của Cao Phong thì trái tim dần dần trở nên lạnh lẽo... Cô toàn tâm toàn ý chờ đợi Cao Phong vậy mà kết quả lại là như vậy. Chẳng lẽ Cao Phong không nghĩ tới hấn bất cộc cô như vậy, ngày sau cô trở về căn cứ sẽ còn có người tin tưởng nhà họ Từ sao? Người đàn ông chỉ vì lợi ích của mình này thật sự là người đàn ông từng thề chỉ toàn tâm toàn ý yêu cô ở trường học khi trước sao?

Từ Viện nhìn thấy Cao Phong vây quanh Lư Thâm Nhã sau đó lại nhìn tất cả mọi người trong căn nhà rồi hừ lạnh một tiếng: “Hừ! Đúng là người g đàn bà không biết xấu hổ.”

Đỗ Dương chạm vào cánh tay phải đã được băng bó cẩn thận của mình, vì hấn ngồi cách đó không xa nên nghe thấy rất rõ ràng, lúc này khóe miệng của hấn hơi cong lên.

Những người khác nhìn theo tầm mắt của Từ Viện, lông mày nhú lại, cực kì khó hiểu nói: “Từ Viện, không phải lúc trước cô bị kẹt ở trần nhỏ, là Lư Thâm Nhã dẫn cô về căn cứ Thanh Long sao?”

“Anh nghe ai nói Lư Thâm Nhã dẫn tôi về căn cứ Thanh Long, trong căn cứ ai mà không biết người tôi ghét nhất chính là cô ta, không biết xấu hổ, chuyên môn quyến rũ đàn ông của người khác, đúng là ghê tởm...”

“Cái gì?”

“Ai mà không biết Đỗ Mộng thích Hình Liệt Phong nhưng người phụ nữ này vừa gặp Hình Liệt Phong là bám dính lấy anh ta, vậy cũng thôi đi, đã bám lấy Hình Liệt Phong lại còn không biết xấu hổ quyến rũ Cao Phong hơn nữa tôi đã tận mắt nhìn thấy cô ta câu kết làm bậy với Bác Dương của trung tâm nghiên cứu sinh hóa...”

“Thiệt hay giả vậy?” Mọi người có chút không tin, nghi hoặc nhìn Lư Thâm Nhã, sau đó lại nhìn Cao Phong. Bọn họ cảm thấy hai người này quả thật có chút mờ ám nên không khỏi cảm thấy chán ghét. Lư Thâm Nhã luôn luôn quảng cáo rùm beng mình là người phụ nữ Hình Liệt Phong rồi dựa vào đó mà không ít lần khoa tay múa chân ở trong đội. Lúc này khi Hình Liệt Phong đang phản công công việc thì cô ta lại bám lấy Cao Phong.

“Mấy người có biết Giang Ly ở căn cứ Thanh Long không? Trước kia Giang Ly là người trong đội Lư Thâm Nhã, về sau Lư Thâm Nhã vì muốn nịnh bợ Hình Liệt Phong nên mới đá văng Giang Ly.”

Lời này của Từ Viện khiến ánh mắt của mọi người lúc nhìn Lư Thâm Nhã trở nên lạnh lẽo hơn rất nhiều. Lư Thâm Nhã rất biết cách làm người, tuy nhiên chuyện này chỉ giới hạn ở trong những tình huống có lợi cho cô ta mà thôi, trong khoảng thời gian cô ta và Hình Liệt Phong vì muốn tạo dựng hình tượng tốt đẹp ở căn cứ nên đã không ít lần đụng chạm tới những người trong đội vì thế so với Lư Thâm Nhã vào đội giữa chừng thì hiển nhiên là mọi người càng tin tưởng Đỗ Mộng hơn, mặc dù tính cách của Đỗ Mộng có chút đại tiểu thư nhưng cũng là người tốt.

Từ sau khi Lư Thâm Nhã vào đội thì Đỗ Mộng đã không ít lần bị Lư Thâm Nhã chèn ép, xem thường. Nếu không có Đỗ Dương che chở thì chỉ sợ Đỗ Mộng đã sớm bị Lư Thâm Nhã đá ra ngoài rồi. Việc này bình thường mọi người không nói nhưng không có nghĩa là bọn họ không nhìn thấy.

Sau khi nghe Từ Viện nói xong thì mọi người lập tức ồ lên, giọng điệu lúc nói chuyện cũng thay đổi, mặc dù Từ Viện bị Cao Phong bắt đi theo nhưng phần lớn những người ở đây đều biết Từ Viện hơn nữa Hình Liệt Phong còn muốn mượn tay nhà họ Từ để quay trở lại căn cứ Thanh Long nên tất nhiên sẽ không để Từ Viện khó chịu vào thời điểm này. Tuy rằng Từ Viện bị quản chế nhưng đãi ngộ vẫn rất tốt.

Cả người Cao Phong cứng đờ sau đó nổi giận đùng đùng đi tới chỗ Từ Viện rồi vờn tay ra “Bốp...” tát cho Từ Viện một cái, hấn lạnh lùng nói: “Từ Viện, cô cảm miệng cho tôi, chuyện của Thâm Nhã không tới phiên cô chỏ mỏ vào.”

Lư Thâm Nhã cắn môi, cảm thấy cực kì uất ức. Tất cả những gì cô ta làm cũng chỉ vì kế hoạch của Hình Liệt Phong mà thôi nhưng cuối cùng lại rơi vào hoàn cảnh này, đến nỗi những người trong đội của Hình Liệt Phong đều không muốn nhìn thấy cô ta nên cái tát của Cao Phong khiến cô ta cảm thấy rất há giận, không phải Từ Viện ý vào mình có gia thế tốt thôi sao, điểm này cực kỳ giống Đường Yên khiến Lư Thâm Nhã cực kì oán hận.

Từ Viện ôm má phải bị Cao Phong đánh đến sưng lên, ánh mắt lạnh như băng đảo qua người Cao Phong: “Cao Phong, anh là cái quái gì mà dám ra tay đánh tôi! Hôm nay tôi cứ nói cho bằng hết đây, Lư Thâm Nhã là đồ kỹ nữ không biết xấu hổ, cũng chỉ có loại người như anh mới để ý đến cô ta, trước kia Từ Viện tôi có mắt như mù mới coi trọng anh, về sau chúng ta ai đi đường nấy, nước sông không phạm nước giếng.”

“Cô...” Cao Phong bị ánh mắt lạnh lùng của Từ Viện quét qua nên nhất thời cảm thấy rất chán nản. Trước tận thế hấn đã không ít lần bị Từ Viện dạy dỗ, đến sau khi tận thế, nếu không phải là thức tỉnh dị năng thì hấn hoàn toàn không dám phản kháng Từ Viện, lúc này lại bị lời nói của mọi người kích thích, nhất thời mất bình tĩnh nên mới không nhịn được tát Từ Viện một cái nhưng sau khi đánh xong, nghe lời Từ Viện nói trong lòng hấn không khỏi lạnh lẽo, còn đâu uy phong vừa rồi nữa?

Vừa rồi Lư Thâm Nhã tỏ vẻ uất ức khiến Cao Phong ra mặt thay cô ta đã bị không ít người nhìn thấy vì vậy trong lòng càng khinh thường Lư Thâm Nhã hơn, Lư Thâm Nhã am hiểu tính kẻ nhưng trên đời không có tướng nào gió không lọt qua được, trước kia cô ta đã làm chuyện gì thì mọi người ở đây cũng biết được ít nhiều, bây giờ lại bị xé rách mặt nạ nên sắc mặt của Lư Thâm Nhã trở nên hết sức khó coi.

Động tĩnh bên này không nhỏ, Hình Liệt Phong lại là dị năng giả tinh thần nên tất nhiên là biết hết những chuyện vừa mới xảy ra. Ánh mắt của Hình Liệt Phong cực kì bình tĩnh liếc nhìn Từ Viện, không giận cũng không thích nhưng lại làm cho Lư Thâm Nhã không kiềm chế được mà lo lắng, đề phòng, tới hôm qua sau khi chiến đấu với Đường Yên thì dị năng chữa khỏi coi của cô ta giống như biến mất khiến cô ta cực kì thấp thòm lo âu. Cô ta không cách nào tưởng tượng nếu như thật sự không còn dị năng chữa khỏi nữa thì Hình Liệt Phong có còn đối xử với cô ta giống như trước đây hay không. Tận thế tình người ấm lạnh, là ấm hay là lạnh thì tự người đó mới biết được.

Lưu Thâm Nhã làm sao không vội cho được, bác Lưu và số 6 vẫn chưa có trở về hơn nửa ánh mắt Lưu Hân Vũ nhìn cô ta khiến cho mọi người tim gan run sợ. Cô ta chỉ có thể âm thầm khẩn cầu dị năng chữa khỏi của mình không xảy ra việc gì nếu không thì sau này ai còn che chở cô ta nữa? Lưu Thâm Nhã hít thật sâu mấy cái, cố gắng đè nén hoảng hốt trong đáy lòng xuống.

“Từ Viện, tôi nghĩ cô đã hiểu lầm tôi và Cao Phong rồi, tôi và Cao Phong chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, Cao Phong, anh nói có phải không?” Lưu Thâm Nhã cười một cách yếu ớt, cô ta cực kì hiểu được cách lợi dụng lòng người, cũng biết phải tỏ vẻ như thế nào đã động trái tim của người đàn ông, nếu tỏ ra yếu thế khiến cô ta đạt được lợi ích lớn hơn nữa thì tại sao lại không làm!

Từ Viện như cười như không lờ mờ Lưu Thâm Nhã sau đó lạnh lùng nói: “Phải không?” Sau đó Từ Viện không nói nữa mà quay đầu sang chỗ khác, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt xấu hổ của Cao Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 72

Sau khi căn cứ bắt đầu xây dựng lại Đường Yên nhận được yêu cầu xin giúp đỡ của giáo sư Phí phụ trách khí tượng, ông muốn căn cứ phái người đến trung tâm khí tượng ở huyện Ninh Viễn để thu thập một số dụng cụ khí tượng mới nhất ở nơi này. Những thứ này rất có ích trong việc dự đoán sự thay đổi của thời tiết sau này, gần đây khí hậu dần dần trở nên kì lạ làm cho người ta không thể không đề cao cảnh giác được.

Khi đến huyện Ninh Viễn, mọi người còn chưa kịp thở thì đã tận mắt nhìn thấy đàn tang thi đang cản xé một người sống ở ngay trước mắt, trong khoảnh khắc cơ thể người đó bị xe ra thì đàn tang thi gào lên đói khát, máu tươi nhuộm đỏ cả đất khiến những người có sức thừa nhận hơi yếu quay mặt đi, ói ra mặt xanh mặt vàng.

Sắc mặt Hạ Bác hơi thay đổi, khi anh ta nhìn thấy khuôn mặt Đường Yên vẫn không đổi sắc thì trong mắt hiện lên kinh ngạc, hỏi: “Cô không cảm thấy buồn nôn sao?” Bên tai anh ta vẫn còn quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết của người nọ, mặc dù đã rèn luyện kinh nghiệm ở tận thế lâu như vậy nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này thì Hạ Bác vẫn run rẩy như trước vì anh ta không có cách nào thừa nhận cảnh tượng máu tanh này được.

Đường Yên không trả lời mà chỉ lạnh lùng nhìn Hạ Bác sau đó bình tĩnh nhìn chăm chăm cảnh tượng đáng sợ phía trước, Việt Kỳ đứng ở bên cạnh Đường Yên, cho dù về mặt Đường Yên không thay đổi nhưng anh vẫn nhạy bén nhận ra giờ phút này tâm tình Đường Yên trở nên rất tệ. Ánh mắt Việt Kỳ lạnh lẽo quét liếc Hạ Bác một cái, người này không có việc gì sao mà cứ hỏi chuyện này làm gì!

Sau khi nhìn thấy Việt Kỳ trừng Hạ Bác thì chẳng biết tại sao tâm tình của Đường Yên đột nhiên trở nên tốt hơn. Cho dù đang ở tận thế thì cô không phải chỉ có một mình, cảm giác được người khác đặt ở trong lòng cảm thật sự rất tốt. Huyện Ninh Viễn cách căn cứ Thanh Long khoảng hai ngày đường, ở nơi này có một số dụng cụ khí tượng, đó cũng chính là mục tiêu của bọn họ lần này, thời tiết càng ngày càng kì lạ làm cho người ta không thể không lo lắng tới chuyện tháng sáu tuyết rơi.

Nơi này không phải Thanh Hải nên thực lực của tang thi, thú biến dị không quá mạnh mẽ nên bọn họ cũng không vội vã ra tay.

Lúc bọn họ vừa tới huyện Ninh Viễn thì đã nhìn thấy người nọ rơi vào đàn tang thi nên hoàn toàn không kịp ra tay giúp đỡ.

Miêu Trạch cau mày nhìn người đang bị đàn tang thi cản xé, nói: “Mọi người không cảm thấy kỳ quái sao? Người này đang yên đang lành nhưng vì sao lại tự chạy vào đàn tang thi?”

Khi Miêu Trạch nói ra lời này thì mọi người đều cảm thấy kỳ quái. Từ góc nhìn của bọn họ thì người nọ giống như là bị bệnh thần kinh, tự chạy vào trong đàn tang thi... Không đợi đám người Đường Yên lên tiếng thì phía trước lại có động tĩnh. Bởi vì có người nọ hy sinh vì nghĩa nên tang thi ở xung quanh đều bị dẫn qua đó, tiếp theo ở một căn phòng nhỏ gần đó có mấy bóng dáng nhẹ nhàng đi ra, ba nam hai nữ, năm người đó đều liều mạng chạy tới một chiếc xe ô tô nhỏ.

“Gào gào...”

Rất nhanh đàn tang thi đã ngửi thấy được mùi máu thịt nên lập tức phát ra tiếng gào thét, cầm đầu đàn tang thi này là một con Ba Hành Giả, trong đó còn có ba con Thiêm Thực Giả còn những con tang thi khác đều là tang thi bình thường, tuy nhiên càng theo thời gian thì tốc độ của tang thi bình thường cũng nhanh hơn, không còn cứng nhắc, khó di chuyển như lúc đầu nữa.

Sau khi người đàn ông dẫn đầu nhìn thấy đàn tang thi tới gần thì sắc mặt trở nên dữ tợn, sau đó lập tức đẩy người phụ nữ đang ngồi ở phía sau ra ngoài rồi quát lên: “Lý Lượng, con mẹ nó nhanh lên cho mình, đàn tang thi đó sắp đuổi tới nơi rồi.”

“Xe này không có dầu nên rất khó khởi động.” Một thanh niên gầy ốm trong xe bầy ra gương mặt thảm thiết nói.

“Niếp Đương, cậu là đồ trùng thối, chẳng lẽ cậu đang muốn đẩy Tiểu Tiểu ra ngoài sao? Tiểu Tiểu, cậu không sao chứ?” Lưu Quân ở bên cạnh vội vàng đỡ Ngô Tiểu Tiểu bị Niếp Đương đẩy ra ngoài đây sau đó nổi giận đùng đùng rống lên với Niếp Đương. Lúc trước khi bọn họ đẩy Dịch Tiết ra ngoài để dụ tang thi thì cô không dám nói gì nhưng bây giờ dựa theo tình hình này thì chắc hẳn Niếp Đương lại muốn hy sinh cô và Tiểu Tiểu. Trước kia tại sao cô lại

không phát hiện Niếp Đương ác độc như vậy?

“Tiểu Quân, mình chỉ hơi nóng nảy thôi mà. Mình chỉ nhất thời lỡ tay chứ không phải cố ý.” Niếp Đương ôm chăm lấy Lư Quân, nhỏ giọng an ủi nhưng sau đó lại nháy mắt với Hoắc Tuấn đứng gần cửa xe ý bảo Hoắc Tuấn ra tay với Ngô Tiểu Tiểu, đàn tang thi đã sắp tới đây rồi mà hắn thì lại không muốn chết ở chỗ này. Lúc trước nếu không phải do Ngô Tiểu Tiểu đề nghị đến huyện Ninh Viễn ngắm cảnh đêm chó má gì đó thì làm sao bọn họ lại chạy tới chỗ chim không thềm bay qua này?

Lư Quân lại là bạn gái của hắn nên tất nhiên là hắn không muốn đẩy cô ra ngoài nhưng Ngô Tiểu Tiểu thì lại không thân cũng chẳng quen với hắn vì vậy hắn chẳng có gì phải bận tâm cả. Hoắc Tuấn và Niếp Đương lớn lên bên nhau từ nhỏ nên hiển nhiên là Hoắc Tuấn hiểu được chút tâm tư này của Niếp Đương, mặc dù có chút luyến tiếc Ngô Tiểu Tiểu giai nhân thanh tú nhưng đứng trước cánh cửa sinh tử thì không suy nghĩ được nhiều như vậy nữa, hắn bảo Lý Lượng khởi động xe, còn mình thì ngăn giữa Ngô Tiểu Tiểu và Lư Quân, chờ sau khi Lý Lượng khởi động xe xong thì sẽ đẩy Ngô Tiểu Tiểu ra ngăn cản đàn tang thi đang chen chúc tới còn bọn hắn thì thừa dịp đó chạy trốn.

“Mình không sao.” Ngô Tiểu Tiểu lắc đầu, cô giống như cảm nhận được suy nghĩ xấu xa của Niếp Đương và Hoắc Tuấn nên muốn đưa tay nắm chặt lấy tay Lư Quân nhưng lại bị Hoắc Tuấn ngăn cản khiến Ngô Tiểu Tiểu quýnh lên, ánh mắt cũng trở nên đỏ hồng. Vừa rồi hình ảnh Dịch Tiết bị bọn Niếp Đương trói lại ném ra bên ngoài vẫn còn rành rành trước mắt, tiếng thét thê thảm chói tai của Dịch Tiết vẫn còn vang vọng ở bên tai cô, cô không muốn chết.

Ngô Tiểu Tiểu mím chặt môi, muốn gạt Hoắc Tuấn ra để xích sát lại gần Lư Quân. Lư Quân và bọn Niếp Đương là bạn từ nhỏ, cùng lớn lên ở đại viện quân khu, nghe nói bối cảnh không nhỏ. Lúc tận thế tiến đến thì bọn họ đang du lịch ở bên ngoài, vì có bối cảnh nên bọn họ đã thuê hai mươi mấy quân nhân ở một căn cứ để bảo vệ mình nhưng không ngờ tang thi lại tiến hóa nhanh như vậy khiến những người đó đều bị lây bệnh độc tang thi. Bọn họ phải trốn đông trốn tây, cố gắng chịu đựng qua hai tháng này chờ người nhà tới đón bọn họ trở về nhưng không ngờ tới hôm nay tất cả đồ ăn đều đã hết mà vẫn chưa có người tới đón bọn họ nên mới có vừa chuyện vừa rồi.

“Lý Lượng, vẫn chưa được sao?” Lư Quân hỏi.

Hoắc Tuấn thấy Lư Quân xoay người thì ánh mắt trở nên lạnh lùng, gật đầu với Niếp Đương sau đó vươn tay muốn đẩy Ngô Tiểu Tiểu ra ngoài. So với bối cảnh của Lư Quân thì một phú nhị đại (đời thứ hai của nhà giàu) như Ngô Tiểu Tiểu hiển nhiên không đáng để Niếp Đương và Hoắc Tuấn để vào mắt. Chỉ cần dẫn Lư Quân trở về căn cứ thì sẽ không cần lo lắng chuyện gì nữa, ai mà không biết Lư Quân có một người ba nắm quyền. Ở tận thế cho dù có nhiều tiền đến mấy thì cũng không có dùng, hoàn toàn không bằng quân nhân có thực quyền.

“Được rồi, lên xe đi.” Lý Lượng đập ga thật mạnh, rốt cục cũng khởi động lên sau đó hắn ngắt đầu bảo bọn Niếp Đương lên xe, lúc này đàn tang thi cũng đã đuổi đến nơi.

“Tiểu Quân, đi thôi!” Niếp Đương kéo qua Lư Quân qua rồi đẩy Lư Quân vào trong xe còn Hoắc Tuấn đang đứng ở bên cửa ghế lái phụ thì đưa tay đẩy thật mạnh Ngô Tiểu Tiểu về phía đàn tang thi sau đó đóng cửa xe, động tác cực kì liên mạch lưu loát.

Đến lúc Lư Quân lấy lại tinh thần thì Ngô Tiểu Tiểu đã ngã ngối dưới đất, phía sau là đàn tang thi đang chạy như bay đến. Hai mắt Lư Quân mở to, tức giận trừng mắt với Hoắc Tuấn, cô quát lên: “Hoắc Tuấn, cậu đang làm cái gì vậy? Lý Lượng, mau dừng xe lại, Tiểu Tiểu vẫn chưa lên xe.”

Niếp Đương ôm cổ Lư Quân, trầm giọng nói: “Tiểu Quân, mình biết cậu lo lắng cho Tiểu Tiểu nhưng cậu cũng biết đặc điểm của loại xe này rồi đấy, nếu không có ai giữ chân đàn tang thi thì chúng ta đừng mong trốn thoát.”

“... Nhưng... cũng không thể hy sinh Tiểu Tiểu được!” Lư Quân kinh ngạc, nghẹn ngào đau khổ nói. Cô không thể phản bác lời của Niếp Đương được, cô còn trẻ, cô không muốn chết nhưng Tiểu Tiểu lại là bạn thân nhiều năm của cô nhưng cô lại tro mắt nhìn Hoắc Tuấn đẩy cô ấy ra mà không thể làm gì được.

“Vậy thì hy sinh ai?” Cổ họng Hoắc Tuấn khàn khàn, nước mắt cũng chảy ra. Bọn họ đều vừa mới bước vào cánh cửa trường đại học, nếu không phải do Ngô Tiểu Tiểu đề nghị ra ngoài chơi thì bọn họ sẽ không lâm vào loại tuyệt cảnh như thế này, hai mươi mấy năm qua, bọn họ vẫn luôn được người trong nhà bảo vệ rất tốt nên sau khi tận mắt nhìn thấy thế giới ăn thịt người này thì tất cả đều mờ mịt hoang mang... Sợ hãi không biết làm sao!

Trong xe không ai lên tiếng cả, không ai có thể trả lời vấn đề này được.

“Dừng xe lại, mình muốn xuống xe...” Lư Quân lạnh lùng nói, cô không thể tham sống sợ chết được. Lư Quân rút con dao ngắn ở bên hông ra, để ở thái dương của Niếp Đương rồi nhìn về phía Lý Lượng đang lái xe: “Mình nói dừng xe lại, mình muốn xuống xe.”

“Tiểu Quân, đừng làm loạn nữa! Cho dù tất cả chúng ta đều đi xuống thì cũng không thể làm gì được.” Niếp Đương vội la lên.

“Lạch cạch “ Sau khi rẽ gấp thì Lý Lượng dừng xe lại, cầm một cây gậy gỗ rồi nói: “Mình đi cùng với cậu.”

“Bọn khốn kiếp kia!” Miêu Trạch giận dữ từ trên lầu nhảy xuống tới, phủ di năng trên người, tay cầm vũ khí bắn càn quét. Những người khác cũng lập tức chạy theo sau, Đường Yên thì lại rất hồ hởi, cảnh này tận thế cũng không ít, vì muốn cứu mạng mình nên bản thân của mỗi người sẽ được khuếch đại lên vô hạn. Đây không phải là lần đầu tiên và chắc chắn cũng sẽ không phải là lần cuối cùng...

Lúc này Đường Yên dùng thuần di, rút kiếm ra, phủ trên di năng lên sau đó chém cặp vuốt sắc bén đang vươn về phía Ngô Tiểu Tiểu của Ba Hành Giả chém thành hai khúc, lạnh lùng nói: “Ồ tận thế mà không kiên cường, cứ tiếp tục bày ra vẻ yếu đuối là muốn cho ai nhìn?”

Sau khi dứt lời thì Đường Yên quay đầu đi, không thèm nhìn đến sắc mặt trắng bệch của Ngô Tiểu Tiểu nữa. Cô rất khinh thường việc đồng tình với kẻ

yếu, thể giới này thuộc về kẻ mạnh, kẻ yếu nhất định sẽ bị đào thải. Nếu muốn không bị đào thải vậy thì phải nỗ lực trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức đủ để nắm giữ vận mệnh của mình!

“Cám ơn...” Ngô Tiểu Tiểu nức nở nói, giọt nước mắt lớn như hạt đậu từ từ lăn xuống, cảm giác tử vong gần trong gang tấc thật đáng sợ...

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu... Cậu không sao chứ?” Lưu Quần cảm sung, chạy nhanh tới chỗ Ngô Tiểu Tiểu, Lý Lượng đi theo phía sau, Niếp Đăng và Hoắc Tuấn cũng đi lại đây.

Ngô Tiểu Tiểu lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn Lưu Quần đang vội vã chạy tới, khuôn mặt hơi ngơ ngác: “Tiểu Quần, cậu... không phải cậu đã đi rồi sao?” Không thể tin được là mấy người Lưu Quần lại quay trở về, vì có vết xe đổ của Dịch Tiết nên khoảnh khắc bị Hoắc Tuấn đẩy ra cô đã hiểu được tình cảnh của bản thân mình.

“Tớ lo lắng cho cậu.” Lưu Quần đỡ Ngô Tiểu Tiểu dậy, bàn tay nắm chặt con dao ngắn, khiếp sợ nhìn Đường Yên đang múa kiếm ở trong đàn tang thi. Trong đáy mắt của Lưu Quần hiện lên vẻ hăm dọa, nếu cô cũng có thể lợi hại như vậy thì nhất định sẽ không vứt bỏ bạn bè của mình.

“Ồ, quay trở lại sao?” Miêu Trạch ngạc nhiên nhìn Lưu Quần đang đỡ Ngô Tiểu Tiểu dậy, tối tăm trong mắt giảm đi không ít. Lúc trước khi còn ở Miêu Trại, vì muốn cho bọn họ có thời gian chạy trốn nên ông và những người già khác đã xung phong ở lại, chẳng qua không ngờ cuối cùng gián tiếp giúp cho mấy tên Miêu An Bang, Miêu Bác Văn khôn khéo kiêu đó.

“Ồ tận thế luôn luôn có những thứ đáng để lưu luyến.” Đường Yên nhàn nhạt nói một câu: “Đừng chậm chạp nữa, đài khí tượng ở chỗ nào?”

Đường Yên xoay người hỏi Hạ Bác, Hạ Bác quen thuộc vùng này hơn cô vì vùng này do Hạ Bác phụ trách dọn dẹp nên tất nhiên việc tìm kiếm đài khí tượng cũng giao cho anh ta.

Khi nghe thấy Đường Yên nói phải tìm đài khí tượng thì Ngô Tiểu Tiểu lau nước mắt trên mặt sau đó nói: “Tôi biết đài khí tượng ở đâu. Bà ngoại tôi là người huyện Ninh Viễn, tôi đã tới huyện Ninh Viễn rất nhiều lần nên rất quen thuộc đường đi ở huyện Ninh Viễn, để tôi dẫn mọi người đi.” Vừa rồi đã được chứng kiến thân thủ của đám người Đường Yên nên mấy người Ngô Tiểu Tiểu đều hiểu chỉ cần đi theo Đường Yên thì nhất định có thể sống sót.

“Đúng vậy, bà ngoại Tiểu Tiểu là người huyện Ninh Viễn. Tiểu Tiểu rất quen thuộc huyện Ninh Viễn, hãy để cậu ấy dẫn đường cho mọi người.” Niếp Đăng nhanh chóng phụ họa nói, bây giờ hẳn chỉ hận không thể dán lên trên người mấy người Đường Yên. Miêu Trạch khinh thường liếc nhìn Niếp Đăng, nhất cử nhất động vừa rồi của Niếp Đăng đều không tránh được ánh mắt của bọn họ.

Lưu Quần cảm thấy, liếc nhìn Việt Kỳ sau đó đi đến chỗ Việt Kỳ, nói: “Tôi là con gái của Lưu Kiến Huy, tôi nhận ra anh, anh có thể dẫn tôi về quân khu trung tâm hay không?” Việt Kỳ ở quân khu trung tâm là một sự tồn tại rất thần bí, vì Lưu Quần từng đi cùng Lưu Kiến Huy tới tham gia một bữa tiệc được tổ chức ở nhà họ Việt nên mới gặp Việt Kỳ một lần. Lúc ấy Việt Kỳ tuần tú xuất chúng lại lạnh lùng kiêu ngạo khiến Lưu Quần lưu lại ấn tượng rất sâu, sau đó cô quần quýt lấy ba mình là Lưu Kiến Huy hỏi nhiều lần nhưng vì từ trước tới nay nhà họ Việt rất ít khi xuất hiện trước mặt mọi người nên về sau Lưu Quần cũng không có cơ hội gặp lại Việt Kỳ nữa.

“Con gái của Lưu Kiến Huy, cô là người nhà họ Lưu?” Việt Kỳ nhíu mày, nghi hoặc đánh giá Lưu Quần sau đó lạnh lùng nói: “Cô không ở quân khu trung tâm mà tới đây làm cái gì?”

“Tôi rời nhà đã hơn hai tháng rồi...” Hai mắt Lưu Quần ửng đỏ, lúc trước ba đã không đồng ý cho cô ra ngoài chơi, lúc ấy cô còn ầm ỹ với ba một trận sau đó lén chạy ra ngoài. Mấy người Niếp Đăng cũng lén trốn khỏi nhà giống cô còn hai mươi mấy quân nhân kia là về sau bọn họ thuê được ở một căn cứ nhỏ. Suốt dọc đường đi bọn họ đều phải chịu cảnh màn trời chiếu đất, không một ai có giấc ngủ yên ổn cả...

“Nhà họ Lưu không phải người tới tìm cô sao?” Hạ Bác đánh giá đám người Lưu Quần vài lần sau đó không nhịn được lên tiếng hỏi. Đã ở bên cạnh Hạ Chu Tuất nhiều năm nên Hạ Bác cũng biết chút ít về chuyện của quân khu trung tâm. Nếu Lưu Quần thật sự xuất thân từ quân khu trung tâm thì chắc chắn thân phận không thấp nhưng vì sao cô ta đã rời khỏi quân khu trung tâm hơn hai tháng mà bên kia vẫn không phải người đến tìm bọn họ?

“Không rõ ràng lắm” Lưu Quần lắc đầu, cô cũng không rõ ràng lắm. Quả thật suốt dọc đoạn đường này bọn họ không hề gặp được người của quân khu trung tâm tuy nhiên cũng có khả năng là bọn họ đã bỏ lỡ nhau. Trong khoảng thời gian này bọn họ vẫn luôn trốn đông trốn tây, không dám lộ mặt ra ngoài.

“Đừng rề rà nữa, cô dẫn đường tới đài khí tượng khí.” Đường Yên phá vỡ cuộc trò chuyện sau đó bảo Ngô Tiểu Tiểu đi trước dẫn đường, Giang Ly quay trở lại lái xe. Chu Nhã thì còn ở bên kia ngược tang thi, Chu Nhã vừa mới tỉnh lại tối hôm qua, sau khi tỉnh lại Chu Nhã thức tỉnh một loại dị năng giống hệ sức mạnh nhưng lại có chút khác biệt. Lúc này Chu Nhã đang vung một cây gậy sắt, xông xáo ở trong đàn tang thi, hoàn toàn không thèm để ý đến mùi tang tươi và vết máu đỏ thẫm trên người tang thi.

Từ sau khi nhìn thấy Chu Nhã ra tay thì đám người Giang Ly chỉ ước gì mình không hề quen biết người phụ nữ này. Rõ ràng cô ta là phụ nữ nhưng lúc ra tay còn so tàn nhẫn hơn đàn ông rất nhiều lần, lúc này Chu Nhã đang nhìn máu tươi phun đầy mặt đất sau đó nở nụ cười cực kì biến thái làm cho người ta không nhịn được phát run.

“Người phụ nữ kia...” Hoắc Tuấn chỉ vào Chu Nhã đang chiến đấu với đàn tang thi, sắc mặt hấn tái xám sau đó ngồi xổm xuống nôn mửa...

“Ói đi, ói đi... Lâu dần sẽ quen thôi!” Miêu Trạch tỏ vẻ không liên quan đến mình, nhớ ngày lúc cậu thấy Chu Nhã ra tay ở căn cứ thì cũng không nhịn được ói ra vài lần. Cậu đã ở tận thế lâu như vậy, cảnh tượng máu me nào cũng đã thấy qua nhưng khi nhìn thấy Chu Nhã thì hoàn toàn sững sờ, không thể không nói người phụ nữ này rất mạnh mẽ... Đáng về lúc này của cô ta hoàn toàn khác với Chu Nhã ở công ty điện tử kia, quả thật là một trời một vực, giống như hai thái cực vậy.

Đường Yên liếc nhìn Miêu Trạch đang vui sướng khi người ta gặp họa, khoe miệng hơi cong lên thành một nụ cười mỉm. Miêu Trạch thấy vậy thì bị dọa sợ tới mức không nhẹ, cậu ta vội vàng xoay người khoát vai Hạ Bác, ra vẻ mình là một người bạn tốt...

Có Ngô Tiểu Tiểu dẫn đường nên bọn họ đã tiết kiệm được không ít thời gian. Nửa giờ sau đám người Đường Yên đã đứng ở phía dưới đài khí tượng. Đài khí tượng tổng cộng có hai mươi lăm tầng lầu, đám người Đường Yên đều là người ngoài nghề nên cứ đứng thừ người ở dưới đài khí tượng, trong khoảng thời gian ngắn thật sự không biết nên bắt tay vào làm như thế nào.

“Khụ khụ... Chị Yên, giáo sư Phí có nói chúng ta nên mang cái nào về hay không?” Miêu Trạch không nhịn được lên tiếng hỏi, chắc không phải là bảo bọn họ chuyển nguyên cả tòa nhà khí tượng này về đây chứ?

Thân hình Đường Yên cứng đờ, lúc trước cô nghĩ đám người của giáo sư Phí đều là người bình thường, mang theo thì ngại vướng víu nên cô không dẫn theo người nào cả. Hãy vào diễn đàn Lê Quý Đôn để đọc truyện nhanh nhất và ủng hộ editor. Bây giờ đến nơi này mới phát hiện đám người bọn họ hoàn toàn không hiểu gì về đám dụng cụ khí tượng này nên cô chỉ có thể quay sang nhìn Việt Kỳ đang đứng ở bên cạnh, ánh mắt mang theo mong đợi.

Khuôn mặt Việt Kỳ vẫn lạnh lùng như cũ nhưng khoe miệng lại cứng đờ. Anh hơi lắc đầu, anh cũng không biết gì về phương diện này cả.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều im lặng không nói gì cả mà chỉ đứng ở trước đài khí tượng, nhìn chằm chằm tòa nhà hai mươi lăm tầng này. Lúc này đàn tang thì ở xung quanh lại kéo đến, bọn nó vừa gào thét vừa há cái miệng đầy máu... vừa khéo để cho mọi người phát tiết tức giận không biết từ đâu ra.

Ngô Tiểu Tiểu có chút khó hiểu, quay sang nhìn đám người Đường Yên đang do dự: “Sao vậy, vì sao không đi lên, tôi nhớ trước tận thế không lâu trung tâm khí tượng ở huyện Ninh Viễn có vận chuyển đến đây một số dụng cụ khí tượng mới nhất, hiện giờ đang đặt ở trong đài khí tượng này này.”

“Cô có biết gì về những dụng cụ khí tượng này không?” Đường Yên hỏi.

“Biết.” Ngô Tiểu Tiểu gật đầu, không biết có phải là ảo giác của mình hay không mà cô luôn cảm thấy sau khi mình gật đầu thì độ âm chung quanh nhanh chóng tăng lên không ít.

Lưu Quân đứng ở bên cạnh cười nói: “Tiểu Tiểu học về quan sát khí tượng nên vấn đề này cô hỏi cậu ấy xem như là đúng người rồi.”

“Miêu Trạch, em bảo vệ cho cô ấy, chúng ta bắt đầu dọn dẹp đài khí tượng.” Đường Yên nhẹ nhàng thờ ra, gật đầu Hạ Bác sau đó tinh thần lập tức trở nên phấn chấn tiến vào cửa chính đài khí tượng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Chương 73

Đài khí tượng xây theo kiến trúc hình thoi, bên trong ngăn cách với bên ngoài bằng một lớp thủy tinh công nghiệp, lúc này tang thi bị nhốt bên trong đang há miệng gào thét, giương nanh múa vuốt muốn phá vỡ cánh cửa thủy tinh đó ra để ăn một bữa cho no nê. Ở phía trước đại sảnh có một tên tang thi đang bị trói chặt vào bàn tiếp tân, cả người nó cứ vịn vẹo giấy gựa mang theo sự thèm khát đối với máu thịt.

“Đây chính là trung tâm khí tượng ở huyện Ninh Viễn, nơi cục khí tượng lấy tin tức dự báo thời tiết, đoán trước khí hậu, sự ảnh hưởng của thời tiết với cuộc sống, theo dõi và dự báo khô hạn, dự phòng sấm sét, nông nghiệp khí tượng và rất nhiều hạng mục khác phục vụ cho cuộc sống và công việc.” Ngô Tiểu Tiểu giới thiệu, trên khuôn mặt hiện lên vẻ kiêu ngạo, tuy nhiên khi nhìn thấy đám tang thi đang kêu gào bên trong đài khí tượng thì cảm xúc trầm xuống.

Ông ngoại Ngô Tiểu Tiểu làm ở đài khí tượng này vì vậy cô đã từng tới đây rất nhiều lần, hơn nữa cũng quen biết với không ít viên chức làm việc bên trong, sau khi cô tốt nghiệp thì định về nơi này thực tập nên sau khi tận thế bùng nổ cô liên tục thuyết phục đám người Lưu Quân đến huyện Ninh Viễn kỳ thực là vì muốn đến xem thử ông ngoại, bà ngoại như thế nào, tuy nhiên có vẻ như cô đã tới hơi trễ...

“Tang thi bên trong có thể thoát ra ngoài này hay không?” Đám người Niếp Đăng nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm đàn tang thi đang bị nhốt trong đài khí tượng, trên khuôn mặt hiện lên kinh hoàng, cực kì bất an nhìn mấy người Đường Yên.

Sau khi Lưu Quân đã nói rõ thân thế của mình thì Việt Kỳ không thể bỏ mặc được. Các thế lực quân khu trung tâm đều kiểm chế lẫn nhau nhưng không thể triệt tiêu nhau nên cho dù Việt Kỳ có nắm được nhược điểm của nhà họ Lưu ở trong tay thì vẫn chưa đủ để làm lung lay căn cơ của nhà họ Lưu được. Các lão bên kia cũng dặn dò Việt Kỳ trong khoảng thời gian này hãy cứ ở lại căn cứ Thanh Long trước đã, chuyện sáo dọc không nên nóng vội.

Vì vậy Việt Kỳ chỉ có thể giữ những người này lại bên cạnh tuy nhiên cũng nhắc nhở bọn họ không được tùy ý đi lại nếu không thì đừng trách anh không để ý đến tình cảm và thể diện mà bỏ bọn họ lại đây. Cho dù đám thiếu gia, tiểu thư nhà họ Lưu có quyền thế lớn hơn nữa nhưng bây giờ tận thế, chết mấy người cũng chẳng phải là chuyện gì lớn cả.

“Đây là thủy tinh công nghiệp, tuy rằng không phải thủy tinh chống đạn nhưng mà vẫn có thể chịu được lực va chạm cỡ này vì vậy các cậu không cần lo lắng tang thi bên sẽ chạy ra ngoài.” Ngô Tiểu Tiểu cười châm chọc, khinh thường lườm Niếp Đăng một cái, lúc trước hắn và Hoắc Tuấn đã hợp mưu với ý đồ đẩy cô vào đàn tang thi, chuyện đó cô vẫn chưa quên đâu. Chuyện này còn chưa có xong, sau khi trở về sẽ nói tiếp.

Miêu Trạch liếc mấy người này một cái rồi sau đó không để ý đến chuyện bọn họ cãi nhau nữa mà hì hục chăm chăm bên trong đài khí tượng, ở căn phòng đọc sách sát bên đại sảnh có một cái bóng đen mờ mờ đang cuộn tròn, bởi vì bị rèm cửa sổ che khuất nên có chút nhìn không rõ nhưng Miêu Trạch vẫn luôn cảm thấy bên trong có một đôi mắt đỏ kè đang nhìn bọn họ chăm chăm. Cậu quay sang nhìn Đường Yên, nói: “Chị Yên, trong phòng đọc sách sát bên đại sảnh có cái gì đó là lạ, em vẫn luôn cảm thấy ở bên trong có cái gì đó đang nhìn chăm chăm chúng ta.”

Sau khi trải qua một khoảng thời gian tôi luyện thì sự ngây ngô trên gương mặt của Miêu Trạch đã sớm biến mất, thay vào đó là một là một người đàn ông mạnh mẽ, cao hơn một m8, khuôn mặt sáng sủa, hai mắt kiên định, hữu thần. Sau khi trưởng thành thì Miêu Trạch đã trở thành một người đàn ông cao ngất xuất chúng nhưng giờ phút cậu hơi cau mày, giọng nói không có vẻ chắc chắn lắm, Mạnh Lộ đứng bên cạnh nghe vậy thì lập tức đề cao cảnh giác, cậu hiểu rằng Miêu Trạch sẽ không bán tên không đích.

Đường Yên phóng tinh thần lực ra, tinh thần lực theo lời nói của Miêu len lỏi vào trong phòng đọc sách thì thấy bên trong có một cái thi thể hôi thối, bên cạnh thi thể đó là một tang thi sơ sinh đang ẵm núp, tay chân của nó khô héo, cái đầu rất lớn, lưỡi dài chĩa ra như hình cái cánh, là Ba Hành Giả! Cả người Đường Yên hơi run rẩy. Vừa rồi lúc đứng ở bên ngoài đài khí tượng thì cô đã dùng tinh thần lực cẩn thận dò xét đài khí tượng nhưng lại không phát hiện ra tang thi sơ sinh này, vậy tang thi sơ sinh này từ đâu tới? Nếu không phải Miêu Trạch phát hiện có gì đó không đúng thì sợ rằng hôm nay bọn họ sẽ ngã một cú rất đau.

“Chị Yên, như thế nào?” Miêu Trạch hỏi.

“Có biến, đúng là một con Ba Hành Giả.” Đường Yên gật đầu, mở cửa chính ra sau đó dùng kiếm tiêu diệt tang thi đang đi lại trong đại sảnh. Đây là lần đầu tiên Đường Yên nghi ngờ khả năng dò xét của tinh thần lực, dù thế nào thì cô cũng không nghĩ tới tinh thần lực luôn thuận lợi trong mọi việc lại có thể bỏ sót một tang thi sơ sinh đang núp ở trong phòng đọc sách.

Việt Kỳ cau mày, con người đen lạnh lùng đảo qua phòng đọc sách chỉ cách đại sảnh một bức tường sau đó trầm giọng nói: “Là loại tang thi biến dị mới, không cách nào xác định được năng lực của nó, nhớ là phải mang tiêu bản mang về căn cứ để bác sĩ Đường cẩn thận nghiên cứu một chút.”

“Loại tang thi biến dị mới?” Nghe vậy, Đường Yên bắt đầu nhíu mày lại, hiển nhiên là cô không nghĩ tới mình sẽ gặp phải loại tang thi biến dị tiến hóa theo cách hoàn toàn mới ở huyện Ninh Viễn này. Lúc trước khi còn ở Thanh Hải thì cô đã nghe Việt Kỳ và An Lộ đề cập tới chuyện này tuy nhiên khi đó Đường Yên không để ý nên không có nghe cẩn thận. Bây giờ lại gặp phải loại tang thi biến dị mới ở huyện Ninh Viễn này, xem ra cô phải đề cao cảnh giác mới được, cô luôn cảm thấy mình đã quên mất chuyện gì, đó nhưng là chuyện gì thì lại không nhớ nổi.

“Đúng vậy, khắp cả nước đang không ngừng xuất hiện các loại tang thi biến dị mới, tốc độ càng lúc càng nhanh, chỉ sợ không lâu nữa sẽ phát sinh ra những chuyện khó có thể đoán trước được.” Việt Kỳ lạnh lùng, cau chặt mày, khỏe miệng hơi mím lại, cả người đều hiện lên vẻ thận trọng. Thử trong tầng hầm ngầm dưới tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 ở Thanh Hải đã thu hồi lại nhưng mọi chuyện vẫn chưa ngừng, rốt cuộc đám người Trương Quốc Huy còn làm những chuyện gì mà bọn họ không biết nữa? Đáng lẽ nên chấm dứt kế hoạch chết tiệt này từ mười năm trước, nếu như làm thế thì làm sao bây giờ lại có nhiều chuyện phiền toái, rắc rối như vậy được.

Việt Kỳ dùng đôi chân dài của mình đá vào chính giữa bụng tang thi, anh dùng sức không nhẹ nên trực tiếp đá bay tang thi ra ngoài sau đó đập vào vách tường khiến máu thịt văng khắp nơi. Việt Kỳ ngồi xuống, mang bao tay cẩn thận kiểm tra tinh hạch bên trong đầu tang thi, sau khi nhận thấy không có gì bất thường thì không những không thờ phào nhẹ nhõm mà trái lại càng đầy mức cảnh giác lên tới cao nhất.

Đám người Ngô Tiểu Tiểu được đoàn người bảo vệ ở chính giữa, Hạ Bác và Giang Ly phụ trách thanh lý tang thi bên trái còn mấy người Đường Yên thì cẩn thận tới gần phòng đọc sách bên phải. Lộc cốc... tiếng bước chân vang lên rất rõ ràng làm cho tim mọi người như treo ở cổ họng. Đường Yên dẫn người lên vách tường. Việt Kỳ đứng ở phía đối diện, Miêu Trạch và Mạnh Lộ theo sát ở phía sau hai người. Lần này mục đích bọn họ đến huyện Ninh Viễn là vì những dụng cụ khí tượng theo lời của giáo sư Phí nên số người tham gia không nhiều hơn nữa theo bọn họ thì huyện Ninh Viễn không coi vào phải là thành phố lớn nên không cần thiết lãng phí quá nhiều nhân lực, căn cứ Thanh Long vừa mới trải qua một trận chiến khó khăn nên cần phải có người ở lại trấn thủ căn cứ. Sau khi Việt Kỳ báo cáo chuyện cây sáo dọc với quân khu trung tâm bên thì Các lão cảm thấy nhà họ Hình sẽ không dễ dàng dùng tay vì vậy mới báo Việt Kỳ ở lại căn cứ Thanh Long, có chuyện gì thì phải kịp thời báo cáo lại. Chuyến đi đến huyện Ninh Viễn để thu thập dụng cụ khí tượng lần này của Đường Yên khiến Việt Kỳ hơi lo lắng nên anh quyết định đi cùng tuy nhiên lại ra lệnh cho An Lộ và Lâm Mông ở lại để giúp đỡ bác sĩ Đường xây dựng lại căn cứ. Quân khu trung tâm bên cũng đã mở miệng, nếu khuyết vật tư gì thì có thể báo cáo với bọn họ, đương nhiên không có nhiều người biết về chuyện này. Ngoại trừ những người thuộc tầng cao của căn cứ thì những người khác hoàn toàn không biết sự tồn tại của quân khu trung tâm.

“Mô phỏng hình dạng?” Đường Yên nói nhưng không chắc chắn lắm. Lúc này cô đang dùng tinh thần lực cẩn thận tập trung vào tang thi sơ sinh ở trong góc của phòng đọc sách, cô không vì hình thể của nó nhỏ bé mà lơ là sơ suất. Có thể tiến hóa thành Ba Hành Giả chứng tỏ tang thi sơ sinh này đã cắn nuốt không ít tinh hạch của đồng loại hơn nữa còn có trí tuệ không thấp, đối mặt với loại đối thủ này chỉ cần hơi lơ là thì sẽ lập tức bị thương.

“Cái gì?” Việt Kỳ ngẩng đầu, ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn về phía Đường Yên, anh hoàn toàn không rõ những chữ mà Đường Yên vừa nói ra, những người khác cũng hai mặt nhìn nhau.

Tinh thần lực của Đường Yên tập trung dày đặc trong phòng đọc sách. Khi bọn họ tiến vào đài khí tượng thì lập tức nhận thấy bóng dáng của tang thi sơ sinh trong phòng đọc sách đột ngột biến mất, chỉ còn lại một cái xác phụ nữ hôi thối nằm lẳng lẳng trong góc, bên chân cái xác đó lại có một chồng báo chí gọn gàng sạch sẽ khác hẳn với đồng báo chí ở trên giá sách, chữ trên những tờ báo này không phải là màu đen mà là màu đỏ sậm hơi sáng lên giống như được ngâm trong một chậu nước. Tuy rằng rất kì lạ nhưng bây giờ đang ở tận thể nên những tờ báo như vậy cũng không làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Đường Yên vươn đầu lưỡi ra liếm môi dưới khô ráp, con ngươi đen lóe lên ánh sáng lạnh, dùng tay ra hiệu ý bảo mọi người đừng tiến lên phía trước. Đoàn người im lặng dán sát vách tường, đứng ở bên ngoài phòng đọc sách, nhỏ giọng nói: “Tang thi sơ sinh này có thể mô phỏng hình dạng của những thứ ở bên cạnh nó, đây cũng chính là lí do vì sao chúng ta không thể phát hiện ra chỗ này này có một tang thi cấp cao đang ẩn nấp. Tôi đoán chắc hẳn trước kia cũng đã có những người khác tiến vào dọn dẹp đài khí tượng, chẳng qua tất cả bọn họ đều bị tang thi biến dị giao hoạt này lừa gạt.”

“Mô phỏng hình dạng, chẳng lẽ giống như cách tự vệ ở trong một số trò chơi sao?” Đôi mắt của Miêu Trạch mở to, hầu kết lên xuống vài cái, hình như tang thi này cấp quá rồi?

Đường Yên gật đầu, đồng ý với lời nói của Miêu Trạch. Tang thi sơ sinh tập trung năng lượng lên trên làn da của nó, sau đó mô phỏng, đối chiếu với những sự vật bên cạnh rồi biến thành những sự vật đó. Mới nghe qua thì có vẻ hoang đường nhưng sự thật đang ở trước mắt nên mọi người không thể không tin được.

Trong mắt Việt Kỳ hiện lên sự tàn khốc, ánh lạnh lùng nhìn cách cửa phòng đang hé mở, khoe miệng cong lên thành nụ cười đầy sát khí sắc bén, rõ ràng loại tiến này đã hóa vượt ra khỏi khả năng dự đoán của nhân loại. Chuyện này rốt cuộc là tốt hay là xấu đây? Thật đúng là khó đoán trước được, tuy nhiên nhất định phải giải quyết tang thi sơ sinh bên trong đài khí tượng này: “Để tôi giải quyết, mọi người tập trung khóa chặt vòng vây để tôi ra tay.”

Đường Yên hiểu được Việt Kỳ muốn làm cái gì và cũng không có từ chối vì nếu cô dùng lời điện ra tay thì rất có khả năng sẽ làm cho con tang thi sơ sinh này nổ tung đến mảnh vụn cũng không còn, vì vậy hiển nhiên Việt Kỳ là song hệ băng hỏa vẫn thích hợp để ra tay hơn. Đám người Miêu Trạch chưa bao giờ thấy Việt Kỳ ra tay nên khi nghe Việt Kỳ nói thì nhất thời hai mắt mở trừng trừng.

“Tập trung công kích ở bên trái, dưới kệ báo cách khung cửa khoảng hai mươi mét, ở ngay bên chân cái xác phụ nữ kia.” Đường Yên lên tiếng nhắc nhở sau đó gật đầu với Việt Kỳ rồi nhấc chân đá thật mạnh vào cánh cửa, lúc này Việt Kỳ đang đứng đối diện cùng đồng thời tiến vào phòng đọc sách, rất nhanh bóng dáng của anh đã biến mất tại cửa ra vào

Hai tay Việt Kỳ phủ di năng hệ băng, trong nháy mắt đã làm cho toàn bộ khu vực xung quanh kệ báo chỉ đông cứng lại khiến tang thi sơ sinh bên cạnh cái xác phụ nữ hồi thối kia chưa kịp bày ra màu sắc tự vệ thì đã bị Việt Kỳ biến thành khối băng. Bên trong khối băng trong suốt là một khuôn mặt tang thi sơ sinh, phần chân chưa phát triển hoàn toàn, tay chân khô héo, chỉ có cái đầu là cực lớn giống như đầu một ông già, trên đỉnh đầu có mấy sợi tóc lơ thơ, lưỡi rất dài gần như có thể quấn quanh cơ thể của nó bốn năm vòng, đám người Đường Yên còn có thể thoáng nhìn thấy một viên tinh hạch nằm ở bên trong đầu của nó, viên tinh hạch này rất khác tinh hạch của những tang thi biến dị trước kia vì tinh hạch bên trong đầu tang thi sơ sinh này có màu xám nhàn nhạt, nhìn kĩ thì bên ngoài là màu xám tro nhưng sâu bên trong lại là màu đen, rất kì lạ!

“Viên tinh hạch này có gì đó không đúng!” Xuyên qua lớp băng, Đường Yên nhìn chằm chằm tinh hạch ở bên trong đầu tang thi sơ sinh, mặt ngoài của nó có một lớp màu hồng trắng bao quanh, sâu bên trong là màu xám tro và màu đen, lớp màu hồng trắng đó giống như một lớp bụi năng lượng đang chuyển động. Nó vẫn chưa chết... Hãy đến diễn đàn Lê Quý Đôn để đọc truyện và ủng hộ editor. Bị như vậy đóng băng như vậy nhưng vẫn chưa chết, lúc này Việt Kỳ cũng đã nhận ra tình huống không đúng! Anh lập tức cắt khỏi băng lõi tang thi sơ sinh đó ra sau đó dùng di năng trời chạt lấy nó, cuối cùng đẩy năng lượng của mình lên cao rồi bao lấy viên tinh hạch màu xám kia làm cho năng lượng của nó dần dần giảm bớt.

“Tinh hạch màu xám đen... Hình như chúng ta chưa bao giờ nhìn thấy tinh hạch có màu sắc này.” Miêu Trạch vuốt cằm, cẩn thận nhớ lại, huyết hạch ở bên trong đầu thú biến dị có màu đỏ tươi như máu, tinh hạch của tang thi bình thường thì óng ánh trong suốt, sau khi tang thi biến dị thì tinh hạch trong đầu nó cũng sẽ phân hóa thành những màu sắc khác nhau nhưng chỉ có màu xám đen này thì đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

Sâu trong đôi mắt Việt Kỳ hiện lên vẻ tối tăm. Màu xám đen này hoàn toàn không hề xa lạ đối với anh, tinh hạch ám hệ (ám = bóng tối)... Theo như anh biết thì từ trước tới nay vẫn chưa có tinh hạch ám hệ xuất hiện. Anh thức tỉnh không phải song hệ mà là tam hệ tuy nhiên chuyện này chỉ có người nhà họ Việt và bọn An Lộ biết. Bởi vì di năng ám hệ quá mức bá đạo nghịch thiên nên bình thường Việt Kỳ vẫn luôn không sử dụng nó. Không ngờ bây giờ lại xuất hiện tang thi biến dị ám hệ? Tin tức này quả thật là làm cho người ta sợ hãi, trước mắt trung tâm sinh hóa vẫn chưa có chứng thật di năng ám hệ tồn tại vì lo lắng lòng người sẽ bất an. (Đó đây là bí mật mà tui nói lúc trước nè, không phải song hệ, anh có lần dùng nó rồi, khi Đường Yên tách ra thì có cái đám đen đen nuốt hết cả đồng tòa nhà ấy, cái này kiểu như lỗ đen, cứ tưởng tượng vậy đi)

Lưu Thâm Nhã thức tỉnh di năng chữa khỏi, kỳ thực đó chính là di năng quang hệ. Tuy nhiên di năng quang hệ cũng như ám hệ rất khó thức tỉnh, trong mười triệu người cũng chưa chắc có một người nên hiển nhiên bị mọi người quên lãng, không ngờ chuyển đi tới huyện Ninh Viễn lần này lại để lộ ra sự tồn tại của di năng ám hệ. Đáng chết...

Mọi người đều im lặng không nói, chỉ yên tĩnh nhìn về mặt càng lúc càng tối tăm của Việt Kỳ, không khí chung quanh dần dần ngưng đọng lại đến mức hô hấp của mọi người cũng ngừng theo. Đường Yên kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Việt Kỳ. Lúc này khí thế của Việt Kỳ không ngừng tăng lên làm cho những đồ vật xung quanh đều bị nguồn năng lượng do Việt Kỳ phát ra nuốt chửng, những di năng giả có thực lực thấp một chút thấy tình cách này thì sắc mặt lập tức trắng bệch, vội vàng lui về phía sau.

“Cái này... Tinh hạch này có gì không đúng sao?” Đường Yên lên tiếng hỏi. Ở trong thế giới này càng lâu thì những tình tiết trong tác phẩm vốn được ghi nhớ rất rõ ràng dần dần trở nên mơ hồ. Đường Yên hiểu được là cô đang dần dần bị đồng hóa, có lẽ không lâu nữa cô sẽ hoàn toàn quên đi tất cả tình tiết trong tác phẩm. Điều này làm cho cô có chút bất an, rõ ràng trong trí nhớ của cô về tác phẩm này là Lưu Thâm Nhã và Hình Liệt Phong nắm tay nhau đi lên đỉnh cao nhất của thế giới, bọn họ không chỉ có thành lập “tân thế giới” mà còn đuổi tang thi và thú biến dị tới một góc của địa cầu, nuôi nhốt chúng để rèn luyện kinh nghiệm chiến đấu cho nhân loại nhưng tình tiết cụ thể như thế nào thì cô lại cứ mơ mơ hồ hồ không nhớ rõ... Thêm vào đó dưới sự can thiệp của cô thì mọi chuyện đã đi lệch quỹ đạo một khoảng rất lớn.

“Nhanh chóng thanh lý tang thi rồi mang theo dụng cụ khí tượng rời khỏi đây. Anh cần phải về quân khu trung tâm một chuyến!” Việt Kỳ lạnh lùng nói, bàn tay bất giác siết chặt lại, sự xuất hiện của tang thi biến dị ám hệ rất khả năng sẽ đánh vỡ thế cân bằng ở quân khu trung tâm, theo đó sự tồn tại của Lưu Thâm Nhã sẽ trở thành tất yếu, ít nhất trước mắt thì quân khu trung tâm vẫn chưa phát hiện có di năng giả quang hệ nào khác ngoài cô ta cả.

Việt Kỳ lấy điện thoại ra gọi cho bác sĩ Đường, lúc này trong giọng điệu lạnh như băng lại có thêm sát khí: “An Lộ, sắp xếp một chút, chờ tôi trở về căn cứ thì lập tức khởi hành về quân khu trung tâm đồng thời giúp tôi liên lạc với Các lão, nói bọn họ bảo nhân viên của trung tâm sinh hóa sẵn sàng chờ lệnh và báo cho Bác sĩ Đường nói ông ấy chuẩn bị để cùng chúng ta tới quân khu trung tâm, mọi chuyện đã vượt ra ngoài dự tính rồi.”

Việt Kỳ nói rất gấp gáp, trong giọng nói lạnh như băng thoáng hiện lên sự dè chừng và cẩn thận khó hiểu. An Lộ đang ở căn cứ Thanh Long cũng không hỏi nhiều mà chỉ nghiêm túc gật đầu. Sau khi cúp điện thoại, An Lộ lập tức liên hệ với Lâm Mông bảo anh ta đi đến trung tâm nghiên cứu sinh hóa báo cho bác sĩ Đường, để ông ấy chuẩn bị theo bọn họ tới quân khu trung tâm.

Đám người Miêu Trạch hai mặt nhìn nhau sau đó cùng nghi ngờ nhìn về phía Việt Kỳ bởi vì bọn họ cực kì tò mò về quân khu trung tâm trong miệng Việt Kỳ, lúc trước Lưu Quân cũng đã nhắc tới chuyện này nhưng thật hiển nhiên là Việt Kỳ có vẻ không muốn mở miệng giải thích. Bây giờ vẫn chưa phải là lúc cho mọi người biết đến sự tồn tại của quân khu trung tâm được.

Sau khi sắp xếp xong mọi chuyện thì Việt Kỳ quay sang nhìn Ngô Tiểu Tiểu đang được mọi người bảo vệ ở chính giữa: “Dụng cụ khí tượng ở tầng nào? Vị trí nào?” Giọng nói vốn luôn trầm ổn của Việt Kỳ lại mang theo sự rét lạnh và vội vã, đôi mắt đen sâu không thấy đáy ẩn chứa sức mạnh làm cho người ta không thể phản bác được.

“Ở tòa nhà phía Bắc, trong kho hàng ở lầu tám trên cùng. Theo dự định thì những dụng cụ này cuối năm nay mới được sử dụng vì nó vừa mới được nhập từ nước ngoài về, kỹ thuật trong nước không theo kịp nên không lập tức sử dụng ngay được.” Ngô Tiểu Tiểu chỉ vào con đường bên phải rồi nói tiếp: “Từ đây đi thẳng sau đó vòng qua cửa hông Thiên Đài chính là tòa nhà phía Bắc.”

“Hạ Bác, cậu ở lại đây, Giang Ly chuẩn bị xe còn Đường Yên đi theo anh.” Sau khi Việt Kỳ phân công xong thì không thèm quay đầu lại mà đi thẳng tới con đường ở bên phải dẫn tới tòa nhà phía Bắc, dọc theo đường đi hành động của anh cực kì sắc bén, quả quyết lại tàn nhẫn làm cho đám người Miêu Trạch đi theo phía sau không ngừng nuốt nước miếng, lúc nhìn về phía Việt Kỳ thì ánh mắt lóe sáng, quá mạnh mẽ! Thật sự không nghĩ tới lại có một người có thể vận dụng đi năng đến trình độ hoàn mỹ, đẹp đến tận cùng này.

Có sát thần Việt Kỳ ra tay nên Đường Yên vui vẻ đi theo phía sau, Buster bé bỏng lại bận rộn chạy qua chạy lại giữa mấy cái xác tang thì sau đó dùng móng vuốt sắc bén móc tình hạch trong đầu mấy cái xác ra. Thấy cảnh này thì ánh mắt lạnh lùng của Việt Kỳ đảo qua Buster, đáy mắt hiện lên một chút khác thường, anh không ngờ động tác của Buster lại quá nhân tính hóa như vậy. Những hành động của Buster suốt đoạn đường này cũng làm cho đám người Miêu Trạch cảm thấy giật mình sau đó hận không thể nuôi một con thú cưng giống như vậy. Tuy nhiên sau khi bọn họ nhìn thấy Buster ra tay thì suy nghĩ này lập tức biến mất, nó mà là thú cưng à, rõ ràng là một con mãnh thú mới đúng. Chu Nhã lại rất có hứng thú với Buster, tuy nhiên ngoại trừ Đường Yên thì Buster không có hứng thú với người nào cả, nếu ai dám sờ nó thì bị cào một cái xem như còn nhẹ đấy...

Sau khi dị năng giả tiến hóa thì tổ chất thân thể đều trở nên mạnh mẽ nhưng khi ở trước mặt Buster thì chẳng khác gì một miếng đậu hũ. Lần đầu tiên khi mọi người nhìn thấy Buster thì Chu Nhã không nhịn được xông đến, ngay sau đó trên cổ cô ta lập tức xuất hiện ba vết cào rí máu. Lúc ấy nếu không phải Đường Yên kịp thời ngăn cản thì chắc có lẽ Chu Nhã đã đi uống trà với thượng đế rồi!

“Rầm...” Việt Kỳ đá văng cửa kho hàng ở lầu tám ra, đứng là bên trong chất chống không ít dụng cụ khí tượng. Sau khi tiến vào thì anh lập tức bảo Đường Yên bỏ tất cả những thứ này vào không gian mà Đường Yên cũng không bỏ sót cái nào, trực tiếp chuyển tất cả kho hàng vào không gian của mình.

Lúc trước sau khi càn quét mạnh mẽ vang dội một phen thì bọn họ vốn định ở huyện Ninh Viễn thêm một chút nhân tiện thu thập một ít vật tư mang về nhưng sau khi Việt Kỳ lên tiếng thì ngay cả một phút nghỉ ngơi cũng không có mà mọi người đều phải lập tức lên xe trở về căn cứ Thanh Long.

Hạ Bác chép chép miệng, muốn nói gì đó nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của Việt Kỳ thì cuối cùng cũng lựa chọn sáng suốt là nuốt tất cả vào trong bụng. Mặc dù ba không có nói rõ thân phận của Việt Kỳ nhưng sau khi nhìn thấy thái độ cung kính của ba đối với Việt Kỳ thì không khó để nhận ra bối cảnh của Việt Kỳ ở quân khu trung tâm không nhỏ, bây giờ nhà họ Hạ không thể so với trước được, lúc này hành động nên khiêm tốn, tránh cho đắc tội với người không nên đắc tội!

“Nếu như mọi người gặp Lưu Thấm Nhã thì hãy giữ lại mạng của cô ta.” Lúc Việt Kỳ nói thì tầm mắt luôn dừng lại ở trên người Đường Yên khiến cô cảm thấy trong lời nói của anh có hàm ý gì đó. Cô hơi kinh ngạc sau đó cau mày vì không rõ tại sao Việt Kỳ lại đột nhiên nói những lời này, cô chờ một lúc nhưng sau đó vẫn gật đầu đồng thời âm thầm suy nghĩ tại sao chuyện này lại liên quan đến Lưu Thấm Nhã rồi?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Chương 74

Sau khi rời khỏi huyện Ninh Viễn thì Việt Kỳ vội vàng dẫn bác sĩ Đường và đám người La Hồng Bân đến quân khu trung tâm. Hiện tại trung tâm nghiên cứu sinh hóa do Bác Dương trông giữ, sau khi trải qua trận đại chiến kia thì tất cả các phương diện của căn cứ Thanh Long đều bị suy yếu không ít nên việc xây dựng lại cần phải hao phí nguồn nhân lực, vật lực cực lớn, mặc dù có quân khu trung tâm trợ giúp nhưng vẫn không có cách nào làm cho căn cứ Thanh Long khôi phục lại như trước được vì các thế lực ở quân khu trung tâm thế lực dính dáng khắp nơi nên bọn họ không có khả năng ngồi nhìn căn cứ Thanh Long lớn mạnh được.

Đường Yên ngồi ở chính giữa, Hạ Chu Tuất, nhà họ Từ, nhà họ Trịnh... phân ra ngồi ở hai bên để bàn bạc chuyện xây dựng lại căn cứ. Sau khi những dụng cụ khí tượng ở đài khí được chuyển về thì mấy người giáo sư Phí tính và những nhân viên nghiên cứu khí tượng học ngay lập tức bắt tay vào theo dõi và dự đoán thời tiết kì lạ hiện nay.

“Thời tiết dần dần trở nên quái dị cho nên tôi nghĩ rằng căn cứ cần phải dự trữ vũ khí.” Hạ Chu Tuất bình tĩnh nói, số lượng vũ khí sinh hóa do trung tâm nghiên cứu sinh hóa nghiên cứu chế tạo ra có hạn, vì vậy không có khả năng phân phát rộng rãi được. Điều này cũng có nghĩa là bọn họ cần phải tìm ra nguồn vũ khí mới, căn cứ Thanh Long vốn là căn cứ quân sự nên cũng có cất giữ rất nhiều vũ khí nhưng sau nửa năm thì bị tiêu hao dần dần đến nỗi bây giờ phải giặt gấu và vai. Việc cấp bách hiện tại là phải bổ sung vũ khí và trang bị để chiến đấu với tang thi và thú biến dị hơn nữa đây cũng phải chỉ là chuyện của riêng dị năng giả.

Phần lớn người trong căn cứ đều là người bình thường, nếu không sử dụng thì sẽ lãng phí nguồn nhân lực rất lớn, vì vậy việc tập hợp sức lao động mà bao lâu này để lãng phí, chiêu binh mãi mã lập tức trở thành chuyện quan trọng nhất. Những người già yếu, phụ nữ và trẻ em thì có thể gieo trồng, tạo nên nguồn cung cấp lương thực còn đàn ông trẻ tuổi lực lưỡng cho dù là người thường thì không dùng cũng là một loại lãng phí.

“Đúng vậy.” Đường Yên gật đầu sau đó lấy một tập tài liệu ra bảo Trịnh Nhiên phân phát cho mọi người, cô lạnh lùng nói: “Đây là một phần chương trình huấn luyện, tôi đề nghị trung bình.”

Chính là tập hợp những người trẻ tuổi khỏe mạnh trong căn cứ lại để huấn luyện. Tuy nhà họ Hạ chiêu mộ không ít dị năng giả nhưng có hơn một nửa người của bọn họ là quân nhân mà trong những quân nhân đó có rất nhiều người không thể thức tỉnh dị năng nhưng bọn họ vẫn có thể hành động ở tận thể được, vẫn có thể chém giết tang thi, thú biến dị, chẳng phải điều này đã nói rõ không phải chỉ có dị năng giả mới có thể chiến đấu với tang thi và thú biến dị mà người bình thường cũng có thể sao?

“Trung bình?” Cả người Hạ Chu Tuất hơi run rẩy, ánh mắt nóng rực nhìn Đường Yên. Nếu không phải do bác sĩ Đường và nhà họ Trịnh nhúng tay vào thì ông nhất định sẽ không cam nguyện giao quyền khống chế căn cứ cho Đường Yên. Theo ý ông thì tuy thực lực của Đường Yên rất mạnh nhưng chẳng qua cũng chỉ là con nhoc hai mươi mấy tuổi mà thôi, không đủ để dẫn dắt căn cứ Thanh Long được.

Nhưng sau khi đọc kĩ phần tài liệu về chế độ trung bình và nhiệm vụ huấn luyện trong tay thì những bất mãn trong lòng Hạ Chu Tuất dần dần bình phục lại. Đến giờ phút này ông mới chính thức thoải mái công nhận Đường Yên có thể tiếp quản căn cứ Thanh Long.

Ánh mắt Đường Yên chợt lóe lên sau khi thấy sự thay đổi của Hạ Chu Tuất. Tuy rằng Hạ Chu Tuất giao quyền khống chế căn cứ cho cô nhưng ông ta đã nắm quyền cao ở căn cứ Thanh Long lâu như vậy thì làm gì có chuyện mờ ám nào có thể tránh thoát được ánh mắt của ông ta. Tuy rằng Đường Yên không sợ nhà họ Hạ ngáng chân sau lưng nhưng vẫn có một câu nói mà cô cảm thấy cực kì chính xác là không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

“Đúng vậy, trung bình. Tôi đã xem qua số liệu ở tòa nhà đăng kí, trong căn cứ ít nhất có bốn phần năm người không có việc gì để làm.” Đường Yên gật đầu, chỉ vào tài liệu trong tay, nói: “Phần tài liệu là chế độ trung bình mà tôi đã dựa theo tình huống của căn cứ để viết ra, về phần nhiệm vụ huấn luyện thì tôi tin tưởng Thượng tướng Hạ hiểu rõ ràng nhất. Người bình thường không phải là tay trái gà không chặt, căn cứ là của mọi người vì vậy ai cũng có trách nhiệm bảo vệ hòa bình của căn cứ cả.”

Sau khi bàn luận thì mọi người đều gật đầu đồng ý. Kế hoạch mà Đường Yên đưa ra đã giải quyết được sự bùng nổ dân số trong căn cứ Thanh Long, tỉ lệ giữa dị năng giả và người bình thường chênh lệch nhau rất nhiều, nếu chỉ dựa vào dị năng giả dọn dẹp tang thi thì không biết đến ngày tháng năm nào mới có thể chân chính giải quyết được sự ứ ứ của tang thi và thú biến dị, vì vậy cần thiết phải tổ chức lại người bình thường, các hạng mục trụ cột của căn cứ đều phải hoàn thiện, trong đó điều đầu tiên cần phải nghĩ đến chính là phương tiện chữa bệnh.

Ngón tay Đường Yên dừng lại trên chữ chữa bệnh, trong đầu đột nhiên nhớ tới Chu Thiển đã gặp gỡ ở Thanh Hải. Sau khi Đường Yên tính toán thời gian thì nhận thấy có lẽ lúc này Chu Thiển đã xuất hiện ở căn cứ Thanh Long rồi. Năng lực của Chu Thiển không tệ, nếu có thể lôi kéo được cô ta thì không phải là chuyện không tốt đối với căn cứ, vì vậy cô lên tiếng nhắc nhở Trịnh Nhiên: “Trịnh Nhiên, chút nữa anh hãy đến tòa nhà đăng kí, dẫn dò Lý Minh bảo anh ta hãy chú ý đến danh sách đăng ký, nếu có người phụ nữ nào tên là Chu Thiển tiến vào căn cứ thì ngay lập tức báo cho tôi biết.”

“Chu Thiển!” Trịnh Nhiên gật đầu, lúc trước anh ta đã gặp người phụ nữ này ở Thanh Hải, cô ta là người phụ nữ bên cạnh Phùng Khải Dương.

“Cô ta là bác sĩ, năng lực không tệ. Nếu muốn xây dựng đội ngũ người bình thường thì bác sĩ ắt là không thể thiếu được, người thường cho dù đã tiêm huyết thanh, kháng nguyên thì số ra vẫn kém dị năng giả nên bác sĩ là người tuyệt đối không thể thiếu được.” Đường Yên dùng màu đỏ bút vòng chữ chữa bệnh này lại: “Hiện tại căn cứ có bao nhiêu y sinh? Nếu số lượng quá ít thì hãy đăng thông bao tuyển người, đãi ngộ tốt nhất.”

“Căn cứ có năm bệnh viện, số lượng bác sĩ không đến ba trăm người.” Trịnh Hoa Ngữ nói cực kì nghiêm túc, căn cứ Thanh Long có vài chục vạn người nên tỉ lệ bác sĩ/ người như vậy là rất nguy hiểm, một khi căn cứ phát sinh tai nạn không thể dự đoán được thì mọi chuyện sẽ trở nên rất khó khăn.

“Hiện tại hệ thống cung cấp điện, phương tiện thông tin của căn cứ khôi phục, vì thế hãy thông báo ở trên màn hình lớn tại quảng trường dị năng giả sau đó bảo người ở bệnh viện dạy một chút băng bó đơn giản để cố gắng giảm thiểu sự thương vong.” Đường Yên giải quyết rõ từng chuyện đầu vào đây, cuối cùng việc bàn bạc của mọi người lại quay trở lại lúc đầuvũ khí.

Nếu tổ chức lại người bình thường mà không có trang bị, vũ khí thì tất cả đều chỉ là nói suông, cũng không thể bảo người bình thường cầm gậy sắt, gậy gỗ đi ra ngoài chiến đấu với tang thi và thú biến dị được. Điểm ấy rất không thực tế, lại càng giống một trò cười.

“Nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh, chúng ta có thể phái người đến xem xét nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh.” Ngón trỏ của Từ Vĩ gõ gõ trên mặt bàn, sau đó ông ta lấy bản đồ đất nước ra, khoanh vị trí Mậu Danh lại. Nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh nằm ở ngoài huyện Mậu Danh, thành phố Mậu Danh, tỉnh Hán Ninh ngoại ba trăm dặm, là một xí nghiệp quốc doanh. Những trang thiết bị quân dụng trong nước có hai

phần năm là xuất phát từ nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh nên nơi này rất nổi tiếng ở trong nước.

Tuy nhiên chỗ đó cực hẻo lánh, dễ thủ khó công. Vì vậy sau khi tận thế buông xuống thì không khó để đoán được nơi đó hưng thịnh đến mức nào. Thành phố Mậu Danh không xa căn cứ Thanh Long ngay từ đầu vì ngay nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh nên Hạ Chu Tuất đã không nghĩ đến chuyện thu thập vật tư ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh vì bọn họ cảm thấy suy nghĩ này quá mức điên rồ.

“Không được.” Hạ Chu Tuất từ chối ngay lập tức, ông đã từng đi thị sát nhà xưởng công nghiệp quân sự ở thành phố Mậu Danh sát nên hiểu được uy danh của nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh này. Chỗ này con nguy hiểm hơn nhà tù Hắc Hà nổi tiếng hai phần (nhà tù này có thiết đó mấy bạn, tui mới đi tra dồi), nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh và nhà tù Hắc Hà giống nhau ở chỗ nổi tiếng về việc theo dõi nghiêm ngặt nhưng so với nhà tù Hắc Hà thì địa thế của nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh hiểm trở hơn rất nhiều đồng thời các trang thiết bị theo dõi, giám sát ở đây có thể sánh ngang với cơ quan tình báo vì vậy muốn lấy vũ khí đạn dược từ nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh thì không thể nghi ngờ là khó như lên trời nên ông không tán thành quyết định mạo hiểm như vậy.

“Nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh là địa phương nào?” Đường Yên nhú mày, ánh mắt nhìn Hạ Chu Tuất mang theo nghi vấn. Cái tên này rất lạ, trong trí nhớ của cô chưa từng nghe người ta nhắc tới nơi này nhưng khi Từ Vi nói đến nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh thì cô nhạy bén phát hiện ra cả người Hạ Chu Tuất cứng ngắc, đây là một loại bản năng tự bảo vệ mình của con người.

Đột nhiên phòng họp trở nên yên tĩnh, Từ Vi hít một hơi, khóe miệng nở nụ cười lạnh, đã vài ngày trôi qua mà vẫn không thu được tin tức của Từ Viện khiến trong lòng ông ta tức giận khó nén, ông ta chỉ có một đứa con gái là Từ Viện, nếu Cao Phong vẫn còn ở trong căn cứ thì ông hận không thể ăn tươi nuốt sống Cao Phong. Lúc trước ông cũng không tán thành Từ Viện và Cao Phong ở cùng một chỗ vì ông không thích Cao Phong cứ luôn ra vẻ thanh tao, cao ngạo. Rõ ràng là không có năng lực gì nhưng lại tự biên tự diễn là bản thân mình rất mạnh mẽ, quan hệ giữa hai nhà họ Từ và nhà họ Hạ không tệ nhưng sau khi cuốn chiến tranh quyền qua đi thì thế lực của hai nhà đều suy yếu không ít, vì vậy chỉ có thể nhìn Đường Yên dầm lên đầu hai nhà bọn họ mà đi lên nắm quyền. Lúc ông ta đưa ra ý định nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh thì cũng không trông mong đám người Đường Yên sẽ gật đầu.

Ông ta và Hạ Chu Tuất hiểu rõ chỗ đó hơn bất cứ người nào ở đây, nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh cực kì nguy hiểm nhưng nếu cứ để mặc chỗ này thì sẽ rất bất lợi cho việc xây dựng căn cứ ngày sau.

Hạ Chu Tuất hít vào một hơi, chậm rãi giải thích về sự tồn tại của nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh. Sau khi nghe xong, phòng họp lại yên lặng lần nữa, sắc mặt mọi người trở nên cực kì khó coi. Đường Yên lấy bản đồ trước mặt Từ Vi qua nhìn một lúc lâu sau đó ngừng đầu, nói: “Thượng tướng Hạ, ông có biết kết cấu kiến trúc của nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh không?”

Vật tư quân nhu phải được nhanh chóng bổ sung nên nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh này không thể nghi ngờ là một miếng bánh ngọt cực lớn. Hiện tại những căn cứ khác vẫn chưa phát triển nên mới còn không có người để mắt đến nhưng một khi làn sóng tang thì sóng này qua đi thì rất nhanh sẽ có những người cầm quyền lấy lại tinh thần, đến khi đó nếu ra tay thì cũng chỉ có thể được chia một chén canh thừa mà thôi. Đường Yên cũng không định hưởng chung với những căn cứ khác, nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh cho dù có lớn hơn nữa nhưng một khi chia sẽ nhiều người thì những thứ có được cũng sẽ ít đi.

“Cô muốn làm cái gì?” Hạ Chu Tuất gật đầu, nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh là xí nghiệp quốc doanh, lúc ấy quản lí nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh là người nhà họ Hạ cho nên muốn lấy được bản đồ kiến trúc của nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh cũng không khó, chẳng qua ông không rõ Đường Yên muốn bản đồ kiến trúc này làm cái gì.

“Không làm gì cả, hãy bảo người đó vẽ lại bản đồ kết cấu kiến trúc của nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh, đương nhiên bản vẽ phải phẳng nếu càng chi tiết, càng kỹ càng thì càng tốt.” Đường Yên nói nhanh sau đó quay sang nhìn về phía Bác Dương, sau khi nghiệp đoàn dị năng giả bị phá hủy thì địa điểm tuyên bố nhiệm vụ biến thành một tòa nhà bình thường bên cạnh trung tâm nghiên cứu sinh hóa đồng thời cũng do Bác Dương xử lí. Vốn trung tâm nghiên cứu sinh hóa là do La Hồng Bản phụ trách nhưng La Hồng Bản và bsi Đường đã đi đến quân khu trung tâm nên nhiệm vụ quản lí trung tâm nghiên cứu sinh hóa rơi xuống trên người Bác Dương, vì thế trong khoảng thời gian này Bác Dương gấp đến xoay quanh: “Anh Bác Dương, lát nữa anh hãy đi một chuyến đến nghiệp đoàn dị năng giả để tuyên bố nhiệm vụ nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh, cấp bậc là cấp SS, dị năng giả trên cấp bốn mới được tham gia.”

Sau khi suy xét đến sự nguy hiểm của nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh thì Đường Yên đã quyết định mức độ của nhiệm vụ là SS, chính vì thế nên dị năng giả tham gia cũng bị hạn chế. Cách đâu không lâu, trung tâm nghiên cứu nghiên cứu sinh hóa mới chế tạo ra một cái máy đo thạch anh, máy đo thạch anh này có thể kiểm tra, đo lường được cấp bậc của dị năng giả và thuộc hệ nào, những dị năng giả thuộc những hệ khác nhau thì máy đo thạch anh sẽ biến thành các màu sắc khác nhau. Vốn định sau khi nhiệm vụ đến Thanh Hải hoàn thành thì sẽ công khai với toàn bộ căn cứ, không ngờ còn chưa kịp công khai thì căn cứ đã xảy ra chiến tranh đoạt quyền vì vậy chuyện máy đo thạch anh bị trì hoãn cho đến bây giờ.

Đường Yên định mượn nhiệm vụ lần này để công bộ chuyện máy đo thạch anh với toàn bộ căn cứ. Máy đo thạch anh này cho dù là dị năng giả chưa thức tỉnh đều có thể kiểm tra được, điều này làm cho đám người Đường Yên mừng rỡ như điên vì chỉ cần chỉ điểm thêm cho những người này một chút thì có thể kích thích phát ra dị năng.

Lợi ích đầu tiên chính là đứa bé tên là Mã Tông mà đám người Đường Yên dẫn về từ Thanh Hải kia, đứa bé tám tuổi đó đã được kiểm tra là dị năng giả ẩn hình, là dị năng giả hệ tinh thần rất hiếm có nhưng vì tuổi nó còn nhỏ, tinh thần không ổn định nên dị năng mới không cách nào bộc phát ra được. Qua một thời gian ngắn nữa nói không chừng có thể tự thức tỉnh, số lượng dị năng giả hệ tinh thần không nhiều lắm nên khi biết Mã Tông có thể thức tỉnh dị năng giả hệ tinh thần thì Đường Yên cảm thấy rất giật mình. Cô đoán rằng chuyện này có thể liên quan đến những điều mà nó đã trải qua...

“... Ừ.” Bác Dương có chút chần chờ nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của Đường Yên thì cuối cùng vẫn là gật đầu.

“Cô thật sự định đi đến nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh sao?” Hạ Chu Tuất nhú mày, giọng nói mang theo vẻ do dự.

“Cho dù chúng ta không đi thì những sớm hay muộn thì những căn cứ khác cũng sẽ chú ý đến nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh này, so với việc chấp tay nhường cho người khác thì không bằng ra sức đánh một trận.” Đường Yên lạnh nhạt nói, tận thể vốn chính là một nơi cần phải liều mạng.

“Xem ra chúng ta già thật rồi nên lúc làm việc luôn nhìn trước ngó sau, sau này căn cứ Thanh Long còn phải dựa vào những người trẻ tuổi như cô...” Nghe vậy nhất thời Hạ Chu Tuất biến sắc sau đó khẽ thở dài. Chẳng biết lúc nào ông đã mất đi hào khí vạn trượng như vậy, đúng là ông đã già rồi nên làm việc mới suy xét, đắn đo quá nhiều sau đó tự biến mình trở nên kém cỏi.

Hạ Chu Tuất đứng dậy đi ra khỏi phòng họp, Từ Vĩ cũng không nói thêm gì nữa, tuy nhiên sắc mặt lại dễ nhìn hơn rất nhiều. Lúc này ông ta cũng đuổi theo Hạ Chu Tuất, hai người một trước một sau rời khỏi phòng họp, Đường Yên im lặng đứng bên ở cửa sổ nhìn căn cứ bận rộn, thật sự là rất tốt đẹp, yên bình! Hoàn toàn không nhìn ra được sát khí bị che giấu phía sau, căn cứ quá gần với nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh nên mối nguy hiểm cực kì lớn, cho dù bọn họ không chủ động tấn công thì một ngày nào đó tang thi ở chỗ đó cũng sẽ tấn công căn cứ.

Nếu như thế còn không bằng thừa dịp chúng nó chưa tạo thành uy hiếp phía trước mà tiêu diệt trước. Hơn nữa nếu nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh quan trọng như vậy thì vì sao lại không chiếm lấy nó làm hậu phương phòng thủ cho mình. Điểm này Đường Yên đã nhận ra khi nhìn vị trí địa lý của nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh trên bản đồ. Một khi nguy cơ tang thi đã được giải trừ thì những chuyện phải đối mặt sau đó cũng không tốt hơn tận thể là bao nhiêu. Chính vì vậy cô cần phải giữ lại một con đường lui, mà nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Bản kết cấu kiến trúc và bản vẽ mặt phẳng của nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh mà Hạ Chu Tuất phái người đưa tới cực kì kỳ cang. Đường Yên gọi đám người Giang Ly tới sau đó cùng bọn họ cẩn thận nghiên cứu. Hạ Đình vốn định tham gia nhiệm vụ nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh lần này nhưng vì cục diện nhà họ Hạ còn nhiều rối rắm nên cô không thể không được, tuy nhiên Hạ Bác lại tham gia. Khi nhìn thấy Hạ Bác thì trong mắt Đường Yên không khỏi hiện lên vẻ kì lạ đồng thời cũng cảm thán Hạ Chu Tuất không hổ thượng tướng một phương, ông ta biết rõ nhiệm vụ nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh cực kì nguy hiểm nhưng vẫn đề cho Hạ Bác tham gia. Điểm này làm cho Đường Yên cực kì thương thức, không trải qua mưa gió thì làm sao có thể thấy được câu vồng?

“Chị Yên, tại sao cái nhà xưởng công nghiệp quân sự lại nhiều lỗi đi như vậy hơn nữa theo bản kết cấu này thì diện tích của nó có vẻ không nhỏ.” Mạnh Lộ chỉ vào bản vẽ kết cấu nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh nói. Cái này đâu phải là nhà xưởng công nghiệp quân sự bình thường, rõ ràng là một cái trụ sở dưới đất mà.

Đường Yên nhìn kĩ lại, trong mắt mang theo sự do dự. Khó trách mấy người Hạ Chu Tuất lại coi trọng nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh này như vậy, xem ra nhà xưởng công nghiệp quân sự này đúng là không đơn giản như vẻ bề ngoài. Cô ngẩng đầu, như cười như không nhìn Hạ Bác đang vòng tay đứng ở bên cạnh.

Hạ Bác nhún nhún vai, gật đầu nói: “Quả thật nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh này không phải nhà xưởng công nghiệp quân sự bình thường, ở chỗ này có một căn cứ quân sự bí mật, diện tích ở dưới đất là căn cứ quân sự, phía trên mới là nhà xưởng.”

Sau khi Đường Yên nghe xong những lời này thì trong lòng nhảy dựng lên. Có vẻ như cô đã xem thường nhà họ Hạ rồi, thân phận của nhà họ Hạ ở quân khu trung tâm ra sao đây? Theo như bản kết cấu kiến trúc của nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh này thì không khó để nhận ra diện tích của căn cứ quân sự này không nhỏ. Chuyện bí mật như vậy mà nhà họ Hạ vẫn có thể biết được thì nhất định là không tầm thường. Nhà họ Hạ có thể lấy được bản kết cấu này, nếu nói phía sau không có ai thì cô còn lâu mới tin. Sau khi suy nghĩ kĩ thì hiện giờ nhà xưởng công nghiệp quân sự này đã bị tang thi chiếm đóng nên có suy đoán nhiều hơn nữa cũng chẳng có ích lợi gì.

“Nguy hiểm thật sự không phải là nhà xưởng công nghiệp quân sự mà là căn cứ quân sự bí mật phía dưới nhà xưởng công nghiệp quân sự mới đúng!” Đường Yên nhíu mày nói. Căn cứ quân sự tuyệt đối không thiếu các nhân tài ở nhiều lĩnh vực, có thể trở thành một thành viên của căn cứ quân sự, ngoại trừ chăm chỉ, siêng năng thì thân thủ tuyệt đối không kém, vì vậy nhiệm vụ nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh lần này...

Đường Yên xoa xoa cái trán đau nhức, cô đã xem thường nhiệm vụ lần này rồi. Không phải là SS, cho dù là SSS cũng không đủ để thể hiện mức độ nguy hiểm của nhiệm vụ lần này. Hạ Chu Tuất quả thật đã để lại cho cô một bài toán khó, nhiệm vụ đã được tuyên bố ra ngoài rồi, cho tới bây giờ không đi là không thể nào.

“Đúng vậy, khi căn cứ Thanh Long mới thành lập thì cũng đã từng có người đề nghị đến khảo sát nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh nhưng đã bị ba từ chối!” Hạ Bác gật đầu, không phủ nhận. Bên trong nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh này không chỉ là nhà xưởng công nghiệp quân sự mà phía dưới còn có căn cứ quân sự, lúc trước những người ở chỗ này cho dù có trốn cũng không được, cũng coi như là toàn quân bị diệt. Chuyện này tuyệt đối là dữ nhiều lành ít.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 79: Chương 75

Đường Yên nhìn xuyên qua máy bay trực thăng cửa sổ ngắm nhìn rừng rậm xanh lá mạ phía dưới. Ngay chính giữa mảnh rừng rậm này là một công trình kiến trúc sừng sững, ba mặt là vách núi, chỉ có một cửa vào duy nhất được kiểm tra rất nghiêm ngặt. Đường Yên ôm Buster trong tay, mắt nhìn chăm

chằm nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh. Trên không cánh quạt máy bay phát ra tiếng động cực lớn.

Hạ Bác chen lấn lại đây, hơi thở ẩm áp phả vào sau gáy Đường Yên. Đường Yên hơi khó chịu, quay đầu lại lườm Hạ Bác một cái nhưng không nói gì mà chỉ hơi cau mày mang theo vẻ lo lắng, danh tiếng của nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh này thật đúng là không thể khinh thường được.

“Chị Yên, sắp đến rồi!” Miêu Trạch trừng mắt nhìn Hạ Bác sau đó nói với Đường Yên.

Chuyến đi lần này tổng cộng có mười người, phần lớn là người bên cạnh Đường Yên bao gồm Đường Yên, Miêu Trạch, Mạnh Lộ, Giang Ly, Hoàng Mô, Trịnh Nhiên, Từ Mục, Hạ Bác, Cao Kiến Bân, Liễu Như Nhị. Nhà họ Từ phái Từ Mục đi, Từ Mục là dị năng giả cấp năm hệ phong am hiểu máy móc, nhà họ Hạ có ba người, mặc dù Liễu Như Nhị là phụ nữ nhưng thực lực lại không thua gì Hạ Bác. Nghe nói trước kia là bảo vệ bên cạnh Hạ Chu Tuất, là dị năng giả cấp năm hệ hỏa, lần này nguyên nhân khiến cô ta tham gia là vì cô ta am hiểu truy tung ngược.

Kỷ thực truy tung ngược Đường Yên cũng biết nhưng các phương diện khác Liễu Như Nhị đều không kém nên mang theo không tính là trói buộc vì vậy cô cũng không từ chối. Sau khi nghiên cứu kỹ bản kết cấu kiến trúc nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh thì Đường Yên quyết định không đi xe nữa mà dùng máy bay trực thăng. Cũng may vì đây là máy bay trực thăng quân dụng nên sau khi trải qua cải tạo thì chở mười người cũng không tính là chật chội.

Vì để ngăn ngừa kinh động đến đàn tang thì bên trong công xưởng nên máy bay trực thăng dừng lại ở trên sau đó chậm rãi hạ xuống. Khu nhà xưởng công nghiệp quân sự đang ngủ yên dần dần hiện lên trong tầm mắt của mọi người, sắt thép bao trùm bên ngoài làm cho người ta nơi này tản ra hơi thở lạnh lẽo sắc bén.

Đường Yên gạt đầu đồng ý. Trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ bình tĩnh, giữa trán mang theo ngao khí kinh người, bộ quân trang trên người càng khiến cô lạnh như băng. Ánh mắt lóe lên sự cao ngạo và nghiêm túc, trong khoảng thời gian này vì bận rộn thu thập các loại vật tư bù vào chỗ trống của căn cứ nên bàn tay cô đã lấy dính vô số máu tươi, ngay cả đám người Miêu Trạch cũng trở nên lạnh như băng khiến người khác không dám tùy tiện đến gần, vì vậy càng không nói đến mỗi lần chiến đấu Đường Yên đều đứng ở tuyến đầu. Cô xuất thần ngắm nhìn nhà xưởng công nghiệp quân sự ở xa xa, tình tiết trong tác phẩm không đề cập tới chỗ này, cô nhớ đến Lưu Thâm Nhã có vẻ cũng không có ý định ra tay với nhà xưởng công nghiệp quân sự này hay là nơi này vốn đã bị nhà họ Hình chiếm giữ, chỉ là bị che giấu đi nên không ai biết mà thôi?

“Thuận buồm xuôi gió!” Khuôn mặt của phi công cực kỳ nghiêm túc, nhiệm vụ lần này là nhiệm vụ có mức độ khó cao nhất từ trước đến nay, tuy những người này đều là những dị năng giả lợi hại nhất căn cứ nhưng có thể còn sống trở về hay không thì không ai có thể nói rõ được. Phi công nói xong thì xoay người chào đoàn người Đường Yên rồi bay trên không trung một lát sau đó mới rời đi.

Đường Yên cũng chào đáp trả lại. Vì nhiệm vụ nhà xưởng công nghiệp quân sự lần này, bọn họ đã phải gác lại tất cả những chuyện ở căn cứ trong hai ngày để chuẩn bị đầy đủ bộ đồ đặc. Lúc này Đường Yên quay sang nhìn chín người khác: “Kiểm tra vũ khí lần cuối cùng, chuẩn bị xuất phát!”

“Đã chuẩn bị xong!” Mọi người cùng đồng thanh nói. Bọn họ hiểu được nhiệm vụ lần này cực kỳ gian khổ nên không ai vui đùa ầm ĩ mà lần lượt kiểm tra vũ khí sinh hóa trong tay, toàn bộ những vũ khí này đều được trung tâm nghiên cứu sinh hóa sản xuất, để có những vũ khí này, trung tâm nghiên cứu sinh hóa đã phải điều động toàn bộ nhân viên để hoàn thành với yêu cầu là phải giảm mức độ khó khăn nhiệm vụ lần này xuống đến mức thấp nhất, nếu có thể bình yên lấy những vũ khí trong nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh này thì thực lực của căn cứ Thanh Long sẽ tăng lên rất nhiều, thậm chí có thể đuổi kịp và vượt qua thực lực của căn cứ trước khi cuộc chiến đoạt quyền xảy ra.

Đường Yên mở bản vẽ mặt phẳng của nhà xưởng công nghiệp quân sự ra, chỉ vào một lối đi bí mật sau đó nói: “Chúng ta đi vào từ lối này sau đó triển khai hành động.”

Sau khi xác nhận toàn bộ đồ đạc đã được chuẩn bị thỏa đáng thì Đường Yên nắm chặt vũ khí sinh hóa đi vào trong rừng rậm. Vì muốn tiết kiệm sức lực của dị năng giả nên những vũ khí lần này của trung tâm nghiên cứu sinh hóa đều có lực sát thương cao, tất cả đều sử dụng đạn bạc thế hệ thứ hai nên cho dù có gặp phải tang thi cấp cao hay thú biến dị thì chỉ cần một phát cũng có thể mang lại hiệu quả. Sau khi bạc đạn được cài tiền thì càng thêm lợi hại, sức phá hủy cũng tăng cao nên một khi bắn vào trong cơ thể tang thi biến dị, thú biến dị thì sẽ có hiệu quả ngay lập tức!

Gió lạnh lẽo thổi phất qua mặt mọi người, hình như tiếng côn trùng kêu vang trong khu rừng rậm này đã biến mất, trong phút chốc thế giới yên tĩnh trở lại, da thịt của mọi người giống như có thể cảm nhận được gió khẽ vuốt qua. Đường Yên đi ở phía sau, Liễu Như Nhị đi ở phía trước dẫn đường, những người khác mỗi người một trách nhiệm tiến thẳng đến hướng nhà xưởng công nghiệp quân sự.

Hạ Bác nhỏ giọng nói: “Nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh được xưng là....thủ lĩnh trong quân đội, được thành lập ở núi Mậu Danh bên ngoài huyện Mậu Danh, thành phố Mậu Danh thuộc tỉnh Hán Ninh ba trăm dặm. Nhà xưởng công nghiệp quân sự này có 2850 nhân viên còn căn cứ quân sự được che giấu bên dưới nhà xưởng công nghiệp quân sự có 128 người, trong đó có 27 người là bộ đội đặc chủng, 6 người đạt được danh hiệu Bình vương.”

Hạ Bác vừa dứt lời thì xung quanh lập tức vang lên tiếng hít khí. Một khi những người lính đặc biệt này và Bình vương trở thành tang thi thì nhất định sẽ là tang thi cấp cao chứ không cần kể đến gần ba ngàn người trong nhà xưởng công nghiệp quân sự kia. Khó trách lúc trước những người trong quân đội ở căn cứ Thanh Long không có một ai mở miệng nhắc tới nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh này, nơi này là tuyệt đối là hiểm địa, nói là vùng đất tử vong cũng không đủ.

“Từ khi nào thì quân đội mất liên lạc với nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh?” Đường Yên vẫn rất trầm tĩnh, trấn định thông dong nói: “Đối chiếu thực lực của bọn họ, cho dù lúc tận thế mới bắt đầu có người nhiễm bệnh độc tang thi thì cũng sẽ không thể bị đánh gục nhanh như vậy được hay là bên trong công xưởng đã xảy ra chuyện gì đó?”

Đường Yên mở máy truyền tin trên vành tai ra để liên lạc với Hạ Chu Tuất ở căn cứ, việc này mà hỏi Hạ Bác thì cung không thể thu được tin tức gì

nhưng nếu lấy năng lực của Hạ Chu Tuất thì không có khả năng không biết gì cả. Đường Yên cẩn thận xóa mọi dấu vết mọi người lưu lại để tránh cho tang thi hoặc là thú biến dị để mất đến. Quân trang trên người bọn họ được sản xuất theo phương pháp đặc biệt, có thể ngăn mùi và nhiệt độ cơ thể tỏa ra môi trường ở một mức độ nhất định.

Bên kia máy truyền tin, Hạ Chu Tuất im lặng một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng nói: “Hơn hai tháng trước kia, nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh đã phát còi báo hiệu cầu xin sự trợ giúp của căn cứ Thanh Long, nhưng mà... căn cứ Thanh Long mới thành lập không lâu, thế lực trong căn cứ còn phức tạp nên không cách nào điều động người đến đó trợ giúp được. Sau đó thì không thu được bất kì tin tức nào về nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh nữa. Kết cục tệ nhất chính là... Nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh toàn quân bị diệt.”

Lúc nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh phát tin tức cầu cứu thì ông đã từng báo chuyện này cho quân khu trung tâm tuy nhiên bên kia lại ra quyết định bỏ qua nhà xưởng. Chuyện này ông không nói cho Đường Yên biết vì dù sao chuyện gạt bỏ người đã từng trung thành với mình cũng là chuyện không mấy gì tốt vì vậy ông tự chủ trương che giấu chuyện này, coi như cho tới bây giờ vẫn không nhận được tin tức cầu cứu của nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh đồng thời cũng bịt miệng người khác lại vì chuyện này nói ra cũng không về vang gì!

Sau khi nghe được Hạ Chu Tuất trả lời thì lòng mảy Đường Yên bất giác nhú lại. Có thể cảm cứ hơn hai tháng mà nhà xưởng công nghiệp quân sự này vẫn chưa thất thủ chứng tỏ khối xưởng cứng này rất khó gặm! Nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh lớn như vậy nên chắc chắn một mình Hạ Chu Tuất không làm chủ được, chỉ sợ sau lưng chuyện này còn có bóng dáng của quân khu trung tâm. Tuy nhiên chuyện này không có liên quan gì đến cô. Cô chỉ muốn lấy thiết bị quân dụng bên trong công xưởng này còn những chuyện ích lợi chính trị đó cô không muốn can thiệp cũng không thích can thiệp.

“Hừ!” Đường Yên hừ lạnh một tiếng, cô chỉ hy vọng sau khi cô lấy được nhóm vật tư này thì quân khu trung tâm bên kia sẽ không nhảy ra vung tay múa chân vì vậy trước khi hành động Đường Yên hạ lệnh cấm khẩu với Hạ Chu Tuất. Quân khu trung tâm ẩn nấp ở phía sau màn nên người bình thường hoàn toàn không biết về sự tồn tại của quân khu trung tâm nên chỉ cần Hạ Chu Tuất không nói thì quân khu trung tâm không thể nào biết được. Bên nghiệp đoàn dị năng giả, cô cũng đã báo Bác Dương ra mặt xóa nhiệm vụ lần này đi, dựa vào sự hiểu kì của con người thì cô tin tưởng rất nhanh sẽ không không ai biết rằng từng có một nhiệm vụ như thế này nữa. Dù sao những dị năng giả trên cấp bốn đều là người nắm thế lực căn cứ ở trong tay.

Sau khi ra khỏi rừng rậm thì đoàn người Đường Yên tiến đến bên ngoài nhà xưởng công nghiệp quân sự. Bọn họ nhìn chung quanh nhà xưởng công nghiệp quân sự trước mắt một chút, bốn phía đều bị cây cối rậm rạp che phủ, địa phương vốn phải bùng bùng sức sống thì giờ phút này lại yên tĩnh tiêu điều, chỉ còn lại nhà xưởng công nghiệp quân sự lẳng lặng ngủ đông ở giữa núi rừng làm cho người ta một loại cảm giác bi thương khi cao thủ cùng được mặt ló!

Liễu Như Nhị ngồi xổm xuống, sau khi sờ soạng bùn đất trên mặt đất thì sắc mặt đột nhiên trầm xuống, cô ta chợt đứng dậy chỉ vào phương hướng cách đó không xa: “Đội trưởng, nơi này có dấu vết người sống.”

Đường Yên nhìn theo Liễu Như Nhị chỉ thì thấy trên mặt đất lưu lại dấu chân và mấy tảng đá bị lật. Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, ngay lập tức trong đầu hiện lên hình ảnh của Hình Liệt Phong và Lưu Thẩm Nhã, sau khi cô cẩn thận kiểm tra lại dấu vết mà Liễu Như Nhị nói thì chỉ vào một phương hướng khác: “Chúng ta đi phía bên này, tôi công số 3.”

“Thượng tướng Hạ, đã có người tới nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh. Tôi muốn biết Hình Liệt Phong có biết được chuyện nhà xưởng này không?” Chuyện này rất quan trọng, sau trận chiến đoạt quyền đêm đó thì Hình Liệt Phong dẫn theo Lưu Thẩm Nhã và một đám người chạy trốn khỏi căn cứ Thanh Long. Ngay ngày hôm sau, Hạ Chu Tuất đã phái một vài đội ngũ tiến hành tìm kiếm theo phương thức trải thảm ở những vùng xung quanh nhưng ngay cả một cái bóng của đám người Hình Liệt Phong cũng không phát hiện được. Nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh lại không xa căn cứ nên có khi nào đám người Hình Liệt Phong trốn vào nơi này không? Quả nhiên cô đã nghĩ mọi chuyện quá mức đơn giản rồi, một miếng bánh ngọt lớn như vậy thì không khả năng đám người Lưu Thẩm Nhã không để ý tới được.

“Cái gì?” Hạ Chu Tuất kinh ngạc hô lên, đồng thời làm đồ lý trà sau đó ông lập tức báo người kêu Hạ Đình lại đây. Hạ Chu Tuất cẩn thận hỏi Hạ Đình, Hình Liệt Phong đã từng tìm hiểu chuyện nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh hay không thì kết quả cuối cùng khiến sắc mặt ông trở nên nặng nề: “Hạ Đình nói là lúc ở căn cứ, Hình Liệt Phong đã từng hỏi chuyện nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh, ngay cả bản kết cấu kiến trúc và bản vẽ mặt phẳng cũng đã mang đi ra ngoài phục chế. Khó trách lúc trước chúng ta tìm khắp xung quanh mà không thấy tung tích của bọn họ, hóa ra là đã tính tốt đường lui rồi...”

Hạ Chu Tuất nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, giọng điệu âm trầm mang theo tức giận ngập trời. Sau khi nghe được kết quả này thì Đường Yên im lặng, cô không vận nhỏ âm lượng máy truyền tin nên tất cả mọi người ở xung quanh đều có thể nghe rõ ràng lời của Hạ Chu Tuất từ máy truyền tin bên kia truyền đến.

Đường Yên đưa tay xoa cái trán đang nhức nhối, không hiểu vì sao lại cảm thấy đau đầu. Vốn lo lắng về lời Việt Kỳ nói nên cô không có ý định truy tìm Lưu Thẩm Nhã nhanh như vậy nhưng mọi chuyện lại không như cô mong muốn, nữ phụ chán ghét cái gì nhất thì sẽ phải nhận lấy cái đó ... Tuy nhiên khi nhớ tới Từ Viện bị Cao Phong bắt đi thì tâm tình tối tăm của cô khỏi phục lại được chút ít, so với tình huống của Từ Viện thì cô tốt hơn nhiều! Quả nhiên người phải có so sánh, có so sánh, có cao thấp thì mới không bị ngọt ngọt.

Đêm đó, sau khi cô hưng hăng cắn nát cổ Lưu Thẩm Nhã, hút lấy huyết châu mà Lưu Thẩm Nhã đã lấy được trong cấm địa Miêu Trại thì không gian lập tức xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Không biết có phải là ảo giác của cô hay không mà cô vẫn luôn cảm thấy sau khi tiến hóa, hồ nước trong không gian càng trong suốt hơn trước kia, đặc biệt là đóa hoa sen máu trong hồ lại càng đỏ tươi giống như được tắm máu... Lúc nào cũng phát ra vẻ quyến rũ, mê hoặc lòng người. Mỗi lần cô tiến không gian thì tầm mắt đều không dám nhìn đóa hoa sen máu kia quá lâu vì sợ sẽ bị giam cầm trong đó.

Không có huyết châu, không biết dị năng chữa khỏi của Lưu Thẩm Nhã còn có thể sử dụng được hay không? Vấn đề này khiến cô cực kì tò mò, nếu không có dị năng chữa khỏi thì chỉ dựa vào mình dị năng hệ thủy của cô ta không biết cô ta có còn được Hình Liệt Phong che chở nữa không đây? Hình Liệt Phong xuất từ một đại gia tộc nên đã trải qua không ít những chuyện lục đục. Người như thế từ trước tới nay thấy lợi là ham, một khi Lưu Thẩm Nhã không còn gì để lợi dụng thì hẳn có còn đối xử với Lưu Thẩm Nhã tốt như trước hay không? Ánh mắt Hình Liệt Phong lúc nhìn Lưu Thẩm Nhã luôn như

hòa và mang theo tình yêu nhưng tình yêu này tuyệt đối được thành lập dựa trên lợi ích. Ở tận thế, loại chuyện hoạn nạn mới biết chân tình chỉ là nói si nói mộng mà thôi. Cho dù bên cạnh Hình Liệt Phong không có Lư Thâm Nhã thì hẳn vẫn còn Đỗ Mộng, chắc chắn Lư Thâm Nhã và mọi người đều biết rõ chuyện này tuy nhiên không làm rõ mà thôi.

Một khi nói ra thì quay trở lại như trước sẽ rất khó khăn!

Đường Yên tắt máy truyền tin sau đó cẩn thận ngắm nhìn bốn phía nhà xưởng công nghiệp quân sự. Lúc cô nghĩ không lâu nữa sẽ gặp lại Lư Thâm Nhã thì đáy lòng lập tức dâng lên sự hưng phấn không thể ngăn chặn được. Lúc vừa mới tỉnh lại ở tận thế thì cô đã bị Lư Thâm Nhã lừa đến trần nhỏ, Lư Thâm Nhã bất chấp có thể bị tang thì làm tổn thương cũng muốn mượn tay Giang Ly đẩy cô vào đàn tang thì thì có thể biết là Lư Thâm Nhã hận cô nhiều đến mức nào. Kiếp trước không có cảm giác nhưng cô thì lại có thể cảm nhận được Lư Thâm Nhã khinh thường và chán ghét cô rất rõ ràng. Hai người đã ở chung nhiều năm như vậy, lẽ ra cho dù không có huyết thống thì cũng nên thân như chị em mới đúng nhưng ngược lại, trong đáy mắt Lư Thâm Nhã thật sự lộ ra chán ghét và oán hận đối với cô. Chuyện này cực kì không bình thường! Lúc đến căn cứ Thanh Long, thì ngay cả Bác Dương và La Hồng Bản cũng biết Lư Thâm Nhã oán giận cô, có lẽ chỉ có Đường Yên kiếp trước ngây ngốc nên mới tưởng rằng Lư Thâm Nhã thiết tình coi cô như em gái . .

Những người khác đều cảm nhận được sự phản chấn khó hiểu của Đường Yên, năng lượng xung quanh cô cực kì mãnh liệt làm mọi người bất giác hiện run rẩy, dè dặt cẩn trọng lui về sau ba bốn bước vì sợ ảnh hưởng đến mình.

Sau khi Đường Yên lấy lại tinh thần, nhìn thấy vẻ mặt cẩn thận của mọi người thì Đường Yên khó hiểu dừng lại. Một đội mười người đứng ở phía bên ngoài nhà xưởng công nghiệp quân sự một lúc lâu sau đó mới xuất phát đến cửa số 3, trong quá trình tiến vào thì bọn họ không hề gặp phải bất luận chương ngại gì.

Khi bọn họ sắp tới gần cửa số 3 thì Liễu Như Nhị đang đi tuốt ở đằng trước bỗng nhiên dùng tay ra hiệu với Đường Yên ý bảo phía trước có chuyện gì đó.

Đường Yên bước nhanh về phía trước, đến gần Liễu Như Nhị rồi ngồi xổm xuống, lúc này phát hiện cách mặt đất khoảng ba bốn cm có một sợi tơ trong suốt, trên sợi tơ phủ một lớp năng lượng rất nhỏ, nếu không cẩn thận nhìn thì tuyệt đối không phát hiện được. Loại bẫy này tuy đơn sơ nhưng rất dễ dàng và hiệu quả rất cao, ở bên kia bẫy chắc là sẽ có ám khí hoặc là một thứ gì khác. Nếu không phải Liễu Như Nhị quan sát tỉ mỉ thì rất có khả năng bọn họ sẽ đạp lên sợi tơ này.

“Làm sao bây giờ?” Liễu Như Nhị hỏi.

Nếu đây chỉ là một loại bẫy thì còn dễ giải quyết nhưng vấn đề là trên sợi tơ này có phủ năng lượng. Vừa thấy đã biết là do dị năng giả ra tay, nếu như tùy tiện đụng vào thì nhất định sẽ đánh động tới đối phương. Tuy nhiên cái bẫy này cũng nói cho bọn họ bên trong công xưởng còn có người sống sót, loại chuyện đặt bẫy này thì cho dù tang thì, thú biến dị có tiến hóa cũng không có khả năng tiến hóa đến mức độ này được.

“Mọi người lui về phía sau đi!” Đường Yên lên tiếng bảo Liễu Như Nhị cẩn thận dẫn mọi người lặng yên lui về phía sau sáu bảy bước, lúc này Đường Yên mới cẩn thận phóng tinh thần lực ra rồi dùng tinh thần lực cẩn thận bao trùm lên trên sợi tơ phủ dị năng tiếp đó lần dò theo sợi tơ mà đi. Năm mươi mét, một trăm mét, hai trăm mét... Cuối cùng dừng lại ở bảy trăm năm mươi mét, bên trong cửa số 3 có một dị năng giả hệ tinh thần cấp bốn đang ẩn núp.

Cũng may Liễu Như Nhị kịp thời phát hiện sự tồn tại của sợi tơ nên mới làm cho đám người Đường Yên tránh tiết lộ hành tung, kinh động người ở bên trong. Đường Yên mượn một cái sườn núi cao, chỗ này vừa đúng hình thành góc chết nên mười người vừa vặn tránh được phạm vi tra xét tầm mắt của dị năng giả đang nấp ở cửa số 3. Cô nhẹ nhàng đứng dậy, trong nháy mắt dị năng đã bao trùm toàn thân, sau khi không gian tiến hóa thì tinh thần lực của Đường Yên lại tăng vọt, phạm vi thuần di từ ban đầu từ ba trăm mét trong nháy mắt đã tăng lên tới một ngàn mét, chuyện này tuyệt đối vượt ra khỏi khả năng bình thường của dị năng giả hệ tinh thần. Đường Yên cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ đây là lợi ích sau khi không gian tiến hóa mang lại mà thôi.

Bóng dáng cô chợt lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất rồi xuất hiện ở sau lưng dị năng giả hệ tinh thần đang nấp ở cửa số 3, cô đi vũ khí sinh hóa lên huyết thái dương người này: “Pằng...” Hầy đến diễn đàn Lê Quý Đôn để đọc truyện và ủng hộ editor. Vì có ông hăm thanh nên tiếng động chỉ lớn hơn tiếng kêu rên một chút, sau khi Đường Yên giải quyết xong tên dị năng giả này thì Buster đang cuồn người nằm trên vai Đường Yên lập tức nhảy lên mặt người đó, vung móng thuần thực mở đầu dị năng giả lấy lăng tinh ra, cả quá trình không chút dong dài dây đưa đến mức móng vuốt sắc bén của nó không dính một chút máu nào, Đường Yên thân nhiên nhìn động tác thuần thực của Buster sau đó đưa tay tiếp nhận lăng tinh mà Buster đưa tới. Lại nói có vẻ như Buster chỉ có thể hấp thu được huyết hạch nên không có hứng thú với tinh hạch và lăng tinh mà cho dù là huyết hạch thì Buster cũng rất soi mói, huyết hạch cấp thấp nó lười nhìn đến nhưng lạ là nó cực kì cảm thấy hứng thú với hồ nước trong không gian, nếu một ngày Đường Yên không dùng nước hồ pha sữa cho nó thì nó sẽ dùng đuôi mèo quét lên cổ Đường Yên, có khi dùng cả móng, miệng để quấy rầy cô.

Sau khi giải quyết xong dị năng giả hệ tinh thần thì Đường Yên vung kiếm lên cắt đứt sợi tơ kia. Mọi chuyện đều chỉ phát sinh trong tích tắc nên sau khi đám người Liễu Như Nhị lấy lại tinh thần thì tất cả đều đã được giải quyết gọn gàng linh hoạt. Ánh mắt Liễu Như Nhị hiện lên sự sùng bái, ngưỡng mộ đối với Đường Yên, động tác này, thân thủ này thật đúng là tấm gương của mọi người!

Đường Yên vẫy tay ý bảo Hạ Bác tiến lên sau đó chỉ vào cái xác nói: “Có biết người này là ai sao?”

Hạ Bác thu hồi súng, ngồi xổm xuống nhìn thì thể đang nằm ở trên đất, Buster xuống tay rất có chừng mực, không có biến khuôn mặt của người này thành máu thịt be bét. Hạ Bác nhìn vài lần rồi gật đầu nói: “Có, là dị năng giả nhà họ Chân chiêu mộ, thực lực không thấp.” Lúc ở căn cứ anh đã gặp người này nhiều lần, là dị năng giả tinh thần hiếm thấy nên anh nhớ rất rõ.

“Xem ra quả thật Hình Liệt Phong và người nhà họ Chân trốn ở chỗ này. Chỉ sợ bọn họ còn chưa có hết hy vọng, nếu bọn họ lấy được vật tư quân dụng ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh này thì đến lúc đó ra tay đối phó với căn cứ Thanh Long cũng không phải là việc khó gì.” Đường Yên nhàn

nhặt nói.

Nghe vậy, sắc mặt Hạ Bác lập tức thay đổi. Nhiệm vụ lần này là do Đường Yên đốc sức thúc đẩy, nếu không có cô kiên trì thì chắc chắn căn cứ Thanh Long sẽ không lựa chọn lúc mình đang suy yếu nhất để đi đến nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh đầy rủi ro này. Cũng may là bọn họ đã tới đây, nếu không chờ đến lúc đám người Hình Liệt Phong lấy được vật tư bên trong công xưởng thì hẳn sẽ tuyệt đối không tha cho căn cứ, đến khi đó căn cứ hai mặt thụ địch, cho dù không thỏa hiệp cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Chương 76

“Cẩn thận, có người đang tới!” Đường Yên vung tay lên, mọi người thấy vậy lập tức tản ra, ẩn ẩn ở những chỗ kín đáo. Tinh thần lực của cô dần dần tập trung vào bóng người đang tiến lại gần, lông mày bất giác nhíu lại, không đúng, là thú biến dị: “Không phải người, là tang thi chuột!”

Thân hình Đường Yên vọt đi ra ngoài nhưng không dám gây ra động tĩnh lớn, hai chân hướng cô đập lên tường, tập trung tinh thần lực xông tới tang thi chuột, bắn liên tục hai phát: “Bang bang”. Sau khi đập xuống đất thì thân mình Đường Yên hơi hơi nhô dậy, nhanh chóng mặt đánh tang thi chuột lao tới trước mặt mình. Tang thi chuột co giật vài cái rồi bất động, phần lớn người nó đều thối rữa lộ ra xương trắng đầy đặc bên trong.

“Tại sao lại có tang thi chuột?” Hạ Bác cảm thấy cực kì ngạc nhiên, anh đi đến tang chỗ thi chuột, nhặt một cành cây trên mặt đất lên, chọc vài cái vào người tang thi chuột sau đó lông mày cau lại, vẻ mặt chần chờ. Mọi chuyện càng ngày càng quái dị!

“Nhà xưởng công nghiệp quân sự lớn như vậy nếu chỉ dựa vào mấy người Hình Liệt Phong thì trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng hoàn toàn chiếm cứ nơi này được, nếu không thì bọn họ cũng sẽ không bày ra cái bẫy ở cửa ra vào như thế này.” Liễu Như Nhị lên tiếng phân tích.

“Đúng vậy, ở chỗ này chỉ phát hiện một tên dị năng giả nên chắc hẳn nơi này không phải là căn cứ điểm của bọn họ, bọn họ cử một người ở lại chẳng qua là muốn đề phòng người khác đánh lên mà thôi.” Đường Yên thu nhỏ tra xét phạm vi của tinh thần lực lại vì không phát hiện dị năng giả nào khác ở đây nữa tuy nhiên tang thi, thú biến dị lại không ít, lúc đi trong rừng rậm cô vẫn luôn cảm thấy quá yên tĩnh, xem ra tất cả động vật trong rừng rậm đều tràn vào nhà xưởng công nghiệp quân sự rồi. Có thể là do người thấy được mùi máu thịt nên khiến chúng nó kích động..

Đột nhiên, Đường Yên dừng lại, kinh ngạc dời tầm mắt về phía cửa bên trái. Chắc chắn nơi này là phòng điều khiển chính, chỗ này khá rộng, phần lớn là máy tính, thiết bị chiếm khoảng hai phần ba gian phòng, vách tường đối diện cửa là màn hình, phía trước sắp đặt mấy hàng ghế. Như vậy ngồi ở nơi này có thể theo dõi toàn bộ nhà xưởng công nghiệp quân sự ở trên màn hình. Những màn hình quan sát vốn được nên mở lên thì lúc này lại tối đen, chỉ có vài cái lóe lên ánh sáng, qua đó Đường Yên có thể thoáng thấy được trên đó có bóng người đi lại.

Phòng điều khiển chính có mật mã, đám người Hình Liệt Phong bỏ qua cho phòng điều khiển chính này chắc hẳn là do không có mật mã để mở, nếu chỉ cần vào phòng điều khiển chính là có thể biết được tình hình của toàn bộ nhà xưởng công nghiệp quân sự thì không có lí gì bọn họ lại buông tha cho chuyện tốt như vậy được, cũng may lúc trước cô đã hỏi Hạ Chu Tuất bản kết cấu kiến trúc và bản đồ mặt cắt của nhà xưởng công nghiệp quân sự này bao gồm cả mật mã của các căn phòng và kho hàng, nếu không thì đúng là phiền phức rồi. Trước tận thế thì đây đều là chuyện cơ mật quan trọng, nếu như không phải thế bắt buộc thì tuyệt đối không thể tiết lộ. Chẳng qua bây giờ là tận thế nên không ai để ý đến mấy cái mật mã này cả, điều này làm cho Đường Yên nhẹ nhõm thở ra.

Nhà xưởng công nghiệp quân sự chiếm diện tích rất rộng nên phạm vi tìm kiếm cũng quá lớn. Nếu vị trí của máy thử quân nhu này thay đổi thì ngay cả Hạ Chu Tuất cũng rất khó biết được địa điểm cụ thể của nó. Trong một phạm vi lớn như vậy nếu chỉ dựa vào mười người bọn họ thì không thể nghĩ ngờ là mò kim đáy bể, hơn nữa lúc nào cũng có khả năng sẽ gặp phải hiểm cảnh làm cho chuyến đi này càng thêm nguy hiểm nhưng nếu có thể vào được phòng điều khiển chính thì có thể dễ dàng điều tra các căn phòng và toàn bộ đồ đạc trong đó nên sẽ giảm bớt rất nhiều gánh nặng.

“Từ Mục, anh có thể sửa chữa hệ thống cung cấp điện của nhà xưởng công nghiệp quân sự hay không?” Đường Yên sờ chột mở trên vách tường sau đó quay đầu qua hỏi Từ Mục, mã khóa của phòng điều khiển chính là loại tiên tiến nhất cả nước, không thể dùng sức mạnh để phá khóa được bằng không tất cả tư liệu bên trong nhà xưởng công nghiệp quân sự sẽ tự động tiêu hủy. Đây cũng chính là lí do vì sao Hình Liệt Phong đã tới nơi này nhưng không cách nào mang đồ vật bên trong này đi.

Từ Mục đánh giá bản vẽ mặt phẳng phòng cung cấp điện của nhà xưởng công nghiệp quân sự, sau khi suy xét một hồi thì mới mở miệng nói: “Phải đi đến phòng cung cấp điện để kiểm tra máy phát điện rồi mới nói được.” Nhà xưởng công nghiệp quân sự tự động cung cấp điện cho mình, đường dây điện độc lập nên khi chưa xem qua nhà xưởng công nghiệp quân sự máy phát điện Từ Mục không dám nói bừa. Sự việc này rất quan trọng, Từ Mục lại luôn làm việc rất cẩn thận nên mới không dám trả lời Đường Yên ngay lập tức.

“Phòng cung cấp điện cách phòng điều khiển chính xa không?” Đường Yên cau mày, quay đầu nhìn Hạ Bác, Hạ Bác tiếp nhận bản vẽ mặt phẳng trên tay Từ Mục sau đó tìm kiếm phòng cung cấp điện của nhà xưởng công nghiệp quân sự.

“Nhà xưởng công nghiệp quân sự là tự cung cấp điện, phòng cung cấp điện ở sau kho hàng phía tây, cách phòng điều khiển chính khá xa.” Hạ Bác nhìn dấu hiệu phòng cung cấp điện và phòng điều khiển chính trên bản đồ, phòng điều khiển chính ở cửa số 3 tòa nhà phía Bắc, phòng cung cấp điện ở sau kho hàng, cửa số 7 phía Tây, cách đây khá xa, nếu muốn tới đó chắc chắn sẽ tiêu tốn không ít thời gian.

Giọng nói của Hoàng Mô khàn khàn chen vào: “Nhà xưởng công nghiệp quân sự thuộc loại có quy mô lớn, một khi mất điện chắc chắn sẽ có hệ thống an toàn dự phòng, nếu chỉ mở mã khóa thì khởi động hệ thống an toàn cũng đủ rồi.” Trong cuộc chiến ở căn cứ Thanh Long Hoàng Mô không tìm được cơ hội ra tay với Lưu Thâm Nhã nên khi Hình Liệt Phong chạy trốn Hoàng Mô đã gia nhập đội tìm kiếm, nghe những đồng đội cùng tìm kiếm với Hoàng Mô nói chỗ nào Hoàng Mô đi qua thì chỗ đó không còn một ngọn cỏ. Hoàng Lão Tam và toàn bộ người của anh ta ôm hận chết, Hoàng Mô đều tính toàn bộ ở trên đầu Lưu Thâm Nhã.

Hoàng Mô chỉ vào đèn báo động trên vách tường, đèn báo động còn chưa tắt chứng tỏ hệ thống an toàn của nhà xưởng công nghiệp quân sự vẫn chưa hư. Hệ thống an toàn vẫn chưa hư chứng tỏ hệ thống cấp điện dự phòng trong nhà xưởng công nghiệp quân sự vẫn còn hoạt động được. Đương nhiên nếu muốn khởi động tất cả máy tính của hệ thống theo dõi trong phòng điều khiển chính thì vẫn phải tới phòng cung cấp điện, tuy nhiên nếu chỉ tiến vào phòng điều khiển chính thì hệ thống dự phòng là đủ rồi.

“Có thể làm được không?” Sau khi nghe Hoàng Mô nói xong thì Đường Yên bình tĩnh nhìn Từ Mục.

Từ Mục gật đầu, ánh sáng ban ngày rất sáng mà đèn báo động lại rất mờ nên nếu không cẩn thận nhìn rất khó phát hiện được: “Nếu chỉ mở mã khóa thì hệ thống cấp điện dự phòng cũng đủ rồi.” Nói xong Từ Mục đèn báo động trên vách tường rồi lấy dụng cụ kiểm tra điện ra.

“Tới phòng điều khiển chính nhìn xem tình hình trước đã.” Đường Yên rẽ qua bên trái, dẫn đầu đoàn người đi tới phòng điều khiển chính. Trên đường đi gặp phải vài con tang thi chuột nhưng lại không gặp tang thi nào đang đi lại cả, điều này nằm ngoài dự đoán của mọi người. Chẳng lẽ tang thi biến dị bên trong nhà xưởng công nghiệp quân sự đều bị thanh lý sạch sẽ hết rồi? Phải biết rằng ba ngàn người cũng không phải là số lượng nhỏ, trong thời gian ngắn rất khó hoàn thành nhiệm vụ khó khăn này.

Đường Yên nhanh nhẹn bắn chết mấy con tang thi chuột ở trong toilet, mấy thứ này thật đúng là làm thế nào cũng không thanh lý hết được. Không ít tang thi chuột trên người còn dính những thứ ở trong cống thoát nước nên mùi tanh tưởi cực kì gay mũi, màu đỏ tươi của máu và màu bùn lầy của cống thoát nước làm bọn nó xấu xí dữ tợn không nói nên lời...

“Kỳ quái, tại sao lại không gặp phải một tên tang thi nào?” Miêu Trạch nghi ngờ hỏi.

Hoàng Mô ngồi xổm xuống, kiểm tra tang thi chuột bị Đường Yên bắn chết nằm trên đất, con tang thi chuột này lớn hơn con bị đánh chết ở cửa số 3 một chút, thực lực cũng mạnh hơn. Buster ghét bỏ tang thi chuột này quá xấu nên cuộn người nằm ở trên bờ vai Đường Yên, miễn cưỡng từ từ nhắm hai mắt, Hoàng Mô phát động dị năng, ngón tay hóa thành lưỡi dao sắc bén mở đầu tang thi chuột lấy huyết hạch bên trong ra sau đó dùng nước của Mạnh Lộ đang đứng bên cạnh để rửa. Sau khi rửa sạch thì Hoàng Mô nhìn chăm chăm huyết hạch trong tay, vẻ mặt có điểm kỳ quái.

“Đường Yên, huyết hạch ở bên trong đầu tang thi chuột này có điểm gì đó là lạ...” Hoàng Mô hơi chần chờ, ánh mắt cẩn thận đánh giá huyết hạch của tang thi chuột trong lòng bàn tay, huyết hạch này không giống như là huyết hạch bình thường mà ở bên trong viên huyết hạch này có đường vân màu xám, thoát nhìn thì giống như là một hình xăm được chạm khắc vào huyết hạch.

Miêu Trạch nghe thấy vậy thì lập tức tiến lên nhìn sau đó kinh hoàng nói: “Chị Yên, phía trong viên huyết hạch này có thứ gì đó màu xám, giống tinh hạch của tang thi sơ sinh mà chúng ta đã gặp ở trong tòa nhà khí tượng lần trước ở huyện Ninh Viễn như đúc.” Lúc đó về mặt Việt Kỳ rất nghiêm trọng nên Miêu Trạch mới nhớ kĩ viên tinh hạch kỳ quái đó.

“Cái gì?” Đường Yên đề sủng xuống, lướt qua Mạnh Lộ đi lên trước. Khi đến gần Hoàng Mô thì Đường Yên cầm lấy huyết hạch tang thi chuột trên tay Hoàng Mô lên quan sát, một lúc sau về mặt Đường Yên dần dần trở nghiêm túc, tang thi sơ sinh kiểu mới mà bọn họ gặp ở trung tâm khí tượng huyện Ninh Viễn kia đã bị Việt Kỳ mang về quân khu trung tâm, cùng mang đi còn có ông, La Hồng Ân và một vài nhân viên nghiên cứu của trung tâm nghiên cứu sinh hóa. Việt Kỳ không cụ thể nói xảy ra chuyện gì, bất quá khi giờ Việt Kỳ biểu tình lãnh khốc nghiêm túc, nói vậy sự tình rất trọng yếu.

Vốn tưởng rằng tinh hạch quái dị kia không nhiều lắm lại không nghĩ rằng ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh cũng gặp được. Cô dùng tay chạm vào vành tai để liên lạc với bên căn cứ Thanh Long: “Thượng tướng Hạ, lập tức liên hệ quân khu trung tâm, tôi muốn nói chuyện với Việt Kỳ. Sự tình khẩn cấp, xin hãy lập tức liên lạc với bên kia!”

Nghe thấy giọng nói của Đường Yên cực kì nghiêm túc nên Hạ Chu Tuất không hỏi nhiều mà trực tiếp liên lạc với quân khu trung tâm hỏi Việt Kỳ.

“Có việc gì không?” Giọng nói lạnh như băng của Việt Kỳ truyền đến.

Hạ Chu Tuất vội vàng nói chuyện của Đường Yên cho Việt Kỳ sau đó đặt hai cái máy truyền tin ở cùng một chỗ rồi lẳng lặng ngồi ở một bên nghe cuộc nói chuyện qua máy truyền tin.

“Việt Kỳ, tinh hạch bên trong đầu tang thi sơ sinh ở trung tâm khí tượng huyện Ninh Viễn lần trước là chuyện gì?” Đường Yên đi thẳng vào vấn đề, lúc này cũng không kiêng kị gì nữa.

“Không thể nói.” Việt Kỳ cúi xuống, nói.

“Hiện tại tôi đang ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh, bên trong huyết hạch của một con tang thi chuột ở đây có năng lượng màu xám giống hệt như tinh hạch của tang thi sơ sinh ở trung tâm khí tượng huyện Ninh Viễn lần trước.” Đường Yên cầm chặt huyết hạch của tang thi chuột, tầm mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm huyết hạch trên tay, Hoàng Mô thì nhanh chóng dẫn mọi người thanh lý tang thi chuột ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh sau đó tập trung huyết hạch lại rồi cẩn thận quan sát một lúc lâu thì phát hiện phần lớn huyết hạch ở đầu đều có màu xám năng lượng ở sâu bên trong. Phát hiện làm cho mọi người rất chấn động, cũng may là cấp bậc huyết hạch của tang thi chuột không cao hơn nữa suốt dọc đường chiến đấu đều dùng vũ khí sinh hóa, không tiêu hao dị năng nên không cần dùng huyết hạch bổ sung năng lượng.

“Đợi chút! Em hãy lặp lại lần nữa.” Ngón tay Việt Kỳ run lên, hỏi dồn dập.

“Tôi có giết một tang thi chuột ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh, huyết hạch bên trong đầu nó giống hệt tinh hạch của tang thi sơ sinh ở trung tâm khí tượng huyện Ninh Viễn, hiện tại anh có thể nói cho tôi biết đây là năng lượng gì không?” Giọng nói của Đường Yên rất lạnh lùng. Khi nhìn thấy rõ hơn mười viên huyết hạch trên mặt đất đều nhuộm màu xám thì đồng tử cô rút lại, cô cúi xuống nói tiếp: “Số lượng không ít...”

“Năng lượng âm hệ, tác dụng là ăn mòn dần dần, hoàn toàn thích hợp với năng lượng của tang thi và thú biến dị.” Việt Kỳ trầm giọng nói, sự tình đã vượt ra ngoài tầm tay, anh không ngờ đột nhiên lại có nhiều nơi xuất hiện năng lượng âm hệ như vậy. Năng lượng âm hệ khác các năng lượng khác vì nó cực dễ ăn mòn các nguồn năng lượng khác sau đó chậm rãi hấp thu năng lượng khác rồi dần dần hoàn toàn đồng hóa thành năng lượng của mình. Nếu tang thi và thú biến dị bị cảm nhiễm năng lượng âm hệ thì tính tình cực kỳ táo bạo, khát máu, hung tàn..

“...” Mọi người bên Đường Yên không khỏi hít một hơi khí lạnh, Hoàng Mô lên tiếng hỏi: “Có phải ngay cả dị năng giả cũng sẽ bị cảm nhiễm hay không?”

Khi Đường Mô hỏi vấn đề này thì nhất thời hô hấp của mọi người đều dừng lại. Vừa rồi con tang thi chuột này rất cuồng bạo làm cho bọn họ vẫn còn sợ hãi, tuy rằng vừa rồi cấp bậc của con tang thi chuột này không cao nhưng lại rất hung tàn táo bạo động tác lại làm cho bọn họ rất hoang mang, không cách nào tưởng tượng nếu dị năng giả cũng bị cảm nhiễm năng lượng âm hệ thì thế giới sẽ biến thành dạng gì?

“Đứng.” Việt Kỳ gật đầu, lần này anh không lảng tránh nữa. Lúc trước khi phát hiện năng lượng âm hệ thì quân khu trung tâm đã tính đến tình huống xấu nhất. Bản thân Việt Kỳ cũng thức tỉnh năng lượng âm hệ nên tinh hạch, huyết hạch âm hệ người khác tránh không kịp nhưng với anh lại là đồ ăn tốt nhất. Trước kia vì không phát hiện huyết hạch, tinh hạch âm hệ nên Việt Kỳ chỉ có thể khắc chế khát vọng năng lượng âm hệ trong cơ thể mình.

“Không có gì để không chế nó sao?” Hạ Bác cau mày, nếu dị năng giả cũng bị năng lượng âm hệ ăn mòn thì hậu quả nhất định sẽ không chịu nổi. Nếu bọn họ bị điên, hoàn toàn mất hết lý trí cũng không có hơn tang thi là bao nhiêu.

“Tạm thời không có.” Việt Kỳ lắc đầu, trước mắt vẫn chưa có biện pháp nào có thể ngăn cản năng lượng âm hệ ăn mòn, ngay cả vì sao lại cảm nhiễm bọn họ vẫn chưa biết được cũng không biết được nguyên nhân gây cảm nhiễm năng lượng âm hệ là cái gì? Cảm nhiễm bằng cách nào? Tất cả những điều này đều là một bí ẩn.

Giọng nói của Việt Kỳ lạnh như băng xuyên qua máy truyền tin truyền đến: “Mau rút lui khỏi nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh, bên quân khu trung tâm vẫn chưa tìm được nguyên nhân gây ra cảm nhiễm năng lượng âm hệ, cảm nhiễm bằng cách nào cũng không tìm được. Nếu mọi người tùy tiện đi vào thì quá nguy hiểm, tôi sẽ nhanh chóng chạy tới đó.”

Sau khi nói xong thì Việt Kỳ lập tức cúp điện thoại, trong mắt Hạ Chu Tuất cũng hiện lên vẻ lo lắng, năng lượng âm hệ là cái gì? Cho tới bây giờ ông cũng chưa từng nghe tới nên sau khi Việt Kỳ cúp điện thoại thì ông nói có chút do dự: “Đường Yên, nếu không thì mọi người lui lại trước, chờ người bên quân khu trung tâm tới sau đó mới quyết định?”

Đường Yên im lặng, tinh thần lực bắn ra bốn phía thì phát hiện xung quanh tòa nhà phía Bắc nên có một đàn tang thi chuột đang ẩn nấp. Lúc trước khi ở cửa số 3 thì tinh thần lực của cô cũng không có ra đàn tang thi chuột này. Loại tình huống này rất giống với tang thi sơ sinh ở trung tâm khí tượng ở huyện Ninh Viễn...

“Tôi đã biết.” Đường Yên trả lời sau đó ngắt máy truyền tin: “Trước tiên hãy rút lui chờ tin tức của quân khu trung tâm bên kia.”

“Vì sao?” Hoàng Mô hồ hững nói, bọn họ đã đi đến nơi này rồi, vì sao không thuận đường đi xem phòng điều khiển chính sau đó khởi động máy tính hệ thống quan sát ở phòng điều khiển chính thì rất nhanh là có thể tìm thấy mục tiêu nhiệm vụ của bọn họ lần này.

Đường Yên nhắm mắt lại nhưng rất nhanh đã mở ra rồi chỉ vào đi hành lang dẫn tới phòng điều khiển chính: “Anh có biết ở trên hành lang này có bao nhiêu tang thi chuột đang ẩn nấp không? Hãy đến diễn đàn Lê Quý Đôn để đọc truyện và ủng hộ editor. Hơn nữa tôi phát hiện đàn tang thi chuột này biết được cách che giấu, lúc ở cửa số 3 tôi không hề phát hiện ra ở gần phòng điều khiển chính này lại có nhiều tang thi chuột như vậy.”

“Cái gì? Chị Yên không hề phát hiện những tang thi chuột đó? Điều này làm sao có thể?” Miêu Trạch chấn động, khiếp sợ nhìn Đường Yên. Bọn họ đều biết Đường Yên có một năng lực đặc biệt là có thể tùy ý điều tra nguy hiểm đang rình rập bốn phía, đồng thời cũng nhờ cũng nhờ khả năng này đã giúp bọn họ giảm đi rất nhiều chuyện.

“Năng lượng âm hệ không đơn giản như vậy, trước tiên rút lui đã!” Về mặt Đường Yên cực kỳ nghiêm túc, sau đó đoàn người nhanh chóng lui về bên ngoài cửa số 3: “Trước tiên rút lui tới rừng rậm, Từ Mục hãy lắp ráp hệ thống theo dõi để quan sát toàn bộ nhà xưởng công nghiệp quân sự.”

“Được.” Từ Mục lấy loại máy theo dõi cỡ nhỏ ở trong ba lô ra, đặt ở nơi không dễ rơi xuống.

Bọn họ rút lui một cách nhanh chóng giống như khi tiến vào. Trước khi đi, Đường Yên đã bảo Mạnh Lộ mang một con tang thi chuột về nghiên cứu. Trước khi cô quay lại nhìn phòng điều khiển chính một lần vì cô luôn có cảm giác nơi đó có một đôi mắt đang nhìn bọn họ chằm chằm. Loại cảm giác này làm cho người ta cực kỳ khó chịu, rất giống như đầu mình bị hòng súng chĩa vào, cảm giác đó thật sự rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chương 77

Sau khi rút lui khỏi cửa số 3 thì Đường Yên bảo Buster thiêu hủy thi thể của dị năng giả đã bị cô giết chết lúc vào còn Liễu Như Nhị thì nhanh chóng dọn dẹp chiến trường. Nếu dân biết Hình Liệt Phong có khả năng trốn ở trong nhà xưởng công nghiệp quân sự thì không nên đánh rần động cỏ. Cho dù Hình Liệt Phong có thất bại trong cuộc chiến ở căn cứ Thanh Long thì bên cạnh hắn vẫn có không ít dị năng giả được chiêu mộ hơn nữa còn có cả nhà họ Lưu và nhà họ Chân nên số người chắc chắn không dưới năm mươi.

Dị năng giả canh gác ở cửa số 3 không trở về thì nhất định Hình Liệt Phong sẽ phái người tới đây điều tra vì vậy sau khi xóa sạch dấu vết thì bọn họ nhanh chóng rút lui khỏi cửa số 3.

Bọn họ lùi về phía rừng rậm cách nhà xưởng công nghiệp quân sự khoảng ba trăm mét sau đó lựa chọn một chỗ yên tĩnh lại hẻo lánh khuất gió tạm thời dựng lều. Sau khi để dị năng không gian ra ngoài thì lần này Đường Yên không để cho mình chịu thiệt nữa, cô lấy lều trại quân dụng và các dụng cụ khác từ trong không gian ra, nếu không phải là điều kiện không cho phép thì cô còn muốn lấy cả máy phát điện ra nữa tuy nhiên máy phát điện phát ra tiếng ồn quá lớn, đến lúc đó còn chưa bắt đầu hưởng thụ thì đã kinh động đến tang thi và thú biến dị xung quanh rồi.

Hạ Bác lấy tay che khóe miệng đang giật giật lại, bọn họ thật sự là đi ra nhiệm vụ sao? Tại sao Đường Yên cứ khiến anh cảm thấy bọn họ đang đi đóng quân dã ngoại vậy?... Những người khác đều khiếp sợ nhìn Đường Yên không ngừng lấy đồ từ trong không gian ra ngoài, về mặt lúc đầu là giật mình sau đó dần dần bình tĩnh lại rồi nhận lấy lều trại quân dụng trong tay Đường Yên bắt đầu cắm trại, Liễu Như Nhị và Miêu Trạch chuẩn bị đồ ăn, sau khi Đường Yên lấy hết những thứ ra thì lập tức cùng Hạ Bác mở bản đồ ra, bắt đầu nghiên cứu những bước tiếp theo của kế hoạch.

Từ Mục ngồi trên xe quân dụng bắt đầu lắp ráp hệ thống máy tính theo dõi từ những thứ Đường Yên lấy ra từ không gian. Lúc Đường Yên và Hạ Bác nghiên cứu bản đồ xong thì Liễu Như Nhị vẫn còn chưa xong thì cô và Hạ Bác leo lên xe quân dụng, nhìn Từ Mục luống lắp ráp máy tính. Dường như ánh sáng mặt trời có thể tiết kiệm pin năng lượng nên không cần lo lắng đột nhiên mất điện.

“Mọi chuyện như thế nào nào?” Đường Yên lên xe, đứng ở phía sau Từ Mục. Sáu máy tính trước mặt bắt đầu xuất hiện màu sắc, hai tay Từ Mục nhanh chóng gõ bàn phím.

“Có thể.” Từ Mục cúi người gõ đoạn mã cuối cùng sau đó gật đầu nói.

Màn ảnh máy vi tính từ mơ hồ đến rõ ràng, Đường Yên và Hạ Bác nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính. Hạ Bác chỉ vào một góc bên trái của máy tính thứ ba nói: “Đường Yên, nơi này có điểm gì đó là lạ. Tôi nhớ lúc chúng ta rút lui thì nơi này rất sạch sẽ nhưng bây giờ lại có thêm một con tang thi chuột chết.”

Trên vách tường loang lổ vết máu, một con tang thi chuột bị chém thành hai khúc nằm trên mặt đất cách cửa số 3 chừng hai mươi mét. Cái vị trí là do Hạ Bác dọn dẹp nên anh nhớ rất rõ ràng, chỗ này lúc bọn họ đi rất sạch sẽ, vậy con tang thi chuột này là có chuyện gì xảy ra?

“Tình huống thế nào?” Đường Yên khẩn trương quay sang, nhìn chăm chăm vào vị trí mà Hạ Bác chỉ trên màn hình máy vi tính. Vì góc quay không được tốt nên không có quay được toàn cảnh mà chỉ có thể thấy mọi thứ một cách mơ hồ mà thôi.

Sau khi Từ Mục nghe thấy lời này thì hai tay lướt như bay trên bàn phím, phóng đại chỗ mà Hạ Bác vừa chỉ, cuối cùng dừng lại ở con tang thi chuột bị chém thành hai nửa đang nằm trên mặt đất.

Vừa rồi màn hình quá nhỏ nên không có cách nào nhìn rõ là có chuyện gì xảy ra nhưng sau khi được Từ Mục phóng lớn lên thì Đường Yên không nhìn được hít một hơi khí lạnh, vết thương trên người tang thi chuột cực kỳ ngọt, hiển nhiên là nhất chiêu mất mạng, vết chém sắc bén như vậy Đường Yên cũng có thể làm được nhưng vấn đề là miệng vết thương của con tang thi chuột này chẳng phải do Đường Yên tạo thành, chẳng lẽ sau khi bọn họ rời khỏi cửa số 3 thì có người đi vào? Hay là người nọ vẫn luôn ẩn nấp ở bên trong? Bỗng nhiên trong đầu Đường Yên hiện lên một đôi mắt sắc bén, đúng là thứ kia... Lúc ấy khi rút lui khỏi tòa nhà phía Bắc thì Đường Yên đã mơ hồ cảm thấy phía sau có một ánh mắt luôn theo sát sau bọn họ, cô còn tưởng rằng mình bị ảo giác nhưng hiện tại xem ra có vẻ như cô đã đoán sai!

“Tiếp tục theo dõi.” Đường Yên xoay người nhận tin tức từ máy truyền tin, trầm giọng nói: “Alo! Đây là Đường Yên.”

“Anh đã xuất phát đến nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh, khoảng bốn giờ sau sẽ đến.” Giọng nói lạnh lùng của Việt Kỳ truyền đến, kiên định, chân thật, đáng tin làm cho người ta cảm thấy một loại khí thế mạnh mẽ vang dội. Không đợi Đường Yên trả lời thì anh đã nói tiếp: “Tình huống ở nhà xưởng công nghiệp quân sự như thế nào rồi?”

“Khó mà nói được.” Đường Yên hơi nhíu mày, lúc nghĩ đến chuyện vừa rồi thì trong lòng bất giác không yên, tình hình của nhà xưởng công nghiệp quân sự còn phức tạp hơn trong dự đoán của cô rất nhiều nên khi Việt Kỳ hỏi thì cô cũng không có ý định giấu diếm hơn nữa lại có chút mong đợi Việt Kỳ tới, hiện tại cô nhìn không thấu thực lực của Việt Kỳ, mỗi lần đều cảm thấy không chênh lệch với cô nhiều lắm nhưng khi giao đấu mới phát hiện anh lại trở nên mạnh mẽ hơn. Ở tận thế thực lực càng mạnh thì cơ hội sinh tồn càng lớn!

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Giọng nói của Việt Kỳ rất căng thẳng, nghiêm túc. Cho dù ở cách nhau rất xa thì Đường Yên vẫn có thể cảm nhận được không khí căng thẳng ở bên kia đồng thời khi nhớ tới bọn An Lộ thì tự nhiên có chút cười. Bọn họ cực kỳ sợ Việt Kỳ, rõ ràng tất cả đều rất mạnh nhưng khi ở trước mặt Việt Kỳ lại hết sức an phận làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi nên Đường Yên không thể không đổ cho lí do vì khí thế Việt Kỳ quá sức mạnh mẽ vì vậy dám người An Lộ không dám phản kháng.

“Có xảy ra chút chuyện, trong lúc nhất thời rất khó mà giải thích rõ ràng được, chờ anh tới rồi nói tiếp, rất có khả năng đám người Hình Liệt Phong đang ẩn núp ở bên trong nhà xưởng, tình hình có chút phiền toái.” Đường Yên nói sang chuyện khác, chuyện mà bọn họ quan sát được trên màn ảnh máy vi tính không thể giải thích được, bây giờ nói thì rất phiền toái vì bọn họ không thấy được chuyện gì xảy ra nên nếu nói thì cũng chỉ thêm phiền não mà thôi.

“Được.” Việt Kỳ chỉ trả lời đơn giản một chữ sau đó không hỏi gì khác nữa mà ngắt máy liên lạc. Đường Yên xoay người nhìn về phía Từ Mục: “Có phát hiện mới không?”

Từ Mục lắc đầu, nói: “Không phát hiện gì cả.” Ngoại trừ thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng động quái dị và tiếng gào thét mơ hồ thì trên màn hình máy tính không bắt được cái gì cả. Hạ Bác có chút phiền chán, anh vẫn luôn cảm thấy này bên trong nhà xưởng này đã xảy ra một chuyện gì đó rất khó đoán được nhưng lúc này bọn họ lại không thể đi vào.

“Bốn giờ nữa thì Việt Kỳ sẽ đến nên bây giờ đi ăn cơm trước đã.” Đường Yên vỗ vỗ Hạ Bác bả vai, ý bảo anh ta đừng nóng vội, lúc này sốt ruột cũng không được gì. Hơn hai tháng trước nhà xưởng công nghiệp quân sự đã bị bỏ rơi nên khả năng có người sống sót là rất nhỏ. Đường Yên nghĩ đến tang thi chuột bên trong nhà xưởng thì tâm tình bắt đầu trở nên nặng nề. Vì sao quân bên trong nhà xưởng có rất nhiều tang thi chuột nhưng lại không phát hiện tung tích của một tên tang thi nào? Chuyện này rất không bình thường, mấy ngàn công nhân của nhà xưởng công nghiệp quân sự đi đâu? Những người đó không có khả năng vô duyên vô cớ bốc hơi được mà xung quanh nhà xưởng công nghiệp quân sự cũng không phát hiện được chỗ nào đặc biệt. Những tang thi bị lây bệnh độc tang thi đã đi đâu? Vấn đề này không giải quyết được thì bọn họ không cách nào yên ổn lên vào nhà xưởng công nghiệp quân sự được.

“... Được rồi!” Hạ Bác cũng hiểu sốt ruột cũng chẳng có ích gì, hiện tại lại không thể tiến vào nhà xưởng công nghiệp quân sự được.

“Từ Mục, lát nữa tôi sẽ bảo Mạnh Lộ tới thay anh.” Đường Yên liếc nhìn Từ Mục, muốn biết rõ rốt cuộc trong nhà xưởng công nghiệp quân sự đã xảy ra chuyện gì thì tốt nhất là nên có người theo dõi máy tính 24/24 giờ.

Từ Mục gật đầu, liên tục thao tác với máy tính trong xe, lúc rút lui thì anh đã đặt ba cái radar ở bên góc của cửa số 3. Vì để tránh thương vong nên trước khi rút lui anh đã đặt radar ở đó, bọn họ có thể dựa vào những tin tức thu được từ radar để lựa chọn con đường an toàn nhất tuy nhiên thứ này có chút phiền phức, cần phải làm một cách chính xác.

Đường Yên và Hạ Bác cùng đi xuống xe, cơm trưa đã chuẩn bị xong, có Đường Yên là dị năng giả không gian nên Liễu Như Nhị không để cho mọi người chịu thiệt, cô làm rất nhiều món ăn, lúc mũi người thấy mùi thơm thì sắc mặt người cũng giãn ra không ít. Ở tận thế ăn được miếng cơm nóng là chuyện không dễ dàng, đã trải qua nửa năm thích ứng nên rất nhiều người đều không có soi mói như trước tận thế nữa, tuy nhiên có thể ăn được một bữa cơm canh nóng đúng là chuyện tốt, sau khi mọi người chào hỏi thì lập tức cầm lấy phần của mình bắt đầu ăn.

Ở bên này, Từ Mục đang bận rộn cài đặt hệ thống theo dõi. Vì có Từ Mục quan sát ở trong xe nên Giang Ly và Cao Kiến Bản đều thu hồi vũ khí, ngồi ở một bên bắt đầu ăn.

“Mạnh Lộ, sau khi ăn xong thì đi thay cho Từ Mục. Hoàng Mô, Miêu Trạch và Cao Kiến Bản dò xét quanh đây, Hạ Bác, anh mang theo Giang Ly, Liễu Như Nhị truy tìm tung tích giống như sáng nay thử xem có thể có phát hiện mới hay không. Trịnh Nhiên, Từ Mục, chúng ta ở lại đây.” Đường Yên nhanh chóng phân công công việc buổi chiều. Trước khi Việt Kỳ đến thì không thể tùy ý bước vào bên trong nhà xưởng nên phải đảm bảo bên ngoài an toàn.

“Được.” Mọi người gật đầu.

Bốn giờ trôi qua rất nhanh, ba người Hoàng Mô tốn hơn hai giờ mới kiểm tra được hết khu rừng rậm này. Trong lúc kiểm tra thì bọn họ gặp phải ba con thú biến dị cấp thấp, hai tang thi thú. Tuy nhiên thực lực đều thấp nên không có gây nguy hiểm gì cho bọn Hoàng Mô. Huyết hạch bên trong đầu những con thú biến dị này không có cảm nhiễm năng lượng màu xám, lúc Đường Yên chạm vào mấy viên huyết hạch này thì càng thêm chắc chắn cái mà Việt Kỳ gọi là năng lượng ám hệ hẳn là ở bên trong nhà xưởng công nghiệp quân sự còn bên ngoài nhà xưởng thì vẫn an toàn, phát hiện này làm cho bọn họ nhẹ nhàng thở ra.

Ai cũng không muốn biến thành một kẻ điên không có lý trí, khi nghĩ lại cảnh đánh chết con tang thi chuột có bộ dạng điên cuồng dữ tợn bên trong nhà xưởng thì bọn họ vẫn còn sợ hãi.

“Chỉ Yên, có biến.” Mạnh Lộ thò đầu ra từ trong xe, hô to với Đường Yên.

“Tình huống thế nào rồi?” Đường Yên lập tức nhảy lên xe, đi đến phía sau Từ Mục, tầm mắt tập trung màn hình tìm kiếm dựa theo lời Mạnh Lộ nói.

Mạnh Lộ duỗi ngón tay chỉ vào màn hình máy vi tính: “Vị trí này trống nhưng lại phát ra một lượng tạp âm rất lớn, tình huống rất kì lạ.” Về mặt Mạnh Lộ lạnh lùng, nghiêng quay đầu nhìn về phía Từ Mục, Từ Mục gật đầu, nói tiếp: “Tình huống này rất kì lạ, không có vật thể bay nào đi ngang qua đây, kẻ bên này lại không có loài chim bay nên có khả năng là Việt Kỳ đến.”

Từ Mục vừa dứt lời, thì máy truyền tin trên người Đường Yên lập tức vang lên tiếng “Tít...tít...”, Đường Yên mở máy, lập tức trong máy truyền đến giọng nói lạnh như băng của Việt Kỳ: “Bọn anh đã đến, vị trí của em ở đâu?”

“Tôi thấy rồi, đi trước năm trăm mét sau đó vượt qua sườn núi chắn gió.” Đường Yên chỉ dẫn vị trí của mình một cách đơn giản, lần này Việt Kỳ không mang theo nhiều người, ngoại trừ người đi bên phải Việt Kỳ là cô chưa từng gặp thì những người khác Đường Yên đều không xa lạ gì. Sau khi đám người Việt Kỳ hạ xuống thì đều không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn vị trí camera bị giấu kín, vẻ mặt khác nhau. Từ Mục ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Đường Yên, anh không nghĩ tới những người này lại cảnh giác như vậy, có thể dễ dàng phát giác được camera mà anh đã giấu cực kì cẩn thận.

Đường Yên như có như không gạt đầu, thực lực của những người trong nhóm Việt Kỳ rất mạnh, việc này cô một biết từ lâu rồi nên không có gì ngạc nhiên cả.

Không đến mười phút, đám người Việt Kỳ đã đi tới căn cứ tạm thời của bọn họ. Lúc đám người Việt Kỳ nhìn thấy lều trại quân dụng ở trong rừng rậm này thì bọn họ có hơi giật mình, mấy thứ này không tiện mang theo, khi tầm mắt dừng ở xe quân dụng bên cạnh Đường Yên thì vẻ mặt lại càng thêm kì lạ. Bọn họ có thể thoải mái như vậy đó là vì An Lộ là dị năng giả không gian, không gian của An Lộ lớn hơn các dị năng giả khác rất nhiều nên đồ ở trong đó cũng không ít tuy nhiên không xa xỉ đến mức chứa cả xe quân dụng, xe quân dụng rất phiền toái hơn nữa kích thước lại rất lớn.

Việt Kỳ lạnh lùng nói: “Đường Yên, dị năng giả song hệ lôi điện, không gian.”

“Có thể chưa được xe quân dụng, chẳng lẽ không gian của Đường Yên còn lớn hơn cả An Lộ?” An Du kinh ngạc thốt lên sau đó hăm mộ nhìn về phía Đường Yên đồng thời cảm thán không hổ là người đại ca nhìn trộm, dị năng quả nghịch thiên rồi.

“Không rõ ràng lắm.” Việt Kỳ cảnh cáo liếc An Du một cái, ý bảo cô không nên nói lung tung. Chuyện dị năng ở tận thể là cấm kị, một khi tiết lộ thông tin về dị năng thì rất có khả năng sẽ bị đối thủ tìm được nhược điểm, điều này không thể nghi ngờ là chỗ trí mạng! An Du nhún nhún vai, tỏ vẻ sợ sệt trốn phía sau Lâm Mông, cả người giống như không có xương cốt dính ở trên người Lâm Mông. Lâm Mông vẫn là đáng vẻ bối rối như trước, tuy nhiên lúc không ai nhìn thấy thì trong ánh mắt luôn thật thà chất phác lóe lên một chút ánh sáng, An Lộ đứng ở bên trái Việt Kỳ, nhún nhún va tỏ vẻ không sao cả, chỉ có An Du ngây thơ mới tin rằng Lâm Mông là kẻ ngu ngốc, lại còn tự động dâng lên đến cửa cho Lâm Mông chiếm lợi, tuy nhiên nếu bọn họ một người muốn đánh, một người muốn chịu thì anh cũng rất vui vẻ đứng xem cuộc vui!

Đường Yên gạt đầu chào mọi người. . An Lộ thuần thục khởi động kỹ năng bắt chuyện cao siêu nên rất nhanh đã làm thân được với đám người Hoàng Mô. Đường Yên kể lại một cách đơn giản những chuyện đã xảy ra ở nhà xưởng công nghiệp quân sự cho Việt Kỳ nghe, vừa định nói đến phát hiện của Hạ Bắc thì bên trong xe quân dụng truyền đến tiếng hét lớn dồn dập của Từ Mục, hai người nhìn nhau, ngay sau đó lập tức vọt vào.

“Tình huống thế nào rồi?” Việt Kỳ hỏi, khuôn mặt tuấn tú trở nên nặng nề, đôi môi khẽ gọi hơi hơi nhếch lên, hai tay đặt ở trên vai Từ Mục, ý bảo Từ Mục không nên kinh hoảng.

Từ Mục hít sâu hai cái, nhanh chóng tua lại cảnh vừa rồi. Mười ngón tay của anh lướt nhanh trên bàn phím, cuối cùng máy vi tính gần nhất bên phải dừng lại ở hình ảnh quay được lúc bốn giờ tám phút chiều.

Hình ảnh vừa hiện ra thì mọi người lập tức ngẩng đầu nhìn theo tầm mắt Từ Mục. Hành lang vốn không có gì đột nhiên xuất hiện rất nhiều con sâu màu đen đùn lên giống như nước suối phun trào, bọn chúng bò rất nhanh ra ngoài theo cống thoát nước, tầng tầng lớp lớp bò thẳng về phía tòa nhà phía bắc. Những nơi mà chúng bò qua giống như ruộng đồng mà đàn châu chấu đi qua, tất cả đều trở nên hoang tàn. Có mấy con men theo khe hở bò tới chỗ tang thi chuột, con tang thi chuột không kịp kêu tiếng nào đã bị biển sâu này cuốn đi.

“Trời ạ...” An Du che miệng lại, không dám tin nhìn đàn sâu nhưng nhúc nhúc không có khe hở giống như biển này. Đầu của những con sâu này to khoảng chừng nắm tay, có mấy con trên người dính đầy máu lẫn mủ, thông qua màn hình máy vi tính mọi người có thể nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn của bọn chúng, lúc này tất cả bọn họ đều cực kì hoảng hốt.

Việt Kỳ trừng mắt nhìn màn hình, khuôn mặt lập tức thay đổi.

Đường Yên đứng ở một bên run lên, khi thấy rõ biển sâu ở trên màn ảnh máy vi tính thì Đường Yên lập tức lấy lại tinh thần. Rốt cuộc cô cũng đã nhớ ra mình quên cái gìbiển sâu! Đây chính là đoạn kí ức về thời kì mà loài người không muốn nhớ tới nhất, được Tân thể giới gọi là thời kì diệt thế, biển sâu nguy hiểm hơn tang thi, thú biến dị rất nhiều. Biển sâu có số lượng khổng lồ, rất khó săn bắt. Đầu của mấy con sâu này lại không lớn nên tấn công theo kiểu thông thường không có bao nhiêu tác dụng.

Những người khác liên tục hít khí lạnh, đồng tử co rút lại, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng biển sâu khủng khiếp trên màn hình. Đường Yên nắm chặt tay vịn ghế ngồi của Từ Mục, bàn tay nổi đầy gân xanh. Cô đọc tiểu thuyết này đã khá lâu hơn nữa trong mấy tháng ở tận thể này luôn bồn ba khắp nơi nên trí nhớ về những tình tiết trong tiểu thuyết đã dần trở nên mơ hồ nhưng lúc này nhìn biển sâu màu đen trên màn hình thì trí nhớ mơ hồ của cô lập tức trở nên rõ ràng.

(Biển sâu này trong cv là sâu triều, có nghĩa là đàn sâu như sóng thủy triều cứ tràn ra mãi không hết á)

Sau khi biển sâu sinh sôi thì khắp nơi trên cả nước xuất hiện biển tang thi, các căn cứ có người sống sót đều bị binh đoàn tang thi này bao vây và tấn công, đội quân tang thi vừa rút lui chưa đến nửa tháng thì lại tới thú biến dị, những loài thú vốn luôn ẩn nấp ở trong rừng sâu núi thẳm bây giờ lại dốc toàn bộ sức mạnh tấn công loài người. Không để nhân loại nghỉ ngơi lấy lại sức, ngay sau đó biển sâu đã làm cho nhân loại hoàn toàn lâm vào tuyệt cảnh, người sống sót ở căn cứ không ngừng giảm đi, ngôi nhà của loài người không ngừng bị tang thi, thú biến dị, và côn trùng xâm chiếm. Cuối cùng toàn bộ người sống sót ở tất cả các căn cứ đoàn kết lại, phát động cuộc chiến chống diệt thế, trận chiến này Hình Liệt Phong dẫn đầu, phát động chiến tranh toàn diện, cũng chính cuộc chiến chống diệt thế này đã đưa uy danh của Hình Liệt Phong và Lưu Thẩm Nhã lên đến đỉnh vinh quang.

Hình Liệt Phong dựa vào dị năng hệ tinh thần cấp mười hai của mình đoạt lấy vị trí cao nhất còn Lưu Thẩm Nhã dị năng song hệ thủy và chữa khỏi càng như cá gặp nước, lấy thân phận phụ tá đứng ở bên cạnh Hình Liệt Phong. Hai người một công một thủ, phối hợp cực kì ăn ý. Lúc đó khi đọc đến đây thì Đường Yên cảm thấy đã đoán được đại kết cục nên không đọc tiếp nữa vì vậy bây giờ cô có chút hối hận, nếu lúc trước cô nghiêm túc đọc hết thì bây giờ không đến mức bị động như vậy, số lượng sâu của biển sâu không ít, tuy nhiên chỉ trong năm phút ngắn ngủi số lượng sâu khổng lồ đã biến mất trên con đường dẫn đến tòa nhà phía bắc.

Trên mặt đất ngoại trừ vết máu loang lổ thì không còn gì cả. Đường như chuyện lúc trước chưa từng xuất hiện, điều này khiến toàn bộ mọi người trên xe quân dụng lặng ngắt như tờ: “Ừc...!” Không biết là ai không nhìn được nuốt nước miếng làm cho không khí đang ngưng đọng tan ra...

“Biển sâu?” Đường Yên nói bằng giọng khàn khàn, bàn tay mảnh khảnh chạm vào màn hình, màn hình đang ngừng lại lúc những con sâu đang bò ra khỏi cống thoát nước, Từ Mục phóng đại hình ảnh để mọi người có thể nhìn rõ bộ dạng đáng sợ của những con côn trùng trên màn ảnh kia, bàn tay Đường Yên lỏng nhẹ nhàng vẽ phác thảo hình dáng của những con sâu nạt: “Biển sâu xuất hiện có liên quan gì đến năng lượng ám hệ hay không?”

“Không rõ lắm.” Khuôn mặt Việt Kỳ lạnh lùng, bàn tay nắm chặt, con ngươi đen thâm thúy thâm sâu không thấy đáy làm cho người ta có một loại cảm giác nguy hiểm! Đám người An Lộ biết rõ tính cách của Việt Kỳ lập tức lui về phía sau hai bước, cách xa Việt Kỳ. Người đàn ông đứng ở bên cạnh Việt Kỳ mà Đường Yên chưa bao giờ thấy đột nhiên ho nhẹ hai tiếng, kỳ quái nói: “Tiểu Kỳ Nhi, nghĩ cái gì mà phát ra bá khí như vậy?”

“Phụt!” Nghe vậy trong buồng liên tiếp phát ra tiếng cười. Khuôn mặt tuấn tú lạnh cứng của Việt Kỳ lập tức thay đổi, anh lạnh lùng liếc người đàn ông liếc đó một cái. Người đàn ông đó lại nhún nhún vai, ngoảnh mặt làm ngơ sau đó quay sang nhìn về phía Đường Yên: “Diệp Quân, cô cũng có thể gọi tôi là Lão Quý.” Con ngươi đen trong tròng thấu triệt của Diệp Quân đánh giá Đường Yên vài lần, trong im lặng lại lộ ra sát khí mãnh liệt.

Đường Yên nhú mày lại, cô ngửi được mùi của đồng loại trên người Diệp Quân. Bộ đội đặc chủng... Lúc bị Diệp Quân nhìn thì cô có cảm giác ngay cả bí mật ở chỗ sâu nhất trong nội tâm đều bị người này nhìn thấu. Khóe miệng Đường Yên hơi cong lên, từ khi đến thế giới này thì đây là lần đầu tiên gặp được đồng loại, cảm giác rất không tồi!

“Đường Yên.” Đường Yên lạnh nhạt bắt lấy bàn tay Diệp Quân đang duỗi ra, vẻ mặt thông dong trấn định. Lúc nhìn thấy vẻ mặt này của Đường Yên thì đám An Lộ hơi thất vọng, lúc trước lần đầu tiên bọn họ gặp Diệp Quân đều bị chinh rất thảm! Không nghĩ tới Đường Yên hoàn toàn không để ý đến Diệp Quân đang ra oai phủ đầu nên nhất thời ánh mắt nhìn về phía Đường Yên mang theo sự kính sợ. Đường Yên quay đầu lại, khi cảm nhận được sự tôn sùng của bọn An Lộ thì khóe miệng lập tức giật giật.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Chương 78

Diệp Quân âm ỉ khiến Việt Kỳ bình tĩnh lại. Điều này làm bọn An Lộ nhẹ nhàng thở ra, quả nhiên chỉ có người hung ác như Diệp Quân mới đối phó được với đại ca khi đang mất không chế. Tên sát thủ này thử trăm lần trăm được, cho tới bây giờ vẫn chưa xảy ra chuyện không may nào.

“Việt Kỳ, chuyện biển sâu quá khẩn cấp, tôi hi vọng anh nhanh chóng liên lạc với quân khu trung tâm để tìm biện pháp đối phó.” Đường Yên vội vàng nói vì cô nhìn thấy vẻ mặt của đám người An Lộ rất thoải mái, hiển nhiên sự việc này không khiến cho bọn họ lo lắng lắm, chắc hẳn bọn họ nghĩ tuy rằng biển sâu khó đối phó nhưng không phải là không đối phó được!

“Không phải chỉ là mấy con sâu thôi sao, có cái gì to tát đâu?” An Lộ cười nhạt, cho rằng Đường Yên có chút chuyện bé xé ra to. Vừa rồi tuy rằng biển sâu trên màn hình rất dữ tợn đáng sợ nhưng không phải không giải quyết được, vì chút chuyện nhỏ này mà kinh động đến quân khu trung tâm thì không đáng.

“Mấy con sâu?” Đôi mắt đen láy lạnh lùng của Đường Yên đảo qua An Lộ sau đó cố định trên người anh ta, giọng nói nặng nề: “Mọi người đều cho là như vậy phải không? Cho rằng chẳng qua chỉ là mấy con sâu nhỏ?”

Trong giọng nói của Đường Yên mang theo tức giận, cuối cùng cô cũng hiểu được vì sao chuyện biển sâu càng ngày càng không thể cứu vãn được. Nguyên nhân chủ yếu chính là ngay từ đầu khi phát hiện biển sâu thì mọi người hoàn toàn không có để ý đến nó. Chờ tới khi sự tình khó có thể cứu vãn được thì mới đột nhiên lấy lại tinh thần, hối hận lúc trước nói như rồng leo, làm như mèo mửa.

“Sao vậy?” Việt Kỳ lên tiếng hỏi. Anh nhận ra giọng điệu của Đường Yên có chút không đúng nên quay sang nhìn cô, khi thấy đôi mắt Đường Yên hơi đỏ lên thì giọng nói mang theo chần chừ, ánh mắt dừng ở biển sâu trên màn hình: “Biển sâu rất nguy hiểm sao?”

Những người khác không biết đang có chuyện gì xảy ra nên bọn họ đều im lặng không xen vào. Hai tay Từ Mục lướt trên bàn phím điều khiển một cái radar đi theo sau biển sâu, hình ảnh trên máy tính trước mặt Từ Mục không ngừng thay đổi. Vẻ mặt Từ Mục dần dần trở nên nghiêm túc, khóe miệng mím lại và mười ngón tay hơi run tiết lộ nỗi sợ hãi trong lòng anh ta giờ phút này.

“Mấy con sao, mọi người có nghĩ tới nếu như là ngàn vạn, thậm chí triệu vạn biển sâu xuất hiện thì sẽ là cảnh tượng như thế nào không? Đây là tận thế, đừng nói với tôi rằng điều này không có khả năng.. Chắc hẳn mọi người ở đây đều đã đọc qua lịch sử, trong lịch sử không ít triều đại đã từng ghi lại sự xuất hiện của nạn châu chấu, nơi châu chấu đi qua không còn một ngọn cỏ..” Đường Yên lạnh lùng nói. Sống yên ổn phải nghĩ đến ngày gian nguy, những người này nghĩ biển sâu quá mức đơn giản nên sau này mới thất kinh, hoảng sợ.

“Cái gì?” An Du kinh ngạc hô lên, cô che miệng, liếc mắt nhìn hình ảnh trên màn hình. Nghĩ tới cảnh tượng đó cô lập tức cảm thấy lạnh cả người, Đường Yên nói không sai, chỉ mấy trăm, mấy ngàn, mấy vạn... Quả thật không đủ để gây sợ hãi nhưng nếu hơn mười vạn, mấy trăm vạn, mấy triệu vạn... Khi đó chính là diệt thế của nhân loại!

“Đường Yên nói không sai, mọi người nhìn nơi này...” Từ Mục đang cúi đầu đột nhiên lên tiếng phá vỡ sự yên lặng trong buồng xe. Anh xoay laptop trước mặt về phía mọi người, trên màn hình là vô số con sâu lớn nhỏ trải rộng ra xung quanh. Hình ảnh trên màn hình liên tục thay đổi, càng vào sâu bên

trong, những con sâu này càng lớn dần, lúc trước thì bằng nắm tay sau đó dần dần bằng con mèo cuối cùng là khoảng bằng con báo săn...

“Xoẹt..xoẹt!” Màn hình chớp tắt liên tục, hình ảnh xẹt qua trước mắt mọi người trước khi màn hình tắt hẳn là một sâu to bằng con sư tử. Thân hình to lớn của nó được bọc bởi một lớp vỏ cứng màu đen, chân trước giờ lên giống như vũ khí sắc bén, cái miệng xấu xí há to để lộ răng nhọn lạnh lẽo bên trong. Rada bị chân trước của nó quét qua, trong khoảnh khắc bị phá hủy có bốc lên một luồng khói mỏng.

“Vừa rồi... Chắc là không nhìn lầm chứ! Con đó thật sự là con sâu sao?” Sâu gì mà còn lớn hơn cả sư tử, đùa kiểu gì vậy, ánh mắt của nó màu đỏ tươi, lóe lên sát khí tàn nhẫn, vừa thấy đã biết lực sát thương của thứ này không nhỏ.

“Làm sao bây giờ?” An Lộ vuốt cằm, đáng lẽ lười nhác lúc trước hoàn toàn biến mất, lúc này cả người tản ra hơi thở chém giết.

Đường Yên bảo Từ Mục tua lại đoạn video lúc này vài lần, chân mày nhíu chặt, mục đích của cô chẳng qua chỉ là vật tư quân nhu bên trong nhà xưởng mà thôi nhưng cuối cùng lại gặp phải biến số cực kì khó giải quyết. Cô hiểu được nếu không giải quyết biến số này thì ngày sau chắc chắn nó sẽ trở thành tai họa cho nhân loại, nguy hiểm nên bóp chết từ trong trứng nước. Từ đoạn hình ảnh vừa rồi không khó để nhận ra những con sâu ẩn nấp trong nhà xưởng công nghiệp quân sự đã phát triển tới một kích thước nhất định, nếu cứ để biến số này tiếp tục phát triển thì họa hay phúc rất khó đoán trước được!

“Từ Mục, có thể tra được địa điểm cuối cùng biến số biến mất hay không?” Đường Yên hỏi.

Từ Mục gật đầu, nói: “Có thể, nhưng mà tôi phải căn cứ vào bản kết cấu kiến trúc nhà xưởng mà Tướng quân đã đưa, đại khái cần khoảng ba giờ mới có thể biết được.” Diện tích của nhà xưởng công nghiệp quân sự bao la bát ngát nên muốn xem xét toàn bộ bản kết cấu kiến trúc của nhà xưởng công nghiệp quân sự này nhất định sẽ mất rất nhiều thời gian, sau đó phải kết hợp với chương trình mà anh đã tạo ra rồi kết hợp cả hai thành một thì mới có thể dò tìm địa điểm cuối cùng nơi rada bị phá hủy, cũng chính là hang ổ của biến số.

“Ba giờ, không thể nhanh hơn được hả?” Ba giờ quá dài, Đường Yên muốn nhanh chóng tìm ra được hang ổ của biến số.

“Không thể, bản kết cấu kiến trúc của nhà xưởng công nghiệp quân sự rất phức tạp, ba giờ đã là tốc độ nhanh nhất rồi.” Từ Mục lắc đầu, lúc này anh không có cách nào rút ngắn thời gian được.

“Cô muốn tìm được hang ổ của biến số, giải quyết sâu mẹ?” Diệp Quân bình tĩnh nhìn Đường Yên, đây đúng là một ý kiến hay. Dựa theo hành động của biến số thì tuy rằng chúng nó bị lây bệnh độc tang thi nhưng sâu mẹ vẫn không chế được toàn bộ đàn sâu như trước. Sâu mẹ là con sâu nắm cả đàn sâu trong tay, tương đương với vua ở cổ đại. Nó có thể tùy ý sai khiến toàn bộ đàn sâu, sâu mẹ còn gánh vác chức trách sinh sản, có thể nói cho dù bọn họ có tiêu diệt toàn bộ đàn sâu nhưng nếu không có tiêu diệt được sâu mẹ thì không bao lâu sau nó sẽ sinh ra một đàn sâu mới rất nhanh. Sâu mẹ là mấu chốt của đàn sâu, tiêu diệt sâu mẹ hiển nhiên là có thể dễ dàng tiêu diệt đàn sâu, vấn đề là bình thường sâu mẹ luôn trốn ở chỗ sâu nhất, bí ẩn nhất trong tổ sâu, rất khó tiếp cận!

“Đúng vậy!” Đường Yên gật đầu sau đó liếc nhìn Diệp Quân, cảm giác của người đàn ông này thật sâu sắc. Chẳng qua cô chỉ hỏi thăm Từ Mục một vấn đề mà người này đã nhanh chóng đoán ra được mục đích của cô.

“Không được.” Việt Kỳ lạnh lùng cắt ngang: “Nhà xưởng công nghiệp quân sự là nguồn gốc lây nhiễm ám hệ, nếu tùy tiện xâm nhập vào nhà xưởng công nghiệp quân sự thì hậu quả rất khó lường. Sợ là chúng ta còn chưa tìm được tổ sâu thì đã bị nhiễm năng lượng ám hệ, quan trọng nhất chính là chúng ta không cách nào khẳng định những con sâu này có bị lây nhiễm hay không.”

“Tiểu Kỳ Nhi nói không sai, nếu mẹ sâu trong tổ sâu là nguồn gốc lây nhiễm ám hệ, nếu chúng ta tùy tiện tiến vào tổ sâu thì chỉ có một con đường chết.” Diệp Quân gật đầu. Mọi người nghe thấy Diệp Quân gọi Việt Kỳ là Tiểu Kỳ Nhi thì đều không tự chủ được rung mình một cái còn Việt Kỳ thì cứng đờ, sắc mặt khó chịu liếc Diệp Quân một cái ý bảo Diệp Quân an phận một chút.

“Việt Kỳ, mọi người đến rồi!” Ba người Hạ Bác từ bên ngoài đi tới, tất cả đều có chút chật vật, trên người Liễu Như Nhị có mấy chỗ bị thương lộ ra da thịt trắng nõn, vẻ mặt cực kì mệt mỏi.

“Sao lại thế này, sao lại trở nên chật vật như vậy?” Đường Yên cực kì kinh ngạc, thực lực của bọn Hạ Bác không kém, chẳng qua bọn họ chỉ đi điều tra dấu vết phía trước một chút mà thôi, tại sao lại bị thương thành cái dạng này?

“Gặp phải đàn tang thi, có ba con Ba Hành Giả đều đã thức tỉnh năng lực. Có thể trở về đến đây xem như là may mắn rồi!” Hạ Bác vừa nói vừa nghĩ đến hiểm cảnh cách đây không lâu, cái trán không khỏi chảy một lớp mồ hôi lạnh. Nếu không phải có vũ khí tốt trở lực thì rất có khả năng bọn họ sẽ bị lật thuyền trong mương, thua ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh này!

“Làm sao có thể? Một giờ trước chúng tôi mới từ rừng rậm về, hoàn toàn không phát hiện xung quanh đây có tang thi qua lại chứ đừng nói đến tang thi cấp cao.” Hoàng Mộ lạnh lùng nói, anh và Miêu Trạch vừa mới trở về từ rừng rậm không lâu, đừng nói tang thi cấp cao, ngay cả bóng dáng tang thi bình thường cũng không thấy nữa là.

“Những thứ này đều là tính hạch bọn tôi thu được, tôi dám khẳng định ở cửa số 1 của nhà xưởng công nghiệp quân sự có một đàn tang thi đang ẩn nấp. Số lượng tuyệt đối không dưới một ngàn, vừa rồi cũng may là chúng tôi rút lui nhanh, nếu chậm một bước thì mấy người chúng tôi nhất định sẽ mất mạng. Đàn tang thi đó gần như đều là tang thi biến dị, hơn nữa táo bạo hơn tang thi mà chúng ta gặp trước kia rất nhiều, tay chân cũng linh hoạt mạnh mẽ hơn.” Hạ Bác đổ toàn bộ tính hạch trong túi đeo lưng ra, sau khi thấy rõ tính hạch trên đất thì Việt Kỳ vội vàng tiến lên.

“Năng lượng ám hệ.” Tròng mắt đen nhánh của Việt Kỳ chột lóe lên sự tàn khốc, giống như sấm rền đầu mùa xuân, Đường Yên ở phía sau nhanh chóng nhảy xuống khỏi xe, cẩn thận kiểm tra tính hạch trên đất, càng xem sắc mặt càng tối tăm. Quả nhiên là vậy, toàn bộ mấy chục viên tính hạch này đều bị

lây nhiễm năng lượng âm hệ, bên ngoài tinh hạch bị bao trùm bởi một lớp hoa văn màu xám vặn vẹo nhìn rất quái dị!

“Không thể kéo dài thêm được nữa.” Đường Yên nhìn vị trí của nhà xưởng công nghiệp quân sự, giọng điệu thể hiện sự nghiêm túc.

Lần này Việt Kỳ không lên tiếng nữa, sự tình tệ hơn dự đoán rất nhiều. Việt Kỳ lấy một cái hộp từ trong ba lô rồi mở hộp ra, bên trong là vài bình thuốc, trên bình thuốc có ghi chú được tính của nó. Việt Kỳ lấy cái bình màu đen nằm ở chính giữa ra: “Đây là thuốc trung hoà mà quân khu trung tâm nghiên cứu chế tạo, có thể làm giảm ảnh hưởng của năng lượng âm hệ ở một trình độ nhất định trên mỗi người, có tác dụng trong thời gian ba ngày.”

Bên này đám người Đường Yên đã chuẩn bị để tiến vào nhà xưởng công nghiệp quân sự bất cứ lúc nào, đồng thời bên kia của nhà xưởng công nghiệp quân sự, đám người Hình Liệt Phong cũng không có rảnh rỗi hơn bao nhiêu. Lưu Hân Vũ dùng sáo dọc khổng lồ chế đàn tang thi để che giấu cho bọn họ. Hình Liệt Phong thì không ngừng hấp thu tinh hạch để tăng thực lực, Lưu Thấm Nhã âm thầm ngồi ở kề bên cửa sổ, trong góc phòng tối tăm có một bóng người.

“Tinh hạch, chuẩn bị cho tôi một số lượng lớn tinh hạch.” Cổ họng Lưu Thấm Nhã khàn khàn, bàn tay nhẹ nhàng chạm vào chỗ bị Đường Yên cắn, trong mắt hiện lên sát khí lạnh lẽo. Ánh sáng mờ ảo càng làm nổi bật khuôn mặt âm trầm đáng sợ của Lưu Thấm Nhã, dị năng chữa khỏi đã mất... Vậy mà lại biến mất, nhất định là do con tiện nhân Đường Yên kia động tay động chân gì đó! Sau khi nhận ra dị năng chữa khỏi đã biến mất, Lưu Thấm Nhã đành phải dùng kế làm cho bản thân bị thương nặng, vì để tránh bị mọi người hoài nghi nên Lưu Thấm Nhã đã sắp đặt khi bị thương cô ta sẽ mất toàn bộ dị năng mà nguyên nhân năng lượng bị khô kiệt là vì cứu Đỗ Mộng lại phải chịu thêm một cú vồ của thú biến dị, toàn bộ sau lưng đều là máu thịt be bết, còn có thể thấy rõ xương trắng phía dưới đám máu thịt bầy nhầy đó.

Lưu Thấm Nhã ác độc với người khác nhưng với chính mình còn ác hơn! Cứ như vậy vì điều kiện chữa bệnh thiếu thốn nên dị năng của Lưu Thấm Nhã tạm thời không cách nào khôi phục lại được, mọi người cũng không có nghi ngờ gì. Lại nói năng lượng của thú biến dị tấn công Lưu Thấm Nhã rất kì lạ, nếu đến lúc đó không còn cách nào sử dụng dị năng chữa khỏi thì cũng không đến nỗi tìm không thấy lí do.

“Tôi cho cô tinh hạch, cô sẽ trả lại tôi cái gì?” Giọng nói của người đứng trong bóng tối khàn khàn, người đó chậm rãi đi ra, ngón tay lạnh lẽo dùng trên mặt ở Lưu Thấm Nhã, chậm rãi vuốt ve sau đó lạnh lùng nói: “Gần đây thực lực Hình Liệt Phong đã tăng lên, hai phần năm tinh hạch trong đội đã bị hắn chiếm mất nên lúc này không thể lấy được tinh hạch, huống chi mọi người đều biết cô có thương tích trong người nên không thể hấp thu tinh hạch được.”

Lưu Thấm Nhã cúi đầu, khóe miệng hiện lên sát ý. Ai mà không biết dị năng giả cần phải hấp thu tinh hạch, huyết hạch để bổ sung vào năng lượng bị tiêu hao của mình, không biết vì sao trong khoảng thời gian này số lượng tinh hạch phân cho cô càng ngày càng ít, trước mắt dị năng hệ thủy có thể làm miệng vết thương trên người khép lại nhưng không cách nào khiến cô nhanh chóng khôi phục sức mạnh được hơn nữa chỗ bị thú biến dị làm bị thương vẫn không có cách nào khép lại hoàn toàn, bên ngoài miệng vết thương nhìn như đã khỏi nhưng kì thực gân cốt bên trong vẫn chưa hoàn toàn kết nối với nhau, Lưu Thấm Nhã đến cả rời khỏi căn phòng này cũng không được chứ đừng nói đến ra ngoài tiêu diệt tang thi và thú biến dị để lấy tinh hạch, huyết hạch.

Lưu Thấm Nhã không đẩy bàn tay của người đàn ông kia ra mà để cho cái tay kia tùy ý trượt theo gò má vào ngực. Mỗi cô ta hơi mở ra, miệng phát ra tiếng thở dốc rất nhỏ, khuôn mặt hơi hơi ngẩng lên, hai tay vòng qua hông người đàn ông kia, thông thả vẽ vòng tròn trên lưng người đó, mềm mại cười nói: “Anh muốn cái gì?”

“Cô nói thử xem.” Người đàn ông đó cúi xuống, hai tay vòng qua eo Lưu Thấm Nhã, ôm Lưu Thấm Nhã đi tới ghế sofa sau đó há mồm cắn lên cổ Lưu Thấm Nhã, nói: “Lúc này không có ai quấy rầy cả, chúng ta có thể làm chút chuyện có ý nghĩa, như thế nào?”

Lưu Thấm Nhã đưa tay đẩy ra đầu người đàn ông đang kề sát mình, trầm giọng nói: “Nhẹ chút, đừng để lại dấu vết, đến lúc đó bị người ta phát hiện thì rất phiền toái, chắc anh cũng không muốn lúc này bị người ta phát hiện chứ!” Lưu Thấm Nhã hưởng thụ bàn tay linh hoạt của đàn ông trêu chọc trên thân thể mình, thân mình nằm nghiêng trên ghế sa lon, gian phòng này hơi tối lại ở chỗ yên lặng, hẻo lánh, cho dù là ban ngày thì trong phòng cũng không sáng lắm. Lưu Thấm Nhã bị thương, Đỗ Dương mượn cớ để cô ta yên tâm dưỡng thương nên mới sắp xếp Lưu Thấm Nhã ở gian phòng này. Hằng ngày đứng giờ có người đưa đồ ăn tới cho cô ta còn những lúc khác thì rất ít có người tới nơi này.

“Nhẹ chút, tôi nhớ lần nào anh cũng đi vào điểm chính mà, nhanh chút... Ừ ả!” Người đàn ông đó tức giận xé quần áo trên người Lưu Thấm Nhã sau đó hung hăng đè xuống, hơi hạ thấp lưng trực tiếp chen vào. Miệng không ngừng cắn xương quai xanh của Lưu Thấm Nhã, càng cắn càng nhẹ tuy nhiên động tác phía dưới lại càng mạnh hơn, càng lúc càng hung mãnh.

“Đau...” Lưu Thấm Nhã hít một hơi, trong phút chốc cả người cứng lại, hai chân dùng sức quắp chặt lấy hông của người đàn ông kia: “Anh không thể dịu dàng một chút sao, chậm một chút... Mỗi lần đều thô lỗ như vậy!” Lưu Thấm Nhã nói rất dịu dàng nhưng đôi mắt lại cực kì ác độc bị che giấu dưới làn hơi nước, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập hơn đồng thời cũng có chút hưởng thụ động tác bá đạo thô lỗ của người đàn ông đó tuy nhiên miệng cũng không ngừng quát lớn vài tiếng.

“Chẳng lẽ cô không thích tôi thô lỗ với cô như vậy sao?” Khi nói chuyện người đàn ông đó không quên cắn mạnh vào đôi môi Lưu Thấm Nhã sau đó dùng sức mút vài cái làm phát ra tiếng động cực kì ái muội. Động tác phía dưới càng thêm cuồng dã làm cho Lưu Thấm Nhã chịu không nổi, chỉ có thể đưa tay ôm chặt cổ người đàn ông kia.

“Hình Liệt Phong quả nhiên không thể cho cô ăn no, vậy thì để tôi ra ngựa lấp kín cái miệng đói khát của cô vậy.” Cách nói chuyện của người đàn ông đó càng thêm thô bỉ, động tác lại càng mạnh hơn, tuy rằng cuồng bạo nhưng lại rất cẩn thận không để lại dấu vết trên người Lưu Thấm Nhã, hắn ôm lấy eo Lưu Thấm Nhã, cẩn thận tránh chỗ bị thương trên lưng.

“Câm miệng, làm thì làm đi, ai mượn làm mồm!” Lưu Thấm Nhã lạnh lùng nói.

“Thôi, không nói những lời này nữa, để tôi dứt cái miệng phía dưới này ăn no nào...” Người đàn ông đó nói vài câu sau đó ôm chặt lấy Lưu Thấm Nhã,

tăng thêm lực va chạm. Trong phòng yên tĩnh mờ ảo,, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng có vài con gió lạnh quét qua thổi tan xuân sắc trong phòng.

Hai người đang đắm chìm trong tình dục không hề phát hiện cửa phòng bị một người nhẹ nhàng mở ra. Sau khi phát hiện chủ nhân đang “chiều dãi” khách thì im hơi lặng tiếng biến mất. Ngoại trừ cửa phòng không đóng chặt thì không ai biết có một người khác xuất hiện ở chỗ này. . .

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Chương 79

“Chị Yên, tình huống có biến!” Tới gần hoàng hôn, ánh sáng ở chân trời dần dần mờ nhạt, chỉ còn lại vài tia nắng màu vàng ấm chiếu sáng toàn bộ mặt đất. Rừng rậm tĩnh lặng không một tiếng động, dường như ngay cả không khí cũng đều yên lặng thì đột nhiên vang lên giọng nói vô cùng lo lắng của Mạnh Lộ đánh thức Đường Yên đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mọi người xung quanh cũng lập tức bừng tỉnh, mở mắt ra, nhìn về phía Mạnh Lộ. Mạnh Lộ đứng ở trong xe, vẻ mặt lo âu sợ hãi khó đè nén, không ngừng vẫy tay với Đường Yên. Đêm đen sắp tới, đây là thời khắc quần ma loạn vũ, là truyền thuyết từ xưa lưu truyền lại, Đường Yên lập tức đứng dậy ngắm nhìn cảnh hoàng hôn, trong lòng có chút nặng nề.

“Tình huống thế nào rồi?” Đường Yên tiến lên, bước vào trong xe. Việt Kỳ nhắm mắt theo đuôi Đường Yên cùng vào trong xe, những người khác thì nhìn nhau sau đó cũng đồng thời đi qua xem xét.

Cách xe không xa có một cái lều, lúc này Diệp Quân đang đeo bao tay tập trung xem xét xác tang thi chuột trước mặt, cái xác tang thi chuột thi này chính là con Đường Yên giết chết ở cửa số 3 sau đó thuận tay mang ra ngoài. Sau khi Diệp Quân phát hiện ra nó thì lập tức đi qua xem xét. An Lộ, Hoàng Mô yên lặng ngồi ở một bên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Diệp Quân đang kiểm tra, xem xét, càng xem sắc mặt càng khó coi, mọi chuyện còn hồng hót hơn so với dự đoán của bọn họ rất nhiều...

“Chị Yên, mọi người nhìn này.” Mạnh Lộ đứng dậy, chỉ vào màn ảnh máy vi tính thứ hai bên phải, trên màn hình vừa bắt được một hình ảnh cực kì khủng khiếp. Máy vi tính này theo dõi căn tin ở tòa nhà phía bắc, trong căn tin là biển sâu chật kín không một khe hở nhưng lại khác với biển sâu mà Đường Yên nhìn thấy vừa rồi, lần này con nhô nhất trong biển sâu ước chừng khoảng bằng ngón trỏ. Biển sâu len lỏi theo khe hở đụng phải tang thi chuột đang ập núp trong căn tin, tám con tang thi chuột lập tức nhe răng nhếch miệng đỏ lòm như máu lộ ra răng nhọn dữ tợn, con cầm đầu là một con tang thi chuột cấp ba, nó nhanh chóng gào lên ra lệnh cho các con tang thi chuột khác ngăn chặn biển sâu khiến hai bên lâm vào thế giằng co.

Con tang thi chuột cấp ba đó đã thức tỉnh dị năng hệ phong, nó liên tục tạo ra con lốc đánh về phía biển sâu đồng thời không ngừng tạo lưỡi dao gió chém tới tấp về phía biển sâu, mặc dù biển sâu người ngã ngựa đổ tuy nhiên lực sát thương lại không lớn. Đột nhiên con tang thi chuột sơ sẩy, trong nháy mắt không biết năm sáu con sâu bò tới từ góc nào đã chui vào trong thân thể tang thi chuột. Biển sâu đang bị con tang thi chuột đầu đàn chặn lại bỗng nhiên ừn ừ kéo tới, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ bảy con tang thi chuột còn lại.

Đột nhiên con tang thi chuột cấp ba giống như phát điên, nó dùng móng vuốt tự cấu xé bản thân mình, chỉ trong chốc lát nó đã ngã xuống đất gãy chết... Ngay sau đó mấy con sâu chui ra khỏi cơ thể tang thi chuột, những con sâu lớn cỡ bằng ngón trỏ bị vết máu nhuộm đỏ, vung vẩy chân trước làm cho người ta lạnh cả sống lưng.

“.....” Trong buồng xe lập tức xuất hiện tiếng hít khí.

“Xác ướp nguyên rùaôn dịch!” Không biết là ai thì thào một câu như vậy, lúc này trên màn hình chỉ còn vài cái xương rải rác xung quanh, căn tin đã lại khôi phục lại yên lặng, biển sâu cũng đã biến mất theo các theo khe hở, nếu không phải chính mắt bọn họ nhìn thấy hình ảnh vừa rồi thì làm thế nào cũng không thể tin đây là thật được!

“Cảm thấy sao? Lúc mấy con sâu kia chui vào trong cơ thể con tang thi chuột đó thì tôi có thể cảm thấy được bọn nó đang ngo ngoáy trong mạch máu của mình...” An Du nuốt nước miếng nói, sau khi thấy rõ cảnh này thì tất cả mọi người đều tin vào lời của Đường Yên là biển sâu rất nguy hiểm! Bọn họ không có cách nào tưởng tượng được nếu lúc chiến đấu đột nhiên mấy con sâu này chui vào lòng bàn chân tiến vào cơ thể thì sẽ có cảm giác như thế nào, mới chỉ suy nghĩ một chút đã khiến mọi người không rét mà run rồi.

Đường Yên không mở miệng nói chuyện, ánh mắt nhìn chằm chằm xác con tang thi chuột bị đàn sâu giết chết, cô bảo phóng Tử Mục lớn hình ảnh lên sau đó so sánh với biển sâu ở tòa nhà phía Bắc. Sau khi so sánh thì cô phát hiện ngoại trừ kích thước khác nhau thì không còn điểm nào khác nhau nữa. Phát hiện này càng thêm chứng minh bên trong nhà xưởng có một con sâu mẹ hơn nữa thực lực của con sâu mẹ này không thấp, rất có khả năng đã tiến hóa thành là thủ biến dị cao cấp, thực lực sâu mẹ càng mạnh thì khả năng đề kháng càng cao, thực lực sâu con cũng càng mạnh!

“Tử Mục, đã xác định được vị trí tổ sâu chưa?” Việt Kỳ vừa nói vừa đưa tay khoát lên vai Đường Yên, anh không rõ vì sao Đường Yên lại lo âu như vậy, tuy rằng biển sâu đáng sợ nhưng chỉ cần giải quyết chúng nó trước khi chúng gây ra chuyện thì không có gì đáng sợ cả tuy nhiên những lời như thế anh không nói ra miệng được vì từ nhỏ đến lớn anh chưa an ủi người ta bao giờ.

Đường Yên cảm nhận được cánh tay của Việt Kỳ đang đặt trên vai mình, sức lực không nặng không nhẹ mang theo lo lắng nhưng kiên định truyền qua đầu vai khiến những kinh hoàng khi phát hiện biển sâu dần dần giảm bớt. Cô không khỏi ngẩng đầu nhìn Việt Kỳ, khuôn mặt của anh không biểu hiện

cảm xúc gì cả nhưng chính vẻ lạnh lùng, cứng nhắc của anh lại vô tình làm cho người ta có loại cảm giác tuyệt đối an toàn và tin cậy.

Đường Yên nhìn mọi người đang cứng ngắc ở trong xe, đột nhiên cười, nói: “Đừng khẩn trương, biển sâu tuy rằng đáng sợ nhưng chỉ cần biết được hang ổ của bọn nó và giải quyết trước khi chúng ta gây sóng gió thì sẽ không có chuyện gì. Tuy nhiên chuyện nguyên nhân lây nhiễm ám hệ mà Việt Kỳ nói đến tương đối phiền toái, chúng ta không cách nào biết được nguồn lây ám hệ là vật gì. Việc không phát hiện được đàn tang thi ở tòa nhà phía bắc rất không bình thường, tòa nhà phía bắc đã bị biển sâu chiếm lấy, sợ là chúng ta phải ra tay từ cửa số 1 thôi.”

Sau khi nghe Đường Yên nói thì sự căng thẳng của mọi người nhất thời giảm xuống một chút, không cứng ngắc, không biết làm sao như vừa rồi nữa. Lúc đối mặt với những sự vật không biết thì loài người luôn tìm kiếm chỗ dựa theo bản năng, lời nói của Đường Yên có trật tự rõ ràng, giọng điệu kiên định nên làm cho mọi người có cảm giác yên tâm, Việt Kỳ tán thưởng nhìn Đường Yên, anh không am hiểu về việc an ủi tâm tình của mọi người nhưng Đường Yên lại làm việc này rất tốt, vào thời khắc mấu chốt thì càng cần phải giữ tâm trí bình tĩnh.

“Ba phút...” Từ Mục cúi đầu, hai tay không ngừng gõ bàn phím nhập tư liệu vào máy tính trước mặt, những cái máy vi tính khác cũng đang hoạt động hết công suất.

Hạ Bác vuốt cằm, nhìn chằm chằm máy tính thứ ba bên trái, thì thào lầm bầm: “Vi sao, không đúng...”

“Không đúng, cái gì không đúng?” Miêu Trạch dùng khuỷu tay chọc Hạ Bác, suốt cả buổi chiều Hạ Bác đều không rời màn hình máy tính, thỉnh thoảng lầm bầm nhắc tới cái gì đó.

“Miêu Trạch, cậu không thấy cái xác tang thi chuột nằm ở chỗ này rất kì lạ sao? Miếng vết thương của con tang thi chuột này cũng rất kỳ quái, giống như là bị một kiếm mất mạng...” Nói xong thì Hạ Bác quay đầu nhìn Đường Yên. Trong bọn họ cũng chỉ có Đường Yên am hiểu sử dụng kiếm mà cái chết của con tang thi chuột này rất giống bị một vũ khí sắc bén giết chết.

Miêu Trạch trợn trừng mắt, tức giận trả lời: “Kỳ lạ thật, vì sao đám sâu đó không ăn con tang thi chuột này? Rõ ràng ở chỗ khác mặc kệ sống hay chết đều bị bọn nó ăn hết mà...” Sau khi nói xong, Miêu Trạch không nhìn được ghé sát vào màn hình, nhìn chằm chằm bị màn hình máy tính đang chiếu hình ảnh con tang thi chuột bị chém thành hai nửa, thỉnh thoảng lại khoa tay múa chân nói gì đó.

Miêu Trạch còn chưa nói hết thì vai đã bị Hạ Bác đập một cái, Hạ Bác lớn tiếng nói: “Đúng vậy, chỗ này rất kỳ quái! Vì sao con tang thi chuột này không bị biển sâu ăn luôn? Cậu xem các máy theo dõi khác đều không phát hiện xác tang thi chuột, chỉ có nơi này...” Hạ Bác chỉ vào máy tính theo dõi thứ ba bên trái, là do vị trí này đặc biệt hay là có nguyên nhân khác.

Hạ Bác vừa nói xong thì đám người Đường Yên cũng nhanh chóng phản ứng kịp, quả thực ở gần cửa có xác một con tang thi chuột đang nằm trên mặt đất, ngay cả vết máu màu đen xung quanh cũng được bảo tồn hoàn hảo. Chuyện này cực kì không bình thường! Việt Kỳ nhìn chằm chằm vết chém trên người tang thi chuột qua màn hình, vẻ mặt dần dần chìm xuống.

“Đại ca, vết chém này có chút quen mắt.” Giọng nói khàn khàn của Lâm Tam vang lên trong xe. Mọi người nghe có tiếng người nói thì lập tức nhìn sang, khi phát hiện Lâm Tam đang đứng ở một góc trong xe thì trên trần không khỏi xuất hiện một đồng vạch đen, trong xe thật sự có người này sao? Vì sao bọn họ hoàn toàn không có cảm giác người này tồn tại...

Lâm Mông nghiêm túc gật đầu, sau khi nhìn chằm chằm tang thi chuột qua màn hình một hồi thì nói: “Lâm Tam nói rất đúng, vết chém này nhìn rất quen mắt. Chẳng lẽ việc biển sâu xuất hiện là do bọn họ làm?”

“Là ai?” Đường Yên lập tức nhìn về phía Lâm Mông, chẳng lẽ thứ giết chết tang thi chuột này không phải là thú biến dị hoặc là tang thi mà là người? Khả năng này làm cho trong lòng Đường Yên dâng lên cảm giác không tốt, nếu đó là thật vậy không phải người này đã phát hiện hành tung của bọn họ ngay từ đầu nhưng lại không lên tiếng sao, người này có gì ý đồ đây?

“Phùng Khải Dương, ở bên ngoài thì là một người phóng đảng, nhìn có vẻ lỗ mãng, chơi bội lêu lổng nhưng thực chất thân thủ bất phàm, là cao thủ sử dụng kiếm. Cho tới nay không ai biết hắn thức tỉnh dị năng hệ nào, cũng chưa có ai thấy hắn ra tay cả.” Việt Kỳ lạnh lùng nói. Nếu không phải bọn họ đã từng ở chung một huấn luyện thì anh thật sự không có cách nào tưởng tượng được Phùng Khải Dương trong mắt người đời cùng với Phùng Khải Dương trong trại huấn luyện là một người cả.

“Là hắn!” Đường Yên hơi kinh ngạc, trong đầu hiện lên bóng dáng của Phùng Khải Dương mà cô đã gặp ở thành phố Thanh Hải, ấn tượng sâu nhất đó chính là cặp mắt tràn ngập tham muốn. Cô nhớ lúc ấy quả thật không có nhìn thấy Phùng Khải Dương ra tay, hắn luôn luôn ôm Chu Thiển, không làm gì cả, thỉnh thoảng dùng ánh mắt háo sắc nhìn chằm chằm những người phụ nữ xuất hiện chung quanh mình, thậm chí ngay cả người đàn ông có bộ dạng tuấn tú cũng không tha.

“Lúc ở trại huấn luyện hắn được xưng là ‘Báo săn’, hắn che giấu quá kỹ, nếu không phải trong lúc vô ý phát hiện Báo săn là Phùng Khải Dương thì bọn tôi cũng không thể nào tưởng tượng được hoa hoa công tử mà mọi người đồn đãi bên ngoài lại chính là Báo săn chung một trại huấn luyện với chúng tôi được.” Lâm Mông có chút than thở, nói đến Báo săn quả thật Lâm Mông có chút bội phục, bạo lực máu tanh, hiệu suất hoàn thành nhiệm vụ chỉ thấp hơn đại ca một bậc, luôn chiếm vị trí thứ hai trong trại huấn luyện, ngay cả Lão quý Diệp Quân đã từng khen hắn, nếu Báo săn không lạc lối thì chắc chắn sẽ là một tướng tài.

Đáng tiếc Báo săn chỉ ở trại huấn luyện ba năm, sau ba năm thì biến mất một cách thần bí!

“Hắn rất mạnh sao?” An Du cau chặt mày, cô không tư cách tham gia trại huấn luyện nhưng mà chuyện của trại huấn luyện thì cô cũng biết một ít nên khi Lâm Mông tôn sùng Báo săn như vậy thì bất giác có chút tò mò.

“Năm đó ở trại huấn luyện hẳn chỉ thua đại ca một chút thôi, ngoại trừ đại ca thì ngay cả huấn luyện viên ở trại huấn luyện cũng không thể áp chế hẳn. Một người như vậy, em nói mạnh hay không?” Lâm Mông trầm giọng nói, khuôn mặt hàm hậu có phần tục tũn tỏ lộ ra nghiêm túc trước nay chưa từng có.

“...” An Du không nhịn được hít một hơi khí lạnh, bên cạnh cô có mấy tên biến thái ở trại huấn luyện nên cô là người hiểu rõ so năng lực của những người trong trại huấn luyện so với bất cứ ai khác. An Du suy nghĩ một lát rồi nói: “Nhưng mà Phùng Khải Dương không ở căn cứ Chu Tước lại đến nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh làm cái gì?”

“Quân nhu và căn cứ Thanh Long.” Đường Yên nhàn nhạt nói, vừa rồi căn cứ Thanh Long đã trải qua một trận chiến tranh quyền nên đây chính là lúc thực lực của căn cứ yếu kém nhất, bốn căn cứ lớn nhất nhìn thì có vẻ hoà hợp êm thấm, ở thế liên minh nhưng kỳ thực cạnh tranh cực kỳ kịch liệt, vật tư chỉ có giới hạn, ai mà không mơ tưởng, lâu dần không có khả năng không xảy ra tranh chấp được. Chỗ có người thì ắt có tranh đấu, cạnh tranh là chuyện không thể thiếu được.

Lúc này Phùng Khải Dương xuất hiện tại nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh chính là nhắm đến hai thứ này.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện với nhau thì bên Từ Mục truyền đến tiếng “tینگ”, mọi người ngừng thảo luận, xoay người ghé sát vào Từ Mục quan sát màn hình máy vi tính phía trước, hai bản đồ lập thể không giống nhau nhanh chóng chồng khít lên nhau, từ ảo biến thành thật.

“Địa điểm cuối cùng nơi biển sâu biến mất là tòa nhà phụ ngay sát tòa nhà phía bắc.” Từ Mục chỉ vào nơi radar cỡ nhỏ cuối cùng bị phá hủy, chấm đỏ dừng ngay ở cửa vào tòa nhà phụ. Muốn tiến vào tòa nhà phụ thì phải đi qua con đường ở lầu tám tòa nhà phía bắc (dạng như con đường nổi ở trên không giữa hai tòa nhà đôi á) hơn nữa phải đi qua ba cánh cửa có đặt mã khóa. Làm sao biển sâu có thể từ tòa nhà phía bắc tiến vào tòa nhà phụ được? Là ông nước hay là cống thoát nước?

“Tòa nhà phụ là chỗ nào?” Việt Kỳ bình tĩnh nhìn vị trí tòa nhà phụ, chẳng qua cũng chỉ là tòa nhà phụ mà thôi, tại sao lại phải dùng ba lớp khóa? Ngay lập tức trong đầu anh hiện lên thông tin về nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh, đột nhiên sắc mặt lập tức thay đổi “Cửa vào căn cứ quân sự dưới đất!”

“Đúng!” Từ Mục gật đầu, vị trí của tòa nhà phụ chính là cửa vào căn cứ quân sự dưới đất vì thế con đường thông giữa tòa nhà phía bắc và tòa nhà phụ mới được bố trí ba lớp khóa, mỗi chìa khóa lại ở trong tay những người khác nhau, việc ra vào cực kỳ nghiêm ngặt. Mã khóa luôn luôn thay đổi, không để lại dấu vết để dò tìm nên người bên ngoài rất khó tiến vào được căn cứ quân sự.

“Rất có khả năng căn cứ quân sự đã bị biển sâu chiếm cứ sau đó biến thành tổ sâu. Phòng điều khiển chính có thể theo dõi được căn cứ quân sự dưới đất, chúng ta cần phải khởi động nguồn cấp điện của nhà xưởng công nghiệp quân sự sau đó tiến vào phòng điều khiển chính, tìm xem thử rốt cuộc trong nhà xưởng công nghiệp quân sự có người nào khác sống sót hay không.” Đường Yên cẩn thận phân tích, tòa nhà phụ không dễ tiếp cận nhưng bọn họ lại cần phải biết thêm tin tức về tổ sâu.

“Trong không gian của An Lộ có mang theo máy phát điện năng lượng mặt trời, cũng đủ để khởi động hệ thống điện của tòa nhà phía bắc, trước tiên tới phòng điều khiển chính đã.” Xác định Phùng Khải Dương đang ở gần đây nên mọi người không dám mạo hiểm tách ra. Phùng Khải Dương yên lặng lâu như vậy đột nhiên lại xuất hiện nên chắc chắn không phải tới chỉ để xem cuộc vui.

“Được, ai ở lại canh chừng?” Đường Yên gật đầu, sau khi biết Lưu Thẩm Nhã đang trốn ở một góc nào đó trong nhà xưởng công nghiệp quân sự thì Đường Yên không cách nào tỉnh táo lại được. Chuyện biển sâu cực kỳ quan trọng, chỉ cần hơi lơ là thì sẽ mất mạng ngay. Cô không sợ chết nhưng lại rất tiếc mạng sống của mình. Cô không muốn để cho Lưu Thẩm Nhã sống sót thì làm sao Lưu Thẩm Nhã lại không muốn cô chết được, Đường Yên vòng bạch ngọc đã khôi phục lại trong suốt chỗ cổ tay, vòng bạch ngọc luôn làm cho Lưu Thẩm Nhã nhớ mãi không quên này thật đúng là đồ tốt!

“Diệp Quân và vai người ở lại canh chừng, những người khác chuẩn bị xuất phát.” Về mặt Việt Kỳ lạnh như băng, chậm rãi nhìn quét qua cảnh tượng trên màn hình, khỏe miệng hơi cong lên. Trước khi xuất phát Diệp Quân không quên nhắc nhở Việt Kỳ phải mang xác tang thi chuột ở tòa nhà phía bắc về cho mình, anh muốn biết nguyên nhân vì sao biển sâu lại không dám cắn xé con tang thi chuột này?

Bóng đêm dần dần dày đặc, đoàn người Đường Yên lặng yên tiến đến cửa số 3 rồi đi thẳng đến phòng điều khiển chính ở tòa nhà phía bắc, theo kế hoạch thì trước tiên bọn họ sẽ vào phòng điều khiển chính, sau khi nắm rõ toàn bộ tình hình của nhà xưởng công nghiệp quân sự thì mới ra quyết định. Rất khả năng vùng xung quanh cửa số 1 đã rơi vào trong tay bọn Hình Liệt Phong, trong tay nhà họ Lưu lại có sáo dọc, có lẽ tất cả tang thi ở tòa nhà phía bắc này đều bị kêu gọi qua bên đó rồi. Cũng chỉ có như vậy mới giải thích được vì sao nhà xưởng công nghiệp quân sự to như vậy nhưng ngay đến cả một con tang thi cũng không có.

Trong bóng đêm, nhà xưởng công nghiệp quân sự giống như một con rồng đang ngủ say nhưng vẫn tản ra hơi thở rét lạnh. Sau khi bước vào tòa nhà phía bắc, tất cả mọi người đều không nhịn được nuốt nước miếng. An Lộ cúi người bỏ xác tang thi chuột vào thùng xốp rồi bỏ vào không gian, tầm mắt mọi người nhìn chăm chăm vào khe hở và cống thoát nước, nơi mà biển sâu đã biến mất, bước chận cực kỳ nhẹ nhàng chậm chạp giống như không có lực, không có ai liều lĩnh cả, tất cả đều bước từng bước nhỏ, từ từ tiếp cận tòa nhà phía bắc.

“Chít chít...” Đột nhiên có một bóng đen nhảy ra từ cống thoát nước, tốc độ của bóng đen này nhanh vô cùng, sau khi nhảy ra khỏi cống thoát nước thì lập tức há cái miệng đầy máu nhào về những người gần nó nhất, ngay lập tức mũi vị tanh tươi chui vào mũi mọi người.

“Cẩn thận, là tang thi chuột.” Đường Yên lên tiếng nhắc nhở. Phần lớn tang thi chuột ở đây đều nhiễm năng lượng âm hệ, lúc trước khi tiến vào tòa nhà phía bắc thì tinh thần lực của Đường Yên không thể thăm dò được tung tích của bọn nó. Kết quả này làm cho trái tim Đường Yên chìm xuống, nếu tiếp tục như vậy thì bọn họ sẽ trở nên cực kỳ bị động.

Ngay khi Đường Yên lên tiếng thì Hoàng Mô ở bên cạnh lập tức giơ súng lên bắn hai phát, hạ gục tang thi chuột muốn đánh úp Đường Yên, An Lộ, Lâm

Mông ở một bên cũng không chịu yếu thế, bóng dáng bọn họ lóe lên, giết chết tang thi chuột phát động công kích ngay lập tức. Buster miễn cưỡng ngồi trên đầu vai Đường Yên, cũng không ra tay cướp đoạt huyết hạch, điều này làm cho Đường Yên nhẹ nhàng thở ra. Cô rất lo lắng Buster sẽ bị ảnh hưởng nên muốn bỏ Buster vào không gian tuy nhiên cô lại lo lắng chuyện không gian có thể chứa vật còn sống lộ ra ngoài dẫn tới mầm tai vạ. Vì vậy sau khi nhìn thấy dáng vẻ Buster không bị ảnh hưởng chút nào thì mới nhẹ nhàng thở ra!

“Đường Yên, cẩn thận! Phát hiện tung tích biển sâu ở khe hở chỗ khúc quanh, biển sâu cấp một.” Máy truyền tin đột nhiên truyền đến giọng nói kinh ngạc của Từ Mục, giọng điệu gấp gáp mang theo thận trọng. Vì để tránh cho việc liên lạc phức tạp nên trước khi Đường Yên đã căn cứ vào hình dạng số lượng... của sâu trong biển sâu để chia thành những cấp khác nhau, cấp một là thấp nhất, theo thứ tự tăng lên...

Đồng tử của Đường Yên co rút lại, cô nhanh chóng liếc nhìn Việt Kỳ. Dị năng hệ hỏa trong tay Việt Kỳ như ẩn như hiện, tản ra nhiệt độ cực nóng trong khi về mặt của Việt Kỳ vẫn lạnh lùng, vẫy tay bảo mọi người lui về phía sau. Kích thước của biển sâu cấp một rất nhỏ, không thể dùng vũ khí bắn chết được. Lúc này dị năng hệ hỏa chính là lựa chọn tốt nhất, Việt Kỳ cũng muốn thăm dò lực sát thương của biển sâu này.

Mọi người vừa lui về phía sau được năm bước thì ngay lập tức nhìn thấy chỗ khúc quanh xuất hiện biển sâu chen chúc làm cho người ta nhìn thấy mà ghê người. Cách màn hình máy vi tính đã cảm thấy đáng sợ, bây giờ tận mắt nhìn thấy càng làm cho người ta sợ hãi nhiều hơn! Việt Kỳ vung tay lên, trong nháy mắt dị năng hệ hỏa đã thổi quét về phía trước: “Xèo xèo...” Nơi dị năng hệ hỏa đi qua, trong không khí tràn ngập mùi cháy khét và tiếng mờ xèo xèo.

Sau khi thấy dị năng hệ hỏa hữu hiệu thì tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra. Khi nhìn thấy biển sâu chỉ chút như vậy thì cho dù tổ chức tâm lý có cứng rắn tới đâu da đầu cũng phải run lên. Hãy vào diễn đàn Lê Quý Đôn để đọc truyện nhanh nhất và ủng hộ editor. Biển sâu phát ra tiếng kêu bèn nhọt, rất nhanh biển sâu đã tập hợp lại sau đó vọt tới chỗ đám người Việt Kỳ. Về mặt Việt Kỳ căng thẳng, lại phóng ra dị năng hệ hỏa, sau khi dị năng hệ hỏa quét qua thì đám sâu đó lập tức chết đầy mặt đất tuy nhiên rất nhanh đã có những con từ phía sau vượt lên thay thế cho con đã chết. Chẳng những biển sâu không có giảm bớt mà trái lại còn trở nên lớn hơn nữa.

Sắc mặt đám người Đường Yên thay đổi, Đường Yên liếc nhìn những người bên cạnh nói: “Tất cả dị năng giả hệ hỏa đều ra tay!” Đường Yên vừa dứt lời thì lập tức ngưng tụ dị năng lôi điện trong lòng bàn tay, dị năng lôi điện màu xanh trong lòng bàn Đường dao động ở cường độ cao. Thấy Đường Yên định sử dụng sát chiêu, Mạnh Lộ vội vàng tạo tường đất ý đồ ngăn cản biển sâu tiến đến.

Ai ngờ lúc này lại xảy ra sự tình kinh người, tường đất mà Mạnh Lộ vừa dựng lên đã bị biển sâu cắn nuốt bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được. Theo sự biến mất của tường đất, thực lực của biển sâu dần dần mạnh lên. Đường Yên vội vàng quát bảo Mạnh Lộ đang định ra tay dừng lại: “Dừng tay, nếu chị đoán không sai thì đám sâu này có thể hấp thu năng lượng của dị năng giả để trở nên mạnh hơn, các dị năng giả hệ khác đừng ra tay.”

Đường Yên lập tức phóng ra bàn tay sét. Ba bàn tay sét ngay lập tức xuất hiện sau đó bỏ thẳng xuống biển sâu. Lúc này không có thời gian cho cô suy nghĩ có thể bị lộ bí mật hay không, uy hiếp của biển sâu quá lớn, nếu còn nương tay thì có vẻ giả dối quá rồi. Phối hợp uy lực lôi điện cực mạnh của Đường Yên, bên này ngọn lửa của Việt Kỳ cũng thay đổi, tuy là lửa nhưng lại có màu xanh lạnh lẽo bao phủ lên biển sâu. Lần này ngọn lửa có vẻ lạnh lẽo này không biến mất như trước mà lan dọc theo biển sâu... (Theo thứ tự thì ngọn lửa màu đỏ có nhiệt độ thấp nhất □ xanh □ trắng...)

“Àm... rầm”

Tiếng động cực lớn làm cho mọi người không nhìn được lui về phía sau bảy tám bước, giật mình nhìn biển sâu bị đốt thành tro bụi sau đó cảm thấy dị năng lôi điện quá hung mãnh, biển sâu vừa rồi ít nhất cũng khoảng vạn con nhưng lại bị Đường Yên vung tay lên hóa thành tro bụi. Bên kia, ngọn lửa lạnh lẽo phủ lên đám sâu đang chen chúc ở phía sau rồi cứ thế lan rộng ra mãi.

“Đuổi theo!” Giọng nói lạnh lùng của Đường Yên đánh thức đám người đang ngẩn ngơ mọi người, bọn họ lập tức theo sau ngọn lửa của Việt Kỳ. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi biển sâu nhưng nhúc nhích đã hoàn toàn biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại những hố to và xác sâu, tòa nhà phía bắc lại chìm vào yên tĩnh một lần nữa.

“Biến mất rồi?” Miêu Trạch chỉ vào hàng lang, đây là đường cụt mà! Cả biển sâu và ngọn lửa lạnh lẽo đều biến mất không còn dấu vết. Đường Yên nhún mày, liên tục đánh giá xung quanh nhưng không phát hiện máy may phát được dấu vết biển sâu đã từng xuất hiện.

“Từ Mục, đây là chuyện gì?” Việt Kỳ bấm máy truyền tin, lạnh lùng hỏi.

“Góc chết, máy theo dõi không cách nào quan sát được.” Từ Mục cho một đáp án cực kì bất đắc dĩ, anh chỉ có thể theo dõi đến góc đó nhưng không cách nào quan sát được biển sâu xuất hiện từ chỗ nào.

“Đi tới phòng điều khiển chính trước đã.” Đường Yên im lặng một lúc lâu sau đó lên tiếng nói. Mọi người liếc nhìn một đồng hồ hỗn độn trên mặt đất sau đó nhanh chóng tiến thẳng đến lầu tám.

Tui cũng nhớ mấy bạn lắm mà tui không rảnh, mỗi bữa edit chút chút rồi góp lại chớ không ngồi cả mấy tiếng như hồi xưa được chớ không phải tui lười đâu nha, chuẩn bị tui đi thực tập cộng đồng là xong phim luôn mà truyện lại đang đi tới hồi cuối chớ.

Nói thiệt tui cũng quần quéo với cấu trúc của cái căn cứ này, cứ chạy vòng chạy vào làm tui phát mệt

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 80

Suốt dọc đường đi biển sâu không có xuất hiện lần nào nữa, thỉnh thoảng có vài con tang thi chuột xuất hiện nhưng đã rất nhanh đã bị tiêu diệt, mọi người hữu kinh vô hiểm đi đến phòng điều khiển chính ở lầu tám tòa nhà phía bắc lầu. Phòng điều khiển chính là đầu mối then chốt của nhà xưởng công nghiệp quân sự, bên cạnh phòng điều khiển chính là con đường trên không nối với tòa nhà phụ. Mọi người đứng ở trước cửa phòng điều khiển chính, An Lộ thuận thực mở hộp điện ở tầng lầu này sau đó nối hộp điện với mát phát điện vừa mới lấy ra từ không gian.

Đường Yên gọi cho Từ Mục sau đó dựa theo hướng dẫn của Từ Mục bắt đầu khởi động mã khóa để nhập mật mã. Sau một tiếng vang nhỏ thì cửa chính bắt đầu mở ra. Sau khi để vài người ở lại bên ngoài trông chừng hộp điện thì Đường Yên Việt Kỳ dẫn đầu tiến vào phòng điều khiển chính. Bọn họ bật đèn pin lên, nhanh chóng tiến vào bên trong.

Vừa rồi động tĩnh không nhỏ nên đám người Đường Yên không có mở đèn mà lựa chọn sử dụng đèn pin. Tất cả mọi người đều cầm đèn pin cẩn thận, tránh cho ánh sáng chiếu vào thủy tinh gây phản xạ, hành động cực kì lặng lẽ. Việt Kỳ thuận thực khởi động nguồn điện của phòng điều khiển chính tiếp đó khởi động toàn bộ hệ thống theo dõi bên trong phòng điều khiển chính, sau khi khởi động xong thì trong phòng điều khiển chính vang lên một giọng nữ: “Mời nhập mật mã khởi động!”

“Thanh khổng!” Đường Yên kinh ngạc sau đó lấy lại tinh thần nói mật mã.

“Mật mã chính xác, khởi động hệ thống theo dõi của nhà xưởng công nghiệp quân sự.” Giọng nữ thông thả vang lên, toàn bộ máy tính trong phòng điều khiển đều đồng thời khởi động.

“Khởi động hệ thống theo dõi căn cứ quân sự dưới đất.” Đường Yên nói. Bên trái có một dãy máy tính tối đen, Đường Yên đoán rằng những máy tính này là hệ thống máy tính theo dõi căn cứ quân sự dưới đất. So với những máy vi tính khác trong phòng điều khiển chính thì rõ dãy máy tính bên trái này được sắp xếp riêng ra.

“Mời nhập cấp bậc, danh hiệu từ sĩ quan cấp tá trở lên thuộc quân đội quốc gia và số hiệu.” Giọng nữ bình thản vang lên.

Đường Yên kinh ngạc vì không nghĩ tới khởi động căn cứ quân sự dưới đất lại cần đến quân hàm và số hiệu? Hơn nữa còn là sĩ quan cấp tá trở lên... Làm sao cô có được, Đường Yên đưa mắt nhìn sang Việt Kỳ. Việt Kỳ bình tĩnh nói: “Thiếu tướng!” Sau đó đọc một dãy số cực dài. Việt Kỳ vừa nói xong thì màn hình tối thui ở trung tâm liên tục chớp sáng sau đó xuất hiện hai cửa sổ, phía trên đó là dãy số mà Việt Kỳ đã đọc.

Lát sau, giọng nữ đó lại vang lên lần nữa: “Mật mã chính xác, khởi động hệ thống theo dõi căn cứ quân sự dưới đất!”

Ngay sau đó dãy máy tính bên trái tự động sáng lên, rất may là lần này không cần mật mã, màn ảnh máy vi tính sáng lên sau đó tự động tiến vào hệ thống. Đường Yên xoay qua nhìn Việt Kỳ đang bình tĩnh đứng ở bên cạnh, hiểu kỳ nói: “Thiếu tướng, cấp bậc này cũng không thấp đâu!”

“Ừ.” Khóe miệng Việt Kỳ hơi hơi cong lên, hiển nhiên là rất hưởng thụ lời khen của Đường Yên. An Du đứng ở phía sau nhìn khóe miệng Việt Kỳ nhếch lên thì hận không thể lập tức khua chiêng gõ trống một phen. Đại ca nỡ nộ cười, đại ca mà lại cười... Thế giới này thật mơ hồ!

Bọn họ làm theo lời Từ Mục kết nối với bên kia, cứ như vậy Từ Mục thao tác được trên máy tính phòng điều khiển chính từ xa. Ngay sau kết nối xong thì Từ Mục nhanh chóng tắt hệ thống cửa sổ, trong khoảng khắc liệt hệ thống theo dõi bị tê liệt của nhà xưởng công nghiệp quân sự đã khởi động trở lại.

“Chị Yên, mau nhìn xem, nơi này có người!” Miêu Trạch đứng ở trước máy tính trung tâm, cậu chỉ vào góc trái, phía dưới màn hình, nơi đó có một người đang ngồi, người đó cúi đầu nên không thể nhìn thấy mặt. Bọn họ dò xét nhà xưởng công nghiệp quân sự lâu như vậy nhưng ngay cả bóng dáng của một tên tang thi cũng không gặp, không ngờ ở nơi này lại có người sống, thật đúng là không thể nào giải thích được!

“Từ Mục, tra vị trí của người này.” Đường Yên tiến lên nhìn màn hình trung tâm, cô luôn cảm thấy bóng người này có chút quen thuộc. Từ Mục nhanh chóng phóng lớn hình ảnh để mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng người nọ và cảnh tượng xung quanh.

Nghe thấy động tĩnh, tất cả mọi người đều nhanh chóng đi đến trước màn ảnh trung tâm sau đó nhìn chăm chăm bóng người đứng yên bất động trên màn hình. Đường Yên bắt gặp cau mày, ánh mắt lóe lên tia sáng.

“Đường Yên, người nọ là Mã Lương!” Sắc mặt Giang Ly đột ngột thay đổi, kinh ngạc nhìn chăm chăm bóng người vẫn luôn cúi đầu, ngồi không nhúc nhích trên màn hình. Căn phòng này rất kỳ quái, xung quanh toàn là những thứ dinh dính, những thứ dính dính đó quấn quanh thân thể Mã Lương. Thoạt nhìn còn tưởng rằng những vật thể dính dính này đều xuất từ thân thể Mã Lương, nửa bên mặt của Mã Lương hiện lên hoa văn rất quái dị.

Có vẻ như đã phát hiện được máy theo dõi ở góc phòng nên Mã Lương chậm rãi ngẩng đầu lên lộ ra gương mặt dữ tợn đáng sợ, một nửa bên mặt ăn mòn lộ ra máu thịt dưới da, nửa còn lại là hoa văn rất kì lạ. Đột nhiên Mã Lương quay về phía màn hình nhếch miệng cười lộ ra răng nanh sắc nhọn, hân hân tay lên, trong nháy mắt cánh tay dài ra như chân của đông vật chân khớp (cái này cv là tiết chi, kiểu như chân của mấy con chân khớp ấy, không biết cụ thể loại nào thôi thì cứ tưởng tượng mọc thêm cái càng tôm đi...). ánh mắt màu đỏ tươi khác thường tràn ngập bạo ngược, hân hân dùng sức bóp nát camera trong phòng.

“Xẹt...xẹt...”

Màn hình chớp lên vài cái sau đó tắt ngúm. Tất cả xảy ra quá nhanh, từ lúc mọi người thấy rõ trong phòng có người đến khi Mã Lương ngẩng đầu cười

bóp nát camera chỉ có mười giây. Tất cả mọi người đều căng thẳng đến ngừng thở vì tình huống vừa rồi làm cho người ta cực kì ợ hãi!

Khuôn mặt dữ tợn đáng sợ lộ ra nụ cười chém giết, cánh tay dài ra bóp nát camera... Cánh tay hóa thành chân của côn trùng chân khớp, làm sao có thể, đây cũng không phải là phim viễn tưởng Hollywood.

“Mã Lương, là Mã Lương ở Miêu Trại sao, điều này sao có thể?” Miêu Trạch giấu tay phải đang run run, sắc mặt trở nên tái nhợt, hiển nhiên cậu vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại sau khi thấy hình ảnh vừa rồi.

“Chị đã từng gặp Mã Lương ở một căn cứ nhỏ khi ở Thanh Hải, lúc ấy Mã Lương còn cứu chị một mạng.” Giọng nói của Đường Yên chỉ xuống, trong tròng mắt đen nhánh đầy đặc lạnh lùng, tàn bạo. Tại sao Mã Lương lại biến thành như vậy? Hơn nữa còn xuất hiện tại căn cứ quân sự dưới đất trong nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì mà bọn họ không biết?

“Khoảng cách từ Thanh Hải đến nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh không gần, hẳn lại là một người bình thường... Hơn nữa cũng không giống cảm nhiễm bệnh độc tang thi đơn giản như vậy, đại ca, anh nói xem có phải hoa văn kì lạ trên mặt Mã Lương chỉ là nguyên nhân khiến hắn bị nhiễm năng lượng ám hệ không?” An Du vuốt cằm, lúc trước ở căn cứ xảy ra một chuyện, khi đó cô cũng có ở đó, lúc đó đại ca đại khai sát giới, giết sạch những người đó, nếu không phải là trong căn cứ đó còn có người bình thường thì chỉ sợ khi đó đại ca đã bộ giết toàn bộ đi năng giả ở đó rồi.

“Từ Mục, căn phòng của Mã Lương ở chỗ nào?” Việt Kỳ lạnh lùng nói.

“Kho hàng quân nhu vật tư của căn cứ quân sự dưới đất!” Đối chiếu với bản kết cấu kiến trúc của nhà xưởng công nghiệp quân sự nên Từ Mục đã nhanh chóng tìm đáp án.

“Kho hàng quân nhu vật tư, người này thật đúng là biết chọn chỗ.” An Du bĩu môi, trừng mắt nhìn màn hình. Bọn họ không có khả năng buông tha cho nhóm quân nhu vật tư ở nhà xưởng công nghiệp quân sự này được mà hẳn lại cố tình thả con quái vật đó đợi ở chỗ này, cho dù có muốn đi đường vòng cũng không được...

Sau khi nói xong thì An Du xoay đầu đi, đá mạnh cái bàn ở bên cạnh làm cho cái bàn sụp xuống phát ra tiếng vang khá lớn. Việt Kỳ quay đầu liếc An Du, An Du nhún vai lui về phía sau hai bước, núp ở sau lưng Lâm Mông không dám lộ ra.

“Đợi chút, đại ca, anh xem người nọ có phải là Phùng Khải Dương hay không?” Đột nhiên An Du lớn tiếng nói sau đó chỉ vào góc phải của máy tính, lúc này trên màn hình vừa bắt được bóng dáng của Phùng Khải Dương, giờ phút này Phùng Khải Dương đang mặc một bộ quân phục, trong tay cầm một thanh kiếm màu đen. Bóng dáng kiêu ngạo đứng ở bên cạnh cửa sổ, phần ngực quân phục không cài nút để lộ ra lồng ngực hơi gầy, khoe cong lên thành một nụ cười kì lạ. Mắt của hắn đang nhìn về phương xa, ngón tay gõ lên bề mặt cửa sổ.

Lúc này Từ Mục phản ứng rất nhanh, nhanh chóng tập trung chỗ cửa sổ nơi Phùng Khải Dương đứng sau đó chuyển hình ảnh qua màn hình chính giữa: “Mục tiêu đang ở kí túc xá dành cho công nhân ở cửa sổ 1, D, 403.” Rất nhanh Từ Mục đã xác định được vị trí của Phùng Khải Dương, ngón tay của anh gõ bàn phím phát ra tiếng lạch cạch làm cho tim mọi người không khỏi đập nhanh hơn.

“Hắn là hắn ở cùng chỗ với đám người Hình Liệt Phong, khó trách bên cửa sổ không có tung tích của tang thi, chắc bọn họ đã dụ tất cả tang thi qua bên kia để dễ khống chế.” Đường Yên phân tích. Ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm bóng dáng Phùng Khải Dương trên màn hình trung tâm, không thể phủ nhận sau khi mặc quân phục thì Phùng Khải Dương thay đổi rất nhiều, sự tham lam trong đáy mắt biến mất thay vào đó là tàn bạo và lạnh lùng. Cổ áo của hắn hơi hé mở lộ ra lồng ngực dày rộng, cả người có vẻ tà tứ cuồng dã, đôi mắt hẹp dài hơi híp lại, khoe miệng như cười như không biểu lộ sự khát máu tàn nhẫn làm cho người ta bất giác rùng mình!

Đột nhiên hắn quay người sang, ánh mắt tà ác nhìn thẳng vào camera sau đó nở nụ cười khát máu, đột nhiên Phùng Khải Dương lên tiếng, tiếng nói trầm, đầy mang theo lười nhác và gọi cảm: “Bọn mày tới nhanh hơn tưởng tượng của tao nhiều lắm, tuy nhiên như vậy trò chơi mới càng thú vị! Hi vọng bọn mày sẽ thích thẳng nhóc dễ thương này, chúc may mắn!”

Sau khi nói xong thì hắn làm động tác hôn gió, màn hình chớp lên hai cái rồi tối lại.

“Đáng chết, chán chán là hắn cố ý!” An Du căm tức nhìn màn hình tối thui, trong lòng lại dâng lên sự đề phòng với Phùng Khải Dương. Vừa rồi cô hoàn toàn không nhìn thấy rõ hắn ra tay phá hủy camera như thế nào: “Đại ca, hắn phá hủy camera như thế nào vậy?”

“Lôi hệ.” Việt Kỳ lạnh lùng nói, lúc Phùng Khải Dương nâng tay lên thì có một tia sét rất nhỏ bắn về phía camera, động tác rất nhanh, nếu không phải anh vẫn luôn cảnh giác Phùng Khải Dương thì e rằng rất khó nhận ra được động tác nhỏ này của hắn.

“Lôi hệ, không phải là giống chị Yên sao?” Miêu Trạch kinh ngạc xoay người nhìn về phía Đường Yên.

Khi nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của đám người Miêu Trạch thì Đường Yên vòng hai tay lui về phía sau vài bước rồi dựa vào người Việt Kỳ (bà tác giả này chẳng cho đôi này ngọt ngào, trước còn lạnh te giờ đã dựa vào nhau rồi), cô hơi lắc đầu, mở miệng nói: “Hắn mạnh hơn chị, chị không phải là đối thủ của hắn.” Hành động đó cô không làm được nhưng Phùng Khải Dương lại có thể làm một cách dễ dàng chứng tỏ thực lực của hắn mạnh hơn cô hơn nữa không chỉ mạnh hơn một bậc.

“Cái gì, mạnh hơn cả cô?” Sắc mặt Hoàng Mô thay đổi, Đường Yên là dị năng giả song hệ cấp sáu, là cao thủ đệ nhất nhưng hiện tại Đường Yên lại nói cô không phải là đối thủ của Phùng Khải Dương chẳng phải là nói cấp bậc của Phùng Khải Dương còn cao hơn cô nữa sao? Hơn cấp sáu, là cấp bảy hay là hơn nữa...

Nhất thời của phòng điều khiển chính lặng ngắt như tờ. Khi nhìn thấy sắc mặt Hoàng Mô thay đổi thì Đường Yên quay đầu lại nói: “Sợ cái gì, tôi đánh

không lại Phùng Khải Dương không có nghĩa là Việt Kỳ đánh không lại.”

“Việt Kỳ còn mạnh hơn cả chị Yên sao?” Mạnh Lộ tò mò đánh giá Việt Kỳ, lúc này ánh mắt của mọi người cũng dừng ở trên người Việt Kỳ vẫn luôn bình tĩnh, hận không thể đục thủng một lỗ ở trên người anh xem thử bên trong có gì.

“Ừ!” Đường Yên bình tĩnh gật đầu, cô không hiểu vì sao Việt Kỳ lại thích núp ở phía sau màn nhưng lần này cô không có ý định làm tiên phong. Không nói đến Phùng Khải Dương, chỉ Lưu Thẩm Nhã và Hình Liệt Phong đã đủ khiến cô đau đầu rồi. Lời nói Phùng Khải Dương mập mờ mơ hồ làm cho Đường Yên có chút bức bối. Trực giác nói cho cô biết chẳng nhẽ mà Phùng Khải Dương nhắc đến chắc chắn có liên quan đến biển sâu trong căn cứ quân sự dưới đất hơn nữa khi nghĩ đến vẻ mặt của Mã Lương thì cô càng thêm phiền chán.

Việt Kỳ thấy Đường Yên bình tĩnh nhìn mình, trên khuôn mặt hiện lên vẻ trêu chọc thì trong con ngươi đen của anh không khỏi hiện lên ý cười: “Trước tiên rút lui đã, ngày mai hãy quyết định là nên đi cửa số 1 hay là căn cứ quân sự dưới đất.”

Khi đi thì bọn họ vẫn đề nguyên kết nối vì bọn họ có thể thông qua chỗ kết nối này để theo dõi toàn bộ nhà xưởng công nghiệp quân sự từ buồng xe quân dụng. Tòa nhà phía bắc này không an toàn, ai biết được một giây sau có thể xuất hiện một biển sâu dày đặc, nhưng nhúc nháy hay không?

“Mang một ít sâu về để nghiên cứu.” Đường Yên dặn dò. Vừa rồi tường đất được Mạnh Lộ dựng lên đã bị biển sâu cắn sạch chỉ trong chớp mắt, nếu quả thật biển sâu có thể hấp thu năng lượng dị năng giả thì sau này khi chiến đấu nhất định phải đề đặt cẩn thận miễn cho tặng luôn cái mạng mình cho bọn họ, mới chỉ nghĩ đến đã cảm thấy đáng sợ rồi.

“An Lộ.” Việt Kỳ gọi An Lộ một tiếng, anh hiểu được lo lắng của Đường Yên, một khi chuyện biển sâu có thể hấp thu năng lượng dị năng giả này bị lộ ra ngoài thì e rằng sẽ gây nên một phen sóng to gió lớn.

“Em hiểu.” An Lộ gật đầu, chờ sau khi cửa phòng điều khiển chính khép lại thì mới cẩn thận che giấu hộp điện thật tốt. Sau khi đã hoàn thành tất cả công việc thì Đường Yên liếc nhìn con đường trên không, cô biết không thể sốt ruột được, bây giờ không phải là thời cơ tốt nhất để tiến vào tòa nhà phụ.

Đoàn người lặng yên rút lui khỏi tầng tám, lúc đi qua chỗ biển sâu lúc này thì An Lộ lấy một ít xác sâu bỏ vào thùng xốp. Đêm lạnh như nước, ngoại trừ thỉnh thoảng có một cơn gió đêm thổi phát qua thì dường như tất cả đều chưa từng tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Chương 81

“Tí tách tí tách...” Trăng lạnh như nước, sau khi rút lui khỏi phòng điều khiển chính ra ngoài trở về chỗ cắm trại thì mọi người ăn chút gì đó đơn giản để lấp bụng. Sau khi phân công xong người canh gác ban đêm thì tất cả đều tự giác trở về lều của mình. Đột nhiên trong buồng xe, chỗ Từ Mục không ngừng truyền ra tiếng còi cảnh báo chói tai, phá vỡ sự tĩnh lặng của đêm khuya, chung quy cũng đã có kinh nghiệm lẫn lộn ở tận thế nên tất cả mọi người đều nhanh chóng đứng dậy.

“Hoàng Mô, sao lại thế này?” Lúc này đang là phiên Hoàng Mô canh chừng hệ thống theo dõi trong xe, Hoàng Mô liên tục tua lại hình ảnh quan sát ở ký túc xá công nhân của nhà xưởng công nghiệp quân sự, anh đã biết đám người Lưu Thẩm Nhã ẩn núp ở nơi nào, bàn tay Hoàng Mô nắm chặt khiến cho móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, máu nóng đỏ tươi theo từ từ chảy ra theo kẽ các ngón tay.

Đột nhiên máy theo dõi quanh rừng rậm phát ra tiếng còi cảnh báo chói tai. Hoàng Mô vội vàng đứng dậy, nhấn phím space của bàn phím để phóng lớn hình ảnh quan sát được từ camera lên.

“Không rõ lắm, đột nhiên còi cảnh báo vang lên.” Hoàng Mô không hiểu, lắc đầu sau đó đứng dậy nhường chỗ cho Từ Mục tiến lên kiểm tra xem có chuyện gì đang xảy ra, tiếng còi cảnh báo động vang lên quá đột ngột nhất là bây giờ lại đêm khuya yên tĩnh, để tránh kinh đến những nguy hiểm đang tồn tại ở xung quanh, Từ Mục nhanh chóng tắt còi báo động, hai tay anh lướt nhanh ở trên bàn phím, phát ra tiếng “lách cách” liên tục.

“Có một số lượng lớn sinh vật nguy hiểm đang tới gần hơn nữa tốc độ không chậm. Phán đoán ban đầu có lẽ là đàn tang thi và thú biến dị, tuy nhiên cũng không loại trừ khả năng có dị năng giả xuất hiện.” Từ Mục nhanh chóng xem xét địa hình xung quanh cánh rừng rậm này, cũng may là sau khi phát hiện tình huống kì quái ở nhà xưởng công nghiệp quân sự thì Từ Mục đã bố trí radar cỡ nhỏ ở khắp nơi trong rừng rậm, tuy đây chỉ là hành động theo bản năng nhưng không ngờ bây giờ lại có tác dụng! Tín hiệu của Radar lấy chỗ bọn họ cắm trại làm trung tâm nhanh chóng phát ra bốn phía.

Bỗng nhiên ở bên ngoài chỗ cắm trại khoảng một ngàn mét xuất hiện một số lượng chấm đỏ rất lớn. Từ Mục không ngừng khởi động các radar đã được bố trí trước đó, ngoại trừ rất nhiều chấm đỏ đột ngột xuất hiện thì dọc theo sa mạc phía sau nhà xưởng công nghiệp quân sự cũng xuất hiện ba nguồn năng lượng kì lạ. Ba nguồn năng lượng này tỏa ra ánh sáng rất mãnh liệt, ba nguồn năng lượng này cách địa điểm dừng lều của bọn họ khá xa, cũng may là radar có thể phát hiện ra bức xạ tỏa ra trong không gian nếu không thì Từ Mục thật sự không cách nào phát hiện ra những điều kì lạ này được.

“Có phải hành động tối nay đã để lộ tung tích ra ngoài hay không? Hay là bọn Hình Liệt Phong định ‘Tiên hạ thủ vi cường’!” Hạ Bác vuốt cằm, một ngàn mét không tính là xa, mọi người đều nhìn chằm chằm những chấm đỏ trên màn ảnh đang không ngừng tiến tới gần mình. Trước đó ba người nhóm Hạ Bác đã có kinh nghiệm giao chiến nên bọn họ biết thực lực của tang thi biến dị quanh nhà xưởng công nghiệp quân sự không thể khinh thường được.

“Diệp Quân, anh dẫn người đi chặn lại.” Việt Kỳ lạnh lùng nói. Tầm mắt Đường Yên vẫn luôn nhìn chăm chăm ba nguồn năng lượng kì lạ trên màn hình kia, thứ này cho cô cảm thấy rất nguy hiểm. Trực giác của dị năng giả nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều, thực lực càng mạnh thì độ nhạy bén với sự nguy hiểm càng cao.

Đường Yên ra hiệu cho Hoàng Mô, ý bảo Hoàng Mô đuổi theo Diệp Quân cùng căn đường đàn tang thi đang ào ạt tới chỗ bọn họ sau đó quay sang chỉ vào ba nguồn năng lượng đang không ngừng chớp sáng trên màn hình. Theo thời gian trôi qua, ba nguồn năng lượng này càng phát ra năng lượng kinh người: “Từ Mực đây là tình huống gì? Tôi luôn có một dự cảm không tốt.”

Bọn họ nhận ra vị trí của ba nguồn năng lượng này chính là hồ nước gần đoạn chắn sa mạc của nhà xưởng công nghiệp quân sự.

Trán của Từ Mực bắt đầu chảy ra mồ hôi lạnh, hai tay anh không ngừng gõ bàn phím, tập trung mũi tên vào ba nguồn năng lượng đang tiến dần về phía sa mạc từ phía Đông. Sau đó điều tra tồn kho, xem xét đối lập cùng loại năng lượng nguyên rồi bắt đầu tiến hành quét kiểm tra ba nguồn năng lượng này, trên màn hình máy tính không ngừng hiện ra những số liệu mới nhất, độ mạnh cũng không ngừng tăng lên.

Lâm Tam vỗ vỗ bả vai Hạ Bác, ý bảo Hạ Bác đổi vị trí để mình tiến lên đánh giá ba nguồn năng lượng trên màn hình. Sau khi nhìn thấy thì sắc mặt Lâm Tam lập tức thay đổi, anh xoay người nhìn về phía Việt Kỳ, nói: “Đại ca, đây là mây đạn đạo. Là tên lửa đạn đạo loại nhỏ mới nhất đang được nghiên cứu phát triển, sức mạnh của nó đủ để phá nát một nửa thành phố lớn. Tuy nhiên dựa theo năng lượng mà đám mây đạn này phát ra thì hiển nhiên là đã bị giảm bớt, tuy nhiên cho dù đã bị giảm bớt thì ba đám mây đạn đạo này cũng đủ sức nổ tung chỗ này, đến lúc đó sa mạc, nước biển sẽ bao phủ toàn bộ huyện Mậu Danh ngoại trừ nhà xưởng công nghiệp quân sự. Địa thế của nhà xưởng công nghiệp quân sự rất cao, cho dù nước biển, cát có ủa vào thì cũng không thể lan đến nhà xưởng công nghiệp quân sự được.”

Lâm Tam vừa dứt lời thì bên Từ Mực cũng đã chuẩn bị, sắp xếp ổn thỏa, anh đã tìm được trong kho tư liệu những số liệu về đám mây đạn đạo này: “Đúng vậy, cho dù đám mây đạn đạo này đã bị thay đổi, so ra thì uy lực của nó kém mây đạn đạo bình thường nhưng chỉ 1% cũng đã khiến chúng lạnh đủ rồi, là ai thất đức như vậy, lại lắp đặt ba đám mây đạn đạo ở chỗ này. Chỉ cần một trong ba bị kích nổ thì đề nơi này sẽ bị vỡ, cát và nước biển sẽ bao trùm cả huyện Mậu Danh.”

“Không thể tháo kịp được sao?” Việt Kỳ nhíu mày, giọng điệu có chút lạnh như băng.

Bọn họ vốn cho rằng thứ ẩn chứa trong lời nói của Phùng Khải Dương là biển sâu bên trong nhà xưởng nhưng không ngờ hẳn lại lắp đặt mây đạn đạo ở trên đê. Quả thật là biến thái! Vũ khí đạn đạo của quân đội được quản lí rất nghiêm ngặt, làm sao Phùng Khải Dương có được những thứ đồ chơi này, phải biết rằng thứ đồ chơi này một cái cũng hơn một ngàn vạn, thậm chí là hơn một triệu... Đồ phá gia chi tử!

“Trong đội chúng ta không có ai am hiểu việc phá mây đạn đạo, hơn nữa tôi hoài nghi mây đạn đạo này không phải là mây đạn đạo mà chúng ta biết, hẳn là do một người nghiên cứu chế tạo ra.” Sau khi kiểm tra đo lường ba nguồn năng lượng này thì Từ Mực nhẹ nhàng thở ra. Tuy ba đám mây đạn đạo này đủ để phá hủy đê nhưng lại không đủ để phá hủy toàn bộ nhà xưởng công nghiệp quân sự. Có lẽ người đó muốn ép buộc bọn họ tiến vào nhà xưởng công nghiệp quân sự nên mới nghĩ ra cách thức tổn hại như vậy.

“Chúng ta còn lại bao nhiêu thời gian?” Đường Yên trực tiếp hỏi.

“Thời điểm phát nổ còn lại không đến 3 phút, thời gian này cũng đủ cho chúng ta chạy đến nhà xưởng công nghiệp quân sự.” Từ Mực nhún nhún vai, giọng điệu có chút bất đắc dĩ, anh thật sự muốn nhìn thấy ba đám mây đạn đạo, mấy thứ này bình thường đều không dễ nhìn thấy được.

Khi nhìn thấy vẻ mặt tiếc hận của Từ Mực thì những người khác đều câm nín, không biết nói gì. Dao đã kẻ trên cổ mà còn có thời gian cảm thán này nọ... Quả nhiên suy nghĩ của những người làm nghiên cứu không giống người bình thường!

“Diệp Quân, trước tiên rút về nhà xưởng công nghiệp quân sự đã...” Việt Kỳ còn chưa nói dứt lời thì bên này Đường Yên đã chỉ vào những chấm đỏ bắt đầu lui về sau trên màn hình, về mặt trời nên cực kì khó diễn tả. Sắc mặt Việt Kỳ trầm xuống, những chấm đỏ chỉ chít trên màn đang ở vị trí năm trăm mét vào giờ phút này đang cấp tốc lui về phía sau. Nếu nhìn tình huống này mà vẫn không rõ thì thật sự là đồ ngu rồi!

“Lại... Bị chơi xỏ!” Hạ Bác đập mạnh vào cửa xe, giọng điệu tản ra sự nguy hiểm.

“Diệp Quân, mau rút về!” Việt Kỳ lạnh lùng hạ lệnh, giọng nói lạnh lẽo mang theo sát khí. Độ ẩm trong xe đột ngột giảm xuống, con người đen thâm tháy của Việt Kỳ lạnh như băng, hơi thở tràn ngập mùi máu tanh làm cho mọi người đứng ngồi không yên, không khỏi rung mình lui về sau hai bước, e sợ mình sẽ chọc giận Việt Kỳ đang trong cơn phẫn nộ.

Xem ra Phùng Khải Dương muốn bức bọn họ tiến vào nhà xưởng công nghiệp quân sự. Chắc hẳn bên trong nhà xưởng công nghiệp quân sự đã xảy ra chuyện và Phùng Khải Dương đã sớm biết được chuyện này hoặc là chuyện này cũng có bàn tay của hắn nhúng vào, rất khó nói chính xác được. Hai tháng trước, nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh đã phát ra tin tức cầu cứu, Hạ Chu Tuất cũng đã báo lại cho quân khu trung tâm, lúc ấy nhà họ Hình lấy lí do không đủ người bác bỏ thỉnh yêu cầu tiếp viện của Hạ Chu Tuất, có lẽ cũng chính vào lúc đó đã có người động tay chân với nhà xưởng công nghiệp quân sự...

“Tiểu Kỳ Nhi, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Diệp Quân hỏi ngược lại. Bọn họ đã gần tiếp cận được đàn tang thi đột nhiên lại nhận được mệnh lệnh như vậy làm cho tất cả đều ồ ồ ồ ồ.

“Đàn tang thi đã rút lui rồi, tất cả nhanh chóng chạy về cửa số 3.” Việt Kỳ không giải thích thêm, sau khi Diệp Quân nghe giọng nói lạnh như băng của Việt Kỳ thì sáng suốt không hỏi gì nữa mà ra hiệu với Hoàng Mô báo cho những người còn lại nhanh chóng quay trở về.

Bỗng nhiên toàn bộ màn hình máy vi tính bên trong buồng xe đều tối thui sau đó vang lên tiếng gõ bàn phím lách cách, một hàng chữ xuất hiện ngay tại màn hình ở chính giữa: Trò chơi bắt đầu...

“Hắn biết chúng ta đang theo dõi nhà xưởng công nghiệp quân sự?” Giọng nói của Hạ Bác bắt đầu cao lên, anh cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi! Ánh mắt anh mở to, nhìn chăm chăm năm chữ đột nhiên xuất hiện trên màn hình, vẻ mặt giống như gặp quỷ làm cho người ta cảm thấy cực kì buồn cười tuy nhiên vào lúc này không ai có tâm tình cười nhạo vẻ mặt buồn cười này của Hạ Bác cả ngược lại tất cả đều có vẻ mặt nghiêm túc.

“Không thể, mau rút lui!” Từ Mục không kịp khởi động hệ thống truy tung ngược, đột nhiên ba tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, ngay sau đó là đất rung núi chuyển, An Du mất thăng bằng, trực tiếp ngã vào lòng Lâm Mông khiến khuôn mặt cô đỏ bừng, tuy rằng bình thường cô thích dựa vào người Lâm Mông nhưng dưới tình huống bất ngờ như thế này thì An Du vẫn cảm thấy có chút thẹn thùng.

Lâm Mông đỡ An Du đứng dậy, sau khi gạt đầu với Việt Kỳ thì chạy như bay về cửa số 3.

“Đường Yên, đi thôi!” Việt Kỳ nắm lấy tay Đường Yên, anh cúi đầu nhìn khuôn mặt trấn định của cô sau đó kéo cô chạy về phía cửa số 3.

Đường Yên lắc đầu, gỡ tay Việt Kỳ ra, bình tĩnh nói: “Mọi người rút lui trước đi, tôi phải cất mấy thứ này đây!” Đường Yên vừa dứt lời thì lập tức vung tay lên bỏ xe và những thứ khác vào không gian, theo đó là lều trại, mấy thứ này không nên lãng phí. Động tác của cô mạnh mẽ, lưu loát không chút dong dài dây dưa.

Đề bị phá hủy, nước biển ào ạt tràn vào những vùng chung quanh nhà xưởng công nghiệp quân sự tuy nhiên bọn họ vẫn còn nửa phút giảm xóc, thời gian này cũng đủ để cô bỏ tất cả những thứ cần thiết vào không gian. Việt Kỳ gạt đầu, xoay người chạy thẳng đến cửa số 3, nếu Phùng Khải Dương đã dám phá hủy đề bức bọn họ tiến nhà xưởng công nghiệp quân sự thì giờ phút này bên trong nhà xưởng công nghiệp quân sự này tuyệt đối là nguy hiểm trùng trùng.

Đường Yên chỉ làm hai ba lần là đã quét sạch chỗ dừng lều, cũng vào lúc này cô nhìn thấy bóng mấy người Diệp Quân đang chạy như bay, phía sau là biển nước với đầu sóng cao hơn mười mét như giao long ra khỏi động đang rít gào muốn nuốt chửng các sinh vật trên cạn. Lúc này Liễu Như Nhị sợ hãi vấp cành khô ngã xuống, những người khác đã sớm nhảy chạy xa hơn mười mét. Liễu Như Nhị sợ hãi nhìn nước biển chỉ cách mình chưa tới nửa mét ở phía sau, nhất thời mặt xám như tro tàn, sự sợ hãi khiến cô ta quên mất chạy trốn, không nhúc nhích ngã ngồi dưới đất, nước mắt lớn chừng hạt đậu lăn dài trên gò má trắng bệch sau đó nhỏ giọt trên mặt đất.

“Ngu ngốc!” Đường Yên buồn bực nhìn Liễu Như Nhị ngồi ngốc trên mặt đất, không biết đứng lên tiếp tục chạy trốn. Cô dùng thuận di qua chỗ Liễu Như Nhị, đỡ cô ta dậy sau đó lại sử dụng tinh thần lực thuận di lần hai, trọng lượng của hai người quá nặng, còn chưa tới được cửa số 3 thì cả người Đường Yên đã mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống.

Việt Kỳ nhanh tay lẹ mắt đỡ Đường Yên lên, anh ném Liễu Như Nhị vào cửa số 3 (là ném thiết đó, quăng như quăng trái banh á) sau đó ôm thắt lưng Đường Yên nhanh chóng vọt vào.” Ầm... ầm...” Nước biển theo sát sau vọt tới, Việt Kỳ không ngáng đầu nói: “Chạy tới tòa nhà phía Bắc.”

Hạ Bác đỡ lấy Liễu Như Nhị bị Việt Kỳ ném tới, sau khi ôm lấy Liễu Như Nhị thì không quay đầu lại mà chạy thẳng về tòa nhà phía bắc. Chỉ trong nháy mắt, cả huyện Mậu Danh đã bị nước biển bao phủ, nước biển mang theo bùn lầy, biển nước màu vàng cuốn đi tất cả, chỉ trong nửa phút ngắn ngủi rừng rậm đã bị biển nước bao phủ, cây cối cũng chỉ lộ ra được phần phía trên, trên mặt nước lơ lửng không ít cành cây khô và một ít phần chân tay còn lại của tang thi, thú biển dị. Cây xanh nổi bật trên nền nước màu vàng thật giống như một bức tranh sơn thủy làm người ta choáng váng.

Mọi người kinh hồn đứng ở trên mái tòa nhà phía bắc, nhìn trong núi Mậu Danh chỉ trong phút chốc đã hóa thành địa ngục. Sắc mặt của mọi người đều xanh mét, nếu như chỉ chậm một giây thì e rằng bọn họ cũng giống như những cành cây khô trên mặt nước kia, giây giữa chạy trốn...

“Mọi người có nghe thấy tiếng gì không?” Đường Yên suy yếu vừa dựa vào người Việt Kỳ vừa dùng tinh hạch thu thập được trước kia bổ sung dị năng bị tiêu hao. Thuận di quá nghịch thiên, cho dù cô là dị năng giả cấp sáu thì thực lực vẫn chưa đủ để mang theo người cùng thuận di, cho dù chỉ di chuyển trong phạm vi năm mươi mét nhưng tinh thần lực của cô đã tiêu hao gần như cạn kiệt đến mức ngay cả động đậy cũng có chút khó khăn. Cô thật sự không thích hợp làm người tốt mà!

Liễu Như Nhị áy náy đứng ở bên cạnh Đường Yên nhưng không có mồm miệng giải thích gì cả. Trong nháy mắt đó cô thật tưởng là mình sẽ chết, từ sau khi thức tỉnh dị năng thì đây là lần đầu tiên cô cảm thấy mình gần cái chết đến vậy. Không thể phủ nhận trong khoảnh khắc đó cô đã sợ hãi, chần chờ. Hạ Bác ôm Liễu Như Nhị, không tiếng động an ủi cô, Liễu Như Nhị là bảo vệ bên cạnh Hạ Chu Tuất, xuất thân từ quân đội, lẽ ra dựa theo tố chất thân thể và tâm lý của Liễu Như Nhị thì tuyệt đối sẽ không xuất hiện sai lầm như vừa rồi nhưng cho dù có mạnh mẽ đến mấy thì cũng là phụ nữ mà phụ nữ thì luôn có một mặt yếu ớt.

Chân mày Việt Kỳ nhíu chặt, ánh mắt đảo qua người Liễu Như Nhị mang theo sát ý trần trụi. Nếu không phải bây giờ không thích hợp thì anh thật muốn nổ súng bắn chết người phụ nữ ngu xuẩn này. Có thể là cảm nhận được sát khí sắc bén của Việt Kỳ nên Hạ Bác hơi nghiêng người, ngăn cản ánh mắt tràn ngập giết chóc của Việt Kỳ.

Diệp Quân không nói gì, tầm mắt đảo qua một hành lang khác của tòa nhà phía bắc, sau khi thấy rõ tình hình ở hành lang đó thì khóe miệng lập tức co rút, nghiền ngẫm nói: “Tiệc lớn liên tiếp như vậy thật là hiếm có. Mấy thằng nhóc này mau lấy vũ khí ra giết chết đám xấu xá này!” Vừa dứt lời thì Diệp Quân lập tức lấy vũ khí ra, nhắm vào hành lang phía Tây bắn liên tiếp mấy phát.

Nghe Diệp Quân dùng lời nói thô tục để chào hỏi nên tầm mắt Việt Kỳ lướt qua Diệp Quân dừng lại ở ký túc xá công nhân phía đông nhà xưởng công nghiệp quân sự. Muốn đi xuống căn cứ quân sự dưới đất có hai con đường, một là con đường trên không ở tòa nhà phía bắc thông với tòa nhà phụ, con đường này cần phải mở ba cái khóa mới có thể qua được. Một cái còn lại là ký túc xá công nhân phía đông cửa số 1, phía sau kho hàng bỏ không của tòa nhà D. Phía trước là cửa vào, phía sau là cửa an toàn. Khi gặp nguy hiểm thì đây chính là con đường dùng để rút lui, lúc trước anh không nhớ ra

nhưng sau khi nhìn thấy Phùng Khải Dương trên màn hình thì mới sực nhớ lại, chỉ sợ Phùng Khải Dương đã sớm tiến vào căn cứ quân sự dưới đất và cũng đã hiểu rõ tình hình bên trong.

“Có mật mã mở khóa không?” Việt Kỳ lạnh lùng nhìn khuôn mặt Đường Yên dần dần khôi phục lại hồng hào, trầm giọng nói.

Nghe vậy, Đường Yên nhất thời ngẩn ra sau đó quay đầu nhìn sang thì thấy vẻ mặt của Việt Kỳ cực kì lạnh lùng nhìn cô, đáng vẻ đó không khỏi làm cho người ta rùng mình một cái, giống như là sự tử muốn ăn thịt người. Đường Yên ngay lập tức phản ứng lại, nhanh chóng gạt đầu. Hạ Chu Tuất đã nói những mã khóa của nhà xưởng công nghiệp quân sự cho cô nhưng cô không biết mật mã của căn cứ quân sự dưới đất.

“Có mật mã của tòa nhà phụ nhưng không có của căn cứ quân sự dưới đất.” Đường Yên không có giấu diếm, khi nhìn thấy vẻ này của Việt Kỳ thì trong lòng cô lập tức hiểu được Việt Kỳ đang trách cô làm việc mà không tự lượng sức. Tuy nhiên thực lực của Liễu Như Nhị không tệ, trong tình huống đó ngoại trừ cô thì những người khác có muốn cũng không giúp được, huống chi bọn họ lại là đồng đội, bỏ mặc thì quá vô tình.

Quan trọng nhất là kế tiếp còn rất nhiều chuyện cần đến Liễu Như Nhị, chẳng qua cô chỉ tiêu hao chút tinh thần lực mà thôi, hơn nữa tinh thần lực tiêu hao hết thì Khô mộc quyết trong cơ thể sẽ nhanh chóng vận chuyển lại cộng thêm cô đã hấp thu tinh hạch bổ sung dị năng nên ngược lại tinh thần lực tăng lên không ít. Điều này làm cho Đường Yên rất vui sướng, trong khoảng thời gian này tinh thần lực của cô không tăng lên làm cho Đường Yên không thể không hoài nghi có phải mình đã đạt đến cực hạn hay không, hiện giờ điều này làm cho cô nhẹ nhàn thở ra.

Tui quay lại rồi đây, thật sự tui cũng chẳng hiểu cấu trúc của cái căn cứ này ra sao nữa

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Chương 82

“Gào gào...” Có mấy tiếng tiếng gào thét cao thấp nối tiếp vang lên ở lối đi đến tòa nhà phía Tây. Thịnh thoảng trong đêm đen thoảng xuất hiện vài bóng người khả nghi, trong gió đêm truyền đến mùi hôi thối sặc mùi chúng tỏ đàn tang thi đang ở gần đây, không, có lẽ không chỉ có đàn tang thi mà còn có cả thú biến dị. Chúng nó đều đang lảng lạng ngủ đông ở trong đêm đen tĩnh lặng nhưng bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng há mồm to như chậu máu để cắn xé đoàn người Đường Yên.

“Tôi cảm giác không đúng lắm.” Lòng mày Đường Yên cau chặt, nhìn chung quanh tòa nhà phía bắc. Cô vẫn luôn cảm thấy mình đã bỏ sót điều gì đó.

Việt Kỳ vẫn luôn suy nghĩ nên tiến vào đất căn cứ quân sự từ tòa nhà phụ hay là đi từ ký túc xá công nhân của nhà xưởng công nghiệp quân sự vào, sau khi anh nhìn thấy Đường Yên cảnh giác đánh giá bốn phía thì sắc mặt hơi đổi, trong lòng giật mình. Tinh thần lực của Đường Yên rất cao, cảm giác cực kì sâu sắc, Việt Kỳ cũng không cho rằng lúc này Đường Yên lại làm những chuyện không có mục đích nên lạnh lùng nói: “Sao vậy?”

“Có cảm giác nguy hiểm, càng ngày càng gần.” Đường Yên phóng thích tinh thần lực để tra xét, tuy tinh thần lực đã có đột phá nhưng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục lại. Đường Yên tập trung tinh thần lực trong phạm vi năm trăm mét, loại cảm giác này rất giống lúc cô chiến đấu với ông già họ Lư. Cảm giác nguy hiểm này luôn luôn quanh quẩn không biến mất nhưng cô lại không tìm thấy ngọn nguồn của nguy hiểm.

“Meo” “Đột nhiên Buster luôn nhắm mắt nghỉ ngơi trên vai Đường Yên mở mắt ra, cặp mắt sắc bén xanh lè nhìn chăm chăm đỉnh tòa nhà đối diện. Buster nhảy từ trên người Đường Yên xuống, lúc tứ chi chạm đất thì thân hình từ từ dài ra.

Đường Yên cảm thấy trong lòng cực kì lạnh lẽo, có lẽ cô cảm thấy nguy hiểm là vì lần này trong đàn tang thi có Liệp Sát Giả đang ẩn nấp, Liệp Sát Giả này rất có thể thuộc hệ tinh thần hoặc là hệ không gian nên mới trốn tránh được cảm giác của cô, vì vậy cô mới mơ hồ cảm thấy nguy hiểm nhưng lại không dò xét được ngọn nguồn của nguy hiểm, do đó mới tạo thành cảm giác kì quái như thế này.

Đêm khuya chính là thời gian đàn tang thi kiếm ăn. Nhờ đêm đen che giấu, tang thi và thú biến dị có thể che giấu hành tung rất tốt, đương nhiên điều này chỉ giới hạn ở tang thi cấp cao, tang thi bình thường vẫn chưa đủ trí tuệ để hiểu được che giấu.

“Mọi người hãy cẩn thận, quanh đây có Liệp Sát Giả đã ẩn nấp, không chỉ một con.” Đường Yên nói khẽ, giọng điệu nghiêm túc trước nay chưa từng có. Lần trước cô không có giao chiến với Liệp Sát Giả mà chính là Buster đã giết chết con Liệp Sát Giả bị ông già họ Lư khống chế cho nên thực lực thật sự của Liệp Sát Giả như thế nào Đường Yên cũng không nắm chắc.

Đường Yên vừa nói xong thì sắc mặt mọi người lập tức đông cứng lại. Vẻ mặt Việt Kỳ lạnh lùng, gạt đầu với Diệp Quân, đám người Diệp Quân nhanh chóng di chuyển ra phía bên ngoài. Thực lực của bọn họ mạnh hơn đám người Hạ Bắc nên khi đối phó với Liệp Sát Giả thì sẽ trấn định hơn đám Hạ Bắc rất nhiều. Đám người Hạ Bắc thấy Diệp Quân thông dong, không chút hốt hoảng thì cũng hơi thả lỏng. Nghĩ lại thì Liệp Sát Giả cũng là tang thi, có cái gì phải sợ chứ. Sau khi sắp xếp lại tâm lý thì tất cả mọi người đều bình tĩnh lại.

Mùi hôi thối của tang thi trong không khí chui vào mũi, mùi tanh tươi càng nồng hơn trước kia, nghĩ sơ cũng biết hiển nhiên lần này số lượng của đàn tang thi cực kì khổng lồ. Không biết là để cho tiện di chuyển hay là nguyên nhân khác mà lầu trên cùng của tòa nhà phía Tây và phía Bắc thông với nhau, thông qua một con đường có thể trực tiếp đến mái nhà của tòa nhà phía bắc. Chỉ trong khoảng khắc đám tang thi đã chiếm cứ tòa nhà phía tây và tòa nhà phía bắc. Bên ngoài nhà xưởng công nghiệp quân sự là một biển nước vàng, đám người Đường Yên lại bị vây ở mái tòa nhà phía bắc, ngay cả đi

xuống lầu tám cũng khó khăn.

Trải qua kinh hoàng vừa rồi, tất cả mọi người đều cần có chỗ để phát tiết. Sau khi Việt Kỳ phát động công kích thì tất cả mọi người đều bắt đầu tấn công tang thi ở gần mình nhất không chút nương tay. Điều làm Đường Yên kinh ngạc chính là Liệp Sát Giả đang ẩn núp ở trong đêm đen vẫn chậm chạp không chịu hiện thân. Bóng dáng mạnh mẽ của Buster xuyên qua đàn tang thi, mỗi lần nó dừng lại thì đều có không ít tang thi ngã xuống hơn nửa đầu của những tang thi này đều bị mở ra.

Việt Kỳ che chở Đường Yên đứng ở phía sau chỉ huy chiến đấu. Con người đen thâm thúy lạnh lùng của Việt Kỳ nhìn quét m bốn phía, thỉnh thoảng lại phóng dị năng về phía đàn tang thi, đánh chết tang thi biến dị cấp bậc cao. Đường Yên vẫn còn đang bận hấp thu tinh hạch, cô vẫn còn thiếu một chút để đạt tới mức giữa của cấp sáu, lúc bọn An Lộ ra tay thì Đường Yên cảm giác được năng lượng dao động, chắc hẳn đám An Lộ cũng là dị năng giả cấp sáu như cô tuy nhiên năng lượng phát lại yếu hơn cô, có lẽ là có liên quan đến tinh thần lực còn Diệp Quân dẫn đầu ở phía trước thì cô không đoán ra được thực lực của người này, cô cảm nhận được Diệp Quân lợi hại hơn rất nhiều, ít nhất là dị năng giả cấp bảy. Nghĩ đến đây cô bất giác ngẩng đầu nhìn Việt Kỳ, nếu Diệp Quân đứng là dị năng giả cấp bảy thì Việt Kỳ?

“Đợi chút...” Sau khi Đường Yên phát hiện cấp bậc của đàn tang thi xung quanh thì đột nhiên quát lên một tiếng: “Mọi người có cảm thấy cấp bậc của đám tang thi này không cao hay không?”

“Điều Đường Yên vừa nói là sự thật!” Diệp Quân linh hoạt chơi đùa khẩu súng trên tay, tay còn lại vuốt cằm. Ánh mắt sắc bén nhìn đàn tang thi chung quanh đang bao vây tấn công mình, phần lớn tang thi xông tới đều là tang thi bình thường, tang thi biến dị lợi hại nhất cũng chỉ là Thiêm Thực Giả, ngay cả Ba Hành Giả cũng không có. Điểm này rất kì lạ!

“Chuyện này có gì đáng tò mò?” Miêu Trạch tiện tay đùa bốn tang thi bình thường bên cạnh mình, đã rất lâu cậu không có chiến đấu sáng khoái như vậy rồi. Việc hành hạ tang thi đến chết làm cho tâm tình của cậu vui vẻ, trong khoảng thời gian này cậu luôn luôn bị tang thi cấp cao ngược, không cẩn thận là khó giữ được tính mạng cho nên cậu hận không thể càn quét tất cả tang thi cấp thấp mà mình gặp ở nhà xưởng công nghiệp quân sự nên đầu có rãnh bạn tâm có gì lạ hay không.. Dù sao cũng đều là tang thi, nói không chừng do có liên quan đến chuyện nguồn gốc cảm nhiễm cảm năng lượng âm hệ ở nhà xưởng công nghiệp nên cấp bậc của tang thi cũng không cao. Người này đã hoàn toàn quên lúc trước bọn Hạ Bác chặt vật trở về từ cửa sổ 1 như thế nào rồi.

“Chỉ nhớ ban ngày lúc bọn Hạ Bác tra xét ở cửa sổ 1 đã gặp phải những tang thi có thực lực rất mạnh, thiếu chút nữa mất mạng.” Giọng nói của Đường Yên lạnh lùng, cô liếc nhìn Miêu Trạch. Miêu Trạch là người không tìm không phổi, loại chuyện này nói cậu ta cũng như đàn gảy tai trâu. Nói xong cô lập tức quay sang nhìn về phía Hạ Bác.

Sắc mặt Hạ Bác có chút quần bách, có chút ngượng ngùng. Bị tang thi làm cho thiếu chút mất mạng, việc này nói như thế nào cũng có chút mất mặt tuy nhiên Hạ Bác vẫn gật đầu. Đường Yên không nói thì anh cũng không nghĩ tới nhưng khi vừa nhắc tới thì anh lập tức cảm thấy không thích hợp, rõ ràng mới không lâu trước đây bọn họ đã gặp phải đàn tang thi có không ít Ba Hành Giả hơn nửa đều thức tỉnh dị năng. Vì sao tang thi tập kích bọn họ ở mái nhà này lại không có một con tang thi cấp cao nào?

“Ý của cô là?” Diệp Quân cúi xuống, ánh mắt sắc bén, lóe lên ánh sáng khát máu làm cho người ta sợ hãi khiến bọn An Lộ sau khi nhìn thấy lập tức cảm thấy lạnh lẽo, mỗi lần Diệp Quân bày ra dáng vẻ này chứng tỏ có chuyện hay rồi. Mà mỗi lần có việc hay đều khiến bọn họ mất nửa cái mạng, tuy nhiên Diệp Quân lại vui vẻ không biết mệt mỏi, đại ca cũng không ngăn cản chuyện này.

“Xa luân chiến.” Đường Yên lạnh lùng phun ra ba chữ. (Xa luân là bánh xe, có nghĩa là hết lớp này đến lớp khác lên, đánh theo kiểu cho mình mệt chết thôi)

Ánh mắt Việt Kỳ chợt lóe lên sát khí, lạnh nhạt nói: “Giết sạch!”

Phùng Khai Dương tính thật là hay, muốn lợi dụng tang thi cấp thấp để làm hao hết dị năng và sức lực của bọn họ. Tuy nhiên Phùng Khai Dương quên đi một điểm, cho tới bây giờ bọn họ không phải là người bị động, sau khi Việt Kỳ dứt lời thì trong nháy mắt đám người Diệp Quân giống như được bôi máu gà, về lười nhác biến mất, thay vào đó là nghiêm túc và sát khí. Đám người Hạ Bác cũng dờ, chấn động nhìn năm người Diệp Quân phò bày sát ý không chút kiêng nể. Đường Yên vươn đầu lười liếm cánh môi dưới khô ráp, cô vẫn luôn cảm thấy trên người bọn An Lộ có chút gì đó kì lạ nhưng không rõ là cái gì. Hiện tại xem như cô đã hiểu được những người này luôn luôn đè nén bản năng, thu liễm sát khí trên người.

Việt Kỳ bước qua Đường Yên, một tay chạm xuống đất, trong nháy mắt dị năng hệ băng của Việt Kỳ đã đông cứng con đường nối giữa tòa nhà phía tây và bắc, dị năng của anh như một con rồng băng tàn sát bừa bãi. Tay Việt Kỳ cầm một thanh kiếm băng băng lạnh lẽo sắc bén, anh nhẹ nhàng vung tay lên, chỉ trong nháy mắt đã thanh lí sạch sẽ cả con đường. Việt Kỳ mang theo năng lượng cuồng bạo đứng ở một góc mái nhà tòa nhà phía Tây.

“Ba phút.” Việt Kỳ không quay đầu lại, lạnh lùng nói.

Nghe vậy, đám người Diệp Quân càng thêm không kiêng nể gì nữa. Bọn họ giống như mãnh thú sỏ lông, hung mãnh săn giết con mồi trước mắt. Đôi mắt đỏ ừng của bọn họ làm cho đám người Hạ Bác bất giác hoảng hốt. So với Hạ Bác và đám Liễu Như Nhị thì bọn Miêu Trạch và Mạnh Lộ cũng hoảng sợ không ít, hai chân bất giác run rẩy. Tuy rằng đã có kinh nghiệm lần lộn ở tận thế nhưng bọn họ chưa bao giờ trải qua lễ rửa tội đầy sát khí như thế, giống như một giây sau chính bọn họ cũng sẽ bị giết chết. Ánh mắt của đám người Diệp Quân lóe lên sát khí thật đáng sợ... Những người đứng gần giống như cảm nhận được sát ý ngập trời, giống như hòng súng dí sát vào huyết thái dương, dao kề trên cổ... Ức...! Ngoại trừ nuốt nước miếng thì không ai còn có suy nghĩ lên đạn cho súng nữa.

“Hèn nhất!” Đường Yên hừ lạnh một tiếng, trên đầu ngón tay hiện lên vài tia chớp nhỏ, cô vung tay ném lên đỉnh đầu mấy người Miêu Trạch.

“A! Tóc của em, chị Yên...” Miêu Trạch tội nghiệp, đáng thương mở to ánh mắt đầy nước hồ tên Đường Yên. Sau khi dính phải lôi điện của Đường Yên

thì tóc mấy người Miêu Trạch đều dựng thẳng lên, phát ra mùi khét nồng nặc tuy nhiên sợ hãi trên mặt lại giảm đi vài phần.

“Chết còn không sợ mà lại sợ hãi sát khí.” Đường Yên nhướn mày, trong ánh mắt hiện lên vẻ giận dữ, lạnh lùng nói. Ánh mắt tối tăm của cô đảo qua đám người Miêu Trạch, sát ý trong ánh mắt Đường Yên còn sắc bén hơn cả đám người Diệp Quân ba phần cứ quần quanh đám người Miêu Trạch, con người đen xua nay luôn trong trời không gọn sóng bây giờ lại làm cho người ta có một loại cảm giác không rét mà run.

Đám người Diệp Quân đang bận dọn dẹp tang thi thì cảm nhận được một luồng sát khí tàn bạo nên cực kì kinh ngạc, bọn họ bất giác quay đầu lại nhìn về phía Đường Yên sau đó lại nhìn nhau rồi cảm thán không hổ là người phụ nữ đại ca nhìn trúng, quả thật không giống với người khác! Sát khí này ngay cả bọn họ đều cảm thấy không bằng, bọn họ nhớ rằng trong tài liệu ghi là Đường Yên là người thường, vì sao người thường lại có được sát khí sắc bén như vậy? Trong lòng Diệp Quân hiện lên nghi hoặc.

“Chi Yên...” Định lực của Miêu Trạch và Mạnh Lộ kém nhất, nên khi bị sát khí của Đường Yên cuốn lấy thì thân mình nhất thời mềm nhũn, lập tức ngã xuống. Hai người quỳ rạp trên mặt đất, thở hổn hển, ánh mắt sợ hãi, dao động. Bọn họ thà đối địch với Liệp Sát Giả cũng không muốn bị Chi Yên dùng cặp mắt kia nhìn mình, thật là đáng sợ! Cảm giác giống như là đang ở địa ngục, tứ cổ vô thân, thể thảm không sao nói được!

Giang Ly và Hoàng Mô cũng bất chợt lạnh sống lưng, phía sau lưng mồ hôi lạnh thấm ướt toàn bộ áo trong nhưng suy cho cùng thì bọn họ cũng tốt hơn hai người Miêu Trạch một chút, ngoại trừ sắc mặt có hơi trắng bệch thì vẫn có thể miễn cưỡng đứng vững. Giang Ly tuy xuất thân quân đội nhưng rốt cuộc vẫn chưa bao giờ chấp hành nhiệm vụ sinh tử còn về phần Hoàng Mô thì nhiều nhất cũng chỉ là một tên côn đồ. Đánh người đã làm không ít nhưng là giết người thì tuyệt đối chưa từng làm nhưng khi bị sát khí tràn ngập ác niệm của Đường Yên rửa tội mà tâm trí vẫn còn vững thì xem như không tệ rồi.

“Còn không mau đi dọn dẹp tang thi?” Lông mày Đường Yên nhíu lại, ánh mắt tối đen thâm trầm đảo qua mọi người làm cho người ta có cảm giác cô chính là ác ma. Sau khi tất cả mọi người nhìn thấy ánh mắt này đều giật mình, ngay cả Miêu Trạch và Mạnh Lộ đang quỳ dưới đất cũng giật bắn lên, chạy như bay về phía đàn tang thi còn sót lại không nhiều lắm.

Việt Kỳ đứng ở trên mái tòa nhà phía Tây, trong tay cầm thanh kiếm bằng băng, tay trái của anh vung lên, dị năng hệ hỏa hóa thành một con rồng lửa lao thẳng về phía trước. Dị năng hệ hỏa vừa lướt qua thì chỗ cao trên mái nhà lập tức phát ra một tiếng gào thét thê lương: “Gào gào...” Ngay sau đó không gian bắt đầu vận vẹo, một con Liệp Sát Giả xuất hiện trên chỗ cao của mái nhà, cái miệng như chậu máu dữ tợn há to rít gào với Việt Kỳ.

“Việt Kỳ cẩn thận, còn một con nữa.” Đường Yên vội vàng lên tiếng nhắc nhở. Lúc dị năng hệ hỏa đánh về phía chỗ cao của mái tòa nhà phía Tây thì Đường Yên cảm nhận được còn có một nguồn năng lượng khác đang dao động. Ít nhất trong chỗ tối còn ẩn nấp một con Liệp Sát Giả khác, cô nhìn chằm chằm mái tòa nhà phía Tây, tầm mắt đột nhiên rơi xuống con đường nối giữa tòa nhà phía tây và tòa nhà phía bắc, lạnh lùng nói: “Đáng chết, chúng nó có ý dẫn anh đi qua đó.”

Đường Yên vừa nói vừa giơ vũ khí sinh hóa lên nhắm thẳng vào con đường nối hai tòa nhà bắn hai phát súng, tiếng súng còn chưa dứt thì đã thấy ở đầu con đường dần dần lộ ra một bóng dáng tang thi dữ tợn, trên tay nó ngưng tụ con lốc, nó tránh thoát khỏi bạc đạn mà Đường Yên bắn ra cực nhanh, ngay sau đó con lốc đánh thẳng vào con đường nối hai tòa nhà.

“Ầm... rầm...” Một tiếng động thật lớn vang lên, con đường bị phá hủy. Tòa nhà phía tây và tòa nhà phía bắc cách nhau ba trăm mét, chính vì có con đường này nên khoảng cách giữa hai tòa nhà gần hơn rất nhiều. Không nghĩ tới trí tuệ của bọn tang thi lại tiến hóa đến bước này, hiểu được cố tìm đường sống trong chỗ chết.

Gương mặt Đường Yên xanh mét, vẻ mặt cực kì âm trầm. Từ chỗ cô đến con đường nối hai tòa nhà ước chừng trăm mét, với khoảng cách này thì cô thuận di được, tuy nhiên cách đây không lâu cô đã dùng thuận di mang theo Liễu Như Nhị, bây giờ tinh thần lực vẫn chưa khôi phục lại toàn bộ. Nếu bây giờ mạo hiểm sử dụng tiếp thì rất có khả năng sẽ bị lạc ở trong không gian. Thuận di là tập trung tinh thần lực ở một điểm sau đó mượn dị năng không gian để đến chỗ đó. Vì vậy tinh thần lực bất ổn rất nguy hiểm!

Mọi người chấn động, ghen ghét nhìn trân trối nhìn Liệp Sát Giả phá hủy lối đi.

Về mặt Việt Kỳ vẫn không hề thay đổi, nhàn nhạt nhìn lướt qua Liệp Sát Giả đã phá hủy lối đi, trong mắt hiện lên lạnh lẽo sát khí. Chỉ dựa vào ba con Liệp Sát Giả mà muốn lấy mạng của anh, từ khi nào Phùng Khải Dương lại trở nên ngây thơ như vậy?

“Rầm rầm” “Không đợi đám người Đường Yên lên tiếng, ngay sau đó lại tiếp tục vang lên những tiếng gào rú. Con đường nối giữa tòa nhà phía bắc và tòa nhà phụ cũng bị phá hủy, nhất thời toàn bộ nhà xưởng công nghiệp quân sự vang lên tiếng còi báo động chói tai.

Sắc mặt Từ Mục thay đổi, anh lấy laptop mang theo ra, nhìn phòng điều khiển chính đang đi vào tiến trình tự hủy, kinh hoàng quát: “Mau rời khỏi đây, phòng điều khiển chính đã khởi động tiến trình tự hủy, tòa nhà phía tây, tòa nhà phía bắc là nơi chứa các loại thiết bị chủ yếu của nhà xưởng công nghiệp quân sự, năm phút nữa tòa nhà phía tây và phía bắc sẽ khởi động tự hủy.”

Con đường thông với tòa nhà phía tây đã bị hủy, đường lui đã bị chặn đứt, bên ngoài nhà xưởng công nghiệp quân sự lại là đại dương mênh mông. Trong lúc nhất thời bọn họ thật đúng là đã lâm vào tuyệt cảnh. Đường Yên bình tĩnh nhớ lại bản kết cấu kiến trúc của nhà xưởng công nghiệp quân sự sau đó phóng thích tinh thần lực từ trên cao nhìn xuống, rồi chỉ vào bức tường bên phải tòa nhà phía bắc: “Xuống lầu, hai tòa nhà phía tây và phía bắc ngoại trừ thông nhau bằng con đường đó thì còn một đường khác, phá bức tường bên phải căn tin cửa số 3 chính là tòa nhà phía tây, tòa nhà phía tây lại đi qua nơi giải trí của công nhân, chỗ này sát bên ký túc xá công nhân.”

“Nhưng mà chị Yên, hiện tại nước biển đã ngập đến lầu ba rồi, chúng ta hoàn toàn không khả năng tiến vào lầu một được.” Miêu Trạch chỉ ra bên người nhà xưởng công nghiệp quân sự, nước biển đã theo cửa số 3 tràn vào nhà xưởng công nghiệp quân sự, không thể không nói nhà xưởng công nghiệp quân sự thật là biến thái, mỗi một khu vực đều được phân chia cực kì minh xác, không cách nào dễ dàng vượt qua ranh giới được.

“Vây nhảy xuống từ căn tin lầu bốn, chị nhớ dưới căn tin tòa nhà phía bắc chính là một cái ao.” Giọng nói của Đường Yên nặng nề. Mặt khác của căn tin quay về tòa nhà phía Tây, bên này là tòa nhà phía bắc, ngoài bức tường rất cao thì trên đó còn có hàng rào điện.

“Xuất phát.” Diệp Quân quyết đoán gật đầu, không quay đầu lại nhìn Việt Kỳ nữa. Cả Diệp Quân và bọn An Lộ đều nghĩ giống nhau, chỉ với ba con Liệp Sát Giả mà muốn đối phó với đại ca, quả thật là người si nói mộng! Bây giờ việc cấp bách nhất, cần làm trước tiên là phải rời khỏi tòa nhà phía bắc này.

Đoàn người vừa mới nhảy xuống từ căn tin lầu bốn thì phía sau vang lên tiếng “ầm” cực lớn, tiếng động bắt đầu từ tòa nhà phụ, ánh lửa đầy trời khiến đêm khuya trở nên chói mắt. Mà ở nơi xa, bên trong ký túc xá công nhân của nhà xưởng công nghiệp quân sự, Phùng Khải Dương đang lắc lắc ly thủy tinh trong tay, hần đứng ở trước cửa sổ, nhìn về phía tòa nhà phía bắc, khóe miệng cong lên thành nụ cười quý quai sau đó vươn tay làm động tác cụng ly với tòa nhà phía bắc.

Vào lúc này, Hình Liệt Phong cũng đang nhìn ra cửa sổ, tầm mắt dừng ở tòa nhà phía bắc, hần khẽ cau mày, trên mặt lộ ra vẻ ngoan độc. Lưu Hân Vũ gác chân ngồi ở trên ghế, thờ ơ chơi đùa cây sáo dọc trong tay. Đỗ Dương đứng ở một bên, lẳng lặng nghe hai người nói chuyện với nhau, từ đầu đến cuối đều không nói câu nào, im lặng giống như không khí. Tầm mắt Đỗ Dương lướt qua hai người, xuyên một cánh cửa sổ khác, dừng ở gian phòng tối đen yên lặng đối diện, trong đấy mắt hiện lên nụ cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Chương 83

“Tình huống của Thẩm Nhã như thế nào rồi?” Hình Liệt Phong tháo mắt kính, xoa nhẹ đôi mắt cay xè sau đó quay sang nhìn về phía Đỗ Dương đang đứng ở chỗ tối. Gần đây hần vội vàng muốn tăng thực lực nên đã lo là cô. Lúc trước vì lo lắng đám người nhà họ Hạ nên Hình Liệt Phong luôn luôn anh tinh che giấu khát vọng đối với sức mạnh cho nên dị năng của hần còn thấp hơn Lưu Hân Vũ hai cấp.

Lúc trước kế hoạch đoạt quyền căn cứ Thanh Long là do một tay hần bày ra, bên gia tộc cũng nhất trí thông qua, chỉ cần hần thành công đoạt được quyền không chế căn cứ Thanh Long thì có thể trở về quân khu trung tâm tiếp quản nhà họ Hình từ trong tay ba hần thế nhưng tất cả những điều này đều bị Đường Yên và Việt Kỳ phá hỏng khiến gia tộc xảy ra tranh cãi, ngay cả vị trí chủ nhân nhà họ Hình của hần cũng trở nên tràn đầy nguy cơ.

Cảm thụ được năng lượng mệnh mông trong cơ thể, khuôn mặt luôn nhu hòa của Hình Liệt Phong bỗng chốc trở nên vặn vẹo, đầy dữ tợn. Lần này dù làm thế nào cũng không thể để Đường Yên còn sống trở về và còn Việt Kỳ nữa. Đồ vật ở tầng hầm ngầm trong tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 ở Thanh Hải chắc chắn đã bị Việt Kỳ mang về quân khu trung tâm. Hiện giờ Nhà họ Hình bị hạn chế khắp nơi trong quân khu trung tâm, chuyện này không có khả năng nhà họ Việt không làm gì cả được.

Lúc Hình Liệt Phong nghĩ đến vẻ mặt điên cuồng đáng sợ của Trương Quốc Huy thì khóe miệng tràn ra nụ cười lạnh lẽo. Thứ mà lão già kia để lại không chỉ có mình đồ vật ở Thanh Hải kia. Ánh mắt Hình Liệt Phong chứa đựng điên cuồng ngắm nhìn nhà xưởng công nghiệp quân sự to lớn, cho dù thế nào hần cũng không nghĩ tới lão già Trương Quốc Huy kia lại có nhiều mưu kế như vậy. Hần thật sự tò mò rốt cuộc trong căn cứ quân sự dưới đất này chứa thứ gì? Đến nay hần còn nhớ rõ sự điên cuồng của Trương Quốc Huy khi nhắc đến căn cứ quân sự phía dưới nhà xưởng công nghiệp quân sự.

“Dị năng chữa khỏi không thể khôi phục được, tình thế nguy cấp.” Giọng nói của Đỗ Dương rất bình thản, không phát hiện được sự khác thường nào trong đó ngoại trừ ác ý chột lóe lên trong mắt thì cả người hần vẫn giống như thường ngày.

Bàn tay đang chơi với cây sáo dọc của Lưu Hân Vũ thoáng ngừng lại một chút, hần cười như không cười liếc Đỗ Dương một cái. Lúc này trong đầu hiện lên bộ ngực đầy đặn của Lưu Thẩm Nhã, dưới bụng bắt chợt dâng lên ngọn lửa. Hần đói khát nuốt nước miếng hai cái, hầu kết nhẹ nhàng trượt lên xuống, hồi tưởng lại cảnh tượng ngày đó hần đã thấy qua cánh cửa (giờ biết ai đứng sau cánh cửa chưa nè). Nếu không phải Phùng Khải Dương rất đáng sợ thì hần thật sự muốn xông vào xem hai người biến sắc như thế nào.

“Cậu hãy trông chừng Thẩm Nhã cẩn thận, đừng để cô ấy bị uất ức đồng thời nhắc nhở mọi người đừng tùy tiện đi xuống căn cứ quân sự dưới đất. Chờ thêm một thời gian nữa đã!” Hình Liệt Phong nắm chặt tay, rất nhanh hần có thể rửa mối nhục và đoạt lại những thứ thuộc về hần. Hình Liệt Phong nói xong thì không thèm quay đầu lại mà xoay người vào phòng hấp thu tinh hạch để tăng dị năng.

“Tôi hiểu.” Đỗ Dương cúi đầu đáp một cách nghiêm túc, không một ai phát hiện lúc này khóe mắt Đỗ Dương đột nhiên hiện lên sát ý.

Lưu Hân Vũ cười như không cười nhìn Đỗ Dương chằm chằm, không nóng không lạnh nói: “Có một số việc nhớ là phải có chừng có mực, Thẩm Nhã là người nhà họ Lưu, mấy lần trước tôi có thể làm bộ như không phát hiện nhưng nếu có lần sau thì đừng trách tôi không nể tình Hình Liệt Phong.”

“A...” Thân thể Đỗ Dương cứng đờ, vành tai bị Lưu Hân Vũ phả hơi thở nóng rực, hần tiến lên trước hai bước để tránh tiếp xúc cự li gần với Lưu Hân Vũ sau đó bình tĩnh nói: “Tôi không hiểu anh đang nói gì cả, thân thể Mộng Nhi vẫn chưa khôi phục, tôi phải đi thăm em ấy.”

“Ha ha...” Lưu Hân Vũ cười khẽ hai tiếng, không nhìn Đỗ Dương rời đi mà đi đến phòng Lưu Thẩm Nhã, hiện giờ Phùng Khải Dương sẽ phải rời đi một đoạn thời gian nên hần sẽ có cơ hội ôn chuyện với Lưu Thẩm Nhã, nói như thế nào thì bọn họ cũng là người một nhà, cũng không thể vì người ngoài mà xa cách được!

Lưu Hân Vũ ừa sang lại quần áo trên người, che giấu sự khác thường giữa hai chân, về mặt vô hại đi đến phòng Lưu Thâm Nhã, sáo dọc bị hấn đứt vào trong túi, bước chân có chút vội vàng gấp gáp.

Lúc Đỗ Dương đi ra khỏi phòng thì bị Chu Thiển ngăn lại chỗ khúc quanh. Chu Thiển kéo Đỗ Dương nép vào một góc tối sau đó dán cả người mình lên người Đỗ Dương, phả ra hơi thở đầy ái muội, bàn tay Chu Thiển chậm rãi vuốt ve người Đỗ Dương, khoe mắt mang theo vẻ khác thường. Khi nghe thấy hô hấp Đỗ Dương trở nên gấp gáp thì khoe miệng Chu Thiển cong lên thành một nụ cười chế giễu: “Đỗ Dương, anh vẫn không chịu được trêu chọc giống như trước kia, nhất là chỗ xương cồng (nói chung là cái mông).”

Bàn tay cô ta tiến vào trong quần áo Đỗ Dương, nhẹ nhàng vuốt ve phần lưng và xương cồng. Đỗ Dương hơi híp mắt, thở dốc đầy hương thụ. Trước tận thể cô ta và Đỗ Dương đã quen biết nhau, hai người đã từng qua lại hơn bán năm sau đó tận thể đột nhiên bùng nổ, Chu Thiển có đi tìm Đỗ Dương nhưng đáng tiếc khi đó Đỗ Dương đã rời đi.

Lần gặp ở Thanh Hải là ngoài ý muốn nên không ai tiến lên chào hỏi nhau. Đỗ Dương biết hẳn không có khả năng vì một người phụ nữ mà đắc tội với Phùng Khải Dương, về phần Chu Thiển thì từ lúc cô ta không tìm được Đỗ Dương cô ta đã hiểu được mình bị bỏ rơi, cô ta là một người phụ nữ thông minh nên sẽ không ở lại chờ một người đàn ông. Không lâu sau đó cô ta đã đính dàng với Phùng Khải Dương, tuy nhiên điều này không tỏ vẻ cô ta đã thật sự quên Đỗ Dương.

“Hừ... Cô muốn làm cái gì?” Giọng nói của Đỗ Dương hơi khàn đặc. Hai tay đặt ở bên người, không đẩy ra cũng không tới gần, thân hình dán chặt lên vách tường tùy ý để cho Chu Thiển đùa giỡn trên người mình. Ánh mắt phiếm hồng và cái trán đang toát ra mồ hôi hột tiết lộ cảm tình chân thực của hẳn, hẳn là một người đàn ông bình thường, sau tận thể lại không tìm người được phụ nữ để giải phóng tính lực nên khi bị Chu Thiển làm vậy thì không thể không có cảm giác được tuy nhiên hẳn cũng hiểu Chu Thiển là người phụ nữ khôn khéo, không có khả năng không có việc gì mà lại tới tìm hẳn được.

“Nhanh như vậy đã đứng lên...” Chu Thiển kinh ngạc liếc nhìn bụng dưới của Đỗ Dương, cô ta dựa sát vào người Đỗ Dương, cảm nhận nhiệt độ nóng rực tỏa ra từ người hẳn. Trong mắt Chu Thiển tràn đầy dịu dàng, cô ngẩng đầu cắn lên môi Đỗ Dương, đầu lưỡi linh hoạt trêu chọc Đỗ Dương: “Không có việc gì thì không thể tới tìm anh sao, nói như thế nào thì trước tận thể chúng ta cũng đã từng có một đoạn thời gian rất vui vẻ không phải sao?”

“Mục đích của cô là gì?” Giọng nói của Đỗ Dương khàn khàn, hẳn há mồm ngậm lấy cánh môi mà Chu Thiển dâng tới cửa, tay dừng ở Chu Thiển trên lưng, cánh tay siết chặt làm cho hai người gần sát nhau hơn. Hơi thở nóng rực, gấp gáp truyền ra từ trong góc tối, khoe miệng Chu Thiển hơi nhếch lên, hai người vội vàng dây dưa cùng một chỗ.

“Phía dưới nhà xưởng công nghiệp quân sự chứa cái gì? Gần đây không ít dị năng giả trở nên rất nóng nảy, thuốc an thần cũng mất tác dụng.” Chu Thiển nhanh nhẹn cời thắt lưng của Đỗ Dương, bàn tay nhẹ nhàng chơi đùa vật cứng rắn. Giọng nói rất nhỏ kèm theo tiếng thở càng ngày càng gấp gáp.

“Chuyện xảy ra khi nào?” Đáy mắt Đỗ Dương xẹt qua vẻ thận trọng, hẳn không biết chuyện này, gần đây hẳn luôn ở bên cạnh Hình Liệt Phong nên những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này hẳn không rõ ràng lắm, tất cả đều do Phùng Khải Dương xử lý, thân phận Phùng Khải Dương lại không thấp nên có chút vấn đề hẳn không thể trực tiếp mở miệng được.

“Sau khi đến nhà xưởng công nghiệp quân sự năm ngày thì liên tục có dị năng giả xuất hiện hành động điên cuồng, lúc vừa mới bắt đầu còn có thể dùng thuốc an thần nhưng sau đó... ngay cả thuốc an thần cũng mất tác dụng!” Chu Thiển xoay người cời quần xuống sau đó đưa lưng về phía Đỗ Dương, tay đặt ở trên tường, đây là tư thế Đỗ Dương thích nhất. Cô ta cái mông, cọ sát vài cái ở chỗ giữa hai chân Đỗ Dương: “Tiến vào đi!”

Đỗ Dương không nói lời nào, hai tay nắm chặt lấy vòng eo Chu Thiển, cả người hẳn dán sát vào người Chu Thiển, đẩy mạnh thắt lưng về phía trước. Khi hẳn cảm nhận được nơi đó đang siết chặt thì hơi thở bất giác gấp gáp thêm vài phần, bắt đầu chuyển động một cách chậm rãi: “Những người đó nói như thế nào?”

“Không có gì khác nhau, những dị năng giả phát sinh điên cuồng đều đã từng đi xuống căn cứ quân sự dưới đất phía dưới nhà xưởng công nghiệp quân sự, Phùng Khải Dương bảo em sáu giờ tối nay đi xuống căn cứ quân sự dưới đất để thu thập mẫu vật.” Chu Thiển vận vẹo vòng eo, hương thụ va chạm của Đỗ Dương. Khác với Phùng Khải Dương cuồng bạo thô lỗ, mỗi một động tác của Đỗ Dương đều rất chậm rãi, ôn hòa nhưng lại có thể khiến cô ta lên đỉnh thoải mái làm cho cô cảm thấy người phía sau đang quý trọng mình, dù biết rõ là giả nhưng cô ta vẫn không nịn được mà trầm mê như cũ.

“Khó trách cô lại tìm đến tôi, thế nào, Phùng Khải Dương không nói cho cô biết chuyện căn cứ quân sự dưới đất hả? Cô không phải là người phụ nữ của hẳn sao? Tại sao hẳn lại chịu để cô đi vào đó?” Đỗ Dương đậm mạnh hơn một chút, sau đó vừa lòng khi nghe thấy Chu Thiển thở dốc to thêm. Nếu không phải do tận thể bùng nổ thì hẳn không định chia tay Chu Thiển nhanh như vậy. Hẳn rất hài lòng với Chu Thiển, xinh đẹp, thông minh, mặc kệ điểm nào cũng đều phù hợp với khẩu vị của hẳn.

“Em là người phụ nữ của hẳn nhưng bên cạnh hẳn không phải chỉ có một người phụ nữ là em, nếu không phải em là bác sĩ thì chỉ sợ đã bị hẳn ném cho lũ người trong căn cứ Chu Tước kia từ lâu rồi.” Chu Thiển nói một cách tự giễu. Tính tình Phùng Khải Dương rất khó nắm bắt hơn nữa lại tàn nhẫn bạo ngược tuy nhiên hẳn che giấu chuyện này rất tốt, người ngoài nhìn vào chẳng qua chỉ thấy hẳn là một bao cò lang thang háo sắc mà thôi. “Giả heo ăn hổ”, cô ta đã thấy Phùng Khải Dương làm chuyện này không ít lần. Lúc ở thành phố Thanh Hải cô ta chọn Đường Yên hay nói cho đúng hơn là cô ta chọn trướng Việt Kỳ. Trực giác nói cho cô ta biết nếu đi theo người đàn ông này thì ngày sau sẽ được yên ổn, đáng tiếc Việt Kỳ chương mắt cô ta, không thêm nhìn cô ta. Không phải cô ta không muốn tiếp cận Hình Liệt Phong nhưng cô ta tự nhận mình không phải là đối thủ của Lưu Thâm Nhã, cô ta nhìn thấy mưu tính quá sâu trong mắt Lưu Thâm Nhã. Tuy cô muốn cứu mạng mình nhưng không cần thiết vì một người đàn ông mà đắc tội với một người phụ nữ ác độc đầy mưu kế.

“Phải không?” Đỗ Dương trả lời cho có lệ, hẳn vẫn chưa hoàn toàn bộ tin tưởng lời nói của Chu Thiển, bây giờ hẳn chỉ muốn tăng nhanh tần suất va chạm sau đó từ từ nhắm hai mắt lại cảm được độ ấm trong lòng và cẩn thận suy nghĩ về mục đích của Phùng Khải Dương, người kia tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì mà không cân nhắc trước được. Lúc trước chính Phùng Khải Dương đã đề nghị bọn họ rút lui về nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu

Danh, bây giờ dĩ năng giả lại trở nên điên cuồng, chẳng lẽ Phùng Khải Dương hoàn toàn không biết việc này sao? Hắn không biết nhiều về căn cứ quân sự dưới đất nhưng Hình Liệt Phong đã nhắc nhở hắn không nên tùy tiện tiếp cận căn cứ quân sự dưới đất.

Nhưng chắc là Lưu Hân Vũ sẽ biết chút gì đó đúng không? Suy cho cùng thì nhà họ Đỗ không phải là nhà họ Hình hay nhà họ Lưu, có rất nhiều việc ở quân khu trung tâm mà nhà họ Đỗ không sờ tới được. Điem ấy làm cho nhà họ Đỗ trở nên rất bị động, chỉ có thể dựa vào nhà họ Hình để sống sót, nếu không như thế thì Mộng Nhi đâu phải ăn nói khép nép, chịu nhục đi theo bên cạnh Hình Liệt Phong đến mức ngay cả danh phận đều không có.

“Tôi không biết nhiều về căn cứ quân sự dưới đất tuy nhiên chắc chắn có liên quan đến tầng hầm ngầm của tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 ở Thanh Hải, ở đó có thứ mà Trương Quốc Huy đã cất giấu, rất nguy hiểm!” Đỗ Dương vừa giải thích vừa bóp chặt lấy eo Chu Thiến, cả người run rẩy sau đó đâm mạnh lên trên một cái, tiếp đó hắn phát ra tiếng gầm nhẹ rồi tựa đầu lên trên vai Chu Thiến, chậm rãi bình ổn lại hô hấp tuy nhiên hắn không vội vã từ trong thân thể Chu Thiến ra ngoài mà lại bắt đầu cọ xát như có như không.

“Cái gì?” Chu Thiến kinh ngạc hô lên, cả người căng cứng nhưng sau khi bị Đỗ Dương đâm mạnh thì cô ta cúi đầu, khẽ “um” một tiếng mềm nhũn. Cô cô ta bị Đỗ Dương gầm cắn, trong đầu lại nhanh chóng sắp xếp tin tức vừa mới nghe được, cô ta cũng không xa lạ gì ba chữ Trương Quốc Huy, ở trong giới y học sự tồn tại của ông ta giống như một ngôi sao sáng tuy nhiên vào mấy năm trước ông ta lại đột nhiên tuyên bố rời khỏi giới y học, vì chuyện này mà dấy tới không ít tranh luận, lúc ấy cô ta còn cảm thấy rất đáng tiếc.

Cô ta đã đi theo bên cạnh Phùng Khải Dương lâu như vậy nên có một số việc cũng biết chút ít. Chuyện dĩ biến ở Thanh Hải nghe nói là do một tay Trương Quốc Huy gây ra. Lúc Chu Thiến nhớ lại tang thi, thú biến dĩ đã gặp phải ở trên đường đến Thanh Hải thì trong lòng vẫn còn sợ hãi, không nghĩ tới căn cứ quân sự phía dưới nhà xưởng công nghiệp quân sự này lại có dính dáng đến Trương Quốc Huy, rốt cuộc Phùng Khải Dương định làm cái gì?

Từ lúc cuộc chiến tranh quyền ở căn cứ Thanh Long truyền ra ngoài thì Phùng Khải Dương lập tức rời khỏi căn cứ Chu Tước. Lúc đó cô tưởng rằng Phùng Khải Dương muốn thừa dịp thực lực của căn cứ Thanh Long suy yếu để ra tay nhưng Phùng Khải Dương lại bỏ qua căn cứ Thanh Long trái lại còn giúp đỡ đám người Hình Liệt Phong rút lại đến nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh này. Chu Thiến cảm nhận được âu yếm đến từ Đỗ Dương khiến cô ta cẩn thận nhớ lại từng chút về Phùng Khải Dương với ý muốn xâu chuỗi tất cả mọi chuyện lại nhưng lại không thể làm được, Phùng Khải Dương tuyệt đối không làm không chuyện có ý nghĩa. Mục đích hắn làm như vậy là vì cái gì?

“Thật sự căn cứ quân sự dưới đất rất tà môn, cô hãy mượn cơ thoái thác chuyện tối nay, tôi đã nhận được tin tức đám người Đường Yên đang đến đây, trước mắt bọn họ đang ở gần nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh. . Mục đích là quân nhu vật tư của nhà xưởng công nghiệp quân sự, ai mà không biết nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh nắm trong tay hai phần năm quân nhu của cả nước. Căn cứ Thanh Long lại vừa mới trải qua tranh đoạt, chuyện thiếu hụt quân nhu chỉ là sớm hay muộn mà thôi.”

Ánh mắt Chu Thiến chợt lóe lên, cô ta nhẹ nhàng gật đầu. Trong đầu lập tức xuất hiện kế hoạch tiếp theo, vì muốn tránh việc phải đến căn cứ quân sự dưới đất đêm nay thì nhất định cô ta phải tìm cho Phùng Khải Dương một chút việc vui. Tốt nhất là khiến hắn quên mất chuyện phải dẫn cô ta xuống căn cứ quân sự dưới đất, tuy nhiên phải có kế hoạch thật tốt thì mới có thể khiến Phùng Khải Dương chú ý mà không kéo cả cô ta vào.

Hai người vánh tai và tóc mai chạm vào nhau nửa giờ sau đó Chu Thiến sửa sang lại quần áo, ngẩng đầu trao đổi một cái hôn Đỗ Dương rồi mới đi ra ngoài. Đỗ Dương chờ Chu Thiến rồi đi mười phút rồi mới đi ra từ bên trong.

Phía dưới chương này bà tác giả có giải thích là chương này độc lập nghĩa với chương trên, có thể xem như là ngoại truyện giải thích bổ cục, kế hoạch của Phùng Khải Dương và thời gian trong chương này là đám người Đường Yên đang dựng lều đóng quân ở rừng thời gian trong chương trước là sau chương này.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Chương 84

“Tồm!” Mọi người nhanh chóng nhảy từ căn tin lầu bốn xuống. Thực lực của mấy người Đường Yên và Diệp Quân rất lợi hại nên trước lúc nhảy xuống bọn họ đã ước lượng khoảng cách để tính toán tốc độ đập xuống đường cong sau đó thoải mái tránh đi cái ao phía dưới. Thực lực của đám Hạ Bác kém hơn một chút nên đành trơ mắt nhìn mấy người Đường Yên an toàn, khô ráo.

Bực bội nhất chính là trong ao có tang thi cá đang ần núp, tuy rằng cấp bậc không cao nhưng vẫn làm cho bọn Hạ Bác kinh hoàng trong chốc lát. Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà xung quanh nhà xưởng công nghiệp quân sự không có nhiều thú biến dị lắm, phần lớn đều lây bệnh độc tang thi sau đó biến thành tang thi thú vì thế có thể tưởng tượng ra không khí nơi này tràn ngập mùi hôi thối tanh tưởi đến mức nào, lúc trước ở rừng rậm thì không cảm thấy gì nhưng hôm nay sau khi tiến vào nhà xưởng công nghiệp quân thì đập vào mũi bọn họ là một mùi nồng nặc kì lạ gần như làm cho người ta hít thở không thông.

Đã vậy giác quan của dĩ năng giả còn nhạy cảm hơn người bình thường rất nhiều khiến đám người Đường Yên cực kì buồn bực. Trước lúc xuất phát những thứ khác đều được chuẩn bị đầy đủ hết chỉ có khẩu trang chống độc là không nghĩ tới cần phải chuẩn bị. Tất cả mọi người đều cảm thấy sau khi trải qua hơn nửa năm tận thế, cảnh tượng gì mà chưa thấy qua nên tự nhận là tâm lý tổ chất tuyệt đối có thể vượt qua được thử thách, không ngờ nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh lại là cực xương khó gặm như vậy, bọn họ mới chỉ đến nơi chưa tới 24 giờ mà nguy hiểm gặp phải còn nhiều hơn bên ngoài cả nửa tháng.

“Giang Ly, anh là đồ trúng thối!” Miêu Trạch rống lớn, cả người ở trong ao, đập nước vài cái, rất vất vả mới ló được cái đầu lên thì đã bị Giang Ly nhấn mạnh xuống nước.

Giang Ly quay đầu lại, trên mặt nở nụ cười rất đáng ghét đánh đòn sau đó nhanh chóng bơi về phía bờ, không thèm ngoái đầu lại. Cho dù cấp bậc của tang thi cá trong ao nước không cao nhưng mùi vị đó thật sự làm cho người khó chịu vô cùng, Giang Ly chỉ cần mình sống là được, còn người khác chết anh không quan tâm!

Miêu Trạch hét lên điên cuồng, chỉ trong nháy mắt dị năng hệ kim đã bao trùm toàn thân. Ngay lập tức một Miêu Trạch ánh vàng rực rỡ xuất hiện ở trước mặt mọi người, cánh tay của cậu ta vung lên, hóa thành một thanh kiếm vàng cực lớn chém về phía Giang Ly đang chạy trốn: “Rầm” “Nhất thời nước trong ao văng tung tóe khắp nơi.

Ánh mắt Diệp Quân lóe lên vẻ khác thường, nhìn chăm chăm Miêu Trạch đang trở nên điên cuồng bên trong ao nước. Anh ta vuốt cằm, thỉnh thoảng miệng lại phát ra vài tiếng “Chặc chặc!” quái dị, đáng vẻ đó nhìn thế nào cũng đều cảm thấy đáng khinh! Lòng mày Đường Yên nhú lên, thật không hổ là dị năng giả hệ kim, quả thật là “Kim quang lấp lánh”, vừa nhìn đã cảm thấy rất thú vị, nhất là thanh kiếm lớn trong tay Miêu Trạch, hoa văn trên thân kiếm giống thanh kiếm trong tay Đường Yên như đúc, tuy nhiên thanh kiếm màu vàng của Miêu Trạch lớn hơn Đường Yên rất nhiều, thoát nhìn cực kỳ uy phong!

“Meo...” Buster ngồi xồm trên vai Đường Yên, hai mắt nhìn chăm chăm thanh kiếm vàng trong tay Miêu Trạch, thấy vậy trán Đường Yên lập tức bị che kín bởi vạch đen, vậy mà cô lại nhìn thấy kí hiệu \$ trong mắt Buster, khó trách Buster lại ham thích thu thập tinh hạch như vậy, hóa ra nó là một con mèo “Tham tiền”!

An Du đứng ở bên cạnh nhất thời tròn tròn mắt, ghen hòng nhìn trân trối nhìn Buster trên vai Đường Yên. Vừa rồi lúc nhảy xuống lầu Lâm Mông đã che chở cô nên cô không chút tổn hao đập đất. Kỳ thực trong đội có dị năng giả hệ phong, hoàn toàn có thể giúp Hạ Bác tránh rơi xuống nước nhưng không vì nguyên nhân không ai nói ra. Cô không biết rốt cuộc bọn họ không rõ hay là cố tình gây vò đám Hạ Bác, ngoại trừ bọn họ thì có lẽ không ai biết nữa.

“Đường Yên, không phải bé con này thật sự thành tinh đấy chứ!” Khóe miệng An Du co rút hai cái, thật sự muốn ôm Buster một chút.

“Không rõ lắm!” Đường Yên lắc đầu, trong lòng lại nghĩ đến chuyện chờ sau khi nhiệm vụ nhà xưởng công nghiệp quân sự kết thúc thì sẽ bảo Miêu Trạch làm cho Buster một thanh kiếm vàng nhỏ nhỏ đeo ở cổ, như vậy chẳng phải rất dễ thương sao? Lúc ở căn cứ Buster luôn không thấy bóng dáng đâu, thỉnh thoảng lại xuất hiện sau đó lấy tinh hạch hoặc là huyết hạch cấp cao ra lấy lòng Đường Yên, sau nhiều lần như vậy, Đường Yên dứt khoát làm cho Buster một cái túi tiền đeo ở trên cổ nó, nhìn xa xa giống như nơ con bướm. Để tránh lúc Buster biến thân khiến túi tiền bị rách thì Đường Yên cố ý chọn lựa vài may túi tiền ở trung tâm nghiên cứu sinh hóa, với loại vải này Buster có thể dễ dàng biến thân mà túi tiền không bị rách.

“Đi mau, bên này cũng sắp nổ tung rồi!” An Lộ nói một cách nặng nề.

Trong mắt mọi người hiện lên chần chờ, hai người kia quá lắm rồi, lúc này bọn họ đang chạy trốn chết vẫn còn có thời gian rảnh rỗi để xem cuộc vui, nói chuyện phiếm. Lúc này Việt Kỳ ngẩng đầu nhìn mái nhà sau đó lên tiếng thúc giục mọi người nhanh chóng chạy về tòa nhà phía tây.

“Thuốc ức chế lấy nhiễm ám hệ cũng sắp đến rồi, dừng trì hoãn thời gian nữa.” Đường Yên vừa nói vừa lườm Miêu Trạch đang nhảy tung tung vì vui mừng trong ao sau đó quay đầu đi về phía con đường dẫn đến tòa nhà phía Tây. Tòa nhà phía bắc ở sau lưng không ngừng phát ra tiếng nổ mạnh. Khi nhìn thấy khói lửa bốc lên, bê tông và tang thi bị nổ nát vụn, phần chân tay còn lại văng khắp nơi thì mặt người không khỏi chìm xuống.

“Chạy mau, phía sau có biển sâu.” Hạ Bác lớn tiếng phun ra câu nói tục, sau khi hét to nhắc nhở thì liền mạng chạy về phía tòa nhà phía tây.

Nghe vậy, Đường Yên quay đầu lại nhìn, tầm mắt cô rơi vào biển sâu nhưng nhúc nhích đang trào ra từ bức tường gần cái ao, lúc ban đầu chỉ là những con cờ bằng côn trùng giáp xác cỡ nhỏ, ngay sau đó càng lúc càng lớn, có những con sâu lớn bằng nửa con người, thân thể hơi thổi, rủa nát! Tốc độ của biển sâu rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã vượt qua cái ao bỏ về phía đám người Đường Yên.

“Hết đao này tới đao khác, xem ra Phùng Khải Dương rất để ý đến chúng ta, chắc hẳn muốn tang thi biến dị và biển sâu giết chết chúng ta, số lượng biển sâu khổng lồ như vậy cho dù có thể đối phó thì cũng sẽ hao hết dị năng của mọi người.” Giọng nói của Diệp Quân cực kì lạnh lẽo, trên khuôn mặt thanh tú hiện lên nụ cười nhạt làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm đến mức tận cùng.

Về mặt Đường Yên lạnh lùng, con người đen như muốn phun ra lửa giận, khóe miệng của cô hơi cong lên lộ ra sát ý sắc bén. Đường Yên liếc nhìn không gian trống trải xung quanh sau đó lấy mấy quả lựu đạn có hình thù quái dị từ không gian ra, từ lớp vỏ màu bạc bên ngoài có thoáng nhìn thấy thủy ngân đang chảy ở bên trong. Mọi người thấy Đường Yên dừng lại thì rất kinh ngạc sau đó nhìn chăm chăm thứ đột nhiên xuất hiện trên tay Đường Yên.

“Lựu đạn thủy ngân.” Tay phải của Đường Yên kéo chốt ra sau đó quăng về phía nhiều sâu nhất, ngay sau đó cô lạnh lùng nói: “Đừng quay đầu lại, chạy mau!” Đường Yên vừa nói vừa chạy thẳng đến con đường dẫn tới tòa nhà phía tây và không quay đầu lại.

Mọi người thấy Đường Yên chạy như điên thì không hiểu ra sao, tuy nhiên không có ai chần chờ mà tất cả đều nắm chặt thời cơ lao thẳng về phía tòa nhà phía tây, lúc bọn họ vừa đi qua tòa nhà phía tây, mới bước vào công viên của nhà xưởng công nghiệp quân thì cảm thấy đất rung núi chuyển, ngay sau đó một tiếng nổ như sấm rền vang lên. Phía trên tòa nhà phía tây hiện lên một đám mây khổng lồ hình nấm, sau đó có một bóng người đột nhiên xuất hiện giữa không trung, trong bóng đêm mờ ảo mọi người thoáng nhìn thấy người vừa đi tới chỗ bọn họ từ mái tòa nhà phía Tây chính là Việt Kỳ.

“Ưc...!” Tất cả mọi người đều không kiềm chế được mà nuốt nước miếng khi nhìn thấy tòa nhà phía tây sụp đổ sau đó bọn họ liền mạng chạy như điên về phía ký túc xá công nhân. Lúc này trong đầu bọn họ không còn suy nghĩ được gì cả, cả còn một suy nghĩ luôn quanh quẩn trong đầu: chạy!

Sau khi chạy như điên hơn mười phút thì ký túc xá công nhân của nhà xưởng công nghiệp quân sự đã gần ngay trước mắt, tất cả mọi người đều dừng lại, nhìn chăm chăm Đường Yên, trong đầu lập tức hiện ra một suy nghĩ, về sau có đặc tội ai cũng không thể đặc tội Đường Yên được! Thật là đáng sợ. Có ấy trực tiếp biến tòa nhà phía tây thành một đồng đồ nát hoang toàn, phần quyết đoán này, ngoại trừ Đường Yên thì còn ai làm được chứ?

“Là cái gì vậy?” Sau khi nhip tìm ổn định trở lại thì Việt Kỳ lạnh lùng nhìn chăm chăm Đường Yên, uy lực của thứ đồ vật này quá mạnh, ngay cả trong quân khu trung tâm cũng không dễ dàng tìm được.

“Lựu đạn thủy ngân.” Đường Yên rất hài lòng với kết quả dùng thử lựu đạn thủy ngân, thứ này Bác Dương chỉ mô phỏng kết quả ở trên máy tính nên đây là lần đầu tiên dùng thử trên thực tế. Kết quả còn mạnh hơn trong tưởng tượng rất nhiều, sau khi trở về nhất định cô phải nhắc nhở Bác Dương cải tiến thêm, chắc chắn hiệu quả sẽ càng thêm chấn động. Đường Yên giải thích một cách đơn giản tính năng của lựu đạn thủy ngân nhưng cũng đủ khiến mọi người thôn thức không thôi đồng thời tiếc hận sao Đường Yên không bảo Bác Dương làm thêm mấy quả, như vậy bọn họ sẽ không cần khổ cực tang thi, trực tiếp quăng một quả lựu đạn thủy ngân là mọi chuyện thuận lợi rồi.

Lúc này đèn đường phía trước ký túc xá công nhân đột nhiên sáng lên, kéo dài từ kho hàng đến lối vào căn cứ quân sự dưới đất. Trong khoảnh khắc đèn đường sáng lên, sắc mặt Việt Kỳ lập tức lạnh xuống, bàn tay thật chặt, sắc mặt lạnh lẽo nói với Đường Yên: “Chung quanh có người của bọn họ hay không?”

Đường Yên im lặng phóng tinh thần lực bao trùm lên ký túc xá công nhân, về mặt rất khó giải thích, không gian hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ mấy ngọn đèn đường đột nhiên sáng lên một cách quỷ dị thì ngay cả tiếng gió cũng biến mất không thấy. Mặt trời đang lặn lẽ ló ra từ đường chân trời, bình minh sắp tới. Đèn đường vàng ấm trong nhà xưởng công nghiệp quân sự im lặng có vẻ nặng nề, khủng bố. An Du mất tự nhiên nuốt nước miếng, trốn bên người Lâm Mông. Liễu Như Nhị cũng không khỏi mấy máy miệng, nhìn chung quanh, đánh giá bốn phía, mọi người đều biết rõ bình minh đang đến nhưng bất an trong đáy lòng vẫn luôn quanh quẩn, không có biết mất ngược lại bình minh càng đến thì lại càng rõ ràng.

Khô mộc quyết vẫn đang vận chuyển điên cuồng trong cơ thể Đường Yên, năng lượng tập trung trong kinh mạch đang ngưng tụ lại, trên mặt Đường Yên hiện lên vẻ vui mừng, sắp lên cấp rồi! Trong lúc nghỉ ngơi cô không ngừng hấp thu tinh hạch và huyết hạch nên lúc xuống căn cứ quân sự dưới đất mới có thể đột phá cấp bảy trong một lần. Đường Yên không ngừng đề nên năng lượng trong kinh mạch lại, năng lượng cấp sáu trung cấp bị đè xuống cấp sáu sơ cấp, tuy rằng tiêu hao không ít tinh hạch và huyết hạch cấp cao nhưng hiệu quả lại rất rõ rệt. Bây giờ chỉ cần phóng thích năng lượng tích lũy bị đè ép trong kinh mạch là đủ để đột phá là chắn cấp bảy. Khô mộc quyết vận chuyển thúc đẩy tinh thần lực không ngừng lên cao, năng lượng trong kinh mạch cũng không ngừng tăng vọt.

“Chị Yên có chút không đúng!” Miêu Trạch vội vàng la lên. Hơi thở của Đường Yên lập tức thay đổi, lúc nông lúc sâu, trán nổi gân xanh, năng lượng dao động chung quanh từ từ rõ ràng. Lúc này chỉ cần không phải tên đàn em hiểu Đường Yên đã xảy ra chuyện.

Miêu Trạch tiến lên định vươn tay đánh thức Đường Yên nhưng Việt Kỳ lại hất tay Miêu Trạch ra, nói với giọng lạnh lẽo, bá đạo: “Đừng nhúc nhích, cô ấy đang trong giai đoạn vượt cấp!”

Sau khi nghe Việt Kỳ quát lên thì mọi người lập tức quay đầu lại. Trong cuộc chiến tranh quyền ở căn cứ Thanh Long, Đường Yên đánh một trận thành danh đoạt được quyền khống chế căn cứ trong tay, chuyện này đã gây chấn động không nhỏ ở quân khu trung tâm. Chỉ dựa vào bản thân mà trong nửa năm ngắn ngủi đã lên đến cấp sáu, bản lĩnh này làm cho không ít con em thế gia phải dờ trán ghen tị đồng thời ôm lòng hâm mộ.

“Vượt cấp, cô ấy vừa mới thăng cấp thành dị năng giả song hệ cấp sáu không lâu mà, mới đây đã muốn thăng cấp tiếp?” Hạ Bác kinh ngạc hô lên. Hai mắt nhìn chăm chăm Đường Yên, trong mắt hiện lên ghen tị, cũng là hấp thu tinh hạch, huyết hạch như nhau nhưng tốc độ thăng cấp của Đường Yên lại vượt xa bọn họ, thực lực cũng mạnh hơn bọn họ, đúng là tức chết người mà!

Nếu lấy tố chất thân thể làm điều kiện thăng cấp của dị năng giả thì nhìn thể nào thể gia quân nhân như bọn họ cũng hơn Đường Yên rất nhiều nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược!

“Dị năng giả song hệ đúng là được trời cao ưu ái.” Diệp Quân quái gờ chen miệng nói. Lúc trước rõ ràng cấp bậc của anh ta cao hơn Tiểu Kỳ Nhi nhưng không quá một tháng Tiểu Kỳ Nhi đã cao hơn anh ta một bậc, điều này thật sự làm cho người ta cảm thấy bức tức.

“Tỉ lệ hấp thu năng lượng tinh hạch, huyết hạch của dị năng giả song hệ nhiều hơn dị năng giả bình thường khoảng 20% đến 30%.” An Lộ bình tĩnh đưa ra đáp án chuẩn xác, một dị năng giả bình thường khi hấp thu tinh hạch, huyết hạch thì được khoảng 50% đến 60% năng lượng của tinh hạch, huyết hạch đó còn dị năng giả song hệ thì nhiều hơn, dĩ nhiên còn có một điều nữa là dị năng giả đó thức tỉnh dị năng càng thuần khiết thì tỉ lệ hấp thu năng lượng tinh hạch, huyết hạch hiệu quả càng cao.

Sắc mặt mọi người cực kì phức tạp nhìn Đường Yên, quả nhiên là người may mắn được trời cao ưu ái. Khó trách lại thăng cấp nhanh như vậy, hóa ra tuy rằng hấp thu tinh hạch, huyết hạch giống nhau nhưng dị năng giả song hệ lại có thể có được nhiều năng lượng hơn, cứ như vậy lâu dần thì cấp bậc của hai bên sẽ chênh nhau càng lớn.

“Có một số lượng lớn tang thi đang tới chỗ này!” Đôi mắt đen trầm của Diệp Quân nhìn chăm chăm ký túc xá công nhân cuối cùng, ở chỗ đó có một đàn tang thi đang vọt tới, trong đó có rất nhiều tang thi cấp cao đang ẩn nấp ở bên trong. Trước bình minh là thời khắc hắc ám nhất cũng là lúc thực lực của tang thi mạnh mẽ nhất.

“Diệp Quân, chuẩn bị đi!” Việt Kỳ đi lên phía trước, che chở cho Đường Yên ở phía sau lưng, ánh mắt lạnh như băng nhìn ký túc xá công nhân của nhà xưởng công nghiệp quân sự xa xa đang im lìm trong màn đêm, bàn tay to của anh vung lên, lập tức có một cái lồng bằng băng vây Đường Yên vào giữa sau đó Việt Kỳ nhảy lên trên lồng băng, đưa mắt quan sát bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89: Chương 85

“Chú ý Liệt Sát Giả!” Lời nói ngắn gọn mà bình tĩnh, đầu vào đây vang lên, tay Việt Kỳ cầm thanh kiếm bằng băng sắc bén, kiêu ngạo đứng ở phía trên lồng băng, cực kì trấn định khi đối mặt với đàn tang thi.

Từ khi đèn đường sáng lên thì tiếng gào thét của đàn tang thi không ngừng vang lên: “Gào gào...” Trong tiếng gào thét thể hiện khát vọng và cố chấp với máu thịt. Có thể là do sự khác thường của nhà xưởng công nghiệp quân sự nên cho dù là tang thi bình thường thì tay chân cũng rất linh hoạt chứ đừng nói đến Thiêm Thực Giả, Ba Hành Giả, động tác của bọn nó cực kì nhanh nhẹn, có thể so với dị năng giả tốc độ cấp hai.

Bỗng nhiên ánh mắt Việt Kỳ lóe lên, có chút do dự nhìn người đang ở trong lồng băng, con người đen thâm thúy xẹt qua một chút suy nghĩ sâu xa. Lúc Đường Yên nhận ra có một nguồn năng lượng đang dao động thì lập tức hiểu được mình sắp lên cấp! Cô cảm nhận được hành động của Việt Kỳ nên không hề do dự dùng ảo thuật tiến vào không gian. Năng lượng cần để thăng cấp nhiều gấp đôi bình thường, cô tuyệt đối không thể để lộ chuyện này được nhưng Đường Yên không hề biết khoảnh khắc cô biến mất thì Việt Kỳ đứng ở phía trên lồng băng đã nhận ra. (Có ai hiểu chỗ này không, Đường Yên dùng ảo thuật tạo một ĐY khác đứng ở trong lồng băng còn mình thì vào không gian)

Sau khi tiến vào không gian thì Đường Yên nhanh chóng chìm xuống đáy hồ, khác với mấy lần trước thăng cấp cô đều bất tỉnh thì lần này Đường Yên cảm nhận được năng lượng đang tăng lên trong kinh mạch rất rõ ràng, cô im lặng liếc nhìn hoa sen màu ở giữa trong hồ sau đó đột nhiên giặt mình. Đóa hoa sen màu ở trong hồ nước đã nở rộ, cánh hoa lay động, càng thêm lóa mắt hơn trước kia. Cánh hoa sen màu đỏ tản ra mùi hương ngào ngạt, kích thước cũng lớn gấp đôi.

“Sao lại thế này?” Đường Yên quay đầu lại, tầm mắt chợt dừng lại ở đáy hồ thì thấy dưới đáy hồ có một lớp tinh hạch và huyết hạch trong suốt. Sắc mặt Đường Yên thay đổi, bất chấp đang ở thời điểm thăng cấp dùng tinh thần lực tra xét đồng tinh hạch, huyết hạch dự trữ thì thấy hơn một nửa tinh hạch, huyết hạch trong hai rương gỗ đã biến mất! Tầm mắt Đường Yên dừng lại ở đóa hoa sen màu đang lay động theo gió, trong lòng đột nhiên xuất hiện suy nghĩ chẳng lẽ tinh hạch và huyết hạch xuất hiện dưới đáy hồ là do đóa hoa sen màu này làm?

Phải biết rằng hơn phân nửa huyết hạch, tinh hạch trong rương đó đã bị nhiễm năng lượng âm hệ, Việt Kỳ đã nói rõ năng lượng âm hệ rất nguy hiểm nên tất cả tinh hạch và huyết hạch thu được dọc đường đều do Đường Yên cất giữ. Lúc trước để ngăn ngừa các tinh hạch và huyết hạch khác bị lây nhiễm năng lượng âm hệ thì Đường Yên đã cố ý tách hai loại ra. Lúc này Đường Yên liếc nhìn tinh hạch và huyết hạch đã khôi phục trong suốt ở dưới đáy hồ, chẳng lẽ hồ nước còn có công hiệu tiến hóa?

“Lúc trở về phải nói Bác Dương nghiên cứu mới được.” Đường Yên nhìn chằm chằm hồ nước trong suốt thấy đáy và nghĩ lúc trở về căn cứ Thanh Long phải lấy một chút nước trong hồ nước ở không gian cho Bác Dương nghiên cứu để xem có thể tìm ra biện pháp khắc chế năng lượng âm hệ hay không.

Không đợi Đường Yên suy nghĩ cẩn thận thì trong nháy mắt năng lượng trong kinh mạch đã tăng vọt, năng lượng quá dữ dội đánh thẳng vào khiến trong khoảng thời gian ngắn Đường Yên không còn tâm tư để suy nghĩ chuyện khác nữa. Lúc Đường Yên nhắm mắt dốc toàn lực để phá vỡ lá chắn thì nước trong hồ sôi lên sùng sục, tinh hạch và huyết hạch chìm ở đáy hồ vây Đường Yên lại. Thình thoảng đóa hoa sen màu ở giữa hồ lại phóng ra từng vòng năng lượng, rất nhanh năng lượng đã bao phủ cả hồ nước, hình thành một không gian kín.

Lực cấp trung cấp, lực cấp cao cấp, lực cấp cao nhất... Khuôn mặt Đường Yên đang ở giữa hồ rất bình thản, tốc độ thăng cấp càng lúc càng nhanh. Đột nhiên kinh mạch trong cơ thể truyền ra một tiếng giòn vang, trong nháy mắt giống như dòng suối chảy tìm được biển lớn (không phải sông ra biển mà là suối ra biển mới kinh, tác giả YY quá), kinh mạch lại mở rộng lần nữa, năng lượng mênh mông, mãnh liệt hội tụ thành sông lớn tràn vào trong đan điền, năng lượng ngưng tụ lại không ngừng cải tạo thân thể Đường Yên.

Da thịt trắng nõn trơn bóng của Đường Yên không phát ra tiếng “răng rắc”, lõi điện giống như một lớp áo giáp bao quanh Đường Yên. Năng lượng không ngừng tăng lên, trực tiếp phá tan rào chắn cấp bảy, cấp bảy sơ cấp, cấp bảy trung cấp, cấp bảy cao cấp... Cuối cùng đóa hoa sen màu phóng ra một luồng năng lượng phá tan lá chắn cấp tám giúp Đường Yên bước qua cánh cửa dị năng giả cấp tám. Cuối cùng năng lượng vững vàng đứng lại ở cấp tám trung cấp, trong nháy mắt tinh hạch và huyết hạch phủ kín đáy hồ đã biến mất, đóa hoa sen màu lóa mắt cũng héo rũ không ít. Cánh hoa sen cuộn lại, chìm vào trong hồ nước.

Đường Yên cảm thấy cả người sáng khoái, mệt mỏi trong khoảng thời gian này đều biến mất. Toàn bộ thân thể dư thừa năng lượng, cảm giác thật giống lúc như vừa mới thức tỉnh dị năng. Đường Yên chậm rãi mở mắt ra, yên lặng cảm thụ kinh mạch rộng lớn trong người và vùng đan điền mênh mông như biển lớn.

“Cấp tám trung cấp...” Đường Yên chấn động không thôi, vui sướng cảm nhận năng lượng đang chảy siết trong kinh mạch. Khó trách thân thể lại cảm thấy thoải mái như vậy, không nghĩ việc để nên dị năng trong kinh mạch lại khiến cô trực tiếp vượt qua cấp bảy bước vào cánh cửa dị năng giả cấp tám. Thật sự là không thể tưởng tượng được! Lúc này Đường Yên có cảm giác như mình đang mơ nhưng rốt cuộc cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn nên rất nhanh Đường Yên đã bình tĩnh lại. Cô đứng dậy nhìn xung quanh hồ nước thì phát hiện hoa sen màu vốn rất chói mắt lại héo rũ chìm vào đáy hồ và tinh hạch và huyết hạch dưới đáy hồ đều biến mất.

“Chẳng lẽ đều bị mình hấp thu?” Đường Yên suy nghĩ một cách nghiêm túc, khó trách cô có thể vượt qua cấp bảy trực tiếp thăng cấp thành dị năng giả cấp tám trung cấp. Hấp thu nhiều tinh hạch và huyết hạch như vậy nếu không bước vào cấp tám thì quả thật là không còn chỗ nào để nói nữa.

Đường Yên nhanh chóng chinh đốn lại suy nghĩ sau đó ra khỏi không gian. Bên ngoài đang chiến đấu rất kịch liệt, giọng nói của Đường Yên cực kì lạnh lùng: “Việt Kỳ, mở lồng băng đi. Tôi thắng cấp thành công rồi!” Sau khi thắng lên cấp tám thì tinh thần lực và cảm giác của cô lại tăng lên, lúc tinh thần lực đảo qua Việt Kỳ thì Đường Yên không nhận được tấn thưởng, rốt cuộc quân khu trung tâm thần bí như thế nào? Sau khi đạt tới cấp tám mà cô vẫn không có cách nào biết được thực lực chân chính Việt Kỳ, điều này chỉ có một khả năng là Việt Kỳ mạnh hơn cô rất nhiều.

Lúc Đường Yên liếc nhìn mọi người đang chiến đấu thì ánh mắt thoáng qua sự kinh ngạc. An Du có thực lực yếu nhất bên Việt Kỳ cũng đã đạt đến lục cấp trung cấp, mạnh nhất là Diệp Quân, cấp bảy trung cấp, Lâm Tam, Lâm Mông chỉ còn một chút nữa là đến cấp bảy trung cấp. An Lộ là dị năng giả không gian, tuy thắng cấp có chút chậm nhưng cũng là lục cấp cao nhất. Thực lực như vậy khó trách đám người bọn họ có thể thoải mái đi lại ở tận thế.

Đường Yên vừa mới xuất hiện thì Việt Kỳ đã lập tức nhận ra, anh nhanh chóng nhảy xuống khỏi lồng băng sau đó vung lên giải trừ lồng băng. Hình như bọn họ Diệp Quân đang chiến đấu cũng cảm nhận được nên đều quay đầu lại nhìn Đường Yên. Sau khi thấy rõ Đường Yên thì sắc mặt lập tức đổi, biểu hiện của An Lộ là khoa trương nhất, anh ta ghen hòng nhìn trần trối nhìn Đường Yên đứng ở bên cạnh Việt Kỳ, ngay cả việc chiến đấu cũng quên luôn, nếu không phải Diệp Quân nhanh chóng ra tay giúp đỡ thì ít nhất An Lộ cũng mất cánh tay rồi.

So với bọn Diệp Quân thành thoi thì đám người Hạ Bắc Hoàng, Mô có vẻ quá sức. Dù sao thực lực mạnh nhất trong bọn họ cũng mới chỉ cấp năm cao cấp, lần này số lượng tang thi bình thường trong đàn tang thi không nhiều lắm, Thiêm Thực Giả, Ba Hành Giả là chủ yếu hơn nữa còn có Liệp Sát Giả đang ẩn nấp, có thể ra tay bất cứ lúc nào làm cho cuộc chiến càng trở nên khó lường. Mạnh Lộ chỉ có thể tránh ở phía sau Giang Ly, thỉnh thoảng dùng dị năng đánh lên hai cái tuy nhiên hai người lại phối hợp hết sức ăn ý.

“Diệp Quân, cẩn thận!” Sắc mặt Việt Kỳ lạnh lùng, bóng dáng mạnh mẽ nhanh chóng gia nhập chiến trường. Thanh kiếm bằng băng trong tay vung lên không trung, tay trái dùng dị năng tạo thành một bức tường băng ở trước mặt Diệp Quân.

“Kít...” Tiếng móng vuốt sắc bén của Liệp Sát Giả cào tường băng vang lên trong gió để lại vết tích sâu ba bốn cm. Sau khi nghe thấy tiếng cào chói tai thì sống lưng của tất cả mọi người đều lạnh toát, đồng thời dừng lại, quay đầu nhìn Liệp Sát Giả đang lui về phía sau, sắc mặt Diệp Quân xanh mét, đưa tay sờ sờ cổ, vừa rồi nếu không có Việt Kỳ phản ứng nhanh thì e rằng đầu anh phải dón nhà rồi!

Hình thể của con Liệp Sát Giả này không lớn, khoảng bằng đứa trẻ mười hai, mười ba tuổi nhưng khuôn mặt lại rất lớn, ngoại trừ sắc mặt trắng xanh và cặp mắt ửng đỏ thì những thứ khác hoàn toàn giống hệt con người. Nó nghiêng đầu nhìn chằm chằm đám người Đường Yên sau đó nhếch miệng cười, trên người những nhân loại này có hương vị nó thích, nó rất muốn ăn nên há mồm gào thét đồng thời không hài lòng Việt Kỳ ngăn cản nó. Từ cặp mắt tức giận của nó không khó nhận ra chỉ số thông minh của nó không thấp, hiểu được tránh Việt Kỳ mà ra tay với Diệp Quân.

Nhất thời đầu óc của tất cả mọi người trống rỗng, ngay cả Việt Kỳ cũng sững sờ rồi thất thần trong phút chốc, nhìn chằm chằm Liệp Sát Giả kỳ lạ trước mặt, so với các Liệp Sát Giả khác thì trí tuệ của con Liệp Sát Giả này cao đến đáng sợ. Thậm chí ngay cả bề ngoài cũng khác nhau khá lớn, nếu cải trang rồi lẩn vào trong đám người thì nếu không cẩn thận rất khó mà phát hiện có gì không thích hợp.

Thấy mọi người ngây người, ánh mắt ửng đỏ của nó lóe lên ánh sáng. Đường Yên lập tức tiến lên ngăn chặn luồng sáng sáng này sau đó vung tay lên dùng tinh thần lực triệt tiêu ánh sáng này đi. Là Liệp Sát Giả hệ tinh thần, có thể không chỉ như thế.

Liệp Sát Giả thấy dị năng của mình không có tác dụng thì lập tức ngẩng đầu lên trời, gào thét một tiếng, đàn tang thi vốn đang yên lặng lại bắt đầu nhón nháo. Động tác cũng trở nên cuồng bạo và khát máu, tình huống này giống khi đám người Đường Yên tiến vào quân khu trung tâm gặp phải tang thi chuột. Sau khi Liệp Sát Giả gào thét xong thì lập tức biến mất chờ đợi đợt đi săn tiếp theo. Tang thi rất cố chấp với máu thịt nên chắc chắn không dễ dàng buông tha cho bọn họ được!

“Liệp Sát Giả song hệ không gian, tinh thần, mọi người cẩn thận một chút!” Đường Yên thu hồi vũ khí trên cánh tay, lấy kiếm sắc từ trong không gian ra. Quả nhiên dùng kiếm vẫn thuận tay, hơn súng ống lúc chiến đấu một mình thì tốt nhưng khi quần công thì có vẻ có nhiều nhược điểm. Đặc biệt là lúc đang ở trong đàn tang thi thì việc nhắm bắn không thể nghỉ ngơi là cực kì lãng phí thời gian.

“Giang Ly, sao tự nhiên anh lại tấn công tôi?” Mạnh Lộ lẩn một vòng, tránh xa khỏi Giang Ly, ôm cánh tay bị gai đất đâm, ngẩng đầu khó hiểu nhìn Giang Ly, mới vừa rồi còn tốt đột nhiên Giang Ly xoay người, định đâm gai đất trong tay vào ngực Mạnh Lộ, cũng may Mạnh Lộ cảnh giác cao, nếu là Miêu Trạch thì chỉ sợ bây giờ đã nằm đo đất rồi.

Giang Ly giống như không nghe thấy, dị năng trong tay không ngừng tấn công Mạnh Lộ, mọi người chung quanh đều nhận thấy ra tình huống không được bình thường nên An Lộ ở gần nhất đã đá Giang Ly văng ra ngoài sau đó kéo Mạnh Lộ qua. Sau khi Giang Ly bị đá thì nhanh chóng đứng dậy, lần này đối tượng tấn công lại đổi thành Lâm Mông bên cạnh mình.

“Mau không chế anh ta!” Đường Yên vung tay lên, tám tia sét trực tiếp biến tang thi ở chung quanh thành tro tàn sau đó cô lập tức quay sang bảo Lâm Mông đừng nương tay, nhanh chóng bắt Giang Ly lại. Vừa rồi cô đã nhận thấy Liệp Sát Giả kia rất kì lạ, dị năng hệ tinh thần là khó đoán nhất, cô đoán rằng dị năng hệ tinh thần của Liệp Sát Giả vừa này không phải ảo thuật mà có thể là nhiếp hồn, tuy rằng có chút kì quái nhưng ở tận thế con người đã thức tỉnh dị năng thì chuyện có kì lạ hơn nữa cũng trở nên bình thường.

“Chị Yên, tại sao Giang Ly lại đột nhiên nổi điên vậy? Chẳng lẽ anh ta nhiễm năng lượng ám hệ rồi hả?” Miêu Trạch không nhận được lên tiếng, cậu nhìn vết thương của Mạnh Lộ sâu tới tận xương thì có thể nhận thấy được vừa rồi Giang Ly không hề nương tay, chắc chắn là đã dốc hết toàn lực tấn công Mạnh Lộ nên mới có thể tạo ra miệng vết thương sâu như vậy.

“Không phải, là do Liệp Sát Giả vừa rồi giờ trò quỷ.” Đường Yên cầm kiếm, trầm giọng gọi Lâm Mông qua. Đám người Diệp Quân nhanh chóng vây lại, cảnh giác đàn tang thi đánh lên bốn phía. Mọi người hoảng sợ nhìn Lâm Mông đang không chế Giang Ly không ngừng nhe răng há miệng muốn tấn công bọn họ, không khí trở nên trầm trọng. Ở tận thế khi chiến đấu điều tối kỵ nhất là bị đồng đội đâm sau lưng, vì vậy tình huống của Giang Ly làm cho tâm

tình mọi người trở nên trầm trọng.

“Dị năng hệ tinh thần rất khác các dị năng khác, cụ thể là gì thì tôi không rõ lắm nhưng tôi từng biết có dị năng giả hệ tinh thần sử dụng ảo thuật, thôi miên, kỳ thực thôi miên chính là nhiếp hồn. Tôi nghi ngờ vừa rồi Liệp Sát Giả kia đã dùng nhiếp hồn với Giang Ly, Giang Ly trúng nhiếp nên mới kỳ lạ như vậy.” Sau khi nói xong thì Đường Yên âm thầm nâng cao tinh thần lực. Cũng may vừa rồi lúc Liệp Sát Giả ra tay cô đã dùng tinh thần lực triệt tiêu dị năng của nó nếu không không cần Liệp Sát Giả ra tay thì đám người kia cũng tự động dâng linh tinh trong đầu cho Liệp Sát Giả hấp thu.

Đường Yên nói xong thì lập tức quay đầu lại, bắt đầu tìm kiếm tung tích Liệp Sát Giả, nếu thật sự nhiếp hồn thì không giết chết Liệp Sát Giả kia, Giang Ly sẽ không có cách nào tỉnh táo lại được. Không phải cô không muốn dùng tinh thần lực giải trừ nhiếp hồn của Liệp Sát Giả nhưng là tinh thần lực là quá mơ hồ, chỉ cần hơi lơ thì sẽ biến Giang Ly thành một kẻ ngu ngốc.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Sắc mặt Diệp Quân lạnh dần, nhìn đàn tang thi đang chen chúc không ngừng nhào tới, thật đúng là giết mãi không chết!

“Giết chết Liệp Sát Giả sử dụng nhiếp hồn thì anh ta sẽ tỉnh táo lại.” Tinh thần lực của Đường Yên bắn ra bốn phía, sau khi thẳng cấp thì rất Đường Yên rất tin tưởng không có tang thi và thú biến dị nào có thể tránh được sự tra xét của cô. Đột nhiên Đường Yên phát hiện ở vị trí phía say bọn họ hai trăm mét có một nguồn năng lượng tinh thần đang ẩn nấp. Nguồn năng lượng này khác hẳn năng lượng xung quanh, trong suốt, không hình dạng.

Khóe miệng Đường Yên hơi cong lên, năng lượng hệ không gian là màu trắng bạc còn năng lượng hệ tinh thần là màu trong suốt. Quả nhiên tang thi biến dị hệ tinh thần này rất cẩn thận, biết sử dụng tang thi khác để tiêu hao dị năng của bọn họ sau đó chờ đến lúc bọn họ mệt mỏi không chịu nổi thì sẽ tung một chiêu lấy mạng!

Đường Yên đang tập trung vào Liệp Sát Giả thì bỗng nhiên tin tức tinh thần lực truyền về từ chỗ cách bọn họ năm trăm mét là một nguồn năng lượng rất cuồng bạo đang ủa tới, nguồn năng lượng này làm cho Đường Yên cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo. Sau khi nhìn kỹ thì sắc mặt của cô lập tức.

“Biển sâu!” Đường Yên nhín mày, lớn tiếng nói với Việt Kỳ: “Mau chóng giải quyết đàn tang thi, biển sâu sắp tới rồi!”

Vốn tưởng rằng biển sâu chỉ chiếm cứ tòa nhà phía bắc của nhà xưởng công nghiệp quân sự, không nghĩ tới bên này cũng có. Rốt cuộc ở căn cứ quân sự dưới đất đã xảy ra chuyện gì? Làm sao có thể xuất hiện nhiều biển sâu như vậy, điều này khiến cô không thể không thận trọng suy xét thực lực và cấp bậc của sâu mẹ.

Lâm Mông nâng tay đánh mạnh vào sau gáy Giang Ly làm cho Giang Ly bất tỉnh. Đám người Diệp Quân ở phía trước nhanh chóng cản quét mở đường, Đường Yên và Việt Kỳ ở phía sau dọn dẹp, Đường Yên tiếc hận liếc nhìn Liệp Sát Giả đang ẩn nấp ở phía sau, lần này sợ là không có cơ hội để ra tay. So với Liệp Sát Giả thì uy hiếp của biển sâu lớn hơn, hơn nữa lúc này không rõ tung tích của bọn người Hình Liệt Phong, vì vậy lúc này gây chiến với biển sâu rõ ràng là không thực tế. Và lại nếu không tiêu diệt được sâu mẹ thì biển sâu sẽ không biến mất, so với lãng phí dị năng thì không bằng tránh đi càng thực tế hơn.

Mọi người dốc toàn lực ra tay, không phí bao nhiêu sức lực đã phá được vòng vây của tang thi sau đó nhanh chóng vọt vào ký túc xá công nhân.

“Mọi người có cảm thấy chỗ này rất kỳ lạ hay không?” Miêu Trạch không nhìn được lên tiếng sau nhìn xung quanh ký túc xá công nhân đồng thời rút cổ lại, sau khi bọn họ xông vào ký túc xá công nhân thì đàn tang thi và biển sâu ở phía sau đều biến mất không thấy!

“Đàn tang thi và biển sâu đều không thấy nữa!” An Du lau cái trán đang đổ mồ hôi lạnh, lúc rút lui thì cô không nhìn được nên quay đầu nhìn trộm phía sau, nhất thời sợ tới mức toàn thân nhũn ra, biển sâu dày đặc sau lưng giống như xuất hiện từ phía chân trời. Ngay cả mặt trời vừa mới lộ ra cũng bị biển sâu che mất.

“Mùi rất kỳ lạ!” Về mặt Việt Kỳ lạnh lùng nhìn xung quanh ký túc xá công nhân, sắc mặt lạnh như băng, cứng rắn như sắt thép. Ký túc xá công nhân ở đây được xây tập trung hơn nửa bây giờ lại là bình minh, kiến trúc như vậy làm cho mặt trời có vẻ như không mọc lên từ đường chân trời khiến mọi thứ thoát nhìn có vẻ âm trầm lạnh lẽo, trên đất không phải là thi thể đã rửa nát thì cũng là chân tay bị cụt. Tuy nhiên lại không hề có mùi hôi thối tanh tưởi của tang thi.

“Trong này không có tang thi nên không có mùi hôi thối tanh tưởi.” Đường Yên trầm giọng nói. Rất không bình thường, khắp nơi bên trong nhà xưởng đều có tang thi chuột ẩn nấp, vì sao chỉ có duy nhất ký túc xá công nhân này lại yên tĩnh như vậy, yên tĩnh một cách kỳ lạ.

“Đi ra đi!” Việt Kỳ lạnh lẽo quát lên, thanh kiếm bằng băng trong tay chém mạnh về phía ký túc xá bên trái.

Ầm... rầm... Mảnh vỡ thủy tinh rơi đầy đất, từ trong góc tối có một đám người chậm rãi đi ra, dẫn đầu chính là Hình Liệt Phong và Lưu Thẩm Nhã, sắc mặt Lưu Thẩm Nhã trắng bệch, ánh mắt quý dị, vừa gặp đã nhìn chăm chăm Đường Yên, không thèm che giấu sát khí trong mắt, cả người cô ta dựa sát vào Hình Liệt Phong, vẻ mặt cực kỳ quái dị.

Ánh mắt lạnh lẽo của Việt Kỳ quét một vòng qua đám người Hình Liệt Phong nhưng không không phát hiện được bóng dáng của Phùng Khải Dương, sắc mặt anh lập tức trầm xuống, so với Hình Liệt Phong thì càng đề phòng tên điên Phùng Khải Dương hơn. Hãy đến diễn đàn Lê Quý Đôn để đọc truyện nhanh nhất và ủng hộ editor. Mục đích của Hình Liệt Phong rất rõ ràng, hẳn muốn căn cứ Thanh Long, muốn đoạt được cả quần khu trung tâm nhưng Phùng Khải Dương lại không phải vậy, Phùng Khải Dương muốn chơi đùa với mọi người hơn nữa hành vi cũng điên cuồng hơn.

Vì buộc Việt Kỳ, Đường Yên tiến vào nhà xưởng công nghiệp quân sự hẳn đã không tiếc cho nổ tung đê biển làm nước biển bao phủ toàn bộ núi Mậu Danh chặt đứt đường lui của tất cả mọi người, sau kia đó bọn họ lại liên tiếp bị tang thi và biển sâu tập kích, nếu như thực sự không có bóng dáng Phùng Khải Dương trong những chuyện này thì quý cũng không tin.

“Yên Nhi, đã lâu không gặp!” Luru Thấm Nhã tỏ vẻ yếu đuối nhưng ánh mắt lại rất bình tĩnh nhìn Đường Yên giống như hận không thể nuốt sống Đường Yên, tay cô ta chạm vào vết sẹo trên cổ, giọng nói trong trẻo mang theo độc ác: “Lần này nói thế nào thì chị cũng phải cảm ơn Yên Nhi một phen, em xem, vì muốn chào đón bọn em đến nên chị đã cố ý chuẩn bị cho bọn em một món quà lớn đấy!”

Từ trước đến nay Luru Thấm Nhã rất giỏi phát huy sở trường của mình đến mức tận cùng, rõ ràng là lời nói rất ác độc nhưng từ miệng của cô ta lại biến thành lời cảm ơn làm xúc động lòng người. Khuôn mặt yếu đuối, cả người lộ ra vẻ mềm mại đáng yêu rất dễ dàng kích thích ý muốn bảo vệ của người khác. Không ít ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm Luru Thấm Nhã, nếu như nói Đường Yên là một cây hoa hồng kiều ngạo có gai thì Luru Thấm Nhã là một gốc phong lan trong sơn cốc yên tĩnh.

“Luru Thấm Nhã, cần gì phải giả mù sa mưa, mày không thấy nhảm chán sao?” Đường Yên hơi nhíu mày, lúc này cô đang mặc quân phục, cả người tản ra khí chất lạnh lùng, nghiêm nghị. Khuôn mặt xinh đẹp sắc bén bất khuất làm cho người ta bất giác ngoái nhìn.

“Yên Nhi thật biết nói đùa.” Luru Thấm Nhã cười khê sau đó vung tay lên, lưỡi dao nước từ bốn phương tám hướng bay thẳng về phía Đường Yên. Hành động rất sắc bén bá đạo hoàn toàn không giống về yếu đuối của Luru Thấm Nhã.

Bóng dáng Đường Yên lóe lên, cô rút kiếm ra khỏi vỏ, gọn gàng tránh thoát lưỡi dao nước mà Luru Thấm Nhã phóng tới. Đáy mắt cô hiện lên kinh ngạc, không ngờ thực lực của Luru Thấm Nhã lại tăng nhanh như vậy. Luru Thấm Nhã vừa ra tay thì Đường Yên đã nhận ra cô ta mạnh hơn rất nhiều đồng thời cô cũng phát hiện thực lực của đám người bên cạnh Hình Liệt Phong không yếu, thấp nhất cũng là dị năng giả cấp năm.

Lúc còn ở căn cứ Thanh Long thig Hình Liệt Phong nhiều nhất cũng chỉ là cấp năm cao nhất mà thôi nhưng hiện giờ lại là cấp tám trung cấp giống cô. Điều này vượt xa dự tính của Đường Yên. Cô có thể thắng cấp nhanh như vậy là do may mắn có không gian tồn tại, có hồ nước trong không gian hỗ trợ nên cô có thể thuận lợi hấp thu tất cả các loại tinh hạch và huyết hạch nhưng đám người Hình Liệt Phong vào cái gì mà có thể thắng cấp nhanh như vậy? Ngay cả Luru Thấm Nhã cũng đã thắng cấp trở thành dị năng giả cấp bảy cấp cao, chẳng lẽ hào quang của nhân vật chính thật sự lợi hại như vậy! Rõ ràng mọi chuyện đã thay đổi rất nhiều, vì sao đám người Luru Thấm Nhã vẫn giống như con gián đánh không chết, cô rất vất vả mới đập xuống thì chỉ cách đoạn thời gian lại đã sinh long hoạt hổ trở lại.

Đường Yên xoa nhẹ cái trán đau nhức, trong lòng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng ai bảo hào quang của người ta quá lớn... Đạp lâu như vậy mà vẫn không chết khiến khoe miệng Đường Yên giật giật mấy cái.

Thấy Đường Yên linh hoạt tránh đi lưỡi dao nước, sát ý trong mắt Luru Thấm Nhã càng sâu, ánh mắt hai người nhìn thẳng vào nhau sau đó cùng tỏ vẻ khinh thường rồi dời đi.

“Rác rưởi!” Đột nhiên Đường Yên luôn lạnh lùng lại nở một nụ cười khê với Luru Thấm Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Chương 86

Chỉ trong phút chốc gương mặt đẹp đẽ của Luru Thấm Nhã đã trở nên dữ tợn, ánh mắt âm trầm như dao đảo qua người Đường Yên. Cô ta hít sâu hai cái để bình phục lửa giận và suy nghĩ đang dao động sau đó ngẩng đầu lên, nở một nụ cười đắc ý: “Đường Yên, mày không đắc ý được bao lâu đâu, biến cát đã bao phủ toàn bộ núi Mậu Danh, ngoại trừ nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh này thì bọn mày không thể lui được nữa hơn nữa việc tao nói đã chuẩn bị một quả lớn ở căn cứ quân sự dưới đất không phải là nói đùa, bọn mày nên cảm ơn tao mới đúng!”

Về mặt Đường Yên lạnh lùng, không biết có phải ảo giác hay không nhưng cô đã thật sự nhìn thấy về gì đó kì lạ trong mắt Luru Thấm Nhã. Có gì đó không đúng, Luru Thấm Nhã là dị năng giả hệ thủy và chữa khỏi, lẽ ra năng lượng xung quanh cô ta phải rất ôn hòa mới đúng nhưng vừa rồi khi năng lượng của Luru Thấm Nhã dao động thì nó còn cuồng bạo hơn cả lôi điện, hệ hỏa thiên về tấn công, tình hình này không đúng lắm! Không chỉ có Luru Thấm Nhã toát lên sự thô bạo mà không ít dị năng giả bên cạnh cô ta cũng rất quái dị.

Ánh mắt lạnh như băng của Đường Yên đảo qua Đỗ Dương đang đứng bên cạnh Hình Liệt Phong, lúc cô thu hồi tinh thần lực thì phát hiện lúc Luru Thấm Nhã nói khoe miệng Đỗ Dương cong lên, xẹt qua một chút tính toán. Theo tình tiết trong tác phẩm thì Đỗ Dương là trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh Hình Liệt Phong, không chỉ có thực lực mạnh mẽ mà tâm kế mưu tính cũng không thiếu nên rất được Hình Liệt Phong coi trọng. Đường Yên nhớ lúc mình đọc bình luận thì có độc giả hỏi tác giả có phải Đỗ Dương thích Hình Liệt Phong hay không? Đặc biệt là gần kết thúc tác phẩm, lúc Luru Thấm Nhã cản Đỗ Dương lại và hỏi hân vì sao lại can thiệp vào hành tung của Hình Liệt Phong, có phải có mưu đồ làm hại Hình Liệt Phong hay không và bảo Đỗ Dương rời đi thì khi đó khoe miệng Đỗ Dương hơi con lên, có chút khinh thường liếc nhìn Luru Thấm Nhã, không nhanh không chậm nói: “Đội trưởng không thể rời khỏi tôi được, ngoại trừ tôi thì bên cạnh anh ấy không có người nào đáng tin cậy cả, cho dù là cô cũng không phải, nếu rời khỏi tôi, anh ấy nửa bước khó đi.”

Chẳng biết tại sao trong đầu Đường Yên lại đột nhiên hiện lên những lời này của Đỗ Dương, cô và Đỗ Dương đã tiếp xúc với nhau vài lần. Đỗ Dương ẩn giấu rất sâu, bình thường càng không thể hiện điều gì, chỉ cam nguyện ẩn nấp ở dưới hào quang của Hình Liệt Phong. Từ vị trí đó hẳn vừa có thể tấn công vừa có thể phòng thủ, loại bỏ toàn bộ lỗ hổng bên cạnh Hình Liệt Phong, cô cũng không biết mối quan hệ giữa Luru Thấm Nhã và Đỗ Dương là gì nữa.

Viết Kỳ lạnh nhạt liếc Luru Thấm Nhã một cái, trong mắt toàn là vẻ chán ghét. Tham lam trong mắt người phụ nữ này làm cho người ta cảm thấy ghê tởm,

anh lạnh lùng nói: “Biển sâu và Tương Quốc Huy có liên quan với nhau hay không?”

Việt Kỳ vừa dứt lời thì lông mày của Hình Liệt Phong đứng ở đối diện lập tức nhú lại, trong mắt lóe lên ánh sáng. Hắn cũng không biết rõ về căn cứ quân sự dưới đất phía dưới nhà xưởng công nghiệp quân sự, trong khoảng thời gian này hắn vội vàng tăng thực lực nên mọi công việc trong đội đều giao cho Đỗ Dương và Phùng Khải Dương. Hắn đẩy cái kính trên sống mũi, dùng mắt kính che giấu quyền lực và khát vọng ở sâu trong đáy mắt.

“Có liên quan.” Hình Liệt Phong gật đầu, hắn cũng muốn quân nhu vật tư của nhà xưởng công nghiệp quân sự nhưng lại ngại nguy hiểm ở căn cứ quân sự dưới đất nên đành phải nhẫn nại chờ Phùng Khải Dương mở miệng. Về nhân nhả của Phùng Khải Dương khiến hắn rất bất mãn, lúc trước chuyện dị biến ở Thanh Hải cũng là truyền ra từ căn cứ Chu Tước. Trong đó Phùng Khải Dương cũng nhúng tay can thiệp không ít, lần này hắn nhất định phải có quân nhu trong nhà xưởng công nghiệp quân sự, tuyệt đối không cho phép xuất hiện bất kỳ sai lầm nào. Phùng Khải Dương ra tay với Lưu Thẩm Nhã hắn không phải không biết nhưng vì quyền nắm giữ căn cứ Thanh Long và cao hơn nữa là quân khu trung tâm sau này thì hy sinh một Lưu Thẩm Nhã cũng chẳng đáng là gì.

“Phùng Khải Dương đâu?” Ánh mắt Việt Kỳ rét lạnh, tầm mắt chậm rãi lướt qua những người bên cạnh Hình Liệt Phong. Vở kịch này là do một tay Phùng Khải Dương dựng nên nhưng lúc chào cảm ơn thì không thấy tung tích Phùng Khải Dương đâu cả, điều này không khỏi làm cho mọi người nghi ngờ.

“Ồ đây!” Hình Liệt Phong xoay người, chỉ vào một góc phía sau. Bỗng nhiên hai mắt hắn mở to, ở đó không có một bóng người, không ai chú ý Phùng Khải Dương rời đi từ lúc nào cả. Hình Liệt Phong hơi khó chịu nói: “Đỗ Dương, Phùng Khải Dương đi đâu rồi?”

Đỗ Dương tiến lên một bước, cẩn thận quan sát tất cả mọi người: “Mới vừa rồi còn ở đây...”

“Đại ca, ở bên ngoài đàn tang thi và biển sâu đã bắt đầu xuất hiện.” An Lộ nói khẽ, sắc mặt nghiêm túc nhìn lối vào ký túc xá công nhân. Đàn tang thi đang không ngừng gào thét, biển sâu cũng đang chen chúc nhau mà tới...

Đường Yên nhìn chằm chằm đàn tang thi đang hợp tác với biển sâu bao vây cửa vào, bình an vô sự ư? Điều này làm sao có thể được... Những nơi biển sâu đi qua đều hoang tàn, nhưng lúc này biển sâu lại chung sống hoà bình với đàn tang thi, đây rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì vậy? Rõ ràng không lâu trước đây, khi bọn họ tiến vào ký túc xá công nhân thì đàn tang thi vẫn còn đang tránh biển sâu như tránh bò cạp, vì sao chưa tới nửa giờ mọi chuyện lại phát triển theo chiều hướng kỳ quái như thế?

“Phùng Khải Dương...” Đường Yên khẽ gọi tên Phùng Khải Dương, người đàn ông này quá mức thần bí! Chỉ sợ dị biến ở Thanh Hải lúc trước cũng có liên quan đến hắn: “Xung quanh nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh đều là nước, Phùng Khải Dương không có khả năng rời đi vào lúc này được, chị nghĩ chắc hẳn đã đi vào căn cứ quân sự dưới đất.”

Hai tòa nhà phía tây và bắc đã bị nổ thành bình địa, giờ phút này nơi đó đã trở thành chỗ vui chơi cho biển sâu và đàn tang thi. Phùng Khải Dương không có khả năng đến đó được, phía đông nhà xưởng công nghiệp quân sự là khu hành chính, không có bất kỳ lợi ích nào để đến đó cả, vì vậy chỉ còn lại căn cứ quân sự dưới đất ở phía sau kho hàng ký túc xá công nhân mà thôi.

Đường Yên vừa nói xong thì đột nhiên ký túc xá cao nhất bắt đầu sụp xuống: “Ầm... rầm “ Tiếng sụp đổ nối tiếp nhau liên miên không dứt. Loa phát thanh bên ngoài ký túc xá đột nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp của Phùng Khải Dương: “Tôi là vua của trò chơi, người thất bại sẽ bị cưỡng chế knockout, trừng phạt chính là tang thi và biển sâu phía sau mọi người, vòng thứ nhất tôi rút trúng phiếu vua, lát nữa hãy đến căn cứ quân sự dưới đất để chịu trừng phạt.”

Sau khi tiếng loa chấm dứt thì mọi người hai mặt nhìn nhau.

Việt Kỳ lạnh lùng liếc nhìn Hình Liệt Phong, chẳng qua chỉ là một con tốt bị vứt bỏ mà lại tự nhận là nắm toàn cục trong tay. Việt Kỳ nháy mắt với Diệp Quân, bảo anh ta bảo vệ những người có thực lực kém hơn trong đội: “Đi thôi!”

Lúc này Đường Yên đứng ở bên cạnh Việt Kỳ quăng cho Lưu Thẩm Nhã năm tia sét sau đó không thèm quay đầu lại mà chạy thẳng về hướng kho hàng. Phùng Khải Dương đứng là kẻ điên, nếu cứ xem lời nói của hắn là gió thoảng bên tai sau những chuyện như thế này thì cô tin chắc mình sẽ nhìn không thấy được mặt trời lặn hôm nay. Bị tia sét của Đường Yên chặn lại nên đám người Hình Liệt Phong không thể không lùi về sau nửa bước, tro mắt nhìn đám người Đường Yên chạy đi.

“Vào thôi!” Đường Yên và Việt Kỳ nhìn tấm biển màu đỏ (tuy nghĩ là biển cảnh báo nguy hiểm đó) trước cửa sau đó nhìn nhau, mặt khác lại nhìn đám người Hình Liệt Phong đang chạy đến sau đó cùng gật đầu.

Dựa theo tình hình này thì rất có khả năng cửa vào an toàn của căn cứ quân sự dưới đất nằm trong kho hàng đã bị Phùng Khải Dương phá hỏng, bây giờ chỉ còn hai cánh cửa một trái một phải nên rất có thể cái này là hắn để lại cho bọn họ nhưng bọn họ không có sự lựa chọn khác, chỉ có thể tiến vào.

“Không có nguy hiểm” Đường Yên lắc đầu nói. Tinh thần lực của cô đã xuyên qua cánh cửa để dò xét phía dưới nhưng không thấy có bất kỳ nguy hiểm nào, Việt Kỳ lập tức ra hiệu với Diệp Quân, Diệp Quân gật đầu sau đó nhảy xuống.

“Không có việc gì, mọi người xuống đây đi!” Phía dưới truyền đến giọng nói bình tĩnh của Diệp Quân.

“Hạ Bác, các anh xuống trước đi!” Đường Yên liếc nhìn bọn Hạ Bác có thực lực kém nhất trong đội, ý bảo Hạ Bác xuống dưới trước. Chuyện quá khẩn cấp nên Hạ Bác cũng không chần chờ mà lập tức nhảy xuống, sau đó là Mạnh Lộ... Cuối cùng Đường Yên liếc nhìn Việt Kỳ một cái rồi nhảy xuống.

Sau khi Việt Kỳ nhảy xuống thì anh ngẩng đầu nhìn cánh cửa ở trên đầu rồi vung tay lên, chỉ trong nháy mắt một lớp băng thật dày đã bịt kín cửa vào lại.

“Từ Mục, có thể dựa vào bản vẽ mặt phẳng của căn cứ quân sự dưới đất để xác định bây giờ chúng ta ở đâu không?” Đường Yên nhìn quét bốn phía, không có mùi ẩm ướt tuy nhiên trong không khí lại tràn ngập mùi hôi thối đặc trưng của tang thi. Đèn phía trên lối đi đã được mở hết, bên tai còn có thể nghe được tiếng gào thét của tang thi.

Chắc chắn Phùng Khải Dương sẽ không bắt bọn họ lựa chọn giữa hai lối vào rồi thôi, không bao lâu nữa nhất định đàn tang thi và biển sâu phía sau sẽ chen chúc đến. Phải trong thời gian ngắn nhất tìm được vị trí chứa quân nhu, quân nhu vật tư mới là mục đích chính khiến bọn họ đến nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh, tuyệt đối không thể bởi vì Phùng Khải Dương mà thay đổi được.

Từ Mục nhanh chóng khởi động máy tính trên tay, bắt đầu dò tìm vị trí của bọn họ: “Trước mắt của chúng ta đang ở gần kho khí giới, cách vị trí chúng ta cần đến khá xa.”

“Trước tiên vào kho khí giới thu thập vũ khí đã, căn cứ quân sự dưới đất này thuộc về quân doanh dự bị, chủ yếu là để cất giữ xe, máy móc, vũ khí quân sự. Người trú đóng ở nơi này đều là tinh anh ở khắp nơi, cũng may căn cứ quân sự chính thức không ở chỗ này, nếu không hôm nay chỉ sợ chúng ta có đi mà không có về.” Diệp Quân trầm giọng nói. Một trung tâm quân sự trung ít nhất cũng có trên vạn quân nhân đóng quân, nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh lại cách biển không xa, vị trí địa lý đặc thù nên quân đội mới thành lập một căn cứ quân sự dự bị loại nhỏ ở dưới đất, căn cứ quân sự hải quân chính thức nằm ở Bột Hải (vùng biển giữa bán đảo Sơn Đông và bán đảo Liêu Đông). Nơi đó có hơn chín nghìn quân nhân đang đóng quân còn căn cứ quân sự bên này chủ yếu để dự trữ quân nhu mà thôi.

Mọi người gật đầu, nếu là căn cứ quân sự thật sự thì e rằng phải điều động quân đội mới được, chỉ mấy người bọn họ không đủ để nhét kê rặng cho đàn tang thi. Sau khi xác định tuyến đường tiếp theo thì mọi người nhẹ nhàng thở ra, hoặc ngồi hoặc là dựa vào tường nghỉ ngơi, vừa ăn bánh bích quy cao năng lượng vừa nhở đồ ăn thơm ngào ngạt cách đâu không lâu mà nuốt nước bọt.

“Một người ba viên, đừng lãng phí.” Việt Kỳ mở hộp ra, phân phát thuốc cho mọi người. Sau khi đi xuống căn cứ quân sự dưới đất thì năng lượng âm hệ trong cơ thể anh bắt đầu hưng phấn, bạo động. Nhất định căn cứ quân sự dưới đất chính là nguyên nhân lấy nhiễm năng lượng âm hệ, nếu không không chế được thì càng ngày càng có nhiều tang thi, thú biến dị, thậm chí là dị năng giả đều sẽ bị lấy nhiễm từ đó phát sinh biến dị. Năng lượng âm hệ quá mức tà ác, không ai dám cam đoan loại biến dị này sẽ phát sinh theo chiều hướng tốt.

Mọi người uống thuốc, nghỉ ngơi hồi phục sức khỏe sau đó qua đi bắt đầu xuất phát tới kho khí giới. Động tĩnh rên rặt đất dần dần lắng xuống tuy nhiên sắc mặt của mọi người lại không được tốt lắm lắm. Bọn họ cảm thấy tiếng của biển sâu vẫn luôn quanh quẩn bên tai, cảm giác này rất tệ!

Trên đường đi đột nhiên bọn họ gặp thực vật biến dị mọc lan tràn.

Một cây mây khô héo màu vàng đột nhiên chui ra từ khe hở cửa sắt. Tốc độ nhanh đến đáng sợ, cây mây mềm dẻo như nhanh như tia chớp quanh Liễu Như Nhị muốn kéo cô ta qua.

“Ồ! Thực vật biến dị?” Trịnh Nhiên phóng dị năng hệ hòa về phía cây mây, cây mây đột nhiên rẽ sang hướng khác tránh khỏi công kích, chỗ bị dị năng hệ hòa lướt qua không hề bị thương chút nào, trên thân của cây mây này mọc đầy gai nhọn, linh hoạt luồn lách bên trong khe hở.

“Pằng...pằng!” Hạ Bác giờ súng lên bắn hai phát nhưng lại phát ra tiếng “Keng!” Trầm đục.

Điều này vượt ngoài dự đoán của mọi người, vũ khí sinh hóa vậy mà không bằng thùng được cây mây này, điều này làm sao có thể? Nếu nói vừa rồi dị năng hệ hòa của Trịnh Nhiên không đánh trúng là vì vội vàng thì trước khi ra tay Hạ Bác đã tính toán rất cẩn thận. Chỗ vũ khí sinh hóa sát xét qua trên cây mây màu vàng xuất hiện một vết thương không lớn, bây giờ chỗ đó đang rỉ ra một chất lỏng màu xanh lục, cây mây màu vàng giống như bị chọc giận, tốc độ càng nhanh hơn.

“E rằng cây mây màu vàng này không phải chỉ là thực vật biến dị đơn giản, tất cả mọi người hãy cẩn thận một chút!” Đường Yên bình tĩnh nói, tinh thần lực của cô bắt đầu tản ra tìm bản thể của cây mây màu vàng này, chung quanh con đường này đều có khe hở, rất có thể bản thể của cây mây màu vàng này ẩn núp ở bên trong, nếu không tìm được bản thể của nó chỉ sợ bọn họ không dễ dàng rời khỏi con đường này tiến vào kho khí giới được.

“Tìm được rồi.” Ánh mắt Đường Yên lóe lên, thuận đi đến một căn phòng, cô rút kiếm ra phủ dị năng lôi điện lên trên sau đó chém mạnh vào bản thể của nó. Cây mây màu vàng biến dị vốn là một thực vật bình thường hay được đặt trên bàn làm việc, vì đã lâu nên khô héo ố vàng, bây giờ lại lấy nhiễm năng lượng âm hệ vì vậy tiện đà phát sinh biến dị.

Phòng làm việc rất to nhưng đều bị dây mây của cây mây màu vàng này bao phủ, Đường Yên cầm thẳng kiếm vào bản thể của nó. “Phụt!” Chất lỏng màu xanh lục bắn ra, cây mây màu vàng bị đau, thu hồi toàn bộ những dây mây đang ẩn núp ở các khe hở trở về, dây trời loạn vũ sau đó giống như nôi điên tán công Đường Yên.

Đường Yên đập mạnh lấy đà, xoay người trên không một cái. Kiếm trong tay nhẹ nhàng xoay tròn, chém tới tấp vào cây mây. Nhất thời chất lỏng màu xanh lục bắn đầy phòng làm việc. Cây mây màu vàng điên cuồng uốn éo, Đường Yên tập trung dị năng lôi điện bao trùm toàn bộ cây mây màu vàng, một luồng khói nhẹ xuất hiện, sau đó trên đất chỉ còn lại một viên huyết hạch màu xanh mướt xen lẫn màu xám, kết tinh năng lượng của thực vật biến dị tương tự như thú biến dị. Đường Yên liếc nhìn cấp bậc huyết hạch của thực vật biến dị trong tay....lực cấp trung cấp! Khó trách bọn Trịnh Nhiên không có biện pháp tổn thương nó, cấp bậc quá cao nên đòn tấn công của bọn họ không có hiệu quả.

Sau khi giải quyết xong thực vật biến dị thì Đường Yên bước ra khỏi phòng, qua căn phòng này đi về phía bên phải là kho khí giới. Lúc này đám người Việt Kỳ cũng đã tới, bọn Miêu Trạch ở phía có chút chật vật. Chắc là sau khi Đường Yên rời đi bọn họ lại gặp phải đối thủ khó giải quyết, không nghĩ tới năng lượng âm hệ này lại bá đạo như vậy, ngay cả thực vật bình thường nhất cũng có thể bị cảm nhiễm. Chỉ sợ đoạn đường tiếp theo của bọn họ sẽ trở nên rất phiền toái.

“Phía trước là kho khí giới.” Từ Mục nhìn chằm chằm mà bọn họ dần dần tiếp cận sau đó chỉ về phía cuối con đường.

“Tại sao Giang Ly lại như vậy?” Đường Yên nhìn Giang Ly đang không ngừng giãy giụa hỏi, rõ ràng mới đây không lâu đã bị Lâm Mông đánh ngất. Tại sao lại tỉnh lại nhanh như vậy? Quần áo trên người Miêu Trạch và Mạnh Lộ lại có mấy chỗ bị cắt qua, vừa nhìn đã biết là bị móng vuốt sắc bén của tang thi xé rách.

“Liệp Sát Giả ở quảng trường công nhân kia lại xuất hiện, lúc chị vừa rời khỏi thì Liệp Sát Giả lập tức đánh lên mọi người, cũng may là Diệp Quân phản ứng nhanh nếu không...” Miêu Trạch vẫn còn sợ hãi, sắc mặt có chút tái nhợt, hoàn toàn không muốn nhớ lại khoảnh khắc nguy hiểm đến mức tận cùng vừa rồi, Mạnh Lộ vỗ vỗ bả vai cậu, lúc Liệp Sát Giả xuất hiện, Mạnh Lộ đã nhanh chóng tạo tường đất nhưng không ngờ tường đất chắc chắn như vậy ở trước mặt Liệp Sát Giả lại giống như đậu hũ, đập một cái là nát.

“Quả nhiên còn có lối đi khác đến căn cứ quân sự dưới đất.” Ánh mắt Đường Yên lóe lên, từ khi bước vào căn cứ quân sự dưới đất thì tinh thần lực của cô vẫn luôn tản ra dò xét bốn phía, không dám lơ là.

“Đường Yên, cô có mang thuốc bổ máu hay không?” Hạ Bác ôm bả vai bị thương, vết thương kia là do lúc này bị Liệp Sát Giả đánh lên. Hạ Bác chỉ bị cào ở bả vai, Cao Kiến Bàn thì thảm hại hơn, toàn bộ lưng đều cào nát, máu thịt be bét, cả người hấp hối. Nếu không phải dựa vào dị năng để chống đỡ thì e rằng đã sớm mất máu mà chết rồi.

“Có.” Đường Yên nhanh chóng lấy thuốc bổ huyết từ trong ba lô ra, Hạ Bác tiến lên nhận lấy thuốc bổ huyết, sau khi uống xong thì dứt cho Cao Kiến Bàn. Đường Yên liếc Liễu Như Nhị đang đứng trong đội ngũ, ý bảo Liễu Như Nhị ra tay, Liễu Như Nhị gật đầu tiến lên dẫn đầu đội ngũ, hai mắt bắt đầu mơ hồ.

Ngoại trừ có được năng lực trinh sát ưu tú thì Liễu Như Nhị còn có một năng lực đặc biệt khác đó làthấu thị (Bạn nào xem The Conjuring thì biết vì bà vợ có khả năng thấu thị, ai chưa xem thì xem cho biết nhé, keke)! Tuy nhiên khả năng này có hạn chế quá lớn nên lúc trước Đường Yên không cho Liễu Như Nhị sử dụng. Không giống với tinh thần lực của Đường Yên, hai mắt Liễu Như Nhị có thể thấu thị trong phạm vi năm mươi mét, có hạn chế số lần mỗi ngày và rất hao phí năng lượng.

Vừa rồi Đường Yên nhận thấy xung quanh ẩn nấp không ít nguy hiểm nhưng tinh thần lực lại không thể xác định nguy hiểm một cách chính xác nên cô quyết định để cho Liễu Như Nhị ra tay. Liệp Sát Giả đang đuổi theo sau lưng cũng phải giải quyết triệt để, để lại cái đuôi như vậy thì lúc nào cũng phải lo lắng đề phòng.

Sau khi Việt Kỳ tiến vào căn cứ quân sự thì anh vẫn luôn phải đề nén nguồn năng lượng đang xao động trong cơ thể. Có vẻ như đám Diệp Quân đã nhận thấy được cái gì đó nên đều cẩn thận bảo vệ bên cạnh Việt Kỳ, không dám để Việt Kỳ ra tay. Tuy Đường Yên cũng nhận thấy được Việt Kỳ không thích hợp nhưng lại ngại ở đây có quá nhiều người nên không hỏi gì cả.

“Gần kho khí giới có ít nhất ba mươi tên tang thi đang ẩn nấp, thực lực không yếu, Liệp Sát Giả vừa đánh lên chúng ta đang trốn sau cánh cửa của kho khí giới.” Liễu Như Nhị báo cáo tình hình, sau khi thấy rõ tình huống chung quanh thì bất giác nuốt một ngụm nước bọt, nói tiếp: “Chung quanh chúng ta ngoại trừ tang thi đang ẩn nấp thì còn có không ít tang thi thú, thực vật biến dị...”

Nghe vậy, mọi người lập tức biến sắc, khó trách động vật xung quanh nhà xưởng công nghiệp quân sự đều biến mất không thấy, hóa ra tất cả đều trốn ở căn cứ quân sự dưới đất này!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chương 87

Tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ không biết đặt ở chỗ nào cứ lặp đi lặp lại như đánh vào lòng người. An Du đỡ Liễu Như Nhị mặt trắng bệch, lấy tinh hạch ra cho cô ta hấp thu, có thấu thị của Liễu Như Nhị nên rất nhanh Từ Mục đã đánh dấu được sơ đồ phân bố ở cụ thể của tang thi và thú biến dị xung quanh kho khí giới trên máy tính sau đó bày ra một loạt bố cục.

“Chúng ta sẽ làm hai đường, Diệp Quân phụ trách dẫn người thanh lý tang thi thú ẩn nấp ở chung quanh, tôi sẽ tập trung chiến đấu với Liệp Sát Giả ở phía sau cửa kho khí giới.” Giọng nói của Đường rất Yên lạnh lùng. Nhất định phải loại bỏ Liệp Sát Giả này nếu không thì Giang Ly không thể nào tỉnh táo lại được.

“Không được, thực lực của Liệp Sát Giả đó rất mạnh.” Việt Kỳ hơi cau mày, từ chối đề nghị của Đường Yên. Năng lượng âm hệ trong cơ thể anh đang không ngừng kêu gào đòi anh đi về phía trước, vì muốn tránh việc để lộ năng lượng âm hệ nên Việt Kỳ luôn dùng dị năng băng, hòa để áp chế năng lượng âm hệ nhưng hôm nay khi vừa tiến vào căn cứ quân sự dưới đất thì năng lượng âm hệ đang an phận trong cơ thể anh bắt đầu trở nên hưng phấn, bạo động.

Máu Việt Kỳ bắt đầu sôi trào, kêu gào muốn giết giết. Thình thoảng con người đen của Việt Kỳ lại hiện lên ánh sáng khát máu, cảm nhận được hơi thở càng trầm thấp của Việt Kỳ, đám người Diệp Quân lập tức nhận thấy được sự tình không thích hợp nên suốt dọc đường đi đều cẩn thận che chở Việt

Kỳ, cố gắng để Việt Kỳ không phải ra tay.

Đột nhiên Đường Yên lao tới, cô dùng lực khổng lồ chế thành kiếm trong tay, khi thân hình đến trước mặt Việt Kỳ thì kiếm cũng kề sát vào cổ anh, thanh kiếm sắc bén kề sát vào cần cổ yếu ớt của Việt Kỳ. Đám người Diệp Quân lập tức tiến lên, khuôn mặt u ám, trừng mắt nhìn Đường Yên đột nhiên ra tay. Trong mắt bọn họ hiện lên kinh ngạc, không thể tưởng được sau khi thăng cấp thực lực của Đường Yên còn mạnh hơn cả bọn họ.

“Việt Kỳ, vì sao thân thủ của anh lại trở nên kém như vậy?” Đường Yên giận tái mặt nhìn Việt Kỳ, từ lúc tiến vào căn cứ quân sự dưới đất cô đã cảm thấy Việt Kỳ không đúng. Sau khi dùng dị năng bịt kín cửa lại thì anh không hề ra tay nữa mà đám người Diệp Quân lại càng bảo vệ anh kín kẽ hơn, hơn nữa Việt Kỳ cũng không lên tiếng từ chối. Dựa theo sự kiêu ngạo của Việt Kỳ thì anh tuyệt đối không đứng sau lưng chờ người ta bảo vệ, nhất định là Việt Kỳ đã xảy ra vấn đề.

Việt Kỳ không có trả lời Đường Yên, anh nhìn lướt qua thanh kiếm trên cổ, hơi hơi nhíu mày, khuôn mặt lạnh lùng bỗng chốc nhu hòa hơn. Người luôn được người khác bảo vệ ở trong ngực đã đến thời điểm giương cánh bay cao nên anh cảm thấy rất hưng phấn nhưng cũng không khỏi cảm thấy mất mát, cảm giác thật là mâu thuẫn!

Đường Yên thấy Việt Kỳ không trả lời, đột nhiên khước mắt nhìn thấy dưới da Việt Kỳ có những vết vân như ẩn như hiện thì sắc mặt trầm xuống, cô thu hồi kiếm lại, bắt lấy cánh tay Việt Kỳ sau đó vén ống tay áo lên: “Anh đã xảy ra chuyện gì vậy? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Việt Kỳ bình tĩnh nói: “Không có việc gì!”

Sau khi đám người Diệp Quân thấy rõ nhưng vết vân như ẩn như hiện trên cánh tay Việt Kỳ thì sắc mặt lập tức thay đổi. Diệp Quân tiến lên bắt lấy cánh tay kia của Việt Kỳ, vén tay áo lên sau đó nghiêm túc hỏi Việt Kỳ: “Còn có thể áp chế được hay không? Sự tình đã vượt ra ngoài dự đoán, nếu không thì cậu hãy lui ra ngoài trước, chuyện căn cứ quân sự dưới đất để bọn tôi giải quyết là được rồi.”

Đường Yên nhìn thấy Diệp Quân luôn cười đùa, ngả ngón lúc này lại đứng đắn, nghiêm túc nhìn Việt Kỳ hơn nữa khuôn mặt của đám người An Lộ ở phía sau cũng rất trầm trọng, mơ hồ quây thành một vòng tròn, bảo vệ Việt Kỳ ở bên trong.

Về mặt cũng Đường Yên căng thẳng theo, con ngươi đen láy nhìn Việt Kỳ: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

Việt Kỳ im lặng một lúc sau đó chậm rãi nói: “Ba hệ, anh thức tỉnh dị năng ba hệ: hệ băng, hệ hỏa và ám hệ “

Sau khi Đường Yên nghe những lời này thì hai mắt đột ngột mở to, không dám tin nhìn Việt Kỳ. Ba hệ, thì ra thật sự có người thức tỉnh ba hệ, khó trách tốc độ thăng cấp của Việt Kỳ lại nhanh như vậy. Ngay cả cô có được lợi thế cũng không theo kịp nhưng vì sao trong tác phẩm lại chưa bao giờ đề cập đến tình tiết Việt Kỳ thức tỉnh dị năng ba hệ? Đường Yên xoa nhẹ cái trán đau nhức, không suy xét đến tình tiết trong tác phẩm nữa, cô có thể sống sót thay Đường Yên kịp trước là một thay đổi lớn rồi.

Mọi người đang phụ trách cảnh giác ở bốn phía khiếp sợ nhìn Việt Kỳ đang được đám người Diệp Quân bảo vệ ở bên trong, ba...ba hệ... Đùa kiểu gì vậy, bọn họ có thể thức tỉnh một hệ đã là rất rất giỏi! Song hệ băng hỏa của Việt Kỳ đều thiên về tấn công đã làm cho người ta hết sức ghen tỵ, bây giờ đột nhiên Việt Kỳ lại nói cho bọn họ biết anh không phải song hệ mà là ba hệ... Loại cảm giác này thật sự giống như đang ở hai tầng lửa và băng, vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, nói chung là rất hỗn loạn.

“Ám hệ?” Khóe miệng Đường Yên giật giật, khó trách lúc trước khi phát hiện năng lượng ám hệ ở huyện Ninh Viễn Việt Kỳ lại kích động như vậy.

“Đúng vậy, năng lượng ám hệ tào bạo, thích giết chóc nên anh luôn dùng dị năng hệ băng, hỏa để đè ép xuống nhưng sau khi tiến vào căn cứ quân sự dưới đất thì năng lượng ám hệ bắt đầu bạo động.” Việt Kỳ trầm giọng nói. Tuy rằng anh chưa bao giờ thăng cấp năng lượng ám hệ nhưng khi song hệ băng hỏa tăng lên thì ám hệ cũng tự động tăng lên theo, tình huống cũng không có biện pháp khống chế.

Đường Yên cúi đầu xuống, tình huống này rất giống với khi cô muốn hấp thu Lưu Thâm Nhã. Nguyên nhân lấy nhiễm ám hệ ở căn cứ quân sự dưới đất này có thể làm cho thực lực của Việt Kỳ tăng lên nên thân thể mới có thể biểu hiện hưng phấn không giống bình thường.

“Tại sao lại muốn áp chế, là anh tự thức tỉnh năng lượng ám hệ, không giống với người khác bị cảm nhiễm, chẳng lẽ anh không thể khống chế ý niệm khát máu sao?” Đường Yên nghi ngờ nói. Tự thức tỉnh dị năng không có khả năng xuất hiện loại tình huống bất thường này, cô ngừng đầu nhìn về phía Việt Kỳ.

“Đường Yên, là do cô chưa từng thấy đáng sợ lúc đại ca dùng dị năng ám hệ, thật sự rất khủng bố!” An Du khàn khàn nuốt nước miếng, về mặt cực kỳ hoảng sợ. Khuôn mặt của những người khác đứng bên Việt Kỳ cũng trở nên vẩn vơ, hiển nhiên bọn họ cũng không muốn nhìn thấy Việt Kỳ sử dụng năng lượng ám hệ.

Đường Yên cười hết sự thần nhiên, nói với Việt Kỳ: “Không cần kiêng dè, anh đi trước giải quyết đi, bọn em sẽ theo sau!” (Chỗ này đối xứng hô luôn nha, gần hết truyện rồi mà thiếu thôn tình cảm quá)

“Em không sợ sao?” Việt Kỳ bình tĩnh nhìn Đường Yên, lúc gặp nhau Miêu Trai anh đã xác định người đó là Đường Yên, anh có thể không cần kiêng dè bất kỳ ánh mắt của kẻ nào, anh chỉ để ý đến cách nhìn của Đường Yên. Anh không muốn Đường Yên sợ hãi mình nên từ lúc tiến vào căn cứ quân sự dưới đất thì anh đã áp chế ý muốn giết chóc đang sôi trào trong máu, ý muốn giết chóc này dữ dội hơn trước kia rất nhiều, không thể phủ nhận nguyên nhân cảm nhiễm ám hệ đang bị che giấu ở chỗ sâu nhất cực kỳ hấp dẫn đối với anh, khiến cho sự ham thích giết chóc ở đáy lòng không ngừng cọ rửa lý trí đang dao động.

“Sợ, tại sao lại sợ?” Đường Yên bắt gặp mỉm cười, ở bên cạnh người đàn ông này cô cảm thấy rất an tâm, rất thoải mái. Cô không hiểu, không biết tình

yêu là gì, huống chi tận thế cũng không cần mấy thứ này nhưng cô biết mình không ghét anh, nếu như đã không ghét vậy thì sao không thử ở chung, đây là tận thế, ai biết ngay sau đó sẽ gặp phải cái gì? Vì vậy đồng đội mạnh mẽ trở nên vô cùng quan trọng mà bất luận là thực lực hay là những thứ khác Việt Kỳ đều hết sức xuất sắc. (Có vẻ tính toán quá, chế hóm hỉnh lắm)

Việt Kỳ nhìn Đường Yên mỉm cười đang mỉm cười ôn hòa, trong nháy mắt trên mặt hiện lên vẻ phức tạp, đó không phải là sự lạnh lùng và nghiêm túc vạn năm không thay đổi mà là một vẻ mặt chưa từng có ở Việt Kỳ. Việt Kỳ nhìn Đường Yên chăm chú, gần từng chữ: “Phải sống đến cuối cùng sau đó tìm anh. Bằng không anh tuyệt đối không buông tha cho bác sĩ Đường.”

Khi Đường Yên nghe Việt Kỳ nói như vậy thì không khỏi cảm thấy buồn cười. Người đàn ông này thật là bá đạo, cho dù là chia tay cũng không giống người thường. Việt Kỳ vừa dứt lời thì bóng dáng cao to đã biến mất ở chỗ sâu. Miệng của mấy người Diệp Quân nhấp nháy nhưng cuối cùng không nói gì cả, chỉ yên lặng nhìn bóng lưng Việt Kỳ rời đi. Việt Kỳ không lên tiếng báo bọn họ cùng rời đi thì chắc chắn là hi vọng bọn họ có thể ở lại giúp đỡ đám người Đường Yên đến được kho quân nhu của nhà xưởng công nghiệp quân sự.

“Hành động thôi!” Sau khi nhìn phương hướng Việt Kỳ rời đi thật lâu thì khuôn mặt Đường Yên lập tức trở về vẻ lạnh lùng nghiêm túc. Cô đi đến kho khí giới, trong tay nắm chặt kiếm sắc, dị năng lôi điện bao trùm toàn thân, thỉnh thoảng phát ra tiếng lẹt..xẹt. (hãy tưởng tượng tiếng điện xẹt khi cắm ổ điện)

Bóng dáng của cô mạnh mẽ di chuyển trong đàn tang thì làm cho những người đi theo phía sau lóa mắt. Quá mạnhBọn họ cảm nhận được uy thế cường đại tàn rã từ trên người Đường Yên rất rõ ràng khiến không có người nào dám nhúc nhích, không cách nào vượt qua.

Đường Yên dùng ảo thuật ngăn cách mọi người sau đó dùng tinh thần lực tập trung vào Liệp Sát Giả ở phía sau cửa của kho khí giới. Cô để Buster lại bên cạnh Miêu Trạch, lần trước trong trận chiến tranh quyền ở căn cứ Thanh Long, Buster đã dễ dàng liên xé nát Liệp Sát Giả mà ông già họ Lưu mang đến, sau khi thăng cấp sau cô nhận ra có vẻ như Buster lại trở nên mạnh mẽ hơn. Có Buster và Diệp Quân nên cô tin tưởng bọn họ có thể bảo vệ mọi người an toàn, vì vậy cô yên tâm dốc toàn lực đối phó với Liệp Sát Giả phía sau cánh cửa.

Liệp Sát Giả song hệ cấp cao, kỳ phùng địch thủ, loại cảm giác này làm cho Đường Yên không khỏi nhiệt huyết sôi trào. Kiếm sắc phủ dị năng quyết đoán chém thẳng vào cánh cửa của kho khí giới, nguồn năng lượng khổng lồ đánh trực tiếp vào cánh cửa, ép buộc Liệp Sát Giả đang trốn sau đó phải đi ra. Ánh mắt Liệp Sát Giả ửng đỏ, nhìn Đường Yên chăm chăm, phóng thích ra khát vọng mãnh liệt.

Chỉ cần hấp thu món đồ ăn này thì nó sẽ càng trở nên mạnh mẽ! Phát hiện này làm cho Liệp Sát Giả trở nên cực kỳ hưng phấn, không ngừng phát ra tiếng gào thét bén nhọn. Theo sau tiếng gào thét đó, trong kho khí giới liên tục truyền đến từng hồi gào thét nhỏ hơn, trong không gian còn có thể nghe được vỗ cánh, loài chim bay? Sắc mặt Đường Yên trầm xuống, cũng may trước khi ra tay cô dùng ảo thuật dẫn Liệp Sát Giả vào trong kho khí giới, bằng không nhiều tang thì chim như vậy chỉ sợ tồn thất sẽ không nhỏ.

Đường Yên nắm chặt kiếm, sử dụng dị năng lôi điện từ trên trời giáng xuống, lôi điện kết thành lưới điện ở trong không trung phát ra tiếng vang xèo xèo trực tiếp đánh vào đám tang thì chim đang bay ở trên không nhưng ngay sau đó lại có nhiều tang thì chim bay tới hơn, bọn nó vỗ cánh và móng vuốt sắc bén tấn công mãnh liệt về phía Đường Yên.

Đường Yên cẩn thận khống chế thuần di, linh hoạt tránh được sự tấn công không ngừng từ bốn phía của không ngừng. Đường Yên cũng không quên Liệp Sát Giả đang ẩn nấp ở bên cạnh. Sau khi thăng cấp tinh thần lực có thể tìm được tung tích của Liệp Sát Giả đang ẩn nấp, vì muốn tốc chiến tốc thắng nên Đường Yên không hề nương tay. Dị năng lôi điện không kiêng nể tàn sát tang thì chim đang tập kích cô, Đường Yên nắm chặt kiếm, hai chân đạp mạnh lấy đà đánh thẳng về phía Liệp Sát Giả.

Thi thể tang thì chim liên tục rơi xuống đất, phía trước là hai bóng người đang giao đấu.

Bị phương thức tấn công kín không kê hồ của Đường Yên áp sát, Liệp Sát Giả không khỏi cảm thấy áp lực, mấy lần có ý đồ sử dụng nhiếp hồn để khống chế Đường Yên, cũng may là tinh thần lực của Đường Yên rất cao nên cô nhanh chóng dùng tinh thần lực triệt tiêu nhiếp hồn mà Liệp Sát Giả sử dụng. Thấy quá lâu mà không bắt được Đường Yên khiến Liệp Sát Giả nóng nảy, nó không ngừng phát ra tiếng rống giận dữ, dùng móng vuốt sắc bén tấn công lần sau hung mãnh hơn lần trước.

Thấy Liệp Sát Giả phát cuồng, khoe miệng Đường Yên cong lên thanh một nụ cười lạnh. Cho dù chỉ số thông minh có cao tới đâu thì vẫn không phải là con người, bắt được sơ hở, kiếm trong tay Đường Yên quyết đoán đâm thẳng vào đầu Liệp Sát Giả đồng thời nhanh chóng tránh sáng bên cạnh, tránh phát súng vừa mới bắn tới sau đó dùng kiếm chế đôi viên đạn thứ hai.

“Lưu Thâm Nhã, đã lâu như vậy mà mày vẫn không sửa được thói quen đánh lên sau lưng” Đường Yên cười lạnh, nói. Cô vung tay lên giải trừ ảo thuật chung quanh, tầm mắt chăm chú nhìn chăm chăm người đang trốn ở phía sau kho khí giới. Lúc mới bước vào kho khí giới cô đã phát hiện bên trong có người hơn nữa người này cô còn hết sức quen thuộc.

“Đường Yên, tại sao mày không chết đi, vì sao cứ phải đối địch khắp nơi với tao? Vòng bạch ngọc, thần vật trong cấm địa phía sau núi Miêu Trại, dị năng chữa khỏi... Mày đúng là chướng mắt! Rõ ràng những thứ này đều thuộc về tao, vì sao cuối cùng đều bị mày đoạt đi?” Hai mắt Lưu Thâm Nhã hằn tơ máu, gắt gao trừng Đường Yên. Ánh mắt của cô ta âm trầm, nồng đậm sát khí giống như rắn độc quấn quanh Đường Yên. Vô số lưỡi dao nước từ bốn phương tám hướng bay thẳng tới chỗ Đường Yên, hành động độc ác giống như con thú đang kề cận cái chết.

Đường Yên trợn trừng mắt, không nói gì, cái gì gọi là tại sao cô không chết đi? Rõ ràng cô vẫn luôn tránh Lưu Thâm Nhã, đáng chết định luật nhân vật chính lại cố tình làm cho hai người phải dây dưa, quấn chặt lấy nhau.

“Nói đủ chưa?” Đường Yên lạnh lùng liếc Lưu Thâm Nhã, thân mình linh hoạt tránh né công kích của Lưu Thâm Nhã. Đột nhiên tầm mắt của cô dừng ở những nơi bị lưỡi dao nước của Lưu Thâm Nhã cắt qua, bất kể là rương gỗ hay là mặt đất đều xuất hiện dấu vết ăn mòn. Từ khi nào dị năng hệ thủy lại trở nên mạnh mẽ, biến thái như vậy?

“Đường Yên, mày...” Bị Đường Yên làm cho nghẹn lời, Luru Thấm Nhã tức giận đến mức hai mắt đỏ bừng, chiêu thức cũng tàn nhẫn hơn, vẻ mặt càng thêm điên cuồng. Ghen tị và oán hận trong lòng đối với Đường Yên đạt tới mức cao nhất, từ nhỏ đến lớn những người bên cạnh cô ta đều cùng chiều Đường Yên, lấy lòng Đường Yên, cho dù có lấy lòng cô ta chẳng qua cũng là vì muốn tiếp cận Đường Yên, tâm lý âm u, vận vẹo bị đè nén mười mấy năm một khi bộc phát đi ra tất nhiên khí thế sẽ không nhỏ.

Đường Yên bị động ngênh địch, kinh ngạc nhìn Luru Thấm Nhã đang phát điên. Cô là cấp tám trung cấp, nếu so về cấp bậc thì cô còn cao hơn Luru Thấm Nhã một bậc nhưng lại bị Luru Thấm Nhã đang nổi điên ép lui về phía sau. Đường Yên cực kì nghi ngờ, vẻ mặt này của Luru Thấm Nhã rất giống với tang thi chuột và tang thi biến dị ở nhà xưởng công nghiệp quân sự lúc trước, thích giết chóc, tàn ngược. Ngay cả vẻ khát máu cũng giống nhau như đúc, chẳng lẽ... Một cái ý nghĩ xẹt qua trong đầu Đường Yên.

Khi đám người Hình Liệt Phong rút lui đến nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh thì cũng không biết trước đó nơi này đã ẩn dấu nguy cơ. Khi đó Luru Thấm Nhã lại bị thương nặng nên việc cảm nhiễm năng lượng âm hệ cũng không phải là không có khả năng. Chống lại sự cuồng điên táo bạo của Luru Thấm Nhã, Đường Yên hơi rùng mình, cô biết năng lượng âm hệ rất lợi hại nhưng không ngờ lại khó giải quyết như vậy, Luru Thấm Nhã thấp hơn cô một bậc nhưng có thể chiến đấu ngang ngửa với cô. Nếu để cô ta sống sót thì ngày sau tất thành mối họa!

Nghĩ vậy, động tác của Đường Yên lại sắc bén thêm ba phần.

Lôi điện hóa thành hàng rào điện trực tiếp chống lại rồng nước của Luru Thấm Nhã, rốt cuộc Đường Yên cũng cao hơn Luru Thấm Nhã một cấp, tổ chất thân thể lại trải qua mấy tháng tới luyện cộng thêm được hồ nước trong không gian nuôi dưỡng nên đã xua dấu bằng nay. Hãy đến diễn đàn Lê Quý Đôn để đọc truyện nhanh nhất và ủng hộ editor. Động tác của Đường Yên linh hoạt mạnh mẽ như giao long quần quanh Luru Thấm Nhã. Lúc trước Luru Thấm Nhã bán thức tỉnh dị năng chữa khỏi nên lục phủ ngũ tạng đã bị thương tổn, không lâu sau lại bị thú biến dị gây thương tích nên thân thể sao có thể chịu được chiến đấu cường độ cao, nếu không phải do sự oán hận trong lòng chống đỡ thì sợ là đã sớm thua rồi.

Hai chân Đường Yên đạp mạnh nhảy lên trên không, chém thẳng về phía Luru Thấm Nhã.

“Răng rắc!” Tiếng xương cốt đứt gãy vang lên trong kho khí giới.

“A... Tay của tao...” Luru Thấm Nhã hét chói tai, ôm cánh tay không ngừng đổ máu, toàn bộ cánh tay phải của cô ta đã bị Đường Yên chém đứt. Không giống loài người nên chảy máu đỏ tươi, máu của Luru Thấm Nhã lại có màu đỏ thẫm giống hệt tang thi. Thấy thế trong mắt Đường Yên hiện lên hiểu rõ, quả thật Luru Thấm Nhã đã bị lấy năng lượng âm hệ. Nhưng mà vì sao?

Lúc trước khi ở bên ngoài tòa nhà ký túc xá công nhân trước, cô có thể cảm nhận được hơi thở của Hình Liệt Phong rất bình thường, Luru Thấm Nhã lại có Hình Liệt Phong che chở, tại sao lại phải hấp thu tinh hạch hoặc là huyết hạch đã bị lấy nhiễm năng lượng âm hệ?

Luru Thấm Nhã đau đớn ôm lấy cánh tay bị cắt, không dám tin nhìn cánh tay đã bị Đường Yên chặt đứt ở trên mặt đất. Cả người Luru Thấm Nhã lão đảo hai cái, máu theo khoe miệng cô ta không ngừng trào ra, khuôn mặt điên cuồng vận vẹo.

Đường Yên ngoảnh mặt làm ngo, nắm chặt kiếm trong tay, cô chậm rãi tiến lên, không hề có ý định thương hương tiếc ngọc, cô kiên quyết nhất là chuyện thả hổ về rừng. Bước chân của Đường Yên mạnh mẽ, quyết đoán đi thẳng đến trước mặt Luru Thấm Nhã, lạnh lùng nói: “Lần này tao xem thử còn có ai có thể tới cứu mày?”

Đường Yên nói xong thì nâng kiếm trong tay lên đâm thẳng vào ngực Luru Thấm Nhã.

“Muốn tao chết, Đường Yên mày còn chưa đủ tư cách.” Luru Thấm Nhã ôm cánh tay bị cắt, khuôn mặt vận vẹo dữ tợn. Cô ta lấy một quả địa lôi từ trong ba lô ra, ném mạnh về phía Đường Yên. Theo sau là lưỡi dao nước như bông tuyết đầy trời, tập trung vào người Đường Yên: “Cho dù chết tao cũng muốn kéo mày cùng xuống địa ngục.”

Gương mặt Luru Thấm Nhã vận vẹo, điên cuồng nhìn chăm chăm Đường Yên.

“Đồ điên!” Đường Yên biến sắc, thân mình rơi xuống đất, nhanh chóng lui về phía sau, cũng may vừa rồi lúc chiến đấu Liệt Sát Giả cô đã tiện tay thu khoảng một phần ba đồ đạc vào trong không gian nên sau khi lộn người vài cái trên không thì không bị va vào nhiều lắm nhưng cũng có không ít chỗ trên người không bị lưỡi dao nước cắt qua, áo ngoài bị hư thối, da thịt cũng cảm thấy đau xót, ngứa ngáy.

“Ầm... rầm...” Sau một tiếng nổ mạnh và khói lửa bốc lên thì toàn bộ căn cứ quân sự dưới đất lung lay, chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Chương 88

“Tình hình thế nào rồi?” Diệp Quân dẫn đầu xông vào, vẻ mặt cực kì nghiêm túc liếc nhìn tình cảnh lộn xộn kho khí giới, những người khác cũng theo sát phía sau. Buster lắc lắc cái túi trên cổ sau đó nhảy lên vai Đường Yên, chồm lên phía trước ý bảo Đường Yên lấy tinh hạch và huyết hạch bên trong túi

ra.

Đường Yên gãi cằm Buster sau đó bỏ túi tiền vào trong balo. Tầm mắt mọi người đều nhìn chăm chăm ánh lửa sau lưng Đường Yên, nơi đó không có một bóng người. Trên đất là cánh tay bị Đường Yên chặt đứt còn bóng dáng Lưu Thấm Nhã đã biến mất. Tình cảnh vừa rồi không phải là ảo ảnh, là ai đây?

“Chạy thoát rồi!” Đường Yên nhủ mày, nhìn chăm chăm cái động cao ngang người sau bức tường. Tóm lại nếu vẫn còn ở trong căn cứ quân sự dưới đất thì sớm muộn gì cũng gặp lại thôi.

Liệp Sát Giả đã chết, tất nhiên Giang Ly cũng tỉnh táo lại. Anh và Miêu Trạch biết Đường Yên sớm nhất nên cũng hiểu nhiều chuyện hơn người khác. Về mặt Giang Ly cực kì phức tạp nhìn cửa động, trong trí nhớ của anh Lưu Thấm Nhã rất dịu dàng, lương thiện, chẳng biết lúc nào cô lại trở nên xa lạ như vậy.

“Trước tiên phải thu thập vũ khí đã.” Đường Yên chạm vào vết thương do lưỡi dao nước của Lưu Thấm Nhã cắt qua, da thịt lập tức truyền đến cảm giác đau nhức, ngứa ngáy. Cô lập tức lấy cồn i-ốt và bông y tế từ trong ba lô ra khử trùng đồng thời không quên nhắc nhở những người khác cẩn thận tránh xa những nơi bị lưỡi dao nước của Lưu Thấm Nhã tấn công.

“Đường Yên nói đúng, mục tiêu của đám người Hình Liệt Phong cũng là quân nhu ở nhà xưởng quân sự này, chắc chắn trong đội của hắn cũng có dị năng giả không gian, chúng ta nhất định phải tới trước bọn họ mới được.” An Lộ nói một cách nghiêm túc. Mọi người nhìn bức tường bị nổ thành một cái lỗ to, thông qua đó nhìn căn cứ quân sự ở sâu bên trong. Lưu Thấm Nhã xuất hiện tại đây, chắc chắn đám người Hình Liệt Phong đang ẩn núp ở xung quanh, nhất định phải đến kho quân nhu trước bọn họ.

Về mặt Đường Yên lạnh lùng, cô nhanh chóng thay quần áo sau đó bỏ tất cả vũ khí trong kho vào không gian.

“Cao Kiến Bản, cậu làm sao vậy?” Hạ Bác kinh ngạc hô to sau đó lui về sau hai bước nhìn Cao Kiến Bản toàn thân tím đen nằm trên mặt đất, về mặt cực kì sợ hãi.

“Cậu ta trúng độc!” Diệp Quân lạnh lùng nói: “Đừng tới gần, chúng ta vẫn chưa biết độc này có thể lây hay không.”

“Nhưng mà... Trước khi rời khỏi căn cứ chúng ta đã tiêm huyết thanh của trung tâm nghiên cứu sinh hóa hơn nửa trong cơ thể dị năng giả cũng có kháng thể chống lại một số loại độc. Tại sao lại trúng độc được?” Mạnh Lộ nghi ngờ, nói. Tầm mắt cậu nhìn chăm chăm Cao Kiến Bản đang run rẩy trên mặt đất, thấu thị của Liễu Như Nhị vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Sắc mặt cô ta tái nhợt ngồi xuống, cẩn thận đánh giá Cao Kiến Bản đang nằm trên đất, tầm mắt đột nhiên dừng ở mắt cá chân của Cao Kiến Bản.

“Mọi người hãy nhìn mắt cá chân của cậu ta, có phải ở chỗ đó có hai dấu răng nanh hay không?” Liễu Như Nhị chỉ vào mắt cá chân của Cao Kiến Bản, vì lý do an toàn nên tất cả mọi người đều mang giày ống cao. Cao Kiến Bản không có thói quen này nên khi cậu ta giày giụa thì ống quần bị kéo lên cao, lộ ra bắp chân. Ở chỗ mắt cá chân có hai dấu răng nanh rất rõ ràng, màu tươi theo đó chảy xuống, nhuộm đỏ cả một vùng.

“Rắn độc!” Diệp Quân nói xong thì cẩn thận nhìn bốn phía: “Cẩn thận một chút, có khả năng chung quanh đây có rắn biến dị kịch độc đang ẩn nấp.”

Cao Kiến Bản cong người, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà toàn thân đã tím đen, miệng sùi bọt mép, môi thâm đen. Hai mắt hiện lên ánh sáng kì lạ, ngón tay không ngừng cào mặt đất, miệng phát ra tiếng thở gấp gáp. Đột nhiên Cao Kiến Bản ngẩng đầu lên, đưa tay chỉ vào Hạ Bác, nói: “Giết tôi, mau... Giết tôi... A!”

“Chuyện này...” Hạ Bác khó xử, ánh mắt dừng ở trên người Đường Yên giống như đang hỏi ý kiến.

Đường Yên gật đầu, trên người bọn họ không có mang theo huyết thanh. Trước khi bọn họ xuất phát đã tiêm huyết thanh của trung tâm nghiên cứu sinh hóa nhưng Cao Kiến Bản vẫn trúng độc chứng tỏ huyết thanh trong cơ thể bọn họ không thể chống lại loại rắn độc này. Rất có khả năng con rắn biến dị ẩn nấp ở một nơi bí mật nào đó gần chỗ này đã thức tỉnh dị năng hệ độc, trừ khi lập tức chạy về căn cứ Thanh Long nếu không thì không có thuốc nào chữa được, so với việc chịu đủ tra tấn thậm chí còn khả năng lây nhiễm bệnh độc tang thì thì không bằng giải thoát sớm một chút.

Hạ Bác cắn răng, đưa cánh tay nhắm vào cổ Cao Kiến Bản: “Chỉ cần nhà họ Hạ còn sống yên ổn ở căn cứ Thanh Long một ngày thì chúng tôi sẽ bảo vệ người nhà anh một ngày.” Hạ Bác vừa dứt lời thì một tiếng “rắc” vang lên, ngay sau đó thân thể Cao Kiến Bản run rẩy rồi ngã xuống đất, Hạ Bác xoay người, dung tay lau máu trên mặt.

Ánh mắt Đường Yên lóe lên, quay sang nhìn về phía Trịnh Nhiên, nói: “Trịnh Nhiên, tiền cậu ta một đoạn đường.” Ở chỗ này, nếu giữ thì thể lại rất có thể sẽ bị thực vật biến dị hấp thu, chỉ bằng để Trịnh Nhiên hóa thiêu, như vậy còn có thể mang tro cốt về giao cho người nhà Cao Kiến Bản.

Trịnh Nhiên tiến lên một bước, rất nhanh ngọn lửa đã quán quanh thân thể Cao Kiến Bản, sau đó trên đất chỉ còn lại một đồng tro cốt. Hạ Bác xé một miếng vải từ quần phục của mình xuống, gói kỹ tro cốt và lăng tẩm của Cao Kiến Bản vào đó rồi bỏ vào ba lô. Nếu anh có thể còn sống trở về căn cứ thì sẽ đưa những thứ này cho người nhà Cao Kiến Bản.

Không khí bỗng dưng có chút nặng nề, không ai mở miệng nói chuyện, chỉ nâng cao cảnh giác đi về phía trước.

“Xi Xi...” Tiếng động vật nhuyển thể cử động rất nhỏ, rất nhẹ từ xa vọng đến. Mặt đất bị ma sát phát ra âm thanh rất khó chịu, sau khi nghe thứ âm thanh chói tai này, thần kinh mọi người đều cảnh giác cao độ, sống lưng cảm thấy lạnh lẽo. Bọn họ lập tức nhớ lại vết thương ở mắt cá chân của Cao Kiến Bản, từ lúc tận thể bắt đầu, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy loại này cảnh tượng kì lạ này.

“Dị năng hệ độc rất hiếm thấy, không có khả năng thức tỉnh nhiều trong thời gian ngắn được. Chỉ cần cẩn thận đừng để bị cắn thì sẽ không có chuyện gì, trước khi xuất phát chúng ta đều đã tiêm huyết thanh, trong huyết thanh có đến ba, bốn trăm loại kháng thể khác nhau, trong đó có kháng thể chống rắn độc.” Đường Yên lên tiếng, không khí quá ngột ngạt, chuyện này rất bất lợi đối với việc chiến đấu sau này. (Ý ĐÝ là mấy con có dị năng hệ độc rất ít, đừng để bị nó cắn thì ko sao còn mấy con rắn độc bình thường mà cắn thì có huyết thanh rồi)

“Đường Yên nói đúng, cứ nhìn tỉ lệ giữa dị năng giả và người thường là biết, việc thức tỉnh có thể gặp nhưng không thể cầu. Chuyện này cũng xảy ra trong thiên nhiên.” Diệp Quân gật đầu đồng ý với cách nói của Đường Yên sau đó lập tức sử dụng dị năng hệ phong chém tang thi rắn định đánh lén bọn họ thành hai đoạn.

Khi mọi người vừa ra khỏi kho vũ khí thì con đường phía trước đã xuất hiện rất nhiều tang thi rắn, rắn biến dị, bọn nó cuộn lại một chỗ, lè lưỡi nhìn chăm chăm đám người Đường Yên. Đồng tử thẳng đứng lạnh lẽo làm cho người ta có cảm giác tàn bạo, bàn tay Đường Yên lập tức vung lên, ngay sau đó có vô số tia sét sắc bén bổ thẳng xuống bầy rắn.

Đường Yên vừa ra tay thì những người khác giống như nhận được tín hiệu, nhanh chóng sử dụng dị năng để chiến đấu. Thân hình bé bỏng của Buster thoải mái di chuyển giữa bầy rắn, mỗi lần móng vuốt sắc bén vung lên thì đều có tang thi rắn bị đứt đoạn. Đường Yên bắt đầu sử dụng kiếm để chiến đấu, trong tình huống này, so với vũ khí thì sức sát thương của kiếm càng có hiệu quả hơn nên dùng càng thêm thuận tay. Những vũ khí có sức sát thương mạnh không thể sử dụng ở dưới đất hơn nữa rất lãng phí thời gian. Vừa rồi Lưu Thẩm Nhã điên cuồng ném địa lôi đã làm kho vũ khí bên kia sụp xuống không ít. Đường Yên lo lắng nếu lại sử dụng vũ khí có tính sát thương trên diện tích lớn chỉ sợ bọn họ chưa tới được kho quân nhu thì căn cứ quân sự dưới đất này đã sụp xuống chôn sống bọn họ rồi.

Tinh thần lực của Đường Yên đảo qua bầy tang thi rắn, muốn tìm ra tang thi rắn thức tỉnh dị năng hệ độc đánh lén Cao Kiến Bàn lúc nãy. Cô khẳng định tang thi rắn đó đang ẩn nấp ở đâu đây, tuy nhiên... Nhìn bốn phía toàn là tang thi rắn thì không khỏi đau đầu. Mùi thối rửa rất gay mũi hơn nữa còn mang theo mùi vị đặc trưng của rắn độc... Thật sự là rất khó ngửi! Đường Yên không thể không dùng dị năng để bịt khứu giác của mình lại, lúc này mới tốt hơn một chút.

Bỗng nhiên ở khe hở trên vách tường của lối đi lộ ra vài cây mây mềm dẻo, những cây mây đó bắt đầu sử dụng dây mây để tấn công. Đèn huỳnh quang trên tường bị nó quét trúng vỡ tan rơi xuống mặt đất khiến con đường trở nên tối tăm, bốn phía toàn là bầy tang thi rắn và những cây mây kì quái khiến mọi người cảm giác mình đang ở địa ngục. Đám người Diệp Quân bắt đầu tăng cường tấn công, vết thương trên người bọn họ cũng dần dần tăng lên.

Tuy rằng cấp bậc của bầy tang thi rắn không cao nhưng kiến nhiều cắn chết voi. Số lượng càng ngày càng nhiều làm cho mọi người khó lòng phòng bị hơn nữa những cây mây trong các khe hở còn thừa cơ đánh lén làm cho bọn họ chống đỡ càng khó khăn!

Tinh thần lực của Đường Yên liên tục phóng ra bốn phía, ngay sau đó tinh thần lực mang về cho cô thông tin về các điểm năng lượng dày đặc. Liễu Như Nhị cảm sung, hai mắt phủ dị năng, bắt đầu tìm kiếm xung quanh. Đột nhiên tầm mắt dừng lại ở một nơi, đôi mắt mở to: “Đường Yên, phía trước có thứ gì đó đen đen bị tang thi rắn quấn quanh, hình như bên trong là một gốc cây, chỗ rễ cây có một con tang thi rắn kì lạ đang quấn quanh, thực lực rất mạnh!”

“Đã biết!” Đường Yên sáng tỏ, trả lời Liễu Như Nhị. Tầm mắt của cô quét qua thứ nhìn thì bình thường ở phía trước, chỉ sợ ít nhất cũng phải có trên mười nghìn con tang thi rắn quấn quanh thì mới có kích thước như vậy.

Liễu Như Nhị vừa nói xong thì không nhìn được ngồi xổm xuống ỏi ra. Sắc mặt An Du đang đứng ở bên cạnh cũng trở nên tái nhợt sau đó cũng ngồi xổm xuống ỏi ra. Sắc mặt của những người khác cũng cực kì khó coi, thật sự là không có mấy người yêu thích được loại động vật tên là rắn này hơn nữa bây giờ bọn chúng còn quấn với nhau như vậy, không ghê tởm đó là giả.

Trong đó có một nửa đã bị lây bệnh độc tang thi, thân rắn thối rửa lộ ra xương trắng bên trong, khi bọn nó trườn trên mặt đất thì để lại vết máu đỏ sẫm khiến mọi người nhìn thấy mà hoảng sợ, điều này còn khó chấp nhận hơn cả đàn tang thi nữa.

Lúc này Trịnh Nhiên phối hợp Diệp Quân cùng nhau sử dụng dị năng.

Lốc xoáy bao quanh ngọn lửa, nhất thời thổi bay tất cả tang thi rắn đang có ý định tấn công bọn họ ở xung quanh, Miêu Trạch nắm thanh kiếm màu vàng trong tay, mỗi một kiếm đều chém đứt một số lượng lớn tang thi rắn, Giang Ly và Mạnh Lộ cũng bắt đầu dựng tường đất phòng ngự và phóng gai đất, nhìn thoáng qua có vẻ rất thoải mái.

Trong tay Đường Yên ngưng tụ dị năng lôi điện, tập trung vào chỗ bầy tang thi rắn đang quấn lấy nhau ở phía trước. Bỗng nhiên trong không khí truyền đến một mùi thơm như có như không, lúc đầu mùi rất nhạt, ở không gian tràn ngập mùi thối rửa tanh tưởi như thế này nếu không phải là một mùi thơm nồng thì sẽ khiến cho thứ mùi hỗn hợp đó càng trở nên kì dị hơn. Đường Yên đã bịt khứu giác nên không phát hiện mùi này, trái lại Diệp Quân đang ở giữa bầy tang thi rắn lại phản ứng rất nhanh.

“Đường Yên, cô có ngửi thấy mùi thơm rất kỳ quái hay không?” Diệp Quân dừng lại, xoay người nhìn về phía những người khác.

An Lộ sờ mũi, ngửi ngửi: “Đây là mùi gì vậy? Rõ ràng mới vừa rồi không có người thấy mà.”

Nghe thấy Diệp Quân lên tiếng, Đường Yên lui về, nhìn mọi người đang liên tục gật đầu: “Tôi đã bịt khứu giác nên không ngửi thấy mùi gì cả.”

“Bịt khứu giác, sao chị Yên làm được?” Miêu Trạch cảm thấy tò mò nên bước tới hỏi. Thật sự là rất khó ngửi thấy được mùi này, cậu cảm thấy lỗ mũi mình sắp mất tác dụng rồi.

“Ngăn chặn thần kinh khứu giác là được.” Đường Yên nói một cách nhàn nhạt. Tầm mắt rơi xuống trên người Diệp Quân, tang thi rắn xung quanh vẫn

không ngừng tiến lên công kích, hiển nhiên không có ý định buông tha cho bọn họ.

“Mùi này rất không thích hợp, rất kỳ quái nhưng cụ thể là gì thì không nói được.” Diệp Quân nhủ chặt mày, mùi thơm này thật kỳ lạ, như có như không phiêu đảng ở trong không khí. Lẽ ra ở loại địa phương này không có khả năng nghe được mùi hoa mới đúng, nhưng lúc này trong không khí lại thoang thoảng mùi hoa, lúc nồng lúc nhạt làm cho người ta cảm thấy rất kì quái.

Liễu Như Nhị bịt mũi, ánh mắt nhìn chằm chằm phía trước, lo lắng nói: “Mùi này có thể có độc hay không?”

“Chỗ này không có thực vật nên không thể có mùi hoa được, Diệp Quân, tôi thấy anh quá đa tâm rồi!” Hạ Bác lưu loát bắn chết tang thi rần đang công kích ở xung quanh, trên đất chất đầy thi thể tang thi rần, túi tiền trên cổ Buster đã bị nó nhét đầy huyết hạch, cũng may là huyết hạch trong đầu tang thi rần không lớn. Đường Yên ngồi xổm xuống chỉnh lại cái túi cho Buster, sau khi nghe được Hạ Bác nói thì cả người run lên, nhìn chằm chằm Liễu Như Nhị.

“Liễu Như Nhị, cô mới vừa nói tang thi rần quần quanh một gốc cây rất kỳ quái, rễ của nó bị một con tang thi rần chiếm giữ đúng không?” Đường Yên nhìn chằm chằm Liễu Như Nhị, giọng nói có chút gấp gáp.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều quay sang nhìn chằm chằm Liễu Như Nhị, vừa rồi lúc Liễu Như Nhị nói chuyện này thì có không ít người nghe được, tuy nhiên vì ai cũng bận rộn ứng phó với tang thi rần nên không ai để ở trong lòng. Lúc này sau khi nghe Đường Yên hỏi thì bọn họ mới phát hiện chuyện này có gì đó không đúng nên đồng thời ngừng đầu nhìn theo tầm mắt của Liễu Như Nhị, dừng ở khoảng không gian tối như mực chỗ bức tường đỏ thẫm.. Thân thể không khỏi rung mình một cái, nuốt nước miếng ừng ực.

“Không phải chứ!” Miêu Trạch bắt giắc lui về sau hai bước, há hốc mồm nhìn bức tường ngăn giữa hai lối đi, hai chân run rẩy. Thanh kiếm màu vàng cực lớn trên tay cũng bắt đầu bất ổn, vì cảm xúc dao động nên bây giờ cậu đã không thể khống chế được dị năng của mình.

“Đường Yên, chuyện này thật sự không buồn cười đâu, thật sự!” Hạ Bác nhìn Liễu Như Nhị, cuối cùng nhìn Đường Yên đang bình tĩnh, không nhìn được cười khan hai tiếng. Tuy nhiên mọi người đều nghe thấy được sự hoảng sợ bị che giấu trong nụ cười của Hạ Bác, tất cả đều nhìn bức tường kia, càng nhìn màu sắc bức tường càng cảm thấy rất giống những tang thi rần nằm chết trên mặt đất.

Màu đỏ thẫm gì chứ, rõ ràng là da thịt thối rữa của tang thi rần lộ ra bên ngoài, mà thứ đang chuyển động kia chính là đôi mắt của nó. Lâm Mông liếm môi dưới, nhìn Diệp Quân, lại nhìn An Lộ, biểu tình trở nên cực kì khó diễn tả.

Đường Yên cắn cánh môi, giọng nói bình tĩnh: “Không phải chuyện đùa, thứ đánh lên Cao Kiến Bân chính là con tang thi rần đang quần quanh gốc cây kia!” Vừa rồi cô dùng tinh thần lực để tra xét thì nhận thấy chỗ này rất khác thường, nguồn năng lượng tập trung quá chặt chẽ, mỗi nguồn năng lượng nhỏ đều được phân bố rất hợp lí. Cô không ngờ lại có chuyện như vậy, Đường Yên nhìn bức tường kia, khó trách Liễu Như Nhị và An Du lại nhìn không được mà ói ra. Người bình thường thật đúng là không tiếp nhận được. (Tóm lại là ngoài mấy con bò bò trên đất thì nó bò đầy trên tường á, rồi quần một cục quanh cái cây nữa, do lúc này đèn bị tắt, mọi thứ tối mù nên mấy người này chưa hiểu tình hình :v)

“Làm sao bây giờ? Nếu không chúng ta rút lui trước, tìm con đường khác.” Hạ Bác bắt đầu đánh trống bàn lùi, anh nhìn bức tường đỏ thẫm mà da đầu run lên, tay chân còn chưa động đậy thì thấy cả người lạnh toát rồi.

“Tấn thành!” An Du nói xong thì nhanh chóng tránh ở phía sau Lâm Mông, chết cũng không chịu đi ra.

Những người ở phía sau cũng đồng ý, chiến đấu với tang thi thì không thành vấn đề, chiến đấu với thú biến dị cũng không thành vấn đề. Nhưng mà... Nhìn thứ trước mắt này, đừng nói là chiến đấu, chỉ mới nhìn thôi cũng đã khiến cho lòng người sinh ra e ngại, tay chân cứ run rẩy thì làm sao mà chiến đấu?

Diệp Quân nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt, trong mắt hiện lên vẻ kì lạ: “Tôi đoán toàn bộ rần ở núi Mậu Danh đều ở đây, nhiều như vậy nếu dùng để nấu canh rần thì có thể ăn bao nhiêu lâu nhỉ? Chắc chắc...”

Diệp Quân nói còn chưa dứt lời thì đám người Liễu Như Nhị đứng ở bên cạnh đã không nhìn được ngồi xổm xuống nôn thốc nôn tháo đến mức quên cả tang thi rần ở bên cạnh đang tấn công, cũng may là Đường Yên đứng lúc đúng dị năng ép bầy tang thi rần lùi về sau.

Nghe những lời Diệp Quân nói, ngay cả Đường Yên cũng biến sắc. Cô nhìn một đồng hồ hỗn độn trên đất, khắp nơi tràn ngập mùi thối rữa mà Diệp Quân vẫn còn có thể nghĩ đến canh rần, không thể không nói Diệp Quân rất mạnh mẽ, không bội phục cũng không được.

“Lão quý, đã là lúc nào rồi mà anh vẫn còn nhớ thương canh rần chết tiết kia, có thấy ghê tởm hay không?” Diễn đàn Lê Quý Đôn. Về mặt của An Lộ đột nhiên trở nên lạnh lẽo, trừng mắt nhìn Diệp Quân. Ngoại trừ Lâm Mông, Lâm Tam và Đường Yên còn có thể kiên trì đứng vững thì những người khác đều không nhìn được ngồi xổm xuống ói ra. Bọn họ nhìn tang thi rần xấu xí ghê tởm nằm đầy đất sau đó nghĩ đến lời nói của Diệp Quân, nhất thời lại là một trận nôn thốc nôn tháo...

Diệp Quân nhún nhún vai, vô tội nói: “Tôi chỉ muốn thay đổi không khí để cho mọi người thoải mái thôi mà.”

“Anh không nói thì mọi người cũng không coi anh là kẻ cầm điếu đầu.” Lâm Tam lạnh lùng lườm Diệp Quân một cái.

“A! Tiểu Tam lên tiếng rồi!” Diệp Quân bay qua, ôm Lâm Tam cọt cọt hai cái đồng thời dùng tay đánh bay tang thi rần đang định đánh lên sau lưng Lâm Tam, ánh mắt sắc bén dừng ở chỗ bầy tang thi rần đang chặn lối đi.

“Từ Mực, gần đây còn con đường nào khác không?” Đường Yên quay sang nhìn Từ Mực đang ngồi xổm nôn mửa, sắc mặt cực kì khó coi.

Từ Mục uể oải mở máy tính, tìm sơ đồ đường đi của căn cứ quân sự sau đó lắc đầu nói: “Gần đây không có con đường nào khác, đây là lối đi duy nhất dẫn đến kho chứa xe quân dụng.”

Từ Mục vừa dứt lời thì sắc mặt của mọi người cũng thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Chương 89

“Thật sự phải chiến đấu sao?” Hạ Bác xoa xoa tay, khi nhìn bày tang thi rần chen chúc ở phía trước thì lập tức cảm thấy da đầu bắt đầu run lên, tay chân mềm nhũn không có sức lực. Không thể trách anh là đàn ông mà vô dụng được, cảnh tượng trước mắt thật sự rất kinh khủng.

Đường Yên nhàn nhạt liếc nhìn Hạ Bác, không nói gì thêm. Tinh thần lực của cô xuyên qua bày tang thi rần, tập trung vào cái cây bị quần chúng nó quần ở bên trong. Đường Yên có chút đau đầu, tại sao cứ quân sự dưới đất này lại có nhiều thực vật như vậy? Rõ ràng người làm việc trong căn cứ quân sự đều là đàn ông, làm gì kiên nhẫn để chăm sóc cây cối.

Thực vật có thể hấp dẫn rắn không nhiều lắm, phần lớn là thực vật dây leo, đây là kiến thức mà Đường Yên đã học được khi chấp hành nhiệm vụ trong rừng. Trong rừng rậm loài nguy hiểm nhất đó là rắn, nhất là rắn độc nên mọi quân nhân đều phải hiểu được tập tính của loài rắn, nó rất thích thực vật dây leo như dây thường xuân. Ngoài ra còn có cây kim ngân, hoa ngọc lan, nho, trúc, cây tật lê (cây này còn có tên là quỷ kiến sầu đó, ghê chưa, cây gần giống cây trinh nữ, hoa vàng như hoa mai), cây quả rắn, hoa đoan tụ. Đường Yên liếc nhìn gốc cây đang bị bày tang thi rần quần quanh sau đó so sánh với các loài cây trong trí nhớ.

Đột nhiên cô nhớ tới vừa rồi đám người Diệp Quân có nói bọn họ ngửi thấy mùi hoa, cơ thể cô hơi run lên, lập tức khôi phục lại khứu giác, nhất thời một mùi tanh tươi thoải rữa chui vào trong mũi, bên trong mang còn có một hương thơm ngào ngạt giống mùi hoa nhưng nhạt hơn một chút, giống như là mùi trái cây chín. Chẳng lẽ là cây quả rắn?

“Mùi này thật là khó ngửi!” An Du vô lực dựa vào Lâm Mông, bóp chặt mũi mình lại. Trong mùi tanh tươi khó ngửi còn mang theo hương thơm ngào ngạt, hai loại mùi hoàn toàn trái ngược nhau lại trộn lẫn vào nhau khiến mọi người cực kì buồn nôn!

“Rốt cuộc là mùi gì vậy?” Miêu Trạch hiếu kỳ hỏi. Không biết có phải là do lỗi điện của Đường Yên uy hiếp hay không hay là có thứ khác hấp dẫn bày rắn?

“Cây quả rắn.” Lòng mày Đường Yên giãn ra, cũng may cây quả rắn không độc hơn nữa còn có thể làm thuốc nếu không thì phiền toái rồi, tầm mắt cô quét mắt bày rắn đang ngóc đầu ở bốn phía, khoe miệng giật giật hai cái.

“Đứng cây quả rắn, khó trách lại hấp dẫn nhiều rắn như vậy!” Diệp Quân vượt cảm, nhìn chằm chằm bày tang thi rần không lồ, lúc ánh mắt anh ta đảo qua rắn biến dị thì rất là nóng bỏng, cũng không thêm che dấu vẻ thèm thuồng trong mắt: “Tang thi rần không thể ăn nhưng rắn biến dị thì có thể, An Lộ, lát nữa nhớ bỏ tất cả rắn biến dị vào không gian, sau khi ra khỏi chỗ này có thể làm một bữa tiệc rắn thật lớn.”

Sau khi nghe được lời này của Diệp Quân, An Du vừa mới được Lâm Mông đỡ đứng dậy lại ngồi xuống nôn mửa lần nữa, ngón tay run run chỉ vào Diệp Quân, một lúc lâu vẫn không nói được câu nào còn gương mặt An Lộ thì thật sự vận vẹo nhưng lại không dám phản bác Diệp Quân. Vì do tính tình của Diệp Quân nên ngoại trừ đại ca thì những người khác đều không dám trêu chọc anh ta. Thủ đoạn giày vò của Diệp Quân rất nhiều, trong mấy người bọn họ, ngoại trừ An Du thì không có ai không bị Diệp Quân lột mấy lớp da nên sự sợ hãi Diệp Quân đã ăn sâu vào trong xương cốt. Cả người An Lộ cứng ngắc, khó khăn gật đầu một cái.

“Khẩu vị của anh thật nặng!” Đường Yên nghiêng đầu, nhìn tang thi rần nằm la liệt trên đất, nhìn cảnh tượng này mà còn có thể nghĩ tới đại tiệc rắn thì Diệp Quân, anh phải biến thái bao nhiêu mới có thể thân nhiên như vậy?

“Cảm ơn vì đã khen!” Diệp Quân đắc ý, há hê gật đầu, có vẻ như rất hài lòng với lời nói của Đường Yên.

Cả người Đường Yên cứng đờ, ánh mắt lạnh lẽo lườm Diệp Quân, thân nhiên nói: “Tôi không khen anh!”

Mọi người đều cảm nín nhìn Diệp Quân, cảm thấy da mặt anh ta dày đến phát sợ nhưng Diệp Quân không hề quan tâm, lúc ra tay chỉ chọn rắn biến dị, mỗi lần giết được con rắn biến dị nào thì đều không quên quay đầu liếc nhìn An Lộ một cái giống như đang nhắc nhở An Lộ đừng quên bỏ xác rắn biến dị vào không gian, anh sẽ kiểm tra.

Đường Yên nhìn bức tường rắn đang chắn ngang lối đi sau đó liếc nhìn mọi người ở phía sau, cuối cùng dừng ở trên người Giang Ly và Mạnh Lộ, nói: “Giang Ly, Mạnh Lộ người tạo lồng giam bao phủ tường rắn sau đó dị năng giả hai hệ phong, hòa trong đội đồng thời ra tay, những người khác hỗ trợ, nhớ cẩn thận đề phòng tang thi rần đánh lên.”

Đường Yên dứt lời thì Giang Ly và Mạnh Lộ một trái một phải đồng loạt sử dụng dị năng bao phủ tường rắn đồng thời cẩn thận chừa lại một cái lỗ bằng

thau rửa mặt, ánh mắt Diệp Quân koe lên, gật đầu tỏ vẻ đã rõ sau đó phối hợp với Trịnh Nhiên nhắm vào vị trí lỗ hổng ma ra tay, trong không gian bị bịt kín như vậy, dị năng hai hệ phong hỏa được phát huy đến mức tận cùng.

“Xèo...xèo...” Chi trong nháy mắt, trong không khí đã tràn ngập mùi thịt cháy khét và tiếng kêu của bầy rắn. Mùi thơm trong gió càng đậm, tường rắn bắt đầu sụp đổ, tang thi rắn bị vây bên trong lồng giam bằng đất không ngừng chạy trốn.

“Xi..xi...” Bỗng nhiên có một tiếng kêu vang lên. Bầy tang thi rắn đang chạy trốn lập tức khôi phục lại trật tự, điên cuồng tấn công đám người Đường Yên, bọn nó giống tre già măng mọc, hoàn toàn không thấy ngọn lửa của Trịnh Nhiên. Toàn thân Hoàng Mô, Miêu Trạch phủ dị năng kim hệ, chỉ một trong hai người đã đủ để đứng ở phía trước che chở Đường Yên, động tác cả hai đều hung mãnh, chém giết tang thi rắn đang lao thẳng tới. An Du dựa vào Lâm Mông, hai người phối hợp rất ăn ý, Lâm Tam thì trực tiếp nhai chui vào giữa bầy tang thi rắn giống như con điều bị đứt dây, lúc ẩn lúc hiện, vận dụng dị năng đến cực hạn còn Từ Mục thì được mọi người bảo vệ ở chính giữa, vội vàng dùng mấy tính không ngừng tính toán con đường ngắn nhất.

Có hai người Hoàng Mô và Miêu Trạch che chở nên Đường Yên càng thuận lợi sử dụng dị năng để hành hạ bầy rắn đến chết. Vì cô khô mộc quyết làm hậu thuẫn nên cô không hề bận tâm đến việc dị năng bị tiêu hao, khi nhìn thấy sắc mặt Miêu Trạch có chút tái nhợt thì Đường Yên lập tức lên tiếng nói: “Chị trông chừng cho, em lui ra bổ sung dị năng đi.”

Mọi người dốc toàn lực phối hợp, không bao lâu đã tiêu diệt được hai phần ba tường rắn chắn lối đi, nhìn xác tang thi rắn rải đầy đầy đất, Buster bé bỏng linh hoạt chạy qua chạy lại, thu thập toàn bộ huyết hạch rồi để ở bên cạnh Từ Mục. Lúc chiến đấu Đường Yên rất bận rộn nên không thể để ý đến Buster nhưng Buster cực kì thông minh, sau khi nhặt huyết hạch thì bỏ ở trên mặt đất cho Từ Mục trông coi tuy nhiên lúc đi còn không quên “uy hiếp” Từ Mục một phen, không cho Từ Mục lấy trộm huyết hạch. Buster chỉ chịu đưa huyết hạch cho Đường Yên, ngoại trừ Đường Yên thì không ai được đụng vào bằng không “giết không tha”.

Trong lúc chiến đấu thỉnh thoảng mọi người vẫn không quên nhìn hành động đáng yêu của Buster, nhất là mỗi lần Buster lấp đầy túi tiền trở về đều gio vuốt “uy hiếp” Từ Mục một chút. Mặt Từ Mục cứng ngắc, bị Buster uy hiếp nên không thể dời mắt khỏi đồng huyết hạch được nếu không sẽ bị Buster cào cho một cái. Nhìn động tác khôi hài của một người một mèo, sự ghê tởm với bầy tang thi rắn cũng giảm đi không ít.

“Đến đây, cẩn thận một chút!” Đường Yên ý bảo Hoàng Mô lui về để Diệp Quân tiến lên. Lúc cây quả rắn và tang thi rắn đang quán quanh cây lộ ra thì tất cả mọi người đã hiểu được vấn đề. Khác với những con tang thi rắn hoặc rắn biến dị khác, toàn thân con rắn biến dị quán quanh cây quả rắn có màu xanh thẫm, nếu không nhìn kỹ thì không cách nào phân biệt được. Trên cây quả rắn cây có ba quả rắn, màu sắc tươi đẹp ngon mắt, không có tang thi rắn quán quanh. Mùi thơm trong không khí càng thêm ngào ngạt, mùi vị quả rắn tươi ngon làm cho lòng người nhộn nhạo, rễ của cây quả rắn vận vẹo theo động tác của rắn biến dị giống như đang che chở cho nó.

“Cây quả rắn này thành tinh rồi hả?” Miêu Trạch trừng mắt nhìn động tác của cây quả rắn, những người khác cũng tỏ vẻ rất tò mò. Cành lá của cây quả rắn đều ở tư thế phòng bị, bọn họ tin rằng nếu cây quả rắn có thể công kích thì nhất định đã tấn công bọn họ từ lâu rồi.

“Là thực vật biến dị, tuy nhiên vẫn chưa thức tỉnh năng lực.” Đường Yên thần nhiên nói, ánh mắt nhìn chằm chằm ba quả rắn ở trên cây, cô chưa thử trái của thực vật biến dị nên không biết có thể ăn được hay không nhưng nếu thịt thú biến dị có thể ăn được thì chắc trái của thực vật biến dị cũng có thể ăn được.

“Muốn ăn sao?” Diệp Quân theo tầm mắt Đường Yên nhìn ba quả rắn tươi ngon mọng nước trên cây, tò mò hỏi.

“Thịt thú biến dị có thể ăn thì chắc trái của thực vật biến dị cũng ăn được. Anh cũng thấy rắn biến dị rất cảnh giác, bảo vệ ba quả rắn này, nhất định là nó biết ba quả rắn này rất có giá trị, nếu không thì tại sao phải tấn công chúng ta dữ dội như vậy?” Đường Yên vừa lấy kiếm ra vừa phân tích. Mùi thơm của quả rắn trong không khí càng đậm, cây quả rắn cũng dần dần héo rũ, lá cây màu xanh trở nên khô vàng, cuối cùng chuyển thành màu vàng úa bằng tốc độ mất thường có thể nhìn thấy được.

“Chị Yên, chị nghĩ có phải quả rắn đang hút tinh hoa của cây hay không?” Mạnh Lộ cau mày, nhìn chằm chằm ba quả rắn trên cây, bầy tang thi rắn cũng lui trở về bảo vệ bốn phía cực kì kín kẽ, đầu ngóc lên cao, lưỡi lè ra tỏ vẻ đe dọa. Con rắn biến dị quán ở trên cây cũng lè lưỡi, mắt rắn xanh thẫm lạnh lẽo đảo qua đám người Đường Yên sau đó nhìn chằm chằm quả rắn sắp chín, lúc này nó mở miệng ra, rót từng chút nọc độc vào quả rắn.

Nhìn cảnh này, mọi người đều không tự chủ nuốt nước miếng. Tất cả bọn họ đều cảm giác hành động của rắn biến dị rất kì lạ, nhưng cụ thể vì sao lại kì lạ thì không giải thích được nên đành phải cố gắng đề sự tò mò xuống, nhìn chằm chằm hành động kì lạ bầy tang thi rắn.

“Ba quả rắn này tương đương với huyết hạch của cây quả rắn, rắn biến dị đang thúc giục quả rắn chín. Mau ra tay, nếu tiếp tục chần chờ kết quả có thể sẽ trở nên tệ hơn rất nhiều!” Đường Yên nhíu mày nhìn chằm chằm động tác của rắn biến dị, mỗi lần biến dị xà rót nọc độc vào quả rắn thì mùi thơm càng nồng đậm, chuyện này cực kì quý dị.

Đường Yên vừa dứt lời thì lập tức tấn công từ phía bên trái, Diệp Quân ở bên phải cũng lập tức hành động. Một trái một phải dốc toàn lực tấn công, Giang Ly, Mạnh Lộ cũng ngay lập tức dựng tường đất chắn trước mặt mọi người, ngăn tang thi rắn ở bên ngoài, những người khác theo sát phía sau tiêu diệt bầy tang thi rắn đang tấn công một cách điên cuồng. Nếu thực sự chờ tới lúc rắn biến dị hấp thu quả rắn thì đến lúc đó phiền phức lớn rồi !

Rắn biến dị ở trên cây thấy Đường Yên và Diệp Quân tấn công mạnh mẽ thì cực kì giận dữ, nó há mồm phun ra nọc độc, nọc độc vừa phun ra lập tức hóa thành khí độc trong không khí sau đó tản mà bốn phía. Đường Yên phủ năng lôi điện lên kiếm, dốc toàn lực chém về phía cây quả rắn. Dị năng lôi điện trên người giống như áo giáp làm cho bầy tang thi rắn không dám gần, thân thủ Diệp Quân cũng không kém Đường Yên, mỗi một chiêu đều đánh vào điểm trí mạng của tang thi rắn trí làm cho bầy tang thi rắn xung quanh không ngừng lui về phía sau, để lại một động xác rắn la liệt trên đất.

“Cẩn thận, nó sắp hành động rồi!” Diệp Quân nhỏ giọng nhắc nhở. Bầy tang thi rắn xung quanh cây quả rắn bị buộc lui dần về phía sau, con rắn biến dị trên cây quả rắn không ngừng phát ra tiếng kêu ra lệnh cho bầy tang thi rắn tiến lên tấn công. Mỗi một lần kêu thì lực tấn công của bầy tang thi rắn lại

tăng lên một bậc, hoàn toàn là tấn công kiểu liều mạng khiến Đường Yên và Diệp Quân trong lúc nhất thời có chút trở tay không kịp.

Không sợ chó, chỉ sợ gặp chó điên, đột nhiên tình huống trước mắt trở nên cực kì quái dị, bày tang thi rắn bị buộc lui về phía sau đột nhiên hang máu phản kích, giống như không muốn điên cuồng tấn công đám người Đường Yên...

Sắc mặt Đường Yên trầm xuống, sử dụng thuật di trực tiếp di chuyển đến trước cây quả rắn, hơi thở cuồng bạo của dị năng lôi điện dọa bày tang thi rắn không giám đến gần hơn nữa sau khi thăng cấp lực sát thương của dị năng lôi điện đã được nâng cao thêm một bậc, tuy rằng số lượng của bày tang thi rắn không ít nhưng thực lực lại không cao, phần lớn đều ở cấp ba, cấp bốn, tang thi rắn, rắn biến dị cấp năm, cấp sáu không nhiều, chính điều này khiến mọi người dễ thở hơn. Chỉ có một con rắn biến dị cấp bảy duy nhất đang quấn quanh cây quả rắn, tuy nhiên nếu để cho con rắn biến dị này nuốt ba quả rắn ở trên cây thì sợ rằng có thể thăng lên đến cấp tám, quả rắn chính là nguồn năng lượng tốt nhất để rắn biến dị thăng cấp.

Hương thơm của quả rắn trong không khí càng đậm, Đường Yên lập tức hiểu ra quả rắn sắp chín. Một khi quả rắn chín thì nhất định rắn biến dị sẽ nuốt trọn ba quả rắn này, đến lúc đó chắc chắn nó sẽ thăng lên đến cấp tám như vậy mọi chuyện sẽ càng trở nên khó giải quyết. Chính vì thế Đường Yên quyết định phô bày hết toàn bộ thực lực của cấp tám trung cấp, uy thế mạnh mẽ dị năng giả cấp tám làm cho tang thi rắn, rắn biến dị cấp thấp xung quanh không ngừng lui về phía sau. Những con tang thi rắn nghe lệnh của rắn biến dị cũng không dám tiến lên công kích như trước, cho dù là loại rắn không có trí tuệ cũng không thể kháng cự lại sự chênh lệch cấp bậc tuyệt đối này.

“Anh đối phó với tướng ở bốn góc, tôi đối phó với vua rắn.” Đường Yên không quay đầu lại, lạnh lẽo nói. Khí thế quyết đoán làm cho người ta không dám phản kháng, Diệp Quân gật đầu, đồng thời càng tò mò về Đường Yên hơn.

Thấy Đường Yên rút kiếm tấn công cây quả rắn, rắn biến dị lập tức uốn người, lập tức có mười mấy lưỡi dao gió từ bốn phương tám hướng bay thẳng về phía Đường Yên. Đường Yên vùng kiếm sắc ngăn lưỡi dao gió bay tới, không ngờ con rắn biến dị này lại thức tỉnh dị năng song hệ phong, độc, chỉ sợ cây quả rắn này là nó cố ý, sau khi nó nuốt sạch quả rắn trên cây thì hệ độc có thể nâng cao một bước, không thể không thừa nhận thú biến dị cấp cao rất thông minh, hiểu được tác chiến quanh co, lòng vòng.

Đường Yên lôi điện bảo vệ nên khí độc của rắn biến dị không cách nào tới gần hơn nữa lúc ở căn cứ Thanh Long cô đã tiêm huyết thanh nên nếu chỉ một loại rắn độc thì không thể làm tổn thương thân thể dị năng giả được. Nếu Cao Kiến Bân không bị đánh lén thì cũng sẽ không đến nỗi chết thảm như thế. Tất nhiên bom thẳng nọc độc vào trong cơ thể và hít khí độc là không giống nhau.

Đường Yên liên tục thuật di né tránh công kích của rắn biến dị, kiếm sắc lóe lên lập tức chém đứt quả rắn bên trái, Đường Yên thấy vậy nhanh chóng duỗi tay ra ôm quả rắn vào lòng. Thấy Đường Yên chém rơi một quả rắn, chỉ trong nháy mắt, rắn biến dị giống như phát cuồng, mở miệng nuốt trọn quả rắn, thân rắn gần bằng cánh tay vịn vẹo trên mặt đất sau đó dần dần lớn lên. Từ bằng cánh tay ban đầu trực tiếp tăng vọt đến cỡ thùng nước, thân rắn không lồ màu xanh thẫm gần như bịt kín lối đi.

“Thay đổi rồi?” Miêu Trạch giật mình khi nhìn cảnh này, ngay lập tức cậu xoay người nhìn mọi người phía sau mấy lần, trong mắt lóe lên sự tò mò. Cậu cảm giác giống như đang xem phim khoa học viễn tưởng Hollywood, hai bên đánh nhau một lúc sau đó biến thành Xayda, hoàn toàn không phải cùng cấp bậc.

“Như thế này thì có thể làm bao nhiêu tô canh rắn đây?” Diệp Quân thất thần nhìn chằm chằm rắn biến dị đang chắn ngang lối đi, nhìn không được nuốt nước miếng một cái giống như bị đói bụng ba bốn ngày thấy đồ ăn vậy.

Đường Yên rất cảm nín, trừng mắt nhìn Diệp Quân, rắn biến dị cấp bảy đã thăng cấp thành cấp bảy cao nhất. Có thể là do quả rắn còn chưa chín hơn nữa đã bị Đường Yên trộm mất một quả nên rắn biến dị không thể đột phá là chắn cấp tám để thăng lên cấp tám được.

“Mọi người hãy lui về phía sau, lúc này rắn biến dị đang ở cấp bảy cao nhất, nó chỉ cần phun nọc độc cũng có thể giết chết mọi người rồi.” Đường Yên cảnh cáo nhìn Diệp Quân sau đó bảo mọi người lui về phía sau (thêm ăn mà chết thì ba chấm quá). Cũng may xung quanh đủ lớn chứ nếu nó chặn ở nơi nhỏ hơn thì cô không có cách nào tấn công được. Thực lực của con rắn biến dị cấp bảy cao nhất trước mắt này mạnh hơn gấp mười lần con rắn biến dị mà bọn họ gặp ở công ty điện tử, mặc dù cô đang ở cấp tám trung cấp nhưng cũng không dám khinh thường, dị năng hệ độc khó lòng phòng bị, về điểm này cô đã từng trải qua ở căn cứ nhỏ lúc trước, lần đó thiếu chút nữa cô đã lật thuyền trong mương.

Diệp Quân không ngốc, sau khi liếm môi dưới thì sáng khoái cùng lui ra ngoài cùng với mọi người, nhường không gian lại cho Đường Yên và rắn biến dị, tuy nhiên trước khi đi vẫn còn không quên lôi hai xác tướng rắn mà mình đã giết lúc nãy theo. Cảnh này làm cho mọi người phía sau cảm nín lần nữa, trong lòng thầm mắng Diệp Quân là một tên cuồng ăn.

“Xi. xi...” Tiếng kêu bén nhọn làm cho da đầu mọi người run lên.

Miệng rắn phun khí độc tràn đầy trong không khí, dần dần bốn phía bị khí độc bao quanh. Đường Yên lập tức nín thở, khí độc lúc này khác hẳn vừa rồi, sau khi thăng cấp rõ ràng nọc độc của rắn biến dị càng độc hơn. Diệp Quân thấy tình hình không đúng nên lập tức lui ra ngoài đóng toàn bộ cửa sổ lại, để lại mình Đường Yên và rắn biến dị trong lối đi.

Đường Yên nhú mảy, liếc nhìn camera trên hành lang, giọng nói lạnh như băng: “Diễn hay không?” Sau khi nói xong thì cô trực tiếp chém camera làm đôi, khó trách lúc vừa mới bước vào chỗ này cô đã cảm thấy có một đôi mắt luôn nhìn bọn họ chằm chằm. Lúc trước cô còn tưởng rằng là rắn biến dị nhưng khi nhìn thấy camera trên tường thì nhất thời hiểu ra. Từ lúc bọn họ tiến vào căn cứ quân sự dưới đất thì mọi cử động của bọn họ đều nằm trong lòng bàn tay đối phương, cảm giác này làm cho người ta cực kì khó chịu.

Đồng thời trong lòng cũng bắt đầu nâng cao đề phòng với Phùng Khải Dương, sớm lúc mới bắt đầu hẳn đã tính toán cẩn thận rồi. Cô đúng là bị tình tiết trong tác phẩm giới hạn tầm nhìn, rõ ràng Phùng Khải Dương và Chu Thiên lộ ra nhiều sơ hở như vậy nhưng cô lại không hề chú ý tới. Đường Yên dùng tay trái che mắt đồng thời cũng che giấu khuôn mặt đầy lửa giận, trong mắt lóe lên sát khí dày đặc, đây là lần đầu tiên cô tức giận ngút trời như vậy sau

khi tỉnh lại ở thế giới này.

Bị người ta đùa giỡn như vậy mà không tức giận thì cô không phải là Đường Yên nữa!

Bên kia căn cứ quân sự, Phùng Khải Dương đang hưng phấn theo dõi diễn biến thì màn hình đột nhiên tối thui, trên khuôn mặt tà khí hiện lên hứng thú! Hắn lắc cái ly thủy tinh trong tay, bên cạnh là một con hồ màu trắng như tuyết. Ánh mắt ửng đỏ, thỉnh thoảng lại hiện lên sát khí lạnh lẽo. Trước mặt nó là một chậu thịt tươi, con sư tử trắng lười nhác ngẩng đầu nhìn Phùng Khải Dương sau đó lại cúi đầu, đầu gác lên đùi hắn, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ở trong căn phòng bên là một cái bồn dinh dưỡng phát ra rất nhiều ánh sáng màu hồng. Bên trong có một người đang nằm, nếu như đám người Đường Yên có thể thấy được thì nhất định sẽ nhận ra người đang nằm bên trong bồn dinh dưỡng kia chính là Lưu Thẩm Nhã bị Đường Yên chặt đứt cánh tay ở kho vũ khí. Lúc này Lưu Thẩm Nhã yên tĩnh nằm ở trong bồn dinh dưỡng, vẻ mặt thản nhiên, dịch dinh dưỡng xanh thẫm dưới ánh sáng màu đỏ nhìn cực kỳ dị!

Lưu Thẩm Nhã đang cải tạo thân thể để đánh trận cuối đó, con sư tử đó là đối thủ của Buster sau này nè

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Chương 90

“Àm...rầm...” Con rắn biến dị vẩy đuôi trườn tới, đánh nát vách tường. Lốp da rắn xù xì giống như áo giáp dày nặng, ánh mắt của nó lạnh lẽo nhìn chằm chằm Đường Yên, cái lưỡi thò ra thụt vào tỏ vẻ đe dọa.

Đường Yên nắm chặt kiếm sắc: “Giết!” Đường Yên chém liên tục mấy phát, chỗ bị cô chém trúng phun ra máu màu xanh thẫm như mực, trong nháy mắt đó cả người Đường Yên cũng bị rắn biến dị quấn lấy sau đó kéo cô về phía cái miệng đang mở to như chậu máu của nó, lúc này Đường Yên có thể nhìn thấy bốn cái răng nanh sắc bén, lúc hít thở còn có thể ngửi thấy mùi hôi thối đặc trưng của rắn biến dị. Nhận ra tình huống không tốt, Đường Yên lập tức phủ dị năng lên kiếm sau đó chém về phía trước.

“Keng!”

Rắn biến dị mở cái miệng to như chậu máu, đầy răng nhọn dữ tợn định nuốt trọn Đường Yên. Ngay lúc này kiếm của Đường Yên chém đúng vào răng nanh của rắn biến dị khiến nó phát ra tiếng kêu chói tai đồng thời cũng thả Đường Yên ra, Đường Yên trên xoay người trên không trung mấy cái sau đó đứng đối diện với rắn biến dị.

Một cái răng nanh của rắn biến dị rơi xuống mặt đất, vết máu xanh thẫm từ miệng của rắn biến dị nhỏ giọt xuống đất, nhất thời nọc độc chảy ra khiến cả căn phòng tràn ngập khí độc. Đường Yên xoa nhẹ cái eo, mặc dù thể chất của Đường Yên rất tốt nhưng bị rắn biến dị quấn quanh như vậy cũng đau nhức không thôi. Không có thời gian chần chừ, Đường Yên lập tức nhảy lên, huy động dị năng tạo tia sét bổ thẳng xuống đầu rắn biến dị. Thân thể to lớn của rắn biến dị vịn vẹo trực tiếp đánh nát bức tường chung quanh, bụng của Đường Yên bị đuôi của nó quét trúng, ngay lập tức bầm tím một mảng khiến cô cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình dôi chỗ hết rồi.

Cánh tay cầm kiếm tê rần, thanh kiếm trong tay gần như rơi xuống. Đường Yên nhìn chằm chằm rắn biến dị, cô biết cho dù mình thăng lên đến cấp chín thì thực lực vẫn thua kém con rắn biến dị này. Đường Yên liếc mắt nhìn mọi người ở phía sau, cô không có đường lui, ngọn đèn trên trần đã bị đuôi rắn biến dị quét trúng bể nát, bây giờ Đường Yên chỉ có thể dựa vào điểm sáng ở phía xa, trong lúc nhất thời hô hấp của cô như ngừng lại.

“Thật là hung tàn!” Đường Yên liếc nhìn rắn biến dị sau đó ngoác ngoác nó.

“Xi...xi...” Trí tuệ của rắn biến dị không thấp, nó hiểu Đường Yên đang khiêu khích mình nên tức giận gào lên. Thân thể to lớn vịn vẹo trườn về phía Đường Yên.

Đường Yên lập tức giơ kiếm chém về phía trước: “Keng!” Thanh kiếm chém trúng ngay chính giữa lưng rắn biến dị phát ra tiếng vang chói tai, để lại trên lưng nó một vết chém khá sâu. Rắn biến dị bị đau, đuôi rắn hung hăng hất Đường Yên văng ra ngoài, trên người Đường Yên đã có thêm rất nhiều vết thương, có thể là do rắn biến dị có kịch độc nên miệng vết thương không nhanh chóng liền lại giống như trước đây nữa mà liên tục rỉ máu. Ngửi thấy mùi máu, động tác của rắn biến dị càng thêm tàn bạo, điên cuồng.

Tuy thân thể của rắn biến dị khổng lồ nhưng động tác lại hết sức linh hoạt. Đường Yên nhìn động tác khéo léo của rắn biến dị, lòng mảy bắt giắc cau lại, nhỏ giọng nói: “Nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ rất phiền toái!” Trong nháy mắt đó Đường Yên huy động tất cả tinh thần lực để nắm bắt động tác tấn công của rắn biến dị động tác công kích, thân thể theo đó nhanh chóng tránh đi.

Khi bị đuôi rắn quét trúng lần nữa thì tinh thần lực của Đường Yên đã nắm bắt được động tác của rắn biến dị, cô nắm chặt thời cơ phản công sau đó nhắm ngay vào chỗ bẫy tắc của rắn biến dị (bên Trung đó nói đánh rắn đánh vào chỗ bẫy tắc, hình như chỗ đó là tim rắn, đập phát là chết tươi). Đường Yên đạp mạnh hai chân lấy đà sau đó nhảy lên, tia sét màu xanh lam bao phủ cả người Đường Yên khiến cô như lời thần hạ phàm, hơn mười cánh tay sét khổng lồ đan vào nhau tạo thành một lưới điện khóa chặt rắn biến dị lại. Kiếm sắc rên tay cô đâm mạnh vào vị trí bẫy tắc trên lưng rắn, khuôn mặt và cánh tay của Đường Yên lộ cũng dần dần biến thành màu đen, trong một thời gian dài khí độc của rắn biến dị đã xâm nhập vào cơ thể cô. Cho dù đã

tiêm huyết thanh nhưng cũng không thể ngăn cản khí độc theo hô hấp tiến vào trong cơ thể.

“Xi...xi...” Rắn biến dị không ngừng vận vẹo, gãy giữa làm bụi bay mù mịt. Đường Yên nắm chặt kiếm đâm sâu vào vị trí bảy tắc của rắn biến dị, dị năng lôi điện theo kiếm sắc nhanh chóng hủy hoại tổ chức bên trong.

Rắn biến dị bị đau nên liều mạng va chạm vào vách tường xung quanh ý đồ muốn hất Đường Yên xuống khiến đất đá, bụi bặm trên trần nhà không ngừng rơi xuống. Máu màu xanh thẫm của nó gần như nhuộm nửa lối đi.

Rắn biến dị gãy giữa khoảng mười mấy phút sau đó đầu ngóc lên cao, cuối cùng rơi xuống đất. Đường Yên thấy rắn biến dị rốt cục đã chết thì cũng thả kiếm, người ngã xuống bên cạnh. Đám người Miêu Trạch ở bên ngoài thấy rắn biến dị đã chết thì nhanh chóng đẩy cửa vọt vào.

“Chị Yên, chị không sao chứ?” Miêu Trạch tiến lên, cẩn thận đỡ Đường Yên dậy. Về mặt hiện lên sự lo lắng sau đó vội vàng tìm thuốc giải độc trong ba lô của Đường Yên cho cô uống.

“Không có việc gì, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.” Đường Yên ho nhẹ, phun ra mấy ngụm máu tươi. Phần bụng bị rắn biến dị quết trúng đau dữ dội khiến cô cảm thấy ruột gan như chuyển nhà, cũng may thể chất của dị năng giả rất tốt nếu không phải chỉ với một cái quết đuôi của rắn biến dị, người bình thường e là đã sớm nát bét rồi. Khô mộc quyết trong cơ thể Đường Yên không ngừng vận chuyển vài vòng, dị năng cẩn thận lướt qua chỗ bị thương đồng thời Đường Yên cũng cố gắng khống chế tiết tấu hô hấp để giảm bớt sự đau đớn.

Buster nhanh chóng móc huyết hạch trong đầu rắn biến dị ra sau đó dùng móng vuốt bảo vệ viên huyết hạch này. Nó để viên huyết hạch bên cạnh Từ Mục sau đó ngồi xuống canh giữ đồng thời kêu to vài tiếng với Đường Yên. Đường Yên ngẩng đầu liếc nhìn Buster, tám phần là nó lo lắng huyết hạch sẽ bị người khác cướp mất nên nếu Đường Yên không cắt huyết hạch thì nó sẽ ngồi đó canh giữ không chịu đi.

Diệp Quân vuốt cằm, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm xác con rắn biến dị, khỏe miệng nước miếng giàn giụa sau đó vẫy An Lộ, nói: “An Lộ, mau tới đây cắt con rắn biến dị này cho tôi, chắc chắn... Lớn như vậy, chắc đủ ăn mấy ngày.”

Cả người An Lộ cứng đờ liếc nhìn xác con rắn biến dị khổng lồ, chần chờ nói: “Không được, con rắn biến dị này quá lớn, nếu cắt vào không gian thì không gian sẽ đầy, đến lúc đó không thể bỏ thêm những vật khác được.”

“Không thể bỏ thêm thì khỏi bỏ.” Giọng điệu của Diệp Quân tỏ vẻ bất mãn, hai mắt nheo lại, âm trầm nhìn An Lộ, giọng nói không đổi: “Trời đất bao la, ăn là lớn nhất, đây chính là đồ ăn mấy ngày đấy. Bỏ hết mấy thứ thượng vàng hạ cám trong không gian của cậu đi, chứa mấy thứ rác đó không bằng dùng để chứa con rắn biến dị này.”

Về mặt Diệp Quân cực kì nguy hiểm, An Lộ bất đắc dĩ bỏ con rắn biến dị vào không gian sau đó quay sang nói với Đường Yên: “Thật có lỗi! Chuyện vật tư quân nhu tôi sợ không giúp đỡ được gì.” Đại ca bảo bọn họ ở lại là vì muốn giúp Đường Yên mang được nhiều quân nhu vật tư nhưng mà anh không thể từ chối Diệp Quân nên chỉ có thể xin lỗi Đường Yên.

Đường Yên nghỉ ngơi chừng mười phút đồng hồ, khí độc trong người cũng đã tản đi không ít, đau đớn cũng giảm bớt, khi cô nghe An Lộ nói lời này thì lắc đầu nói: “Không có việc gì, không gian của tôi có thể chứa được quân nhu, đừng quên không gian của tôi lớn hơn của anh, nếu muốn lấp đầy không gian của tôi, chỉ bằng quân nhu của nhà xưởng công nghiệp quân này thì vẫn chưa đủ!”

“Vậy là tốt rồi!” An Lộ nhẹ nhàng thở ra, anh không phải là một đứa nhỏ dễ bắt nạt nhưng hết lần này đến lần khác lại không dám phản bác Diệp Quân, tên Diệp Quân này nổi tiếng thích ép buộc người khác, sau khi trải qua mấy lần sống không bằng chết thì An Lộ đã hiểu ra, tránh Diệp Quân tránh như bò cạp.

Những người khác bắt đầu dọn dẹp lối đi, Buster thì bận thu thập huyết hạch. Tang thi rắn đã bị lây nhiễm năng lượng ám hệ nhưng một số huyết hạch của rắn biến dị vẫn còn tinh khiết. Tuy rằng năng lượng ám hệ cuồng bạo làm cho người ta phát điên nhưng bảo bọn họ buông tha cho nhiều huyết hạch như vậy thì ai cũng sẽ thấy tiếc. Mặc kệ là tốt hay xấu, cứ mạng về căn cứ thì nhất định sẽ tìm được biện pháp giải quyết, nghĩ như vậy nên mọi người thu dọn cực kì nhiệt tình.

Sau khi dọn dẹp xong, Trịnh Nhiên dùng dị năng đốt tất cả mọi thứ, không chừa lại bất kì thứ gì. Nếu không phải xung quanh quá lộn xộn thì không biết ai biết cách đây không lâu nơi này đã từng xảy ra chuyện gì. Mọi người nghỉ ngơi một lát, chủ yếu là chờ Đường Yên khôi phục lại, dù sao trong đội, Đường Yên là người có thực lực mạnh nhất, kế tiếp không ai biết sẽ gặp phải cái gì cho nên việc chờ Đường Yên khôi phục dị năng chính là quyết định sáng suốt nhất. Diệp Quân đi tuốt đằng trước, suốt dọc đường đi đều cực kì yên ổn, thỉnh thoảng có gặp mấy con tang thi và tang thi thú thì không có gì bất ngờ xảy ra.

Đã có kinh nghiệm từ trước nên mỗi khi đi đến chỗ nào thì đoàn người Đường Yên đều phá hủy camera đặt ở trong góc.

Trong kho xe quân dụng có không ít Land Rover đã được cải tạo, Đường Yên cũng không chần chờ mà trực tiếp bỏ tất cả xe còn tốt ở trong kho vào không gian. Cả ngọn núi Mậu Danh đều bị nước biển bao phủ, cho dù có để lại thì sau này có người vào được chỗ này hay không là điều khó nói, thay vì để lãng phí ở chỗ này thì không bằng để có mạng đi. Ít nhất còn có thể phát huy tác dụng thay vì để nó rỉ sét ở chỗ này.

“Àm... rầm”

Đoàn người vừa đi ra khỏi kho xe quân sự thì đột nhiên truyền đến tiếng nổ kinh thiên động địa khiến bọn họ mất thăng bằng, thiếu chút nữa té ngã. Tiếng nổ mạnh không ngừng truyền đến, Từ Mục nhìn vị trí của bọn họ, nhất thời trong mắt lóe lên kinh hoàng, ôm chặt laptop trong lòng, rống lớn: “Nằm sấp xuống, mọi người mau nằm sấp xuống!”

Thấy vẻ mặt Từ Mục không đúng nên mọi người lập tức nằm xuống. Mạnh Lộ nhanh chóng tạo vài tường đất vây mọi người đang nằm trên mặt đất lại. Bọn họ vừa nằm xuống không lâu thì phía sau kho xe quân dụng truyền đến tiếng nổ mạnh, bê tông đất đá văng khắp nơi rớt mặt đất tạo nên tiếng động đì đã, ngay sau đó là tiếng bước chân hỗn loạn.

“Đáng chết, Lưu Hân Vũ, rốt cuộc là mày làm cái gì vậy? Đang yên đang lành lại phát nổ?” Đỗ Dương thở hổn hển, rít lên với Lưu Hân Vũ, hất túm cổ áo Lưu Hân Vũ, lạnh lùng nói: “Nếu Liệt Phong xảy ra chuyện gì không hay thì cho dù mày là người nhà họ Lưu tao cũng sẽ không bỏ qua cho mày.” (Có gian tình)

“Chắc chắc... Thật không hổ là con chó trung thành nhất bên người Hình Liệt Phong, Thẩm Nhã đi đâu rồi?” Lưu Hân Vũ vuốt phẳng cổ áo bị Đỗ Dương túm, giọng điệu lười biếng, dựa vào ở trên vách tường nhìn ánh lửa ngút trời phía sau lưng. Chỉ có mấy người chặt vật Đỗ Dương trốn thoát từ bên trong ra, những dị năng giả khác không phải lạc đường thì cũng bị nhốt ở bên trong hoặc là bị thực vật biến dị và tang thi giết chết.

“Chân ở trên người cô ta, cô ta đi đâu làm sao tao có thể biết được?” Đỗ Dương lạnh lùng nói, sau đó kéo Đỗ Mộng ra phía sau, đề phòng nhìn chăm chăm Lưu Hân Vũ, thực lực của hắn yếu hơn Lưu Hân Vũ, lúc này trở mặt thì rất không sáng suốt, nhưng mà... nghĩ đến Hình Liệt Phong vẫn bị nhốt ở bên trong thì sát ý của Đỗ Dương không nhìn được tăng vọt. Lưu Hân Vũ luôn không coi trọng sự hợp tác của hai nhà Hình, Lưu, trong quân khu trung tâm ai mà không biết tính cách của người nhà họ Lưu, thấy lợi là ham, loại chuyện trở mặt này càng không phải là lần đầu tiên làm.

“Không biết?” Bóng dáng Lưu Hân Vũ chợt lóe lên, ngay sau đó bàn tay của hắn đã đặt lên cổ Đỗ Mộng. Lưu Hân Vũ hơi dùng sức, cực kì vừa lòng khi nhìn thấy Đỗ Mộng khó thở đến mức mặt đỏ bừng, một tay kia thì chậm rãi vuốt ve mặt Đỗ Mộng, ái muội nói: “Chắc chắc... Thật non mềm! Không biết hương vị như thế nào? Tao cũng không ngại dùng giày rách người khác đã vứt bỏ...” Sau đó hắn dùng sức kéo Đỗ Mộng dán sát vào người mình, ánh mắt hiện lên vẻ dâm tà.

“Mộng Nhi... Lưu Hân Vũ, rốt cuộc là mày nổi điên cái gì vậy?” Sắc mặt Đỗ Dương xanh mét, nhìn chăm chăm Lưu Hân Vũ sau đó nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Đỗ Mộng, đáy mắt hiện lên sát khí dày đặc.

“Thẩm Nhã ở đâu? Không nói đừng trách tao mạnh tay bẻ hoa. Dương nhiên tao cũng không ngại làm nó trước mặt mày.” Lưu Hân Vũ nói xong thì lập tức vươn tay vào trong quần áo của Đỗ Mộng thăm dò sau đó hung hăng xoa nắn bộ ngực cao ngất của Đỗ Mộng. Trong mắt hắn hiện lên sự hung ác, nham hiểm, thô bạo. Hắn há mồm cắn mạnh cổ Đỗ, động tác thô lỗ, hoàn toàn không thèm kiêng nể việc xung quanh có không ít người.

“Roẹt...!” Hắn xé rách quần áo trên Đỗ Mộng lộ ra hơn phân nửa thân trên.

Dị năng giả xung quanh đều bị Lưu Hân Vũ lôi kéo, ánh mắt của bọn họ đều nhìn chăm chăm da thịt trắng như tuyết của Đỗ Mộng giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống Đỗ Mộng. Từ sau khi rời khỏi căn cứ Thanh Long những dị năng giả này đều chưa được phát tiết lại thêm cảm niệm năng lượng ám hệ nên tính tình càng thêm táo bạo vì vậy khi nhìn thấy Đỗ Mộng lộ ra da thịt trắng nõn thì không khỏi phát ra tiếng gầm nhẹ, hận không thể nhào lên thoải mái một phen.

“A...” Đỗ Mộng bị bóp đau nên không nhìn được phát ra tiếng rên rỉ khó chịu, lực tay của Lưu Hân Vũ rất mạnh, dường như mỗi một cái đều phải thấy máu mới dừng tay, chỉ trong nháy mắt bộ ngực của Đỗ Mộng đã bị bóp đến bầm tím. (Sao cảnh H nào trong truyện này cũng bị ồi quá thể, bà tác giả trần trụi mà, tui điê....)

“Bị Phùng Khải Dương mang đi rồi!” Đỗ Dương lạnh lùng nói. Trong mắt hiện lên tối tăm, hận không thể xé nát Lưu Hân Vũ.

“Cái gì?” Lưu Hân Vũ buông Đỗ Mộng trong lòng ra, vẻ mặt trầm tư, không lâu sau khi tiến vào căn cứ quân sự thì Lưu Thẩm Nhã đột nhiên mất tích. Lưu Hân Vũ không thể không hoài nghi có phải Đỗ Dương đã làm cái gì hay không. Đỗ Dương không thích Thẩm Nhã, hắn biết chuyện này đồng thời tin rằng Thẩm Nhã cũng hiểu được, sau khi chạm qua Thẩm Nhã thì hắn bắt giác mềm lòng, lần này Lưu Thẩm Nhã đột nhiên mất tích nên người đầu tiên hắn nghi ngờ là không biết có phải Đỗ Dương đã làm cái gì đó hay, không nói Lưu Thẩm Nhã có thể là người nhà Lưu, chỉ riêng việc hai người đã phát sinh quan hệ thì hắn không thể bỏ mặc được. Hắn ăn đến ngien, còn chưa ăn no sao có thể buông tay được?

“Căn cứ quân sự dưới đất là hang ổ của Phùng Khải Dương, từ lúc chúng ta vừa tiến vào nơi này thì Phùng Khải Dương đã mang Lưu Thẩm Nhã đi rồi.” Đỗ Dương cời áo của mình ra cho Đỗ Mộng mặc, sau đó cảnh cáo nhìn quét qua đám dị năng giả đang nhộn nhạo ở chung quanh. Khóe miệng nở nụ cười lạnh, thủ đoạn của Lưu Thẩm Nhã không tệ, không nghĩ tới Lưu Hân Vũ cũng bị cô ta lôi kéo, hắn thật sự đã coi thường năng lực của cô ta rồi, cũng may hắn đã sớm có phòng bị.

“Từ khi nào Phùng Khải Dương và Trương Quốc Huy có dính dáng với nhau?” Lưu Hân Vũ lạnh lùng hỏi. Dị biến ở Thanh Hải là do Trương Quốc Huy gây ra, theo tin tình báo hắn thu được từ quân khu trung tâm thì sự việc ở căn cứ quân sự dưới đất thuộc nhà xưởng công nghiệp quân sự núi Mậu Danh cũng là do Trương Quốc Huy làm, vì vậy bên nhà họ Lưu mới bảo hắn tùy thời cơ hành động, cẩn thận làm việc.

“Không rõ lắm, trong lúc vô tình tao có nghe Chu Thiển nói về chuyện này.” Đỗ Dương hồ hững nói. Tầm mắt hắn luôn nhìn chăm chăm lối đi bị phá hỏng ở phía sau, bên kia lối đi là Hình Liệt Phong đang bị chặn lại. Diễn đàn Lê Quý Đôn. Đỗ Dương vốn tưởng rằng chỉ cần đề ý Phùng Khải Dương cẩn thận thì sẽ không xảy ra chuyện, không nghĩ tới bọn họ tất cả đều bị Phùng Khải Dương lừa dối, chỉ sợ việc bọn họ rút lui đến nhà xưởng công nghiệp quân sự ở núi Mậu Danh đều là do một tay Phùng Khải Dương sắp xếp, rốt cuộc Phùng Khải Dương muốn làm cái gì?

“Chu Thiển!” Lưu Hân Vũ cau mày, hắn không xa lạ gì người phụ nữ tên là Chu Thiển này, cô ta là người phụ nữ bên cạnh Phùng Khải Dương, nghe nói lúc tận thế mới bắt đầu đã đi theo Phùng Khải Dương.

“Đúng vậy, là Chu Thiển.” Đỗ Dương gật đầu. Từ lúc hắn và Hình Liệt Phong tiến vào căn cứ quân sự dưới đất thì bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của Phùng Khải Dương, Phùng Khải Dương bảo hắn đẩy Lưu Thẩm Nhã vào cánh cửa kia, nếu không nghe theo thì hắn sẽ giết Đỗ Mộng.

“Luru Hân Vũ!” Hạ Bác chấn động, nhìn đám người Luru Hân Vũ cách một cách cửa sổ. Sau khi chấn động của vụ nổ chấm dứt thì Mạnh Lộ tháo bỏ tường đất, lúc này bọn họ vừa vận nghe được Luru Hân Vũ uy hiếp Đỗ Dương hỏi về chuyện Luru Thâm Nhã. Thấy Luru Hân Vũ vội vàng hỏi chuyện Luru Thâm Nhã như vậy, nếu như thực sự không có gì thì quý cũng không tin. Đường Yên thân nhiên đánh giá Luru Hân Vũ, khóe miệng hơi cong lên, lại là một tên đàn ông bị Luru Thâm Nhã bắt làm tù binh? Không thể không nói ánh mắt Luru Thâm Nhã rất tốt, chọn đàn ông không chỉ có bộ dạng không kém mà thực lực cũng không tệ.

Lần trước lúc ở Thanh Hải cô không cảm thấy thực lực của Luru Hân Vũ rất mạnh. Hiện giờ nhìn lại, cảm giác hoàn toàn khác so với trước kia, là cấp bảy cao nhất, chỉ cách cánh cửa cấp tám một bước. Thấy thế cô càng tò mò về quân khu trung tâm trong lời nói của Việt Kỳ trong miệng bọn họ dù phát tò mò. Thực lực của những người cao hơn những người khác rất nhiều, rõ ràng chuyện này rất quái dị. Nếu đã như thế vì sao quân khu trung tâm vẫn đứng ở phía sau màn mà không đi lên trước đài. Nếu muốn khuếch đại lực ảnh hưởng thì không phải thể hiện mình càng có tác dụng hơn sao?

“Hạ Bác?” Luru Hân Vũ ngẩng đầu, tầm mắt đảo qua đám người Đường Yên, nhất thời ánh mắt mang theo đề phòng.

Đỗ Dương che chở Đỗ Mộng lui về sau hai bước. Là địch thì không phải bạn, không nghĩ tới hẳn lại họa vô đơn chí như vậy, ở nơi này mà cũng đụng phải đám người Đường Yên. Đỗ Dương liếc nhìn đám người Đường Yên, nhất thời ánh mắt càng thêm tối tăm, so với dị năng giả bên hẳn thì rõ ràng thực lực bên Đường Yên mạnh hơn rất nhiều. Đây cũng không phải là chuyện gì tốt!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Chương 91

“Tại sao bọn mày lại ở đây?” Luru Hân Vũ nghi ngờ nói. Rõ ràng bọn họ tiến vào căn cứ quân sự dưới đất từ những con đường khác nhau, vì sao nhanh như vậy đã đụng nhau rồi?

Hạ Bác nhướn mày, vẻ mặt không thay đổi tiến lên hai bước, đánh giá đám người Luru Hân Vũ, nói: “Lời này tao nên hỏi mày mới đúng. Tao nhớ chúng ta đi vào bằng những con đường khác nhau.” Bọn họ đi theo con đường mà Từ Mục nói, cũng là con đường gần nhất dẫn đến kho quân nhu. Đám người Luru Hân Vũ đã xảy ra chuyện gì? Động tĩnh vừa rồi tĩnh là nhỏ, nói rõ nội bộ bọn họ đang lục đục tạo thành nội chiến.

“Àm... rầm...” Sau một loạt tiếng động, đồng bệ tông chặn ngang lối đi bị phá nát, Hình Liệt Phong dẫn đầu đám người từ bên trong đi ra. Trên người hẳn dính không ít bụi bặm, đáng vẻ có chút chật vật, hẳn đẩy cái kính trên mũi, ánh mắt sắc bén đảo qua Luru Hân Vũ, khóe miệng cong lên thành một nụ cười lạnh lẽo.

“Liệt Phong, mọi người không có việc gì chứ?” Đỗ Dương vội la lên. Sau khi thấy Hình Liệt Phong từ bên trong đi ra thì Đỗ Dương không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Cấp bậc dị năng của hắn thấp hơn Luru Hân Vũ, nếu không phải đánh không lại Luru Hân Vũ thì sao hẳn có thể trở mặt nhìn Luru Hân Vũ ra tay với Đỗ Mộng.

“Không có việc gì!” Hình Liệt Phong lắc đầu, vuốt mái tóc hỗn loạn. Tầm mắt lần lượt lướt qua đoàn người Đường Yên đang đứng đối diện, sau khi thấy rõ đám người Diệp Quân thì trong mắt xẹt qua một chút tối tăm: “Tình huống thế nào?”

Hắn không chất vấn hành động vừa rồi của Luru Hân Vũ mà chỉ quay đầu hỏi Đỗ Dương đồng thời tầm mắt đảo qua dấu vết trên cổ Đỗ Mộng, chỗ sâu trong mắt hiện lên ngọn lửa, tuy nhiên ngọn lửa này đã biến mất trong giây lát giống như chưa từng xuất hiện. Luru Hân Vũ cũng tỏ vẻ chưa hề xảy ra chuyện gì, hẳn lười nhác vuốt sáo dọc, dựa vào vách tường, giều cột liếc nhìn khuôn mặt uất ức của Đỗ Mộng. Hình Liệt Phong đã ẩn nhẫn, lúc này chắc chắn sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà gây chuyện với hắn còn về phần sau này thì không nói trước được.

Đỗ Dương cũng ngậm miệng không đề cập tới việc vừa rồi, chỉ nói một cách đơn giản chuyện đụng mặt đám người Đường Yên.

“Pằng - - “

Đột nhiên một tiếng súng chói tai vang lên phá vỡ sự yên tĩnh khó có được của căn cứ quân sự dưới đất. Mọi người hai mặt nhìn nhau, lúc này không có chuyện gì thì tại sao lại nổ súng? Vài giây trôi qua, sắc mặt đám người Đường Yên trở nên kinh hãi tới cực điểm. Phía sau bọn họ xuất hiện biển sâu chỉ chút, khác với mấy lần trước, lần này biển sâu hỗn tạp nhiều loại.

Về mặt Hình Liệt Phong lập tức đột biến, bóng dáng lóe lên, ngay lập tức không chế dị năng giả vừa mới nổ súng, hòng súng kẻ sát thái dương người đó, về mặt âm trầm dữ tợn, giọng nói lạnh lùng: “Nói, sao lại thế này?”

“Không biết... Không biết!” Dị năng giả kia kinh hãi kêu lên.

Hình Liệt Phong nhỏ giọng mắng một câu sau đó buông tên dị năng giả kia ra sau đó nhìn đám người Đường Yên, bọn hắn chưa từng chiến đấu với biển sâu nên không biết thực lực của biển sâu riêng những người trong đội Đường Yên khi nhìn thấy biển sâu đông đúc thì không ít người hai chân như nhũn ra, đứng không nổi.

“Nổ súng bắn chết.” Hình Liệt Phong kêu lên.

“Pằng... “

“Pằng... “

“Pằng... “

Nghe vậy, mọi người hoảng sợ nổ súng về phía biển sâu, người không có súng thì liều mạng dùng dị năng đánh về phía biển sâu.

Chỉ trong thoáng chốc, trong không gian đã tràn ngập mùi thuốc súng, đạn bay vèo vèo.

“Biển sâu có thể hấp thu năng lượng của dị năng giả, dị năng hai hệ phong hỏa phối hợp tấn công. Từ Mục nhanh chóng xác định đường lui.” Đường Yên nhanh chóng ra lệnh. Trước mắt, tình hình nghênh địch chính diện rất không thuận lợi đối với bọn họ nên phương pháp tốt nhất là tránh đi. Biển sâu quá phiền toái, chỉ cần hơi lơ là bọn họ sẽ chôn xác ở trong này.

“Được.” Từ Mục lên tiếng trả lời sau đó cúi đầu tập trung vào máy tính. Anh nhanh chóng xác định con đường tiếp theo, mục tiêu cuối cùng khi bọn họ ở phòng điều khiển chính là tìm thấy được căn phòng có Mã Lưong, máy tính của Từ Mục nhanh chóng mô phỏng con đường ngắn nhất: “Đi thẳng, sau đó rẽ phải xuyên qua bàn góp ý, phía sau có một bể bơi, chúng ta có thể dẫn biển sâu qua đó.”

“Chạy mau, là sâu biển dị.” Một dị năng giả hoảng sợ kêu lên.

Bọn họ không thể ngờ rằng biển sâu hoàn toàn không sợ công kích của dị năng giả, tường đất, tường băng đều bị biển sâu cắn nuốt, hệ phong không thể phá nát được lớp vỏ cứng cáp của bọn nó. Biển sâu dần dần tới gần bọn họ, làm sao không sợ hãi, không tức giận cho được?

Đám người đó cũng không nghĩ nhiều nữa, bước chân lao đảo chạy nhanh về phía đám người Đường Yên. Hình Liệt Phong thấy tình hình mất khống chế nên bắt đầu quan sát biển sâu, càng xem càng hoảng sợ. Hắn biết Phùng Khải Dương che giấu hấn vài thứ nhưng không nghĩ rằng lại là biển sâu, biển sâu không sợ sự công kích của dị năng, nếu nói ra chuyện này nhất định sẽ làm dấy lên một trận mưa máu gió tanh.

“Tiểu Lý, chạy mau!” Đột nhiên một dị năng giả rống lên.

Người tên là Tiểu Lý hoảng sợ, bất chấp súng ống rơi trên mặt đất, ra sức chạy tới chỗ đám người Hình Liệt Phong. Phía sau là biển sâu đầy trời, đồng đúc chen chúc không thấy cuối cùng.

“Mau lên!” Dị năng giả quen Tiểu Lý kia lại lo lắng kêu lên, liều mạng sử dụng dị năng tấn công biển sâu nhưng không có người nào dám chạy tới nghĩ cách cứu viện, so với Tiểu Lý, bọn họ càng quý trọng tính mạng của mình. Đây là tận thế, ích kỷ không phải chỉ xảy ra ở một số người.

“A... Không... Đừng! Cứu tôi... Đội trưởng, cứu tôi...” Tiểu Lý hoảng sợ thét lên.

Nhưng mà chỉ trong giây lát, biển sâu phía sau đã bao trùm lên người Tiểu Lý, bên tai mọi người vang lên tiếng gặm cắn, toàn bộ căn cứ quân sự dưới đất đều quanh quẩn tiếng thét chói tai của Tiểu Lý trước khi chết.

“A...”

Càng ngày càng có nhiều con sâu chen chúc đến, âm thanh cắn xé làm cho da đầu người ta run lên. Tiểu Lý giơ cao tay cầu cứu, dần dần cánh tay của hắn bị biển sâu bao phủ, cuối cùng rơi xuống.

“A... Khốn kiếp!”

Sau phút chốc ngắn ngủi hít thở không thông, có người nhin không được cầm lấy súng điện cuồng bắn về phía biển sâu.

Pằng..pằng..pằng..

Người đang nổi điên liên tục bóp cò bắn về phía biển sâu không phải đang báo thù cho Tiểu Lý mà phần lớn là muốn phát tiết nỗi sợ hãi trong đáy lòng. Không có ai mở miệng nói chuyện, tất cả đều im lặng đứng nhìn cảnh tượng máu me cách đó không xa, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đủ để hít thở vài cái mà trên mặt đất chỉ còn lại một bộ xương trắng.

Về mặt Đường Yên lạnh lùng, biển sâu này quá mức nguy hiểm. Cô vung tay lên, lập tức có một cánh tay bằng sét không lồ bao trùm lên biển sâu, trong nháy mắt biển sâu truyền đến tiếng gào thét. Khác với tường đất, tường băng lúc trước, dị năng lôi điện hung tàn, bạo ngược, chỉ trong nháy mắt đã chặn được bước tiến của biển sâu, Đường Yên liếc nhìn đám người Hình Liệt Phong, lạnh lẽo nói: “Còn không đi mau? Muốn ở lại chờ đám sâu này tới hả?”

Đường Yên vừa dứt lời thì lập tức có thêm vài tia sét bổ thẳng xuống. Diệp Quân và Từ Mục đi ở phía trước dò đường, tìm vị trí của bàn góp ý.

Tiếng nổ của lôi điện đánh thức những dị năng giả đang thất thần, những người đó lập tức co cẳng chạy. Hình Liệt Phong liếc Đường Yên một cái, ánh mắt cực kì phức tạp sau đó nháy mắt với Đỗ Dương, hấn ở lại cùng với Đường Yên cản ở phía sau để người khác đi trước một bước, hấn dè nén tính thần lực đến mức tận cùng sau đó ném mạnh vào trong biển sâu.

Sau khi nén lại uy lực của tinh thần lực không giống bình thường, chỉ trong nháy mắt đã cắt biển sâu làm hai. Đường Yên chấn động nhìn Hình Liệt Phong, cô cảm nhận rõ ràng năng lượng vừa rồi rất đáng sợ, cô luôn luôn dè nén năng lượng trong kinh mạch nhưng không hề nghĩ tới tinh thần lực còn

có thể dùng như vậy, không, không chỉ có tinh thần lực, dị năng hệ khác cũng có thể nén lại được chỉ là chuyện này cực ít có người có thể nghĩ đến chuyện này! Không hồ là người đàn ông có thể đứng ở nơi cao nhất của thế giới này, thực lực, tài trí đều mạnh đến đáng sợ!

“Làm sao bây giờ?” Hình Liệt Phong quay sang hỏi Đường Yên.

“Dẫn chúng nó đến bàn góp ý bên kia bể bơi, bể bơi nối liền với một con sông.” Đường Yên cau mày, nếu không tiêu diệt được sâu mẹ thì có giết nhiều sâu con hơn nữa cũng không có tác dụng. Việc cấp bách trước mắt là tránh thoát khỏi biển sâu, những chuyện khác sau này hãy nói. Lúc này trong đầu Đường Yên hiện lên khuôn mặt của Mã Lương, không biết Mã Lương có liên quan gì với căn cứ quân sự dưới đất?

“Được!” Hình Liệt Phong gật đầu nói.

Hắn và Đường Yên nhanh chóng đuổi theo sau mọi người, chỉ trong nháy mắt biển sâu bị chém làm hai phía sau đã khôi phục lại như cũ, chỉ chít chen chúc không nhìn thấy cuối cùng. Tiếng rì rì cứ vang vọng trong căn cứ quân sự dưới đất, khẩu giác của bọn nó cực kì nhạy bén đuổi theo Đường Yên thẳng đến bàn góp ý.

“Từ Mục, chỗ nối thông giữa bể bơi và con sông bên ngoài ở phòng nào?” Diệp Quân vừa chạy vừa hỏi. Lúc này không ai rảnh rỗi đến chú ý đến cái khác, tất cả đều đang giành giật từng giây từng phút.

“Phía sau bàn góp ý có một cái cửa sắt, bên cạnh hộp điện sau cửa sắt có một nút màu đỏ nối thông bể bơi với con sông bên ngoài, chỉ cần nhấn nút thì nước trong bể bơi sẽ theo cống thoát nước chảy ra sông.” Từ Mục dùng một tay cầm máy tính, một tay lướt như bay trên bàn phím.

Diệp Quân gật đầu, nháy mắt với An Lộ sau đó mang theo mấy người Miêu Trạch chạy thẳng đến cửa sắt phía sau bàn góp ý. Sau khi chạy đến cửa sắt thì bọn họ cũng không nghĩ được nhiều mà trực tiếp dùng dị năng phá cửa sắt xông vào. Những người khác nhanh chóng tiêu diệt tang thi và thực vật biến dị cản đường. Ở thời điểm sống chết không ai có suy nghĩ nương tay cả, tất cả đều giết đến đỏ cả mắt, dóc toàn bộ dị năng để tiêu diệt tang thi và thực vật biến dị.

Đường Yên và Hình Liệt Phong một trước một sau đi đến bể bơi, lúc bọn họ tới những người khác đều đã sắp xếp ổn thỏa. An Lộ nhanh chóng ra lệnh cho nhưng hệ dị năng giả khác hệ vào đúng vị trí sau đó chờ biển sâu xuất hiện. Tất cả mọi người đều im lặng đứng ở vị trí của mình, không khí nặng nề làm cho người ta cảm thấy bị đè nén đến ngột thở. Những người nhất gan thậm chí không dám hô hấp, chỉ sợ hít vào một cái thì biển sâu sẽ chen chúc mà đến.

“Tình hình như thế nào rồi?” Đường Yên nhíu mày, đáy lòng có chút không yên. Số lượng biển sâu phía sau cũng không ít, cô nhớ tới cảnh Tiểu Lý bị biển sâu bao trùm, chỉ qua mấy giây đã trở thành một đồng xương trắng mà cảm thấy đau buồn, không chỉ vì cảm thấy sinh mạng yếu ớt thật đáng buồn mà còn bởi vì sự bất lực trước những thay đổi của tận thế!

“Tất cả đều đã chuẩn bị ổn thỏa!” Hai mắt An Lộ tỏa ánh sáng, trong mắt lóe lên khát vọng chém giết. Đường Yên không biết nói gì, chỉ có thể cảm khái bên cạnh Việt Kỳ không có một người nào bình thường!

Chỉ trong giây lát biển sâu đầy trời đã tràn tới bàn góp ý, rì rì...rì rì...Chỉ mới nghe thấy đã cảm thấy da đầu run lên, toàn thân như nhũn ra, nhảy cả ý định chạy trốn cũng không có. Mọi người cẩn thận nuốt nước miếng, tới gần bể bơi tạo ra một tầng năng lượng hệ thổ sau đó dùng hệ băng bịt kín mặt bể bơi. Trong khoảnh khắc khi biển sâu chạm lên lớp băng thì Từ Mục lập tức ra hiệu cho Diệp Quân ấn nút nút màu đỏ.

Dị năng giả hệ băng trong đội Hình Liệt Phong chỉ mới cấp sáu, tất nhiên là thực lực kém xa Việt Kỳ tuy nhiên cũng để tạo ra lớp băng bịt kín mặt hồ bơi, đợi đến khi phần đầu của biển sâu tiến vào bể bơi thì đồng thời mở cả lỗ thoát nước của hồ bơi và lỗ xả nước ra dòng sông bên ngoài. Trong nháy mắt đám người Đường Yên đã vòng ra phía sau biển sâu, vì e ngại tính đặc thù của căn cứ quân sự dưới đất nên bọn họ không dám sử dụng những chiêu thức có tính công phá quá lớn, nếu như căn cứ quân sự dưới đất sụp đổ thì đến lúc đó đừng nói quân nhu, ngay cả bọn họ cũng bị chôn vùi ở bên trong.

Trong nháy mắt bể bơi đã bị biển sâu lấp đầy, lúc này dị năng giả hệ băng hóa giải lớp băng trên mặt bể bơi, lập tức có một xoáy nước khổng lồ cuốn tất cả sâu trong bể bơi ra con sông bên ngoài. Diệp Quân và Miêu Trạch mỗi người cầm một cây súng bắn nước bắn thẳng về phía biển sâu, so với súng ống và dị năng thì lúc này súng bắn nước càng có hiệu quả hơn... Sức nước cực lớn quét tất cả biển sâu về phía bể bơi, sau đó mơn sức của xoáy nước cuốn tất cả biển sâu ra dòng sông bên ngoài.

Đường Yên, Hình Liệt Phong đứng ở phía trên, thỉnh thoảng ra tay đánh chết những con sâu có thực lực trung bình hoặc cao của biển sâu. Càng đánh lòng của mọi người càng nặng nề, biển sâu không giống với đàn tang thi và thú biến dị mà bọn họ gặp lúc trước, số lượng sâu trong biển sâu cực kì khổng lồ hơn nữa lại không dễ đánh chết, rõ ràng chỉ mới cấp năm nhưng thực lực lại có thể so với tang thi và thú biến dị cấp sáu. Hoàn toàn không thấy sự chênh lệch cấp bậc, cũng may biển sâu bị nhốt ở trong này, nếu như thoát ra ngoài... chỉ sợ hậu quả không ai dám tưởng tượng nổi!

“Phùng Khải Dương đang ở đâu?” Ánh mắt Đường Yên dừng ở trên người Hình Liệt Phong, tuyệt đối không thể để cho đám sâu này rời khỏi nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh được.

“Không biết.” Hình Liệt Phong lắc đầu, sắc mặt cực kì khó coi. Hắn nhớ tới Lưu Thẩm Nhã cũng đang mất tích, tâm tư không ngừng chìm xuống, cảm giác thật sự không tốt.

“Phải không?” Đường Yên hỏi lại, cô không thể nào tin Hình Liệt Phong được. Dựa theo tính tình cẩn thận của Hình Liệt Phong thì không có khả năng hoàn toàn không biết gì mà theo Phùng Khải Dương tới nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh này được. Nếu thật sự như vậy thì đã không phải là Hình Liệt Phong ...

Sau khi giải quyết xong biển sâu xuất hiện đợt ngọt này thì trên mặt tất cả mọi người đều xuất hiện nụ cười hạnh phúc vì mình còn sống nhưng Đường Yên

lại cau mày, ánh mắt nhìn chăm chăm camera trên vách tường. Cô hiểu được mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt, ngày nào Phùng Khải Dương chưa xuất hiện thì ngày đó mọi chuyện vẫn chưa được giải quyết.

“Xuất phát đến kho quân nhu!” Đường Yên trầm giọng nói, thời gian cứ liên tục trôi qua, bọn họ không có thời gian để đùa giỡn với Phùng Khải Dương. Tuy rằng không rõ rốt cuộc Phùng Khải Dương muốn làm cái gì nhưng chỉ cần đến được kho quân nhu thì mọi chuyện sẽ được giải quyết dễ dàng.

“Ừ.” Từ Mục gật đầu, nhanh chóng điều tra đường đi. Đường Yên và Hình Liệt Phong đi tuốt ở đằng trước nhưng không ai nói chuyện cả, cô cũng hiểu được lúc này Hình Liệt Phong tuyệt đối không rời đi vì so với việc dò dẫm tìm đường ở căn cứ quân sự dưới đất nhất định Hình Liệt Phong càng muốn đi cùng bọn họ hơn.

Lúc ở phòng điều khiển chính thấy Mã Lương, tình hình quý dị của Mã Lương làm cho Đường Yên bây giờ nhớ lại vẫn còn sợ hãi. Rất có khả năng Mã Lương đã lấy nhiệm năng lượng âm hệ, thậm chí Đường Yên còn hoài nghi Mã Lương không chỉ lấy nhiệm năng lượng âm hệ mà còn lấy nhiệm bệnh độc tang thi. Tuy nhiên tình huống cụ thể thế nào thì phải chờ cho đến nhìn thấy Mã Lương mới xác định được.

Cô biết Hình Liệt Phong luôn muốn để cho người khác đi trước dò đường, khỏe mắt Đường Yên liếc nhìn những dị năng giả ở phía sau Hình Liệt Phong này. Khỏe miệng cong lên thành nụ cười lạnh lẽo, những người này đều là dị năng giả phản bội căn cứ Thanh Long trốn theo Hình Liệt Phong, người ngay cả nhà mình cũng bỏ rơi thì cô cần gì phải đau lòng.

Càng tới gần kho quân nhu thì cấp bậc của tang thi biến dị và thực vật biến dị càng cao, việc chiến đấu cũng càng thêm phiền toái. Sắc mặt của mọi người dần dần trở nên nghiêm túc, tất cả đều biết lúc này mà không nghiêm túc thì tiếp theo sẽ mất luôn cái mạng của mình.

“Chị Yên, tại sao chỗ này lại xuất hiện cả bạch tuộc?” Miêu Trạch khó khăn giờ lên kiểm lên chiến đấu với con bạch tuộc xuất hiện ở trước mặt, sắc mặt cũng trở nên cực kì khó diễn tả. Không phải bạch tuộc ở trong biển sao? Tại sao lại bơi vào bờ? Kích thước của con bạch tuộc trước mặt không nhỏ, không chỉ có Miêu Trạch nghi hoặc mà sắc mặt những người khác cũng trở nên tái nhợt.

“Con bạch tuộc lớn như vậy không biết có thể làm bao nhiêu bạch tuộc viên đây?” Hai mắt Diệp Quân lóe sáng, khỏe miệng chảy ra chất lỏng khả nghi. Nhìn đáng vẻ mặt mặt của Diệp Quân, đám người An Lộ nhanh chóng tránh ra xa, làm bộ như không hề quen biết người này.

“Cẩn thận một chút, thực lực của con bạch tuộc này ít nhất là cấp sáu.” Đường Yên liếc nhìn Diệp Quân trong đầu chỉ có đồ ăn, quả nhiên căn cứ quân sự dưới đất này rất quý dị, ngay cả bạch tuộc ngoài biển cũng bơi vào bờ, kể tiếp nếu gặp cá voi thì cô cũng sẽ không cảm thấy kì quái..

“Cấp sáu - -” Về mặt Miêu Trạch như đưa đám, khó trách cậu không đánh lại nó. Cậu mới chỉ ở cấp năm cao nhất, còn cách cánh cửa cấp sáu một bước nữa.

“Miêu Trạch, lui ra đi.” Lâm Mông vác súng lên trên vai, xông tới. Lâm Tam ở bên cạnh cũng nắm chặt dao ngắn trên tay, bóng dáng mơ hồ chuyên môn tấn công vào điểm mù của con bạch tuộc. Hai người phối hợp cực kì ăn ý khiến người khác nhìn mà cảm thấy hoa cả mắt.

Hình Liệt Phong hít sâu mấy hơi, ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chăm đám người Diệp Quân. Dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới Việt Kỳ lại có thể lôi kéo được một đám cao thủ như vậy, thực lực của những người này mạnh hơn những người bên cạnh hắn gấp bội. Không thể nghĩ ngờ sự tồn tại những người là rào cản khổng lồ đối với kế hoạch sau này của hắn, nhất định phải tiêu diệt. Trong mắt Hình Liệt Phong thoáng qua sát khí âm trầm, Đường Yên im lặng nhìn cảnh này, khỏe miệng nở nụ cười nhạt khinh thường, mọi chuyện đều đã chệch khỏi quỹ đạo vốn có, lần này Hình Liệt Phong không có Lưu Thâm Nhã giúp đỡ không biết hắn còn có thể bước lên đỉnh cao nhất như trước hay không? Cô mới mất mong chờ.

Chương sau Mã Lương lên sân, còn ai nhớ nhân vật này hơn?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chương 92

Đường Yên dùng kiếm đánh bay tang thi đang chặn đường, lôi điện trong tay bổ thẳng tấp xuống đầu tang thi.

“Rầm - -”

Đầu tang thi đập mạnh vào vách tường xi măng giống như ném dưa hấu bị bể vụn thành bốn năm miếng.

Lâm Mông, Lâm Tam đang chiến đấu với bạch tuộc, đàn tang thi cũng không ngừng lao vào, cấp bậc của tang thi biến dị càng ngày càng cao. Lúc bắt đầu chỉ là Thiêm Thực Giả sau đó đến Ba Hành Giả... Cuối cùng còn ra phát hiện không ít Liệt Sát Giả. Mọi người dần dần phải dốc hết sức để đối phó!

“Gào gào...”

Một tên tang thi bị kiếm của Đường Yên đâm xuyên yết hầu nhưng không có chết ngay mà vẫn còn sức vươn móng vuốt về phía Đường Yên. Trong mắt

Đường Yên lóe lên sự tàn khốc, vận mạnh chuỗi kiếm trong tay.

Kiểm sắc cắt qua xương sống chỗ cổ của tang thi sau đó cắt phẳng cả cái đầu của nó, máu đỏ tươi và não màu trắng văng tung tóe làm cho mọi người không khỏi run lên. Bỗng nhiên một dị năng giả bên đội Hình Liệt Phong không thể tránh kịp nên bị Liệt Sát Giả kéo đi, Liệt Sát Giả há mồm cắn nát cổ dị năng giả đó, chỉ trong khoảnh khắc máu tươi đã tràn ra không dứt.

“A... Cứu mạng!” Dị năng giả đó gào thét thê thảm, không ngừng giãy giụa dưới thân Liệt Sát Giả. Đôi mắt mở to tuyệt vọng, khẩn cầu nhìn về phía mọi người xung quanh nhưng những người đều không hề để ý tới...

Tất cả mọi người đều đang bận rộn ứng phó với tang thi và thực vật biến dị xung quanh mình nên không ai rảnh để quay lại nhìn hân cả.

Mấy tiếng thét chói tai liên tục vang lên, cuối cùng yếu dần rồi biến mất.

Đường Yên quay sang liếc nhìn dị năng giả bị cắn đứt cổ, đầu hân bị Liệt Sát Giả cầm ở trên tay, móng vuốt sắc bén của nó thoải mái xé toác đầu dị năng giả đó lấy lạng tinh ra sau đó bỏ vào trong miệng. Nó liếm cái miệng đầy máu dữ tợn tham lam nhìn chằm chằm các dị năng giả khác đang ở chung quanh, chuẩn bị sẵn bắt mục tiêu tiếp theo!

“Thẩm Nhã?” Lưu Hân Vũ chần chờ nhìn bóng người đột nhiên xuất hiện trong góc phòng, có chút không được chắc chắn lắm.

Hân vừa dứt lời thì động tác của mọi người đều dừng lại nhìn bóng dáng đang đứng ở trong góc tối tăm, người này khiến cho mọi người không hề cảm nhận được sự tồn tại của mình. Lưu Thẩm Nhã vừa xuất hiện thì tang thi và thực vật biến dị đang tấn công đột nhiên dừng lại sau đó chậm rãi tiến đến chỗ Lưu Thẩm Nhã, mơ hồ lấy Lưu Thẩm Nhã làm trung tâm.

“Tình huống thế nào rồi?” Trịnh Nhiên sử dụng dị năng đẩy lui dây mây trước mặt. Ánh mắt nhìn chằm chằm Lưu Thẩm Nhã đang đứng trong góc, trong mắt hiện lên nghi ngờ, nhất thời hơi thở âm u bao phủ cả căn phòng.

Diệp Quân thu hồi nụ cười và lơ phất phơ trên mặt, liếc nhìn An Lộ sau đó hai người một trái một phải đứng ở bên cạnh Đường Yên. Hơi thở này bọn họ cũng không xa lạ gì, lúc Việt Kỳ tức giận sẽ xuất hiện loại hơi thở đè nén nặng nề này. Lưu Thẩm Nhã là dị năng giả song hệ thủy và chữa khỏi nhưng bây giờ cả người lại tàn ra năng lượng âm hệ, rốt cuộc Lưu Thẩm Nhã đã xảy ra chuyện gì?

“Tại sao cô ta giống như con gián đánh mãi không chết vậy?” Miêu Trạch bất mãn nói lầm bầm, tức giận trừng mắt nhìn Lưu Thẩm Nhã. Trong mắt cậu đầy tối tăm, không biết có phải là có được trực giác của dã thú hay không mà ngay từ lúc mới vừa bắt đầu Miêu Trạch đã không vừa mắt Lưu Thẩm Nhã dẫn tới bây giờ vẫn còn ý kiến đối với Giang Ly, nếu lúc trước Giang Ly không cứu Lưu Thẩm Nhã để cô ta chết ở cấm địa Miêu Trại thì tốt rồi!

“Ừ!” Mạnh Lộ cũng gật đầu theo.

“Chủ nhân bảo tao lại đây chào hỏi bọn mày đồng thời báo số 14 tiếp đón bọn mày.” Giọng nói của cô ta khàn khàn giống như truyền đến từ địa ngục, hoàn toàn khác hẳn với giọng nói trong veo dễ nghe lúc trước, trong giọng nói khàn đặc đó lại hàm chứa tà khí làm cho người ta cảm thấy âm trầm quái dị.

“Thẩm Nhã, em làm sao vậy?” Hình Liệt Phong đẩy gọng kính trên mũi, khóe miệng mím lại thể hiện sự tức giận của hân. Khóe mắt không khỏi đảo qua Đỗ Dương, việc Đỗ Dương bất mãn với Lưu Thẩm Nhã không phải là hân không biết nhưng cũng không phải là chuyện gì lớn nên hân cũng lười so đo. Bây giờ mọi chuyện đã hoàn toàn vượt ra khỏi tầm tay của hân, Lưu Thẩm Nhã đã cứu mạng của hân, hân cũng không phải là không có cảm giác với Lưu Thẩm Nhã nhưng vì dã tâm của mình hân chỉ có thể nhẫn nại, đè nén xúc động xuống. Dị năng chữa khỏi của Lưu Thẩm Nhã cực kì quan trọng đối với hân, tuy nhiên tất cả đều đã trở thành bọt nước, điều này làm cho hân không thể nào không tức giận được.

Đôi mắt trống rỗng vô hồn của Lưu Thẩm Nhã đảo qua người Hình Liệt Phong. Trong đó không hề có một ngọn sóng, trong miệng cô ta phát ra tiếng kêu bén nhọn gọi đám đàn tang thi và thú biến dị ở căn cứ quân sự dưới đất tập trung về đây.

“Gào gào...” Khuôn mặt trắng bệch gần như trong suốt của cô ta hơi ngẩng lên phát ra tiếng gào thét. Sóng năng lượng âm hệ lấy Lưu Thẩm Nhã làm trung tâm lan ra toàn bộ căn cứ quân sự dưới đất, tiếp đó toàn bộ đàn tang thi và thú biến dị đang quanh quẩn ở căn cứ quân sự dưới đất đều rống lên một tiếng.

Nghe thấy tiếng gào thét kinh người làm Đường Yên không khỏi nhú mày. Ánh mắt của cô đảo qua chỗ cánh tay bị cụt của Lưu Thẩm Nhã, tuy nhiên có quần áo che mắt nên cô thật sự không nhìn ra được rốt cuộc chỗ đó là cái gì nhưng nhất định là không giống như là cánh tay của con người, chỗ thò ra ngoài ẩn hiện một ít lông, thoạt nhìn cực kì ghê tởm.

“Đường Yên, xung quanh có một số lượng lớn tang thi và thú biến dị đang chạy tới.” Từ Mục nhìn màn hình máy vi tính không ngừng hiện lên nhiều điểm đỏ đang dần dần tiếp cận vị trí của bọn họ thì không khỏi lo lắng, nói. Số lượng cũng không ít, nếu không nhanh chóng rời khỏi chỗ đến lúc thì bao vây thì phiền toái lớn rồi.

“Là Lưu Thẩm Nhã gọi bọn nó tới.” Đường Yên lạnh lẽo nói, ánh mắt nặng nề nhìn Lưu Thẩm Nhã, không biết có phải là ảo giác của cô hay không mà cô vẫn luôn cảm thấy Lưu Thẩm Nhã vẫn còn trí nhớ của loài người chẳng qua là bị cô ta cố gắng đè xuống mà thôi. Cô ta làm như vậy có mục đích gì? Lúc Hình Liệt Phong gọi tên Lưu Thẩm Nhã thì trong mắt cô ta lóe lên kinh hoàng, ánh mắt đó hoàn toàn không giống như một tang thi bình thường.

“Cô ta nói là để cho số 14 tiếp đón chúng ta, số 14 là cái quái gì vậy?” Miêu Trạch nghi hoặc hỏi.

“Có phải là Mã Lương mà chúng ta đã thấy ở phòng điều khiển chính hay không?” Giang Ly nói một cách ngập ngừng, trong mắt lóe lên lửa giận. Anh và

Mã Lương quen nhau lâu nhất, Mã Lương nhìn thì có vẻ im lặng, sống nội tâm nhưng kỳ thực là người rất tốt. Lần trước bọn họ chia tay ở Miêu Trại, không nghĩ tới lại gặp nhau trong hoàn cảnh này nên trong lòng Giang Ly không khỏi có vài phần thổn thức.

Giang Ly vừa dứt lời thì có vô số sợi tơ đen quỷ dị được phóng ra từ khe hở ở bốn phương tám hướng. Sợi tơ màu đen mềm dẻo dị thường, công kích bình thường hoàn toàn không có hiệu quả đối với nó. Chỉ trong nháy mắt ngàn người đã có vài dị năng giả bị bắt đi, trong đó có cả Miêu Trạch đang đứng ở chính giữa. Ánh mắt Đường Yên lạnh lẽo, vung kiếm định chặt đứt sợi tơ đen đang quấn lấy Miêu Trạch nhưng không đứt. Đường Yên cực kì kinh ngạc... Làm sao có thể như vậy được? Thanh kiếm trong tay cô có nguồn gốc từ Miêu Trại, được truyền lại từ thời xa xưa, từ lúc sống lại ở tận thế đến giờ Đường Yên đều sử dụng thanh kiếm này để chém giết vô số tang thi và thú biến dị. Thanh kiếm này cũng cực kì sắc bén, tại sao giờ phút này ngay cả một sợi tơ mảnh cũng chém không đứt được chứ?

“Chị Yên, sợi tơ đen này đang hút năng lượng của em, cứu em!” Miêu Trạch kinh hoảng nói. Miêu Trạch dùng dị năng bao trùm toàn thân muốn giật đứt sợi tơ đen đang quấn quanh người mình nhưng di ngờ những sợi tơ đen này lại có thể hấp thu dị năng, chuyện này đã vượt ra khỏi nhận thức bình thường của mọi người nên Miêu Trạch mới bất chấp mất mặt mà cầu cứu Đường Yên.

Động tác của Đường Yên ngừng lại một chút sau đó cô phủ dị năng lên trên thanh kiếm rồi chém mạnh xuống. Lần này không xuất hiện tình huống giống như vừa rồi nữa, sợi tơ đen quấn quanh người Miêu Trạch đã bị chặt đứt một cách nhẹ nhàng. Đường Yên cũng nhân cơ hội kéo Miêu Trạch lui về phía sau. Cô cảnh giác nhìn chằm chằm vào những khe hở vì những sợi tơ đen đó thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Những sợi tơ đen đó khi vừa dài vừa mảnh, khi thì lại giống như dây mây linh hoạt thích giết chóc.

Miêu Trạch kinh hoảng tránh thoát khỏi những sợi tơ đen sau đó hung hăng dùng chân giẫm đạp những sợi tơ đen bị chặt đứt đang vẫy vẹo trên mặt đất. Những sợi tơ đen này giống như vẫn còn sống khiến mọi người hoảng sợ không thôi. Một vài dị năng giả khác không được may mắn như Miêu Trạch. Có ba người bị bắt đi, đôi khi những sợi tơ đen đó thả bọn họ ra thì trên đất chỉ còn lại ba bộ xương được bao bởi những bộ quần áo rộng thùng thình.

“Rốt cuộc thứ đó là cái quái gì vậy?” Hạ Bác nhìn chằm chằm những sợi tơ đen đang vẫy vẹo trên đất sau đó phủ dị năng lên người cẩn thận tới gần những sợi tơ đen đó. Có thể là cảm nhận được mùi vị của dị năng nên tấn suất vẫy vẹo của những sợi tơ đen đó nhanh hơn, tham lam hấp thu dị năng mà Hạ Bác đưa tới. Những sợi tơ đen bị chém đứt đoạn dần dần dài ra, tiếp cận những sợi tơ đen khác...

Đường Yên liếc nhìn Hạ Bác, lại phủ dị năng lên trên kiếm sau đó chặt đứt những sợi tơ đen đó lần nữa, cô trầm giọng nói: “Dùng dùng dị năng tấn công những sợi tơ đen này, nó có thể hấp thu năng lượng của dị năng giả, tôi không muốn những dị năng giả ở đây bị nó hút khô.” Đường Yên nhìn những dị năng giả bị kéo vào chỗ tối hóa thành xác khô trong nháy mắt, lúc này lo lắng trong lòng cô càng nhiều lên.

“Không thấy Lưu Thâm Nhã nữa!” An Du chỉ về phía trước, Lưu Thâm Nhã vốn đứng ở đó đã biến mất không thấy, chỉ để lại gian phòng trống rỗng và dàn tang thi đang gào thét.

“Rốt cuộc là cô ta muốn chơi trò gì đây?” Lâm Mông oán giận dùng súng bắn những sợi tơ đen đang tiến lại gần, sau khi nghe những lời của Đường Yên thì những dị năng giả khác đều không dám ra tay. Vết xe đổ rành rành trước mắt, không ai muốn trở thành một cái xác khô cả.

Đường Yên không nói gì, sát khí âm trầm cứ quanh quẩn ở chung quanh không có biến mất chứng tỏ Lưu Thâm Nhã vẫn còn ẩn nấp tại góc nào đấy chưa có rời đi. Đường Yên dùng tinh thần lực cẩn thận quan sát nhất cử nhất động bốn phía, không dám thả lỏng chút nào. Nguy hiểm đang lặng yên tiếp cận tất cả bọn họ, không chỉ có Lưu Thâm Nhã đang nấp ở trong bóng tối sẵn sàng săn bọn họ bất cứ lúc nào mà còn có những sợi tơ đen thần bí kia nữa.

Đường Yên cẩn thận dùng tinh thần lực men theo những sợi tơ đen kia đi xuyên qua khe hở, cuối cùng tinh thần lực theo những sợi tơ đó đi đến căn phòng bên cạnh kho quân nhu, lúc tinh thần lực đến căn phòng đó thì cả người Đường Yên run lên. Căn phòng kia đó không xa lạ gì với cô cả, đó chính là căn phòng mà cô nhìn thấy Mã Lương qua màn hình máy tính ở phòng điều khiển chính.

Căn phòng kia cách chỗ Đường Yên khoảng sáu trăm mét. Cách sáu trăm mét mà Mã Lương vẫn có khống chế những sợi tơ đen để tấn công bọn họ sao? Mặc dù tinh thần lực của cô có thể dò xét hơn một ngàn mét nhưng phạm vi tuần di cũng chỉ được mấy trăm mét mà thôi, khoảng cách tuần di càng dài thì tinh thần lực tiêu hao càng nhanh, cho dù cô thì cũng khó mà thừa nhận được. Rốt cuộc Mã Lương đã xảy ra chuyện gì?

“Diệp Quân, Lưu Thâm Nhã còn ẩn nấp ở xung quanh đây, mọi người nhớ cẩn thận một chút. Tôi đi đối phó với Mã Lương, những sợi tơ đen này đúng là do Mã Lương đang giữ trò quỷ.” Đường Yên tiến sát đến bên cạnh Diệp Quân nhỏ giọng nhắc nhở Diệp Quân quan tâm đến những người khác sau đó dùng hai chân đạp bẻ cánh cửa thủy tinh bên cạnh, lặn một vòng tránh thoát khỏi sự tấn công của tang thi. Đường Yên dùng tinh thần lực xác định căn phòng Mã Lương đang đứng sau đó chạy thật nhanh tới đó.

Những người khác cực kì kinh ngạc khi thấy Đường Yên rời đi, trong mắt không ít người lóe lên vẻ phức tạp, có rất nhiều biểu tình bao gồm cả ghen tị và hâm mộ. Hiển nhiên là Diệp Quân cũng không có ý định giải thích, chỉ bảo đám người Miêu Trạch đứng ở giữa, mấy người Diệp Quân đứng ở bên ngoài, ngoại trừ việc phải né tránh những sợi tơ đen có thể xuất hiện bất cứ lúc nào thì còn phải cẩn thận với dàn tang thi luôn có ý định tấn công bọn họ ở chung quanh. Điều này làm cho mọi người không thể không giữ vững tinh thần đồng thời cũng không có nhiều thời gian chú ý đến những chuyện khác nữa.

Suốt dọc đường đi Đường Yên đều dốc hết toàn lực ra tay, hoàn toàn không chừa lại đường sống cho những kẻ địch mà cô gặp ở trên đường. Đường Yên gợn gợn linh hoạt tiêu diệt hết những tang thi và thú biến dị tấn công cô, khoảng cách hơn sáu trăm mét không tính là xa nên rất nhanh Đường Yên đã đến trước cửa phòng mà Mã Lương đang đứng. Đó là một căn phòng tổ chức tiệc rất lớn, bên trong trống rỗng chỉ có một con sâu mẹ rất lớn mà người đang ngồi trên sâu mẹ chính là Mã Lương mà Đường Yên đang tìm.

Mã Lương yên tĩnh ngồi ở trên người sâu mẹ, trên mặt hiện lên vẻ sung sướng hưởng thụ. Vô số sợi tơ đen từ thân thể Mã Lương và sâu mẹ không ngừng bắn ra bốn phía, mờ mờ ảo ảo giống như là một mạng nhện khổng lồ lấy căn phòng này làm trung tâm, từ đó trải rộng ra toàn bộ căn cứ quân sự

dưới đất. Mà Mã Lương và sâu mẹ ở chính giữa mạng nhện giống như động vật đứng đầu chuỗi thức ăn đang cúi đầu nhìn xuống con mồi đang giẫy giụa mạng trên nhện. Ở bốn góc của căn phòng có bốn con sâu cấp bảy, hai cái cang sặc sến ở trước đầu đang mài vào nhau xoẹt xoẹt sau đó chia về phía Đường Yên.

Mã Lương ngẩng gương mặt quý dị của mình, ánh mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm Đường Yên, từ đầu đến cuối trên mặt đều mang theo vẻ sung sướng, thỉnh thoảng lại vươn đầu lưỡi liếm cánh môi, đáng vẻ làm cho người ta không rét mà run.

Cả người Đường Yên cảm thấy lạnh lẽo, rốt cục thì cô cũng đã hiểu được vì sao Mã Lương lại dùng ánh mắt như thế nhìn cô, hóa ra là Mã Lương muốn ăn cô.

Không ngờ chưa đến một tháng ngắn ngủi mà trên người Mã Lương đã phát sinh những chuyện kỳ kỳ như vậy làm cho Đường Yên không khỏi cảm thấy hết sức tò mò. Lúc trước cô khi cô tiến vào kho hàng thì trên người Mã Lương chỉ có vài vết thương nhỏ, cũng không có vết thương nào trí mệnh cả còn sau khi cô bị dị năng hệ độc giả đánh lên rồi trúng độc, rốt cuộc sau đó xảy ra chuyện gì thì cô không biết. Lúc bắt đầu quả thật cô còn có chút kinh ngạc vì sao Mã Lương lại hành động cổ quái như vậy nhưng sau khi kinh ngạc thì cô lại cảm thấy bị thương thay Mã Lương.

“Mã Lương, anh muốn ăn tôi sao?” Đột nhiên Đường Yên mở miệng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Mã Lương đang ở trong phòng, cô hoàn toàn không có để bốn con sâu kia ở trong lòng, Bình thường bên cạnh sâu mẹ sẽ không có nhiều con sâu khác xuất hiện bởi vì như vậy sẽ bị coi là khiêu khích uy nghiêm của sâu mẹ. Vì vậy bốn con sâu này hẳn là đối tượng sâu mẹ cho nên mới được sâu mẹ giữ ở bên người. Trong căn phòng đó còn có không ít tổ sâu kì quái, có lẽ là chuẩn bị cho việc đẻ trứng. Đến khi thời tiết thích hợp thì sâu mẹ mới giao phối, lúc đó ấu trùng mới sinh ra mới có thể phát triển được cho nên hiện giờ trong các tổ sâu đó không có một cái trứng nào.

Khuôn mặt dữ tợn của Mã Lương không khỏi kinh hoàng, nhất thời ánh mắt của hắn híp lại, mang theo vẻ kiêng kị nhìn Đường Yên đang đứng ở bên ngoài: “Vì sao nói như vậy?”

“Anh mắt của anh nói cho tôi biết mục đích của anh!”

“Cô biết rồi hà?”

“Cũng không tính là vậy, ít nhất là tôi không biết tại sao anh lại xuất hiện ở nơi này và tại sao lại muốn ăn tôi?” Về mặt Đường Yên rất lạnh lùng cũng rất thần nhiên nhìn về phía Mã Lương. Cô cầm chặt thanh kiếm trong tay, đề phòng một khi Mã Lương ra tay thì có thể nhanh chóng đáp trả.

Mã Lương thu lại vẻ sung sướng và hưởng thụ sau đó đứng lên, ánh mắt đỏ như máu lạnh băng nhìn chăm chăm Đường Yên: “Chuyện này không quan trọng, dù sao hôm nay cô cũng không có khả năng còn sống rồi khỏi căn phòng này.”

Đường Yên không hề để ý đến lời nói hung ác của Mã Lương, kết quả như thế trước khi đi đến nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh cô đã nghĩ tới rồi. Diễn đàn Lê Quý Đôn. Tuy nhiên giờ phút khi nghe được lời nói của Mã Lương thì cô lại cảm thấy rất tò mò nên hỏi: “Tôi rất tò mò lúc trước khi căn cứ anh chỉ là một người bình thường, cũng không có thực tiễn dị năng không phải sao? Vì sao bây giờ anh lại có dị năng hơn nữa còn muốn hấp thu tôi? Tôi nhớ chỉ có tang thi mới có thể hấp thu máu thịt của nhân loại mà tiến hóa thôi.”

“Hấp thu?” Mã Lương sững sờ nhưng ngay sau đó đã lập tức hiểu được ý của Đường Yên, chuyện đã đến bước này nên hắn cũng không muốn giấu diếm nữa: “Dù sao hôm nay cô cũng không có khả năng còn sống rồi khỏi nơi này nên nói cho cô biết cũng không sao.”

Đường Yên nhún vai tỏ vẻ bản thân mình hết sức vui vẻ lắng nghe. Tình huống Mã Lương hết sức quý dị, nếu là tang thi thì tại sao lại trí nhớ và chỉ trí tuệ của nhân loại nhưng nếu là dị năng giả thì chỉ cần nhìn bộ dạng của hắn cũng đủ để phủ định rồi. Rõ ràng hắn đã bị lây bệnh độc tang thi hơn nữa cả người tan mát ra sự lạnh lẽo làm cho người ta cảm thấy cực kì âm u.

“Nhớ đêm đó trước khi cô đến kho hàng thì lúc ấy tôi bị đánh rất thảm, vết thương trên người cũng rất rất nặng. Sau khi cô đột nhiên ngã xuống thì đám người trong căn cứ đó mới xuất hiện từ chỗ ẩn nấp, khi đó tôi muốn đứng dậy nhưng giẫy giụa cả nửa ngày cũng không thể động dậy được. Bỗng nhiên cửa kho hàng bị người ta mở ra, có một đám người đi vào, người cầm đầu là một người đàn ông, trong tay cầm một thanh kiếm bằng băng, người đó tiến lên đỡ lấy cô sau đó giết sạch những người ở trong kho hàng đó. Cuối cùng người nọ đứng trước mặt tôi, tôi cho rằng mình nhất định sẽ phải chết nhưng người nọ lại thả tôi ra.”

Trong mắt Mã Lương hiện lên hồi ức: “Những người đó mang cô đi, tôi thì được mấy đứa Chi Doanh đưa ra ngoài. Tôi và bọn đó đều rất sợ bị những người khác trong căn cứ phát hiện nên núp ở rừng rậm gần căn cứ không dám ra ngoài. May mắn là mấy đứa Chi Doanh rất nghe lời, tôi bị thương không thể đi lại được nên mỗi ngày ba đứa bọn nó đều dè dặt cẩn trọng ra ngoài tìm đồ ăn, như vậy chúng tôi mới không bị đói chết. Nhưng vài ngày sau đó cả người tôi đột nhiên nóng rần lên. Mấy đứa Chi Doanh rất sợ hãi, bọn tôi biết đây là dấu hiệu bị nhiễm bệnh độc tang thi. Tôi mơ mơ màng màng nhắc nhở Chi Doanh bảo bọn nó trói tôi lại, nếu tôi biến thành cái xác không hồn thì phải lập tức giết tôi đi.”

Nói tới chỗ này trên mặt Mã Lương hiện lên ưu thương nhân nhật, có vẻ hồi ức khi ở cạnh mấy đứa nhỏ đó là hồi ức tốt đẹp nhất trong cuộc đời của Mã Lương. Lúc này trên khuôn mặt dữ tợn lại có biểu tình như vậy làm cho Đường Yên cảm giác lạnh lẽo thấu xương: “Lúc ấy tôi thật sự cho rằng mình sắp biến thành tang thi mất rồi, tay chân của tôi dần dần xơ cứng, trong máu bắt đầu sôi trào ý niệm thèm khát máu thịt. Bỗng nhiên đám Chi Doanh từ bên ngoài chạy vào, đi theo bọn nó còn có chủ nhân hiện giờ của tôi, lúc ấy tôi cảm thấy cực kì sợ hãi, há miệng định bảo bọn nó lui ra ngoài. Cuối cùng chủ nhân tiêm cho tôi một loại thuốc gì đó và nói rằng sẽ không để tôi chết nhưng mà tôi phải đáp ứng một điều kiện...”

Trong mắt Đường Yên hiện lên nghi ngờ, trong lòng cũng dâng lên một ít cảm xúc kì lạ, nếu lúc trước Việt Kỳ dẫn Mã Lương cùng đi thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện hôm nay nhưng thế sự vô thường, Việt Kỳ và Mã Lương không thân cũng chẳng quen, tất nhiên sẽ không bởi vì một người không quen biết mà làm chậm trễ chuyển đi của mình. Đó cũng không phải là do Việt Kỳ lạnh lùng mà đây là kiếp nạn tận thế, gần như mỗi người đều đã trải qua những chuyện kinh khủng, đều có chuyện xưa thuộc về mình. Tất cả mọi người đều quen dùng cái vỏ bọc lạnh lùng để bảo vệ bản thân mình, từ từ dần

dần trở nên chết lặng, càng thêm tàn nhẫn tuyệt tình.

“Anh đã đáp ứng điều kiện đó nên anh mới xuất hiện tại nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh đúng không?” Đường Yên thân nhiên nói: “Anh thức tỉnh năng lực có liên quan gì đến điều kiện đó?” Đây mới là chuyện mà Đường Yên thật sự cảm thấy hứng thú, rốt cuộc là thứ gì có thể làm cho một người bình thường bị lây bệnh độc tang thi vẫn còn duy trì được lí trí? Tuy rằng thân thể hoàn toàn thay đổi nhưng ít nhất không giống như cái xác không hồn, dựa vào máu thịt để sống sót.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Chương 93

Mã Lương bị Đường Yên cắt lời nên rất tức giận. Khuôn mặt dữ tợn nở nụ cười: “Có mấy nhà khoa học đi theo chủ nhân, bọn họ cảm thấy rất hứng thú với tang thi biến dị nên không chỉ nghiên cứu tang thi biến dị, thú biến dị, thực vật biến dị mà thậm chí còn nghiên cứu dị năng giả sau đó từ các vật thể khác nhau tách lọc ra một loại vật chất giống nhau.”

“Cái gì?” Đường Yên giật mình nói, lúc này cô không khỏi nhớ tới Trương Quốc Huy ở tầng hầm ngầm của tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181, người đó cũng là một nhà khoa học điên cuồng, bệnh hoạn. Vì nghiên cứu không mà tiếc bất cứ giá nào, thậm chí có thể hy sinh chính mình, Đường Yên che giấu kinh ngạc trong mắt: “Đó là chất gì?”

“Không biết.” Mã Lương lắc đầu, trầm ngâm nói: “Tuy rằng tôi không biết đó là chất gì nhưng mà tôi đã may mắn trở thành người số 14 sống sót sau thí nghiệm, còn sâu mẹ dưới người tôi chính là số 13.”

“Thật sao?” Về mặt Đường Yên thay đổi, trong đầu nhanh chóng phân tích tất cả các loại khả năng nhưng cho dù thế nào cô cũng không thể tưởng được tình huống của Mã Lương lại như thế này, chắc hẳn là bọn họ đã tiêm bệnh độc tang thi cải tiến vào cơ thể người, động vật, thực vật trong cơ thể, khó trách căn cứ quân sự dưới đất lại có nhiều thứ hình thù kỳ quái như vậy, hóa ra tất cả đều là Phùng Khải Dương đứng ở phía sau giờ trò quỷ.

Vì vậy trong lòng Đường Yên không khỏi kiêng kị nhưng đồng thời cũng tò mò với bệnh độc tang thi sau khi cải tiến thăng cấp này.

“Chẳng lẽ không có người nào phát hiện chuyện này sao? Dùng người sống làm thí nghiệm..”

“Thì đã sao, lúc sống tôi bị người ta ức hiếp khắp nơi, trốn đông trốn tây, cuối cùng người thân đều chết hết. Là chủ nhân cho tôi cuộc sống mới, tôi không hiểu chuyện này có gì là không thể, chỉ cần mạnh lên thì sẽ không bị ức hiếp, tôi rất hài lòng với dáng vẻ của mình bây giờ.” Mã Lương điên cuồng nói. Trên khuôn mặt hân hoan đầy cuồng nhiệt và sung sướng, sợi tơ đen giống như cảm ứng được tâm tình vui sướng của Mã Lương nên bắt đầu múa may, chuyển động.

Đường Yên im lặng ngẩng đầu, tay nắm chặt kiểm sắc, tung người giết sạch bốn con sâu ở bên ngoài phòng. Sau khi nhận thấy cả bốn con sâu kia đều chết thì sâu mẹ ở trong phòng phát ra tiếng rít bén nhọn, thân mình không lồ bắt đầu chuyển động, ánh mắt nhìn chăm chăm Đường Yên. Mã Lương vỗ nhẹ sâu mẹ dưới thân, bình tĩnh nói: “Số 13, đừng nóng vội, rất nhanh tao sẽ báo thù cho mày. Sau đó tao và mày sẽ cùng hưởng bữa tiệc lớn này, trực giác nói cho tao biết chỉ cần hấp thu sạch cô ta thì tao và mày đều có thể thăng cấp.”

Nghe vậy, Đường Yên nhướng mày, môi nhẹ nhàng mấp máy phát ra giọng nói lạnh lùng: “Trong ấn tượng của anh tôi thật sự kém như vậy?”

Đường Yên không kiêng nể gì phóng thích ra dị năng lôi điện, chỉ trong nháy mắt dị năng cực mạnh trực tiếp phá vỡ cửa pha lê ở bốn phía. Năng lượng của cấp tám trung cấp bao phủ cả căn phòng, âm thanh lôi điện cứ quanh quẩn bên tai, lấy Đường Yên làm trung tâm bắn thẳng ra xung quanh. Lúc này toàn thân Đường Yên được bao trùm với một lớp áo giáp bằng sấm sét, cả người đều được tia sét quấn quanh.

“Khà khà... Mới vừa rồi còn có một việc tôi quên nói. Thí nghiệm này không chỉ làm cho tôi thức tỉnh dị năng mà còn hoàn toàn cải biến tôi... Tôi phải luôn luôn đau khổ áp chế bản thân mình nhưng bây giờ khi đối mặt với cô thì tôi lại muốn phóng thích bản thân mình.” Mã Lương cười gằn, hoa văn màu đen trên mặt đột nhiên biến mất, cả người vặn vẹo, dữ tợn.

“A...” Mã Lương phát ra tiếng kêu thê thảm giống như là có cái gì đó đang giãy giụa muốn chui ra khỏi cơ thể hắn.

Hắn đứng lên trên người sâu mẹ, đầu hơi ngửa về phía sau, tay chân dang rộng. Đồng tử trong đôi mắt đỏ như máu dựng thẳng, hai chân biến thành một cái đuôi rắn không lồ được bao phủ bởi lớp vảy rắn thật dày, ở phía sau lưng địa đột nhiên xuất hiện tám bọc mù, ngay sau đó những cái chân nhện đầy lông lá phá bọc mù đó mà chui ra. Xương cốt toàn thân hắn phát ra tiếng răng rắc, quần áo trên người đều bị xé rách. Sau khi thấy rõ sự thay đổi của Mã Lương biến hóa thì Đường Yên bất giác im lặng, rốt cuộc bệnh độc tang thi cải tiến này đã tạo nên dạng quái vật gì vậy?

Đúng... Dùng quái vật để nói Mã Lương quả thật không sai!

Mặt người, thân nhện, đuôi rắn, còn có cánh tay quái dị kia nữa. Mắt tên khoa học đó không bị hắn hù chết sao? Nhận ra Mã Lương sắp biến thân hoàn toàn nên Đường Yên nhanh chóng rút kiểm ra, kiểm sắc như mũi tên rời cung lao thẳng về phía đuôi rắn của Mã Lương.

“Keng!”

Sau khi đuôi rắn Mã Lương bị kiếm của Đường Yên chém trúng thì bị lồm vào rất sâu nhưng hình như Mã Lương không có cảm giác gì khác thường. Tám cái chân nhện phía sau lưng Mã Lương lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, hung hăng tấn công Đường Yên. Mã Lương há mồm phun ra những sợi tơ đen, nhưng sợi tơ đen này khác với những sợi tơ đen lúc này. Nhưng sợi tơ mà Mã Lương phun ra có tính ăn mòn và dính rất mạnh, một khi dính vào người thì rất khó tránh thoát hơn nữa những sợi tơ đen này còn có tính ăn mòn, nếu thật sự bị dính vào người thì chỉ sợ cách cái chết cũng không xa nữa!

Động tác của Mã Lương quá nhanh và hung hãn làm cho người ta không kịp nhìn, Đường Yên vội vàng lui về phía sau, trong lòng âm thầm giật mình. Cô không hề nghĩ tới sau khi biến thân tốc độ Mã Lương lại trở nên nhanh như vậy! Chỉ chậm một chút so với Đường Yên nhưng Mã Lương có đuôi rắn phòng thủ, hơn nữa phía sau lưng có tám cái chân nhện nên Mã Lương không cần di chuyển vẫn có thể tấn công cộng thêm những sợi tơ đen của hắn liên tục kéo dài, mơ hồ hình thành một cái lưới vây Đường Yên ở bên trong.

Khuôn mặt đáng sợ Mã Lương nhìn chăm chăm Đường Yên, cái miệng rộng đầy răng nhọn phát ra giọng nói cực kì thô ráp: “Ăn cô... Tôi có thể tiến hóa...”

Về mặt Đường Yên lạnh lùng, hiện giờ thực lực của Mã Lương đã đạt tới cao nhất nhưng mà theo thực lực gia tăng thì chỉ số thông minh lại giảm xuống, gần như biến thành cái xác không hồn. Như vậy thí nghiệm này cũng không thật sự giải quyết được căn nguyên của bệnh độc tang thì mà trái lại chế tạo ra một loại quái vật mới, Đường Yên nhìn chăm chăm Mã Lương dữ tợn, tàn ngược trước mặt, cẩn thận đẩy mức cảnh giác lên cao nhất, sau khi thực lực của cô tăng lên tới cấp tám thì chưa từng chiến đấu với người bằng cấp bậc. Cô cẩn thận nắm chặt kiếm sắc trên tay, ánh mắt tập trung nhìn về phía Mã Lương.

Chỉ chớp lát sau Mã Lương đã hoàn thành bước biến thân cuối cùng. Hai tay biến thành hai cánh tay quái dị như bánh quai chèo, nhất thời Mã Lương như một con sư tử nổi điên lao thẳng về phía Đường Yên.

Đường Yên nghiêm túc nghênh chiến, trong hai người không có ai lùi bước cả.

Mã Lương dùng bàn tay trần chống lại kiếm sắc của Đường Yên, cánh tay hắn khi thì mềm dẻo, khi thì cứng rắn. Đường Yên ngưng tụ tám tia sét khổng lồ bổ thẳng xuống Mã Lương giống như muốn ghim Mã Lương xuống đất, trong nháy mắt đó vách tường dày hơn mười centimet phía sau bị nứt ra làm bốn năm mảnh, đổ sập xuống chôn Mã Lương ở dưới đó. Trong khoảnh khắc bụi đất tung bay, tinh thần lực của Đường Yên xuyên qua lớp bê tông dưới nhìn thấy cặp mắt đang phát ra ánh sáng đỏ quạch của Mã Lương.

“Gào gào...” Tiếng gào sắc bén của Mã Lương vang lên, ngay sau đó hắn lập tức nhảy ra khỏi đồng bê tông đỏ nát, hoàn toàn không bị thương chút nào. Về mặt Mã Lương vừa hung phấn lại vừa tàn ngược, thỉnh thoảng lại ngửa mặt lên trời rống to giống như muốn xé nát Đường Yên. Sáu mẹ chi yên tĩnh đứng ở một chỗ, ngoại trừ cặp mắt đang lóe sáng kia thì giống như đã chết vậy.

Đường Yên hoàn toàn không sợ hãi, động tác muồn sắc bén hơn Mã Lương ba phần, kiếm trong tay cô không ngừng thay đổi góc độ tấn công Mã Lương. Cả mặt đất như muốn rung động, nguồn năng lượng khổng lồ của hai người va chạm nhau, từ đó toàn bộ căn cứ quân sự dưới đất cũng giống như lung lay theo. Những cái chân nhện phía sau Mã Lương cứng đối cứng với lõi điện của Đường Yên khiến sau lưng hắn lập tức biến thành một đồng máu thịt bầy nhầy.

Bốn phía dần dần xuất hiện không ít tang thi, ở trong góc tối âm u như ẩn như hiện hiện các loại thực vật biến dị. Tuy nhiên vì e ngại Mã Lương nên chúng nó chậm chạp không dám tiến lên, chỉ xung quanh phát ra từng trận gào thét. Đường Yên nhìn quét qua vòng vây tang thi xung quanh cô, khuôn mặt hiện lên vẻ tàn khốc. Không biết đám người Diệp Quân như thế nào rồi? Lúc trước Việt Kỳ đã lần theo nguồn gốc của ám hệ, lúc này vẫn chưa thấy bóng người, chẳng lẽ nguồn gốc lây nhiễm ám hệ không ở căn cứ quân sự dưới đất? Không có khả năng, Việt Kỳ đã nói nguồn gốc lây nhiễm ám hệ ở sâu trong căn cứ... Nhưng mà kho quân nhu đã gần ngay trước mắt, tại sao cô lại không nhìn thấy Việt Kỳ? Chẳng lẽ anh ta đã xảy ra chuyện? Nghĩ đến đây Đường Yên không khỏi lo lắng.

Chỉ sợ ý một chút, thiếu chút nữa Đường Yên đã bị đuôi rắn của Mã Lương quét trúng, ở trên mặt cô xuất hiện mấy vết trầy xước, miệng vết thương không ngừng rỉ máu. Mã Lương ngừng thấy mùi máu của Đường Yên lan truyền trong không khí nên càng thêm điên cuồng. Hai mắt đỏ như máu đáng sợ nhìn chăm chăm Đường Yên, bên trong hoàn toàn không có lí trí, giống nhau đàn tang thi đang tàn ra sự thèm muốn như đực.

Đường Yên đưa tay lau vết máu trên má, trên người cô có không dưới mười vết thương nhưng không có vết thương nào nghiêm trọng, chỉ bị thương ngoài da nhưng nhìn lại hết sức chật vật, rõ ràng cấp bậc của cô cao hơn Mã Lương nhưng lại bị Mã Lương gắt gao áp chế, đương nhiên tình huống của Mã Lương cũng không tốt hơn cô chút nào, tám cái chân nhện sau lưng bị gãy mất ba, cánh tay trái bị lõi điện đánh trúng lộ ra xương trắng bên trong, thịt nát treo lủng lẳng trên cánh tay nhìn cực kì đáng sợ.

Hai người đều dùng cách đánh liều mạng, kết quả cuối cùng là phá hủy toàn bộ căn phòng.

Đường Yên tăng cường dị năng, thừa dịp Mã Lương bị thương lấy mạng hắn luôn, kiếm của cô đâm trúng phía sau lưng Mã Lương, lúc này cô tung ra hết sức, trực tiếp chặt đứt hai cái chân nhện. Mấy cái chân nhện phía sau lưng Mã Lương cũng là một bộ phận trên thân thể hắn nên khi bị Đường Yên chặt đứt thì nhất thời một lượng máu lớn bắn ra tung tóe.

“Gào gào...” Mã Lương há mồm phát ra tiếng kêu thảm thiết. Đuôi rắn vẫy vẫy bắt đầu phá hủy mọi thứ xung quanh

“Vùng vẫy gãy chết!” Mắt Đường Yên lóe sáng, dùng kiếm đâm thẳng vào ngực trái của hắn, kiếm sắc chuyển động xoay tròn ở trong cơ thể Mã Lương, sau khi cô rút ra thì ngực trái của hắn bị thủng một lỗ bằng cái chén ăn cơm, máu đen theo lỗ thủng chảy ra ào ào.

“Rầm - -” Đuôi rắn cuộn lại hất văng Đường Yên ra ngoài khiến cả người cô đập vào vách tường phát ra tiếng động nặng nề, Đường Yên không nhịn

được rên lên một tiếng, trong cổ họng lập tức xuất hiện vị ngai ngái.

“Khụ khụ...” Cô ho nhẹ hai tiếng, phun ra một ngụm máu tươi lớn, sau đó cô dùng kiếm trụ để đứng dậy, dùng tay chậm rãi lau vết máu ở khóe miệng. Tại sao cô lại quên mất cho dù Mã Lương còn sót lại một chút lí trí thì cũng đã sớm không phải là người nữa nên chỗ trí mạng không phải là ngực mà là đầu mới đúng.

Hai chân Đường Yên giẫm mạnh vào vách tường, kiếm sắc như mũi tên rời cung lao thẳng đến chỗ Mã Lương. Đuôi rắn của Mã Lương chống đỡ phía dưới để thân mình hần đứng thẳng lên, cánh tay trái đặt ở bên người, cánh tay phải hóa thành thanh kiếm giống kiếm của Đường Yên đồng thời đánh thẳng về phía cô. Không thể không nói năng lực bất chúc của Mã Lương rất mạnh, lúc ban đầu còn rất trúc trắc nhưng dần dần thuần thục chỉ trong vài chiêu ngắn ngủi. Tiến bộ nhảy vọt như vậy cho dù là Đường Yên cũng không thể không khiếp sợ được.

Hai người giao đấu giữa không trung. Đường Yên đâm thẳng kiếm vào đầu Mã Lương tuy nhiên cô cũng phải hy sinh tay phải mới đổi được cơ hội này. Cánh tay của Đường Yên nát bấy, lộ ra xương trắng ra ngoài. Máu tươi theo cánh tay nhỏ giọt xuống đất, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi càng thêm kích thích tang thi và thú biến dị xung quanh, khiến chúng nó từng bước áp sát, rít gào với Đường Yên.

Mã Lương đã chết, hiển nhiên Đường Yên cũng không muốn buông tha sâu mẹ, cô lấy vũ khí sinh hóa từ trong không gian ra, chỉ trong nháy mắt vũ khí đã tích hợp vào cánh tay trái của cô. Đường Yên nâng tay trái lên nhắm thẳng vào sâu mẹ: “Bùm...bùm....” Lúc Đường Yên nổ súng, sâu mẹ còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã ngã xuống đất. Không thể không nói sau khi mất đi sự bảo vệ thì sâu mẹ hoàn toàn không có một chút lực sát thương nào. Có lẽ trước khi Mã Lương rat ay thì hắn đã ra lệnh cho sâu mẹ, bảo nó không được triệu hồi nhưng con sâu khác đến nên Đường Yên mới có thể dễ dàng giết chết sâu mẹ mà không bị biến sâu điên cuồng chém giết. Một đàn sâu chỉ do một sâu mẹ sinh ra, sâu mẹ lại cực kì kiêu ngạo, tuyệt đối không cho phép đàn sâu xuất hiện sâu mẹ thứ hai nên nếu muốn hủy diệt một đàn sâu thì biện pháp tốt nhất là giết chết sâu mẹ.

Sâu mẹ vừa chết thì toàn bộ lối đi dưới đất đều truyền đến tiếng rì rì. Sâu mẹ chết khiến toàn bộ đàn sâu đều lâm vào điên cuồng. Đường Yên vung tay bỏ xác sâu mẹ vào không gian sau đó cẩn thận dùng tinh thần lực ngăn cách mình với xung quanh. Cô tiến lên rút thanh kiếm đang cắm ở đầu Mã Lương ra sau đó dùng mũi kiếm khoét đầu Mã Lương lấy năng lượng kết tinh trong đó. . Thứ này không giống tinh hạch, không giống lăng tinh lại càng không giống huyết hạch... Sắc mặt Đường Yên phức tạp nhìn năng lượng kết tinh trong tay sau đó nhanh chóng nuốt mấy viên thuốc bổ huyết. Cô tin chắc không bao lâu nữa biến sâu sẽ chen chúc đến chỗ này.

“Chị Yên, chị không sao chứ?” Một loạt tiếng động hỗn loạn, âm ỹ truyền đến. Giọng nói lộ ra mệt mỏi của Miêu Trạch từ bên ngoài truyền vào, đám người Diệp Quân cũng có chút chật vật, tầm mắt đều dừng lại trên thi thể đáng sợ ở trong phòng.

“Không sao!” Đường Yên gạt đầu, sau đó cầm khăn lau máu trên kiếm.

“Đây là thứ quái quỷ gì vậy?” Diệp Quân vuốt cằm, chỉ vào Mã Lương bị Đường Yên ghim ở trên vách tường sau đó nhấc chân đá đuôi rắn mấy đá, lại dưng vào chân nhện ở phía sau mấy cái, trong mắt lóe lên sự hứng thú mắc ói.

“Mã Lương.” Đường Yên thần nhiên nói, cô nhìn quét một vòng nhưng không thấy đám người Hình Liệt Phong nên không khỏi cảm thấy có chút tò mò.

“Mã Lương?” Giang Ly kinh ngạc nhìn cái xác đang trượt từ trên tường xuống, trong mắt toàn là kinh ngạc: “Chuyện này... Làm sao có thể?” Ánh mắt Giang Ly đánh giá cái xác dữ tợn này, nghi ngờ hỏi.

“Rất khó tin đúng không?” Đường Yên không ngừng vận chuyển khô mộc quyết, hi vọng có thể nhanh chóng khôi phục lại dị năng. Dù sao kế tiếp vẫn còn nhiều trận đánh ác liệt: “Tại sao mọi người lại chật vật như vậy?” Cấp bậc của tang thi và thú biến dị ở căn cứ quân sự dưới đất không thấp nhưng vẫn chưa tới cấp bảy. Chẳng qua Mã Lương là thể biến bị hiếm gặp hơn nữa thực lực Diệp Quân chỉ thấp hơn cô một chút, lẽ ra sẽ không chật vật như vậy mới đúng?

“Gặp một chút khó khăn nho nhỏ.” Diệp Quân cười ha ha, không dám nhìn một đồng ánh mắt tức giận ở phía sau.

Mấy thực lực kém hơn Diệp Quân như Hạ Bác giận mà không dám nói gì, đành phải uất ức ngồi xổm ở trong góc dùng khinh bỉ ánh mắt trừng Diệp Quân, nếu không phải Diệp Quân cứ mãi nhớ đến chuyện ăn uống thì bọn họ đâu có chật vật như vậy? Tuy nhiên bọn họ không dám cứng đối cứng, cho dù có ý kiến... cũng không ai dám nói ra!

“Lưu Thâm Nhã đâu?” Đường Yên hỏi.

“Chạy rồi.” An Lộ bày ra vẻ mặt lạnh như băng, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Diệp Quân, ánh mắt chỉ trích không cần nói cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Chương 94

Sắc mặt Đường Yên lạnh lùng, lông mày nhíu lại nhìn căn cứ quân sự dưới đất, lại để Lưu Thâm Nhã chạy thoát... Trên người Lưu Thâm Nhã có quá nhiều bí ẩn! Đường Yên nhớ lại ánh mắt đầy tàn khốc của Lưu Thâm Nhã, trên mặt không khỏi hiện lên tức giận.

Mọi người thấy trên mặt Đường Yên hiện lên sát khí nên trong khoảng thời gian ngắn không dám tiến lên hỏi thăm.

Sau khi im lặng một lúc lâu thì Đường Yên ngẩng đầu lên nhìn về phía An Lộ: “Đám người Hình Liệt Phong đâu?” Đường Yên không muốn nói nhiều, vừa mở miệng đã hỏi tung tích của đám người Hình Liệt Phong sau đó lại nhìn Hạ Bác đang đứng ở bên cạnh, trên người đám người Hạ Bác nhiều vết thương nhất, bọn họ mệt mỏi dựa vào vách tường, tinh hạch và huyết hạch mang theo đều đã sử dụng hết mà tinh hạch và huyết hạch lấy từ tạng thi và thú biến dị ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh bởi vì lấy nhiễm năng lượng âm hệ nên không thể dùng vì vậy bọn họ chỉ có thể dựa vào khả năng tự hồi phục của bản thân, như vậy không thể nghi ngờ là cực kì bị động.

“Lạc nhau rồi.” An Lộ trả lời, chỗ sâu trong mắt chợt hiện lên ánh sáng kì lạ rồi biến mất, xem ra đã nhớ ra chuyện gì đó.

Từ trước tới nay Hình Liệt Phong đều là kiểu người làm việc giọt nước không lọt, làm sao có thể lạc khỏi bọn họ được? Tuy nhiên Hình Liệt Phong có ra sao thì cũng không liên quan đến bọn họ, mấu chốt là bây giờ Việt Kỳ đang ở đâu đâu? An Lộ lạnh lùng nhìn bốn phía, xung quanh có không ít xác sâu, sau khi sâu mẹ bị giết thì biến sâu tấn công một cách hỗn loạn nên không tạo được nhiều uy hiếp đối với bọn họ.

Hai người vừa nói xong thì thấy đám người Hình Liệt Phong đi tới.

Khuôn mặt của Hình Liệt Phong đẹp, diện mạo anh tuấn hơn nữa bình thường hẳn luôn dùng tác phong nhanh nhẹn, thân thiện ngay thẳng, khí chất nhu hòa nên rất dễ dàng làm cho người khác tin phục. Người ta thường nói lúc người phụ nữ tự tin là lúc cô ta xinh đẹp nhất, điều này cũng áp dụng đúng trên đàn ông. Gia thế, bối cảnh của Hình Liệt Phong đều hùng hậu, bộ dạng xuất chúng nên rất dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của người khác, mặc dù trên người có chút chât vật, trên má còn dính nhiều vết máu nhưng mà nụ cười tự tin của hắn làm cho người ta có cảm giác như tắm gió xuân. Liễu Như Nhị và An Du nhìn thấy thì bất giác xấu hổ đỏ mặt, tim đập bịch bịch vì đáng vẻ nho nhã nhưng lại lộ ra sự hấp dẫn quyến rũ cực hạn của hắn.

“Không thể tưởng được mọi người lại giải quyết nhanh như vậy, chuyện lần này phải nói lời cảm ơn với mọi người rồi.” Ánh mắt Hình Liệt Phong lướt qua đám người Diệp Quân, An Lộ cuối cùng đứng ở trên mặt Đường Yên, trong đầu không khỏi nhớ tới cảm giác rung động Đường Yên mang lại cho hắn lúc ở công ty điện tử, sau này mỗi lần gặp nhau cô đều khiến hắn kinh ngạc lắm, khó có thể bỏ qua.

Vì bận lo lắng cho Việt Kỳ nên đám người Diệp Quân, An Lộ hoàn toàn không có quan tâm đến Hình Liệt Phong, chỉ lo tiêu diệt tang thi xung quanh và cẩn thận tìm kiếm tung tích của Việt Kỳ, kho quân nhu đã ở ngay trước mặt nhưng xung quanh lại không có bóng dáng của Việt Kỳ, điều này làm cho bọn họ có chút bất an. Đám người Hạ Bác tranh thủ thời gian để khôi phục thể lực, đứng ở một bên nhắm mắt nghỉ ngơi. Đường Yên lại lấy không ít thuốc bổ huyết từ trong ba lô ra ném cho Hạ Bác, nhân tiện cho mỗi người mấy viên tinh hạch và huyết hạch, đám người Hạ Bác còn chưa đến cấp sáu nên nhu cầu về năng lượng không có nhiều bằng Đường Yên nên chừng đó tinh hạch và huyết hạch cũng đủ cho bọn họ khôi phục dị năng và chữa vết thương trên người.

Thái độ xa cách của đám người Đường Yên khiến Hình Liệt Phong cực kì không vui nhưng hắn đã nhanh chóng cúi đầu che giấu ánh mắt của mình sau đó lại nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn Đường Yên. Tuy nhiên Đường Yên không nói gì cả nhưng không có vẻ là cô không biết, đúng là cô có chút thương thức Hình Liệt Phong tuy nhiên việc này cũng không đại biểu cho cô đồng ý việc Hình Liệt Phong tiếp cận mình. Trong tác phẩm Hình Liệt Phong có thể đứng ở vị trí cao nhất nên rốt cuộc nhân phẩm của hắn như thế nào thì cô không thể phán xét được nhưng ít ra tính toán tỉ mỉ thì tuyệt đối không thiếu. Nhất tướng công thành vạn cốt khô (một vị tướng khi muốn phá thành thì phải chấp nhận đổi bằng mạng sống cả vạn binh lính của mình, muốn đạt được thứ mình muốn thì cũng phải trả một cái giá tương xứng), muốn trở thành vương giả thì nhất định hai tay nhuộm đầy máu tươi.

Hình Liệt Phong đứng ở bên cạnh Đường Yên, nhìn Đường Yên ra tay quyết đoán, tàn nhẫn, mỗi phát súng đều cực kì chính xác thì không khỏi nướn mày, khen ngợi: “Không thể tưởng được kỹ thuật bắn súng của cô tốt như vậy, tôi nghĩ cô am hiểu về vũ khí lạnh hơn, ví dụ như kiếm.”

Đường Yên nhàn nhạt gật đầu, không phải cô ngạo mạn mà là cô hoàn toàn không biết muốn Hình Liệt Phong định nói cái gì. Rõ ràng trong trận chiến tranh quyền ở căn cứ Thanh Long, song phương đều hận không thể tiêu diệt anh sống vậy mà giờ phút này Hình Liệt Phong lại có thể tâm bình khí hòa nói chuyện với cô, nếu cô nhớ không lầm thì lúc ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh, Hình Liệt Phong đã từng dụ bọn họ vào trồng, muốn đưa bọn họ vào chỗ chết.

Đám người Diệp Quân nhìn Hình Liệt Phong đi lên bắt chuyện với Đường Yên, trong lòng nhất thời hiểu được chi sợ Hình Liệt Phong đang nhắm vào Đường Yên. Hiển nhiên đám người Hạ Bác cũng hiểu được nên khoe miệng nhếch lên, khinh thường nhìn Hình Liệt Phong. Bọn họ đã nhìn thấy nhiều người không biết xấu hổ nhưng chưa từng thấy người không biết xấu hổ như vậy. Sắc mặt An Lộ đen thui, trong lòng mắng to, đại ca, nếu anh không xuất hiện thì tên dê tiện, không biết xấu hổ này sẽ rat ay với Đường Yên mất.

Đám mơ ước người phụ nữ của đại ca, Hình Liệt Phong, mày chán sống rồi đúng không?

Khi Hình Liệt Phong nói những lời này thì trong đó cũng ẩn chứa một ít hy vọng đối với Đường Yên, tuy không giống với những gì đám An Lộ đang suy nghĩ nhưng cũng có mưu đồ khác với Đường Yên. Tuy rằng Hình Liệt Phong kiêu ngạo nhưng đầu óc của hắn không phải là bọ cạp mù. Tính tình Đường Yên lạnh lùng, cao ngạo, không thể cưỡng cầu được nên hắn nói như vậy để đề cao Đường Yên.

“Hình Liệt Phong, chúng ta không thân quen.” An Lộ thân nhiên nói, vì không quen nên đừng có tám chuyện ở đây, ở đâu tới thì trở về chỗ đó đi, đừng đứng ở chỗ này chướng mắt. Đề kẻ đã bị phá hủy, hiện giờ tất cả bọn họ đều đang bị nhốt trong nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh, ở nơi này ngoại trừ tang thi ăn thịt người thì còn có u thực vật biến dị đang ẩn nấp trong bóng tối, thậm chí còn có cả biến sâu với số lượng khổng lồ nên tất cả mọi người đều rất bận rộn, không ai rảnh rỗi quan tâm mày đâu.

An Lộ nói thẳng ra làm Hình Liệt Phong hơi đỏ mặt, hắn cười mĩa hai tiếng sau đó xoay người quay trở về đội của mình, trong khoảnh khắc xoay người thì tinh thần lực của Hình Liệt Phong đâm thẳng về phía An Lộ, An Lộ lập tức rên lên một tiếng chứng tỏ vết thương không nhẹ, phải lui về hai bước mới có thể đứng vững được, ngay sau đó khoe miệng trào ra máu tươi, đáng vẻ có chút chât vật, lúc này bóng dáng Diệp Quân chợt lóe lên, vòng ra trước

An Lộ tấn công Hình Liệt Phong.

“Muốn chết hả?” Diệp Quân vừa dứt lời thì lập tức có mấy lưỡi dao gió bay thẳng về phía Hình Liệt Phong.

Hình Liệt Phong giơ tay ngăn cản công kích của Diệp Quân, khoe miệng cong lên thành nụ cười mỉa mai, trào phúng: “Diệp Quân, chỉ mình mày thì không cản được tao đâu. Tao khuyên mày tốt nhất hãy ở yên một chỗ, nếu không tao không chắc chắn mình có lỡ tay đá thương ai đó không đấy.” Hình Liệt Phong nói xong thì dùng ánh mắt lạnh lẽo đảo qua những người ở đây sau đó bình tĩnh nhìn chằm chằm Đường Yên: “Ồ tấn thế thì lựa chọn đồng đội mạnh mới là quyết định sáng suốt nhất, cô nói đúng không, Đường Yên?”

Đường Yên ra hiệu dừng lại một chút sau đó chậm chạp ngẩng đầu nhìn về phía Hình Liệt Phong, thần nhiên nói: “Đồng đội mạnh ư, chỉ dựa vào mày thì vẫn chưa đủ tư cách!” Ngay sau đó dị năng lõi điện lập tức hóa thành một con rồng điện lao thẳng tới chỗ Hình Liệt Phong, phía sau nó chỉ còn lại tiếng xé gió, thê như chẻ tre.

“Mày...”

Nghe vậy, sắc mặt Hình Liệt Phong lập tức thay đổi, hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm Đường Yên, đôi mắt của hắn sâu thẳm không thấy đáy. Gò má bị lõi điện sượt qua để lại vết thương sâu hoắm.

Đường Yên nắm chặt kiếm, kiêu ngạo đứng ở giữa đàn tang thi. Khuôn mặt bình thản như phong lan cô độc nở trong u cốc, phía sau lưng cô là đầy rẫy vết máu đỏ thẫm ở trong sự tối tăm của căn cứ quân sự dưới đất không khỏi làm cho người ta cảm thấy run sợ nhưng cũng kim lòng không đau mà bị dụ dỗ.

“Tao không phải là Lưu Thâm Nhã cũng sẽ không như Lưu Thâm Nhã nên những mảnh khoe này không dùng được với tao đâu, vì vậy đừng có lấy lòng tao.” Đường Yên bình tĩnh nói. Cô nhìn thấy trong mắt Hình Liệt Phong hiện lên vẻ phức tạp nhưng cô không có dã tâm lớn như Lưu Thâm Nhã, cô chỉ muốn một cuộc sống yên tĩnh, ở tận thế tìm một nơi yên ổn sống qua ngày, quyền lợi đối với cô mà nói chỉ là vật ngoài thân mà thôi.

“Đồng đội mạnh ư, hừ...” Đột nhiên có một giọng nói cực kì nặng nề vang lên từ trong góc phòng yên tĩnh. Trong phút chốc tất cả mọi người đều giật mình xoay người nhìn qua. Khi giọng nói đó vừa vang lên thì không gian giống như đông cứng lại trong phút chốc, tang thi và thú biến dị xung quanh cũng đều ngừng lại.

Chỉ mấy chữ ngắn ngủn nhưng lại chứa đầy băng sương bao trùm cả không gian khiến tay chân những người ở đây không thể động đậy được, kinh sợ nhìn dần dần vách tường dần dần bị ăn mòn, sương mù dày đặc dần dần tràn ra từ vách tường giống như tới từ thế giới bên kia. Một làn khí lạnh như băng từ từ đục khoét cả bức tường, lớp bê tông cứng chắc bỗng dung hóa thành đậu hủ, dễ dàng bị khí lạnh biến thành bột phấn.

“Ai?” Hình Liệt Phong lui về phía sau vài chục bước, đề phòng nhìn vách tường dần dần biến mất, vách tường dày hơn mười cm lại hóa thành vụn băng với tốc độ mất thường có thể nhìn thấy được sau đó tan vào trong không khí.

“Đại ca?” An Lộ cau mày, liếc mắt ra hiệu với Đường Yên bảo Đường Yên cẩn thận lui về phía sau vài bước, tình huống của Việt Kỳ có chút không đúng, loại cảm giác này giống như là năng lượng âm hệ trong cơ thể anh đang muốn bộc phát. Lần làm nhiệm vụ của quân khu trung tâm đó, năng lượng âm hệ trong cơ thể Việt Kỳ đột nhiên bộc phát dữ dội, lần đó ngoại trừ mấy người An Lộ còn sống sót thì tất cả những người khác đều hóa thành tro tàn nên tới bây giờ nỗi sợ hãi lúc đó vẫn khắc sâu trong trí nhớ bọn họ, cảm giác giống như bị bóng đen của tử thần bao phủ, sau đó... Không có sau đó, trên đất chỉ còn lại đồng quần áo mà thôi.

Đường Yên cảm thấy cực kì kinh ngạc, nhìn chằm chằm bóng dáng bên kia vách tường. Bên kia vách tường là một thế giới đầy tuyết trắng, trong thế giới trắng toát đó chỉ có một bóng người, xung quanh người đó là năng lượng âm hệ vô tận đang lượn lờ, năng lượng đó cực kì cuồng bạo, phá hủy tất cả mọi sinh vật chung quanh. Hai màu trắng đen cực kì đối lập nhưng lúc này lại hòa làm một cực kì hoàn mỹ làm cho người ta một loại cảm giác vô cùng quý dị!

“Ừc!” Mấy dị năng giả nhất gan không khỏi nuốt nước miếng, hai chân run rẩy, nếu không phải do uy thế quá mãnh liệt của nguồn năng lượng kia khiến bọn họ không thể động đậy thì sợ rằng những người này đã chạy trốn từ lâu rồi.

“Yên Nhì!” Đột nhiên có một bóng đen xẹt qua, chỉ trong nháy mắt Việt Kỳ đang đứng ở bức tường cách bọn họ khoảng trăm mét đã đi đến bên cạnh Đường Yên. Anh chần chờ vươn tay đặt lên eo Đường Yên, đầu gác ở trên vai cô Đường Yên.

“...” Tất cả mọi người đều hít vào một hơi, quá nhanh! Bọn họ hoàn toàn không thấy Việt Kỳ di chuyển bằng cách nào, chỉ thấy một trận gió lạnh thổi qua sau đó Việt Kỳ đã đi tới trước mặt rồi.

“Việt Kỳ, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?” Hình Liệt Phong gắt gao nhìn chằm chằm Việt Kỳ, trong mắt hiện lên nghi vấn. Việt Kỳ trước mặt rất nguy hiểm giống như một con mãnh thú đang bị trói chặt nhưng khiến bọn họ có cảm giác chỉ cần nhúc nhích thì một giây sau xương cốt cũng không còn, nghĩ vậy tất cả mọi người đều bất giác rung mình! Từ trước tới nay Việt Kỳ ở quân khu trung tâm đều rất im lặng, rất ít người biết rõ bối cảnh lai lịch của anh. Điều này làm cho anh càng trở nên thần bí đồng thời được khen ngợi nổi tiếng nhất trong thế hệ trẻ tuổi, nếu nói Hình Liệt Phong không có chút xú ghen tị nào với Việt Kỳ thì tuyệt đối là gạt người!

Tục ngữ có nói không muốn làm tướng quân thì không phải là lính tốt, lời này nếu dùng cho Hình Liệt Phong thì cực kì chuẩn xác. Hình Liệt Phong nhìn thì nho nhã, đậm mạc nhưng kì thực tâm lạnh lợi rất nặng lại bị Việt Kỳ đè ép nhiều năm như vậy nên đã sớm không thể kìm nén được sự xao động trong đáy lòng. Nếu không phải Việt Kỳ làm việc luôn im lặng, rất ít khi lộ diện trước mặt người khác thì Hình Liệt Phong chắc chắn không thể để im như vậy được.

“Bất mãn sao?” Giọng nói Việt Kỳ đột nhiên cao lên, anh chậm rãi ngẩng đầu khuôn mặt lạnh băng vô tình giống như một tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ, ánh mắt tối tăm thâm trầm giống như hồ nước sâu không thấy đáy, lâu lâu lại lóe sáng giống như sao trên bầu trời đêm, dưới sống mũi thẳng tắp là môi mỏng hơi mím lại, nhìn vừa lạnh nhạt lại vừa trào phúng, chân phải Việt Kỳ bước tới nửa bước: “Rầm...” chỉ thấy Hình Liệt Phong đột nhiên bị đá bay, cả người đụng vào vách tường, sau đó dội lại văng ra ngoài xa mười mấy mét.

Đồng tử trong mắt mọi người lập tức co lại, không dám tin nhìn Việt Kỳ vẫn đang đứng tại chỗ giống như chưa từng nhúc nhích. Vừa rồi thật sự là do anh ra tay sao?

Đường Yên đứng ở gần Việt Kỳ nhất nên cảm giác rõ ràng nhất! Anh mạnh hơn rất nhiều, nếu nói lúc trước sau khi thăng lên đến cấp tám trung cấp, có thể mơ hồ chạm đến thực lực của Việt Kỳ, khi đó Việt Kỳ giống như là một hồ nước mà cô có thể đến bên cạnh thì bây giờ Việt Kỳ giống như đại dương rộng lớn còn cô chỉ là một con thuyền nhỏ dập dềnh trong đó, không cách nào nhìn hết được đại dương bao la này.

Đường Yên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Việt Kỳ, trong lòng hiện lên khiếp sợ, không thể tưởng được nguồn gốc lấy nhiệm vụ ở căn cứ quân sự dưới đất lại làm cho Việt Kỳ thăng cấp mạnh mẽ đến vậy.

“Khụ khụ!” Hình Liệt Phong dựa vào vách tường, ho ra vài búng máu. Cặp kính trên sống mũi cũng vỡ nát, hấn ôm bụng cố gắng đứng thẳng, sắc mặt xanh mét, chắc chắn cú đá vừa rồi khiến Hình Liệt Phong không dễ chịu chút nào.

Diệp Quân và An Lộ nhìn nhau, xấu hổ ho vài cái, Diệp Quân nhắc chân đá An Lộ, ý bảo An Lộ tiến lên.

“Đại ca, anh không sao chứ?” An Lộ nhỏ giọng hỏi. Trong lòng lại thầm mắng Diệp Quân mấy chục lần, anh đứng cách Đường Yên mười mấy mét, cần thận ngẩng đầu nhìn Việt Kỳ.

“An Lộ, cậu lại ngứa da hả?” Việt Kỳ nhủu mày, chỉ trong giây lát sát khí và khí lạnh trên người đã biến mất giống như chưa từng xuất hiện. Anh hơi hơi nhủu mày, bất giác tản ra uy thế, giọng nói tràn đầy bất mãn và chất vấn An Lộ.

Quả nhiên... Cả người An Lộ cứng đờ còn đám người Diệp Quân không khỏi nhẹ nhàng thở ra, cho dù là công hay tư thì bọn họ đều không muốn Việt Kỳ gặp chuyện không may.

Thấy Việt Kỳ vẫn không định buông tay ra thì dùng khuỷu tay Đường Yên thui về phía sau, sau đó nhắc chân lên đá một cái, ép Việt Kỳ thả ra. Nếu nói cô không có tình cảm với Việt Kỳ thì là giả nhưng cũng không có nghĩa là cô cam tâm bị nuôi nhốt. Chắc hẳn Việt Kỳ cũng hiểu được nên anh không nhúng tay vào chuyện của Đường Yên. Đường Yên có khiếu ngao thuộc về chính cô đồng thời khinh thường việc dựa vào người khác để sống sót.

“Đừng quậy nữa, xem thử có thể tìm được Phùng Khải Dương và Lưu Thẩm Nhã hay không? Đê kè ngăn biển cát đã bị nổ tung nên trong khoảng thời gian ngắn chắc chắn đám người Phùng Khải Dương không có khả năng rời khỏi nơi này. Chẳng lẽ mọi người không phát hiện tất cả các cửa ra vào căn cứ quân sự dưới đất đều bị phá hỏng sao? Nếu không giải quyết việc này thì đến lúc đó đừng ai nghĩ đến chuyện thoát khỏi đây, các lối ra đã bị phá hỏng, căn cứ quân sự dưới đất lại nguy hiểm đầy rẫy, không muốn bị chết ở chỗ này thì phải tranh thủ thời gian tìm cửa ra và đám người Phùng Khải Dương, chắc chắn bọn họ biết đường ra.” Đường Yên lạnh lùng lườm Việt Kỳ một cái, vừa rồi cô không nên lo lắng cho này người, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết dựa vào thực lực Việt Kỳ thì ai có thể uy hiếp anh được, là do cô suy nghĩ nhiều quá mà thôi!

An Lộ gật đầu, đồng ý với lời nói của Đường Yên. Cho dù dự năng giả mạnh đến mấy thì cũng có lúc kiệt sức, ở căn cứ quân sự dưới đất ngoại trừ quân đoàn tang thì đang ẩn nấp thì còn có thú biến dị và thực vật biến dị xảo trá đang trốn trong những khe hở nên rất khó lòng phòng bị, chỉ cần hơi lơ là thì giây tiếp theo sẽ bị chúng nó kéo xuống địa ngục. Ở tận thế, còn sống không chỉ có tranh đoạt nơi sinh tồn với tang thì mà còn là chiến đấu với thiên nhiên.

Hạ Bác đứng dậy, xoa xoa vết thương đã khép miệng trên cánh tay, giọng nói lạnh lùng nói: “Chẳng phải hỏi Hình Liệt Phong là sẽ biết tung tích của Phùng Khải Dương sao?” Ánh mắt anh quét về phía Hình Liệt Phong đang ở cách xa khoảng mười mấy mét, cho dù là Phùng Khải Dương hay là Lưu Thẩm Nhã thì đều có quan hệ không cạn với Hình Liệt Phong.

Nhiệm vụ nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh lần này còn hung hiểm hơn dự biến Thanh Hải vạn phần. Người nhận nhiệm vụ lần này đều là cao thủ của căn cứ, nếu đổi lại là người bình thường thì chỉ sợ trải qua cuộc chiến sinh tử dài như vậy chắc hẳn đã sớm phát điên rồi! Sao có thể trấn định tự nhiên giống như bây giờ được, lại còn có rảnh rỗi bàn luận những chuyện tiếp theo.

Đường Yên muốn thông qua máy truyền tin liên lạc với căn cứ Thanh Long nhưng không ngờ máy truyền tin lại không liên lạc được, như vậy rất có khả năng đã có người giờ trò cắt tín hiệu liên lạc của bọn họ. Không liên lạc với bên ngoài được thì chẳng khác nào bọn họ bị cầm tù tại đây. Cô luôn cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, nếu bọn họ mắc kẹt trong nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh thì đến lúc đó ai là người có lợi nhất? Mục đích làm như vậy là vì cái gì? Tất cả mọi chuyện đều giống như có một bàn tay không lồ màu đen ở phía sau sắp xếp sau đó từng bước một đẩy bọn họ vào địa ngục.

“Lạch cạch!” Đột nhiên có một tiếng động nhỏ vang lên, toàn bộ đèn đều tắt hết, chỉ còn vài cái đèn thợ mỏ tỏa ánh sáng leo lét thì toàn bộ căn cứ quân sự dưới đất đều chìm vào bóng đêm. Diễn đàn Lê Quý Đôn. Từ lúc đèn tắt đi thì tiếng gào thét của đàn tang thì càng lúc càng lớn, thú biến dị cũng trở nên táo bạo, thực vật biến dị đang ẩn nấp trong khe hở không khỏi nhộn nhạo lên, bắt đầu vuron móng vuốt sắc nhọn tấn công đám người Đường Yên.

“Tắt đèn hết rồi, đêm tối là thời điểm dã thú đi săn mồi. Tại sao tên khốn Phùng Khải Dương lại độc ác như vậy! Không giết mấy người chúng ta thì hẳn thật sự không cam lòng đúng không!” Miêu Trạch vùng loạn thanh kiếm cực lớn màu vàng, trong mắt hiện lên sát khí lạnh lẽo.

Từ lúc bọn họ bước vào nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh thì đã mơ hồ cảm thấy mình giống như một con rối gỗ bị buộc dây, bị người ta điều khiển đi về phía trước. Cảm giác này không chỉ có bức tức mà còn cực kì khó chịu! Miêu Trạch vừa nói xong thì nhất thời xung quanh giống như bị đè

nén.

“Vua trò chơi, trên tay ai có vua thì sẽ thắng.” Đường Yên thần nhiên nói.

“Vua?” Mọi người vô thức lặp lại lời Đường Yên nhưng lại không hiểu cô đang nói cái gì. Không đợi mọi người lấy lại tinh thần thì bức tường bốn phía đã bị đàn tang thi phá hủy, tang thi, thú biến dị và thực vật biến dị chen chúc mà đến. Không tại sao vách tường xung quanh lại dần dần trong suốt sau đó biến mất. Toàn bộ kho quân nhu biến thành một quảng trường trống trải, phía sau quảng trường là một bức tường xi măng cực kì lớn.

“Có chuyện gì vậy?” Đám người Hạ Bác kinh ngạc nhìn đàn tang thi đột ngột xuất hiện, tất cả đều không khỏi giật mình mà vách tường xung quanh hoàn toàn biến mất giống như chưa từng tồn tại vậy.

“Không rõ lắm, tuy nhiên chắc chắn không phải là thứ gì tốt!” Hoàng Mô trầm giọng nói, cầm thật chặt vũ khí trên tay, vết thương trên người Hoàng Mô không nhẹ, tuy nhiên Hoàng Mô lại mặc kệ. Từ lúc Hoàng Lão Tam chết thì mạng của anh cũng đã không còn, còn sống chẳng qua chỉ để trả thù mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Chương 95

“Ván cờ này của Phùng Khải Dương khá lớn, chỉ là... Không biết hẳn có thể khống chế được hay không?” Ánh mắt Diệp Quân cực kì lạnh lẽo nhìn chung quanh một vòng, đàn tang thi chung quanh đang từng bước ép sát, thú biến dị rít gào ầm núp ở phía sau, thực vật biến dị vằn vện chờ cơ hội. Như vậy chứng tỏ tất cả tang thi và thú biến dị ở khu vực xung quanh nhà xưởng công nghiệp quân sự đều tập trung lại đây phát động vây công với bọn họ.

“Người nọ cực kì quý dị, ai biết hẳn định làm gì?” Miêu Trạch đáp lời. Giọng nói tràn đầy đề phòng với Phùng Khải Dương, lúc trước khi Thanh Hải cẩu cực kì không vừa mắt người này, tham lam, háo sắc, thực lực tầm thường, lúc đó cậu nghĩ người như thế ở làm sao sống lâu ở tận thế được

Lúc trước tuy rằng không hiểu tình huống ở căn cứ quân sự dưới đất nhưng đám người Đường Yên chưa từng cảm thấy sợ hãi vì khi rời đi căn cứ Thanh Long, tất cả những người tham gia nhiệm vụ có ai không phải là đại diện cho những thế lực lớn nên trong người ai mà không có chút đồ vật bảo vệ tính mạng, lúc trước Cao Kiến Bân thuận tay là xui xẻo nên mới bị rắn biến dị hệ độc cắn trúng, không ai trong bọn họ có thể lường đến kết cục như vậy cả.

Mặt khác giây phút rời khỏi căn cứ thì tất cả mọi người hiểu được tính mạng đang treo ở trên cổ, không ai biết một giây sau bản thân mình sẽ gặp phải chuyện gì không may hay không? Ở tận thế có quá nhiều điều không thể chắc chắn được...

“Đường Yên, cô có thứ gì có thể lập tức giải quyết đám người đó không?” Liễu Như Nhị khẩn thiết nhìn Đường Yên. Đến giờ uy lực của lựu đạn thủy ngân vẫn còn làm cho mọi người sợ hãi nên khó trách Liễu Như Nhị nhớ mãi không quên, đến bây giờ còn tơ tưởng đến lựu đạn thủy ngân.

Không phải Đường Yên keo kiệt mà là Liễu Như Nhị quá so đo lợi hại. Suốt dọc đường đi ngoại trừ dò đường thì Liễu Như Nhị rất ít khi tham gia chiến đấu, cho dù ra tay thì cũng ở dưới tình huống quá áp lực, không thể không ra tay được. Liễu Như Nhị là người bên Hạ Bác nên có vài chuyện Đường Yên không tiện nhiều lời. Súng ống đạn dược là do các thế lực tự trang bị cho người của mình, lúc chiến đấu Liễu Như Nhị không phải nói là không súng thì cũng không có đạn, ngay cả ăn uống cũng mờ miệng đòi hỏi nấy người Đường Yên. Tuy rằng đó không phải là chuyện lớn gì, nấy thứ đó cũng không tính là gì, ngay từ đầu Đường Yên cũng chẳng thêm đề ý vì cô cảm thấy đề Liễu Như Nhị ở trong đội vẫn còn chút tác dụng mà súng ống, đạn dược hay đồ ăn đều có thể giải quyết nên cũng không muốn so đo.

Về sau cô dần dần phát hiện Liễu Như Nhị không chỉ không tham gia chiến đấu mà còn bí mật thu thập những tư liệu của bọn họ. Càng ngày cô ta càng đòi hỏi một cách quang minh chính đại nhưng bản thân thì lại vắt cổ chày ra nước, đến bây giờ ngay cả bình nước cũng không cho người khác mượn. Trước khi lên đường vì Đường Yên là dị năng giả không gian nên tất cả súng ống đạn dược dự trữ đều được kiểm kê số lượng rõ ràng sau đó cất vào trog không gian của cô còn phần lớn đồ ăn đều là các dị năng giả tự mang theo. Đường Yên không phải nhân viên hậu cần, không có nghĩa vụ mang giùm đồ cho người khác. Ở trong này lâu như vậy, đồ ăn trong ba lô phía sau lưng mọi người đều đã voi hơn phân nửa, chỉ riêng ba lô của Liễu Như Nhị là vẫn còn nguyên vẹn. Sau khi Cao Kiến Bân, người khác thì không rõ ràng lắm nhưng Đường Yên thì thấy rất rõ ràng, đồ dùng của Cao Kiến Bân đều bị Liễu Như Nhị giấu riêng, An Du cũng chú ý tới, chẳng qua là không ai nói ra mà thôi, tránh làm mất hòa khí giữa mọi người.

Lúc đầu Hạ Bác giới thiệu Liễu Như Nhị là cận vệ bên cạnh cha anh ta, như vậy nếu không phải là quân nhân thì cũng lính đánh thuê, nhưng cô không ngờ trong hai loại này lại xuất hiện “cực phẩm” như Liễu Như Nhị. Điều này làm cho Đường Yên cảm thấy cực kì kinh ngạc!

Hạ Bác đang bận đề phòng tang thi đánh lén, sau khi nghe được những lời này của Liễu Như Nhị thì nhất thời rất ngạc nhiên, suốt dọc đường đi Liễu Như Nhị không ít lần mở miệng yêu cầu nhiều thứ với Đường Yên tuy nhiên những thứ đó đều nằm trong giới hạn súng ống, đạn dược và một ít đồ ăn, tuy rằng cũng có muốn một ít thuốc men nhưng tóm lại là vẫn còn biết xấu hổ, không ngờ lần này lại trực tiếp hỏi Đường Yên muốn lựu đạn thủy ngân. Trong lòng Hạ Bác lập tức bốc lên ngọn lửa giận, trước khi xuất phát ba anh đã chuẩn bị không ít vũ khí cho bọn họ, thậm chí trong đó còn có cả vũ khí kiểu mới mà quân khu trung tâm bên kia đưa tới, việc này nhà họ Hạ chưa từng nói với người trong căn cứ Thanh Long. Lúc này Hạ Bác cảm thấy cực kì phiền phức, khi đối đầu kẻ địch mạnh ba anh lại thấy lợi mà ham như vậy đã đánh mất phong phạm mà một quân nhân nên có, lúc này hành động của Liễu Như Nhị lại càng làm cho anh á khẩu, không nói nên lời, chỉ hận không thể móc súng ra bắn chết Liễu Như Nhị.

Đám người Trịnh Nhiên lập tức dùng ánh mắt trôi tuột qua Hạ Bác, trong mắt xẹt qua vẻ trào phúng.

“Xin lỗi, cách chế tạo lựu đạn thủy ngân rất phức tạp, trên tay tôi cũng chỉ có một quả mà thôi.” Đường Yên không thèm ngẩng đầu, trực tiếp từ chối đồng thời cũng nói rất rõ ràng là cho dù có muốn cũng không có. Cô hơi nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lùng trôi tuột qua Hạ Bác như muốn nói Liễu Như Nhị không dùng được nữa. Không phải Đường Yên quá lạnh lùng mà loại tính cách này của Liễu Như Nhị ở tận thế chỉ càng làm cho đồng đội ghét bỏ mà thôi.

Ở tận thế rất hiếm có người nào giao phía sau của mình cho đồng đội. Phần lớn giữa bọn họ là sự kết hợp dựa trên lợi ích, nếu như trong đội có một người chỉ biết đòi hỏi, hoàn toàn không muốn bỏ ra thì làm gì có ai đồng ý làm đồng đội? Quả thật dị năng thấu thị của Liễu Như Nhị không tệ lại am hiểu truy tung ngược, đáng về cũng xinh xắn. Người như vậy muốn tồn tại ở tận thế cũng không khó, tuy nhiên tính cách tham lam của cô ta lại khiến mọi người không thích, như vậy có ai thật tình muốn làm bạn với cô ta? Lúc đầu khi Liễu Như Nhị đòi hỏi với Đường Yên thì Hạ Bác đã nhắc nhở riêng với cô ta nhưng Liễu Như Nhị vẫn không coi là quan trọng như trước, có lẽ cô ta xem Đường Yên là kẻ coi tiền như rác, điều này không khỏi làm cho người ta cảm thấy buồn cười!

Cá nhân Đường Yên cũng không ghét hay thích Liễu Như Nhị, cô vốn không có ý định qua lại gì với Liễu Như Nhị, nếu không phải muốn mượn tay Liễu Như Nhị để che giấu một ít khả năng của mình thì ngay từ đầu cô đã không đồng ý cho Liễu Như Nhị tham gia vào nhiệm vụ lần này, nếu so sánh với những người khác trong đội thì không thể nghi ngờ thực lực của Liễu Như Nhị là yếu nhất, ngay cả Từ Mục chuyên về máy tính thì dị năng cũng mạnh hơn Liễu Như Nhị một bậc.

“Thật sao?” Về mặt Liễu Như Nhị hiện lên nghi ngờ, cô ta xoay người làm ra vẻ như đang đưa tay vào ba lô lấy thứ gì đó.

Tầm mắt lạnh như băng của Hạ Bác trôi tuột qua Liễu Như Nhị, nhà họ Hạ của anh nuôi không nổi người có dã tâm lớn như vậy, sau nhiệm vụ lần này có anh nhất định phải nói cho ba nên tống cô Liễu Như Nhị này khỏi nhà họ Hạ tránh cho ngày nào đó người phụ nữ này đánh chủ ý lên trên đầu nhà họ Hạ anh, suốt dọc đường Liễu Như Nhị luôn như có như không xoi mói, không phải là anh không chú ý tới, chẳng qua là không muốn nói mà thôi nhưng dù sao đàn ông cũng phải phát tiết, đặc biệt là ở tận thế luôn đầy rẫy nguy hiểm này, nói không chừng một giây sau đã đánh mất tính mạng nên tùy lúc giải tỏa cũng không có gì không tốt.

“Liễu Như Nhị, dùng thấu thị quan sát tình hình xung quanh đi.” Hạ Bác lạnh nhạt nói sau đó im lặng lau chùi súng ống trên tay, tinh hạch, huyết hạch trong tay anh đều đã tiêu hao hết, lúc này anh mới đột nhiên nhớ tới lúc trước tinh hạch và huyết hạch Liễu Như Nhị hấp thu đều xuất phát từ tay anh, như vậy có nghĩa tinh hạch và huyết hạch trong ba lô mà Liễu Như Nhị mang theo không hề void. Tầm mắt Hạ Bác trôi tuột qua ba lô của Liễu Như Nhị, Hạ Bác cũng không có ý định che giấu hành động của mình nên những người đứng ở xung quanh đều chú ý tới. (Không có ai trong truyện này tốt cả, tác giả viết đều có mặt tốt, xấu và ai cũng đặt lợi ích lên trên hết. Tui thấy vậy là khá đúng với thực tế nên ai hay mơ mộng đừng thấy hụt hẫng nha.)

Tuy nhiên không có ai lên tiếng, suốt dọc đường đi Liễu Như Nhị đều đòi hỏi không ít thứ nhưng do những thứ đó đều không tổn hại đến lợi ích mọi người nên mọi người cũng lười để ý. Bây giờ tất cả mọi người cẩn thận đề phòng tứ tang thì và thú biến dị đang khép chặt vòng vây xung quanh bọn họ, thỉnh thoảng ánh mắt lại trôi tuột qua người Liễu Như Nhị.

Sau khi Hạ Bác lên tiếng thì Liễu Như Nhị vẫn chậm chạp, không có ý định ra tay khiến tất cả mọi người rất bất mãn. Hạ Bác cầm theo súng ống bước qua ám chỉ cô ta nên tiến lên ra tay nhưng Liễu Như Nhị vẫn đứng bất động, không chịu dùng dị năng thấu thị để quan sát tình hình xung quanh.

Đám người Hình Liệt Phong thì đứng vây lại thành một cục, co đầu rút cổ núp ở phía sau, rõ ràng là muốn đi nhờ xe đồng thời bày ra vẻ xem kịch vui nhìn đám người Đường Yên bên này, Hình Liệt Phong dựa vào tường, khoe miệng cong lên thành nụ cười trào phúng, rất vui vẻ khi thấy bên Đường Yên xảy ra nội chiến, thỉnh thoảng tầm mắt sâu không thấy đáy của hắn xẹt qua người Việt Kỳ, ánh mắt của hắn quá âm u, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Liễu Như Nhị, thấu thị.” Ánh mắt Đường Yên cực kì tối tăm, về mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Liễu Như Nhị. Buster ở trên vai cô đang lè lưỡi liếm móng vuốt của mình, thỉnh thoảng cặp mắt sáng quắc của nó lại trôi tuột qua Liễu Như Nhị, so với săn bắt tang thi và thú biến dị thì Buster lại càng thích săn dị năng giả vì nó có thể hấp thu năng lượng tinh trong đầu dị năng giả một cách dễ dàng. Tuy nhiên Buster luôn nhờ hồ nước trong không gian để tiến hóa chứ chưa bao giờ hấp thu năng lượng, tuy nhiên điều này không có nghĩa là nó sẽ không săn dị năng giả, tuy nhiên vì e ngại Đường Yên nên nó mới không dám ra tay với dị năng giả mà thôi!

“Đường Yên, tôi muốn giữ lại dị năng để chiến đấu, thanh thế của tang thi, thú biến dị quá lớn, tôi lo đạn dược bên chúng ta không đủ.” Liễu Như Nhị cực kì không muốn dùng dị năng thấu thị vì tác dụng phụ sau thấu thị quá lớn. Cô ta lo lắng rằng dị năng của mình chưa khôi phục thì đàn tang thi đã tấn công rồi. Và lại mấy lần trước khi cô ta vận dụng thấu thị thì đã hấp thu hết tinh hạch và huyết hạch của đám người Hạ Bác, hiện giờ ngoại trừ Đường Yên thì mọi tinh hạch và huyết hạch của những người còn lại đều không nhiều. Cô ta lại không muốn dùng lung tinh hạch và huyết hạch của mình, mua bán không có lời như vậy sao Liễu Như Nhị sao có thể cam nguyện cúi đầu làm theo được.

Đường Yên nghe vậy thì lông mày nhíu lại, trong mắt xẹt qua ánh sáng lạnh: “Sức chiến đấu của cô không bằng mọi người, ngoại trừ dị năng thấu thị thì cô cho rằng cô còn có giá trị gì đáng để bọn tôi để ý đến. Cô ra tay hay là để tôi ra tay?” Nếu nói uyển chuyển không được thì nói toạc móng heo ra thôi.

Cả người Liễu Như Nhị cứng đờ, dù thế nào cô ta cũng không nghĩ tới Đường Yên lại nói thẳng trước mặt mọi người như vậy. Đúng là dị năng thấu thị của cô ta không có cách nào tham gia chiến đấu, nếu không phải trên tay cô ta cầm vũ khí sinh hóa của trung tâm nghiên cứu sinh hóa thì ngay cả tang thi bình thường cũng khiến cô ta đau đầu rồi.

Đường Yên lạnh lùng nhìn Liễu Như Nhị, cô không ngại ra tay tuy nhiên một khi cô ra tay thì nhất định sẽ lấy mạng Liễu Như Nhị. So với việc lãng phí tinh lực bảo vệ cô ta thì không bằng vứt luôn nhược điểm này. Ở tận thế, kẻ mạnh là chủ, Liễu Như Nhị không có thực lực nhưng lại y y vào lá chắn nhà họ Hạ tuy nhiên với Đường Yên mà nói thì nhà họ Hạ không là gì cả.

Đường Yên cảm kiếm, trên mũi kiếm vẫn còn máu đang nhỏ giọt, con người đen lạnh lẽo có chút tàn nhẫn, lẳng lặng nhìn chăm chăm Liễu Như Nhị, đã giết nhiều tang thi và thú biến dị như vậy thì cô cũng không thể ý tay mình dính thêm máu vài mạng người. Cô không phải kẻ ác nhưng cũng không phải là người lương thiện. Thêm vài mạng người hay bớt vài mạng người đối với cô mà nói cũng không khác nhau mấy.

Một lúc lâu trôi qua, mặt Liễu Như Nhị càng ngày càng tái, cô ta liếc nhìn Đường Yên vài lần đồng thời cũng tự biết mình không phải đối thủ của Đường Yên. Liễu Như Nhị nhìn khắp bốn phía, vẻ mặt của mọi người đều lạnh như băng, hiển nhiên nếu Đường Yên thật sự ra tay với cô ta thì những người ở đây bao gồm cả Hạ Bác sẽ không ra tay giúp đỡ, Liễu Như Nhị cúi đầu che giấu tức giận trong mắt, chung quy sẽ có một ngày...

Liễu Như Nhị tiến lên một bước, di năng tràn vào vào hai mắt, trong nháy mắt thẩu thị đã được khởi động.

Ánh mắt rét lạnh của Đường Yên đảo qua Liễu Như Nhị, thu tối tăm trong mắt cô ta vào mắt mình. Tinh thần lực yên lặng phóng ra xa giống như một hàng rào điện không lồ bao trọn cả căn cứ quân sự vào trong đầu. Ở khoảng cách gần thì tinh thần lực có thể dò xét khá rõ ràng nhưng ngoài ba trăm mét thì có xu hướng mờ hồ. Tinh thần lực của Đường Yên nói cho cô biết có rất nhiều nguồn năng lượng đang vọt về phía bọn họ, có mạnh có yếu, trong đó có một nguồn năng lượng còn mạnh hơn cô một bậc.

Chỗ khe hở vách tường lóe lên vài điểm sáng, Đường Yên quay đầu qua, ánh mắt quét về phía khe hở cách chỗ cô khoảng một trăm mét, chỗ đó cực kì bí mật, nếu cô không dùng tinh thần lực tra xét thì quả thật rất khó phát hiện chỗ đó có điểm không đúng. Đường Yên đánh dấu chỗ này lại trong đầu, trước mắt thực lực của cô đang ở cấp tám trung cấp, bây giờ nếu đối đầu trực diện với thứ đó thì e rằng rất khó chiếm được thế thượng phong.

Khuôn mặt Liễu Như Nhị trắng bệch, cô ta suy yếu mờ mắt ra, sau đó nói sự phân bố của tang thi và thú biến dị xung quanh một lần. Khi nói đến thực vật biến dị thì cô ta dừng lại khoảng hai ba giây sau đó chỉ vào mấy vị trí phía trên bên phải và phía dưới bên trái ở phía trước nhưng không hề không đề cập tới vị trí phía trên bên trái kia.

Về mặt Đường Yên rất lạnh lùng, im lặng nhìn Liễu Như Nhị sau đó nói: “Còn gì không?” Giọng nói của Đường Yên rất bình thản không chút gọn sóng, ánh mắt thờ ơ nhưng lại lộ ra sát ý rất nhạt.

“Đường Yên, cô có ý gì?” Sắc mặt Liễu Như Nhị thay đổi, thét chói tai nhìn Đường Yên.

Trên danh nghĩa Liễu Như Nhị là người nhà họ Hạ nên Hạ Bác không thể không ra mặt bảo vệ Liễu Như Nhị, anh ta dùng giọng lạnh lùng nói: “Liễu Như Nhị, có phải cô lại làm cái gì hay không?” Đường Yên sẽ không bắn tên không mục đích, tuy rằng Hạ Bác tiến lên che chở Liễu Như Nhị nhưng giọng nói lại mang theo nghi ngờ nhìn chăm chăm Liễu Như Nhị. Chẳng trách được Hạ Bác lại hỏi như vậy, thật sự là Liễu Như Nhị đang dấu giếm thứ gì đó.

“Tôi không làm gì cả, Đường Yên, cô bảo tôi dùng di năng thẩu thị thì tôi cũng đã dùng rồi, rốt cuộc cô còn muốn như thế nào nữa?” Liễu Như Nhị ngẩng đầu, hung ác nhìn thẳng vào Đường Yên. Đáng vẻ giống như cô ta đang phải chịu uất ức rất lớn, đáng tiếc ở đây không có ai thương hương tiếc ngọc cả.

Nếu so về thủ đoạn chiếm được sự đồng tình của đàn ông thì Lưu Thẩm Nhã hơn Liễu Như Nhị mấy lần. Lê Quý Đôn. Đã vậy mà đám người Việt Kỳ còn không đếm xỉa gì đến Lưu Thẩm Nhã thì kể gì đến Liễu Như Nhị, đúng là thân thể và sắc đẹp là một món vũ khí lợi hại của phụ nữ. Đáng tiếc, Liễu Như Nhị dùng sai đối tượng rồi.

“Cô chắc chắn mình không giấu diếm cái gì không?” Đường Yên lạnh lùng nói.

Cả người Liễu Như Nhị cứng đờ, kinh ngạc nhìn về phía Đường Yên. Trong mắt hiện lên kinh hoàng, cô ta không xác định được có thật Đường Yên biết cô ta che giấu cái gì hay không hay chỉ là đang hù dọa cô ta. Tất cả mọi người ở chỗ này có ai là không thành tinh nên khi Đường Yên vừa hỏi câu này thì tất cả đều hiểu được. Về mặt bọn họ đều trở nên lạnh lẽo nhìn chăm chăm Liễu Như Nhị, tình báo sai một chữ thì tiếp theo bọn họ sẽ đánh mất tính mạng bất cứ lúc nào.

“Đường Yên, rốt cuộc cô muốn nói cái gì?” Liễu Như Nhị ra vẻ trấn định, ngẩng đầu lớn tiếng chất vấn Đường Yên nhưng cơ thể lại không tự chủ được lui về sau hai bước, ánh mắt không ngừng dao động.

“Nói cái gì thì trong lòng cô rõ ràng nhất.” Đường Yên quay lưng lại, không thèm để ý tới Liễu Như Nhị tới, cô nghiêng đầu nhìn Từ Mục, Từ Mục hiểu rõ nhanh chóng gõ máy tính, thông qua các loại bản đồ mô phỏng để tìm cửa ra khác của căn cứ quân sự dưới đất.

“Tôi...” Liễu Như Nhị không khỏi nhìn về phía Hạ Bác, đáy mắt hiện lên một chút khẩn cầu và chờ đợi nhưng Hạ Bác lại lạnh lùng nhìn chăm chăm Liễu Như Nhị, ánh mắt lạnh như băng ẩn chứa thất vọng và xa cách.

“Đến rồi!” Việt Kỳ trầm giọng nói.

“Gào gào...” Tiếng kêu gào cao thấp của đàn tang thi nối tiếp nhau vang vọng toàn bộ căn cứ quân sự dưới đất kèm theo chấn động truyền đến từ mặt đất làm cho người ta không khỏi rung mình.

Hình Liệt Phong liếc mắt ra hiệu với Đỗ Dương, Đỗ Dương nhẹ nhàng gật đầu, tay đặt lên trên miệng cống bên cạnh, miệng cống bên kia là phòng của hắn ở căn cứ quân sự dưới đất này, ở căn cứ quân sự dưới đất có vô số căn phòng bị tách biệt, đương nhiên việc này chỉ có số rất ít biết được. Những căn phòng được giấu kín này ngay cả nhìn bản vẽ mặt phẳng và bản vẽ kết cấu cũng không phân rõ được.

Lần này Hình Liệt Phong tổn thất rất lớn, nếu như lại cứng đối cứng với đàn tang thi thì chỉ sợ dữ nhiều lành ít. Lúc Việt Kỳ đá Hình Liệt Phong văng ra ngoài thì hắn đã khởi động cơ quan ở miệng cống, chỉ cần kéo miệng cống xuống thì Hình Liệt Phong sẽ tới được căn phòng kia.

“Rầm rầm...” Mấy tiếng động cực lớn đột ngột vang lên, đám người Đường Yên vội vàng quay đầu thì lập tức Đỗ Dương đang kéo miệng cống xuống, chỉ trong phút chốc Hình Liệt Phong đã biến mất dưới đất, chỗ vốn là miệng cống đã bị sàn nhà thay thế. Tất cả mọi chuyện đều phát sinh cực nhanh, hoàn toàn không cho đám người Đường Yên có cơ hội phản ứng. Trong nháy mắt khi Đỗ Dương khởi động cơ quan miệng cống thì cũng đã phá hủy nó, cắt đứt tất cả đường lui.

“Chị Yên, cẩn thận”

“Đường Yên”

“Yên Nhi”

Mọi người vừa lấy lại tinh thần thì thấy vách tường phía sau Đường Yên đột nhiên biến mất, trong khe hở tối tăm có vô số dây mây vurun ra tấn công Đường Yên. Sàn nhà cũng đột nhiên biến sập xuống. Việt Kỳ thấy vậy lập tức nhảy lên, ôm Đường Yên tránh thoát khỏi dây mây đang tấn công từ bốn phía, hai người lăn tới vách tường đột nhiên xuất hiện khe hở lúc này.

Tất cả mọi chuyện đều phát sinh trong nháy mắt, đợi đến khi mọi người phục hồi tinh thần lại thì bên trong căn phòng đã trống rỗng. Bên ngoài lại có vô số đàn tang thi và thú biến dị đang nhe răng nhếch miệng bao vây bọn họ.

“Rầm...” Việt Kỳ che chở Đường Yên, hai người rơi tự do sau đó ngã xuống đất. Ở trong nháy mắt lúc hai người xuyên qua khe hở th, Việt Kỳ đã nhanh tay chém chết tất cả thực vật biến dị ở đó.

Lúc hai người rơi xuống thì vô ý đụng vào một kệ thuốc trong phòng làm thuốc trên kệ rơi bẽ đầy đất. Việt Kỳ cẩn thận ôm Đường Yên, lăn vài vòng trên mặt đất. Vì không thể tiếp đất bằng chân nên cú rơi của hai người không nhẹ, lúc này cả hai đều yên lặng nằm trên mặt đất bằng phẳng, cả người cực kì không tốt. Mùi thuốc của những chai thuốc bị bể dần dần hòa vào không khí, sau đó trong căn phòng kín lập tức tràn ngập một mùi thơm ngọt ngào, trong veo mang theo một chút vị chát, mùi vị có chút kỳ lạ.

Chung quanh căn phòng tràn ngập mùi khác thường, Việt Kỳ ôm chặt Đường Yên, không khỏi cảm thấy nhiệt độ trong không khí dần dần lên cao. Bình thuốc màu đỏ bị bể khiến không khí tràn ngập một thứ mùi mập mờ kích thích thần kinh hai người, trong không gian im ắng truyền đến tiếng tim đập của bọn họ. Hai người không khống chế được vuốt ve nhau khiến cho cả người Việt Kỳ không khỏi nóng lên, có chút ý loạn tình mê, hô hấp cũng thô ráp hơn vài phần, đôi mắt tối tăm chứa đựng khát vọng nhìn về phía Đường Yên.

Ánh mắt của Việt Kỳ nóng rực nhìn Đường Yên, cả người không khỏi run nhè nhẹ, bất giác cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô. Đường Yên đón nhận ánh mắt trắng trợn của Việt Kỳ, cô cũng bất giác liếm liếm đôi môi khô ráp. Rõ ràng chỉ là động tác bình thường nhưng làm người ta suy nghĩ mông lung đồng thời cũng cảm thấy nó trở nên xuân sắc vô cùng. Lúc Việt Kỳ nhìn thấy đầu lưỡi Đường Yên lướt qua bờ môi thì bụng dưới không khỏi căng cứng.

Khi nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Việt Kỳ thì gò má Đường Yên không khỏi đỏ lên, cô nhanh chóng dời tầm mắt về phía nơi khác. Một lát sau mới quay đầu nhìn lại, lúc này cô chợt phát hiện hình như khoảng cách giữa mình và Việt Kỳ có vẻ ngắn hơn một chút, hai người gần như là nghe thấy tiếng hít thở của nhau. Hai người im lặng nhìn chằm chằm đối phương một hồi lâu sau đó Việt Kỳ không khỏi nắm lấy bả vai Đường Yên, than nhẹ: “Yên Nhi...”

Cánh môi Đường Yên giật giật, trong cơ thể không ngừng dâng lên ngọn lửa, khi cô nghe thấy giọng nói khàn khàn trầm thấp của Việt Kỳ thì cả người bất giác nổi cả da gà, Việt Kỳ không đợi cô nói gì đã duỗi tay ra ôm Đường Yên vào lòng, vội vàng hôn lên môi cô. Trong nháy mắt một mùi nam tính đặc trưng chui vào khoang miệng, chớp mũi Đường Yên, trên người Việt Kỳ còn mang theo mùi máu tươi nhàn nhạt, mùi cơ thể của hai người hòa lẫn vào nhau làm cho cả hai đầu váng mắt hoa.

Kỹ thuật hôn của Việt Kỳ không phải tốt lắm, chỉ đơn giản là cắn, liếm ở trên môi Đường Yên. Khoang miệng hai người lập tức trào ra vị ri sắt nhàn nhạt, Đường Yên bị anh cắn đau liền đảo khách thành chủ, cắn ngược trở lại. Cho dù là hôn môi thì Đường Yên cũng không muốn khuất phục.

Hai người lộn xộn dán chặt vào nhau, một bên răng cắn một bên hôn, kiểu khiêu khích này làm cho Việt Kỳ càng khó có thể tự chủ được. Dẫn đầu Lê Quý Đôn. Mùi của loại thuốc màu đỏ trong không khí càng thêm nồng đậm, Việt Kỳ đưa tay phải chạm vào cơ thể tinh tế đầy đặn của Đường Yên, trái tim không thể khống chế đập dữ dội. Cho dù có xảy ra chuyện gì thì anh cũng chưa bao giờ muốn nhanh chóng nuốt một người, muốn người đó hòa vào trong xương tủy mình như vậy. Việt Kỳ cố gắng bình tĩnh nhưng lại càng mất khống chế. Hai tay anh theo thất lưng chạy xuống, động tác vô cùng nhanh nhẹn dứt khoát.

Đường Yên dùng sức cắn đầu lưỡi Việt Kỳ, đẩy Việt Kỳ ra, rõ ràng tình huống bây giờ không thích hợp để làm chuyện này. Cô cần phải bình tĩnh mới được, kiếp trước cô là bộ đội đặc chủng nên đã trải qua huấn luyện về các loại thuốc nhưng mà thật đáng tiếc là thân thể này lại không có trải qua bất kì huấn luyện về thuốc nào. Ngược lại bởi vì hồ nước không gian nên thân thể này càng lúc càng miễn cảm, lúc này bị Việt Kỳ đụng chạm như vậy nếu không phải là sự tự chủ của Đường Yên kinh người thì chỉ sợ đã sớm mất lý trí rồi.

“Đây là chỗ nào? Loại thuốc màu đỏ đó là cái gì?” Đường Yên cuộn tròn thân thể, nhéo mạnh cánh tay của mình. Cô muốn dùng cảm giác đau để áp chế xao động trong cơ thể. Môi dưới gần như bị cắn bật máu, trong những bình thuốc bị bể không ngừng tràn ra một loại khí màu đỏ. Trong không khí tràn ngập mùi thơm ngọt ngấy, hình như mùi thơm này có thể gây nghiện. Trong căn phòng kín chỉ còn lại tiếng thở thô ráp, gấp gáp của hai người và tiếng tim đập dữ dội.

Việt Kỳ lấy lại tinh thần, ánh mắt lạnh lẽo nhìn khắp bốn phía, khi cẩn thận ngửi thấy mùi ngọt ngấy trong không khí thì trong mắt xẹt qua vẻ tàn khốc, loại đồ chơi này được lưu hành trong các hội sở cao cấp, thường được cung cấp cho xã hội thượng lưu chơi đùa. Tại sao ở căn cứ quân sự dưới đất lại có đồ chơi này, Mị Sắc cực kỳ bá đạo tuy nhiên lại có thể khiến người ta đạt được cảm giác cao nhất nên rất được xã hội thượng lưu ưa chuộng.

“Chắc hẳn căn phòng này là một trong những sở thích đặc biệt của người kia ở căn cứ quân sự dưới đất! Về phần thứ thuốc màu đỏ này em thật sự muốn biết sao?” Ánh mắt Việt Kỳ đã bình tĩnh nhìn lại nhưng chỗ sâu trong mắt vẫn đang bùng cháy ham muốn. Đường Yên nhìn anh thì không khỏi mặt đỏ tim đập, lúc này Việt Kỳ rất khác lúc bình thường làm cho người ta cảm thấy một loại gọi cảm trí mạng.

“Không được sao?” Đường Yên cố gắng dời sự chú ý của mình khỏi người Việt Kỳ, cô đánh giá cách trang trí của căn phòng này, khó trách Việt Kỳ lại nói căn phòng này là một trong những sở thích đặc biệt của người kia, trong phòng ngoại trừ kệ thuốc bị bọn họ làm ngã thì trên bức tường có treo không ít dụng cụ, đủ loại kiểu dáng, hình thức phong phú khiến cho người xem không khỏi cảm thấy mặt đỏ tim đập.

Ba mặt của căn phòng này là ba tấm kính khổng lồ, mặt khác để một cái giường nước hình tròn cực lớn, đối diện giường nước là một rạp chiếu phim gia đình, trên mặt đất toàn là những cái đĩa in hình khóa thân. Đầu Đường Yên đầy vạch đen, im lặng dời ánh mắt. Xao động trong cơ thể càng ngày càng rõ ràng, lúc này cho dù Việt Kỳ không nói thì cô cũng có thể đoán được trên kệ thuốc đó bày những loại thuốc gì..

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chương 96

Đường Yên yên lặng không nói gì, chỉ tập trung dùng dị năng áp chế sự xao động và nóng bỏng trong cơ thể. Cô lên nhìn Việt Kỳ, ngoại trừ hô hấp của anh có hơi gấp gáp thì về mặt không có gì thay đổi, điều này khiến Đường Yên rất kinh ngạc, chẳng lẽ Việt Kỳ miễn dịch với thứ đồ chơi này? Hay là anh bất lực...

Về ngoài của thân thể này không kém hơn nữa còn cực kì xinh đẹp, trong con như có dòng nước đang chuyển động mang theo phong tình vô hạn. Sau khi xuyên qua nhìn vào gương thì ngay cả Đường Yên cũng không khỏi gật đầu trầm cảm thán ngay cả phụ nữ như cô cũng không kìm được mà yêu thích. Mặt như hoa đào, da thịt như ngọc, nếu không là cảm nhận được ánh mắt nóng rực như lửa kia Việt Kỳ thì Đường Yên sẽ thật sự hoài nghi Việt Kỳ không phải là đàn ông.

“Tìm thử xem, chắc hẳn trong phòng có thuốc giải độc.” Mị Sắc không thể dùng quá nhiều, dễ dàng khiến cơ thể bị tổn thương nên bình thường khi mua Mị Sắc thì sẽ tặng thêm thuốc giải độc, tránh cho phát sinh tình huống dị thường. Vừa rồi nếu không phải Đường Yên đẩy anh thì anh thật sự sẽ phát cuồng nhào lên nuốt Đường Yên vào bụng. Mối Việt Kỳ hơi nhếch lên, liếm liếm cánh môi, khép chân lại che dấu giữa khác thường giữa hai chân.

Đường Yên cắn môi dưới khiến trong miệng tràn ra vị ị sắt. Hai tay hoạt động hết công suất tìm thuốc giải độc theo lời Việt Kỳ, ánh mắt thì cố gắng bỏ qua Việt Kỳ đang đứng ở góc phòng, tránh cho chính cô không nhận được mà bỏ nhào về phía Việt Kỳ. Cô không có biện pháp nào cả, thân thể này rất mẫn cảm mà ánh mắt nhiệt tình như lửa của Việt Kỳ cứ liên tục đảo qua người cô khiến cả người cô bất giác phát run. Đường Yên cắn chặt môi tránh cho phát ra bất kì thanh âm kỳ quái nào, hiện tại không phải là thời gian thích hợp. Trước có sói sau có hổ, hoàn toàn không thích hợp làm loại chuyện tình hài hòa nào đó.

Cô tin rằng Việt Kỳ cũng hiểu được điểm ấy nên hai người vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh và khoảng cách.

“Thuốc giải độc có đặc điểm gì?” Đường Yên nhìn kệ thuốc ngã trên mặt đất, các loại thuốc khác nhau văng ra khắp nơi, cô không dám tùy tiện thử thuốc, ai biết trong những loại thuốc này có lẫn những thứ thuốc kích dục khác hay không? Dựa vào tính cách kì quái của chủ nhân khi trang trí căn phòng này thì khả năng đó cũng rất có thể xảy ra.

Thứ đồ chơi Mị Sắc này, Việt Kỳ đã từng nhìn thấy người khác dùng nó khi đang thi hành nhiệm vụ, anh nhú mày lặng trong chốc lát, một lát sau nói: “Chắc là một loại thuốc có màu xanh.” Hoa hồng lá xanh, thuốc Mị Sắc có màu màu đỏ, mùi ngọt ngào như vậy thuốc giải độc sẽ là màu xanh, mùi nhẹ nhàng khoan khoái.

“Ồ bên chân anh đó, đá đến đây.” Tầm mắt Đường Yên dừng ở bình thuốc màu anh bên chân Việt Kỳ, hô hấp dồn dập, trong đầu liên tục hiện ra những suy nghĩ khác thường. Cô sắp áp chế không được nữa rồi, ánh mắt Đường Yên nhìn chằm chằm bình thuốc trên đất, không dám liếc nhìn Việt Kỳ: “Ừ... a...” Đường Yên cúi đầu, nhỏ giọng rên rỉ, cảm giác khác thường đã lan tràn khắp cơ thể cô

Việt Kỳ ngồi xuống, nhặt bình thuốc màu xanh ở bên chân lên đổ ra một nửa, sau khi nhấp thử một chút, cảm thấy ngon lửa trong thân thể dần dần biến mất thì bất giác thở dài một hơi. Anh ngẩng đầu nhìn Đường Yên, ngọn lửa vừa mới biến mất lập tức bùng lên trở lại. Việt Kỳ hoàn toàn không nghĩ tới lực hấp dẫn của Đường Yên đối với anh lại mạnh như vậy, hoàn toàn phá vỡ sự bình tĩnh mà trước nay anh luôn kiêu ngạo nhưng tình huống này làm cho Việt Kỳ bất giác cảm thấy tâm tình rất tốt.

“Chết tiệt!” Việt Kỳ không khỏi nhỏ giọng mắng một câu, cất bước đi đến chỗ Đường Yên.

“A! Anh... anh... Nhanh lên một chút...” Đường Yên bất mãn nói, dùng ánh mắt ngấp nước tức giận trừng Việt Kỳ khiến cả người Việt Kỳ không khỏi cứng đờ. Anh vươn tay ra ôm lấy eo Đường Yên, ngậm viên thuốc màu xanh sau đó hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, hai người quần quýt, dán chặt vào nhau... Rất ngọt! Rất mềm! Rất thoải mái!

Việt Kỳ há mồm ngậm chặt lấy đôi môi đỏ mọng thơm ngọt mà anh mơ ước đã lâu, đầu lưỡi ẩm ướt tiến vào thăm dò khoang miệng Đường Yên sau đó

dùng sức cạy mở khớp hàm của cô, cường thế chiếm đoạt khoang miệng cô. Đầu lưỡi anh tàn sát bờ môi trong khoang miệng Đường Yên nhưng cảm thấy thế nào cũng không đủ, cánh tay Việt Kỳ siết chặt lấy eo Đường Yên, dụ dỗ cô chơi đùa với anh.

“Ừ a...” Cả người Đường Yên không khỏi mềm nhũn, tùy ý để Việt Kỳ ôm lấy mình. Theo hô hấp lên xuống của Việt Kỳ, cô có thể cảm nhận được chỗ cực nóng kia, rõ ràng cô rất muốn khéo léo từ chối, lời đã đến đầu môi nhưng không thể nào phát ra tiếng được. (Gần hết rồi cũng ráng cho được @.@)

Giây lát sau, Việt Kỳ gác đầu lên vai Đường Yên, cố gắng đè nén dục vọng đang xao động ở trong lòng. Việt Kỳ nắm thật chặt quả đấm sau đó đấm mạnh vào vách tường phía sau Đường Yên: “Răng rắc...” Vách tường nứt ra sau đó sụp xuống, gió lạnh từ chỗ tường bị đổ thổi vào phòng.

Đường Yên hít thở sâu mấy hơi, lát sau hô hấp dần dần khôi phục lại bình thường. Cô đẩy Việt Kỳ vài cái để anh buông mình ra sau đó xoay người đánh giá động tĩnh bên kia vách tường. Lúc này mắt Đường Yên không khỏi mở to, kinh ngạc nhìn kho hàng rộng mênh mông trước mắt, mèo mù lại gặp chuột chết, đúng là không ủng hộ công sức bọn họ bỏ ra khi đến đây.

“Chắc hẳn đây mới là kho quân nhu của căn cứ quân sự dưới đất!” Đường Yên nhíu mày, vẻ mặt có chút kích động nhìn kho hàng cực lớn trước mắt. Căn cứ quân sự dưới đất của nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh chính là căn cứ quân sự dự bị của hải quân, chủ yếu dùng để theo dõi vùng biển xung quanh đây.

Lúc trước Phùng Khải Dương đã dùng mây đạn đạo cho nổ tung đê kè khiến toàn bộ núi Mậu Danh chìm trong biển nước. Bây giờ nếu muốn rời khỏi nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh, ngoại trừ liên lạc với căn cứ Thanh Long bên kia phải người lại đây đón thì cũng chỉ có tìm kho quân nhu ở căn cứ quân sự dưới đất, nơi đây là căn cứ quân sự dự bị của hải quân nên không có khả năng căn cứ quân sự dưới đất này không có tàu chiến hay thuyền được.

Nhưng mà lúc trước bọn họ đi vòng vo ở căn cứ quân sự dưới đất nhiều vòng như vậy lại mãi không tìm thấy tàu chiến hay con thuyền nào cả, chuyện này rất không thích hợp. Lúc này Đường Yên cố gắng kiềm chân liếc nhìn kho quân nhu cực lớn này, thì ra bọn họ tìm không thấy là do nó đã bị che giấu. Khó trách trong tác phẩm có nói đến sau khi Hình Liệt Phong và Lư Thâm Nhã đoạt được quyền khống chế căn cứ Thanh Long thì không lâu sau đó đã làm cho căn cứ Thanh Long đứng đầu bốn căn cứ lớn một lần nữa, chắc hẳn chuyện đó hơn phân nửa là có liên quan đến nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh này.

Trong không khí đột nhiên tản ra mùi máu tanh khác thường làm cho lông mày Đường Yên nhíu lại. Cô lập tức tinh thần lực cẩn thận tra xét xung quanh kho quân nhu. Đột nhiên tinh thần lực bị cản lại khiến ý thức Đường Yên chấn động, vùng ngực như bị đè ép, sắc mặt lập tức tái nhợt.

“Sao vậy?” Việt Kỳ cúi đầu hỏi.

Đường Yên lạnh lùng nhìn khắp bốn phía, chỗ sâu trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo. Cơ thể thon dài của Việt Kỳ dựa vào tường, nhìn chằm chằm Đường Yên, hoàn toàn không có để những người đối diện vào mắt. Ngoại trừ Đường Yên thì anh không muốn lãng phí thời gian và tinh thần với người khác, so với việc lãng phí đó thì không bằng nhìn Đường Yên thêm vài lần.

“Không có gì.” Đường Yên lắc đầu nhưng đáy lòng lại không yên. Lúc trước cô đã nhận thấy Lư Thâm Nhã có cái gì đó không đúng, hy vọng là cô suy nghĩ nhiều! Tuy nhiên từ trước tới nay trực giác của dị năng giả rất mãnh mẽ cảm nên Đường Yên không dám khinh thường. Khi vừa bước vào kho quân nhu này thì cô đã cảm giác được áp lực lẫn trong mùi máu tươi khiến cô lập tức nhớ lại gương mặt quý dị của Lư Thâm Nhã. Lúc này động tác của Đường Yên lại càng cẩn thận hơn.

Trong thời gian này Đường Yên vẫn luôn liên lạc với đám người Hạ Bác nhưng đáng tiếc là không liên lạc được. Bên căn cứ Thanh Long cũng không tin tức, từ sau khi cô và Việt Kỳ rơi vào căn phòng kì lạ kia thì không nhìn thấy đám người Diệp Quân nữa, chuyện này không biết là họa hay phúc đây? Đường Yên nhíu mày trầm tư, khi bọn họ tiến vào địa phận Mậu Danh thì bên căn cứ Thanh Long đã phá hủy lối vào. Bây giờ bọn họ lại không liên lạc được với căn cứ Thanh Long, đê kè thì bị nổ tung, núi Mậu Danh bị nước bao phủ, hoàn toàn không biết được tình huống cụ thể bên ngoài. Dựa theo tính cách cẩn thận của Hạ Chu Tuất thì chỉ sợ đến lúc đó ông ta tình nguyện hy sinh Hạ Bác chứ không muốn phái người tới đây.

“Nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng của tao đấy.” Phùng Khải Dương đứng ở trên nóc xe container, ánh mắt hiện lên kinh ngạc. Lư Thâm Nhã im lặng đi theo bên cạnh Phùng Khải Dương, bên cạnh hắn còn có một con sư tử trắng cao lớn đứng nhen đang nằm dài lười biếng, đôi mắt mở to nhìn chằm chằm Buster trên vai Đường Yên. Đôi mắt xanh lam chợt lóe lên màu đỏ rồi biến mất, nó đứng dậy lắc lắc bộ lông rậm rạp trên người sau đó mở miệng phát ra tiếng gầm chấn động.

“Phùng Khải Dương?” Ánh mắt Đường Yên lóe lên, cô ngẩng đầu nhìn nơi phát ra giọng nói. Quả nhiên nhìn thấy Phùng Khải Dương đang đứng ở phía trên container, phía bên phải hắn là Lư Thâm Nhã, phía sau còn có bóng người, bên trái là một con sư tử màu trắng.

“Ồ!” Ánh mắt Phùng Khải Dương cực kì kinh ngạc nhìn Buster trên vai Đường Yên, Luân Ân là một con thú biến dị vô cùng hoàn mỹ, bất luận thực lực hay trí tuệ đều rất cao. Phùng Khải Dương vuốt cằm, nhìn chằm chằm Buster, nghi hoặc nói: “Thuần phục thú biến dị? Trên người Đường Yên còn che giấu bao nhiêu bí mật không muốn cho người ta biết đây?”

Hắn chậm rãi vuốt ve bộ lông của con sư tử trắng, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Đường Yên dưới tàu chiến, khi ánh mắt chậm rãi đảo qua Việt Kỳ thì con người đen lập tức thay đổi. Bây giờ tang thi và thú biến dị ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh đã sớm mất đi không chế, ngay cả hắn đều không thể ra lệnh được cho chúng nó. Trong lòng bàn tay Phùng Khải Dương đang nắm chặt một tinh thể màu xám tro lớn cỡ bằng móng tay, ngón tay hắn hơi dùng sức một chút bóp nát tinh thể đó sau đó tùy ý để bột vụn bay theo gió.

“Mày đã làm cái gì? Hiện tại bọn họ đang ở đâu?” Đường Yên lạnh lẽo nhìn Phùng Khải Dương, ngón cái hơi dùng sức đẩy vỏ kiềm ra, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào. Đường Yên không dám khinh thường, tuy kho quân nhu gần ngay trước mắt nhưng trái lại cô càng thêm bình tĩnh. Tuy rằng trong tay Từ Mục có bản vẽ mặt phẳng và bản kết cấu kiến trúc của nhà xưởng công nghiệp quân sự nhưng mấy thứ này là vật chết và lại cho dù có thì cũng không

giúp ích gì nhiều vì căn cứ quân sự dưới đất không có khả năng không có phòng hoặc lối đi bí mật.

“Không có gì, chẳng qua có chút nhầm chán khi chơi trò chơi với bọn đó. Chắc bây giờ bọn đó... đã chết rồi!” Phùng Khải Dương ác ý nói. Lúc hắn nói đến chữ chết thì cả người tản mát ra ác ý mãnh liệt. Sự sống chết của những người này hoàn toàn không đáng để hấn để trong lòng lại càng không có bất kỳ suy nghĩ hối hận hay mắc nợ nào.

“Hừ!” Đường Yên giận dữ, vung tay tạo thành vô số tia sét bổ thẳng xuống đầu Phùng Khải Dương, dị năng lôi điện hóa thành một con rồng sét không lồ dữ dần lao thẳng tới Phùng Khải Dương, chỗ nó đi qua vẫn còn lại những tia lửa điện rất nhỏ.

Phùng Khải Dương giống như hoàn toàn không chú ý đến lôi điện đang bổ thẳng xuống đầu mình, bàn tay để bên người hấn nhẹ nhàng vung lên ngăn cản lôi điện ở bốn phía. Lôi điện phát ra tiếng “roẹt....xoẹt...” sau đó là tiếng ma sát trong không khí.

“Dị năng giả không khí!” Việt Kỳ liếc Phùng Khải Dương một cái, trong mắt lóe lên vẻ khác thường. Phùng Khải Dương vẫn luôn giấu kín dị năng của mình nên không ai biết hắn đã thức tỉnh dị năng gì. Không nghĩ tới hắn lại thức tỉnh dị năng không khí hơn nữa cấp bậc còn cao hơn Đường Yên một chút, chẳng trách hắn lại không biết sợ hãi đùa bỡn mọi người như vậy! Bây giờ dị năng giả cấp mười ở quân khu trung tâm cũng không nhiều, không ngờ Phùng Khải Dương lại là dị năng giả không khí cấp mười, quả thực không thể coi thường được.

Việt Kỳ tiến lên nửa bước, nghiêng người che ở phía trước Đường Yên, giọng nói lạnh lùng: “Em không phải là đối thủ của hắn, cho đến tận bây giờ thì vẫn chưa có dị năng giả không khí nào xuất hiện.”

“Cấp bậc dị năng của hắn là bao nhiêu?” Đường Yên quay đầu lại nhìn Việt Kỳ, rất tò mò cấp bậc của hắn là bao nhiêu mà có thể dễ dàng ngăn cản chiêu tấn công bằng dị năng của cô, rốt cuộc Phùng Khải Dương còn che giấu bao nhiêu con át chủ bài nữa đây?

“Cấp mười.” Việt Kỳ nói.

“Cấp mười!” Đồng tử Đường Yên co lại, bất giác liếm cánh môi dưới khô ráp. Cấp tám trung cấp còn cách cấp mười một đoạn rất xa, không nghĩ tới Phùng Khải Dương lại là dị năng giả cấp mười, khó trách hắn dám tùy ý làm bậy ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh này. Không đúng, cho dù là dị năng giả cấp mười thì lượng lớn tang thi, thú biến dị ở căn cứ quân sự dưới đất này cũng không thể nào để cho hắn tự nhiên qua lại được, chắc chắn phương diện này còn có chuyện gì đó mà bọn họ không biết.

Phùng Khải Dương búng tay một cái, chỉ trong nháy mắt không khí xung quanh đã bị đè nén lại nhưng gương mặt lạnh lẽo của Đường Yên cũng không hiện lên vẻ kích động, khóe miệng Việt Kỳ thì hơi cong lên, hoàn toàn không kinh hoàng với những chuyện đang xảy ra. Người càng tài giỏi thì càng có thể sống sót lâu ở tận thế, ngay khi gặp gỡ Đường Yên ở Miêu Trại thì Việt Kỳ đã thấy Đường Yên rất quen mắt sau đó lập tức nhớ ra hai người đã từng chơi đùa với nhau hồi còn bé nên mới ra tay cứu một phen. Không ngờ sau khi quan sát và tiếp xúc thì bất giác bị cô hấp dẫn. Từ trước tới nay Việt Kỳ không phải là người bị ảnh hưởng bởi tình cảm nhưng mà khi gặp lại cô thì lại muốn cô luôn sánh vai cùng anh, ở tận thế cho dù thực lực của anh có mạnh như thế nào thì vẫn luôn có những nơi mà anh không thể nhìn thấy hay đến ngay được.

“Cẩn thận, dị năng không khí có thể tùy ý điều khiển không khí!” Việt Kỳ nhanh chóng nhắc nhở, cứng đối cứng dùng dị năng bức lui Phùng Khải Dương đang bày ra không gian phong tỏa.

Bên này vừa mới bắt đầu giao chiến thì ở bên kia bức tường đột nhiên truyền đến tiếng nổ vang.

“Rầm...rầm...” Sau vài tiếng nổ mạnh thì bức tường bằng bê tông đã bị sụp đổ, lộ ra đoàn người ở phía bên kia. Thì là do Miêu Trạch dị năng hóa cánh tay, trực tiếp dùng nắm đấm đập bẽ bức tường, cậu ta vừa đập vừa gào ầm lên: “Từ Mục, có phải nơi này hay không?”

“Không chắc, trên bản kết cấu kiến trúc thì chỗ này rất quái dị.” Giọng nói bình tĩnh của Từ Mục truyền đến từ phía sau lưng Miêu Trạch, theo sau đó còn có một đồng thuật ngữ chuyên nghiệp, tuy nhiên chắc hẳn không có nhiều người hiểu được mấy thuật ngữ chuyên nghiệp này nên Từ Mục cũng không thêm đề ý, lăm bâm lâu bầu nói một mình.

Mạnh Lộ trào phúng lườm Miêu Trạch một cái, giọng nói lạnh lùng: “Ngu ngốc, chỉ biết lãng phí dị năng.” Cậu ta vừa dứt lời thì đưa tay chạm vào vách tường, lợi dụng dị năng hệ thổ mở bức tường bê tông để lộ một lối đi có thể cho ba người cùng đi qua.

“Mạnh Lộ, cậu...” Miêu Trạch tròn mắt nhìn Mạnh Lộ, đang muốn tiếp tục cãi nhau thì đột nhiên nhìn thấy Đường Yên và Việt Kỳ đang đứng cách mình không xa nên cực kì kinh ngạc, quên mất cả cãi nhau, gào nói: “Chị Yên!”

Miêu Trạch và Mạnh Lộ là dị năng giả nhỏ tuổi nhất trong đội, hai người lại đi theo Đường Yên từ lâu nên đã sớm coi Đường Yên như là người thân của mình. Vài giờ trước, Đường Yên và Việt Kỳ đột nhiên rơi vào khe hở khiến mọi người trở tay không kịp. Nếu không là Diệp Quân ra tay áp chế không cho hai bọn họ mạnh động thì hai người đã sớm tách đội đi tìm Đường Yên rồi, làm gì chịu an phận đi theo đám người Diệp Quân giống như hiện tại.

“Chị không sao!” Đường Yên gật đầu, khi nhìn Miêu Trạch, Mạnh Lộ bình yên vô sự thì trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Tính tình cô rất nhát nhẽo nhưng hai cậu nhóc này lại rất thích gây rối, mỗi lần đều là Miêu Trạch gây chuyện trước sau đó là cãi nhau với Mạnh Lộ. Tuy tính tình Mạnh Lộ trầm lắng nhưng khi ở chung một chỗ với Miêu Trạch thì lại giống như châm lửa đốt pháo, đụng nhẹ một cái cũng sẽ nổ mạnh.

“Chị Yên!” Động tác của Mạnh Lộ cũng không chậm hơn Miêu Trạch chút nào, cậu nhanh chóng đi đến chỗ Đường Yên sau đó an tĩnh lại.

“Ừ!” Đường Yên cẩn thận đánh giá hai người vài lần, sau khi chắc chắn trên người hai cậu đều chỉ bị chút vết thương ngoài da thì không nói thêm gì nữa. Ở tận thế nếu không bị thương là rất không thực tế, cái cần suy xét là mức độ nặng, nhẹ của vết thương mà thôi!

Đám người Diệp Quân, An Lộ im lặng đi đến phía sau Việt Kỳ, lặng lẽ trao đổi ánh mắt, không ai mở miệng nói chuyện vì bọn họ tin rằng dựa vào bản lĩnh của Việt Kỳ nhất định sẽ không thức thủ vô sách, bị nhốt ở một chỗ như thế này.

“Liều Như Nhị đâu rồi?” Đường Yên nhìn quét một vòng, không thấy Liều Như Nhị thì không khỏi có chút kinh ngạc. Cô ngẩng đầu nhìn Hạ Bác có chút uể oải ở bên cạnh, sắc mặt Hạ Bác tái nhợt, chỗ cung mày vẫn còn vết móng vuốt, vết thương này mới bị cách đây không lâu, trên vết thương vẫn còn dính tơ máu.

“Đã chết rồi.” Giọng của Hạ Bác rất thô ráp mang theo sát khí khó hiểu. Ánh mắt anh ta rất bình tĩnh nhưng lạnh như băng, đến đây thì Đường Yên cũng hiểu nhất định sau khi cô rời khỏi đã xảy ra một ít chuyện mà cô không biết.

“Hừ! Chết đúng là lợi cho cô ta.” Miêu Trạch hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói lộ ra lạnh lẽo trào phúng. Loại phụ nữ tự tư tự lợi này chết càng sớm càng tốt. Ở thời điểm bản thân gặp nguy hiểm còn dám đẩy đồng đội ra ngoài làm lá chắn, nếu không phải Hạ Bác phản ứng mau lẹ thì công kích của con thú biến dị đó đã đủ để đào một cái lỗ lớn ở trên đầu anh ta rồi. Cô ta đến chết mà cũng không biết nhận sai, nếu để loại người như thế sống thì anh thật sự lo lắng về sau người bị đẩy ra ngoài làm lá chắn có phải là mình hay không.

Sau khi nghe Miêu Trạch kể lại thì đáy mắt Đường Yên không khỏi hiện lên vẻ phức tạp. Bản tính con người được thể hiện rõ nhất là trong thời khắc sống chết, cái chết của Liều Như Nhị cũng chỉ là một khúc nhạc đệm mà thôi, cho dù cô ta không chết thì Hạ Bác cũng sẽ không để cô ta còn sống trở về căn cứ Thanh Long. Đường Yên nhìn thấy trong mắt Hạ Bác lóe lên sự thông suốt, cô tin rằng sau nhiệm vụ nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh lần này thì tính cách Hạ Bác sẽ trở nên cứng cáp hơn cũng sẽ không tốt bụng như trước nữa.

Đường Yên lại suy nghĩ đến chuyện khi còn ở căn cứ Thanh Long, chẳng lẽ Hạ Chu Tuất thật sự không biết gì về tính tình hám lợi của Liều Như Nhị sao? Về điểm này thì Đường Yên hoàn toàn không tin, Hạ Chu Tuất có thể từ một người bình thường ngồi vững trên vị trí thượng tướng thì sao có thể không có năng lực được. Lần này có lẽ ông ta đồng ý cho Hạ Bác tham gia vào nhiệm vụ nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh là muốn tôi luyện Hạ Bác, nghĩ đến đây, Đường Yên không thể không bội phục tầm nhìn xa trông rộng của Hạ Chu Tuất, nụ hoa trồng trong nhà ươm thì không cách nào khỏe mạnh trưởng thành được, lúc nào đã thủ trên thảo nguyên cũng hung tàn, khát máu hơn động vật trong vườn thú nhưng cũng càng có thể thích ứng với sự thay đổi của thiên nhiên hơn.

“Luru Thảm Nhã...” Hoàng Mô đứng ở phía sau bức tường, từ đầu đến cuối ánh mắt đều nhìn chăm chăm Luru Thảm Nhã đứng trên container, trong mắt toàn là tối tăm, lạnh lẽo. Có lẽ ở trong mắt người khác Hoàng Lão Tam là một kẻ không học vấn, không nghề nghiệp, luru manh vô lại nhưng ở trong mắt Hoàng Mô thì đó là người anh mà Hoàng Mô vô cùng kính yêu. Từ nhỏ cha mẹ hai người đã chết sớm, là Hoàng Lão Tam nuôi Hoàng Mô lớn lên, hồi còn nhỏ Hoàng Mô không hiểu chuyện nên thường đi gây chuyện thị phi khắp nơi, sau đó đều là Hoàng Lão Tam ra mặt xin lỗi thay anh ta. Có một lần Hoàng Mô gặp một đại ca trong giới hắc đạo, người nọ ngoan độc muốn chém đứt một bàn tay của Hoàng Mô, Hoàng Mô trốn đông trốn tây cuối cùng vẫn bị người nọ tìm được. Hoàng Lão Tam vì cứu Hoàng Mô mà không để ý đến tôn nghiêm, quỳ gối trước mặt đại ca kia cầu xin, chui dưới đống quần thậm chí còn bị đánh gãy một chân. Từ đó Hoàng Mô hoàn toàn tỉnh ngộ, thề sẽ không làm cho Hoàng Lão Tam lo lắng nữa, an phận thủ thường đi theo bên cạnh Hoàng Lão Tam bày mưu tính kế. Về sau chính Hoàng Mô đã giết chết đại ca nhưng một chân Hoàng Lão Tam đã bị tàn phế. Từ nhỏ đến lớn mặc kệ Hoàng Mô làm cái gì thì từ đầu đến cuối Hoàng Lão Tam cũng không có trách cứ anh ta nửa câu.

Ở bên ngoài căn cứ Thanh Long, khi Hoàng Mô nhìn thấy Hoàng Lão Tam lại vì cứu mình mà mất đi tính mạng thì Hoàng Mô oán hận Luru Thảm Nhã đồng thời cũng thầm hận chính bản thân mình yếu đuối, nếu lúc đó anh ta mạnh hơn một chút, mạnh hơn một chút nữa thôi nhưng... cho dù Hoàng Mô hối hận như thế nào thì Hoàng Lão Tam và những đồng đội đi theo hai người bọn họ từ căn cứ nhỏ đến đây đều chết hết, thậm chí tất cả đều chết không toàn thây còn Hoàng Mô ngay cả cơ hội nhặt xác bọn họ không có, chỉ tro mắt nhìn bọn họ bị đàn tang thì xé nát rồi nuốt vào bụng.

Cho dù là đến bây giờ chỉ cần Hoàng Mô vừa nhắm mắt thì bên tai sẽ lập tức vang lên tiếng gào thét thê thảm, giã giụa trước khi Hoàng Lão Tam và đồng đội của anh ta chết. Nỗi hận đó sâu đến tận xương tủy, chỉ cần Luru Thảm Nhã một ngày chưa chết thì ngày đó Hoàng Mô không cách nào sống yên ổn được.

Đường Yên nghe thấy Hoàng Mô gầm nhẹ, tuy về mặt cô không thay đổi nhưng cô có thể cảm nhận được oán hận ngập trời sâu trong đáy lòng Hoàng Mô, không chết không ngừng! Đám người Diệp Quân cũng cảm nhận được oán hận mãnh liệt tỏa ra từ người Hoàng Mô nên không khỏi chấn động, bọn họ liếc nhìn Hoàng Mô sau đó ánh mắt dừng ở trên người Luru Thảm Nhã. Ở trong đội Hoàng Mô không nói nhiều, ngay cả Lâm Tam luôn thích ở một mình cũng thể hiện hảo cảm với Hoàng Mô xem như là công nhận Hoàng Mô này rồi nên bọn họ không hề nghĩ tới một người như Hoàng Mô lại có thể tàn ra sát khí kinh người như vậy. Lúc này ánh mắt nhìn về phía Luru Thảm Nhã cũng không khỏi đề phòng hơn. Mối thù giữa Hoàng Mô và Luru Thảm Nhã chỉ có ba người Đường Yên, Miêu Trạch, Mạnh Lộ biết nhưng bọn họ không có nói cho những người khác trong đội biết. Hoàng Mô đã nói đây chuyện của anh ta, anh ta muốn tự tay giết chết Luru Thảm Nhã, không muốn dựa vào người khác.

“Hoàng Mô, mạng mày thật là cứng! Vậy mà vẫn còn sống, còn dám Hoàng Lão Tam thì sao?” Con người đen của Luru Thảm Nhã lóe lên ánh sáng đỏ quạch, khuôn mặt đẹp dễ mang theo nụ cười nhạt, cánh tay bị Đường Yên chặt đứt vẫn luôn giấu kín dưới lớp áo khoác dày nặng làm cho người ta không thể nhìn rõ dưới lớp áo khoác đấy là cánh tay bị cụt hay là có bí mật gì khác. Mặc dù Luru Thảm Nhã mặc một cái áo khoác khá dày nhưng vẫn không thể che được dáng người mềm mại, đầy đặn, tỏa ra hương vị phụ nữ của cô ta.

“Thấy tao còn sống mày rất thất vọng đúng không? Vì muốn báo đáp ân tình của mày nên cho dù xuống địa ngục tao cũng sẽ bò lên tìm mày ‘báo ân’.” Hoàng Mô nghiêng răng nói ra hai chữ ‘báo ân’, trong mắt lại tràn ra oán hận ghi tăm khắc cốt: “Thù đại ca không báo được thì cho dù tao xuống địa ngục cũng sống không được yên ổn!”

Trong giọng nói ảm ách lộ ra hơi thở thâm trầm làm cho sống lưng mọi người lạnh toát, khí lạnh từ lưng xâm nhập sâu vào tận xương tủy. Luru Thảm Nhã đón nhận ánh mắt chứa đầy hận ý ngập trời của Hoàng Mô, thân thể bất giác run lên, khuôn mặt cũng thoáng cứng ngắc. Từ trước tới nay cô ta luôn có thói quen được những tên đàn ông bên cạnh nịnh hót và lấy lòng, chưa từng có người nào dùng ánh mắt oán hận như vậy nhìn cô ta nên trong mắt Luru Thảm Nhã không khỏi lướt qua vẻ sợ hãi.

“Chuyện Hoàng Lão Tam chẳng có liên quan gì với tao, tao và bọn mày đều từ cùng một căn cứ, tại sao tao lại xuống tay với người bên mình được.” Lưu Thâm Nhã hiển ngang lăm lệt nói nhưng cả người lại tàn ra tà khí, thỉnh thoảng bên trong mắt còn lộ ra vẻ dữ tợn khí làm cho người ta có một loại cảm giác quý dị.

Đường Yên lặng im nhìn chằm chằm Lưu Thâm Nhã, hơi thở của Lưu Thâm Nhã có bảy tám phần tương tự Mã Lương. Đường Yên nhìn Lưu Thâm Nhã mà không khỏi rơi vào trầm tư...

“Phui sạch thật! Thật đáng tiếc tao đã nghe kế hoạch của mày và Hình Liệt Phong không sót một chữ nào, Hình Liệt Phong bảo mày lợi dụng thân phận để tiếp cận bác sĩ Đường của tâm nghiên cứu sinh hóa, ý đồ của hắn mượn bàn tay mày để khống chế toàn bộ trung tâm nghiên cứu sinh hóa. Lúc ấy chuyện mày và Đường Yên trở mặt chỉ có người trong căn cứ biết (khi nói căn cứ là căn cứ nhỏ ở mấy chương đầu, còn căn cứ Thanh Long sẽ ghi rõ, chẳng hiểu sao tác giả không đặt cái tên cho dễ gọi) cho nên sự tồn tại của bọn tao trở thành trở ngại cho kế hoạch của mày, chỉ có người chết thì miệng mới ngậm chặt được...” Giọng nói của Hoàng Mô lạnh như băng, gần từng chữ một, ánh mắt sắc bén như dao cạo nhìn thẳng vào Lưu Thâm Nhã.

Sau khi nghe xong thì thân thể Đường Yên không khỏi run lên. Khi đọc tác phẩm thì cô rất tò mò vì sao bác sĩ Đường lại biết được tin tức Đường Yên chết, rõ ràng đám người Hoàng Lão Tam đã xuất hiện tại căn cứ Thanh Long, vì sao bác sĩ Đường lại không biết gì cả, thì ra là lúc đám Hoàng Lão Tam đến căn cứ Thanh Long đã bị Lưu Thâm Nhã hạ thủ, tuy nhiên trong tác phẩm lại viết là Lưu Thâm Nhã không lấy mạng bọn họ, chỉ đuổi bọn họ rời khỏi căn cứ Thanh Long mà thôi, chắc do lúc trước Đường Yên quật khởi làm cho Lưu Thâm Nhã hoảng tay hoảng chân nên mới nổi sát tâm với đám người Hoàng Lão Tam, tính toán của Hình Liệt Phong và Lưu Thâm Nhã thật đúng là chặt chẽ kín kẽ.

Hiện tại cô chỉ tò mò một điều duy nhất là trong tác phẩm thì sau này Hình Liệt Phong và Lưu Thâm Nhã sẽ đi lên vị trí cao nhất nhưng vì sao đám người Việt Kỳ lại chưa từng xuất hiện ở quân khu trung tâm? Rốt cuộc Hình Liệt Phong và Lưu Thâm Nhã còn làm cái gì nữa? Đường Yên hít sâu một hơi, cô vẫn luôn cảm thấy Lưu Thâm Nhã một ngày chưa chết thì ngày sâu nhất định sẽ xảy ra rất nhiều chuyện xấu.

“Tao cũng là người họ Đường, tuyệt đối không tồn tại cái gọi là lợi dụng thân phận để tiếp cận ông. Trung tâm nghiên cứu sinh hóa thuộc là về căn cứ Thanh Long, càng không tồn tại cái gọi là nắm trung tâm nghiên cứu sinh hóa ở trong tay.” Lưu Thâm Nhã chỉ cần nói hai ba câu là đã tẩy sạch bản thân mình, ánh mắt hiện lên vẻ không hiểu nhìn về phía Đường Yên nhưng sâu bên trong lại là điên cuồng, chấp niệm.

“Mày cũng xứng là người nhà họ Đường sao?” Đường Yên lạnh lùng trào phúng, trong tác phẩm có nói nhà họ Đường nuôi dưỡng Lưu Thâm Nhã mười mấy năm cuối cùng lại bị lợi dụng một cách triệt để Lưu Thâm Nhã, đầu tiên là đoạt vòng tay bạch ngọc rồi hại chết Đường Yên, sau đó đến căn cứ Thanh Long lừa gạt bác sĩ Đường, lợi dụng sự tin cậy của bác sĩ Đường để nắm trung tâm nghiên cứu sinh hóa trong tay, cuối cùng chiếm lấy tư liệu tinh tu luyện thần lực trong tay bác sĩ Đường rồi sát hại ông. Sau đó cô ta tuyên bố bác sĩ Đường vì lấy thân thử bệnh độc tang thi nên bị lây nhiễm cuối cùng tự sát... Như vậy cô ta không chỉ có được lợi mà còn có tiếng thơm, quả nhiên là lợi cả đôi đường.

Đường Yên không thêm đề ý đến khuôn mặt âm trầm của Lưu Thâm Nhã, giọng điệu vẫn lạnh lùng trào phúng như trước. Cô không phải là Đường Yên kiếp trước, sẽ không vì mấy câu của Lưu Thâm Nhã mà bị thuyết phục, hai người bọn họ đã nhiều phen chiến đấu đến tột chết cô sống nên cho dù cô muốn ngừng thì nhất định Lưu Thâm Nhã cũng sẽ không dừng tay. Bất kể là vì vòng tay bạch ngọc hay là những thứ khác. Lưu Thâm Nhã tuyệt đối không để cho cô sống sót và cô cũng vậy.

“Hú... hú...” Đường Yên vừa nói xong thì đột nhiên toàn bộ căn cứ quân sự dưới đất vang lên tiếng còi báo động chói tai. Chỉ khi căn cứ quân sự ở mức cảnh báo màu đỏ thì còi báo động mới được khởi động.

“Không thể nào, ở căn cứ quân sự dưới đất cũng có máy đạn đạo.” Hai tay Từ Mục cứng ngắc, nắm chặt máy tính trong tay, anh nhìn đèn tín hiệu của căn cứ quân sự dưới đất sáng lên màu đỏ trên máy vi tính, khuôn mặt xanh mét.

“Tiếp tục nào, mười phút sau cả căn cứ quân sự này sẽ hóa thành cái biển lửa, oanh... Sau đó biến mất!” Phùng Khải Dương híp mắt, hưng phấn dùng hai tay miêu tả những chuyện sắp xảy ra, trong mắt ẩn chứa điên cuồng.

“Đồ điên!” An Du khinh bỉ liếc Phùng Khải Dương một cái sau đó lo lắng nhìn Việt Kỳ.

“Em thu thập quân nhu đi, để anh ra tay.” Việt Kỳ trầm giọng nói. Phùng Khải Dương không có khả năng để lại tàn cuộc như vậy, kia nhất định phía sau cánh cửa kia có đường cho tàu chiến ra bên ngoài, chỉ cần giành lại quyền khống chế tàu chiến thì việc rời khỏi căn cứ quân sự dưới đất không là vấn đề nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Chương 97

Đường Yên gật đầu, định ra tay thu thập quân nhu trong kho hàng này. Phùng Khải Dương đứng ở container trên tàu chiến, Lưu Thâm Nhã đứng bên cạnh hắn, khoe miệng cô ta hơi mím lại, trên mặt hiện lên dữ tợn, tang thi và thú biến dị ở căn cứ quân sự dưới đất đã mất khống chế mà kho quân nhu này lại là nhà tù vây nhốt không ít tang thi và thú biến dị.

Lưu Thâm Nhã kéo còi báo động: “Àm...” Cửa ngầm ở bốn góc kho quân nhu bị mở ra, những con tang thi và thú biến dị bị nhốt trong bóng tối bắt đầu

rít gào dữ tợn, khuôn mặt hung ác lao về phía mấy người Đường Yên. Sau khi thấy rõ tang thi và thú biến dị sau cửa ngầm thì khuôn mặt mọi người không khỏi trở nên trắng bệch.

“Liệp Sát Giả... Tang thi gấu?” An Du chấn động, bốn phía của kho hàng mỗi phía đều có bốn cửa ngầm, sau mỗi cánh cửa ngầm đều là tang thi hoặc thú biến dị. Trên người những con tang thi và thú biến dị này đều có ít nhiều vết thương, từ uy thế mà chúng nó phát ra thì có thể biết những con tang thi và thú biến dị này đều đã trải qua cải tạo. Kích thước của bọn chúng lớn nhỏ không đều, thức tính dị năng cũng không giống nhau.

Trong đó có bốn con thú biến dị rất to lớn, ngoại trừ con tang thi gấu thì ba con trong đó đã bị cải tạo, hoàn toàn thay đổi nên không nhìn ra được nó là loại gì. Giống như sư tử nhưng không phải sư tử, giống như hổ nhưng cũng không phải hổ, giống như sói nhưng cũng không phải sói... Hình dạng rất kì quái lại dữ tợn, tàn bạo, lúc này bọn nó đang há cái miệng rộng như chậu máu rít gào với đám người Đường Yên, hơi thở đầy tanh tưởi, hôi hám.

Mười hai tang thi còn lại tất cả đều là Liệp Sát Giả, trong đó ba con Liệp Sát Giả hình thể không nhỏ hơn tang thi gấu bao nhiêu, bốn con khác có hình dạng như đứa trẻ bốn năm tuổi, những con còn lại thì giống người thường nhưng hình dạng lại quái dị xấu xí, hoặc là cái đầu to như chậu rửa mặt hoặc là cánh tay vừa thô vừa dài, có con còn có bốn cái tay... Sau khi thấy rõ hình dạng của những con tang thi và thú biến dị này thì trái tim mọi người không khỏi nặng nề. Nếu chỉ đơn giản là lây nhiễm bệnh độc tang thi rồi biến dị trở thành tang thi thì tuyệt đối sẽ không dị dạng như thế này được.

Những người này hẳn là khi còn sống bị tiêm vào bệnh độc tang thi sau đó bị người ta nghiên cứu cải tạo. Những người đã từng tới tòa nhà khoa học kỹ thuật số 181 ở Thanh Hải 181 đều không khỏi nhớ tới cây đại thụ mặt người biến dị ở trong tầng hầm ngầm nơi đó. Tới đây bọn họ đều không khỏi rung mình, khiếp sợ vì những tên gọi là nhà khoa học điên cuồng và biến thái đó.

“Gào gào...” Đàn tang thi và thú biến dị phát ra từng trận gào thét, ánh mắt màu đỏ mang theo tham muốn lóe lên làm cho người ta sợ hãi.

“Cái này... cái này... Là cái quái gì vậy?” Miêu Trạch kinh ngạc không thôi, lấp bắp chỉ vào mấy con tang thi và thú biến dị đang khép chặt vòng vây từ bốn phía. Tất cả bọn họ đều chưa bao giờ nhìn thấy tang thi và thú biến dị kiểu này nên trong khoảng thời gian ngắn đều ngẩn ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn đàn tang thi và thú biến dị đang tiến đến gần mà quên phản kích.

“Ngẩn người cái gì?” An Lộ quát lớn, ngăn cản tang thi biến dị đang tấn công Miêu Trạch, những con tang thi này đều là Liệp Sát Giả đã trải qua cải tạo, thực lực còn mạnh hơn Liệp Sát Giả bình thường vài phần khiến An Lộ ứng phó có chút quá sức, sau khi quay sang thì lại nhìn thấy đám Miêu Trạch còn đang ngẩn người nên nhất thời lửa giận bốc lên.

“Xin lỗi, nhất thời không phản ứng kịp.” Giang Ly lấy lại tinh thần, gãi đầu, ngượng ngùng nói.

“Nghiêm túc một chút, đây đều là tang thi cấp cao có trí tuệ, bất cần là mất mạng như chơi đấy!” Lâm Mông lên tiếng nhắc nhở, lúc này anh đang che chở An Du và chiến đấu với một thú biến dị, tang thi gấu có thực lực mạnh nhất thì để lại Đường Yên, mấy con thú biến dị khác thì phân cho mấy người có thực lực mạnh như Diệp Quân giao đấu còn tang thi biến dị thì chia đều cho mỗi người.

Đường Yên nắm chặt kiếm nghênh đón tang thi gấu đồng thời lợi dụng tinh thần lực bỏ quân nhu vào trong không gian.

Ở bên ngoài, màn đêm bắt đầu buông xuống, cả vùng đất hỗn loạn lâm vào tĩnh lặng như chết, thỉnh thoảng có thể nghe được vài tiếng vang phát ra từ bờ biển. Tiếng gào của tang thi và thú biến dị càng ngày càng dồn dập, bên nhón xé toang hoàng hôn yên tĩnh.

“Ra tay đi... “

Đường Yên quát lớn, trong mắt tràn ra sát khí. Sau khi Đường Yên lên tiếng thì những người chung quanh đều tấn công tang thi và thú biến dị gần mình nhất. Việt Kỳ nhảy lên tàu chiến, đứng đối diện với Phùng Khải Dương. Lưu Thâm Nhã vẫn đứng ở một bên, không có ý định nhúng tay vào. Thình thoảng ánh mắt của cô ta lại đảo qua đám người Đường Yên ở phía dưới, trong con ngươi đen tràn ngập sát khí.

Bây giờ không phải là thời điểm che giấu thực lực, nếu không thể giết chết tang thi và thú biến dị đang bao vây bọn họ thì đừng ai nghĩ đến chuyện rời khỏi nơi này. Huống chi tiếng còi báo động vẫn luôn quanh quẩn ở bên tai, mười phút... Quá ngắn, thời gian vẫn cứ trôi đi từng chút một chút, lúc này trong lòng mọi người đều tràn ngập suy nghĩ phải sống sót.

Đường Yên không chút do dự rút kiếm ra, phủ dị năng lôi điện lên toàn thân, hóa thành áo giáp, kiếm sắc lóe lên tia lửa điện, chém thẳng về phía Liệp Sát Giả đang có ý định tiến lại gần, sau đó nhắm thẳng vào tang thi gấu ở phía sau.

Về phần Buster thì lúc này nó đang hípcặp mắt mèo màu xanh lam lại, dưới chân bốc lên ngọn lửa nóng rực, chỉ cần hơi tới gần thì sẽ lập tức biến thành tro tàn. Buster hơi cúi người xuống, bốn chân dần dần dài ra, chỉ trong nháy mắt từ một con mèo nhỏ bé đã hóa thành báo săn to lớn, thân hình thon dài mềm dẻo tán ra sức mạnh kinh người. Nó tiến lên đón nhận khiêu khích của sư tử trắng ở trên tàu chiến, bốn chân đầy sức mạnh phóng thẳng tới chỗ kẻ địch của mình.

“Gào gào - - “

“Gào gào - - “

Hai con thú phát ra tiếng gầm gừ rung trời giống như đang đánh dấu địa bàn của mình.

Mùi máu hòa lẫn với mùi tanh tưởi đặc trưng của tang thi nhanh chóng lan tràn trong không khí.

Một kiếm chém trượt vào không khí, Đường Yên nhanh chóng xúc tinh thần đón nhận sự tấn công của tang thi gấu, tang thi gấu vùng móng vuốt sắc bén

phát ra tiếng xé gió. Mỗi một vuốt của nó đều để lại vết cào rất sâu trên mặt đất hoặc là trên vách tường. Đột nhiên có một cơn gió lạnh xẹt qua, trong mắt Đường Yên hiện lên hoảng sợ, cả người liên tục lùi về phía sau hơn mười mét, kiểm sắc trong tay cô cứng đờ cứng với cánh tay cường tráng của tang thi gấu sau bị một lực phản chấn cực mạnh đẩy lui về phía sau mấy bước mới đứng vững được.

Đường Yên cố gắng ổn định lòng ngực đang muốn vỡ tung của mình, tang thi gấu này không chỉ có sức mạnh mà tốc độ cũng cực kì nhanh hơn nữa lại thức tỉnh dị năng hệ phong. Chiến đấu ở cự li gần hay xa nó đều làm được hết, thật đúng là khó giải quyết! Khóe môi Đường Yên hiện lên nụ cười lạnh, khuôn mặt cực kì nghiêm túc. Lưỡi dao gió của tang thi gấu đột nhiên hóa thành mưa đao tấn công Đường Yên từ bốn phương tám hướng, ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm Đường Yên làm cho người ta sợ hãi, cái miệng rộng phả ra từng trận tanh tưởi. Phần bụng phía dưới bên trái của nó lộ ra vết thương lớn khoảng bằng cái chén, thịt thối đỏ thẫm theo động tác tang thi gấu rơi xuống để lộ nội tạng bên trong.

Lôi điện của Đường Yên hóa thành lưới điện ngăn cản lưỡi dao gió đang bay tới từ bốn phía sau đó đẩy ngược lưỡi dao gió quay trở về tang thi gấu. Dù cho tang thi gấu da dày thịt béo thì vẫn bị lưỡi dao gió làm cho bị thương, máu chảy loang lổ cả bộ lông. Lưỡi dao gió, lôi điện đan xen vào nhau khiến không khí tràn ngập mùi thịt khét. (Giống quạt lửa nướng thịt ghê)

“Tại sao những con tang thi này lại mạnh như vậy?” Miêu Trạch bị đánh bay ra ngoài, ngã nhào mặt đất, tay ôm vai trái bị thương, miệng không khỏi ho ra vài búng máu, ánh mắt sợ hiện lên kinh ngạc sau đó quay đầu nhìn về phía Đường Yên.

Mạnh Lộ khó khăn duy trì tường đất ngăn cản ngọn lửa trước mặt, những con Liệp Sát Giả này không chỉ có thực lực mạnh mẽ mà còn vận dụng dị năng cực kì thành thạo, quả thực là nghịch thiên mà! Tình hình của những người khác cũng không tốt hơn Miêu Trạch và Mạnh Lộ bao nhiêu, cũng toàn là cố gắng chống đỡ mà thôi. Tuy thực lực của mấy người Diệp Quân mạnh hơn nhưng lúc này đang bận chiến đấu với ba con thú biến dị nên trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào phân thân giúp bọn họ cả. Những con thú biến dị này sau khi trải qua cải tạo thì thực lực đều ở cấp bảy cấp tám, chỉ cần hơi sai lầm thì ngay cả đám người Diệp Quân cũng tiêu đời.

Đường Yên đang đánh nhau với tang thi gấu nhưng vẫn tranh thủ quan sát tình hình, khi thấy bọn Miêu Trạch quá chật vật thì trầm giọng nói: “Dùng vũ khí sinh hóa tấn công, đừng tấn công ở cự ly gần. Những con tang thi và thú biến dị này đều đã trải qua cải tạo, thực lực tăng lên rất nhiều, mọi người không phải đối thủ của nó đâu.”

Sau đó tranh thủ lấy một đồng vũ khí từ trong không gian ra rồi dùng tinh thần lực đưa tới chỗ từng người. Một mặt Đường Yên nhắc nhở đám người Miêu Trạch dùng đầu óc để chiến đấu, một mặt phải dốc toàn lực đối phó với tang thi gấu. Những con tang thi biến dị bị nhốt sau cánh cửa này khác hẳn Liệp Sát Giả tiến hóa tự nhiên, trí tuệ bọn nó không thua nhân loại, thân thể có thể so sánh với thú biến dị cấp cao. Quả thực là mô hình vũ khí sinh hóa hoàn mỹ, không có cảm giác đau, chỉ biết chiến đấu mà thôi.

Sau khi nhận được vũ khí sinh hóa Đường Yên ném qua thì đám người Miêu Trạch nhất thời nhẹ nhàng thở ra. Đầu tiên Giang Ly và Mạnh Lộ dùng dị năng hệ thổ ngăn cản tang thi và thú biến dị sau đó những người còn lại sẽ bắn liên tục vào bọn nó. Có dị năng hệ thổ ngăn cản lại cộng thêm mấy người Hạ Bắc thỉnh thoảng lại dùng dị năng quấy nhiễu nên cho dù đám người Miêu Trạch, Từ Mục có thực lực kém hơn một chút dùng vũ khí sinh hóa chiến đấu vẫn rất nhẹ nhàng.

Nhìn tình huống dần dần được khống chế, khuôn mặt xinh đẹp của Lưu Thâm Nhã dần dần hiện lên hoảng sợ. Cô ta vốn muốn mượn tang thi và thú biến dị ở bên trong cửa ngầm của kho quân nhu để loại bỏ Đường Yên. Hiện tại xem ra có vẻ như cô ta đã coi thường Đường Yên rồi, ngay cả tang thi gấu cũng không thể ngăn cản Đường Yên mà tiếng còi báo động vẫn luôn vang lên bên tai nhắc nhở chỉ còn có năm phút.

“Thời gian sắp đến rồi! Chủ nhân, có phải nên hành động hay không?” Lưu Thâm Nhã ngẩng đầu nhìn Phùng Khải Dương đang trên quyết đấu ở trên tàu chiến với Việt Kỳ, ánh mắt Lưu Thâm Nhã nhìn Việt Kỳ rất lạnh lẽo, theo cô ta nhìn thấy thì rõ ràng Phùng Khải Dương mạnh hơn Hình Liệt Phong thế nhưng Việt Kỳ lại có thể chiến đấu ngang ngửa Phùng Khải Dương, uy hiếp quá lớn, người này nhất định phải ngoại trừ!

Cả người Phùng Khải Dương đang ở giữa không trung, sau khi nghe giọng của Lưu Thâm Nhã thì hơi dừng lại một chút, tầm mắt đảo qua người Lưu Thâm Nhã: “Hành động đi! Tôi đang chơi đùa rất vui về.”

Việt Kỳ vẫy tay, lập tức dị năng hệ hỏa hóa thành rồng lửa lao thẳng tới chỗ Lưu Thâm Nhã, chỗ nào ngọn lửa màu xanh lam đi qua thì nơi đó hóa thành tro tàn. Lưu Thâm Nhã vội vàng tạo tường nước ngăn cản rồng lửa tuy nhiên chỉ trong nháy mắt tường nước đã hóa thành hơi nước, Lưu Thâm Nhã tránh không kịp khiến vai áo bị đốt thành tro tàn lộ ra hơn nửa người, phần cánh tay dưới áo khoác cũng lộ ra trước mặt mọi người, chỗ vốn nên là cánh tay bị cụt thì lại là một cánh tay kì quái phủ đầy vảy. Những cái vảy đó lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, móng vuốt sắc bén dài quá đầu gối.

Việt Kỳ tỏ vẻ chán ghét liếc nhìn thân thể ghê tởm của Lưu Thâm Nhã, thế mà lại dùng tay động vật gắn vào người mình? Chỗ thân thể bị lộ ra của cô ta còn có không ít vết thương, hiển nhiên là đã động dao kéo ở những chỗ anyf.

“Ghê tởm!” Việt Kỳ lạnh lùng đảo qua Lưu Thâm Nhã, khuôn mặt lạnh như băng, trong mắt hiện lên chán ghét và kinh thường.

Thái độ khinh miệt của Việt Kỳ Lưu Thâm Nhã cực kì căm tức. Phụ nữ ai không muốn mình xinh đẹp nhưng lúc trước vì chuyện quá khẩn cấp đồng thời Lưu Thâm Nhã muốn mình càng mạnh hơn nên cô ta mới miễn cưỡng đồng ý để cho Phùng Khải Dương cải tạo cánh tay của mình, sau khi có cánh tay này thì cô sâu sắc nhận thấy được trong cơ thể mình đang sôi trào năng lượng, trong lòng cũng bắt đầu có chút tàn ngược khát máu, tuy nhiên từ đầu Lưu Thâm Nhã đã chẳng thèm quan tâm đến mấy thứ đó.

Đường Yên dùng kiếm tấn công tang thi gấu đồng thời cẩn thận né tránh lưỡi dao gió mà tang thi gấu phóng ra, cô ngừng đầu liếc nhìn Lưu Thâm Nhã thăm hại không chịu nổi trên tàu chiến. Lúc ánh mắt Đường Yên dừng lại ở cánh tay đáng sợ của Lưu Thâm Nhã thì không khỏi cảm thấy khiếp sợ. Khó trách Lưu Thâm Nhã luôn mặc áo khoác, thì ra là để che giấu cánh tay này. Cánh tay này cực kì to lớn thô chắc, bên ngoài được bao bọc bởi một lớp vảy, móng vuốt sắc bén, vừa thấy đã biết là lực sát thương không nhỏ nhưng nhìn thể nào cũng không giống tay người hơn nữa cũng không giống động vật, hẳn là sau khi cải tạo thì cánh tay này có chút chân kỳ lân được miêu tả trong tiểu thuyết.

Nhìn thấy bí mật mình che giấu bị phơi bày khiến Lưu Thấm Nhã tức giận không thôi, sau khi thực lực tăng lên thì cảm giác cũng trở nên cực kì nhạy bén nên lúc này Lưu Thấm Nhã có thể cảm nhận được sự khinh thường, chán ghét của những người xung quanh một cách rõ ràng. Nhất thời khuôn mặt đẹp đẽ của Lưu Thấm Nhã mặt trở nên vặn vẹo, hoa văn nhân nhật từ bàn chân bắt đầu bao trùm toàn thân, con người đen biến thành màu đỏ, cô ta ngẩng khuôn mặt đáng sợ lên, âm trầm nhìn chằm chằm Đường Yên, lạnh lẽo nói: “Mày phải chết!”

Đột nhiên cô ta mặt nhảy từ trên tàu chiến xuống, dùng móng vuốt sắc bén đâm về phía Đường Yên. Đường Yên cũng có chút dè chừng với cánh tay mới của Lưu Thấm Nhã nên vội vàng xoay xoay người né tránh khiến móng vuốt của Lưu Thấm Nhã ghim sâu vào vách tường bê tông phía sau. Lúc này bức tường bằng bê tông chắc chắn lại giống như đậu hũ, trong nháy mắt đã biến thành đồng gạch nát vụn.

“Sức mạnh thật kinh khủng!” Mọi người đều hoảng sợ, không nghĩ tới cánh tay mới Lưu Thấm Nhã lại khủng bố như vậy, không thua kém cánh tay gấu khi dốc toàn lực là bao nhiêu.

Đường Yên nhíu mày nhìn chằm chằm Lưu Thấm Nhã trước mặt, tiếng còi báo động vẫn không ngừng vang lên bên tai giống như bùa đòi mạng, động tác của đám người Miêu Trạch cũng không khỏi gấp gáp hơn vài phần, khắp nơi đều vang lên âm thanh hỗn loạn. Toàn bộ căn cứ quân sự dưới đất bị bao trùm bởi tiếng còi báo động đinh tai nhức óc, thính giác của tang thi và thú biến dị lại cực kì nhạy bén nên tiếng còi báo động khiến chúng nó mất đi cảm giác phương hướng.

“Đường Yên, nhanh lên chút!” Từ Mục lên tiếng thúc giục, tiếng còi báo động cũng càng lúc càng dồn dập. Thời điểm mây đạn đạo nổ tung cũng càng ngày càng gần, bọn họ không thể kéo dài được nữa...

“Việt Kỳ.” Đường Yên né tránh sự tấn công như vũ bão của Lưu Thấm Nhã, ngẩng đầu nhìn về phía hai người đang quần nhau trên tàu chiến: “Từ Mục, xem thử gần đây có công tắc khởi động cửa hay không?”

Hiện giờ tàu chiến đang ở giữa rãnh nước, phía trước bị chặn bởi một cái cửa sắt khổng lồ, nhất định cái cửa này có công tắc khởi động, nếu không tìm được công tắc thì cánh cửa này không thể mở ra được. Đường Yên nhìn chung quanh kho hàng nhưng không có tìm được cái gì giống thiết bị khởi động cả, mây đạn đạo sắp nổ rồi, nếu không nắm chặt thời gian thì người nào cũng đừng mong trốn thoát được.

“Ừ.” Từ Mục gật đầu, bảo Giang Ly che chắn cho mình sau đó khởi động máy tính nhanh chóng kiểm tra thiết bị trong kho hàng từ đó dò tìm thiết bị có khả năng là công tắc khởi động.

Sau khi nghe được Đường Yên thúc giục thì động tác Việt Kỳ lập tức nhanh hơn vài phần. Anh nắm chặt kiếm băng trong tay, không hề để ý đến Phùng Khải Dương đang bày ra không gian phong tỏa mà đâm thẳng vào xương bả vai của Phùng Khải Dương khiến máu tươi phụt ra như suối.

Phùng Khải Dương rên lên một tiếng, ánh mắt như có lửa nhि chằm chằm vào Việt Kỳ. coki LQĐ. Đã bao nhiêu năm hấn chưa bị thương rồi? Không ngờ thực lực của Việt Kỳ còn mạnh hơn trong tưởng tượng của hấn, Phùng Khải Dương hưng phấn liếm cánh môi dưới dính máu.

Sau khi nghe được tiếng còi báo động càng lúc càng gần thì Lưu Thấm Nhã trực tiếp dùng tay đập bẻ bức tường bốn phía để cho toàn bộ đàn tang thi và thú biến dị ở bên ngoài tiến vào kho hàng. Sau khi làm xong tất cả những điều này thì cô ta nhẹ nhàng cười một cách dữ tợn với Đường Yên, cất giọng the thé nói: “Đường Yên, tao đã nói là phải khiến mày sống không bằng chết, như thế này mới chỉ là bắt đầu thôi, những gì tao phải chịu đựng tao sẽ hoàn trả lại mày gấp nghìn vạn lần.”

Sau để để lại lời nói ác độc thì Lưu Thấm Nhã nhanh chóng chạy về phía Phùng Khải Dương nhưng sao Đường Yên có thể để Lưu Thấm Nhã thoải mái rời đi như vậy được, cô lập tức vẩy tay tạo ra vô số tia sét bổ thẳng xuống đầu Lưu Thấm Nhã.

Sau khi nghe thấy lời nói ác độc của Lưu Thấm Nhã thì Miêu Trạch giận không thể kiềm chế được, cậu lập tức dùng thanh kiếm cực lớn của mình chém về phía Lưu Thấm Nhã. Lưu Thấm Nhã lạnh lẽo xoay người người, ánh mắt đảo qua Miêu Trạch, khoe miệng cong lên thành nụ cười mỉa, ngay sau đó lập tức có mấy lưỡi dao nước xé gió lao tới. Lưu Thấm Nhã tấn công ngoài phạm vi của Đường Yên đồng thời cô lại bị tang thi gấu cắn chân nên đành phải lơ đãng nhìn Miêu Trạch tránh không kịp, bị nước lưỡi dao cắt qua.

“Xèo xèo...” Lưỡi dao nước cắt qua da thịt phát ra tiếng xèo xèo khó nghe.

“A...” Miêu Trạch nhin không được lẫn lộn trên mặt đất, vết thương trên cánh tay không hề khép lại, hơn mười vết thương bị lưỡi dao nước cắt qua dần dần chảy ra máu đen.

Đường Yên hét lên một tiếng, dùng kiếm đâm thẳng vào vết thương ở trên bụng tang thi gấu sau đó dùng sức xoay kiếm rồi đâm xuyên qua. Cô dồn sức vào chân tiếp đó đập tang thi gấu văng ra ngoài rồi lao thẳng đến chỗ Miêu Trạch, nhanh chóng lấy thuốc giải độc và bổ máu từ trong ba lô ra nhét vào miệng cậu.

Đường Yên thấy sắc mặt Miêu Trạch không có giãn ra thì trầm ngâm một lát sau đó lấy một bình nước từ trong ba lô ra, nước trong bình này chính là nước trong không gian mà Đường Yên đã chuẩn bị trước đó. Hồ nước trong không gian có tác dụng chữa khỏi và tinh lọc. Lưu Thấm Nhã đã hấp thu năng lượng âm hệ nên dị năng phát sinh biến dị mang tính ăn mòn. Vì đặc tính ăn mòn này quá bá đạo nên dù là dị năng giả thì muốn vết thương khép lại cũng cần rất nhiều thời gian, nếu là người thường thì chỉ sợ đã sớm chết vì mất máu quá nhiều rồi.

“Uống nước đi.” Đường Yên đỡ Miêu Trạch để Miêu Trạch gối đầu lên trên chân mình. Một tay cô bóp chặt cầm Miêu Trạch sau đó rót từng chút nước một vào miệng cậu. Bên cạnh đó còn dùng dị năng thúc đẩy tác dụng của thuốc giải độc và bổ huyết mặc cho xung quanh đang chiến đấu đến này lửa.

Việt Kỳ cầm kiếm băng phủ dị năng hệ hỏa ép bọn người Phùng Khải Dương rời khỏi tàu chiến. Phùng Khải Dương bị Việt Kỳ đã thương, sư tử trắng

và Buster thì chiến đấu ngang ngửa nhau, không ai chiếm được thế thượng phong cả. Trên thân sư tử trắng bị Buster đốt vài chỗ, trên thân Buster cũng bị sư tử trắng cắn vài cái, máu tươi thấm ướt cả bộ lông.

Sau khi nghe tiếng còi báo động bắt đầu đếm ngược thì bóng đen phía sau Phùng Khải Dương nhanh chóng tiến lên đỡ Phùng Khải Dương dậy rồi lùi ra xa, tay bóng đen đó sờ soạng trên vách tường vài cái, khi đụng đến một chỗ gồ lên thì dùng sức đè xuống, rất nhanh bên kia đã lộ ra một lối đi. Luru Thảm Nhã bị Đường Yên tặng cho vài tia sét nên trên người cô mấy vết thương cháy sém cho tia sét để lại, lúc này cô ta cũng nhấn một cái nút ở bên cạnh, trong nháy mắt vách tường đã lõm vào để lộ ra một cái bực đứng, khoe miệng Luru Thảm Nhã cong lên thành nụ cười lạnh, cô ta lập tức sử dụng dị năng phá hủy cái bực đó, sau khi làm xong tất cả những điều này thì mới xoay người chạy theo Phùng Khải Dương vào lối đi đó.

“Đáng chết, mau ngăn Luru Thảm Nhã phá hủy thiết bị khởi động.” Trong khoảng thời gian này Từ Mục vẫn tìm thiết bị khởi động, khi máy vi tính vừa tìm thấy được thiết bị khởi động mở cửa sắt thì Từ Mục cũng vừa thấy Luru Thảm Nhã định ra tay phá hủy thiết bị khởi động.

“Xoẹt...xoẹt” Vài tia lửa điện lóe lên sau đó nút bấm trên cái bực dần dần tối lại.

Lúc này tất cả mọi người đều tức giận nhìn gương mặt ghê tởm của Luru Thảm Nhã dần dần biến mất sau lối đi tối tăm, tiếng còi báo động càng thêm dồn dập, bắt đầu tiến vào đếm ngược...

“Làm sao bây giờ?” Tất cả mọi người đều nhìn cái bực đang xẹt lửa, ngay cả đám người An Lộ cũng ngơ ngác không nói nên lời, nghiêng đầu nhìn cánh cửa sắt không lồ sau tàu chiến, tất cả đều sử dụng dị năng nhưng đều không thể làm gì được.

“Phá nó?” An Du vuốt cằm, giọng nói có vẻ không chắc chắn khi nghĩ đến thực lực của mọi người.

Đường Yên cảm kiểm chém thật mạnh lên cửa sắt những cũng chỉ tạo nên vài vết chém khá sâu còn cánh cửa sắt thì vẫn cứ trơ trơ như cũ, tiếng còi báo động càng thêm chói tai.

Việt Kỳ nhảy xuống khỏi tàu chiến, bàn tay dán đặt lên cửa sắt sau đó quay đầu nói với Diệp Quân: “Khởi động tàu chiến, toàn bộ đi lên hết đi, bên này để tôi giải quyết.”

Diệp Quân gật đầu, dẫn đầu nhảy lên tàu chiến. Đường Yên rút kiếm đi ở cuối cùng ngăn cản tang thi và thú biến dị đang xông tới đồng thời bảo Hạ Bác mang Miêu Trạch lên trước, cô và Lâm Mông bọc hậu phía sau.

Hiện giờ đã đến thời khắc mấu chốt nên Đường Yên không nề nang gì nữa, dị năng lôi điện trải rộng toàn bộ kho hàng: “Đi thôi!” Cô quay lại gật đầu ra hiệu với Lâm Mông sau đó vận dụng dị năng đến mức tối đa, trong khoảnh khắc dị năng lôi điện giống như bao phủ cả trời đất.

Sau khi tất cả mọi người đều đã đi lên tàu chiến thì Diệp Quân tiến vào khoang thuyền khởi động tàu chiến. Lúc này cả người Việt Kỳ đều biến thành màu đen, chỉ trong nháy mắt dị năng âm hệ đã tản ra bốn phía, Việt Kỳ lập tức đặt tay lên cửa sau, ngay lập tức cửa sắt không lồ dày đến mười mấy cm biến mất với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được. Bên ngoài cửa sắt là biển nước, sau khi cửa sắt bị dị năng âm hệ nuốt chửng thì nước biển bên ngoài lập tức tràn vào, cuốn trôi toàn bộ tang thi và thú biến dị trong kho hàng...

Lúc này Việt Kỳ cũng đạp mạnh chân lấy đà sau đó nhảy lên tàu chiến.

Tàu chiến vừa mới tiến vào biển nước thì ngay lập tức phía sau đã vang lên tiếng “tít...tít...” chói tai. Tiếp đó là vô số tiếng nổ mạnh đĩnh tai nhức óc, toàn bộ nhà xưởng công nghiệp quân sự và căn cứ quân sự dưới đất đều bị nổ tung. Ngay cả núi Mậu Danh cũng hóa thành biển lửa trong nháy mắt đồng thời vụ nổ cũng tạo ra xung lực khổng lồ đẩy tàu chiến vào sâu trong biển nước.

Đường Yên nhìn chăm chăm nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh hóa thành biển lửa sau đó lâm vào trầm tư...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Chương 98

Xuyên qua biển lửa, tất cả mọi người đều nhìn thấy Luru Thảm Nhã đang lộ ra sắc mặt dữ tợn, đáy lòng không khỏi xẹt qua một chút bất an. Lần này Luru Thảm Nhã đi qua kiên quyết rõ ràng khiến cho mọi người cảm thấy quái dị. Dựa theo tính tình ác độc, căn chết không nhà của Luru Thảm Nhã thì cô ta tuyệt đối không thể cam nguyện dừng tay dễ dàng như vậy được.

“Không sao chứ?” Đường Yên dựa vào vách tường vận chuyển khô mệc quyết, chậm rãi khôi phục dị năng mới tiêu hao vừa rồi. Lúc này tầm mắt của cô đang nhìn Miêu Trạch được Giang Ly đỡ lên tàu, dị năng của Luru Thảm Nhã tàn bạo hơn nữa Miêu Trạch lại chưa đến cấp sáu, thực lực chênh lệch quá xa.

“Có chút đau.” Miêu Trạch lắc đầu, trong đau còn mang theo ngứa, cảm giác giống như dị năng có chút tràn ra, cảm giác này cực kì giống sắp lên cấp! Bị thương còn có thể thăng cấp sao? “Chị Yên, chị còn tỉnh hắc và huyết hắc không? Hình như em sắp lên cấp rồi.”

“Đợi chút” Đường Yên gật đầu, tinh hạch và huyết hạch chong chất trong không gian đã bị dùng hết sau lần cô thắng cấp trước đó, cũng may hồ nước trong không gian có khả năng lọc nên sau khi thu được tinh hạch và huyết hạch thì cô đều bỏ vào đó. Đường Yên cho tay vào ba lô, kì thực là đang dùng tinh thần lực tiến vào không gian sau đó lấy không ít tinh hạch và huyết hạch cấp cao ra đưa cho Miêu Trạch.

Sau khi nhắc nhở Mạnh Lộ canh chừng lúc Miêu Trạch thắng cấp thì cô đi đến chỗ Việt Kỳ. Diệp Quân đang ở khoang thuyền điều khiển hướng đi của tàu chiến: “Tình huống như thế nào rồi?” Lúc này Việt Kỳ đang nhắm mắt nghỉ ngơi, sắc mặt thoáng lộ ra vẻ tái nhợt.

“Không có việc gì.” Việt Kỳ lắc đầu, mức độ công kích vừa rồi còn chưa đến mức khiến anh bị thương nhưng mà dị năng tiêu hao quá nhiều khiến cơ thể có chút mệt mỏi, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là có thể khôi phục lại được rồi.

Nghe vậy, Đường Yên gật đầu, bình tĩnh nhìn về phía nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh, sau đó mở máy truyền tin trên tai, định liên hệ với Hạ Chu Tuất ở căn cứ Thanh Long. Lần này thu hoạch ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu không ít, mất hai người, so với đám Hình Liệt Phong thì bên Đường Yên đã xem như là rất may rồi.

Sau khi Đường Yên liên lạc được với Hạ Chu Tuất thì kể sơ qua chuyện xảy ra ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh một lần rồi hỏi tình huống của ông và Bác Dương ở trung tâm nghiên cứu sinh hóa. Phía bên cô không có biện pháp liên lạc trực tiếp với quân khu trung tâm cũng không tiện hỏi Việt Kỳ nên chỉ có thể thông qua Hạ Chu Tuất để biết tin tức của ông.

Khi nhắc đến trung tâm nghiên cứu sinh hóa thì Hạ Chu Tuất bên kia liền nói cong nói queo, dù thế nào cũng không muốn để lộ ra chuyện trung tâm nghiên cứu sinh hóa. Đường Yên nhũn mày, lập tức nhận thấy được có gì đó không bình thường nên cả người bắt giác tàn ra áp lực khiến tất cả mọi người trên tàu chiến đều nhận thấy được sự khác thường của Đường Yên.

“Sao vậy?” Việt Kỳ nhỏ giọng hỏi.

Đường Yên lắc đầu: “Không có gì, anh có thể liên lạc được với quân khu trung tâm hay không?” Tuy cô lắc đầu nhưng trong lòng nhưng có chút không yên, vẻ mặt nặng nề. Hạ Chu Tuất nói năng quanh co khiến cô rất bất an đồng thời không khỏi hoài nghi có phải trung tâm nghiên cứu sinh hóa đã xảy ra chuyện hay không?

“Anh thử xem” Việt Kỳ gật đầu, lấy máy truyền tin ra liên lạc với quân khu trung tâm, sau khi kết nối liền hỏi: “Việt Anh, quân khu trung tâm đã xảy ra chuyện gì sao?”

Việt Kỳ xoa nhẹ cái trán đau đớn rồi bóp nhẹ xương sống mũi, đáp: “Bên sở nghiên cứu có vài người mất tích, là những người của căn cứ Thanh Long. Trong mấy ngày nay quân khu đã xảy ra không ít chuyện, Các lão đã xảy ra chuyện!”

“Tình huống thế nào?” Việt Kỳ lạnh lùng nói.

“Nhà họ Hình đã hợp tác với nhiều gia tộc lớn của quân khu trung tâm để đoạt quyền, tối hôm Các lão qua đã xảy ra chuyện, quân khu trung tâm thất thủ, chủ Việt cũng có nói rõ là không cho chúng ta những tay can thiệp vào tất cả mọi chuyện của quân khu trung tâm. Chuyện năng lượng âm hệ bên nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh đã giải quyết chưa, tốt nhất là cậu mau trở về quân khu trung tâm chủ trì đại cục, ngày sắp đổi rồi (thời thể thay đổi đó!)” Việt Anh xoa đau nhức cái trán, vài ngày nay anh luôn tìm cách liên lạc với Việt Kỳ nhưng đều không được. Nếu không phải tin vào năng lực của Việt Kỳ thì chắc chắn bọn họ sẽ hoài nghi Việt Kỳ ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh đã xảy ra chuyện rồi.

“Mau cử trực thăng đến thành phố Mậu Danh.” Về mặt Việt Kỳ lạnh lùng, quả thật bác sĩ Đường đã xảy ra chuyện đúng như trực giác của Đường Yên. Các lão nói đúng, sau lưng tổ nghiên cứu khoa học ở quần đảo Nam Mĩ mười năm trước che giấu một âm mưu khổng lồ, liên quan rất động, ảnh hưởng đến lợi ích của rất nhiều người nên nếu bất cần rút giây động rừng, tùy tiện đánh rần động cỏ thì sẽ kiến cho các thế lực lớn quay đầu cắn cang.

“Anh sẽ lập tức sắp xếp.” Việt Anh gật đầu, sau khi kết thúc cuộc trò chuyện thì tự mình sắp xếp người đến thành phố Mậu Danh, tiếp đó mới đến nhà họ Việt báo cho mọi người biết tin tức của Việt Kỳ.

“Có phải đã xảy ra chuyện hay không?” Đường Yên nhìn chằm chằm Việt Kỳ, trong lòng không khỏi lo lắng, bắt giác kéo Buster từ trên vai xuống ôm chặt vào ngực, tay cũng nắm chặt lại, Buster bị đau nên giãy giụa vài cái nhưng sau khi nhìn thấy sắc mặt Đường Yên thì yên tĩnh lại để cho Đường Yên ôm mình.

“Quân khu trung tâm đã xảy ra chuyện, mấy người bác sĩ Đường đã mất tích, anh đã bảo Việt Anh chuẩn bị trực thăng, lát nữa bọn họ sẽ tới đây. Bên căn cứ Thanh Long đã quân khu trung tâm hạ lệnh phong tỏa, chắc hẳn Hạ Chu Tuất cũng không có cách nào biết rõ tình huống, chúng ta hãy về quân khu trung tâm chờ tin tức trước đã.” Hiện giờ bác sĩ Đường không rõ tung tích, căn cứ Thanh Long lại quá xa khiến Đường Yên lập tức nhớ tới những lời nói của Lưu Thẩm Nhã cách đây không lâu, trái tim cô lập trầm xuống, là trùng hợp hay là âm mưu từ trước đây?

“Chị Yên, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Đám người Miêu Trạch đi tới, thấy sắc mặt Đường Yên âm trầm thì không khỏi nhỏ giọng hỏi.

“Bác sĩ Đường đã xảy ra chuyện!” Việt Kỳ trầm giọng nói sau đó quay sang nhìn mấy người Diệp Quân: “Các lão đã xảy ra chuyện, quân khu trung tâm rối loạn, mọi người hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt, lần này trở về quân khu trung tâm mọi chuyện sẽ trở nên rất khó khăn.”

“Các lão đã xảy ra chuyện ư, ai ra tay?” Trong mắt Diệp Quân lóe lên ánh sáng, từ khoang thuyền đi ra, cầm khăn lau tay, anh ta đứng ở bên cạnh Việt Kỳ, ánh mắt thâm trầm nhìn nhà xưởng công nghiệp Mậu Danh hóa thành biển lửa .

Nhà họ Hình đã hợp tác với nhiều gia tộc lớn khác để đảo loạn quân khu trung tâm, Các lão lại xảy ra chuyện khiến quân khu trung tâm như rắn mất đầu, tất nhiên là sẽ rơi vào hỗn loạn.” Đôi mắt tối tăm của Việt Kỳ bình tĩnh nhìn về phương xa, sắc mặt lạnh lùng lộ ra tàn nhẫn.

Các thế lực ở quân khu trung tâm luôn có nhà họ Các và nhà họ Việt đứng ở phía sau màn áp chế nên mọi chuyện vẫn luôn yên ổn nhưng từ khi nghe tin Đường Yên ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh gặp chuyện không may, chân trước anh vừa bước ra khỏi quân khu trung tâm thì quân khu trung tâm lập tức rối loạn. Chuyện này khiến sắc mặt Việt Kỳ nhất thời xanh mét, chẳng lẽ Phùng Khải Dương cũng nhúng tay vào chuyện của quân khu trung tâm? Như vậy có lẽ ngay từ đầu Phùng Khải Dương đã khống chế nguồn gốc lây nhiễm ám hệ ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh trong tay nhưng mà căn cứ Chu Tước phía sau Phùng Khải Dương không có bản lĩnh lớn tới mức quấy đục được quân khu trung tâm, chỉ là không biết Phùng Khải Dương có liên quan đến thế lực nào của quân khu trung tâm. Tới bây giờ mà còn không nhúng tay vào thì chỉ sợ rất khó bứt ra, nhà họ Việt đã bị trôi trên chiếc thuyền này, nếu muốn rời thuyền sợ là không dễ dàng.

“Bên Việt Anh ra sao?” An Lộ lập tức lên kế hoạch phải hành động như thế nào mới có thể đem lại ích lợi lớn nhất. Quân khu trung tâm hỗn loạn, nhất định các thế lực khắp nơi sẽ xáo bài (kiểu phân chia) lại lần nữa, đây cũng là thời cơ tốt nhất để nhà họ Việt xuất đầu lộ diện. Việt Kỳ không mặn mà với quyền lực không có nghĩa là nhà họ Việt cũng giống vậy, thời loạn tạo anh hùng, nhà họ Việt đã ngủ đông nhiều năm như vậy, tích lũy từng chút một cũng đã đủ để bước lên đài cao nhất, cho dù Việt Kỳ không muốn thì bọn họ cũng sẽ đẩy anh đi lên. Về việc này thì trong lòng Việt Kỳ tự có tính toán, không đồng ý cũng không từ chối.

“Nhà họ Việt nằm ngoài vòng lợi ích ở quân khu trung tâm, cho dù những người đó muốn động tới nhà họ Việt thì cũng tìm không được lí do.” Giọng nói của Việt Kỳ rất lạnh lẽo, hoàn toàn không để các thế lực của quân khu trung tâm vào mắt, thực lực chênh lệch tuyệt đối thì tất cả các âm mưu đều hóa thành vụn phấn.

“Em không muốn biết quân khu trung tâm như thế nào, em chỉ muốn hỏi một câu ông nội của em ở đâu, như thế nào rồi?” Đường Yên không muốn nghĩ nhiều, cô cắt lời Việt Kỳ và đám người Diệp Quân, vội vàng truy hỏi.

“Tung tích không rõ, có thể là do nhà họ Hình ra tay.”

“Phát hiện ông nội của em và mấy người khác mất tích vào lúc nào?” Sau khi nghe thấy có thể là do họ Hình gây nên thì Đường Yên lập tức hiểu rõ chuyện này hơn một nửa là có dính dáng đến Lưu Thâm Nhã, nhưng mà... Vì sao? Bắt ông nội thì bọn họ có lợi ích gì? Đường Yên nhíu chặt mày, cần nhận nhớ lại những chuyện đã xảy ra ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh nhưng dù làm thế nào cũng không thể tìm thấy sợi dây liên kết mọi việc được.

“Tôi hôm qua bên trung tâm sinh hóa phát hiện.”

La Bản Hồng làm việc can đảm, cẩn trọng hơn nữa đã ở bên cạnh ông nội mười mấy năm nên tuyệt đối sẽ không bán đứng ông, cô đã từng nghe Việt Kỳ nói trung tâm nghiên cứu sinh hóa ở quân khu trung tâm canh phòng còn nghiêm ngặt hơn ở tòa nhà hành chính ở căn cứ Thanh Long mấy lần nên ông gặp chuyện không may nhất định là do giặc ở trong nhà nếu không dựa theo tính tình cẩn thận của ông và La Bản Hồng thì không thể nào để kẻ ở bên ngoài thừa chỗ trống chui vào được.

Đường Yên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu sau đó lại hỏi một ít về sự phân chia thế lực ở quân khu trung tâm, sự phân bố của các gia tộc lớn. An Lộ đứng ở bên cạnh nhanh chóng nói cho Đường Yên nghe về những chuyện này, sau khi nghe xong Đường Yên mơ hồ cảm thấy việc nhà họ Hình bắt ông đi hơn phân nửa là cô. Có thể là Lưu Thâm Nhã không chiếm được lợi gì ở cô nên mới tung chuyện về vòng tay bạch ngọc ra ngoài, dựa theo tính tình ngoan độc của Lưu Thâm Nhã thì chuyện này không phải không có khả năng. Còn có một khả năng nữa là ông đã phát hiện ra biện pháp tu luyện tinh thần lực và bên trung tâm sinh hóa đã có người tiết lộ việc này...

Trước khi bác sĩ Đường đến quân khu trung tâm thì Đường Yên có nói bóng gió một chút về phương diện tinh thần lực. Lúc ấy bác sĩ Đường nghe xong thì cảm thấy rất hứng thú, tuy nhiên mặc kệ là như thế nào thì cô cũng sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho nhà họ Hình và những người sau lưng nhà họ Hình. Từ lời nói của Lưu Thâm Nhã thì cô có thể nhìn ra chút ít manh mối, phía Bắc quân khu trung tâm, sự tình còn rắc rối hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

Diệp Quân đã thiết lập chế độ tự động lại của tàu chiến, sau vụ nổ mạnh vừa rồi thì tàu chiến đã chịu một lực xẩy không nhỏ nên lúc này đã rời khỏi núi Mậu Danh được một khoảng cách, nếu muốn quay về phải tốn chút thời gian nên mọi người đều ngồi ở trên tàu chiến nghỉ ngơi khỏi phục dị năng.

“Thình thịch...” Đột nhiên khoang đáy tàu chiến truyền đến tiếng va chạm không nhẹ, không tới mấy cái đã khiến tàu chiến bị nghiêng không ít. Mọi người ngồi ở trên tàu chiến đột ngột bừng tỉnh, cuống quýt chạy đến chỗ lan can nhìn ra xung quanh thì thấy trong nước biển dày đặc tang thi cá, kích thước lớn nhỏ không đều còn số lượng lại nhiều đến kinh người.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Đường Yên mở mắt ra, cảm kích đứng dậy.

“Tang thi cá tấn công đáy tàu.” Miêu Trạch chỉ vào tang thi cá dày đặc trong nước nói, da đầu không khỏi run lên. Sau khi chiến đấu với tang thi và thú biển dị trong một thời gian dài thì tinh thần của tất cả mọi người đều cực kì mệt mỏi. Lúc này nhìn thấy tang thi cá dày đặc trong nước thì không khỏi nhớ tới biển sâu chi chít ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh. Khi nhớ lại biển sâu có thể hấp thu dị năng thì Miêu Trạch không khỏi mất ngủ.

“Nơi này cách bờ biển xa không?” Đường Yên quay sang nhìn Diệp Quân. Sau khi rời khỏi nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh thì tàu chiến đã bị cuốn đi rất xa, không biết vùng biển này còn ở trong địa phận Mậu Danh hay không.

“Từ đây đến bờ biển Hoàng Cương thì mất khoảng ba mươi phút, tuy nhiên với sự công kích dồn dập của tang thi cá như vậy thì tôi lo rằng tàu chiến sẽ không chịu được đến ba mươi phút.” Tang thi cá biến dị nhưng tàu chiến lại không biến dị. Bị lực lớn như vậy va vào thì sớm hay muộn tàu chiến cũng sẽ bị thủng hơn nữa lúc tàu chiến rời khỏi nhà xưởng công nghiệp quân sự thì đã chịu xung lực không nhỏ từ vụ nổ rồi.

“Tang thi cá ở trong nước nên dùng dị năng tấn công không có hiệu quả hơn nữa chém giết nhiều ngày như vậy thân thể và tinh thần của mọi người đều

rất mệt mỏi, trận này đánh như thế nào đây?” An Du nói khẽ, cau mày vũ tang thi cá đang nhảy lên va vào đáy tàu, cũng có không ít tang thi cá nhảy lên thuyền, há cái miệng đầy răng lởm chởm muốn cắn xé bọn họ.

“An Du nói đúng, tinh thần mọi người đều rất mệt mỏi! Lúc này chúng ta đang ở tình thế bất lợi.” An Lộ gật đầu, sắc mặt có chút trầm trọng.

“Diệp Quân, tăng tốc nhanh lên.” Việt Kỳ liếc nhìn tang thi cá không ngừng bơi tới: “Dị năng giả hệ phong dùng dị năng đẩy tàu, phải dốc hết toàn lực để đến được bờ biển Hoàng Cương.”

“Cũng chỉ có thể như thế!” Diệp Quân nghiêm túc gật đầu sau đó đi xuống khoang thuyền chỉnh tốc độ lên tối đa. Diễn đàn Lê Quý Đôn. Dị năng giả hệ phong trong đội đứng ở đuôi thuyền, tập trung hướng gió sau đó gật đầu tỏ vẻ tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa.

“Vèo vèo...” Tàu chiến như mũi tên rời cung, trong nháy mắt đã lao thẳng về phía bờ biển Hoàng Cương. Dọc đường mọi người cũng giết không ít tang thi cá nhảy lên thuyền, Đường Yên cầm kiếm chém liên tục, nhất thời khiến máu bắn tung tóe. Buster bé bỏng thoải mái di chuyển giữa đàn tang thi cá tuy nhiên nó chỉ chọn cá biến dị để ra tay (khôn chưa, tang thi cá không thêm nhẽ). Bóng dáng nhanh nhẹn, mạnh mẽ khiến mọi người hoa cả mắt, một lần di chuyển là túi tiền trên cổ lại có thêm một viên huyết hạch.

“Sắp chìm rồi, mau lên bờ đi!” Diệp Quân vội vàng ra khỏi khoang thuyền, gào lớn thông báo với mọi người đang ở trên tàu.

Mọi người nhìn nhau, không nghĩ nhiều nữa, bắt chập tất cả nhảy về phía đê biển cách mũi tàu ba, bốn mét.

“Rầm...” Một tiếng động lớn vang lên, tàu chiến dần dần chìm vào trong nước. Miêu Trạch không có sức nên thiếu chút nữa đã rơi vào trong biển, cũng may là Đường Yên nhanh tay lẹ chân túm lấy Miêu Trạch quăng về phía bờ biển làm cậu ngã ngay trên người Hạ Bác, Hạ Bác ngã xuống đất vừa định đứng dậy thì đã bị Miêu Trạch đè lên. Hạ Bác xoa xoa cái eo, dùng ngón tay chỉ vào Miêu Trạch đang bày ra vẻ vô tội, mỗi mấp máy một lúc lâu mà không nói được gì.

Trong khoảnh khắc mọi người nhảy khỏi tàu chiến thì tàu chiến cũng bị tang thi cá làm thủng, chìm vào trong nước. Đám người Đường Yên nhìn xung quanh tàu chiến đầy đặc tang thi cá thì bất chấp mệt mỏi mà chạy như bay về phía đất liền. Vùng biển phía sau bị tang thi cá phủ một lớp dày, bộ mặt dữ tợn của tang thi cá khiến sắc mặt mọi người trở nên xanh mét.

Sau khi tìm được chỗ an toàn thì mọi người bất chấp dơ dáy bẩn thỉu mà tìm một góc ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Khi nào thì người của anh mới đến?” Đường Yên lấy thức ăn nước uống trong không gian ra bảo Giang Ly phân phát cho mọi người. Từ lúc tiến vào nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh thì tinh thần của mọi người luôn căng thẳng, mấy ngày mấy đêm đều như vậy, cho dù là người sắt cũng không chịu nổi.

“Bốn giờ.” Việt Kỳ thần nhiên nói.

“Ừ!” Đường Yên hiểu rằng sốt ruột cũng không làm được gì nên chuyên tâm vận chuyển khô mộc quyết khôi phục dị năng. Kẻ mạnh trong quân khu trung tâm như mây, cho dù dị năng giả cấp tám trung cấp là nhân vật xưng bá một phương thì nếu đến quân khu trung tâm vẫn chưa đủ dùng, cô phải nắm chặt thời gian để tăng thực lực mới được.

“Đưa tất cả tinh hạch và huyết hạch đây, tôi có thể hấp năng lượng ám hệ trong đó.” Việt Kỳ bảo mọi người lấy tinh hạch và huyết hạch mà mình thu thập được ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh ra, sau khi anh hấp thu hết năng lượng ám hệ trong đó thì đồng nghĩa với việc tinh hạch và huyết hạch, như vậy những người khác có thể hấp thu được những tinh hạch và huyết hạch đó.

An Lộ mở không gian lấy hai túi tinh hạch và huyết hạch lớn ra. Đường Yên cũng lấy ra một túi, còn lại đều bị cô bỏ vào hồ nước trong không gian trung sau đó lúc thăng cấp thì đều hấp thu hết rồi. Những tinh hạch và huyết hạch này là sau đó chém giết tang thi và thú biến dị mà có, những người khác thấy vậy thì cũng lấy ra không ít từ ba lô sau lưng mình.

Việt Kỳ khống chế tốc độ hấp thu, hấp thu sạch tinh hạch và huyết hạch nhiễm năng lượng ám hệ trước mặt. Sau khi đến cấp mười thì Việt Kỳ khống chế dị năng càng thêm thành thạo. Nửa giờ sau, Việt Kỳ đã tinh lọc xong tinh hạch và huyết hạch trước mặt mình, nhờ đó mà năng lượng ám hệ của Việt Kỳ lại tăng lên, Đường Yên chọn chút tinh hạch và huyết hạch cấp bậc cao, còn lại dựa theo hệ dị năng mà phân chia cho từng người. Bên An Lộ cũng đưa tinh hạch và huyết hạch cấp bậc hơi thấp cho đám người Hạ Bác, sau khi thăng lên thành dị năng giả cấp cao thì những tinh hạch và huyết hạch cấp thấp không có tác dụng mấy với dị năng giả.

Thời gian trôi qua từng chút một, mọi người đều nhắm mắt yên tĩnh hấp thu tinh hạch và huyết hạch để tăng dị năng. Sau khi trải qua những chuyện ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh thì tất cả mọi người càng thêm hiểu rõ tầm quan trọng của thực lực, nhảy cả Miêu Trạch không thể ở yên thì lúc này cũng đang yên tĩnh hấp thu năng lượng, không lâu sau Miêu Trạch đã thăng cấp trở thành cấp sáu trung cấp. Sau nhiệm vụ lần này mọi người đều thu được không ít kinh nghiệm thực chiến nên sau này thực lực của bọn họ đều sẽ có những bước nhảy vọt không ngờ.

Đến khi nghe được tiếng trực thăng gầm rú trên bầu trời thì tất cả mọi người đều lặng yên mở mắt ra, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, rồi rít chúc mừng nhau. Người có thực lực yếu nhất trong đội là Từ Mục cũng thành công lên cấp sáu cao cấp (không sai đâu, là cấp sáu cao cấp, cao hơn Miêu Trạch nhưng nói yếu nhất có lẽ là lực chiến đấu không bằng), những người khác đều thăng lên đến cấp bảy, không thể không nói chiến đấu chính là cách để tăng thực lực tốt nhất.

Đường Yên lặng im ngồi ở tuốt phía sau, tuy rằng trong lòng gió nổi mây phun nhưng trên mặt vẫn không để lộ ra chút nào. Vừa rồi lúc cô dùng tinh thần lực thăm dò không gian thì thấy trong hồ nước có không ít tinh hạch và huyết hạch cao cấp. Trong đó có một viên tinh thể màu đỏ như máu, không giống tinh hạch cũng không giống huyết hạch, Đường Yên đang muốn nhanh chóng khôi phục dị năng nên không chần chờ nữa mà quyết định trực tiếp hấp thu

nó, sau khi hấp thu thì mới phát hiện trong viên kia tinh thể màu đỏ quái dị kia ẩn chứa năng lượng dồi dào, màu đỏ của tinh thể trung thuần khiết vô cùng, chỉ là một viên tinh thể màu đỏ mà có thể làm cho Đường Yên trực tiếp lướt qua cấp tám cao cấp và cấp tám cao nhất bước vào cấp chín, hơn nữa còn tiếp tục đột phá cấp chín cao cấp, đứng lại ở cấp chín cao nhất nhưng mà vẫn còn một bước nữa để đến được cấp mười. (ai đoán ra cục màu đỏ này là cái gì chưa???)

Từ khi nào trong không gian lại xuất hiện một viên tinh thể màu đỏ như vậy? Viên huyết hạch của sâu mẹ cô đã cho Miêu Trạch, viên tinh hạch của Mã Lương sau khi tinh lọc cũng đã cho Mạnh Lộ. Những tinh hạch và huyết hạch khác đều không giống thứ này, Đường Yên dùng tinh thần lực cẩn thận tìm trong hồ nước xem thử có còn viên khác tinh thể màu đỏ hay không. Lúc tầm mắt chạm đến đóa hoa sen máu trong hồ thì đồng tử bất giác co lại, coki LQĐ. Đóa hoa sen máu lại nở rộ, cánh hoa sen tán ra mùi thơm mát động lòng người, lúc ngửi mùi thơm này thì Đường Yên lập tức nhớ tới viên tinh thể màu đỏ kia, lúc cô hấp thu nó thì cũng ngửi thấy một mùi tương tự như vậy.

Chẳng lẽ...

Không đợi Đường Yên nghĩ tiếp thì bên Miêu Trạch đã vang lên tiếng thúc giục: “Chị Yên, nhanh lên một chút, sắp phải đi rồi!”

“Tốt!” Đường Yên gật đầu, cả người bất giác tản ra dị năng khiến mọi người kinh ngạc nhìn về phía cô, dị năng giả rất miễn cảm, trong hơi thở trầm ổn của Đường Yên lại lộ ra lời điện cuồng bạo đề nên cực kì không hợp với khuôn mặt lạnh như băng của cô.

“Cấp mười?” Việt Kỳ kinh ngạc nói. Lần tôi luyện này mọi người đều có thu không nhỏ, lúc trước ai cũng bận chiến đấu nên không có thời gian, bây giờ hấp thu tinh hạch và huyết hạch rồi thăng cấp là chuyện không có gì ngạc nhiên cả, chỉ là tốc độ thăng cấp của Đường Yên quá yêu nghiệt khiến tất cả mọi người đều chấn động.

“Cấp mười?” Sau khi nghe thấy Việt Kỳ nói thì tất cả mọi người đều kinh ngạc trợn mắt. Không phải cấp tám sao? Tại sao đã lên đến cấp mười rồi, chẳng lẽ là đang nằm mơ sao? Miêu Trạch ngờ ngác tự nhéo mặt mình vài cái khiến khuôn mặt đỏ ửng lên.

“Cấp chín cao nhất.” Đường Yên nói khẽ, khóe miệng cong lên thành nụ cười nhạt. Có thể thăng đến cấp chín cao nhất thật đúng là ngoài dự đoán của cô, cô cảm thấy hấp thu mấy viên tinh hạch và huyết hạch cao cấp cũng đủ để cô thăng cấp đến cấp chín nhưng không ngờ viên tinh thể màu đỏ trong hồ nước có thể làm cô lướt qua cánh cửa cấp chín đến cấp chín cao nhất, chỉ cách cấp mười một bước nữa thôi.

“...” Mọi người đột nhiên hít một hơi khí lạnh.

“Yêu nghiệt!” Diệp Quân đưa tay che khóe miệng đang run rẩy của mình, anh ta tưởng rằng Việt Kỳ đã rất biến thái rồi nhưng không nghĩ tới Đường Yên lại càng biến thái hơn. Làm thế nào mà chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã từ cấp sáu thăng cấp lên đến cấp chín cao nhất... Trong mắt Diệp Quân bắt đầu lóe sáng, nhìn thẳng vào Đường Yên.

“Đi thôi!” Đường Yên không nhìn mọi người mà bám vào dây thừng để leo lên trực thăng.

“Tình huống của quân khu trung tâm như thế nào rồi?” Sau khi lên trực thăng thì Việt Kỳ lập tức hỏi.

“Cực kì hỗn loạn, tình hình rất tệ.”

“Thật sao?” An Lộ đẩy cặp kính trên sống mũi nhằm che giấu sự sắc bén trong mắt. Tang thi hoành hành, thú biến dị tàn sát bừa bãi mà loại người lại bận rộn tranh quyền đoạt lợi, tuy nhiên nước càng đục thì ngược lại càng tốt đối với bọn họ. Phía trước bị các nhà khác hợp lực đè ép nên nhà họ Việt đành phải ngủ đông, không thể nhúng tay can thiệp vào bất cứ chuyện gì của quân khu trung tâm, hiện giờ Các lão của nhà họ Các gặp chuyện không may, nhà họ Việt lại không có quân khu trung tâm kiểm chế, hươu chết về tay ai thì đến cuối cùng mới biết được.

“Đã qua hai ngày rồi mà vẫn không có tin tức gì về Đường Yên, có thể đã thật sự chết ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh hoặc là cô ta hoàn toàn không lo lắng cho tính mạng của mấy người bác sĩ Đường hay không?” Cao Phong cau mày, vì không thu được tin tức của đám người Đường Yên nên Cao Phong có chút đứng ngồi không yên, ngẩng đầu nhìn Lưu Thâm Nhã ở bên cạnh.

Lưu Thâm Nhã nhàn nhạt nói: “Về điểm này thì không cần phải lo, dùng thuốc nổ mà cô ta còn không chết nữa là, chỉ cần bác sĩ Đường còn ở trong tay chúng ta thì cô ta không có khả năng không đến được.” Bác sĩ Đường là người thân duy nhất của Đường Yên nên Đường Yên không có khả năng bỏ mặc bác sĩ Đường được. Khuôn mặt lạnh như băng của Lưu Thâm Nhã hiện lên sát khí, cô ta ngẩng đầu liếc nhìn Từ Viện đang run lẩy bẩy trong góc, khóe miệng nở nụ cười đắc ý. Không phải Từ Viện vẫn luôn xem thường cô ta sao? Bây giờ không phải đang khóc lóc cầu xin tha thứ đó sao!

Lưu Thâm Nhã nhấc chân, hung hăng đạp mạnh vào người Từ Viện, Cao Phong không đành lòng nên quay đầu đi nhưng lại không dám nói nửa câu ngăn cản. Phùng Khải Dương chuyển động ghế dựa, lúc ánh mắt đảo qua người Lưu Thâm Nhã thì xẹt qua một chút khinh thường, tuy nhiên rất nhanh đã bị hấn che giấu rất tốt. Lưu Thâm Nhã còn sống thì trò chơi mới hay, Phùng Khải Dương vừa nghĩ vừa dùng tay vuốt bộ lông của sư tử trắng.

“Liên lạc với bên Hình Liệt Phong, quân khu trung tâm đang rối loạn, nói cho hắn biết đây là thời điểm tốt nhất để ra tay.” Phùng Khải Dương vừa dứt lời thì lập tức mang theo sư tử trắng rời khỏi phòng.

“Liệt Phong đã trở lại? Em đã biết.” Lưu Thâm Nhã nghiêng đầu nhìn về phía Phùng Khải Dương sau đó tầm mắt rơi xuống cánh tay bị cụt của mình, trong mắt thoáng qua một chút bi ai nhưng lập tức đã bị quyền lực che mất. Chuyện đã tới nước này thì cô ta không thể thua cũng không được thua... Ánh mắt Lưu Thâm Nhã tối tăm nhìn Phùng Khải Dương rồi khỏi căn phòng.

“Thâm Nhã, có phải em đã gặp phải chuyện gì hay không?” Cao Phong cẩn thận nhìn Lưu Thâm Nhã, ánh mắt đảo qua cánh tay dưới áo khoác của cô ta. Trong mắt hiện lên đau lòng khiến Từ Viện đang ngã trên mặt đất mịa mai không thôi, lúc trước Cao Phong cũng từng dùng loại này ánh mắt nhìn cô

ta, Từ Viện liếm khoé miệng đầy mùi máu tươi, trong lòng cảm thấy cay đắng mang theo hối hận.

“Em... Không có việc gì!” Luru Thẩm Nhã uất ức lắc đầu, cẩn thận khép áo khoác lại, khuôn mặt đầy nước mắt nhìn có vẻ điềm đạm đáng yêu.

“Không, nhất định xảy ra chuyện gì đó.” Cao Phong bắt lấy bả vai Luru Thẩm Nhã, giọng nói hết sức kích động: “Có phải tiện nhân Đường Yên kia lại làm cái gì hay không? Hay là Hình Liệt Phong làm chuyện gì có lỗi với em?” Cao Phong nhìn khuôn mặt uất ức của Luru Thẩm Nhã, trong đầu hiện lên đủ loại suy đoán.

Thấy Cao Phong kích động, trong mắt Luru Thẩm Nhã hiện lên vừa lòng, quay sang tỏ vẻ đặc ý với Từ Viện. Cho dù cô ta người không giống người, quý không giống quý thì vẫn có thể làm cho đàn ông chạy theo cô ta như trước. Kết quả thử trên Cao Phong khiến cô ta rất hài lòng. Luru Thẩm Nhã tin rằng cho dù Cao Phong biết đến cánh tay dị thú của cô ta thì cũng sẽ tin là do người khác hãm hại cô ta, cô ta vô tội..

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Chương 99

“Chị Yên, chúng ta thật sự không cần làm gì sao?” Miêu Trạch đứng ngồi không yên, vừa thẳng cấp xong nên cậu hận không thể đánh một trận đã đời. Ai ngờ vừa đến quân khu trung tâm, Đường Yên đã dặn bọn họ phải án binh bất động, im lặng âm thầm tìm hiểu tung tích của mấy người bác sĩ Đường, không hề có ý định hành động chút nào cả.

“Không vội!” Đường Yên lắc đầu, giọng nói cực kì thong dong, hoàn toàn khác hẳn với vẻ kinh hoàng ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh. Lúc này cô cực kì trấn định bảo An Lộ tập hợp tình báo về các thế lực khắp nơi của quân khu trung tâm.

“Chị Yên, chị không lo lắng cho bác sĩ Đường sao?” Mạnh Lộ nghi ngờ nói. Đám người Hạ Bác đã xuống khỏi trực thăng ở giữa đường, theo lời Việt Kỳ thì mấy người Hạ Bác không đủ tư cách để tiến vào quân khu trung tâm.

“Mục đích của những người đó là chị, chỉ cần chị không xuất hiện thì bọn họ sẽ không làm hại ông và những người khác.” Đường Yên khép tình báo trên tay lại, trong mắt hiện lên ánh sáng sắc bén, ý định của Luru Thẩm Nhã là muốn lợi dụng bác sĩ Đường để quấy đục đầm nước sâu quân khu trung tâm này nhưng muốn mượn đao giết người cũng phải nhìn xem cô có đồng ý hay không đã.

“Chị?” Sắc mặt Miêu Trạch thay đổi, mặc dù cậu có chút qua quýt nhưng không phải là người không hiểu đạo lý đối nhân xử thế. Miêu Trạch nhớ tới những lời của Luru Thẩm Nhã ở kho quân nhu, trong lòng nhất thời hiểu rõ: “Quân khu trung tâm rối loạn, quân hùng cất cứ (là rối loạn nên ai có sức thì chiếm đất xưng vương), chúng ta có nên nhúng một tay vào hay không?”

Trong lòng mỗi người đàn ông đều có một giấc mộng anh hùng, Miêu Trạch cũng không ngoại lệ. Ánh mắt cậu như bốc lửa nhìn chằm chằm Đường Yên, cậu và Mạnh Lộ đều đã bước qua cánh cửa cấp bảy, cũng không tính là lột da ở quân khu trung tâm. Sau khi đăng kí ở công hội dị năng giả của quân khu trung tâm thì đây lòng bất giác có chút tự hào! Sau khi nhìn thấy quy hoạch, bố cục của quân khu trung tâm mà không động tâm thì chắc chắn là giả.

“Nhúng một tay vào?” Đường Yên hải hước nhìn đáng vẻ hùng tâm bừng bừng của Miêu Trạch, bất giác cảm thấy buồn cười. Không biết lúc ai đó vừa mới vào quân khu trung tâm thì sợ tới mức chân mềm nhũn đây. Đường Yên nhìn xuyên cửa thủy tinh, quan sát ngã tư đường bên ngoài, cảm giác như mình đang ở trong cuộc sống yên tĩnh, hòa bình trước tận thế. Nơi này giống như vườn địa đàng, giàu có và đông đúc, phồn hoa, hoàn toàn không có vẻ tiêu điều, bi thương như bên ngoài. Có lẽ chính là do cảnh tượng phồn hoa này mới khiến cho những người say mê quyền lợi quyết định đánh một canh bạc mà bỏ qua nguy cơ vẫn luôn hiện hữu ở bên ngoài. Đây hẳn là sống lo âu, chết yên vui. Bọn họ đang dùng mấy trăm triệu sinh linh để củng cố cho ván cờ của mình, không biết buổi tối bọn họ có ngủ được an ổn hay không?

“Không biết là ai lúc xuống khỏi trực thăng đã sợ tới mức chân mềm phải nhờ mình đỡ giữ đây.” Mạnh Lộ không chút do dự dội một gáo nước lạnh, khinh thường đảo qua khuôn mặt vì hưng phấn quá độ mà đỏ lên của Miêu Trạch. Giang Ly yên tĩnh ngồi ở trong góc nghe Miêu Trạch và Mạnh Lộ so mồm mệp, ánh mắt thờ ơ ngắm nhìn phong cảnh mê người bên ngoài cửa sổ, đã bao nhiêu lâu anh không có bình tĩnh ngắm nhìn cảnh sắc bên cạnh như vậy rồi? Giang Ly nghĩ đến cảnh tượng thế thảm, đáng sợ mà mình đã trải qua lúc trước thì không khỏi cười nhạt, anh đoán rằng có vài người không muốn hưởng thụ phong cảnh yên bình như thế này đâu.

“Cậu... Mạnh Lộ, cậu có gì đấy?” Miêu Trạch đỏ mặt tía tai, thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn Mạnh Lộ. Trong lòng thì hối hận muốn chết, lúc ấy cậu vừa mới xuống khỏi trực thăng, vì quá bất ngờ với những tòa nhà hiện đại và hơi thở của kẻ mạnh ở quân khu trung tâm nên đã thất thần trong tích tắc, lúc ấy cậu cũng bất giác đưa tay nhéo mạnh vào đùi mình vài cái, vì không khống chế tốt độ mạnh yếu nên khiến chân tê rần sau đó ngã khụy xuống, vẫn là Mạnh Lộ đứng ở bên cạnh nhanh tay đỡ cậu một phen.

“Có ý gì đâu, chỉ khuyên cậu nên an phận một chút, đừng có gây phiền toái cho chị Yên thôi.” Mạnh Lộ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng vào Miêu Trạch, mới đến quân khu trung tâm chưa được vài ngày mà đã gặp phải nhiều chuyện như vậy, đúng là người chuyên gây họa!

“Mình khiến chị Yên rước lấy phiền phức khi nào?” Miêu Trạch nói lầm bầm.

“Vậy chuyện Ngô Tiểu Tiểu thì sao? Đừng nói cậu không biết cô ta là ai nhé?” Mạnh Lộ vô cùng giận dữ, cả ngày cô ta đều hếch lỗ mũi lên trên, nói

năng lĩnh tình ở trước mặt chị Yên, cũng không thử nhìn lại mình là cái gì, nếu không phải chị Yên đã nhắc nhở đừng nên bứt dây động rừng khiến các thế lực của quân khu trung tâm chú ý thì cậu đã sớm ra tay rồi!

“Mình chọc vào Ngô Tiểu Tiểu khi nào? Mình chỉ quen với cô ta lúc ở huyện Ninh Viễn thôi.” Miêu Trạch ngưng ngừng nghiêng đầu sang chỗ khác, nhỏ giọng phản bác hai câu.

Nhìn Miêu Trạch xấu hổ đỏ mặt, Đường Yên không nói gì, tuổi Miêu Trạch cũng không còn nhỏ, bộ dạng cũng không tệ nên Ngô Tiểu Tiểu cứ bám dính lấy Miêu Trạch cũng là bình thường. Trong khoảng thời gian này Miêu Trạch vội vàng thẳng cấp nên không có tâm tư khác, sau khi đến quân khu trung tâm mới được an ổn một chút nên nghĩ đến chuyện khác là đương nhiên. Mấy ngày nay Miêu Trạch và Ngô Tiểu Tiểu vẫn luôn mất đi mây lại, đoán chắc chuyện nên làm hay không nên làm đều đã làm rồi. Chuyện này Mạnh Lộ cũng biết, chẳng qua Mạnh Lộ không thích nhìn Ngô Tiểu Tiểu bày ra bộ mặt đó mà thôi.

Lúc trước khi ở huyện Ninh Viễn, nếu không phải chị Yên giúp đỡ thì mấy người đó có thể sống mà về quân khu trung tâm được không? Đúng là sói mất trắng không biết cảm ơn lại còn hếch mặt lên trời, đúng là không biết xấu hổ. Tại sao lúc trước Niếp Đăng, Hoắc Tuấn không giết chết cô ta cho rồi?

“Miêu Trạch nữ nhân kia nguoi tốt nhất sớm một chút thanh minh.” Giang Ly sấp tiếng tiến vào, giọng điệu lộ ra một tia âm ngoan: “An Lộ bên kia truyền đến tin tức nói, nữ nhân này cùng Hình Liệt Phong có điểm quan hệ, đừng đến lúc đó gặp phải một thân tanh.”

“Ngô Tiểu Tiểu quen Hình Liệt Phong sao?” Về mặt Đường Yên lạnh lùng, cô không cảm chuyện Ngô Tiểu Tiểu tiếp xúc Miêu Trạch là vì lúc trước khi còn ở huyện Ninh Viễn cô cảm thấy tính tình của Ngô Tiểu Tiểu không tệ, vừa cứng cỏi lại biết tiến lùi đúng mực, hiện tại hình như cô đã nhìn nhầm rồi.

“An Lộ cũng nhắc tôi là phải cẩn thận với Ngô Tiểu Tiểu một chút nên mấy ngày nay tôi đều theo dõi cô ta.” Giang Ly gạt đầu, ánh mắt mang theo xin lỗi nhìn về phía Miêu Trạch. Việc này quả thật có chút không đúng nhưng An Lộ đã nói như vậy nên anh không tiện từ chối.

“Miêu Trạch.” Đường Yên nghiêng đầu, nhìn về phía Miêu Trạch.

Ánh mắt Miêu Trạch rét lạnh, có thể thức tỉnh dị năng trở thành một dị năng giả chứng tỏ Miêu Trạch không phải là người mềm lòng, lương thiện, cậu trầm giọng nói: “Chị Yên, chuyện này em sẽ tự mình ra tay, mọi người không cần lo lắng.”

“Tốt.” Đường Yên đáp lời sau đó nhìn theo bóng lưng Miêu Trạch rời khỏi phòng: “Giang Ly, thay tôi đi đến khách sạn Thế Nguyên tìm một người tên là Lưu Minh bảo anh ta canh chừng căn cứ Thanh Long thật cẩn thận, đừng để cho người khác có chỗ trống để chui vào.”

“Lưu Minh là người của cô?” Giang Ly chấn động, Lưu Minh chính là người phụ trách của tòa nhà đăng ký dị năng giả ở căn cứ Thanh Long, giao thiệp ở căn cứ Thanh Long cực rộng. Giang Ly không nghĩ tới người này cũng là người của Đường Yên, anh không khỏi nhìn thêm Đường Yên vài lần sau đó đề tất cả nghi ngờ trong lòng xuống, quả thật là anh đã coi thường Đường Yên rồi.

“Anh nói thử xem!” Đường Yên lạnh nhạt quay sang lườm Giang Ly một cái.

Giang Ly nhún nhún vai, không nói gì thêm gì nữa mà xoay người đi tới khách sạn Thế Nguyên. Giang Ly vừa đi ra ngoài không đến mười phút thì An Lộ kích động từ bên ngoài vọt vào, sau khi nhìn đồng hồ thì cuối cùng ánh mắt dừng ở Đường Yên đang ngồi ở trên ghế sofa, lúc này anh ta mới nhẹ nhàng thở ra, cầm bình nước trên bàn giữa đầu uống ừng ực.

“Anh tới đây làm gì?” Mạnh Lộ kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn An Lộ có vẻ kích động xông từ bên ngoài vào. Tại sao lúc này An Lộ lại rảnh rỗi mà tới đây?

“Đường Yên, không phải hôm nay cô muốn đến khách sạn Thế Nguyên sao?” Sau khi An Lộ uống nước xong thì đã khôi phục lại dáng vẻ thông dong trấn định thường thấy.

“Ừ, như thế nào?” Đường Yên nghi hoặc. Chuyện cô muốn đi khách sạn Thế Nguyên gặp Lưu Minh thì chỉ có Miêu Trạch và Mạnh Lộ biết, ngay cả Giang Ly cũng chỉ mới biết vào lúc này. An Lộ nghe được tiếng gió từ chỗ nào?

“Ngô Tiểu Tiểu đã tiết lộ tin tức này cho người bên Hình Liệt Phong, tôi lo lắng bọn họ sẽ cho người phục kích cô ở khách sạn Thế Nguyên nên mới chạy tới báo một tiếng.” An Lộ giải thích vì tránh cho mấy người Đường Yên đi đến quân khu trung tâm để lộ tin tức mà chỗ bên này chỉ có vài người biết nên anh phải tự mình chạy đến đây một chuyến.

“Cái gì? Tin tức này chuẩn xác không?” Đường Yên đứng bật dậy, kinh ngạc nhìn An Lộ, cô lập tức nhớ tới lúc này cô đã nhờ Giang Ly thay cô đến khách sạn Thế Nguyên, chắc hẳn lúc này Giang Ly đã tới đó rồi.

“Người Ngô Tiểu Tiểu tiết lộ tin tức chính là gián điệp mà chúng ta cài vào nội bộ của Hình Liệt Phong, tin tức tuyệt đối chuẩn xác.” An Lộ nghiêm túc gạt đầu, anh sẽ không mang chuyện này ra đùa.

“Nguy rồi, tôi đã nhờ Giang Ly đến khách sạn Thế Nguyên thay mình.” Đường Yên đứng dậy liếc mắt ra hiệu với Mạnh Lộ, lạnh nhạt nói: “Mạnh Lộ, em mau đi tìm Miêu Trạch, bảo nó mau ra tay giải quyết Ngô Tiểu Tiểu, chị phải đến khách sạn Thế Nguyên.”

An Lộ nghe xong lập tức hiểu được tình huống rất xấu. Lúc anh đi vào thấy Đường Yên đang ở đây thì theo bản năng cho rằng Đường Yên không có đến khách sạn Thế Nguyên, không ngờ rằng Đường Yên lại bảo Giang Ly đi thay cô. Chuyện này không vui tí nào, nếu để cho đại ca biết Đường Yên xảy ra chuyện ở quân khu trung tâm thì người thứ nhất đại ca không bỏ qua chính là anh.

Lúc mấy người Đường Yên đến khách sạn Thế Nguyên thì nhìn thấy Lưu Minh đang chờ, lúc này cô mới biết Giang Ly chưa từng tới khách sạn Thế

Nguyên, Đường Yên lập tức hiểu được Giang Ly đã xảy ra chuyện! Giang Ly không có khả năng đi chậm như vậy, chỉ có một khả năng duy nhất là trên đường đi đã xảy ra chuyện khiến Giang Ly không có cách nào đến khách sạn Thế Nguyên được.

“Giang Ly đã xảy ra chuyện!” Mặt Đường Yên trầm xuống, khi đi vào một ngõ sâu bên cạnh khách sạn Thế Nguyên thì thấy ở chỗ này có dấu vết đánh nhau. Trên đất còn lưu lại vết máu chưa khô, Đường Yên ngồi xuống đụng vào vết máu trên đất, sự dao động của dị năng rất quen thuộc.

Sắc mặt An Lộ trầm xuống, bấm gọi cho Việt Kỳ. Hôm nay nếu không phải Giang Ly đến khách sạn Thế Nguyên thì người bị phục kích chính là Đường Yên, dựa theo tầm quan trọng của Đường Yên với đại ca thì nhất định quân khu trung tâm sẽ nổi lên một trận phong ba.

“Tao muốn mạng Đường Yên!” Lưu Thâm Nhã trầm ngâm, khuôn mặt dữ tợn nhìn về phía Giang Ly, ánh mắt độc ác nhìn Giang Ly chật vật không chịu nổi trên mặt đất, cô ta hung hăng dùng chân đá mạnh vào Giang Ly: “Rắc...” sau đó túm Giang Ly nhắc lên: “Bọn phế vật, mang một thằng đàn ông vô dụng về làm cái gì?”

Khỏe miệng Giang Ly cong lên thành một nụ cười mỉa mai, vết thương trên người anh không nhẹ, vài chỗ ở lưng, bụng và trong bắp đùi đều máu thịt bầy nhầy, vết thương do lưỡi dao nước tạo ra đang bị ăn mòn dần dần sau đó chuyển thành màu đen thậm chí còn chảy ra nước mủ, chỉ trong chốc lát mà trên người Giang Ly không còn chỗ nào lành lặn cả.

Giang Ly kiên cường, không chịu hé răng, cúi đầu làm như không nghe thấy gì cả. Anh không nên dễ dàng tin người phụ nữ ngoan độc như Lưu Thâm Nhã, biết rõ người phụ nữ này tâm địa ác độc nhưng lại không kiềm chế được mà mềm lòng với cô ta. Anh chết không quan trọng nhưng không biết hiện giờ mấy người Đường Yên như thế nào?

“Sau khi rời khỏi Mậu Danh thì hành tung của Đường Yên rất bí mật, ngoại trừ vài dị năng giả thân cận với cô ta từ căn cứ Thanh Long thì không ai biết được tin tức của Đường Yên.” Phùng Khải Dương lười nhác, bắt chéo hai chân, khuôn mặt hơi mỉm cười, khỏe mắt ngả ngón liếc xéo Lưu Thâm Nhã. Ánh mắt tỏ vẻ si mê nhưng sâu trong đó lại xẹt qua khinh thường và chán ghét, tuy nhiên tất cả những điều này đều được giấu hết sức tốt.

Thỉnh thoảng Lưu Thâm Nhã lại cảm roi quất vào người Giang Ly, cây roi có xước mang rô khiến mỗi lần đánh vào da thịt đều bị dập nát. Giang Ly hấp hối chỉ còn hơi tàn nhưng vẫn trào phúng liếc nhìn Lưu Thâm Nhã, hoàn toàn không để ý tới vết roi trên người. Lưỡi dao nước của Lưu Thâm Nhã dị có tính ăn mòn cho dù dị năng giả khi thức tỉnh thì cũng có năng lực chữa trị vết thương ở mức nào đó nhưng trong trường hợp này thì muốn sống cũng không được mà muốn chết cũng không xong...

“Người này là cấp dưới của em trước kia, chỉ cần hỏi một chút chẳng phải sẽ biết tung tích của Đường Yên sao.” Phùng Khải Dương nói khẽ, như có hàm ý liếc Lưu Thâm Nhã một cái.

“Nói mau, con tiện nhân Đường Yên kia đang ở đâu?” Lưu Thâm Nhã đỏ mắt, trên đầu ngón tay có những lưỡi dao nước rất nhỏ, lưỡi dao nước sắc bén cắt qua tay chân của Giang Ly nhưng ánh mắt Giang Ly vẫn bình tĩnh, mãi đến không thể chịu đựng được nữa mới rên lên một tiếng.

Phùng Khải Dương thân nhiên nói: “Không nói sao, như vậy chắc là thủ đoạn của em chưa đủ, gọi người tới lột da hán đi.” Đáy mắt Phùng Khải Dương hiện lên hung ác nham hiểm, quân khu trung tâm rối loạn, tất cả mọi người đều nhốn nháo để mắt đến miếng bánh ngọt lớn này, ai cũng muốn chia một chén súp nhưng lại không nghĩ đến rốt cuộc mình có bản lĩnh để làm vậy hay không.

Nghe vậy, trong mắt Lưu Thâm Nhã chột lóe lên tàn khốc, cô ta gật đầu, tránh qua một bên để cho Đỗ Dương tiến lên.

“Liệt Phong nói tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ cần đám người Đường Yên đến nữa thôi. Giang Ly là người bên cạnh Đường Yên, chắc chắn hẳn biết Đường Yên đang ở chỗ nào.” Lưu Thâm Nhã mỉm cười, cô ta nhất định phải có được vòng bạch ngọc. Lưu Thâm Nhã nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay đầy vảy của mình, sâu trong ánh mắt là cố chấp và điên cuồng. Theo bản ghi chép cô có nói chỉ cần có được vòng bạch ngọc, mở được không gian thì thay da đổi thịt cũng không phải là không có khả năng. Chờ đến khi cô ta lấy được vòng bạch ngọc trong tay Đường Yên, khôi phục lại dị năng chữa khỏi thì việc chữa cho cánh tay này không còn là mộng nữa, không ai rõ ràng lại lịch bối cảnh của vòng bạch ngọc hơn cô ta. Trong đầu Lưu Thâm Nhã nhớ lại hoa văn trên vòng bạch ngọc, chỉ hận không thể bấm thấy Đường Yên thành vạn đoạn và đoạt lấy vòng bạch ngọc tức khắc.

“Tôi hiểu...” Chu Thiến lạnh nhạt gật đầu, Chu Thiến là một bác sĩ, không ai hiểu biết những bộ phận trí mạng trên cơ thể người hơn bác sĩ cả, Chu Thiến đeo bao tay vào, dùng ánh mắt xin lỗi nhìn Giang Ly, lúc ở nhà xưởng công nghiệp quân sự Mậu Danh cô đã định rời khỏi Phùng Khải Dương đến căn cứ Thanh Long nhưng không nghĩ tới Phùng Khải Dương luôn canh chừng cô nên cô hoàn toàn không thời gian dùng kế ve sầu thoát xác để bỏ chạy, chỉ đành phải khúm núm đi theo Phùng Khải Dương, sau khi nhìn thấy thủ đoạn tàn bạo của Lưu Thâm Nhã thì bất an trong lòng càng nặng!

Nói như thế nào thì trước kia Giang Ly cũng đã từng là đồng đội của Lưu Thâm Nhã, ngay cả đồng đội của mình mà cũng có thể ra tay ác độc như vậy thì cho dù bây giờ đang là tận thế, Lưu Thâm Nhã cũng làm cho người ta cảm thấy ghê rợn, lạnh lẽo. Dựa theo sự hiểu biết của cô về Phùng Khải Dương thì Phùng Khải Dương là một người lạnh lẽo, không phải lương thiện gì, vì sao hán lại luôn dễ dàng tha thứ cho Lưu Thâm Nhã? Điều này làm cho Chu Thiến cảm thấy quái dị hơn nữa điều làm cô thấy khó hiểu là Phùng Khải Dương lại bảo cô phẫu thuật cho Lưu Thâm Nhã, bỏ nguồn gốc lây nhiễm ám hệ vào trong người cô ta, như vậy chắc chắn tính cách của Lưu Thâm Nhã sẽ thay đổi, năng lượng ám hệ khủng bố ở chỗ ngoại cuồng bạo và khát máu thì nó còn biến người ta thành thích giết chóc và không có lý trí.

Nhận ra sự chần chừ trong mắt Chu Thiến, Phùng Khải Dương nhíu mày, lạnh lùng nói: “Làm theo lời Thâm Nhã đi!” Lưu Thâm Nhã đã nói với hán về vòng bạch ngọc, hán cũng rất hứng thú với phương pháp tu luyện tinh thần lực của bác sĩ Đường, lần trước hán đã bị thương không nhẹ khi chiến đấu với Việt Kỳ ở căn cứ quân sự dưới đất, Phùng Khải Dương nhìn thì giống như không thèm để ý nhưng vẫn luôn canh cánh trong lòng. coki LQĐ. Từ trước tới nay hán luôn luôn kiêu ngạo nhưng lúc huấn luyện lại bị Việt Kỳ đè đầu, đây là một sỉ nhục cực lớn với người luôn cuồng ngạo như hán. Sau khi cạy miệng bác sĩ Đường miệng lấy được phương pháp tu luyện tinh thần lực cộng thêm vòng bạch ngọc trong tay Đường Yên thì lo gì không thể tung hoành ở tận thế, chính vì vậy nên nhất định phải tìm được Đường Yên!

Không ai không động tâm với quyền lực cả, mục tiêu của Phùng Khải Dương chỉ là hai chữ “cao nhất” mà thôi. Hắn cố chấp cho rằng chỉ có vị trí cao nhất mới thích hợp với hắn, hắn phải là số một.

Lúc này mọi người ở quân khu trung tâm đều thần hồn nát thần tính. Các thế lực khắp nơi đang lâm vào tử cục, mỗi ngày đều có vô số người mất mạng trong im lặng, bất ngờ hơn chính là chính là cho dù ai chết thì cũng không có người tìm hiểu nguyên do cả.

Sau khi bước vào quân khu trung tâm, Đường Yên cẩn thận thu liễm tinh thần lực của mình lại. Quân khu trung tâm khác với căn cứ Thanh Long, người tài ở đây đông như kiến, Đường Yên lo lắng sẽ bị lộ tinh thần lực khác thường của mình nên hành động cực kì cẩn thận, từ lúc đến đây cô rất ít ra khỏi phòng, chỉ ngồi chờ tin tức bên Việt Kỳ đưa tới. Quân khu trung tâm rất rộng nhưng bên ngoài lại được bao bọc bởi ảo ảnh, không có lệnh bài đặc chế của quân khu trung tâm thì ở bên ngoài chỉ là một mảnh rừng rậm rạp mà thôi, chỉ nhìn bằng mắt thì sẽ không biết chỗ này có bí mật gì cả.

Tinh thần lực của Đường Yên giống như một tấm lưới từ từ tản ra bao trùm lấy quân khu trung tâm. Tinh thần lực của Đường Yên dần dần lan ra làm cho cô nhìn thấy được một tòa nhà cao vút trên khoảng đất trống cách đây ba trăm dặm về phía Tây Nam. Xung quanh tòa nhà đó là từng đợt sóng năng lượng dao động, ở bên ngoài còn có dị năng giả tuần tra, thực lực của dị năng giả tuần tra kém nhất cũng là cấp sáu!

Đường Yên liếc mắt đã nhận ra sóng năng lượng chung quanh tòa nhà chính là ảo cảnh mà dị năng giả tinh thần đã bố trí, nếu tùy tiện đi vào sẽ bị lạc ở bên trong đó. Chung quanh tòa nhà lại được khảm không ít tinh hạch và huyết hạch hệ tinh thần hơn nữa cấp bậc không thấp, trong mắt Đường Yên hiện lên kinh ngạc, cô nhìn sóng năng lượng dao động chung quanh tòa nhà, hiển nhiên những tinh hạch và huyết hạch này không phải được đặt một cách tùy tiện.

Vị trí của những tinh hạch và huyết hạch này đều liên kết với nhau, bao trùm hết cả tòa nhà. Chuyện này không giống như chuyện chỉ cần một, hai người là có thể làm được, không lâu trước đây cô còn cảm thấy nhân tài trong quân khu tầng tầng lớp lớp, không ngờ nhanh như vậy đã được kiểm chứng rồi. Rõ ràng trước mắt là một trận pháp, không ngờ trận pháp chỉ có ở trong tiểu thuyết lại đang xuất hiện sờ sờ trước mặt cô.

“Khi nào thì quân khu trung tâm bỏ lệnh cấm?”

“Thế nào, chờ không được muốn ra ngoài chơi rồi à?”

“Chẳng phải mày cũng muốn sao, chúng ta đã ở chỗ quý quái này đợi mấy tháng rồi mà vẫn không có người nào tới đây, lúc nào mới có thể ra ngoài thoải mái một chút nhỉ?”

“Nghĩ đi, sau khi mọi chuyện xong xuôi thì không chỉ đủ chúng ta ăn uống vài năm thôi đâu. Nhà họ Các gần sụp đổ rồi, sự tình của chúng ta cũng sắp kết thúc, đến lúc đó người ở phía trên ra mặt, chúng ta cũng được tính là công thần, tất nhiên đồ tốt sẽ không thiếu phần mày.”

Nghe vậy, ánh mắt Đường Yên trở nên rét lạnh, quả nhiên nơi này không phải là chỗ ở bình thường. Trong mấy tháng này, chủ nhân của tòa nhà đã lợi dụng tinh hạch và huyết hạch hệ tinh thần để che giấu tòa nhà thì nhất định kế hoạch của người này không đơn giản, kết cục của các thế lực trong quân khu trung tâm đã rõ ràng. Khu vực này lại thuộc về nhà họ Lưu, rất có khả năng tòa nhà này chính là nơi thí nghiệm mà nhà họ Lưu che giấu. Đường Yên lập tức nhớ tới cây sáo dọc có thể không chế tang thi biến dị trong tay Lưu Hân Vũ, trong lòng mơ hồ hiểu được vài phần. Nhà họ Lưu gia lựa chọn che giấu tòa nhà này, mưu đồ gì thì không cần nói cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Kết thúc (1)

“An Lộ, ba trăm dặm về phía Tây Nam là nơi nào?” Ánh mắt Đường Yên lạnh lùng, một mình đứng trên nóc nhà đón gió, vài sợi tóc đen theo gió tung bay. Vừa rồi khi dò xét tinh thần lực của cô đụng phải vài tinh thần lực khác, thực lực đều không dưới cấp chín. Trong lòng Đường Yên cảm thấy quả không hổ là quân khu trung tâm, cấp chín đã là siêu mạnh, không ngờ tại một nơi nhỏ như thế này mà lại ẩn nấp nhiều dị năng giả mạnh như vậy!

“Ba trăm dặm về phía Tây Nam?” An Lộ nghi hoặc, mở máy tính xem bản đồ được chụp bằng vệ tinh: “Tòa nhà Viễn Cảnh, do hai nhà Phùng, Lưu hợp tác xây dựng vào vài năm trước, về sau bởi vì hai bên có tranh chấp kiện nhau ra tòa nên nơi này vẫn luôn bị bỏ hoang. Lúc tận thế mới bắt đầu thì khu vực này được phân chia dưới danh nghĩa nhà họ Hình, tuy trên danh nghĩa thuộc về nhà họ Hình nhưng thật ra cũng thuộc về thế lực nhà họ Lưu.”

“Sao vậy, nơi này có gì không đúng hả?” An Lộ đã ở bên cạnh Đường Yên một thời gian dài nên cũng hiểu ít nhiều về năng lực của cô vì vậy khi thấy Đường Yên tỏa ra sát khí khi nhìn về phía tòa nhà Viễn Cảnh thì suy nghĩ trong đầu bắt đầu chuyển động ngay tức khắc. Anh nhớ từ trước đến giờ chỗ này vẫn luôn vắng vẻ, ngày thường cũng có rất ít người đi lại chung quanh đây đồng thời có người từng nói đi qua chỗ này hay bị tập kích nên cho dù có đi ngang qua thì ai cũng cố gắng tránh đi qua chỗ này.

“Bỏ hoang ư?” Đường Yên hừ lạnh một tiếng, cái có này đúng là hoàn hảo, không có khuyết điểm. Đột nhiên máy truyền tin trong tay Đường Yên vang lên, cô kinh ngạc mở máy truyền tin ra: “Hạ Đình?”

“Đường Yên, hãy nghe tôi nói... Căn cứ đã xảy ra chuyện! Không biết tại sao xung quanh căn cứ đột nhiên xuất hiện một biển tang thi với số lượng khổng lồ, quân khu trung tâm lại không liên lạc được nên tôi chỉ có thể tìm cô. Đúng rồi, cô có quen biết một người đàn ông tên là Dịch Thao hay

không?” Giọng nói của Hạ Đình rất gấp gáp, lo lắng trong đó rất rõ, trước đó hoàn toàn không có tin tức gì về biến tang thi lần này giống như là tự dưng xuất hiện xung quanh căn cứ vậy, thậm chí trong biến tang thi còn ẩn nấp không ít tang thi cấp cao.

“Cái gì?” Đường Yên chấn động, vẫy tay ý bảo mấy người An Lộ im lặng sau đó nói tiếp: “Quả thật tôi có quen một người tên là Dịch Thao, anh ta như thế nào rồi?”

“Hiện giờ anh ta đang ở căn cứ Bạch Hổ liên hệ với bên chúng ta nói rằng bên kia cũng xuất hiện tình huống biến tang thi bao vây căn cứ như vậy, tình hình giống hệt căn cứ Thanh Long. Anh ta còn nhắc cô phải cẩn thận nhà họ Phùng, dã tâm của nhà họ Phùng không nhỏ.” Giọng điệu của Hạ Đình rất gấp gáp, biến tang thi xuất hiện đã được một giờ nhưng ba cô vẫn không liên lạc được với quân khu trung tâm, cũng may Hạ Bác nhắc cô liên lạc với Đường Yên nên cô mới nhớ tới lúc Đường Yên rời khỏi căn cứ thì có mang theo mấy truyền tin của căn cứ Thanh Long.

“Nhà họ Phùng sao?” Đường Yên lập lại: “Các lão đã xảy ra chuyện, quân khu trung tâm rối loạn, chuyện biến tang thi đừng trông cậy vào quân khu trung tâm sẽ giúp đỡ. Cô mau báo cho Dịch Thao là từ giờ trở đi các căn cứ lớn phải phong tỏa cửa ra vào, tôi sẽ chủ động liên lạc với mọi người trước, đừng tin bất cứ mệnh lệnh nào do quân khu trung tâm phát ra, bên Chu Tước, Huyền Vũ thì không cần nhắc nhở. Nếu hai căn cứ kia phải người tới nhờ giúp đỡ thì trực tiếp từ chối.”

Sau lưng Chu Tước là nhà họ Phùng, sau lưng Huyền Vũ là nhà họ Hình. Căn cứ Thanh Long ở trong tay Đường Yên còn căn cứ Bạch Hổ ở trong tay nhà họ Hầu, chỉ cần Thanh Long, Bạch Hộ không loạn, thế cục quân khu trung tâm được khống chế thì trận này ai thắng ai thua vẫn còn còn quá sớm để xác định!

“Được.” Sau khi Hạ Bác trở về căn cứ Thanh Long thì có nói đến quân khu trung tâm có khả năng sẽ rối loạn nhưng Hạ Đình lại không nghĩ nhiều vì người bên ngoài không cách nào nhúng tay vào chuyện của quân khu trung tâm vì vậy sau khi nghe Đường Yên nói như vậy thì trong lòng lập tức hiểu rõ. Hạ Đình gật đầu, cô hiểu được lo lắng của Đường Yên nên sau khi ngắt mấy truyền tin thì lập tức truyền đạt lời của Đường Yên cho Hạ Chu Tuất để Hạ Chu Tuất quyết định.

“Chị Yên, chị không sợ Hạ Chu Tuất sẽ giờ trò từ bên trong sao?” Trong mắt Mạnh Lộ lóe lên ánh sáng, ở tận thế không có bạn bè tuyệt đối cũng không có kẻ địch tuyệt đối. Cô đã nói chuyện quân khu trung tâm cho Hạ Đình thì sẽ không sợ nhà họ Hạ nhân lúc cháy nhà hời của hơn nửa bọn họ ở quân khu trung tâm chuyện của căn cứ Thanh Long thật sự là ngoài tầm tay với.

“Ở căn cứ Thanh Long có anh Bác Dương, chắc chắn sẽ không xảy ra rối loạn.” Đường Yên thần nhiên nói.

“Đường Yên, mọi người đang ở đâu?” Giọng nói trầm trầm, lạnh lẽo của Diệp Quân truyền đến, An Lộ giờ cao điện thoại, mở loa ngoài lên.

“Có việc gì vậy?” Đường Yên kinh ngạc, bên Việt Kỳ đã xảy ra chuyện gì sao? Sau khi đến quân khu trung tâm thì đã mấy ngày Đường Yên không nhìn thấy Việt Kỳ tuy nhiên buổi tối Việt Kỳ vẫn luôn gọi điện thoại để kể những chuyện xảy ra vào ban ngày cho Đường Yên nghe.

“An Lộ, mau mở website mà tôi đã gửi cho cậu, Giang Ly đã xảy ra chuyện.” Diệp Quân nói xong thì lập tức gửi cho An Lộ một trang web, An Lộ nhanh chóng mở ra thì thấy trên trang này có một video clip mà người trong clip chính là Giang Ly mà bọn họ tìm đã lâu. Lúc này cả người Giang Ly máu thịt mơ hồ, tay chân đều bị đánh gãy, máu tươi nhuộm đỏ cả người. Đường Yên che giấu cảm xúc của mình, lạnh lẽo nhìn chằm chằm Giang Ly trong clip.

Miệng vết thương rất quen thuộc, đúng là do Lưu Thâm Nhã ra tay. Ngoài ra toàn thân Giang Ly không có chỗ nào lành lặn! Thủ đoạn thật là độc ác, không bị tang thi, thú biến dị giết chết mà lại bị con người tra tấn đến muốn sống không được, muốn chết không xong. Sát khí của Đường Yên bị đè nén trong lồng ngực, cô vung tay lên, lập tức mấy tính bị dị năng lôi điện biến thành một cục đen xì.

Xem ra cô ẩn nấp quá lâu nên khiến đám người Lưu Thâm Nhã sốt ruột đến bất chấp mặt mũi, thủ đoạn hạ lưu này mà cũng dám công khai ra ngoài. Trong lòng Đường Yên đã có quyết định, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười lạnh lẽo. Đám người này đã không quan tâm đến tình cảm thì cô cũng không cần phải bó tay bó chân nữa.

Đường Yên nắm chặt kiếp, bảo An Lộ xác định địa bàn của nhà họ Hình, nhà họ Lưu, nhà họ Phùng ở quân khu trung tâm. Sát khí dữ dội từ trung tâm là Đường Yên bắn ra bốn phía, bóng dáng Đường Yên lóe lên, chỉ trong chớp mắt đã biến mất. Hình như Buster nhận ra điều gì đó nên lập tức nhảy xuống đất, bốn chân bốc lên ngọn lửa màu lam lạnh lẽo, vội vàng chạy theo phía sau Đường Yên.

“Chị Yên...” Đám người Miêu Trạch nhìn nhau, trong đáy mắt đều là vẻ kinh hãi khó giấu được. Bọn họ chưa thấy Đường Yên nổi giận bao giờ nên hiện giờ nhìn thấy thì không khỏi lạnh cả người. Thật đáng sợ, sát ý thật kinh người. Diễn đàn Lê Quý Đôn. Chỉ là sát ý mà đã khiến cho người ta run rẩy bầy như thế rồi. Trên khuôn mặt kiên cường của Miêu Trạch cũng lộ ra sát khí dày đặc, là cậu hại Giang Ly, trong lúc vô tình cậu đã tiết lộ hành tung của chị Yên cho Ngô Tiểu Tiểu, cậu đã tin lầm cô ta, cô ta có chết cũng không đáng tiếc, trong đầu Miêu Trạch xẹt qua khuôn mặt kinh hoàng, hối hận của Ngô Tiểu Tiểu nhưng Miêu Trạch thì không hối hận khi giết chết cô ta, cô ta đánh giá bản thân mình quá cao, dựa theo tỉ lệ chênh lệch giữa dị năng giả và người thường thì cậu muốn loại phụ nữ nào mà không có. Cô ta lại còn tưởng rằng cậu thật sự chung tình với cô ta, đã không biết cái gì lại còn dám động sát tâm với chị Yên. Cậu quả thật đáng chết khi tin tưởng cô ta mà! (Đọc đến đây đừng ác cảm với Miêu Trạch, suy nghĩ rất thực tế thôi mà, truyện này không có bong bóng hồng nha)

“Đuổi theo mau!” Hoàng Mô không nhiều nói, trong lòng sôi trào suy nghĩ giết chóc. Lại nói tiếp bọn họ luôn luôn giằng co cầu sinh ở tận thế, sớm đã quen kiếp sống giết chóc. Quân khu trung tâm lại quá an bình, yên ổn nên không thể nào áp chế cảm giác điên cuồng, khát máu trong lòng bọn họ được.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy sát ý ẩn sâu trong mắt nhau, so với dị năng giả được nuôi nấng ở trong nhà ấm thì dị năng giả luôn sống bên bờ sinh tử như bọn họ mới là người thao túng cuộc chiến. Dị năng giả ở quân khu trung tâm luôn coi thường bọn họ nhưng không hề biết từ đầu bọn họ đã không thêm đề ý đến chuyện này, chẳng qua những người đó chỉ là hồ gậy, đâm một cái là rách mà thôi.

An Lộ nhìn mấy người phía sau, hơi ngẩng đầu, khoe miệng cong lên. Hình Liệt Phong, nước cờ này mảy đi nhằm rồi! Đường Yên không phải là người mềm lòng, dễ dàng thỏa hiệp, cô thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành, Hình Liệt Phong bức bách cô như vậy chỉ sợ tiếp theo quân khu trung tâm sẽ đẩy lên phong ba. Quân khu trung tâm mục nát này cũng đã tới thời điểm nên thay đổi một chút! Đại ca nói không sai, người luôn sống ở trong quân khu trung tâm sinh sẽ không bao giờ biết phía ngoài đáng sợ như thế nào. Đường Yên có thể thoải mái sống ở tận thế nếu như thực không có bản lĩnh thật sự thì há có thể sống đến bây giờ? Tận thế là địa ngục ăn thịt người, ở trong cuộc sống này, không có thực lực nhất định sẽ bị đào thải.

Bóng dáng Đường Yên lóe lên, lúc này cô đã đi tới đại bản doanh của nhà họ Hình, cô tuốt kiếm ra khỏi vỏ, dị năng lõi điện đang rung động ở trong lòng bàn tay, cô nén dị năng lại sao đó quăng ra ngoài. Trong đầu Đường Yên xẹt qua tình cảnh thâm hiểm của Giang Ly sau đó nghĩ đến lẽ như ông và những người khác cũng bị hành hạ như vậy thì trong lòng không khỏi bùng lên lửa giận.

“Àm...” Chỉ trong nháy mắt nóc nhà đã bị nổ tung, vào lúc này Đường Yên cũng cầm kiếm lao thẳng tới dị năng giả phe địch.

“Ai đấy...” Dị năng giả kia vẫn còn chưa lấy lại tinh thần, đang định hô lên thì đã Đường Yên chém thành hai khúc.

Máu tươi văng đầy đất, tiếng nổ quá lớn làm kinh động đến những dị năng giả khác bên trong, Đường Yên đứng ở trước cửa, không nói năng gì mà chỉ chăm chăm chém giết, mỗi một đường kiếm đều gọn gàng, dứt khoát, một kiếm một mạng. Cả người Đường Yên dính đầy máu tươi, Buster cũng chiến đấu ở bên cạnh cô, một người một thú chặn ngay ở cửa, không có một người nào trong tòa nhà chạy thoát.

Những người đứng ở bên ngoài đều kinh hãi nhìn thủ đoạn đầy máu tanh của Đường Yên, mặt ai cũng trắng bệch không dám tiến lên. lát sau đám người Hoàng Mô cũng tới nơi, tay cầm vũ khí lạnh đứng ở ngã tư, gương mặt lạnh như băng lộ ra sát khí.

Nhà họ Hình ở quân khu trung tâm quyền thế ngập trời, giờ phút này hoàn toàn bị người ngăn ở cửa hành hạ đến chết, bên ngoài mọi người xa xa trông vọng, ai cũng không dám tiến lên đắc tội này đó sát thần. Nuốt nước miếng sắc mặt trắng bệch, quân khu trung tâm đại đa số đòi người sống an nhàn, không trải qua thích giết chóc, nhìn máu tươi nhuộm đỏ đại địa, trong khoảng thời gian ngắn ngỡ ra không dám có chút dị động.

Hình Liệt Phong, Lưu Thâm Nhã dùng thủ đoạn đối phó với Đường Yên thì cô còn tha thứ nhưng dám ra tay với ông và Giang Ly thì cô sẽ giết toàn bộ nhà họ Hình. Có qua có lại mới toại lòng nhau, đây mới chỉ là bước đầu tiên, Đường Yên xòe hai tay ra, lõi điện trong lòng bàn tay cô dần dần xoay tròn giống như ốc xoáy, chiều này là sau khi thăng cấp đến cấp chín cao nhất Đường Yên mới nghĩ ra, uy lực như thế nào thì chính Đường Yên cũng không biết.

Uy thế không lộ khiến bầu trời trở nên tối đen. Toàn bộ bầu trời đều hóa thành thế giới của lõi điện, khô mọc quyết điên cuồng vận chuyển, tinh thần lực không ngừng được đẩy lên đến giới hạn cuối cùng: “Lốc lõi điện, giết! (Thật ra nó không phải là lốc lõi điện mà nghĩa là lõi điện trùn cả một vùng nhưng dịch sao cũng không hay nên để là lốc lõi điện theo hình dạng của nó)” Cả không gian giống như hóa thành thế giới của lõi điện, lõi điện cuồng bạo bao phủ toàn bộ không gian, mọi người đều kinh hãi nhìn lõi điện của Đường Yên giống như thống trị cả thế giới, đây là người sao?

“A “

Tiếng gào thảm thiết lên tục vang lên, vang vọng toàn bộ quân khu trung tâm. Chỉ trong chớp mắt đại bản doanh nhà họ Hình đã hóa thành một đồng hoang tàn, không một người sống sót. Đường Yên lại đi đến nhà họ Lưu, nhà họ Phùng, lập lại tình cảnh giết chóc vừa rồi, một ngày này quân khu trung tâm luôn yên bình bỗng chốc hóa thành địa ngục đẫm máu. Sau khi phát tiết một phen thì dị năng của Đường Yên trực tiếp thăng cấp lên đến cấp mười, trở thành dị năng giả cấp mười trung cấp, tinh thần lực động lại thành một viên tinh hạch thể rắn ở giữa hai lòng mày, màu trắng bạc lấp lánh, tinh thần lực bàng bạc như sương không ngừng tuôn ra từ đó, quấn quanh dị năng ở trong kinh mạch, mỗi một lần lặp lại thì dị năng lại mạnh thêm một phần, chỉ cần hô hấp cũng có thể cảm nhận được năng lượng tự do trong không khí, Đường Yên biết hiện tại cô mới chính thức trở thành kẻ mạnh ở tận thế.

Máu tươi nhuộm đỏ chân trời! Tiếng kêu thảm thiết vang dội mặt đất!

Sau này Tân thế giới gọi ngày này là lễ tế máu, quá trình chém giết của Đường Yên cũng được người ta quay lại, đoạn video được bảo tồn một cách hoàn hảo, sau khi tân thế giới được thành lập thì đoạn video này được đưa ra làm phim phóng sự để thông báo với mọi người về sự mạnh mẽ của Đường Yên. coki LQĐ. Ngày này mỗi năm là ngày nghỉ, tất cả mọi người đều sẽ đến nhà bảo tàng quan sát đoạn video này và thưởng thức phong thái năm đó của Đường Yên, đương nhiên đây là chuyện của rất nhiều năm sau này.

Miêu tiêu tiếp theo của Đường Yên là đại bản doanh nhà họ Phùng, động tĩnh lớn như vậy chắc chắn ba nhà kia cũng đã biết. Những thế lực đang định rục rịch khác sau khi chứng kiến thủ đoạn tàn nhẫn của Đường Yên thì đều cố gắng đè nén sự thèm muốn của mình xuống, co đầu rút cổ giả bộ không biết gì nhưng sau lưng lại ra sức tìm hiểu về lai lịch bối cảnh của Đường Yên, không nghĩ tới ở ngay dưới mí mắt bọn họ lại có một dị năng giả mạnh mẽ như vậy. Dị năng giả cấp mười ở quân khu trung tâm không nhiều hơn nữa lại là song hệ.

Tòa nhà Viễn Cảnh là mục tiêu cuối cùng!

Đường Yên đã thông báo trước với An Lộ bên kia nhưng cho dù Đường Yên không nói thì chuyện cô muốn tàn sát ba nhà Lưu, Hình, Phùng cũng đã lan truyền ra toàn bộ quân khu trung tâm. Cô thông báo là muốn cho Việt Kỳ cơ hội để ra tay chiếm tiên cơ, cô hành hạ đến chết nhiều dị năng giả như vậy cho dù là ba nhà bình thường cũng khó có thể chịu đựng chứ đừng nói là ba gia tộc lớn như vậy.

“Đúng là dấu vết cuối cùng của Giang Ly biến mất ở tòa nhà Viễn Cảnh, cô đoán rất chính xác. Tòa nhà Viễn Cảnh mới là đại bản doanh chân chính của bọn họ, cô nhất định phải đi tới đó sao?” Giọng nói của Diệp Quân rất lạnh lùng nhưng ánh mắt lại hoàn toàn đối lập, trong mắt anh ta giống như có lửa, anh đã muốn ra tay từ lâu nhưng vì nhà họ Việt ở sau lưng nên mới nhiều phen nhường nhịn. Lúc này Đường Yên lại làm chuyện mà bọn họ không dám làm, hoàn toàn đốt cháy sự hiếu chiến và cuồng bạo trong đáy lòng bọn họ. Ai không mang giấc mộng anh hùng ở trong lòng?

“Vi sao không đi?” Đường Yên nhân nhặt nói bốn chữ sau đó cúp điện thoại, bộ quân trang xanh thẫm trên người dính đầy đồ tui, kiếm sắc kéo lê trên mặt đất để lại vệt máu dài chói mắt, lúc này khuôn mặt vô cùng xinh đẹp nhưng lại lạnh lùng đang tản ra ánh sáng rực rỡ. Ánh mắt lạnh như băng không cảm xúc đảo qua mọi người xung quanh, cảnh sắc có tui đẹp đến mấy cũng không thể che lấp được vẻ đẹp của Đường Yên, trái ngược với sự xinh đẹp đó là sát khí, máu tanh đè ép lên tất cả mọi người.

Phong thái của Đường Yên kích thích sự hiếu chiến trong lòng mọi người. Không phải đám người Lư Thâm Nhã muốn cô xuất hiện sao, vậy thì cô sẽ xuất hiện một cách ấn tượng nhất. Đại bản doanh của nhà họ Phùng cách nghiệp đoàn dị năng giả của quân khu trung tâm không xa, không ít dị năng giả hành động một mình sau khi chứng kiến sự tàn khốc của Đường Yên thì đều bội phục, không nói lời nào yên lặng đuổi theo Đường Yên.

Đoàn người vốn chỉ có mười mấy người cuối cùng lại biến thành hơn trăm người. Tất cả đều không nói gì, yên tĩnh đi theo phía sau Đường Yên, ánh mắt luôn dõi theo bóng quân trang xanh thẫm bị máu tui nhuộm đỏ ở phía trước...

Bài vẫn chưa beta, có lỗi chính tả hay sai sót gì sẽ beta sau....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Kết thúc (2)

“Rắc....” Phùng Khải Dương bóp nát ly trà, chung quanh người hắn dày đặc sát khí cuồng bạo, lạnh lẽo. Nhà họ Phùng ở cảm rở ở quân khu trung tâm nhiều năm, mặc dù thực lực của dị năng giả đại bản doanh không cao nhưng cũng chiếm khoảng sáu phần nhân thủ của nhà họ Phùng thế mà lại Đường Yên giết toàn bộ, không một người nào còn sống sót.

Giờ này khắc này người tức giận không chỉ có một mình Phùng Khải Dương, sắc mặt của Hình Liệt Phong và Lư Hân Vũ cũng xanh mét, đây là người trong gia tộc của bọn họ đất vậy mà chỉ trong một giờ ngắn ngủi đã hóa thành một đồng hỗn độn. Trong đại bản doanh phần lớn là người trong gia tộc, Đường Yên chỉ vừa mới ra tay mà đã chặt đứt toàn bộ đường lui của mọi người, không chết không ngừng!

Lúc này trong tòa nhà Viễn Cảnh, tất cả bọn họ đều đang đợi Đường Yên đến. Mặt ai cũng trầm xuống, không ai nghĩ ngờ Đường Yên sẽ tới hay không. Ánh mắt Lư Thâm Nhã lóe lên, trong mắt ẩn chứa sự nôn nóng và vội vàng, không lâu nữa, không lâu nữa thôi... Tất cả mọi thứ của Đường Yên đều sẽ thuộc về cô ta, suy nghĩ này khiến Lư Thâm Nhã vui mừng như điên.

“Tốt nhất em nên khẩn cầu không gian là thật, bằng không...” Phùng Khải Dương thâm trầm nhìn Lư Thâm Nhã, khuôn mặt thoáng hiện lên sự thô bạo. Sau khi dứt lời thì lập tức mang sự từ trắng bình tĩnh rồi đi.

Nghe vậy, đôi mắt Hình Liệt Phong và Lư Hân Vũ đột nhiên lóe sáng, có lẽ Phùng Khải Dương còn che giấu bọn họ cái gì đó?

“Thâm Nhã, em không sao chứ?” Lư Hân Vũ tiến lên một bước, đỡ Lư Thâm Nhã bị Phùng Khải Dương đẩy ngã trên đất dấy, lúc tay hắn đụng vào da thịt trơn mịn của Lư Thâm Nhã thì trong mắt bắt chợt lóe lên dục niệm nhưng khi lướt qua cánh tay dị thú của Lư Thâm Nhã thì lại trở nên chán ghét.

“Không có việc gì.” Trên mặt Lư Thâm Nhã hiện lên uất ức, khi thấy ánh mắt hờ hững của Hình Liệt Phong thì trong lòng có chút âm ảm đồng thời càng hận Đường Yên nhiều hơn, Lư Thâm Nhã cho rằng tất cả những điều này đều là do Đường Yên gây nên, nếu không phải do Đường Yên phá rồi thì làm sao cô ta trở nên thế thảm như vậy được, thậm chí còn trở nên xa cách với Hình Liệt Phong, tuy nhiên xa cách cũng tốt, như vậy cô ta không cần phải chia sẻ vòng bạch ngọc với ai cả. So với Hình Liệt Phong thì cô ta càng yêu Bác Dương hơn, đáng tiếc từ đầu đến cuối Bác Dương đều không để ý đến cô ta. Đường Yên, chắc chắn là vì Đường Yên, ánh mắt hung ác nham hiểm của Lư Thâm Nhã xẹt qua oán hận, nhất định sẽ có một ngày, sẽ có một ngày...

Ba người nhìn nhau nhưng không có gì để nói, Hình Liệt Phong nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của Lư Thâm Nhã, đây là người phụ nữ đã từng khiến hắn động tâm, dù biết cô ta đã tâm bưng bưng, không muốn đứng ngoài cuộc chơi nhưng hắn chưa bao giờ để tâm đến điều đó. Lúc trước khi ở công ty điện tử Lư Thâm Nhã đã không để ý tính mạng bảo vệ hắn, về sau lại bày mưu tính kế giúp hắn không chỉ một lần nên dù biết những chuyện mờ ám giữa Lư Thâm Nhã, Đỗ Mộng và những người phụ nữ khác thì hắn đều nhắm mắt bỏ qua cuối cùng dẫn đến đồng đội xa cách hắn, cho đến bây giờ là đúng hay là sai thì ngay cả chính hắn cũng không phân biệt rõ được. Đỗ Dương đã từng hỏi hắn có đáng hay không? Lúc đó trong lòng hắn đã có đáp án mơ hồ nhưng không cách nào nói ra được.

Lư Hân Vũ vuốt vuốt sáo dọc, không thêm để ý đến không khí kì lạ giữa Lư Thâm Nhã và Hình Liệt Phong, tay hắn khoát lên trên vai Lư Thâm Nhã, không biết hắn đang suy nghĩ cái gì? Nhà họ Lư đã không còn nữa... Trong mắt Lư Hân Vũ hiện lên điên cuồng, nhà họ Lư đã không còn, quân khu trung tâm cũng mất đi tồn tại tất yếu của mình. Hắn chơi đùa với cây sáo dọc trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve cái nút bên trong sáo dọc, vẻ mặt hiện lên điên cuồng.

Lư Thâm Nhã cúi đầu, trong mắt hiện lên sự dửng dưng, cô ta đã bảo Cao Phong lôi kéo Đường Thuận dưới trướng Phùng Khải Dương. Đường Thuận sống ba mươi năm trên đời cũng không có bản lĩnh gì lớn nhưng lại thức tỉnh một dị năng rất đặc biệt là có thể rút năng lượng của tinh hạch và huyết hạch vào bên trong trận pháp mà hắn tạo ra. Theo như hắn nói thì tổ tiên hắn từng là truyền nhân của phái Mao Sơn (Mao Sơn được mọi người biết đến với uy danh đệ nhất khuru tà trừ ma, pháp thần thông quân đại cao siêu và còn lập đàn, bố trận pháp) nên biết được một chút cách khắc bùa, tạo trận pháp

đơn giản. Mặc dù bản thân không có bản lĩnh gì nhưng ai bảo trên tay hắn có mấy tấm phù trận tổ truyền hơn nữa còn thức tinh dị năng dẫn đường cho năng lượng tinh hạch và huyết hạch để kích hoạt phù trận chứ.

Trận pháp, phù trận ở tòa nhà Viễn Cảnh đều xuất phát từ tay Đường Thuận. Tên Đường Thuận này khi say rượu rất thích nói khoác, chỉ cần dụ hắn uống vài ly rượu thì chuyện gì cũng có thể moi ra. Những chuyện về tòa nhà Viễn Cảnh cực kì quan trọng nên Phùng Khải Dương đã hạ tử lệnh (vi phạm là chết) với Đường Thuận, tuyệt đối không cho phép hắn tiết lộ dù chỉ nửa chữ về tòa nhà Viễn Cảnh. Tuy rằng Đường Thuận thích nói khoác nhưng cũng rất sợ chết, nếu không phải do uống rượu thì nhất định có lẽ hắn cũng không nói ra.

Trong lúc chờ đợi Đường Yên tiến vào tòa nhà Viễn Cảnh thì Cao Phong đã lên thay đổi bố cục của phù trận, đến lúc đó đừng ai nghĩ đến chuyện sống sót mà ra khỏi nơi này.

Tính cách Phùng Khải Dương rất cao ngạo, từ trước tới nay không bao giờ để ý đến những chuyện về sau. Hai phần ba người trong tòa nhà Viễn Cảnh đều là người của Lưu Thâm Nhã người. Lúc này Lưu Hân Vũ và Hình Liệt Phong đang ngồi thì đột nhiên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cảnh vật xung quanh trở nên mơ hồ, tinh thần lực dần dần bất ổn, có ngốc cũng biết đã có chuyện xảy ra.

“Cô đã làm cái gì?” Hình Liệt Phong ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Lưu Thâm Nhã. Lúc này phức tạp trong mắt hắn đã hóa thành bình tĩnh, cả người Lưu Hân Vũ suy yếu, hắn liếc nhìn Hình Liệt Phong, cả hai đều thấy được tức giận trong mắt nhau. Không một ai trong bọn họ ngờ được mình lại bị Lưu Thâm Nhã lừa gạt. Đồng thời trong lòng cũng vì Lưu Thâm Nhã độc ác mà trái tim cảm thấy băng giá không thôi, suốt khoảng thời gian này nếu không có hai người bọn họ giúp đỡ Lưu Thâm Nhã thì làm sao cô ta có được địa vị giống như hôm nay, kết quả cô ta lại lấy oán trả ơn, lừa gạt hãm hại cả bọn họ.

“Không có gì, chỉ bảo Minh Hà bỏ thêm chút thuốc cho hai người nghỉ ngơi thật tốt mà thôi. Đừng nóng vội, lát nữa Phùng Khải Dương cũng sẽ tới hội họp với hai người. Đường Thuận nói muốn khởi động trận pháp Thất sát dẫn quỷ thì còn thiếu mấy viên tinh hạch cấp cao, tôi trái lo phải nghĩ một lúc lâu thì nhận thấy không có ai thích hợp hơn ba người cả.” Lưu Thâm Nhã bày ra vẻ mặt vô tội, bàn tay ái muội chạy trên người Lưu Hân Vũ. Giọng nói của cô ta cực kì bình tĩnh nhưng không hiểu sao lại làm cho người ta lạnh cả người, lời nói cũng càng độc ác, vô tình.

“Đù độc ác!” Sau khi Hình Liệt Phong phun ra ba chữ thì nhắm mắt lại không nhìn Lưu Thâm Nhã nữa nhưng sắc mặt lại trở nên xanh mét, ý tứ của Lưu Thâm Nhã rất rõ ràng, cô nhốt bọn họ ở đây sau đó bảo Đường Thuận rút năng lượng của bọn họ rót vào trong phù trận. Bọn họ luôn biết Lưu Thâm Nhã nhẫn tâm tuyệt tình nhưng không nghĩ có một ngày đối tượng sẽ biến thành bản thân mình.

Lưu Hân Vũ im lặng cắt kỹ sáo dọc, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười nhạt cay đắng. Không hổ là người nhà họ Lưu, nếu là bà nội còn sống nhất định sẽ rất hài lòng với Lưu Thâm Nhã, cách hành động nhẫn tâm tuyệt tình này rất giống với tác phong làm việc của người nhà họ Lưu. Nuôi hổ gây họa, những lời này của Đỗ Dương không sai một chút nào...

Sau lưng Lưu Thâm Nhã xuất hiện vài người, một trước một sau đưa Hình Liệt Phong và Lưu Hân Vũ đã trúng độc ra ngoài. Lưu Thâm Nhã im lặng đi lên tầng cao nhất, cởi áo khoát để lộ cánh tay dị thú dữ tợn ra. Ở dưới ánh nắng cánh tay dị thú có vẻ chói mắt làm cho người ta sợ hãi. Phía sau cô ta là một đám dị năng giả đang kích động, ánh mắt đỏ quạch, vẻ mặt cuồng bạo, hành động quái dị không giống người thường.

“Đường Yên, rốt cuộc mày cũng đã tới!” Lưu Thâm Nhã kiêu căng nhìn dần dần bóng dáng Đường Yên dần dần xuất hiện trong tầm mắt mình, khi ánh mắt cô ta chạm đến những dị năng giả phía sau Đường Yên thì sắc mặt lập tức trở nên vặn vẹo. Cao Phong đứng ở phía sau Lưu Thâm Nhã, trong mắt lộ vẻ si mê nhìn chằm chằm Lưu Thâm Nhã, khi tầm mắt lướt qua đám người Đường Yên đang đi từ xa đến thì lại trở nên dữ tợn, tàn ngược.

“Thâm Nhã, có muốn anh đi xuống hay không?” Cao Phong dịu dàng nhìn chằm chằm Lưu Thâm Nhã, trong suy nghĩ của hắn cho dù Lưu Thâm Nhã biến thành bộ dạng gì thì đều xinh đẹp cả. Vì Thâm Nhã, hắn có thể buông tha cho hết thảy, thậm chí ngay cả tính mạng của hắn.

Lưu Thâm Nhã cũng nhìn thấy sự hưng phấn khác thường trong mắt Cao Phong, cô ta đã đi theo bên cạnh Phùng Khải Dương một thời gian nên biết rất rõ về nguyên nhân gây ra lây nhiễm ám hệ. Cánh tay dị thú của cô ta đã được Phùng Khải Dương cải tạo bằng cách khảm tinh hạch ám hệ vào bên trong ở một mức độ mà cô ta có thể dùng dị năng của chính mình để khống chế sự dị hóa của nó. Phùng Khải Dương khinh thường ám hệ tinh hạch nên không muốn đụng vào nó. Tinh hạch ám hệ trên người Lưu Thâm Nhã là do cô ta bảo Chu Thiển khảm vào. Dị năng nguyên bản trong cơ thể Cao Phong cũng đã dần dần bị lây nhiễm năng lượng ám hệ, tính cách hắn đã bắt đầu trở nên khát máu cuồng bạo, chỉ là bản thân hắn không nhận ra được mà thôi.

“Không cần.” Lưu Thâm Nhã lắc đầu. Ánh mắt nhìn chằm chằm Đường Yên đang đi tới, sau khi thấy rõ khuôn mặt xinh đẹp của Đường Yên thì oán hận trong lòng Lưu Thâm Nhã càng sâu. Dựa vào cái gì mà Đường Yên có được nhiều thứ tốt đẹp như vậy, còn cô ta... Lại thể thảm như thế này!

“Đến đây.” Lưu Thâm Nhã bình tĩnh nhìn Đường Yên, cánh tay dị thú vươn ra tóm lấy bác sĩ Đường phía sau sau đó nhấc bổng ông lên không trung. Cả người La Bản Hồng đều là vết thương, vô lực nằm trên mặt đất. Khuôn mặt sưng vù dính đầy máu, toàn thân không có một chỗ nào lành lặn.

“Mày đã hao hết công sức dụ tao xuất hiện, nếu tao không đến chẳng phải đã phụ ý tốt của mày sao.” Đường Yên bình tĩnh tiếp nhận ánh mắt oán hận của Lưu Thâm Nhã, lúc ánh mắt lướt qua bác sĩ Đường người đầy vết thương thì đồng tử lập tức co rút lại: “Ông... ông... như thế nào rồi? Lưu Thâm Nhã, mày quả thật điên rồi, năm đó nếu không có ông thì mày đã chết còng ở đầu đường từ lâu rồi không ngờ mày đã không biết mà còn lấy oán trả ơn!”

“Khụ khụ... Không, ông không có việc gì!” bác sĩ Đường khó khăn lắc đầu, khi ông thấy Đường Yên không có việc gì thì trong mắt hiện lên vui mừng.

“Ừ! Không có bánh ngọt thì sao mời mày tới được? Giao vòng bạch ngọc ra, nếu không tao sẽ bẻ gãy cổ ông ta.” Lưu Thâm Nhã gọi bác sĩ Đường lên cao, cả người bác sĩ Đường đều ở giữa không trung giống như cá trên thớt mặc cho người ta định đoạt. La Bản Hồng ở phía sau thấy rõ cảnh này thì tức giận đến hai mắt đỏ bừng, hận không thể xông lên xé Lưu Thâm Nhã ra thành từng mảnh nhỏ.

“Đại ca?” An Lộ từ trong đám người chạy tới chỗ Việt Kỳ.

Việt Kỳ nhìn chằm chằm tòa nhà Viễn Cảnh như ẩn như hiện, lắc đầu: “Đừng nóng vội, trước tiên cứ quan sát tình huống đã.” Tại sao đám người Phùng Khai Dương lại không xuất hiện, có phải vẫn còn bí ẩn gì khác hay không? Mới chỉ vài ngày không gặp mà Đường Yên đã trở nên mạnh hơn rất nhiều! Cho dù là anh thì cũng không dám khẳng định rằng mình có thể chiến thắng Đường Yên nhưng anh tin rằng có một ngày Đường Yên sẽ nguyện ý nói tất cả mọi chuyện với mình.

Lưu Thâm Nhã đúng là độc ác tuyệt tình, ngay cả bác sĩ Đường nuôi nấng cô ta mười mấy năm mà cô ta cũng có thể xuống tay được, từ đó có thể nhận ra cô ta là loại người vì đạt được mục đích sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào. Diễn đàn Lê Quý Đôn. Tòa nhà Viễn Cảnh này lại mơ hồ lộ ra tà khí, tà khí này khác hẳn với năng lượng âm hệ làm cho người ta có cảm giác cực kì âm tà! Cảm giác giống như mình đang ở bên trong nghĩa địa, không khí âm u lạnh lẽo cứ xâm nhập ào ào vào cơ thể.

Dị năng giả rất miễn cảm nên khi đến gần tòa nhà Viễn Cảnh thì Đường Yên lập tức nhận ra nơi này có điều khác thường. Tòa nhà Viễn Cảnh không phải là một tòa nhà cao tầng mà giống như một thôn xóm nhỏ, kiến trúc phổ biến là nhà khoảng ba, bốn tầng cực kì vững chãi, bên ngoài đều được gia cố thép gai, nhìn qua đã thấy hết sức kỳ quái. Lưu Thâm Nhã đứng ở trên tầng cao nhất, trên cao nhìn chằm chằm vào mấy người Đường Yên.

Đột nhiên trong đám người có một dị năng giả đi ra, anh ta chỉ vào dị năng giả phía trước, hai mắt phiếm hồng, miệng phát ra tiếng nức nở: “Giản Ninh, Giản Ninh, em bị làm sao vậy? Đột nhiên biến mất hơn hai tháng, hóa ra em vẫn luôn ở quần khu trung tâm, anh còn tưởng rằng em đi ra ngoài săn giết tang thi đã xảy ra chuyện.”

“Sao vậy?” Hoàng Mô tiến lên, vỗ vỗ bả vai dị năng giả kia.

Dị năng giả kia cũng không giấu diếm mà kể tất cả những chuyện về người tên là Giản Ninh kia một lần, sau khi nói xong thì tất cả mọi người đều lặng ngắt như tờ, khoảng thời gian này, ở quần khu trung tâm có không dưới mấy trăm dị năng giả biến mất một cách kì lạ. Bởi vì phần lớn dị năng giả biến mất đều là những người hành động một mình, phía sau không có thể lực nào nên sau khi biến mất thì nhiều nhất là bạn bè thân thiết tìm kiếm một, hai ngày, lâu dần mọi người đều cho rằng những dị năng giả này đã chết vì bị tang thi tập kích khi ra khỏi quần khu trung tâm mà thôi.

Đường Yên lạnh lẽo đảo qua Lưu Thâm Nhã, những dị năng giả này ít nhiều đều đã có chút dị hoá. Lưu Thâm Nhã mới đến quần khu trung tâm không lâu nên cô ta không có khả năng nhúng tay vào chuyện tòa nhà Viễn Cảnh được, khả năng duy nhất chính là những người phía sau cô ta. Là Phùng Khai Dương, Hình Liệt Phong hay là Lưu Hãn Vũ đây? Dùng dị năng giả làm thí nghiệm, những người này quả nhiên là điên rồi!

“Ra tay đi!” Cao Phong quát một tiếng. Chỉ trong nháy mắt những dị năng giả vẫn luôn đứng im lặng ở phía sau giống như bưng bình, đồng loạt phát ra tiếng gầm gừ chói tai, ánh mắt xung huyết, cử chỉ giống như dã thú, hoàn toàn quên mất tính người, chỉ tấn công dựa vào bản năng, là loại công kích trí mạng, bỏ qua đau đớn, bỏ qua nhân tính..

Đường Yên nắm chặt kiếm, sau khi thăng cấp lên cấp mười thì ý chí và thân thể đã hoàn toàn hòa hợp, lúc trước cô luôn e ngại thân thể này quá yếu ớt nên vẫn không dám dùng những sát chiêu của bộ đội đặc chủng kiếp trước. Sau khi thân thể được cường hóa, Đường Yên luôn lợi dụng những chuyện bình thường để rèn luyện các bộ phận khác nhau của cơ thể nhưng vẫn không hề dùng đến những chiêu thức chân chính của bộ đội đặc chủng.

Đường Yên nhắm mắt, bình tĩnh lại, cả người giống như tiến vào cảnh giới khác. Đột nhiên cô vung kiếm trong tay lên, lao thẳng vào trong đám dị năng giả biến dị. Mỗi một kiếm là một tính mạng. Sau khi bị nhiễm năng lượng âm hệ thì sẽ bị năng lượng âm hệ ăn mòn, từ đó lí trí của những dị năng giả này sẽ dần dần biến mất, cuối cùng hoàn toàn trở thành một vũ khí giết người không có nhân tính. Thay vì để những dị năng giả này biến thành vũ khí giết người thì không bằng tiêu diệt hết trước khi bọn họ hoàn toàn biến dị.

Trên mảnh đất trống trải, cách mỗi một phút lại có một dị năng giả biến dị ngã xuống đất bỏ mình. Xung quanh Đường Yên có đến gần ba bốn mươi dị năng giả biến dị có tiếng tăm mà lúc này những dị năng giả biến dị đều ngã xuống đất với tốc độ mất thường có thể nhìn thấy được. Tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn cảnh này: “Điều múa tử vong!”

Chỉ trong chót lát ngắn ngủi mà ba bốn mươi dị năng giả biến dị có danh tiếng bên Lưu Thâm Nhã đã chết một nửa. Động tác của Đường Yên rất nhẹ nhàng, tao nhã, khuôn mặt xinh đẹp giữa bầu trời đầy máu tươi tạo nên sự quyến rũ khác thường, hấp dẫn tầm mắt của tất cả mọi người. Không ai có thể nghĩ rằng trong điệu múa duyên dáng như vậy lại là nguy hiểm chết người. coki LQĐ. Điều múa này chính là năm đó khi cô nhập ngũ ông gia đã dạy cho Đường Yên, tuy rằng động tác mềm mại nhưng lại có thể phối hợp với bất kỳ vũ khí nào chính vì như thế nên yêu cầu thân thể để thực hiện điệu múa này cũng cực cao, kiếp trước tuy cô là một bộ đội đặc chủng, tố chất thân thể hơn người thường mấy chục lần nhưng cũng không dám dùng đến điệu múa này.

Nhưng mà hiện giờ thì khác. Sau khi thức tỉnh dị năng cộng thêm không ngừng cường hóa thân thể hơn nữa lại hồ nước trong không gian cái tạo nên hiện giờ bất luận là tố chất thân thể hay sự chịu đựng đều vượt quá xa kiếp trước, vì vậy cô cũng muốn thử hôm nay có thể phát huy được toàn bộ sức mạnh của điệu múa này hay không.

Lúc trước Việt Kỳ đã từng thấy Đường Yên sử dụng điệu múa này tuy nhiên chỉ giới hạn ở một đoạn ngắn. Lúc đó anh nói cô giống như một ngọn lửa xinh đẹp trong địa ngục đồng thời lại giống như một đóa sen đỏ câu hồn đoạt phách, xinh đẹp cực kì nhưng cũng là địa ngục sâu thẳm. Lúc đó anh đã từng nghĩ là không bao giờ muốn nhìn thấy một lần nào nữa, anh nói cảnh tượng này cả đời nhìn một lần như vậy là đủ rồi, nếu nhìn thêm vài lần nữa trái tim anh không chịu nổi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 106: Kết thúc (3)

“Đường Yên, mày thật đáng chết!” Đồng tử Lưu Thâm Nhã co rút lại, không ngờ chỉ trong mười mấy ngày ngắn ngủi mà Đường Yên lại thăng cấp một lần nữa, quả thật là cô ta đã khinh thường Đường Yên mãi. Lưu Thâm Nhã hận đến nghiến răng nghiến lợi khi nhìn thấy những dị năng giả biến dị chung quanh cô ta dần dần ngã xuống, Lưu Thâm Nhã hất bác sĩ Đường ra, cánh tay quét qua chỗ Đường Yên.

Biết Lưu Thâm Nhã muốn ra tay nên Đường Yên không dám khinh thường, lập tức dùng kiếm nghênh chiến, dị năng lôi điện phát ra ánh sáng lạnh lẽo, kiếm sắc được phủ dị năng lên trên chém vào cánh tay dị thú của Lưu Thâm Nhã phát ra tiếng tiếng “keng” chói tai sau đó tóe lửa. Hai người lao vào nhau sau đó lập tức lùi về sau bốn năm bước mới đứng vững được, máu tươi chảy xuống theo khóe miệng cả hai người.

Trong mắt Đường Yên xẹt qua kinh ngạc, cô chính là dị năng giả cấp mười tuy nhiên nhìn thể nào thì Lưu Thâm Nhã cũng mới chỉ đến cấp chín, hai người cách một cấp nhưng sức mạnh của Lưu Thâm Nhã lại có thể ngang ngửa cô, cánh tay dị thú này thật đúng là vũ khí hiếm có. Sau khi thấy quanh người Lưu Thâm Nhã dần dần hiện lên năng lượng màu đen thì động tác của Đường Yên càng thêm cẩn thận.

Điều múa tao nhã, mềm mại hỗ trợ cho đường kiếm sắc bén, cả người Đường Yên giống như cánh nhạn chao liệng khiến cho mọi người đều nhìn một cách thất thần. Sắc mặt Lưu Thâm Nhã cực kì lạnh lùng, cô ta liếc mắt Cao Phong, lạnh lẽo nói: “Thả tang thi và thú biến dị ra đồng thời bảo Đường Thuận chuẩn bị khởi động phù trận.”

Sau khi nghe Lưu Thâm Nhã nói xong thì tất cả mọi người đều rung mình, sắc mặt nhất thời trở nên xanh mét. Tang thi và thú biến dị, đùa kiểu gì vậy? Bên ngoài quần khu trung tâm có ảo cảnh, địa hình bốn phía lại cực kỳ hiểm trở nên tang thi và thú biến dị không có khả năng có xông vào được. Lúc này Cao Phong đang sờ soạng gì đó trên bức tường, đột nhiên mái nhà chậm rãi nâng lên thành một bàn điều khiển, mặt trên bàn điều khiển có một cần kéo. Cao Phong đang dùng sức chậm rãi kéo cần đó lên.

“Àm... rầm”

Hàng loạt tiếng động lớn liên tục vang lên, những kiến trúc có chiều cao không đồng nhất xung quanh bắt đầu thay đổi bố cục lộ ra nhà tù bằng thiết ở bên trong. Xung quanh tòa nhà Viễn Cảnh có ít nhất hai mươi tòa nhà lớn nhỏ, chiều cao không bằng nhau. Giờ phút này về ngoài cửa tất cả những tòa này đều thay đổi, lộ ra sự dữ tợn.

Trong hai mươi tòa nhà đó đều xuất hiện những tang thi và thú biến dị khác nhau, tất cả bọn nó đều giống như phát điên, gầm gừ với đám người Đường Yên, ánh mắt màu đỏ tươi quý dị lộ lên sự tham lam, nhìn chăm chăm vào các dị năng giả, không thèm che dấu sự thèm muốn của mình với máu thịt, bọn nó dần dần di chuyển bao vây đám người Đường Yên.

Thực lực yếu nhất trong bày tang thi và thú biến dị này đều là Liệp Sát Giả thậm chí còn có một Bạo Quân đang ẩn núp ở bên trong. Chính là Bạo Quân có kích thước khổng lồ chưa bao giờ xuất hiện từ khi tận thế bắt đầu cho đến nay. Làn da toàn thân nó xám trắng giống cương thi tuy nhiên không bị thối rữa, cả người đều là cơ bắp cường tráng, đường kính cánh tay hơn hai mươi mấy cm, đến móng tay cũng cực kì lớn hơn nữa mỗi móng tay đều cực kì sắc nhọn, dài hơn trường đao bình thường rất nhiều, người nó quả thật giống như cái giá để hai thanh trường đao cùng một chỗ vậy! Trái tim của nó lộ ra ngoài, sát bên cạnh trái tim là động mạch chủ to đang đập liên tục, khuôn mặt không hề có cảm xúc, không có môi giống như cương thi, tất cả cơ mặt đều lộ ra ngoài, bất kể là ngang, thẳng, chềch đều nhìn thấy rất rõ ràng... (Như người lột da ấy, cái này xem atlas của ngành y là chuẩn nhất)

Kích thước khổng lồ của nó rất nổi bật giữa bày tang thi và thú biến dị. Khuôn mặt Đỗ Dương cực kì âm trầm tiến lên từ phía sau: “Lưu Thâm Nhã, đội trưởng đâu?” Từ này đến giờ hẳn vẫn không liên lạc được với Hình Liệt Phong nên tâm tình cứ mãi không yên, mơ hồ cảm thấy đã xảy ra chuyện gì đó.

Đối địch với Đường Yên đã lâu nhưng vẫn không thể làm gì được Đường Yên khiến con tức trong lòng Lưu Thâm Nhã tích lại không ít, khuôn mặt cô ta lạnh như băng, ánh mắt cay nghiệt liếc Đỗ Dương, giọng nói lạnh lùng nói: “Ồ đâu ư? Đùng nóng vội, lát nữa tôi sẽ dẫn anh đi gặp anh ấy.” Sa khi dứt lời thì lập tức ra hiệu cho Cao Phong ra tay, cô ta đã phải mất rất nhiều công sức mới có thể một lưới bắt hết, nếu bây giờ thất bại trong gang tấc đến lúc đó cô ta khó thoát khỏi cái chết!

Sau khi nghe thấy những lời này của Lưu Thâm Nhã thì cho dù là người ngu ngốc cũng hiểu là Hình Liệt Phong đã xảy ra chuyện. Chuyện này khiến Đỗ Dương giận dữ nên cũng gia nhập vào vòng chiến đấu. Đã nói đến mức này nên Việt Kỳ lập tức hiểu ra cho tới bây giờ Phùng Khải Dương vẫn không xuất hiện chắc là đã bị Lưu Thâm Nhã tính kế. Anh liếc mắt ra hiệu với Diệp Quân, phải tiêu diệt tất cả tang thi và thú biến dị ở tòa nhà Viễn Cảnh này, nếu không chắc chắn sẽ nguy hiểm cho quần khu trung tâm.

Có người của Việt Kỳ gia nhập chiến trường nên thắng lợi dần dần nghiêng về phía Đường Yên. Đường Yên và Lưu Thâm Nhã đang quần nhau ở một chỗ, bốn chân Buster bùng lên ngọn lửa xanh lam lạnh lẽo, một người một thú bao vây Lưu Thâm Nhã, dị năng của Đường Yên cao hơn Lưu Thâm Nhã một cấp lại có Buster trợ chiến nên công kích càng thêm sắc bén.

Lưu Thâm Nhã nhìn Buster bên cạnh Đường Yên, nhất thời trong lòng càng thêm ghen ghét. Không phải cô ta chưa từng thử thuận phục thú biến dị nhưng mà thú biến dị không phải dễ dàng phục tùng như vậy. Toàn bộ lợi ích đều bị Đường Yên chiếm hết khiến tức giận trong lòng Lưu Thâm Nhã không khỏi tăng vọt lên hơn nữa nhận ra chiến thắng đang nghiêng về phía Đường Yên nên oán hận đến thở không ra hơi nói: “Đường Yên, mày đã không để ý đến sự sống chết của bác sĩ Đường mà quyết đối địch với tay thì bọn mày cùng nhau xuống địa ngục đi! Cao Phong, bảo Đường Thuận khởi động phù trận, em muốn tất cả bọn chúng đều phải chết ở chỗ này.”

Hừ! Dám đối địch với cô ta, vậy thì chết hết đi!

“Đường Thuận?” Trong mắt Diệp Quân lóe lên ánh sáng, anh không xạ lạ gì cái tên này, năm đó cái tên này từng nổi tiếng ở quân khu trung tâm một thời. Tuy nhiên mấy ngày gần đây Đường Thuận biến mất cách thần bí, dù người trong quân khu trung tâm có tìm thế nào cũng không thấy hân đầu do đó tất cả mọi người đều tưởng rằng Đường Thuận đã chết, không ngờ Đường Thuận lại bị Phùng Khải Dương giấu ở tòa nhà Viễn Cảnh. Từ đó dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết những chuyện kì lạ ở tòa nhà Viễn Cảnh đều là do Đường Thuận làm.

“Đại ca, đừng để Đường Thuận ra tay.” Tuy rằng không biết Đường Thuận có bản lĩnh gì nhưng nghe giọng điệu âm độc của Lưu Thâm Nhã thì trong lòng tất cả mọi người đều hiểu đây không phải là chuyện gì tốt.

“Muộn rồi!” Lưu Thâm Nhã chắn ở trước mặt các dị năng giả, cười gằn nói. Chung quanh dần dần tối lại, không gian giống như bị kéo dãn, bốn phía nổi lên từng trận gió lạ, tang thi và thú biến dị giống như được bôi máu gà, hành động càng thêm nhanh nhẹn mạnh mẽ mà dị năng giả bên Đường Yên thì lại nửa bước khó đi.

Bầu trời trên tòa nhà Viễn Cảnh thay đổi chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn. Trong mười phút giao tranh ngắn ngủi, bên Lưu Thâm Nhã đã tổn thất không ít tang thi và dị năng giả. Dù sao Lưu Thâm Nhã cũng không phải là Lưu Hân Vũ nên không thể không chế tang thi và thú biến dị thành thạo như Lưu Hân Vũ được, thực lực của Cao Phong lại không cao, không chế Liệp Sát Giả thì tạm được chứ Ba Hành Giả và Bạo Quân thì đừng nói không chế, không bị cản ngược lại đã là may mắn lắm rồi, cũng may cho Lưu Thâm Nhã là tang thi và thú biến dị rất cố chấp với máu thịt nên không cần Lưu Thâm Nhã hạ lệnh thì chúng nó cũng chủ động công kích. Bấy tang thi và thú biến dị này bị giam cầm đã lâu, nay đột nhiên được thả ra nên hưng phấn hơn tang thi và thú biến dị bình thường gấp trăm lần.

“A!”

Đột nhiên có một dị năng giả hét lên. Sau lưng dị năng giả này đột nhiên xuất hiện một bóng đen, bóng đen không có thân thể bám vào trên người dị năng giả giống như đang hấp thu cái gì đó, dị năng giả đó dần dần ngã xuống, lúc này bóng đen sau lưng anh ta cũng ngưng hấp thu.

“Đó là cái gì vậy?” Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

“Chết đi! Chết hết đi!” Lưu Thâm Nhã điên cuồng cười to, vẻ mặt oán độc nhìn những dị năng giả đang bị tấn công. Khi một dị năng giả ngã xuống thì thực lực của Lưu Thâm Nhã cũng dần dần tăng lên, cho dù bị ngu đi nữa thì cũng biết chuyện này không được bình thường nên tất cả đều mẫn nhắc Lưu Thâm Nhã.

Dị năng trong cơ thể không ngừng được Đường Yên đẩy lên, theo dị năng tăng vọt thì xung quanh Đường Yên cũng hóa thành lõi điện chân không, xung quanh liên tục có những bóng đen nhào tới chỗ Đường Yên tuy nhiên còn chưa kịp tới gần thì đã bị lõi điện đốt cháy thành một làn khói đen, chỉ kiếp rên lên một tiếng rồi biến mất.

Trong đầu Đường Yên thâm độc không gian lõi điện, chỉ trong chớp mắt lõi điện đã bao trùm phạm vi chung quanh cô trăm mét. Dẫn đầu Lê Quý Đôn. Những dị năng giả khác nhanh chóng chạy tới chỗ Đường Yên, Việt Kỳ đi đến bên cạnh Đường Yên, mày nhíu chặt nhìn về phía Lưu Thâm Nhã đã nhập ma, vừa rồi rốt cục là cái quỷ gì đang搞 trò? Vậy mà Lưu Thâm Nhã lại có thể thông qua thứ quỷ quái đó trực tiếp hấp thu năng lượng của dị năng giả, chuyện này thấy thế nào cũng đều không thể tưởng tượng được, nếu không phải tất cả mọi người đều tận mắt nhìn thấy thì nhất định sẽ nói là toàn lời vô căn cứ.

Lúc này Đường Yên đã thuận di mang bác sĩ Đường và La Bân Hồng lại đây, Mạnh Lộ vội vàng lấy thuốc bổ huyết và các loại thuốc khác ra cho mấy người bác sĩ Đường uống. Trong mắt bác sĩ Đường tràn đầy xin lỗi, nhìn về phía Đường Yên: “Yên Nhi, đều do ông, nếu ông cẩn thận thêm một chút nữa thì tốt rồi! Đáng hận, Lưu Thâm Nhã lòng muông dạ thú, không chỉ ép hỏi ông phương pháp tu luyện tinh thần lực mà còn muốn cả tính mạng của Yên Nhi.” Giọng nói của bác sĩ Đường lạnh như băng lại bén nhọn, tỏ vẻ cực kì oán hận Lưu Thâm Nhã, công ơn nuôi dưỡng nhiều năm Lưu Thâm Nhã đều quên mất hơn nữa còn tính toán dựa trên tính mạng của ông, đúng là lúc trước mắt ông bị mù mà. Nó ở bên cạnh Đường Yên nhiều năm như vậy hơn phân nửa là mơ ước gia nghiệp của nhà họ Đường và đường gia cùng vòng bạch ngọc trong tay Yên Nhi. Cũng may là tận thế đến, Yên Nhi lại thức tỉnh dị năng đồng thời phát hiện ra sự tham lam của nó, bằng không sớm hay muộn gì nhà họ Đường cũng bị hủy trong tay Lưu Thâm Nhã.

“Ông không cần tự trách, chuyện Lưu Thâm Nhã muốn mạng của con không liên quan đến mọi người. Ngược lại chính mọi người đã bị con liên lụy!” Đường Yên nói xin lỗi sau đó nhắc nhở đám Miêu Trạch bảo vệ cho mấy người bác sĩ Đường cẩn thận, chỉ cần cô không chết thì không gian lõi điện này sẽ không biến mất. Đường Yên cảm kích tấn công Lưu Thâm Nhã, dị năng cũng được đẩy lên đến mức cao nhất.

Việt Kỳ thì ngăn cản Cao Phong, một tay Việt Kỳ cầm kiếm băng, tay còn lại sử dụng dị năng ám hệ, dị năng ám hệ của Việt Kỳ khác hẳn với dị năng ám hệ gà mờ của Lưu Thâm Nhã. Việt Kỳ là tự động thức tỉnh dị năng ám hệ nên đương nhiên uy lực không giống bình thường, vì vậy chỉ giao đấu vài chiêu Việt Kỳ đã chém Cao Phong làm hai đoạn, khuôn mặt dữ tợn trên đất có bảy phần giống quỷ, ba phần giống người. Có Việt Kỳ ra tay nên tang thi và thú biến dị chung quanh dần dần bị quét sạch, phiền toái duy nhất chính là bóng đen thần bí xuất hiện từ bốn phía.

“Phù trận này cần phải có tinh hạch và huyết hạch cung cấp năng lượng nguyên, diện tích tòa nhà Viễn Cảnh lại không nhỏ, muốn duy trì phù trận lớn như vậy thì năng lượng cần dùng tuyệt đối không ít, vì vậy chỉ cần phá hủy tinh hạch và huyết hạch thì có thể tiêu diệt được những bóng đen này.” Việt Kỳ bình tĩnh nói, sau đó đi trước làm gương vọt vào trong tòa nhà Viễn Cảnh trong cao ốc, tìm kiếm chỗ đặt tinh hạch và huyết hạch.

Đường Yên cảm kích giao đấu với Lưu Thâm Nhã, lõi điện trời sinh có thể khắc chế tà vật nên Đường Yên không ngại năng lượng ám hệ trên người Lưu Thâm Nhã. Thấy giao đấu đã lâu mà không thắng được nên Lưu Thâm Nhã càng thêm táo bạo, dần dần trên người cô ta bắt đầu xuất hiện biến dị, giọng nói thô ráp đầy sát khí: “Vốn không muốn để lộ át chủ bài nhanh như vậy nhưng tất cả đều là do Đường Yên mày tự tìm.” Nói xong thì cả người Lưu Thâm Nhã bắt đầu thay đổi, Đường Yên chán ghét nhìn Lưu Thâm Nhã đang dị hoá, bây giờ bộ dạng của cô ta người không ra người, quỷ không ra quỷ, còn xấu xí hơn Mã Lương ở căn cứ quân sự dưới đất lúc trước ba phần, sau khi dị hoá Lưu Thâm Nhã có chút giống vượn, khóe miệng nhỏ giọt chất lỏng tanh hôi, hai mắt đỏ bừng khát máu, cả người không còn chút đặc điểm nào của con người.

Nhìn cảnh này, tất cả mọi người xung quanh đều trợn mắt há hốc mồm, đây... Vẫn là con người sao? Không thể nào tưởng tượng được Lưu Thâm Nhã lại trở nên điên cuồng như vậy. Lúc trước Đường Yên điên cuồng hấp thu tinh hạch và huyết hạch nên mới khiến thực lực không ngừng được nâng lên, sau khi hấp thu một số lượng lớn tinh hạch và huyết hạch thì cuối cùng dị năng tiến lên cấp mười cao nhất, cấp mười một... Đến nay vẫn chưa có người nào đạt được.

Cảm nhận được năng lượng trong thân thể đang tăng vọt, Đường Yên lập tức phát huy vũ điệu từ vong lên đến mức tận cùng, dị năng lôi điện hóa thành rồng điện như bóng với hình cuộn xung quanh người Đường Yên khiến Đường Yên giống như lôi thần hạ phàm. Đường Yên giờ kiểm lên cao sau đó chém xuống, tạo nhả mà mê hoặc làm cho người ta quên đi sát khí ẩn giấu trong điệu múa đó.

“A...” Đột nhiên có một tiếng thét thâm thiết kinh thiên, động địa vang lên. Kiếm của Đường Yên đã gọn gàng linh hoạt chém đứt cánh tay dị thú của Lưu Thâm Nhã, đáng người theo mềm mại phiêu theo điệu múa, mỗi một chuyển động đều làm cho lòng người trầm mê. Dội mọi người lấy lại tinh thần từ điệu múa của Đường Yên thì đã Đường Yên cảm kiếm sắc đi về phía mình, sau lưng là thi thể không thể thâm hơn của Lưu Thâm Nhã, sau khi dị hoá thoát lui thì độc ở trong người Lưu Thâm Nhã làm thi thể của cô ta thay đổi một cách hoàn toàn.

Đường Yên thất thần nhìn thi thể Lưu Thâm Nhã, một hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần! Lần này... Hoàn toàn triệt để rồi.

Sau khi Lưu Thâm Nhã và Cao Phong chết tang thì thi và thú biến dị như rắn mất đầu, rất nhanh Bạo Quân cùng với ba con Ba Hành Giả và những tang thi và thú biến dị khác đều bị giết sạch. Mấy người Lâm Mông, Diệp Quân thì dùng số lượng nhiều chiến đấu với Bạo Quân, những người thì bao vây tấn công Ba Hành giả. Bởi vì phù trận trong tòa nhà Viễn Cảnh vẫn còn chưa được giải quyết nên mọi người không dám tùy tiện rời khỏi không gian lôi điện của Đường Yên vì vậy thế công như nước nhưng hiệu quả lại không lớn, Đỗ Dương dẫn mấy người theo sát Việt Kỳ vọt vào tòa nhà Viễn Cảnh tìm kiếm tung tích của đám người Hình Liệt Phong.

Đại bản doanh ba gia tộc lớn của quần khu trung tâm đã bị Đường Yên tàn sát một phen dẫn đến thực lực bị suy yếu rất nhiều, vì vậy mất đi tâm tư tranh giành quyền lợi ở quần khu trung tâm mà chỉ ngóng trông mấy người Hình Liệt Phong còn sống. Đỗ Dương bắt được Đường Thuận ở một căn phòng được trang trí xa hoa trong tòa nhà Viễn Cảnh, lúc này Đường Thuận còn đang ở trên giường điên long đảo phượng, vui thích đến quên mình.

Đỗ Dương còn chưa bắt đầu ép hỏi thì Đường Thuận đã khai ra hết tất cả mọi chuyện. Sau khi nghe Đường Thuận kể lại Lưu Thâm Nhã đã bắt Minh Hà hạ độc với mấy người Hình Liệt Phong rồi rút năng lượng của bọn họ chuyển vào phù trận thì trong lòng Đỗ Dương lập tức dâng lên sát khí, Lưu Thâm Nhã này thật sự nhập ma rồi, loại chuyện hút năng lượng của dị năng giả này cũng chỉ có cô ta mới làm ra được.

Việt Kỳ theo lời khai của Đường Thuận tới cứu ba người Phùng Khải Dương ra người nhưng lúc tới nơi thì đã không thấy bóng dáng Phùng Khải Dương đâu, chỉ còn lại năm chữ: Sau này còn gặp lại! coki LQĐ. Hình Liệt Phong và Lưu Hãn Vũ thì đang nằm hấp hối trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, nếu như mấy người Việt Kỳ tới chậm một chút nữa thôi thì chắc chắn hai người này chỉ còn là hai cái xác không hồn. Đỗ Dương đỡ Hình Liệt Phong và Lưu Hãn Vũ dậy, sau đó không quay đầu, rời khỏi tòa nhà Viễn Cảnh, trận đấu này bọn họ thất bại một cách hoàn toàn!

Phù trận vừa bị phá thì xung quanh tòa nhà Viễn Cảnh lập tức khôi phục lại hình dáng cũ. Đường Yên bình tĩnh, nhìn chằm chằm xác Lưu Thâm Nhã, thật lâu sau vẫn không nói bất cứ câu nào mà chỉ bảo Buster phun lửa thiêu xác cô ta và toàn bộ tòa nhà Viễn Cảnh. Ngọn lửa cháy suốt mấy ngày liền.

Lúc này Đường Yên lại tiếp tục thất thần. Tất cả đều đã xong

“Đi thôi!” Việt Kỳ tiến lên, vươn tay ra với Đường Yên.

Đường Yên im lặng, sau đó đặt tay mình vào tay Việt Kỳ, hai người cùng nhau đỡ bác sĩ Đường rời đi trong ngọn lửa sáng rực của tòa nhà Viễn Cảnh. Phùng Khải Dương biến mất, không ai biết hắn ở đâu, biến mất cùng hắn ngoại trừ con sư tử trắng thì còn có Chu Thiên, quần khu trung tâm chấm dứt hỗn loạn, lại một lần nữa nghiêng đổ hòa bình.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 107: Ngoại truyện

Thoảng một cái đã qua ba năm. Hậu quả mà sóng tang thi mang đến đã dần dần được khắc phục, quần khu trung tâm và bốn căn cứ lớn hợp lực xây dựng một căn cứ không lồ cho loại người và đặt tên cho căn cứ mới này là Tân Thế Giới!

Một năm trước, Đường Yên và Việt Kỳ cùng nhau đột phá cấp cao nhất của dị năng giả - cấp mười hai và trở thành người mạnh nhất. Đường Yên dùng dị năng tạo ra một vực sâu mấy ngàn mét ở vùng ranh giới phía Bắc. Việt Kỳ thì dựng tường băng cao mấy ngàn mét ở phía Đông, phía Tây có một con sông dài ngăn cản còn phía Nam có công hội dị năng giả đóng ở đó đồng thời tạo tầng tầng lớp lớp bẫy rập với mục đích tách hẳn nơi này ra khỏi đại lục và đặt tên là Minh Vực, chỉ giữ lại một con đường ở phía Nam cho dị năng giả ra vào Minh Vực săn bắt tang thi.

Từ sau lần Phùng Khải Dương biến mất thì không thấy xuất hiện nữa nhưng mà thỉnh thoảng vẫn có nghe những người khác nói mình thấy Phùng Khải Dương xuất hiện ở một nơi nào đó, bên cạnh hắn là một con sư tử trắng và một người phụ nữ. Vết thương của bác sĩ Đường và La Bản Hồng không nặng nên sau khi nghỉ ngơi nửa tháng thì đã hồi phục hoàn toàn. Giang Ly thâm hơn rất nhiều, phải nằm trên giường hơn nửa năm mới hồi phục, dị

năng cũng dừng lại ở cấp sáu cao cấp nhưng đối với Giang Ly mà nói, có thể giữ lại mạng đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi. Anh ta cũng không quá cường cầu đối với dị năng của mình, ngược lại sau khi thân thể khôi phục thì chính thức đưa ra thỉnh cầu muốn qua lại với Hạ Đình.

Sau khi Lưu Thâm nhả chết ở tòa nhà Viễn Cảnh thì Hoàng Mô có đến gặp, nói chuyện riêng với Đường Yên một lần, sau lần đó không ai thấy Hoàng Mô nữa, chỉ có Đường Yên biết rõ Hoàng Mô đã đi, đi một cách rất kiên quyết! Đường Yên cũng không hề lo lắng sau khi Hoàng Mô trở lại căn cứ Thanh Long, nơi đám người Hoàng Lão Tam bị tang thi tập kích, đào ra thi hài của bọn họ mang đi thì sẽ không trở lại đây nữa.

Hình Liệt Phong và Lưu hãn Vũ bị thương nặng ở tòa nhà Viễn Cảnh, tuy nhiên còn sống nhưng thân thể đã bị nội thương, đã vài năm qua đi nhưng dị năng của bọn hắn tăng tiến rất chậm. Đây có thể xem là chuyện tốt đối với mấy người Đường Yên, không có bọn hắn quấy phá, việc xây dựng Tân Thế Giới hùng lực, đầy khí thế, là một thế giới tràn trề sức sống. Bác sĩ Đường cũng công bố phương pháp tu luyện tinh thần lực ra ngoài nên rất có nhiều dị năng giả được lợi.

Trung tâm sinh hóa phát triển không ngừng, bây giờ ngay cả người thường cũng có thể tiềm gene kích thích sự thức tỉnh vào người, sau khi tiềm xong thì tỉ lệ thức tỉnh dị năng của người thường lên đến 80%. Sau kiếp nạn tận thế này, số người còn sống sót không đến trăm vạn hơn nữa dị năng giả đã thức tỉnh dị năng rất khó sinh sản đời sau. Nguy cơ về vấn đề sinh sản, kéo dài chủng tộc lại được đặt lên mặt bàn một lần nữa nhưng những này đều không có liên quan gì đến Đường Yên, một năm trước sau khi tạo nên vực sâu và tường băng thì Đường Yên và Việt Kỳ đều biến mất một cách bí ẩn.

Ở quần khu trung tâm và bốn căn cứ lớn đều dựng tượng đồng của hai người, tượng cao tới mấy chục mét, trông rất sống động, đứng sừng sững ở thành phố trung tâm để tất cả mọi người quan sát, chiêm ngưỡng. Bức tượng mô tả cảnh hai người nắm tay nhau đứng cùng một chỗ, ngẩng đầu nhìn chăm chú về phương xa.

Gió lạnh thổi qua chiếc giường lớn, Đường Yên thở hắt hắt, khuôn mặt vẫn lạnh lùng nhưng trong mắt lại có hơi nước, cặp môi đỏ mọng hé mở phả ra hơi nóng, gò má trắng nõn ửng hồng làm say lòng người.

Khuôn mặt tuấn tú của Việt Kỳ đầy dự vọng, anh liếm láp cánh môi khô khốc giống như làm vậy có thể cảm nhận được hương vị thơm ngọt còn vương lại trên đó. Bàn tay to lớn đầy vết chai của anh linh hoạt chạy trên thân thể mềm mại của Đường Yên, ánh mắt thêm muốn chăm chăm Đường Yên dưới thân sau đó dừng ở bộ ngực trắng như tuyết của cô, sự đói khát được thể hiện cực rõ. Diễn đàn Lê Quý Đôn. Mấy năm này hai người đều bận rộn gia tăng thực lực nên tuy đã xác định quan hệ nhưng vẫn chưa đi đến bước cuối cùng vì vậy sau khi lên đến cấp mười hai, Việt Kỳ không thêm để ý đến sự ngăn cản của mọi người, cường chế dẫn Đường Yên rời khỏi quần khu trung tâm.

“Nhẹ chút, đau” Đường Yên nói khẽ. Bởi vì động tác của Việt Kỳ mà trong mắt không khỏi hiện lên sưng mù, tay nắm thật chặt, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt nóng rực như lửa của Việt Kỳ. Lòng ngực bởi vì hô hấp quá dồn dập mà nhấp nhô không đều khiến Việt Kỳ xem đến mòn con mắt.

Quần áo trên người cả hai dần dần biến mất, trong lúc Đường Yên vô tình vận dụng cơ thể thì tất cả những đường cong mềm mại, hoàn mỹ đều hiện ra trước mắt Việt Kỳ. Đường Yên lập tức nhận ra Việt Kỳ trở nên rất kì lạ, một Việt Kỳ từ trước đến nay luôn trấn định tinh táo thì giờ phút này lại phát ra tiếng thở thô ráp, trầm thấp khó nén, lúc Đường Yên chưa kịp phản ứng thì đã vươn tay chạm vào ngực cô, mũi hít hà hương vị ngọt ngào mùi thơm ngát sau đó nhìn không được há miệng cắn vào cổ Đường Yên. Bàn tay cũng chạy loạn trên người Đường Yên. Con ngươi đen nhuộm màu sắc tình dục, thân thể cũng dần trở nên nóng hổi.

“Ừ... a...”

Hiểu rõ thân thể Đường Yên nên Việt Kỳ không chút khách khí đánh mạnh vài cái vào cái mông mượt mà của cô. Đau đớn xen lẫn với cảm giác khác thường từ mông truyền đến tay chân khiến cô tê dại khó nhịn. Đường Yên bất giác dùng đôi mắt đen láy của mình trừng Việt Kỳ nhưng lại không biết lúc này đôi mắt của cô như được ngâm qua nước, thân thể sau khi được hồ nước trong không gian cải tạo thì cũng trở nên cực kì mẫn cảm. Một năm rưỡi trước, Đường Yên đã nói chuyện vòng vèo và không gian cho Việt Kỳ biết. Sau đó Việt Kỳ cũng ngâm mình trong hồ nước mấy lần, hiệu quả còn tốt hơn cả Đường Yên làm cho Đường Yên cảm thấy buồn bực nhưng lại không thể làm gì. Thể chất nam nữ được quyết định bởi tiên thiên (tạm hiểu là cái có trước khi sinh ra, cái này theo học thuyết phương Đông nên tôi không thay bằng từ di truyền mà để nguyên nha), không phải muốn thay là có thể thay đổi được .

Việt Kỳ mê mẩn vuốt ve da thịt trơn mịn của Đường Yên, cảm thụ cảm xúc bóng loáng, mềm mại trong tay sau đó cúi đầu gặm cắn dần xuống dưới, bàn tay cũng không ngừng lại mà thử đi vào dò xét vùng đào nguyên của cô. Hô hấp của hai người càng lúc càng dồn dập, Việt Kỳ đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Đường Yên sau đó cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô. Hai tay anh nắm chặt lấy eo nhỏ của Đường Yên sau đó dùng sức trực tiếp đi vào.

“Ừ... hừ!” Đường Yên rên lên một tiếng đau đớn, cảm giác bị xé rách một cách đột ngột khiến thân thể mềm mại của cô trở nên cứng ngắt.

“Chật quá, thả lỏng một chút.” Giọt mồ hôi bằng hạt đậu từ trán Việt Kỳ không ngừng lăn xuống, cái lưỡi của anh liên tục đồ dành Đường Yên muốn cho Đường Yên bình tĩnh lại. Từ trước đến nay cho dù là gặp phải bày tang thi thì anh cũng chưa bao giờ bối rối như vậy. Rất chặt, rất thoải mái, Việt Kỳ cố nén khát vọng muốn chạy nước rút mà chậm rãi trấn an cô để cô thả lỏng thân thể.

Thấy Việt Kỳ không có hành động gì khác nên Đường Yên hít sâu mấy cái, bình tĩnh lại sau đó chậm rãi thả lỏng thân thể để tiếp nhận Việt Kỳ. Việt Kỳ cũng cảm nhận được cơ thể Đường Yên đang dần dần mềm lại nên bắt đầu cử động một cách nhẹ nhàng rồi từ từ tăng tốc, động tác nhìn thì rất thông thả nhưng mỗi một lần đều đến chỗ sâu nhất khiến Đường Yên không có đường lui, chỉ có thể bị động thừa nhận sự tấn công điên cuồng mà dịu dàng từ Việt Kỳ.

Trong căn phòng mờ tối dần dần được bao phủ bởi một tầng xúc cảm mê ly. Hô hấp thô ráp không nhanh không chậm quanh quẩn trong không trung. Trên giường hai thân thể đang quấn lấy nhau, tách ra rồi lại dính vào...

Cả người Đường Yên mềm nhũn, vô lực Việt Kỳ vẫn đang cày cấy trên thân thể mình. Cô dờ khóc dờ cười, quả nhiên không thể để đàn ông đối bụng lâu nếu không cuối cùng người chịu khổ nhất vẫn là phụ nữ. Bọn họ đã ở trên giường nửa ngày nhưng Việt Kỳ vẫn chưa có ý định xuống giường nên cô dùng tay đẩy đẩy Việt Kỳ, giọng nói khàn khàn: “Việt Kỳ, em mệt!”

“Không sao, em cứ nằm đi, anh động là được rồi.” Trên khuôn mặt lạnh như băng Việt Kỳ đột nhiên xuất hiện lúm đồng tiền làm say lòng người nhưng lời nói lại làm cho Đường Yên hận đến nghiến răng nghiến lợi, nam nhân họa thủy, lúc trước cô chính là bị nộ cười này của Việt Kỳ mê hoặc nên mới bị mơ mơ màng màng kéo lên giường, cái gì gọi là cô nằm im để anh động là được? Cô đâu phải người chết.

“Em đối bụng.” Đường Yên uốn éo người, muốn đẩy Việt Kỳ ra. Từ ngày hôm qua đến bây giờ cô vẫn chưa ăn cái gì, vừa khi rời khỏi quân khu trung quân khu thì Việt Kỳ liền ngựa không dừng vô liền dẫn cô tới đây. Cô còn chưa biết nơi này là nơi này thì đã bị anh kéo lên giường rồi.

“Đối bụng, vừa đúng lúc anh cũng đối bụng!” Việt Kỳ nói một cách nghiêm túc nhưng động tác thân dưới lại càng cuồng dã, anh cúi đầu xuống ngậm lấy môi Đường Yên, dùng sức mút vài cái sau đó nói: “Nếu Yên Nhi đối bụng vậy chúng ta đẩy nhanh tiến độ được không...” Việt Kỳ vừa dứt lời thì tiếp sau đó là một hồi cuồng dã, chạy nước rút. Mỗi một cái đầu đâm vào rất sâu giống như hận không thể nuốt cả người Đường Yên vào bụng.

“Khốn kiếp...” Cuối cùng Đường Yên cũng chỉ kịp mắng một câu này sau đó lập tức bị Việt Kỳ kéo vào trong dòng nước xoáy. Cả phòng ẩm áp, hương thơm lan tỏa trong hoàng hôn.

Lúc Đường Yên tỉnh lại thì đã qua một ngày một đêm. Cho dù là dị năng giả cấp mười hai như cô cũng không thể chịu nổi cả thân thể và tinh thần đều mệt mỏi. Đường Yên mềm nhũn dựa vào trong ngực Việt Kỳ, xả hết tức giận trong lòng mình ra sau đó âm thầm vận chuyển Khô Mộc quyết để khôi phục tinh thần lực đã bị tiêu hao. Chờ sau khi tinh thần lực khôi phục được một chút thì lập tức tiến vào không gian, nhảy vào trong hồ nước.

Việt Kỳ bắt đầu nhìn trong ngực trống rỗng, khuôn mặt lạnh lùng có hơi xấu hổ. Quả thật ngày hôm qua anh làm hơi quá nên Đường Yên tức giận cũng hợp tình hợp lý nhưng mà nhìn lâu như thế, người yêu lại ở trong lòng, nếu còn nhìn được thì thành thánh nhân rồi. Việt Kỳ đứng dậy đi vào phòng tắm bên cạnh. Sau khi đã tắm rửa và quần áo tử tế thì đi vào phòng bếp định làm thứ gì đó để ăn. Cho dù bọn họ là dị năng giả nhưng vài ngày không ăn thì cũng chết đói như thường.

Anh dùng lửa nhỏ nấu cháo sau đó vẫn đặt ở trên bếp để giữ ấm rồi đi vào thư phòng báo tin cho Diệp Quân. Sau khi đã dọn dẹp tất cả mọi chuyện thì im lặng ở trong phòng chờ Đường Yên. Sau khi hoàn tất những công việc còn dang dở thì đã vài năm trôi qua, Tân Thế Giới đã xác định lại trật tự một lần nữa, tất cả mọi chuyện đều thông thả tiến về phía trước, tin rằng một vài năm nữa kiếp nạn do tang thi mang đến sẽ dần dần tốt lên.

Ngâm mình trong hồ nước đầy mùi hoa sen khiến đau nhức trên người Đường Yên dần dần biến mất nhưng trên người vẫn còn không ít vết đỏ làm cho người ta mặt đỏ tim đập. Đường Yên không biết nên nói gì, chẳng lẽ đây gọi là xác định địa bàn? Nghĩ đến đây khiến cô không khỏi cảm thấy buồn cười, một lát sau thì đứng dậy sau đó mặc áo quần rồi ra khỏi không gian.

Người trong không khí có mùi thơm nhàn nhạt của cháo, khuôn mặt Đường Yên bắt gặp nhu hòa hơn.

Cô đi tới chỗ Việt Kỳ, hai người lẳng lặng ôm nhau, ngửi mùi vị quen thuộc trên người nhau, lắng nghe tiếng tim đập của nhau. Cả hai cùng nhìn cảnh vật bên ngoài, cuối cùng sẽ có một ngày mảnh đất này lại tràn trề sức sống.

Một năm, năm năm, mười năm...

Bọn họ có thời gian cả một đời, nơi này không chỉ là nhà của bọn họ mà còn là nhà của cả loài người. Thế hệ này không làm được thì còn có đời sau... Loài người sẽ tiếp nối nhau, kéo dài mãi không dứt.

“Cậu nói xem bây giờ bọn họ đang ở đâu?” coki LQĐ. Miêu Trạch đứng ở bên cửa sổ, nhìn lên bầu trời xanh bao la không một gợn mây. Mạnh Lộ ngồi ở trên ghế sa lon phía sau, trên tay đang cầm một quyển sách, sau khi nghe thấy lời Miêu Trạch nói.... thì tỏ vẻ như không nghe thấy gì cả.

Một lát sau, Mạnh Lộ khép quyển sách trên tay lại, thân nhiên nói: “Ồ đâu không trọng, nhất định sẽ có một ngày bọn họ trở về.” Ngày hôm qua Giang Ly đã kết hôn với Hạ Đình, Hoàng Mô thì rời đi, Trịnh Nhiên tiếp quản nhà họ Trịnh. Bây giờ căn nhà này rất trống trải, chỉ còn lại cậu và Miêu Trạch. Mấy người bác sĩ Đường thì cả ngày đều ở trung tâm nghiên cứu sinh hóa, lúc Đường Yên còn ở đây thì bọn họ còn thường xuyên tới chơi, sau khi Đường Yên đi ngoại trừ ngày lễ tết thì rất hiếm khi có người ghé thăm.

Căn nhà náo nhiệt bỗng trở nên yên tĩnh, cả hai người đều đứng lặng im, thật lâu không nói lời nào sau đó cùng nhìn về phía căn phòng ở lầu hai mà Đường Yên từng ở. Đường Yên rời đi đột ngột khiến bọn họ trở tay không kịp. Cả hai đều có thói quen đi theo phía sau Đường Yên, quen Đường Yên chèo chống, gánh vác tất cả thay bọn họ. Hôm nay Đường Yên đi thật thật sự khiến bọn họ không biết làm sao.

“Đứng vậy! Một ngày nào đó bọn họ sẽ trở lại.” Miêu Trạch gật đầu.

Hai người đồng thời đứng dậy đi ra khỏi căn nhà sau đó khóa cửa chính lại, cũng không quay đầu mà đi thẳng về phía trước. Đường Yên đã nói: Nếu không thấy rõ đường thì cứ đi về phía trước!

“Chị Yên đã giao lại trung quân khu cho chúng ta, chúng ta nhất định sẽ chấn hưng quân khu trung tâm, đến lúc đó hãy yên lặng chờ đợi tin tốt lành của nhau!” Hai người nhìn nhau sau đó tách ra tại ngã tư đường, đi về hai phương hướng khác nhau.

Còn sống sẽ có một ngày gặp lại.

Còn sống tất cả đều sẽ có hi vọng!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Của Nữ Phụ Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.